

Sveučilište u Zagrebu
Fakultet hrvatskih studija

Monika Brkanić

PLEMIĆKA I VELIKAŠKA OBITELJ KOROĐSKI OD 13. DO 15. STOLJEĆA

DOKTORSKI RAD

Zagreb, 2026

University of Zagreb
Faculty of Croatian Studies

Monika Brkanić

**THE NOBLE AND THE MAGNATE
FAMILY OF KÓRÓGY FROM 13TH TO
15TH CENTURY**

DOCTORAL DISSERTATION

Zagreb, 2026

Sveučilište u Zagrebu
Fakultet hrvatskih studija

Monika Brkanić

PLEMIĆKA I VELIKAŠKA OBITELJ KOROĐSKI OD 13. DO 15. STOLJEĆA

DOKTORSKI RAD

Mentori:

Izv. prof. dr. sc. Denis Njari

Dr. sc. Marija Karbić

Zagreb, 2026

University of Zagreb
Faculty of Croatian Studies

Monika Brkanić

**THE NOBLE AND THE MAGNATE
FAMILY OF KÓRÓGY FROM 13TH TO
15TH CENTURY**

DOCTORAL DISSERTATION

Supervisors:

Izv. prof. dr. sc. Denis Njari

Dr. sc. Marija Karbić

Zagreb, 2026

PODACI O MENTORIMA

Izv. prof. dr. sc. Denis Njari

Denis Njari rođen je 6. siječnja 1987. godine u Virovitici. Godine 2010. završio je diplomski studij Povijesti i Hrvatskoga jezika i književnosti na Filozofskom fakultetu u Osijeku. Doktorirao je 2016. godine na temu „Stanovništvo Hrastina, Laslova, Korođa i Retfale u 18. stoljeću i prvoj trećini 19. stoljeća“ na Fakultetu hrvatskih studija Sveučilišta u Zagrebu.

U razdoblju od veljače do kolovoza 2011. godine radio je kao arhivist-pripravnik za starije arhivsko gradivo u Državnom arhivu u Osijeku. Od rujna 2011. radio je kao učitelj povijesti u osnovnoj školi Laslovo i osnovnoj školi Korog, dok je od rujna 2013. do rujna 2015. radio u osnovnoj školi Ivan Goran Kovačić Đakovo. Od rujna 2015. godine izabrani je lektor hrvatskog jezika u Szombathelyju, na Pedagoškom fakultetu Berszenyi Sveučilišnog središta Savaria Zapadnomađarskog sveučilišta. Od 2017. godine radi na Odsjeku za povijest Filozofskog fakulteta u Osijeku. Danas je u zvanju izvanrednog profesora.

Stručno se usavršavao na Sveučilištu u Pečuhu (2018.), ELTE u Budimpešti (2019.) i na Sveučilištu u Ljubljani (2011.). Suradnik je na projektima EFOP 3.4.3. (Emberi Erőforrás Fejlesztési Operatív Program) – ELTE Savaria Egyetemi Központ (Szombathely, 2018.-2020.) te na projektu Povijest i kultura Mađara u istočnoj Hrvatskoj od srednjeg vijeka do suvremenog doba (Mađarski kulturni krug Zrínyi, 2021.-2023.). Dobitnik je *Priznanja Općine Vladislavci za iznimna dostignuća i doprinos od osobitog značaja za razvoj i ugled općine, a poglavito za uspjehe u promociji i očuvanju povijesti i kulturne baštine* (2018.). Član je Hrvatskog nacionalnog odbora za povijesne znanosti, Matice hrvatske, Glotta Nyelvi Intézeta te Mađarskog kulturnog kruga Zrínyi.

Područje znanstvenog interesa je povijest mađarske manjine u Hrvatskoj, srednjovjekovna lokalna povijest – Slavonija i Baranja te srednjovjekovna kraljevina Ugarska. Autor je više znanstvenih radova i monografija, te redovito sudjeluje na domaćim i međunarodnim skupovima.

Dr. sc. Marija Karbić

Marija Karbić rođena je 2. svibnja 1961. godine u Zagrebu. Godine 1996. diplomirala je Povijest na Filozofskom fakultetu u Zagrebu. Na istom je fakultetu 2001. obranila magistarski rad pod naslovom *Obitelj u gradskim naseljima srednjovjekovne Slavonije (13.-16. st.)*, a 2005. i doktorski rad pod nazivom *Rod Borića bana. Primjer plemićkog roda u srednjovjekovnoj Požeškoj županiji*.

Na Hrvatskom institutu za povijest u Zagrebu zaposlena je od 1997. godine, a u njegovoj Podružnici za povijest Slavonije, Srijema i Baranje od 2007. godine. Od 2014. godine predsjednica je Znanstvenog vijeća Hrvatskog instituta za povijest, a od 2017. do 2026. bila je i članica Upravnog vijeća istoga Instituta. Od 2023. predstojnica je Podružnice za povijest Slavonije, Srijema i Baranje Hrvatskog instituta za povijest. Kao vanjska suradnica sudjelovala je u nastavi na Fakultetu hrvatskih studija, Filozofskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu i Hrvatskom katoličkom sveučilištu. Suraduje na projektu izrade sinteze *Povijest Hrvata* Matice Hrvatske, a od 1997. godine vanjska je suradnica i Leksikografskog zavoda Miroslav Krleža. Članica je uredništva časopisa *Scrinia Slavonica* od 2016., časopisa Godišnjak Njemačke zajednice od 2010. godine, ali i HNOPZ-a, Društva za hrvatsku povjesnicu, MECERN-a, Udruge za istraživanje povijesti žena Klio, Hagiothece i Matice hrvatske.

Sudjelovala je u radu više projekata financiranih od MZOS-a i HRZZ-a, ali i na projektima *Nobility in medieval and early modern central Europe: A comparative study in social structure*, voditelja Jánosa M. Baka sa Srednjoeuropskog sveučilišta u Budimpešti (1996.-1999.), te *Comparing Nobilities in Medieval Europe: Centar and Peripheries in the process of Europeanization (1000-1500)*, voditelja Cosmina Popa-Gorjanu sa Sveučilišta u Alba Iulii u Rumunjskoj (2009.-2011.). Od 2024. suvoditeljica je bilateralnog hrvatsko-mađarskog projekta *Crkvena i svjetovna elita između 15. i 19. stoljeća. Primjer hrvatskih i mađarskih elita i njihova odnosa s kraljevskim dvorom / Horvát-magyar politikai elit és a király udvar a 15-19. százdban* te suradnica institucijskog istraživačkog projekta Hrvatskog instituta za povijest financiranog od strane EU (paket NextGenerationEU) *Izvori za povijest istočne Hrvatske (IPIH)*, a od 2025. suradnica je i HRZZ projekta *Srednjovjekovni ruralni prostor kontinentalne Hrvatske (MERUS)*.

U svome znanstvenom radu bavi se poviješću plemstva i gradskih naselja u međurječju Save i Drave u srednjem vijeku te temama iz povijesti obitelji i rodne povijesti. Autorica je brojnih znanstvenih radova i monografija *Plemićki rod Borića bana* i *The Laws and Customs of*

Medieval Croatia and Slavonia: A Guide to the Extant Sources, ove potonje u suautorstvu s Damirom Karbićem. Redovito sudjeluje na domaćim i međunarodnim skupovima.

SAŽETAK

Povijest plemićke i velikaške obitelji Korodski može se pratiti u razdoblju od sredine 13. do druge polovice 15. stoljeća. Najveća koncentracija njihovih posjeda nalazila se u Baranjskoj i Vukovskoj županiji, a vlast nad Osijekom označavala je jedno od najvažnijih razdoblja njihovog gospodarskog i političkog uspona. Doktorski rad prikazuje genealogiju obitelji Korodski i njihovih najbližih rođaka Seglačkih, strukturu i funkcioniranje obitelji što uključuje rekonstrukciju genealogije, terminologiju korištenu prilikom definiranja statusa i pripadnosti obitelji, međusobne odnose članova obitelji, ali i odnose s drugim plemićkim obiteljima. Istražen je i položaj žene, ženidbene strategije te odnos prema Crkvi. Rad donosi prikaz posjeda te postojanja svijesti o pripadnosti obitelji kroz stvaranje zajedničkih simbola, tradicije i kultova. Cilj doktorske disertacije je na temelju diplomatičke građe, odnosno objavljenih i neobjavljenih izvora, kao i rezultata hrvatske i mađarske historiografije, istražiti i analizirati plemićku i velikašku obitelj Korodski od prve pojave u povijesnim izvorima pa sve do smrti njezinog posljednjeg člana te pokušati stvoriti sintezu, ili što cjelovitiji prikaz povijesti ove obitelji. Uz to, u radu se promatra značenje ove obitelji u kontekstu ukupne povijesti plemstva u srednjovjekovnoj Ugarskoj i Slavoniji te se tako nastoji doprinijeti cjelovitim istraživanjima plemstva, kao i političke i društvene povijesti na jugoistočnom rubu srednjovjekovne civilizacije latinske (zapanokršćanske) Europe.

Ključne riječi: plemstvo, srednji vijek, Slavonija, Korodski, Seglački, 13.-15. stoljeće

SUMMARY

In European and Croatian history the nobility in the Middle Ages played one of the most important role. In the hands of nobility was concentrated almost all political and most of the social and economic power. The acquisition of land holdings made it possible to take over secular and ecclesiastical functions, but also holding various functions made it possible to acquire new properties. Such a development of the nobility is also visible in the example of the late medieval noble and the magnate family of Kórógyi, which represents one of the most important families of the Hungarian-Croatian Kingdom.

Great interest in the study of the nobility has existed since the Middle Ages, but despite this, the nobility in the medieval Hungarian-Croatian Kingdom, especially in the area of today's Slavonia, has not been sufficiently researched in Croatian historiography.

The choice of the noble and the magnate family of Kórógyi was conditioned by the importance of this family, the number of its members, the extent of the property that the family owned and the roles and functions that its members held in the Hungarian-Croatian Kingdom, the number of sources, but also the previous knowledge, because the extent of the available information about of Kórógyi creates a basis for further research work. Finally, it is important to mention personal interest in studying this topic.

The aim of the doctoral dissertation titled *The Noble and the Magnate Family of Kórógyi from 13th to 15th century* is to study and analyse the noble and the magnate family of Kórógyi from their appearance in the historical sources until the death of their last member in the second half of the 15th century. The dissertation will cover the topics of the structure and functioning of the noble family, including the overview and possible reconstruction of their genealogy, the terminology used in the sources with regards to the family status and membership, the relationship between the family members and the relationship with other noble families, the position of women in the family, marriage strategies and the family's relationship with the Church. Noble families were connected through marriages, or the marriage was the result of already existing relationships. The noble and the magnate family of Kórógy was connected with families such as Nemetinski, Treutul, Péc, Levanjski, Morovički and Gorjanski.

As the medieval nobility based its rise to power on acquisition of land, the dissertation will give an overview of the Kórógyi family estates – their distribution, size and the type of ownership. After the acquisition of Osijek the noble and magnate family of Kórógy starts its social, economical and political rise. The work also discusses their servants, familiars, who performed various functions for the magnate family of Kórógy.

Also, the research will address the issue of forming the family identity by creation of its symbols, traditions and cults.

The main hypothesis is that the relations between the Kórógy family members with the crown and the acquisition of land, mainly in the counties of Vukovo and Baranya, enabled them to improve their social, economic and political position, or even to ascend the Ecclesiastical hierarchy. The main issue that was tried to be answered is how much the family acted as a unity and how much individual elements influenced changes in family cohesion, i.e. the strengthening and weakening of ties between its members. The basis for the research will be the diplomatic sources, that is published and unpublished charters of the private and public provenance, as well as the published works on the late medieval nobility and aristocracy, of which should be highlighted royal grants, inheritance contracts, sentences in court cases related to property and property rights, tax lists, various reports. The analysis of written sources represents the most important methodological approach when preparing the paper. The results and methodology of Croatian and foreign historians, as well as the results of archaeology, art history and auxiliary historical sciences, namely genealogy, heraldry and historical topography, were used during researching the topic.

The purpose of this research is to extend the knowledge on the noble family of Kórógy and to complement the understanding of the medieval nobility on the territory of the present-day Slavonia. With this doctoral dissertation it was attempted to reconstruct all the facts, organize the existing ones and offer new insights not only about the Kórógyi as an individual family, but also to examine their meaning in the context of the overall history of the nobility in medieval Hungary and Slavonia, and thus contribute to comprehensive studies of the nobility, as well as political and social history on the southeastern edge of the medieval civilization of Latin (Western Christian) Europe.

Keywords: nobility, Middle Ages, Slavonia, Kórógyi family, Seglak family, 13th–15th centuries

SADRŽAJ

1. UVOD	1
1.1. Predmet istraživanja	1
1.2. Izvori.....	5
1.3. Historiografija	7
1.4. Metodološki pristup.....	16
1.5. Istraživačko pitanje i znanstveni doprinos	19
 2. POVIJEST PLEMIĆKE I VELIKAŠKE OBITELJI KOROĐSKI OD PRVE POJAVE U POVIJESNIM IZVORIMA U 13. STOLJEĆU DO SMRTI POSLJEDNJEG ČLANA OBITELJI U 15. STOLJEĆI	20
2.1. Povijest obitelji Korođski u 13. stoljeću.....	28
2.2. Povijest obitelji Seglački krajem 13. i početkom 14. stoljeća	31
2.3. Povijest obitelji Korođski u 14. stoljeću – državne svjetovne funkcije pripadnika obitelji Korođski u 14. stoljeću	33
2.4. Povijest obitelji Korođski tijekom 15. stoljeća	43
2.4.1. Život Filipa V. Korođskog	46
2.4.2. Posljednji članovi obitelji – Ivan II. I Gašpar Korođski	52
2.5. Sažeti osvrt na politički razvoj obitelji Korođski.....	72
 3. STRUKTURA PLEMIĆKE OBITELJI I NJEZINO FUNKCIONIRANJE.....	74
3.1. Genealogija	74
3.1.1. Korođski.....	74
3.1.2. Seglački	85
3.2. Terminološke napomene vezane za označavanje srodstva i bilježenje članova obitelji u izvorima	88
3.3. Struktura obitelji.....	93
3.4. Odnosi među članovima i granama obitelji	99
3.5. Položaj žena	103
3.6. Ženidbene strategije.....	116
3.6.1. Zaključak	121
3.7. Sustav davanja imena	122

3.8. Odnosi s Crkvom.....	127
3.8.1. Pečuški biskup Ladislav II. Seglački	128
3.8.2. Odnosi s crkvenim službenicima	135
3.8.3. Zaključak	139
3.9. Obitelj, posjed i služba kao povezani elementi.....	140
4. POSJEDI.....	141
4.1. Smještaj posjeda	142
4.1.1. Posjedi obitelji Korođski.....	142
4.1.2. Posjedi obitelji Seglački.....	178
4.1.3. Načini podjele posjeda	181
4.1.4. Zaključak	183
4.2. Službenici i sustav familijara Korođskih.....	187
4.2.1. Zaključak	195
4.3. Sukob s cistercitima.....	196
5. ZAJEDNIČKI SIMBOLI, IME, TRADICIJA I KULT	201
5.1. Grb.....	202
5.2. Obiteljska grobnica.....	216
5.3. Patronat and crkvama i samostanima	217
6. ZAKLJUČAK.....	219
7. KARTE I PRILOZI.....	223
7.1. Karte	223
7.2. Prilozi.....	223
8. IZVORI I LITERATURA	297
8.1. Arhivska građa	297
8.2. Objavljena vrela	297
8.3. Literatura.....	300

1. UVOD

1.1. Predmet istraživanja

Kao i u europskoj povijesti, plemstvo je u srednjovjekovnom Ugarsko-Hrvatskom Kraljevstvu predstavljalo najvažniju društvenu skupinu. Osim što je imalo političku moć, u njihovim su rukama bili koncentrirani gotovo svi zemljišni posjedi, osim onih koji su pripadali ugarsko-hrvatskoj kruni ili Crkvi, stoga je plemstvo bilo nositelj i gospodarske moći u zemlji. Gospodarska moć osiguravala je plemstvu uspon na društvenoj ljestvici te vodeću ulogu u kulturnom razvoju zemlje. Uz to, pripadnici plemstva obnašali su upravne položaje, vodeće dužnosti u Crkvi te predstavljali temelj vojne snage kraljevstva.¹ Iako je plemstvo u odnosu na ostatak populacije bilo malobrojno, ono je jedna od najbolje dokumentiranih društvenih skupina, i u historiografiji jedna od najistraženijih.²

Razvoj plemstva kao društvene skupine i fenomena događao se tijekom dugog razdoblja od tisuću godina, od kasne antike pa sve do kraja 14. stoljeća.³

Krajem 14. stoljeća plemstvo postaje definiran stalež i zatvorena društvena skupina. Razvoj plemstva razlikovao se u različitim dijelovima Europe, no odrednice razvoja bile su svugdje uglavnom jedinstvene. Glavna odrednica svih skupina iz kojih će se razviti plemstvo bila je vojna služba, pripadnost tim skupinama temeljila se na krvnom podrijetlu, a svoju su moć i bogatstvo uglavnom temeljile na zemljišnim posjedima i političkoj ulozi.⁴ Važan je bio poseban pravni položaj tih skupina (njihova nadmoć) te nasljeđivanje pravnog položaja.⁵

Razvoj plemstva u pojedinim područjima nije bio izoliran proces, već je taj razvoj bio pod utjecajem razvoja plemstva u susjednim regijama.⁶ Tijekom čitavog razdoblja svog postojanja plemstvo nije bilo niti terminološki niti sadržajno jedinstvena cjelina, jer su se terminologije u različitim dijelovima Europe razlikovale, što je utjecalo i na historiografiju koja se bavila plemstvom.⁷

U nekim je dijelovima Europe plemstvo zadržalo hijerarhičnost, dok je u drugim dijelovima bilo formalno izjednačeno, ali se ipak moglo razlikovati velikaše, srednje i niže

¹ Marija Karbić, *Plemićki rod Borića bana* (Slavonski Brod 2013), str. 7.

² Damir Karbić, „Plemstvo – definicija, vrste, uloga“, *Povijesni prilozi* 25 (31) (Zagreb 2006), 11-21, str. 11.

³ D. Karbić, „Plemstvo“, str. 16.

O karakteristikama i razvoju plemstva vidi: Marc Bloch, *Feudalno društvo* (Zagreb 2001), Pál Engel, *The Realm of St. Stephen. A History of medieval Hungary 895-526* (London – New York 2001).

⁴ D. Karbić, „Plemstvo“, str. 16-17.

⁵ Bloch, *Feudalno društvo*, str. 275.

⁶ D. Karbić, „Plemstvo“, str. 17.

⁷ D. Karbić, „Plemstvo“, str. 17-18.

plemstvo, gradsko plemstvo i ostale privilegirane skupine. Plemstvo je u srednjovjekovnim hrvatskim zemljama, kao i u Ugarskoj i Poljskoj, u pravnom smislu bilo izjednačeno, pri čemu je iznimku predstavljalo jedino gradsko plemstvo, čiji je plemićki status ostao ograničen na gradski prostor. Iako je plemstvo formalno bilo izjednačeno, u praksi je to bilo drugačije. Nekima je bilo lakše uspeti se dalje u društvu i poboljšati svoj položaj nego drugima, a pritom su važnu ulogu igrali nečije podrijetlo, politička važnost i strateški razmještaj njihovih posjeda, obrazovanje i slično.⁸

Plemstvo se razlikovalo i s obzirom na načine na koje je bilo organizirano. Tako su postojali plemićki rodovi, dinastički rodovi, plemićke općine. Postojanje jednog oblika organizacije nije isključivalo postojanje još nekog oblika, tako su se primjerice unutar plemićkih općina mogli pronaći plemićki rodovi.⁹

U zemljama zapadne i srednje Europe, uključujući i Ugarsko-Hrvatsko Kraljevstvo, plemstvo je bilo organizirano u rodove.¹⁰ Rod predstavlja oblik obiteljske strukture koja se temelji na stvarnom ili izmišljenom podrijetlu od zajedničkog pretka. Rod se može definirati i kao oblik proširene obitelji koja se sastoji od više generacija podijeljenih u više pobočnih grana.¹¹ Članovi roda, osim što su povezani krvnim vezama, posjeduju zajedničku imovinu, imaju zajedničko sjedište, mjesto pokopa i simbole. Svoju povezanost iskazuju i korištenjem zajedničkog imena, odnosno navodeći iza osobnog imena da su iz roda toga i toga (*de genere*). Rod je obično nosio naziv prema zajedničkom pretku, ali je ponekad nosio naziv prema glavnom sjedištu članova roda.¹²

U Ugarsko-Hrvatskom Kraljevstvu pojam „plemstvo“ nije označavao isti društveni fenomen kao drugdje. U većini europskih zemalja plemstvo je proizašlo iz viteškog staleža, a od ostatka društva razlikovalo se po rođenju i bogatstvu, zajedno s mentalitetom i načinom života. Ugarsko-hrvatsko plemstvo koje se oblikovalo tijekom 13. stoljeća bilo je drugačije po prirodi, a ključ njegova zasebna statusa bio je u alodijalnoj prirodi njegova vlasništva i privilegijama vezanima za to vlasništvo. Plemstvo su činili svi oni koji su posjedovali

⁸ D. Karbić, „Plemstvo“, str. 17-19. O klasnim razlikama plemstva pisao Bloch u poglavlju „Klasne razlike u krilu plemstva“ (*Feudalno društvo*, str. 322-334).

⁹ D. Karbić, „Plemstvo“, str. 19-20.

¹⁰ Jacques Heers, *Family Clans in the Middle Ages: a Study of Political and Social Structures in Urban Areas* (Amsterdam - New York 1977), 22-31, Damir Karbić, „Hrvatski plemićki rod i običajno pravo. Pokušaj analize“, *Zbornik Odsjeka za povijesne znanosti Zavoda za povijesne i društvene znanosti HAZU* 16 (Zagreb 1998), 73-117, str. 73-74, M. Karbić, *Plemićki rod Borića bana*, str. 7.

¹¹ D. Karbić, „Hrvatski plemićki rod i običajno pravo“, str. 73.

¹² M. Karbić, *Plemićki rod Borića bana*, str. 7.

praedium, odnosno *allodium*.¹³ Ugarsko-hrvatski plemić bio je plemić ne zbog toga što je bio potomak viteza ili što je živio kao vitez, već zato što je živio na svojoj vlastitoj zemlji, za razliku od seljaka koji je živio na tuđoj.¹⁴

Tijekom vladavine Anžuvina (1301.-1382.) značenje posjedovanja zemlje poraslo je te jedini kriterij plemićkog statusa postaje vlasništvo nad zemljom. Biti plemić (*nobilis*) značilo je imati posjed, neovisno o njegovoj veličini, koji je bio oslobođen od svih službi i obveza. S obzirom da se takav posjed mogao steći samo nasljedstvom ili kraljevom darovnicom, u plemićki je stalež bilo gotovo pa nemoguće ući.¹⁵ U tom razdoblju dolazi i do unifikacija plemićkog staleža. Svi „pravi plemići“ trebali su uživati jednake povlastice i slobodu.¹⁶ No, treba istaknuti da je najbrojniju skupinu unutar hrvatskog plemstva tijekom srednjovjekovnog razdoblja činilo niže i srednje plemstvo, slično kao i u Ugarskoj i Poljskoj.¹⁷

Unatoč interesu koji postoji za istraživanje plemstva, ono u srednjovjekovnom Ugarsko-Hrvatskom Kraljevstvu, posebice na području današnje Slavonije, u hrvatskoj historiografiji nije dovoljno istraženo i obrađeno. Cilj ovog rada je na temelju objavljenih i neobjavljenih izvora, kao i dosadašnjih rezultata hrvatske i strane historiografije, istražiti i analizirati plemićku i velikašku obitelj Korodski i utvrditi strukturu i način funkcioniranja obitelji, te kako su različiti elementi njezine strukture i povijesne okolnosti utjecali na koheziju obitelji. Cilj rada je rekonstruirati sve činjenice, usustaviti postojeće i ponuditi nove spoznaje o obitelji Korodski, promotriti njezino značenje u kontekstu ukupne povijesti plemstva u srednjovjekovnoj Ugarskoj i Slavoniji te tako doprinijeti cjelovitim istraživanjima plemstva, kao i političke i društvene povijesti na jugoistočnom rubu srednjovjekovne civilizacije latinske (zapadnokršćanske) Europe.

Izbor plemićke obitelji Korodski za temu disertacije bio je uvjetovan značenjem ove obitelji, brojnošću njezinih članova, opsegom posjeda koje je obitelj posjedovala te ulogama i funkcijama koje su njezini članovi obnašali u Ugarsko-Hrvatskom Kraljevstvu, brojnošću vrela, ali i dosadašnjim spoznajama historiografije jer opseg dostupnih podataka o obitelji

¹³ *Allodium* je mjesto stalnog prebivališta vlasnika (mađ. ekvivalent „lak“ označava kuću, dom). To je bilo mjesto gdje je gospodar živio i držao svoje dragocjenosti. Svi oni koju su živjeli na ili oko mjesta smatrani su dijelom njegova vlasništva. Unutar *allodiuma* vlasnik je uživao neograničena vlasnička prava (Engel, *The Realm of St Stephen*, str. 80, 82).

¹⁴ Engel, *The Realm of St Stephen*, str. 83-84.

¹⁵ Izuzetak je bio kada je plemić oženio neplemkinju, koja bi tada dobila komad zemlje kako bi se njezini potomci mogli smatrati plemićima.

¹⁶ Ante Birin, „Društvo: plemstvo (razvoj, raspored, brojnost, uloga)“, *Vrijeme sazrijevanja, vrijeme razaranja. Hrvatske zemlje u kasnom srednjem vijeku* (Zagreb 2019), Marija Karbić (ur.), 39-54, str. 39.

¹⁷ Birin, „Društvo: plemstvo (razvoj, raspored, brojnost, uloga)“, str. 45.

Korođski stvara osnovu za daljnji istraživački rad. Naposljetku, važno je spomenuti i vlastiti interes za proučavanje ove teme.

Rad obuhvaća razdoblje od prve pojave plemićke i velikaške obitelji Korođski u povijesnim izvorima u prvoj polovici 13. stoljeća pa sve do smrti posljednjeg člana obitelji u drugoj polovici 15. stoljeća. Uz prikaz povijesti obitelji Korođski, pri čemu je pažnja usmjerena na porijeklo obitelji, razdoblje njihove najveće moći te uspon na društvenoj i političkoj ljestvici, obrađena je struktura plemićke i velikaške obitelji što uključuje prikaz genealogije, terminologiju korištenu prilikom označavanja pripadnosti obitelji te međusobne odnose pojedinih članova obitelji, ali i odnose s drugim plemićkim obiteljima. Rad se bavi i položajem žena, ženidbenim strategijama i odnosima s Crkvom, a obrađuje i posjede obitelji i analizira njihov smještaj, veličinu i vrstu vlasništva, sustav nasljeđivanja, način dobivanja zemljišnih posjeda, podjelu posjeda te sjedišta obitelji. Rekonstruirana je, koliko je to bilo moguće, topografija posjeda obitelji Korođski, što uključuje rasprostranjenost posjeda i koncentraciju posjeda u pojedinoj županiji. Rad se dotaknuo i službenika, odnosno familijara Korođskih koji su obnašali važne svjetovne funkcije te se analizira pitanje tko su oni bili, odnosno koga su za svoje službenike birali Korođski. Pažnja je posvećena i tradiciji i postojanju svijesti o pripadnosti obitelji, postojanju potencijalnih obiteljskih simbola i zajedničkih kulturnih središta. Glavno pitanje na koje se nastojalo dati odgovor je koliko je obitelj djelovala kao cjelina te koliko su pojedini elementi utjecali na promjene u koheziji obitelji, odnosno na jačanje i slabljenje veza među njezinim članovima.

1.2. Izvori

Vrela korištena za izradu ovog rada čine brojni dokumenti kao što su darovnice, ugovori o nasljeđivanju, oporuke, presude sudskih parnica vezanih za posjede i posjednička prava, porezni popisi te razna izvješća.

Osim navedenih vrsta vrela za povijest obitelji Korodških zanimljiv je narativni izvor *Gesta Hungarorum*, djelo ugarskog kroničara iz 13. stoljeća, Simona de Kéze, u kojem obrađuje plemićke obitelji na području Ugarsko-Hrvatskog Kraljevstva.¹⁸

Isprave relevantne za temu ovog istraživanja danas se većinom nalaze u Državnom arhivu Mađarskog nacionalnog arhiva (Magyar Nemzeti Levéltár Országos Levéltára), manji dio u Slovačkom narodnom arhivu u Bratislavi, dok se nekolicina isprava nalazi u Hrvatskoj (Hrvatski državni arhiv i Arhiv HAZU u Zagrebu). Što se tiče isprava vezanih za obitelj Korodški, situacija je ista kao i sa srednjovjekovnim ispravama općenito jer što se više približava kraj srednjega vijeka, isprava je više. Gotovo sve isprave su objavljene ili digitalizirane te se mogu pronaći na stranici *Hungaricana.hu*.

Važne isprave za ovo istraživanje mogu se pronaći u više serija i pojedinačnih izdanja građe, a ovdje će se navesti samo najvažnije. Pojedini izvori nalaze se u seriji *Codex diplomaticus regni Croatiae, Dalmatiae et Slavoniae*, odnosno *Diplomatički zbornik kraljevine Hrvatske, Dalmacije i Slavonije* Tadije Smičiklasa,¹⁹ a regeste nekih dokumenata objavio je Ivan Kukuljević Sakcinski pod naslovom „Regesta documentorum regni Croatiae, Slavoniae et Dalmatiae saeculi XIII” u *Starinama JAZU*.²⁰ U istoj publikaciji važnu građu za ovo istraživanje objavili su i Ferdo Šišić, Matija Mesić te Josip Bösendorfer.²¹ Prijepise određenih isprava donio je i Petar Matković u „Spomenicima za dubrovačku povijest u vrijeme ugarsko-hrvatske zaštite”.²²

¹⁸ László Veszprémy, Frank Schaer, *Simonis de Kéza Gesta Hungarorum* (Budimpešta – New York 1999).

¹⁹ Tadija Smičiklas i dr., *Codex diplomaticus regni Croatiae, Dalmatiae et Slavoniae. Diplomatički zbornik kraljevine Hrvatske, Dalmacije i Slavonije*, 18 sv. (Zagreb 1904-1990) [dalje: Smičiklas, CD].

²⁰ Ivan Kukuljević Sakcinski, „Regesta documentorum regni Croatiae, Dalmatiae et Slavoniae saeculi XIII.”, knj. 24, 1240-1248, *Starine JAZU* XXIII (1891), 204-252, knj. 26, 1248-1255, *Starine JAZU* XXIV (1893), 195-236, knj. 27, 1256-1279, *Starine JAZU* XXVI (1895), 1-168, knj. 28, 1280-1295, *Starine JAZU* XXVII (1896), 97-185.

²¹ Ferdo Šišić, „Nekoliko isprava s početka XV. stoljeća”, *Starine JAZU*, knj. 39 (1938), 129-320, Matija Mesić, „Građa mojih razprava u Radu”, *Starine JAZU* 5 (Zagreb 1873), 109-280, Josip Bösendorfer, „Parba radi osječke carine među opatijom u Cikadoru i porodicom Korogji”, *Starine JAZU* 34 (Zagreb 1913), 266-278.

²² Petar Matković, „Spomenici za dubrovačku povijest u vrijeme ugarsko-hrvatske zaštite”, Dodatak VII knjizi "Rada" 180-260, Povelje i listine, 141-210, *Starine JAZU*, knjiga 1 (Zagreb 1869).

Veliku važnost imaju zbirke izvora koje je u suradnji s drugim autorima pripremio Lajos Thallóczy,²³ te serija izvora *Codex diplomaticus Hungariae ecclesiasticus ac civilis* Györgya Fejéra.²⁴ Potrebno je spomenuti serije izvora Frigyesa Pestyija i Tivadara Ortvaya *Oklevelek Temes vármegye és Temesvár város történetéhez. I. 1183–1430*,²⁵ te izdanje izvora vezanih za povijest Slavonije, Srijema i Baranje koje je objavio Ive Mažuran.²⁶ Brojne isprave nastale u vrijeme Arpadovića objavljene su u seriji izvora *Árpádkori Új Okmánytár (Codex diplomaticus Arpadianus continuatus)*,²⁷ a niz isprava iz doba Anžuvina objavljene su u seriji *Anjoukori okmánytár*²⁸ te *Anjou-kori Oklevéltár*.²⁹ Potrebno je spomenuti i seriju izvora *Hazai okmánytár (Codex diplomaticus patrius)*.³⁰

Od objavljenih izvora korištenih prilikom izrade rada svakako treba spomenuti i opsežne regeste dokumenata nastalih u vrijeme vladavine kralja Žigmunda objavljene u seriji *Zsigmondkori oklevéltár*,³¹ te izvore objavljene u obiteljskim diplomatarijima: *Zichy-család idősb ágának okmánytára*,³² *A Héderváry-család oklevéltára*,³³ te *Frangepán család oklevéltára*.³⁴

Važno je navesti i knjigu Josipa Buturca *Pisani spomenici Požege i okolice 1210-1536*.³⁵ u kojoj su objavljena i vrela važna za proučavanje povijesti Korodških.

²³ Lajos Thallóczy, Antal Áldásy, *A Magyarország és Szerbia közti összeköttetések oklevéltára 1198-1526*. (Budimpešta 1907).

²⁴ György Fejér, *Codex diplomaticus Hungariae ecclesiasticus ac civilis*, I-XI sv. (Buda 1829-1844) [dalje: Fejér, CD].

²⁵ Frigyes Pesty, Tivadar Ortway, *Oklevelek Temesvár megye és Temesvár város történetéhez. I. 1183–1430*. (Pozsony 1896).

²⁶ Ive Mažuran, *Povijesni izvori Slavonije, Baranje i Srijema I* (Osijek 2002).

²⁷ Gustav Wenzel, *Árpádkori új okmánytár. Codex diplomaticus Arpadianus continuatus*, I-XII (Pest 1860-1874) [dalje: *Árpádkori új okmánytár*].

²⁸ Imre Nagy i dr., *Anjoukori okmánytár. Codex diplomaticus Hungaricus Andegavensis*, I-VII (Budimpešta, 1878-1920) [dalje: *Anjoukori okmánytár*].

²⁹ Kristó Gyula i dr., *Anjou-kori Oklevéltár*, I-XLI (Budimpešta – Szeged 1990-2022).

³⁰ Imre Nagy i dr., *Hazai okmánytár. Codex diplomaticus patrius*, I- VIII (Győr, Budimpešta 1865-1891) [dalje: *Hazai okmánytár*].

³¹ Elemér Mályusz i dr., *Zsigmondkori oklevéltár I-XV* (Budimpešta 1951-2022). Obuhvaća razdoblje od 1387. do 1428. godine.

³² Imre Nagy i dr., *Zichy-család idősb ágának okmánytára. Codex diplomaticus domus senioris comitum Zichy*, I-XII (Pešta 1871-1931). [dalje: *Zichy-család okmánytára*].

³³ Béla Radvánszky, Levente Závodszy, *A Héderváry-család oklevéltára*, I-II (Budimpešta 1909-1922).

³⁴ Lajos Thallóczy, Barbarás Samu, *Frangepán család oklevéltára I. 1133-1453* (Budimpešta 1910).

³⁵ Josip Buturac, *Pisani spomenici Požege i okolice 1210-1536*. (Jastrebarsko 1995).

1.3. Historiografija

Proučavanje plemstva jedna je od najdugotrajnijih tema europske historiografije. Još su srednjovjekovni i ranonovovjekovni pisci pokazivali zanimanje za podrijetlo, genealogije, posjede i političku ulogu pojedinih plemićkih obitelji, no takvi su radovi najčešće nastajali u funkciji legitimacije statusa, prava i društvenog ugleda. Moderna historiografija o plemstvu razvila se tek u 19. stoljeću, usporedno s razvojem kritičke obrade izvora, diplomatske analize i povijesne genealogije. Ipak, presudan metodološki pomak dogodio se tijekom 20. stoljeća, kada se istraživanje plemstva sve više udaljavalo od pukog nizanja rodoslovlja i političkih biografija te se počelo usmjeravati prema analizi društvenih struktura, obiteljskih strategija, posjedovnih mreža, identiteta i dugotrajnih procesa oblikovanja plemićkih rodova.³⁶

Takav pomak osobito je vidljiv u francuskoj i zapadnoeuropskoj historiografiji. Georges Duby,³⁷ Marc Bloch,³⁸ Lucien Febvre³⁹ i Jacques Le Goff⁴⁰ postavili su širi interpretativni okvir za razumijevanje srednjovjekovnog društva, feudalnih odnosa, društvenih staleža, mentaliteta i simboličkih oblika moći. Njihovi radovi važni su za ovo istraživanje ne zato što se neposredno bave Korodškima ili slavonskim prostorom, nego zato što omogućuju promatranje plemstva kao društvene skupine čija se moć nije temeljila samo na posjedovanju zemlje i obnašanju službi, nego i na obiteljskom pamćenju, simbolima, srodstvu, patronatu, braku i načinu predstavljanja vlastitog statusa. U istom su smislu važni i zbornici te studije posvećeni europskom plemstvu,⁴¹ među kojima se ističu radovi o plemićkim rodovima Francuske, Njemačke, Italije i Katalonije,⁴² kao i istraživanja Gerda Tellenbacha,⁴³ Karla Schmidta,⁴⁴

³⁶ Mirjana Gross, *Suvremena historiografija* (Zagreb 2001), str. 237-241, Anette Völker-Rasor, *Rani novi vijek* (Zagreb 2016), str. 167-171, Miroslav Bertoša, *Izazovi povijesnog zanata. Lokalna povijest i sveopći modeli* (Zagreb 2002), str. 297-302.

³⁷ Georges Duby, *La Société aux XIe et XIIe siècles dans la région mâconnaise* (Pariz 1953), *Vitez, žena i svećenik: ženidba u feudalnoj Francuskoj* (Split 1987), *Tri reda ili imaginarij feudalizma*, prevele Olga Škarić i Nataša Desnica-Žerjavić (Zagreb 2007).

³⁸ Bloch, *Feudalno društvo*.

³⁹ Lucien Febvre, *Le Problème de l'incroyance au XVIe siècle. La religion de Rabelais* (Paris 1942).

⁴⁰ Jacques Le Goff, *Intelektualci u srednjem vijeku* (Zagreb 1982), *Srednjovjekovni imaginarij* (Zagreb 1993), *Civilizacija srednjovjekovnog Zapada* (Zagreb 1998).

⁴¹ Anne J. Duggan (ur.), *Nobles and Nobility in Medieval Europe: Concepts, Origins, Transformations* (Woodbridge 2000).

⁴² Timothy Reuter (ur.), *The Medieval Nobility: Studies on the Ruling Classes of France and Germany from the Sixth to the Twelfth Century* (Amsterdam 1979), Martin Aurel, *La Noblesse en occident (Ve-Xve siècles)* (Pariz 1996).

⁴³ Gerd Tellenbach, *Königtum und Stämme in der Werdezeit des Deutschen Reiches, Quellen und Studien zur Verfassungsgeschichte des Deutschen Reiches* (Weimar 1939).

⁴⁴ Karl Schmid, „Zur Problematik von Familie, Sippe und Geschlecht, Haus und Dynastie beim mittelalterlichen Adel“, *Zeitschrift für die Geschichte des Oberrheins* 105 (1957), 1-16, „Über die Struktur des Adels im früheren Mittelalter“, *Jahrbuch für fränkische Landesforschung* 19 (1959), 1-7.

Karla Ferdinanda Wenera⁴⁵ i Benjamina Arnolda.⁴⁶ Ta su djela pokazala da se plemićki rod ne može razumjeti samo kao biološka zajednica potomaka, nego kao promjenjiva društvena i pravna struktura koja se oblikuje kroz posjed, službu, nasljedno pravo, obiteljsko ime i političku praksu.

Za temu ove disertacije osobito je važna mađarska historiografija, jer se obitelj Korodški razvijala u političkom i pravnom okviru srednjovjekovnoga Ugarsko-Hrvatskog Kraljevstva. János Karácsony svojim je djelom o ugarskim plemićkim rodovima postavio važno polazište za genealogijsko istraživanje srednjovjekovnih rodova, uključujući i one koji su djelovali na prostoru današnje Slavonije.⁴⁷ Premda su neka njegova rješenja danas nužno podložna provjeri prema novijim izvorima i istraživanjima, njegovo djelo ostaje nezaobilazno zbog pokušaja sustavne rekonstrukcije rodovskih veza i posjedovnih odnosa. Pál Engel dao je jedan od najvažnijih doprinosa istraživanju srednjovjekovne Ugarske.⁴⁸ Njegova arhontologija, genealogijski podaci i povijesno-topografska karta omogućuju povezivanje osoba, službi, posjeda i naselja u jedinstvenu istraživačku cjelinu.⁴⁹ Za ovaj rad Engel je važan ne samo kao autor pojedinačnih podataka, nego i kao model povezivanja političke povijesti, genealogije i povijesne topografije.

Istraživanja Erika Fügedija⁵⁰ i Martina Radyja⁵¹ važna su za razumijevanje šireg društvenog okvira ugarskog plemstva. Fügedijeva analiza roda Elefánthyi pokazala je kako se plemićki rod može istraživati kroz strukturu obitelji, posjedovne odnose, političku ulogu i svijest o pripadnosti zajednici. Radyjevo istraživanje plemstva, zemlje i službe u srednjovjekovnoj Ugarskoj posebno je važno za tumačenje odnosa između zemljišnog posjeda, pravnog statusa i službe vladaru. Upravo se na primjeru Korodških jasno vidi međuovisnost tih elemenata: posjed je bio temelj društvenog statusa, služba kruni sredstvo političkog uspona, a stečene službe i kraljevska naklonost put prema novim posjedima.

⁴⁵ Karl Ferdinand Werner, „Bedeutende Adelsfamilien im Reich Karls des Grossen: Ein personengeschichtlicher Beitrag zum Verhältnis von Königtum und Adel im frühen Mittelalter“, *Karl der Grosse, Lebenswerk und Nachleben* 1, Helmut Beumann (ur.) (Düsseldorf 1965), 83-142.

⁴⁶ Benjamin Arnold, *Count and bishop in medieval Germany: a study of regional power, 1100-1350* (Philadelphia 1991), *Princes and Territories in Medieval Germany* (Cambridge 1991).

⁴⁷ János Karácsony, *A magyar nemzetségek a XIV. század közepéig*, I-III (Budimpešta 1900-1904, reprint 1995).

⁴⁸ Engel, *The Realm of St. Stephen. A History of medieval Hungary, 895-526*. Plemstvo županije Ung obradio je u knjizi *A nemesi társadalom a középkori Ung megyében* (Budimpešta 1998).

⁴⁹ Pál Engel, *Magyarország világi archontológiája 1301-1457* (PC CD-ROM, Budimpešta 2001). Engel je svojoj arhontologiji pripremao dopunjeno izdanje. No saznajući za svoju bolest, odlučio je izdanje objaviti u obliku u kakvom je tada bilo moguće, na CD-ROM-u. Na istom se CD-u nalazi spomenuta genealogija velikaških i plemićkih obitelji – *Középkori magyar genealógia* (CD-ROM) (Budimpešta 2001).

⁵⁰ Erik Fügedi, *Az Elefánthyak. A középkori magyar nemes és klánja* (Budimpešta 1992). Prijevod na engleski jezik: *The Elefánthy. The Hungarian Nobleman and His Kindred* (Budimpešta 1998), „Some characteristics of the medieval Hungarian noble family“, *Journal of Family History* 7 (1) (London 1982), 27-39.

⁵¹ Martin Rady, *Nobility, Land and Service in Medieval Hungary* (London 2000).

Hrvatska historiografija također je dala važan doprinos proučavanju srednjovjekovnog plemstva. Stariji autori, među kojima se ističu Vjekoslav Klaić,⁵² Nada Klaić,⁵³ Ferdo Šišić,⁵⁴ Miho Barada,⁵⁵ Ljudmil Hauptmann⁵⁶ i Stjepan Pavičić,⁵⁷ postavili su temelje istraživanja hrvatskih plemićkih rodova, političke povijesti i srednjovjekovnih županija. Njihovi su radovi i danas korisni zbog prikupljene građe i prvih interpretacija, ali ih je potrebno čitati kritički, osobito ondje gdje genealogijske rekonstrukcije nisu provedene na temelju cjelovite diplomatske građe ili gdje su zaključci oblikovani u starijem historiografskom okviru.

⁵² Vjekoslav Klaić, „Hrvatska plemena od XII. do XV. stoljeća“, *Rad JAZU* 130 (Zagreb 1897), 1-85, *Povijest Hrvata od najstarijih vremena do svršetka XIX. stoljeća*, knjiga 1-3 (Zagreb 1899-1988), *Bribirski knezovi od plemena Šubić do god. 1947.* (Zagreb 1987), „Hrvatski hercezi i bani za Karla Roberta i Ljudevita I. (1301-1382)“, *Rad JAZU* 142 (Zagreb 1900), 126-218.

⁵³ Nada Klaić, „Plemstvo dvanaest plemena kraljevine Hrvatske“, *Historijski zbornik* 9 (1956), 83-100, „Postanak plemstva dvanaestero plemena Kraljevine Hrvatske“, *Historijski zbornik* 11-12 (1958-1959), 121-163, *Povijest Hrvata u ranom srednjem vijeku* (Zagreb 1971), *Povijest Hrvata u razvijenom srednjem vijeku* (Zagreb 1976).

⁵⁴ Ferdo Šišić, *Vojvoda Hrvoje Vukčić Hrvatinić i njegovo doba (1350.–1416.)* (Zagreb 1902), *Povijest Hrvata u vrijeme narodnih vladara* (Zagreb 1925), *Pregled povijesti hrvatskoga naroda: od najstarijih dana do godine 1873.* (Zagreb 1962).

⁵⁵ Miho Barada, „Postanak hrvatskog plemstva“, *Časopis za hrvatsku povijest* I, 3 (1943), 193-218.

⁵⁶ Ljudmil Hauptmann, „Podrijetlo hrvatskog plemstva“, *Rad HAZU* 273 (1942), 79-112, „Hrvatsko praplemstvo“, *Razprave* 1 (Ljubljana 1950), 83-115.

⁵⁷ Stjepan Pavičić, *Vukovska župa: u razvitku svoga naselja od XIII. do XVIII. stoljeća* (Zagreb 1940).

Od suvremenijih autora osobito su važni Tomislav Raukar,⁵⁸ Damir Karbić,⁵⁹ Marija Karbić,⁶⁰ Stanko Andrić,⁶¹ Ante Birin,⁶² Borislav Grgin,⁶³ Ivan Jurković,⁶⁴ Hrvoje Kekez, Suzana Miljan,⁶⁵ Tamas Pálosfalvi,⁶⁶ Antun Nekić, Zdenka Janeković Römer⁶⁷ i Zrinka

⁵⁸ Tomislav Raukar, *Seljak i plemić hrvatskoga srednjovjekovlja* (Zagreb 2002), *Hrvatsko srednjovjekovlje: prostor, ljudi, ideje* (Zagreb 2007).

⁵⁹ D. Karbić, „Plemstvo – definicija, vrste i uloga“, str. 27-28. „Hrvatski plemićki rod i običajno pravo“, str. 73-117, „Croatian Nobility in the Middle Ages. Origins, Structures, Development“, *Glasnik hrvatskoga plemićkog zbora. Herald of Croatian Nobility Association*, Ivo Durbešić (ur.) (Zagreb 2015), 48-58, „Hrvatski velikaši i plemići i ugarska kruna u razdoblju kasnih Arpadovića i Anžuvinaca“, *Prekretnice u suživotu Hrvata i Mađara: Ustanove, društvo, gospodarstvo i kultura / A magyar-horvát együttélés fordulópontjai: intézmények, társadalom, gazdaság, kultúra* (Budimpešta 2014), 177-183. U suradnji s Brankom Grbavac, „Plemići s područja srednjovjekovnih hrvatskih zemalja – sudionici Žigmundovog križarskog pohoda i Nikopoljske bitke“, *B'lgaro-h'rvatski političeski i kulturni otkrovenja prez vekovete. Sbornik v čest na 75-godišnjina na Rumiana Božilova*, Svetlozar Eldarov, Irina Ognjanova, Antoaneta Balčeva, Ljudmila Mindova (ur.) (Sofija 2015), 95-109.

⁶⁰ Marija Karbić, „Položaj plemkinja u Slavoniji tijekom srednjega vijeka“, *Historijski zbornik LIX* (Zagreb 2006), 15-31, „Dioba posjeda i plemićki rod: primjeri iz Slavonije“, *Scrinia Slavonica* 10 (2010), 70-86, „Položaj pripadnica visokog plemstva u hrvatskim zemljama. Primjer Barbare Frankopan“, *Zbornik Odsjeka za povijesne znanosti Zavoda za povijesne i društvene znanosti Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti* 30 (Zagreb 2012), 145-154, „Women on the Wrong Side of the Law. Some Examples from Medieval Urban Settlements of the Sava and Drava Interamnum“, *At the Edge of the Law: Socially Unacceptable and Illegal Behaviour in the Middle Ages and Early Modern Period*, Suzana Miljan, Gerhard Jaritz (ur.) (Krems 2012), 21-30, „Uloga pripadnica visokog plemstva u životu hrvatskih zemalja tijekom kasnog srednjeg vijeka“, *Žene kroz povijest. Zbornik radova sa znanstvenog skupa Dies historiae 2012. – Žene kroz povijest održanog 5. prosinca 2012. godine*, Matea Jalžević, Petra Marinčić (ur.) (Zagreb 2014), 81-99, „Women and Property in Medieval Slavonian Towns“, *Towns and Cities of the Croatian Middle Ages: Authority and Property*, Irena Benyovsky Latin, Zrinka Pešorda Vardić (ur.) (Zagreb 2014), 439-454, „Sjeverozapadna Hrvatska“, *Vrijeme sazrijevanja, vrijeme razaranja. Hrvatske zemlje u kasnom srednjem vijeku* (Zagreb 2019), Marija Karbić (ur.), 235-254. Autorica se dotaknula plemićkih obitelji sjeverozapadne Hrvatske (Celjski, Albeni, Kostajnički i ostali), koje se u kasnom srednjem vijeku te u razvijenom srednjem vijeku u velikom mjeri podudara s područjem srednjovjekovne Slavonije (*regnum Sclavoniae*). Osvrće se na razdoblje Žigmundove vladavine, Žigmundovih nasljednika, Matije Korvina te Jagelovića. M. Karbić, D. Karbić, „Pregled literature o plemstvu na području Slavonije, Srijema i Baranje tijekom srednjega vijeka“, *Scrinia Slavonica* 1 (2001), 377-387.

⁶¹ Stanko Andrić, „Sjeveroistočna Hrvatska“, *Vrijeme sazrijevanja, vrijeme razaranja. Hrvatske zemlje u kasnom srednjem vijeku* (Zagreb 2019), Marija Karbić (ur.), 255-304. Autor obrađuje isto razdoblje kao i Marija Karbić u članku „Sjeverozapadna Hrvatska“, samo drugo geografsko područje.

⁶² Birin, „Društvo: plemstvo (razvoj, raspored, brojnost, uloga)“.

⁶³ Borislav Grgin, *Počeci rasapa. Kralj Matijaš Korvin i srednjovjekovna Hrvatska* (Zagreb 2002), „Plemićki rod Deževića Cerničkih u kasnome srednjem vijeku“, *Radovi Zavoda za znanstveni i umjetnički rad u Požegi* 1 (2012), 107-130, „Krčki Knezovi Frankapani na zalazu srednjega vijeka“, *Putovima Frankopana. Frankopanska baština u Primorsko-goranskoj županiji*, Ines Srdoč-Konestra, Saša Potočnjak (ur.) (Rijeka 2018), 44-62.

⁶⁴ Ivan Jurković, „Turska opasnost i hrvatski velikaši – knez Bernardin Frankopan i njegovo doba“, *Zbornik Odsjeka za povijesne znanosti Zavoda za povijesne i društvene znanosti Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti* 17 (Zagreb 1999), 61-83, *The Fate of the Croatian Noble Families in the face of Ottoman Advance* (Budimpešta 2004).

⁶⁵ Suzana Miljan, *Plemićko društvo Zagrebačke županije za vladavine Žigmunda Luksemburškog (1387.-1437.)*, doktorska disertacija (Zagreb 2015). Autorica je na istu temu objavila i članak „Plemstvo Zagrebačke županije prema kraljevskoj i banskoj vlasti u doba kralja Žigmunda (1387.-1437.). Zágráb vármegye nemességének viszonya a királyi és a báni hatalomhoz Zsigmond király korában (1387–1437)“, *Prekretnice u suživotu Hrvata i Mađara. Ustanove, društvo, gospodarstvo i kultura. A horvát-magyar együttélés fordulópontjai. Intézmények, társadalom, gazdaság, kultúra*, Pál Fodor, Dinko Šokčević, Jasna Turkalj, Damir Karbić (ur.) (Budimpešta, 2015), 137-145, dok se plemstvom Zagrebačke i Križevačke županije bavila u članku „Obitelj Celjski i Nijemci, službenici njihovih utvrda u Zagrebačkoj i Križevačkoj županiji u kasnom srednjem vijeku (1385.-1456.)“, *Godišnjak njemačke zajednice. DG Jahrbuch* (Zagreb 2013), 11-22.

⁶⁶ Tamas Pálosfalvi, *The Noble Elite in the County of Körös (Križevci) 1400–1526* (Budimpešta 2014).

⁶⁷ Zdenka Janeković Römer, „Noble Women in Fifteenth-Century Ragusa“, *East Central Europe. L'Europe du Centre Est*. 20-23/1 (1993-1996), 141-170, „Rod i grad: dubrovačka obitelj od XIII do XV stoljeća“, *Zavod za povijesne znanosti HAZU u Dubrovniku* (Dubrovnik 1994), 126-137, *Dubrovačko plemstvo u 15. stoljeću* (Zagreb

Nikolić Jakus.⁶⁸ Njihovi su radovi pomaknuli istraživanje plemstva prema analizi društvenih struktura, pravnih odnosa, posjedovnih strategija, odnosa prema kraljevskoj vlasti, obiteljskih mreža i regionalnih posebnosti. Damir Karbić važan je za teorijsko i komparativno razumijevanje plemićkog roda, običajnog prava i odnosa velikaša prema ugarskoj kruni. Marija Karbić osobito je važna zbog istraživanja slavonskog plemstva, posjedovnih odnosa, dioba posjeda, položaja žena i rodne povijesti, što je izravno povezano s temama obrađenima u ovoj disertaciji. Stanko Andrić dao je velik doprinos poznavanju srednjovjekovne Slavonije i Srijema, osobito kroz radove o sjeveroistočnoj Hrvatskoj, slavonskim velikaškim obiteljima, srednjovjekovnim Vinkovcima i pojedinim plemićkim rodovima.

U hrvatskoj i mađarskoj historiografiji postoje brojni radovi o pojedinim plemićkim obiteljima i rodovima koji su metodološki važni za ovo istraživanje. Radovi o Šubićima,⁶⁹

1997), *Okvir slobode: dubrovačka vlastela između srednjovjekovlja i humanizma* (Zagreb – Dubrovnik 1999), „Staleška uvjetovanost vlasti u Dubrovačkoj Republici“, *Acta Histriae* 7 (Koper 1999), 215-232, „Rodovi, plemićki“ *Leksikon Marina Držića*, Leksikografski zavod Miroslav Krleža i Dom Marina Držića. Mrežno izdanje: <https://leksikon.muzej-marindrzic.eu/rodovi-plemicki/>.

⁶⁸ Zrinka Nikolić Jakus, *Rođaci i bližnji: dalmatinsko gradsko plemstvo u ranom srednjem vijeku* (Zagreb 2003), *The Formation of Dalmatian Urban Nobility: Examples of Split, Trogir and Zadar* (Budimpešta 2004), „Između vremenitih i vječnih dobara: Žene u dalmatinskim gradovima u ranom srednjem vijeku“, *Žene u Hrvatskoj: Ženska i kulturna povijest*, Andrea Feldman (ur.) (Zagreb 2004), 33-56, „Madijevci: primjer obitelji dalmatinske gradske elite u desetom i jedanaestom stoljeću“, *Zbornik Odsjeka za povijesne znanosti Zavoda za povijesne i društvene znanosti Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti* 23 (Zagreb 2005), 1-24, „Obitelj dalmatinskog plemstva od 12. do 14. stoljeća“, *Acta Histriae* 16, 1-2 (2008), 59-88.

⁶⁹ Damir Karbić, *The Šubići of Bribir. An Example of the Croatian Noble Kindred*, doktorska disertacija (Budimpešta 2000). O Šubićima je pisao i u člancima „Crkvena politika Šubića Bribirskih do sloma kliške grane (1356.)“, *Humanitas et litterae. Zbornik u čast Franje Šanjeka*, Lovorka Čoralić, Slavko Slišković (ur.) (Zagreb 2009), 137-158, te u članku „Ban Pavao I. u svom vremenu“, *Skradin i Hrvatska u doba bana Pavla Šubića* (Skradin 2012). O odnosu Nelipčića i Šubića pisao u članku: „Nelipčići i Šubići – međusobni odnosi“, *Miljevci u prošlosti (s pogledom u budućnost)*, Marko Menguš, Drago Marguš (ur.) (Visovac – Drinovci 2008), 129-143. Mladen Ančić, „Parba za dio naslijeđa banovca Jakova Šubića Bribirskih“, *Radovi Zavoda za povijesne znanosti HAZU u Zadru* 36 (1994), 309-352.

Babonićima,⁷⁰ Nelipčićima,⁷¹ Zrinskima,⁷² Gorjanskima,⁷³ Iločkima,⁷⁴ Lackovićima, Morovićima,⁷⁵ Berislavićima Grabarskima, Borićima,⁷⁶ Horvatima,⁷⁷ Frankopanima⁷⁸ i drugim rodovima⁷⁹ pokazuju kako se povijest jedne obitelji može promatrati u širem kontekstu

⁷⁰ Hrvoje Kekez, „Hinc transit fluvium Vrbaz: kada i kako je slavonski plemićki rod Babonića došao u posjed župe Vrbas?“, *Hrvatska misao* 4 (Sarajevo 2007), 76-93, „Između dva kralja: plemićki rod Babonića u vrijeme promjena na ugarsko-hrvatskom prijestolju, od 1290. do 1309. godine“, *Povijesni prilozi* 35 (Zagreb 2008), 61-89, „Cistercians and nobility in medieval Croatia: the Babonić kindred and monasteries of Topusko (Toplica) and Kostanjevica (Landstrass) in the 13th and early 14th centuries“, *Cîteaux Commentarii cistercienses*, 61 (fasc. 2-4) (Forges – Chimay 2010), 257-278, *Plemićki rod Babonića do kraja 14. stoljeća* (Zagreb 2011). Dopunjeni doktorat objavio je i kao knjigu pod nazivom: *Pod znamenjem propetog lava: povijest knezova Babonića do kraja 14. stoljeća* (Zagreb 2016).

⁷¹ Ante Birin, *Knez Nelipac i hrvatski velikaški rod Nelipčića* (Zagreb 2006), „Knez Nelipac i krbavski knezovi Kurjakovići“, *Identitet Like: korijeni i razvitak* (Gospić 2009), 221-237, „Cetinski knez Ivaniš Nelipčić – "ban naših Kraljevstava Dalmacije i Hrvatske"“, *Humanitas et litterae: ad honorem Franjo Šanjek (Zbornik u čast Franje Šanjeka)*, Lovorka Čoralić, Slavko Slišković (ur.) (Zagreb 2009), 289-302.

⁷² Damir Karbić, „Povijest obitelji Zrinskih u kasnom srednjem vijeku (s posebnim osvrtom na drugu polovicu 14. i početak 15. st.)“, *Povijest obitelji Zrinski* (Zagreb 2004), Damir Karbić, Suzana Miljan, „Političko djelovanje kneza Pavla I. Zrinskog (1362.-1414.)“, *Zbornik Odsjeka za povijesne znanosti Zavoda za povijesne i društvene znanosti Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti* 30 (2012), 87-107, D. Karbić, Miljan, „Knezovi Zrinski u 14. i 15. stoljeću između starog i novog teritorijalnog identiteta“, *Susreti dviju kultura. Obitelj Zrinski u hrvatskoj i mađarskoj povijesti*, Sándor Bene, Zoran Ladić, Gábor Hausner (ur.) (Zagreb 2012), 15-43.

⁷³ Mór Wertner, „A Garaiak“, *Századok* 31 (1897), 903-938.

Stanko Andrić, „Velikaška obitelj Gorjanski: skica političke povijesti“, *Zbornik Muzeja Đakovštine* 12 (2015), 7-40, „Velikaška obitelj Gorjanski i Hrvatsko Kraljevstvo“, *Prekretnice u suživotu Hrvata i Mađara - ustanove, društvo, gospodarstvo i kultura*, Pál Fodor, Dinko Šokčević, Jasna Turkalj, Damir Karbić (ur.) (Budimpešta 2015), 543-554.

⁷⁴ Stanko Andrić, „Rana povijest Iloka i Iločkih“, *Iločki statut 1525. godine i iločko srednjovjekovlje*, Tomislav Raukar (ur.) (Zagreb – Osijek 2002), 83-103.

⁷⁵ Marija Karbić, „Morovički (Maróti) iz plemićkog roda Gut-Keled“, *Godišnjak Njemačke narodnosne zajednice, VDG Jahrbuch* 15 (1), Renata Trishler (ur.) (2008), 13-22.

⁷⁶ Marija Karbić, *Rod Borića bana. Primjer plemićkog roda u srednjovjekovnoj Požeškoj županiji*, doktorska disertacija (Zagreb 2005), *Plemićki rod Borića bana*, „Posjedi plemićkog roda Borića bana do sredine 14. stoljeća“, *Scrinia Slavonica* 5 (Slavonski Brod 2005), 48-61.

⁷⁷ Mór Wertner, „A Horvátiak elei“, *Századok* 31 (1897), 514-518.

⁷⁸ Nada Klaić, „Knezovi Frankapani kao krčka vlastela“, *Krčki zbornik* 1 (Krk 1970), 125-180, Vjekoslav Klaić, *Krčki knezovi Frankapani* (Zagreb 1901).

⁷⁹ Hercege Sečujске obradio Stanko Andrić, „Herceg od Szekcsőa“, *Hrvatski biografski leksikon*, sv. 5, Gn-H, Leksikografski zavod Miroslav Krleža (2002), 531-533, „Srednjovjekovna plemićka obitelj Hercega Sečujskih“, *Godišnjak Ogranka Matice hrvatske Beli Manastir* 1 (1) (2004), 43-50. Stanko Andrić je u *Hrvatskom biografskom leksikonu* sv. 7, Kam-Ko, Trpimir Macan (ur.) (2009) obradio nekoliko plemićkih obitelji i rodova: „Kaštelanović (Castellanffy), plemićki rod“, 149-152, „Karomski, plemićka obitelj“, 120, „Kapitanović (Kapitanffy), plemićka obitelj“, 42, „Kán, plemićki rod“, 12-13. Stanko Andrić u svojoj knjizi *Vinkovci u srednjem vijeku* (Vinkovci – Slavonski Brod 2007) piše o plemićkim obiteljima na tom području.

Marija Karbić dala je doprinos istraživanjima i drugih plemićkih obitelji kao što su Gisingovci, Berislavići Grabarski, Morovički, Kaniški, Albeni, Lackovići, Mikšići.

Marija Karbić, „Joakim Pektar, slavonski ban iz plemićkog roda Gut-Keled“, *Godišnjak Njemačke narodnosne zajednice* (Zagreb 2000), 19-24, „Plemićki rodovi njemačkog podrijetla u Požeškoj županiji tijekom srednjeg vijeka“, *Godišnjak Njemačke narodnosne zajednice* (Zagreb 2003), 67-76, „Plemićki rodovi i velikaši slavonskog srednjovjekovlja“, *Slavonija, Baranja, Srijem – vrela europske civilizacije*, prvi svezak (Zagreb 2009), 247-253.

„Gisingovci: hrvatsko-ugarska velikaška obitelj njemačkog podrijetla“, *Godišnjak Njemačke narodnosne zajednice* (Zagreb 1999), 21-26, „Hrvatsko plemstvo u borbi protiv Osmanlija. Primjer obitelji Berislavića Grabarskih iz Slavonije“, *Historical contributions = Historische Beiträge* 25 (31) (2006), 71-85, „Kostajnički, plemićka obitelj“, *Hrvatski biografski leksikon* 7, Kam-Ko (Zagreb 2009), „Kaniški, Ladislav“, „Kaniški, Juraj“, „Kaniški, Ivan“, *Hrvatski biografski leksikon* 7, Kam-Ko (Zagreb 2009), „Lackovići (Lackfi) iz plemićkog roda Hermán“, *Godišnjak Njemačke zajednice, DG Jahrbuch* 2009, Renata Trischler (ur.) (Osijek 2009) 11-28, „Velikaška obitelj Alben i njezina uloga u hrvatskoj povijesti“, *Godišnjak Njemačke zajednice, DG Jahrbuch* 2012, Reneta Trischler (ur.) (Osijek 2012), 11-29, „Lacković, Stjepan I., palatin i hrvatsko-dalmatinski ban“,

političke povijesti, posjedovne moći, službe, ženidbenih veza i obiteljskog identiteta. Ti radovi potvrđuju da istraživanje jedne obitelji ne predstavlja samo prilog genealogiji, nego i doprinos razumijevanju načina funkcioniranja srednjovjekovnog plemićkog društva.

Za povijest same obitelji Korodski interes postoji već dulje vrijeme, ali dosadašnja istraživanja uglavnom nisu ponudila cjelovitu sintezu. Josip Bösendorfer u svojim je radovima obradio Korodške kao gospodare Osijeka te se posebno osvrnuo na spor oko osječke carine s opatijom u Cikádoru.⁸⁰ Mór Wertner pisao je o prvim Korodškima i o pitanju njihova podrijetla,⁸¹ dok je Mijo Jozić pokušao prikazati genealogiju, političku ulogu, posjede i najvažnije članove obitelji.⁸² Emilij Laszowski također se bavio podrijetlom Korodških i utvrdom Korodvar.⁸³ Ta su starija istraživanja važna jer su otvorila ključna pitanja, osobito pitanje podrijetla, prvih generacija i posjedovne jezgre obitelji, ali su u pojedinim zaključcima ograničena dostupnošću građe i metodološkim pristupom vremena u kojem su nastala.

Hrvatski biografski leksikon 8, Kr – Li, Trpimir Macan (ur.) (Zagreb 2013), 504, „Lacković, Stjepan II., palatin i hrvatsko-dalmatinski ban“, *Hrvatski biografski leksikon 8, Kr – Li* (Zagreb 2013), 504-505, „Plemićka obitelj Mikšić iz roda Levča do početka 16. stoljeća“, *Zbornik Odsjeka za povijesne znanosti Zavoda za povijesne i društvene znanosti Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti* 32 (2014), 67-78, Marija Karbić, Damir Karbić, „Kostajnica i njeni gospodari tijekom srednjeg vijeka“, *Hrvatska Kostajnica 1240.-2000.*, Marija Krupić (ur.) (2002), 49-60, Marija Karbić, Suzana Miljan, „Kako postati bugarskim banom. Lackovići, Himfi i Korodski u bugarskim krajevima šezdesetih godina 14. stoljeća“, *B'lgaro-h'rvatski političeski i kulturni odnošenija prezvekovete. Sbornik v čest na 75-godišnjinata na Rumiana Božilova*, Svetlozar Eldarov, Irina Ognjanova, Antoaneta Balčeva, Ljudmila Mindova (ur.) (Sofija 2015), 81-94.

Rod Tetenj istražio je Antun Nekić, *Plemićki rod Tetenj od 13. do sredine 15. stoljeća* (Zadar 2017), *Rod Pekri: svijet srednjovjekovnog slavonskog plemstva* (Zadar 2024).

⁸⁰ Josip Bösendörfer, *Crtice iz slavonske povijesti s osobitim obzirom na prošlost županija: Križevačke, Virovitičke, Požeške, Cisdravske Baranjske, Vukovarske i Srijemskete kr. i slob. grada Osijeka u srednjem i novom vijeku* (Osijek 1910), „Parba radi osječke carine među opatijom u Cikádoru i porodicom Korogji“, *Starine JAZU* 34 (Zagreb 1913), 266-278.

⁸¹ Mór Wertner, „Család történeti adalékok. I. Az első Kórógyiak“ („Prilozi obiteljskoj povijesti. I. Prvi Korogy“), *Turul* 10 (1892), 166-172, „A Kórógyiak őse“, *Századok. A Magyar Történelmi Társulat Közlönye* 34 (Budimpešta 1900), 867-872.

⁸² Mijo Jozić, „Obitelj grofova od Korogya“, *Vjesnik županije Virovitičke* 21 (1912), br. 20, 173-176, br. 21, 182-185, br. 22, 191-194, br. 23, 199 + poseban prilog.

⁸³ Emilij Laszowski, „Porijetlo plemića od Koroga (Kologjvara)“, *Hrvatski list* 4, 107 (1923), 2, „Grad Kolodvar“, *Hrvatski list* 4, 90 (1923), 2-3.

U novijoj historiografiji važan doprinos proučavanju Korodških dali su Ive Mažuran,⁸⁴ Stjepan Sršan,⁸⁵ Stanko Andrić,⁸⁶ Dino Mujadžević,⁸⁷ László Koszta,⁸⁸ Tibor Neumann,⁸⁹ Marija Karbić i Suzana Miljan.⁹⁰ Mažuranovi radovi važni su zbog podataka o srednjovjekovnom Osijeku, poreznom popisu iz 1469. godine i heraldičkim nalazima, iako ih treba koristiti kritički zbog mjestimično romantičarskog pristupa. Andrićevi radovi predstavljaju pouzdanije i kritički utemeljenije polazište, osobito kada je riječ o Korodškima, Ivanu II. Korodškom, vezama s pobožnošću sv. Ivana Kapistrana i širem slavonskom kontekstu. Kosztin rad o pečuškom biskupu Ladislavu II. Seglačkom važan je za razumijevanje crkvene dimenzije srodničke skupine Korodških i Seglačkih, dok Neumannov članak o susretu u Konstanzu i grofovskom naslovu Korodških otvara pitanje reprezentacije statusa i međunarodnog konteksta obitelji. Rad Marije Karbić i Suzane Miljan o bugarskim banovima važan je za razumijevanje političkog djelovanja Korodških u širem okviru kraljevske službe.

Osim radova iz političke, društvene i obiteljske povijesti, za ovu su disertaciju važna istraživanja iz povijesne topografije, heraldike, pravne povijesti, arheologije i povijesti umjetnosti. Csánkijeva povijesna geografija⁹¹ i Engelova digitalna topografska karta⁹² omogućuju prostornu identifikaciju i analizu posjeda Korodških i Seglačkih. Bojničićovo heraldičko djelo važno je za proučavanje grba i obiteljskih simbola,⁹³ dok su radovi o pravnoj povijesti⁹⁴ i Tripartitu⁹⁵ važni za razumijevanje nasljednih prava, diobe posjeda, položaja žena

⁸⁴ Ive Mažuran, „Porezni popis grada i vlastelinstva Osijek i njegove okolice 1469. godine“, *Starine*, knjiga 58 (1980), 125-166, „Ulomak nadgrobnog spomenika iz 15. stoljeća nađen u Osijeku“, *Anali Zavoda JAZU u Osijeku*, 3 (1984), str. 195-208, *Srednjovjekovni i turski Osijek* (Osijek 1994), *Tvrđava i grad Osijek* (Osijek 2000).

⁸⁵ Stjepan Sršan, *Povijest Osijeka* (Osijek 1996).

⁸⁶ Stanko Andrić, „Korodški (Kórógyi)“, *Hrvatski biografski leksikon 7, Kam-Ko*, Trpimir Macan (ur.) (2009), 632-634. Mrežno izdanje: <https://hbl.lzmk.hr/clanak/10053>, „Posljednji plemići Korodški i čudesa sv. Ivana Kapistrana“, *Književni Osijek* (Osijek 1996), 125-133, *Čudesa svetog Ivana Kapistrana* (Slavonski Brod – Osijek 1999), Stanko Andrić, Lovorka Čoralić, „Korodški, Ivan II (Kórógyi, Korođ, Korog, de Korogh, de Gorog; Iohannes, János)“, *Hrvatski biografski leksikon 7, Kam-Ko*, Trpimir Macan (ur.) (2009), 635-636. Mrežno izdanje: <https://hbl.lzmk.hr/clanak/korodjski-ivan-ii>.

⁸⁷ Dino Mujadžević, „Korodški, Stjepan I (Kórógyi, Korođ, Korog, de Korogh; István, Stephanus)“, *Hrvatski biografski leksikon 7, Kam-Ko*, Trpimir Macan (ur.) (2009), 636-637. Mrežno izdanje: <https://hbl.lzmk.hr/clanak/korodjski-stjepan-i>.

⁸⁸ László Koszta, „A 14. század közepéig. Kórógyi László (1314-1345)“, „A Pécsi egyházmegye története I. A középkor évszázadai (1009-1543)“, *A középkor évszázadai (1009-1543)*, Tamás Fedeles, Gábor Sarbak, József Sümegi (ur.) (Pečuh 2009), 91-96 (53-107).

⁸⁹ Tibor Neumann, „Találkozó Konstanzbán (A Kórógyiak grófi címe)“, *Turul* 87 (Budimpešta 2014), 104-108.

⁹⁰ M. Karbić, Miljan, „Kako postati bugarskim banom“, str. 81-94.

⁹¹ Dezső Csánki, *Magyarország történelmi földrajza a Hunyadiak korában*, sv. I-III (Budimpešta 1890-1897).

⁹² Pál Engel, *Magyarország a középkor végén. Digitális térkép és adatbázis a középkori Magyar Királyság településeiről - 1383, 1439, 1498*. (PC CD-ROM, Budimpešta 2002) [dalje: Engel, MKV].

⁹³ Ivan Bojničić, *Der Adel von Kroatien und Slavonien* (Nürnberg 1899).

⁹⁴ Lujo Margetić, *Hrvatsko srednjovjekovno obiteljsko i nasljedno pravo* (Zagreb 1996), Antun Dabinović, *Hrvatska državna i pravna povijest* (Zagreb 1990), Mihajlo Lanović, *Privatno pravo Tripartita* (Zagreb 1929).

⁹⁵ Martin Rady, János M. Bak, „Stephen Werbőczy's Tripartitum (1517)“, *Online Decreta Regni Mediaevalis Hungariae. The Laws of the Medieval Kingdom of Hungary* (Budimpešta 2019), 1174-1583.

i pravnih okvira plemićkog vlasništva. Arheološki i povijesno-umjetnički radovi o Korodvaru, sakralnoj arhitekturi, nadgrobnim spomenicima i utverdama dopunjuju pisane izvore i omogućuju šire razumijevanje materijalnih oblika obiteljske moći.

Dosadašnja historiografija, dakle, ponudila je niz vrijednih pojedinačnih podataka o Korodskim: o njihovu podrijetlu, rodoslovlju, posjedima, Osijeku, Korodvaru, pojedinim članovima obitelji, crkvenim vezama, heraldici i pobožnosti. Međutim, ti su podaci dosad ostali raspršeni u sintezama, leksikografskim jedinicama, člancima, topografskim djelima i radovima o drugim temama.⁹⁶ Nije postojala cjelovita obrada obitelji Korodski koja bi povezala genealogiju, posjede, službe, odnose s krunom, veze sa Seglačkima, položaj žena, ženidbene strategije, familijare, crkvene odnose i obiteljske simbole u jedinstvenu interpretaciju. Upravo u tome leži istraživačko polazište ove disertacije.

Ovaj rad stoga ne polazi od pretpostavke da je povijest Korodskih potpuno nepoznata, nego od činjenice da je ona dosad bila fragmentarno obrađena. Cilj disertacije jest kritički usustaviti postojeće spoznaje, provjeriti ih prema diplomatičkoj građi, dopuniti ih podacima iz objavljenih i neobjavljenih izvora te pokazati kako se na primjeru Korodskih može pratiti širi model uspona velikaške obitelji u kasnosrednjovjekovnoj Slavoniji i Ugarsko-Hrvatskom Kraljevstvu. Time rad nastoji dati doprinos ne samo poznavanju jedne obitelji, nego i razumijevanju mehanizama oblikovanja plemićke moći, obiteljske kohezije i društvene elite na jugoistočnom prostoru srednjovjekovne srednje Europe.

⁹⁶ Stanko Andrić, *Potonuli svijet. Rasprave o slavonskom i srijemskom srednjovjekovlju* (Osijek 2001), 243-255, „Podgorje Papuka i Krndije u srednjem vijeku: prilozi za lokalnu povijest (prvi dio)”, *Scrinia Slavonica* 8 (Slavonski Brod 2008), 55-112, „Podgorje Papuka i Krndije u srednjem vijeku: prilozi za lokalnu povijest“ (drugi dio), *Scrinia Slavonica* 9 (Slavonski Brod 2009), 57-98, „Podgorje Papuka i Krndije u srednjem vijeku: prilozi za lokalnu povijest (treći dio)”, *Scrinia Slavonica* 10 (Slavonski Brod 2010), 87-130, Mirko Marković, *Slavonija: povijest naselja i podrijetlo stanovništva* (Zagreb 2002), Gjuro Szabo, *Srednjovječni gradovi u Hrvatskoj i Slavoniji* (Zagreb 1920), Dijana Vukičević Samardžija, *Sakralna gotička arhitektura u Slavoniji* (Zagreb 1986), Danijel Petković, *Srednjovjekovna naselja sjeverozapadnog dijela vinkovačkog kraja* (Vinkovci 2006).

1.4. Metodološki pristup

Istraživanje plemićke i velikaške obitelji Korodski temelji se ponajprije na kvalitativnoj analizi diplomatske građe, odnosno na kritičkom čitanju objavljenih i neobjavljenih srednjovjekovnih isprava. Budući da se povijest obitelji Korodski rekonstruira na temelju izvora različite provenijencije, sadržaja i namjene, polazište istraživanja čini vanjska i unutarnja kritika izvora. Pri analizi svake isprave uzimani su u obzir njezina datacija, izdavalac, primatelj, pravni kontekst nastanka, formulacijski dijelovi teksta, stupanj očuvanosti, prijepisna tradicija te okolnosti u kojima je dokument nastao. Posebna je pozornost posvećena razlikovanju izvornika, kasnijih prijepisa, regesta i historiografskih interpretacija. Kada je to bilo moguće, objavljene prijepise i regeste provjeravalo se prema digitaliziranim snimkama izvornika ili prema starijim izdanjima iste isprave.

Temeljni metodološki postupak u radu jest prosopografska analiza. Svi poznati članovi obitelji Korodski, kao i članovi s njima srodne obitelji Seglački, promatrani su kao dio šire mreže rodbinskih, posjedovnih, političkih i crkvenih odnosa. Za svaku osobu nastojalo se utvrditi vrijeme pojavljivanja u izvorima, rodbinski odnosi, naslovlje, službe, posjedi, bračne veze, sudjelovanje u pravnim poslovima te odnos prema drugim pripadnicima plemstva, Crkvi i kraljevskoj vlasti. Pri identifikaciji pojedinih osoba osobito su važni bili patronimi, pridjevci, naslovlje, spomen posjeda, srodničke oznake i kronološki kontekst. Budući da se u srednjovjekovnim izvorima ista osoba može pojavljivati pod različitim oblicima imena, u radu se vodilo računa o latinskim, mađarskim i kroatiziranim oblicima osobnih imena i obiteljskih pridjevaka.

Genealogijska rekonstrukcija provedena je usporedbom izravnih srodničkih podataka iz isprava s posrednim pokazateljima kao što su zajedničko posjedovanje, sudjelovanje u istim pravnim poslovima, nasljedni sporovi, bračne veze i ponavljanje obiteljskih imena. Pritom se razlikovalo sigurno utvrđene odnose od onih koji se mogu pretpostaviti samo na temelju posrednih indicija. U slučajevima u kojima izvori ne dopuštaju konačan zaključak, u radu se koristi oprezna terminologija poput „vjerojatno“, „moguće“ ili „čini se“, kako bi se jasno odvojile izvorno potvrđene činjenice od istraživačkih pretpostavki.

Važan dio metodološkog postupka čini povijesno-topografska analiza. Posjedi Korodskih i Seglačkih prikupljeni su iz isprava, sudskih sporova, darovnica, ugovora i poreznih popisa te su potom uspoređivani s podacima iz historijske topografije, starijih kartografskih prikaza i suvremenih identifikacija srednjovjekovnih naselja. Cilj takvog postupka bio je utvrditi prostorni raspored obiteljskih posjeda, njihovu koncentraciju u pojedinim županijama,

odnos prema važnim prometnim pravcima i crkvenim ustanovama te značenje pojedinih posjedovnih središta za društveni i politički uspon obitelji. Ondje gdje identifikacija srednjovjekovnog toponima nije posve sigurna, ta je nesigurnost posebno naznačena.

Uz genealogijski i topografski pristup, u radu se primjenjuje i analiza društvenih mreža u širem smislu. Odnosi Korodških prema drugim plemićkim i velikaškim obiteljima promatraju se kroz bračne veze, zajedničke posjedovne interese, političku suradnju, sudske sporove i službu pri kraljevskom dvoru. Posebna se pozornost posvećuje pitanju obiteljske kohezije, odnosno načinu na koji su pojedine grane obitelji djelovale zajednički ili odvojeno. U tom smislu analiziraju se diobe posjeda, nasljedni ugovori, sukobi među srodnicima, zajedničko istupanje u pravnim poslovima te prisutnost zajedničkih simbola i obiteljskih tradicija.

Položaj žena u obitelji promatra se kroz izvore koji govore o braku, mirazu, djevojačkoj četvrtini, nasljeđivanju, udovičkom položaju i posredničkoj ulozi žena u povezivanju plemićkih obitelji. Budući da su žene u diplomatskoj građi rjeđe i neravnomjernije zastupljene od muškaraca, svaki njihov spomen analiziran je u kontekstu pravnih i obiteljskih odnosa u kojima se pojavljuju. Time se nastojalo izbjeći njihovo svođenje samo na bračne veze te pokazati njihovu ulogu u prijenosu prava, posjeda, statusa i političkih savezništava.

Za istraživanje odnosa Korodških prema Crkvi korištene su isprave koje se odnose na crkvene službe, patronatska prava, darovanja, sukobe s crkvenim ustanovama i djelovanje crkvenih osoba povezanih s obitelji. Ti su podaci promatrani u širem kontekstu društvenog uspona plemstva, jer je pristup crkvenim službama često bio povezan s obiteljskim ugledom, obrazovanjem, posjedovnom moći i vezama s kraljevskim dvorom.

U istraživanju su korišteni i rezultati pomoćnih povijesnih znanosti, osobito genealogije, heraldike, sfragistike i povijesne topografije. Heraldčki i sfragistički podaci korišteni su za razmatranje pitanja obiteljskog identiteta, zajedničkih simbola i kontinuiteta obiteljske tradicije. Rezultati arheologije i povijesti umjetnosti korišteni su kao dopunski izvor ondje gdje mogu pomoći u tumačenju utvrda, crkava, grobnica, patronata i materijalnih tragova obiteljske moći. Ti se podaci ne promatraju izdvojeno, nego u vezi s pisanim izvorima.

Metodološko ograničenje rada proizlazi iz same naravi srednjovjekovne građe. Isprave su nastajale ponajprije iz pravnih, posjedovnih i političkih razloga, pa neravnomjerno bilježe svakodnevni život, emocionalne odnose, unutarnju dinamiku obitelji i položaj pojedinaca koji nisu sudjelovali u pravnim poslovima. Zbog toga je rekonstrukcija povijesti obitelji Korodški nužno djelomična i ovisna o očuvanoj građi. Unatoč tome, sustavnom usporedbom diplomatskih izvora, historiografije, genealogijskih podataka, topografije posjeda i pomoćnih

povijesnih znanosti moguće je oblikovati cjelovitiju sliku o razvoju, usponu, unutarnjoj strukturi i nestanku ove važne plemićke i velikaške obitelji.

1.5. Istraživačka pitanja i znanstveni doprinos

Rad polazi od nekoliko međusobno povezanih istraživačkih pitanja. Prvo je pitanje na koji su se način Korodski, od lokalne plemićke obitelji čiji se početci mogu pratiti u 13. stoljeću, razvili u velikašku obitelj s važnom ulogom u političkom životu Ugarsko-Hrvatskog Kraljevstva. Drugo je pitanje u kojoj su mjeri njihov uspon omogućili zemljišni posjedi, a u kojoj mjeri kraljevska služba, sudjelovanje u političkim događajima i veze s dvorom. Treće je pitanje kako je obitelj funkcionirala kao srodnička i posjedovna zajednica, odnosno kada je djelovala kao jedinstvena cjelina, a kada su pojedini članovi ili grane obitelji nastupali samostalno. Četvrto je pitanje na koji su način žene, bračne veze, crkvene funkcije, familijari, grb, patronat i obiteljska tradicija pridonosili oblikovanju i održavanju obiteljske moći.

Znanstveni doprinos rada sastoji se prije svega u sustavnoj rekonstrukciji povijesti obitelji Korodski od njezinih prvih poznatih članova do izumiranja muške loze u drugoj polovici 15. stoljeća. Dosadašnja historiografija ponudila je niz važnih pojedinačnih podataka o Korodskim, ali oni su uglavnom bili raspršeni u radovima o Osijeku, srednjovjekovnoj Slavoniji, pojedinim članovima obitelji, heraldici, crkvenim ustanovama ili političkoj povijesti. Ova disertacija te podatke objedinjuje, provjerava prema diplomatskoj građi i uklapa u širu interpretaciju obitelji kao društvene, pravne, političke i posjedovne strukture.

Poseban doprinos rada jest povezivanje genealogije, posjedovne topografije i političke povijesti. Genealogija Korodskih i Seglačkih ne promatra se samo kao niz obiteljskih veza, nego kao okvir za razumijevanje nasljednih prava, dioba posjeda, bračnih strategija i obiteljskog identiteta. Posjedi se ne analiziraju samo kao popis naselja i utvrda, nego kao prostor stvarne obiteljske moći, gospodarskog interesa i političkog djelovanja. Političke funkcije članova obitelji ne promatraju se izdvojeno, nego u odnosu prema kraljevskoj vlasti, darovnicama, regionalnoj moći i službi.

Rad također doprinosi boljem razumijevanju slavonskog plemstva u srednjem vijeku. Na primjeru Korodskih pokazuje se kako se na prostoru između Drave, Dunava i Save oblikovala velikaška moć, kako su se lokalni posjedi povezivali s državnim službama te kako su slavonske obitelji bile uključene u šire političke procese Ugarsko-Hrvatskog Kraljevstva. Time se obitelj Korodski ne prikazuje samo kao predmet lokalne povijesti, nego kao primjer za razumijevanje načina funkcioniranja srednjovjekovne elite na jugoistočnom prostoru srednje Europe.

2. POVIJEST PLEMIĆKE I VELIKAŠKE OBITELJI KORODŠKI OD PRVE POJAVE U POVIJESNIM IZVORIMA U 13. STOLJEĆU DO SMRTI POSLJEDNJEG ČLANA OBITELJI U 15. STOLJEĆU

Korodški (mađ. Kórógyi) predstavljaju plemićku i velikašku obitelj koja je djelovala u Ugarsko-Hrvatskom Kraljevstvu u razdoblju od 13. do 15. stoljeća. Pripadnici obitelji u povijesnim su izvorima najčešće bilježeni u obliku *de Korogh*, dok su još neki oblici *de Korog*, *de Korod*, *de Korough*, *de Korogy*, *de Korogyi*, *de Chorogh*. U hrvatskom jeziku najpravičniji oblik bio bi Korodški, a mogu se koristiti i oblici Korodžvarski (mađ. „körös vár“, hrv. kružni grad, gradina)⁹⁷ i Korodgradski, jer pridjevak dolazi od toponima Korođ (mađ. Kórógy), posjeda na kojemu su članovi obitelji do 13. stoljeća izgradili utvrdu, danas poznatu kao Korodvar (mađ. Kórógyvár) ili Kolodgrad, smještenu u blizini sela Ivanovci, desetak kilometara južno od Osijeka.⁹⁸ Danas je utvrda okružena oranicama, a sve do početka 20. stoljeća, odnosno do regulacije rijeke Vuke, oko utvrde se nalazila velika močvara, nazvana Palača, koja je kasnije isušena. Korodvar je nizinska utvrda, dobro utvrđena zemljanim opkopima.⁹⁹ Sama utvrda je pravilnog kružnog oblika promjera 36 metara. Unutrašnji promjer utvrde je 30 metara te se uz njezin unutrašnji rub niže 9 prostorija nepravilna tlocrta i površina. Na južnoj strani utvrde nalaze se vrata koja su imala pokretni most na unutrašnjem obrambenom jarku.¹⁰⁰ Laszowski Korodvar naziva i „grad u vodi“, čija je osnova okrugla te ga uspoređuje s Wasserburgom. Ulaz u utvrdu bio je s istočne strane, gdje je s desna stajala mala okrugla kula čija je svrha bila braniti gradska vrata. Zidine su bile debele i dosta visoke s većim i manjim rupama kao strijelnicama te prozorčićima. Zidovi su građeni od opeke.¹⁰¹ Sama riječ „Korođ“ dolazi od riječi „kóró“ koja označava područje obraslo korovom, šašom ili čičkom, a takva je etimologija odgovarala mjestu na kojem se utvrda nalazila.¹⁰² Iako je to

⁹⁷ Denis Njari, *Stanovništvo Hrastina, Laslova, Korođa i Retfale u 18. stoljeću i prvoj trećini 19. stoljeća*, doktorska disertacija (Zagreb 2016), str. 28.

⁹⁸ Andrić, „Korodški“, str. 632.

Zorislav Horvat opisuje kako je utvrda kružnog tlocrta, smještena u sredini močvarne ravnice i primjer je vodenog grada. U novije doba, dio močvare je isušen, no zbog geografskog smještaja i dalje je u prirodnom okruženju. Branič-kula smještena je u sredini burga pa se s nje moglo djelovati u svim smjerovima. Prilikom gradnje korištena je rimska opeka, što bi moglo upućivati da je utvrda Korodvar nastala na mjesu starije rimske arhitekture. „Pozicije burgova tijekom 13.-15. stoljeća“, *Prostor – znanstveni časopis za arhitekturu i urbanizam*, 16 (35) (2008), 22-39, str. 30.

⁹⁹ Tina Varga Oswald, Denis Njari, „Korodvar u povijesno-književnom kontekstu razvijenoga i kasnoga srednjeg vijeka“, *Studia Slavica Savariensia* (Osijek 2022), 141-151, str. 141-143, Laszowski, „Grad Korogjvar“, str. 90.

¹⁰⁰ Petković, *Srednjovjekovna naselja*, str. 124.

¹⁰¹ Laszowski, „Grad Korogjvar“, str. 90.

¹⁰² Lajos Kiss, *Földrajzi nevek etimológiai szótára* (Budimpešta 1980), str. 353-354, Njari, *Stanovništvo Hrastina, Laslova, Korođa i Retfale*, str. 39, Petković, *Srednjovjekovna naselja*, str. 125.

najprihvatljivije tumačenje, postoji još nekoliko. Josip Bösendorfer u svojim bilješkama i rukopisima spominje zamak Krug, odnosno Korongh, te smatra da je na temelju toga obitelj i dobila ime Korogyi, odnosno Kružić.¹⁰³ Naziv „Kružići“ koristili su i Stjepan Sršan¹⁰⁴ i Juraj Ćuk koji ih naziva „Plemićima od Kruga“.¹⁰⁵ Emilij Laszowski također navodi kako je narod stari grad Kologjvar nazivao i „Kružić“. Navodi kako je to u pravom smislu riječi bio „grad u vodi“ (njem. Wasserburg), i temeljna odrednica mu je bila okrugla, zbog čega određeni autori obitelj i nazivaju Kružićima.¹⁰⁶

Ovdje se radi o pohrvaćivanju imena na temelju pogrešne pretpostavke da je mađarski oblik imena izveden od hrvatske, odnosno staroslavenske riječi „krug“.¹⁰⁷

Karta 1: Prikaz utvrde Korodvar na karti *Schlavoniae, Croatiae, Carniae, Istriae Bosniae finitimarumque regionum nova descriptio* autora Augustina Hirsvogelia iz 1573.¹⁰⁸

¹⁰³ Josip Bösendorfer, *Bilješke za radove o povijesti Osijeka*, HR-DAOS-1281, 1941./1957., kutija br. 5.

¹⁰⁴ Sršan, *Povijest Osijeka*, str. 24.

¹⁰⁵ Juraj Ćuk, „Požeško plemstvo i požeška županija od doba prvih sačuvanih imena i naziva do polovice četrnaestoga vijeka“, *Rad JAZU* 229 (1924), 38-101, str. 63, 66.

¹⁰⁶ Laszowski, „Grad Kolođvar“, str. 2.

¹⁰⁷ Andrić, „Korodški (Kórógyi)“, str. 632.

¹⁰⁸ Digitalne zbirke Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu. <https://digitalna.nsk.hr/?pr=i&id=10189>.

Karta 2: Utvrda Korošvar na karti *Tabula geographica nova et exacta distincte exhibens regnum Sclavoniae cum Syrmii ducatu quod a fluviiis Savi Illovae Dravi et Danubii alluitur, ejus provinciae conterminae sunt regnum Hungariae Croatiae, Bosniae, Serviae et Bannatus Temesurensis*, Josephusa Gadea (1720-1729)¹⁰⁹

Pučki naziv utvrde Korošvar je mađarski naziv Kigyóvár, odnosno „Zmijski grad“, vezan uz pučku legendu nastalu nakon srednjeg vijeka. Mađarsko stanovništvo nazivalo je Korošvar Kigyóvár zbog zmija koje su ondje zbog napuštenosti i močvarnog okruženja bile brojne. Prema legendi, Filip V. Koroški¹¹⁰ pobjegao je iz utvrde Korošvar jer nije mogao podnijeti toliko zmija, no kako je utvrda sadržavala mnogo blaga odlučio je vlastitu kćer sažidati u kulu da čuva blago. Prema legendi ona se pretvorila u poludjevojku-poluzmiju s gornjim dijelom tijela djevojke, dok se donji dio tijela pretvorio u zmijski rep. Roditelji su plašili djecu pričom da se ona hranila djecom koju bi radoznalost odvela u utvrdi. Djecu bi privukla pjesmom, a

¹⁰⁹ Bibliothèque nationale de France. <https://gallica.bnf.fr/ark:/12148/btv1b53258002z/f1.item.zoom>

¹¹⁰ Iako Varga Oswald i Njari ne navode o kojem je Filipu riječ, može se pretpostaviti da se radi o Filipu V. jer je on u obitelji jedini Filip koji je imao kćer.

potom zadavila dugom kosom. Stanovništvo se općenito izbjegavalo kretati u blizini utvrde, a prema jednoj drugoj legendi u utvrdi se krilo i sedam sanduka zlata baruna Franje Trenka, koji ih je ondje sakrio nakon pljačkaških pohoda u ratovima za austrijsku baštinu. Mitski se grifon spominjao kao stanovnik i čuvar utvrde, a jednako tako i podzemni tunel koji je vodio od Korođvara do osječkih katakombi.¹¹¹

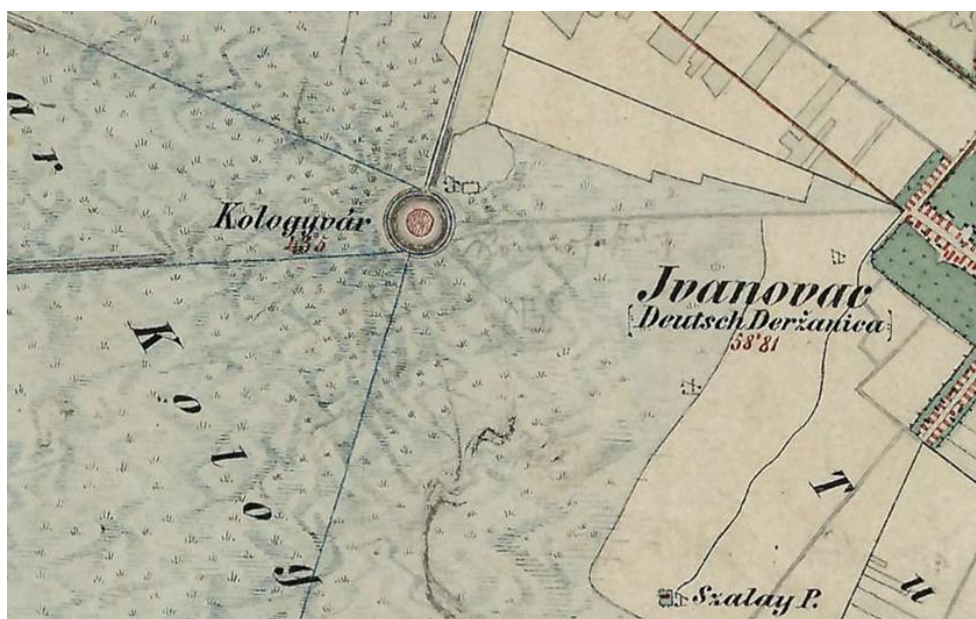
Prema jednoj legendi u Korođvaru je živjela žena Dora, kojoj su bili podložni mnogi ribari. Zaradu od prodaje ribe svake je godine na dan svetog Luke dijelila siromasima kao zalog za povratak njezina zaručnika. On se po nju vratio nakon sto godina u obliku vukodlaka na bijelom konju te ju spasio od Turaka, koji su se u tom trenutku počeli primicati gradu.¹¹²

Vladimir Prohaska napisao je roman *Korođvarska djevica*, kojeg je opisao kao *sredovječni roman iz okolice osječke*. U njemu piše o povijesti Korođskih, osvrćući se na kulturu, religiju, ali i povijesne događaje tog vremena – ratove. Kao neizostavan element u svoju je priču uključio legendu o posljednjem čepinskom knezu koji je poginuo u sukobu s Turcima te je ispod grada, na dnu podzemnog jezera zakopao blago koje čuvaju zmije. Legenda prožima roman mistikom i fantastikom.¹¹³

¹¹¹ Njari, *Stanovništvo Hrastina, Laslova, Koroda i Retfale*, str. 39-40, Varga Oswald, Njari, „Korođvar u povijesno-književnom kontekstu“, str. 144.

¹¹² Više o legendama i njezinim inačicama: Varga Oswald, Njari, „Korođvar u povijesno-književnom kontekstu“, str. 146.

¹¹³ Vladimir Prohaska, *Korođvarska djevica* (Osijek 1938). Prikaz knjige donijeli su Varga Oswald i Njari u članku „Korođvar u povijesno-književnom kontekstu“, str. 147-150.

Karta 3: Utrda Korodvar na karti druge vojne izmjere Habsburške Monarhije (1865-1869)¹¹⁴

Prilog 1: Izgled utvrde Korodvar danas¹¹⁵

¹¹⁴ Arcanum Maps. <https://maps.arcanum.com/en/map/secondsurvey-croatia/?bbox=2068161.5064164363%2C5696741.767624903%2C2077333.9498106577%2C5700033.337155432&map-list=1&layers=9>

¹¹⁵ Slika iz osobne arhive.

Malo je povijesnih izvora koji donose podatke o precima obitelji Korodški. Prvi koji se u povijesnim izvorima spominju su Filipovi sinovi Filip i Klet te kćer Chen.¹¹⁶ U širem smislu obitelj Korodški potječe od Filipova sina Kleta, a u užem smislu od Kletova sina Filipa I.¹¹⁷

Što se tiče Kletova podrijetla, mišljenja povjesničara su podijeljena, no većina ih ipak smatra da je podrijetlom iz Njemačke. Kroničar Simon de Kéza mišljenja je da su Korodški potomci njemačkog viteza Gottfrieda koji je u Ugarsku došao u vrijeme kralja Stjepana III., oko 1130. godine.¹¹⁸ Simon de Kéza bio je kapelan na dvoru ugarsko-hrvatskog kralja Ladislava IV. Kumanca (1272.-1290.) te je obavljajući za kralja različite diplomatske misije, mnogo proputovao.¹¹⁹ Simon de Kéza navodi kako je vitez Gottfried došao na teritorij Ugarsko-Hrvatskog Kraljevstva nakon što je ubio türinškog grofa na dvoru u Frankfurtu, tijekom sukoba koji su izbili za vrijeme izbora cara,¹²⁰ te navodi kako je bio iz područja Meißen i da je sin kneza od Hersfelda. Iako su neprijatelji od ugarsko-hrvatskog kralja Stjepana III. tražili da ga izruči, Stjepan III. je to odbio, stoga je Gottfried ostao u Ugarskoj. Kasnije se istaknuo u sukobu s bosanskim vojvodom, a nakon pobjede u sukobu i povratka uživao je kraljevu naklonost.¹²¹ Heinrich von Mügeln, kroničar koji je tijekom 14. stoljeća pisao o povijesti Ugarsko-Hrvatskog Kraljevstva,¹²² za Korodške navodi da su *von Meyssen*.¹²³

Emilij Laszowski u članku „Porijetlo plemića od Koroga (Korogjvara)“ pojašnjava podrijetlo Korodških pozivajući se na ugarskog kroničara Simona de Kézu. Navodi kako je spomenuti Gottfried iz Meißen, sin grofa od Hersfelda, pobjegao u Ugarsku jer je na saboru u Frankfurtu ubio grofa, odnosno kneza Turingije Henrika Raspea, te da je potom ostao kod ugarskog kralja Stjepana III., kako to tvrdi Simon de Kéza. Kako se istaknuo u borbama protiv bosanskog bana Borića 1166. godine,¹²⁴ od kralja je kao nagradu dobio posjede. Laszowski je

¹¹⁶ Fejér, CD IV/2, str. 518-521, Engel, KMG: Kórógyi, str. 1031, Wertner, „Család történeti adalékok. I. Az első Kórógyiak“, str. 166.

¹¹⁷ Andrić, „Korodški“, str. 632.

Radi lakšeg raspoznavanja članova obitelji u radu su svi pripadnici obitelji Korodški i Seglački navedeni rednim brojem. U povijesnim izvorima navedeni su samo imenom.

¹¹⁸ Veszprémy; Schaer, *Simonis de Kéza*, str. 172-175, Wertner, „A Kórógyiak őse“, str. 869-870, Neumann, „Találkozó Konstanzban“, str. 107.

¹¹⁹ Marija Karbić, „Vijesti o dolasku njemačkih vitezova na područje ugarsko-hrvatskog kraljevstva u djelu Simona de Kéze“, *Godišnjak njemačke narodnosne zajednice, VGD Jahrbuch 2005*, Renata Trišler Mađerić, Nikola Mak (ur.) (Zagreb 2005), 67-73, str. 67.

¹²⁰ Mór Wertner navodi da se radilo o nekom pokrajinskom saboru („A Kórógyiak őse“, str. 869-870).

¹²¹ Veszprémy; Schaer, *Simonis de Kéza*, str. 172, 174, M. Karbić, „Vijesti o dolasku njemačkih vitezova“, str. 70-71, N. Klaić, *Povijest Hrvata u srednjem vijeku*, str. 319.

¹²² Podrijetlom iz Mügelna, smještenog u blizini rijeke Labe u markgrofoviji Meißen.

¹²³ Marija Karbić, „Heinrich von Mügeln i njegove kronike“, *Godišnjak njemačke narodnosne zajednice, VGD Jahrbuch 2006*, Renata Trišler Mađerić, Nikola Mak (ur.) (Zagreb 2006), str. 13-29, str. 17.

¹²⁴ Mišljenja da je bosanski vladar ovdje ban Borić zastupaju i Vjekoslav Klaić, Vladimir Čorović, Marko Perojević i Branislav M. Nedeljković (M. Karbić, *Plemićki rod Borića bana*, str. 36).

upozorio da se događaji ne mogu odnositi na Stjepana III., već na Stjepana II.¹²⁵ Laszowski dalje navodi kako je 1130. godine ubijen Henrik Raspe, no njemački izvori ne spominju na koji način niti zbog čega. Pokrajina Hersfeld s istoimenom opatijom nalazila se u okolici grada Kassela u pokrajini Hessen. Kao svjetovni čuvari opatijske od 1075. godine navode se grofovi od Gudensberga, koji su se po Gisonu prozvali Gisonima. Laszowski navodi kako je 1127. godine umro Giso IV. i ostavio udovicu Hedvigu sa sinom Gisonom (V.) i kćerkom Hedvigom. S Gisonom V. izumrla je njihova loza, dok se udovica Gise IV., Hedviga udala za Henrika Raspea, a njezina kćer za Henrikova brata. Laszowski smatra da je vitez Gottfried bio iz Hersfelda i spadao je pod jurisdikciju türinškog kneza Henrika Raspea.¹²⁶ Prema toj je verziji Keled sin Gotfrieda iz Hersfelda, dok su njegovi sinovi Ladislav I. (Seglački), Grgur i Filip I. Korodski Gottfriedovi unuci.¹²⁷

Smrt Heinricha Raspea I. (1095.-1130.) zabilježena je 1130. godine, a kao neke od inačice njegova imena pojavljuju se *Heinrich Raspe I. von Gudensberg* i *Heinrich von Gudensberg*.¹²⁸ Heinrich Raspe I. navodi se kao sin Ludwiga Skakača (umro 1123. godine).¹²⁹

Spomenuti Giso IV. (umro 1122. godine) bio je oženjen s Kunigunde von Bilstein (negdje nazvana Hedwiga; 1080.-1148.) te su u braku imali dvoje djece: kćer Hedvigu i sina Gisu V., a Hedwiga von Gudensberg (1098.-1148.) bila je udana za Ludwiga I. von Thüringen (1090.-1140.). Nakon smrti Gise IV., Kunigunde se ponovno udala, i to za Heinricha Raspea I., mlađeg brata njezina zeta, Ludowika I. von Thüringen. Smatra se da je Kunigunde svoje novo ime počela koristiti neposredno prije svoje smrti, tek nakon što je po drugi put postala udovica, nakon ubojstva Heinricha Raspea I. 1130. godine. Heinrich Raspe I. bio je stjegonoša kralja, te je tu titulu postigao brakom s Kunigunde, u kojem nisu imali djece. Članak u kojemu njemački povjesničar Karl August Eckhardt opisuje genealogiju Thüringena i Hessena ponovno navodi kako je Heinrich Raspe I. bio stjegonoša kralja (lat. *signifer regis*, njem. *Bannerträger des Königs*) Lotara III. Saksonca (1075.-1137.)¹³⁰ sve do svoje nasilne smrti

¹²⁵ Stjepan II. vladao je od 1116. do 1131. godine.

¹²⁶ Laszowski, „Porijetlo plemića od Koroga (Korogjvara)“, str. 2. Podatke o tome donosi i Wertner, „A Kórógyiak őse“, str. 56.

¹²⁷ Wertner, „A Kórógyiak őse“, str. 56.

¹²⁸ „Heinrich Raspe I.“, *Deutsche Biographie*, mrežno izdanje. <https://www.deutsche-biographie.de/pnd137944764.html>, „Heinrich, Raspe“, *CERL Thesaurus*. <https://data.cerl.org/thesaurus/cnp01172317>, „Heinrich Raspe I. von Gudensberg (-1130)“, *Museum Digital Brandenburg*. <https://brandenburg.museum-digital.de/people/70997>.

¹²⁹ Walter Heinemeyer, „Ludwig der Springer“, *Neue Deutsche Biographie* 15 (1987), 418-419. Mrežno izdanje: „Ludwig der Springer“, *Deutsche Biographie*. <https://www.deutsche-biographie.de/pnd122886216.html#ndbcontent>.

¹³⁰ Peter Segl, „Lothar III. (von Supplinburg)“, *Neue Deutsche Biographie* 15 (1987), str. 220-225. Mrežno izdanje: <https://www.deutsche-biographie.de/pnd118574515.html#ndbcontent>.

1130. godine, ali ne daje informacije o tome što mu se dogodilo. Navedeno je da je pokopan u samostanu Reinhardsbrunn, koji se nalazi u gradu Friedrichroda u pokrajini Thüringen, koji je bio njihov matični samostan, a osnovao ga je Ludwig Skakač, otac Heinricha Raspea I. Ujedno, Heinrich Raspe I. bio je i hessenski grof.¹³¹

Wilhelm Neuhaus u knjizi *Die Geschichte von Hersfeld* ne donosi podatke o Heinrichu Raspeu I. niti njegovoj smrti.¹³² Jedino što je poznato je da je umro bez nasljednika.¹³³

Da je predak obitelji Korođski došao iz Njemačke u drugoj polovici 12. stoljeća navodi i László Koszta. Pišući o biskupu Ladislavu II. Seglačkom navodi kako potječe iz imućne plemićke obitelji čiji se predak doselio iz Njemačke u drugoj polovici 12. stoljeća.¹³⁴ Mijo Jozić,¹³⁵ Ive Mažuran, Mirko Marković i Ivan Bojničić također su bili mišljenja da su Kletovi preci iz Njemačke.¹³⁶

Stanko Andrić smatra da Korođski nisu potomci njemačkog viteza Gottfrieda te da je došlo do brkanja s nekom drugom obitelji u zapadnoj Ugarskoj.¹³⁷ Danijel Petković smatra da je obitelj Korođski ime dobila po posjedu „Korođ” te da su Korođski stara plemićka obitelj Vukovske županije koja svoje podrijetlo vuče od vukovskog župana Kleta iz prve polovice 13. stoljeća.¹³⁸

¹³¹ Karl August Eckhardt, *Eschwege als Brennpunkt thüringisch-hessischer Geschichte* (Marburg 1964), str. 26-27, 72-77, 82-85. Mrežno izdanje: https://www.manfred-hiebl.de/genealogie-mittelalter/gisonen/eckhardt_karl_august.html, https://www.manfred-hiebl.de/genealogie-mittelalter/ludowinger_landgrafen_von_thueringen/heinrich_raspe_1_graf_von_gudensberg_1130/heinrich_raspe_1_graf_von_gudensberg+_1130.html.

¹³² Wilhelm Neuhaus, *Die Geschichte von Hersfeld. Von den Anfängen bis zur Gegenwart* (Bad Hersfeld 2018).

¹³³ Eckhardt, *Eschwege als Brennpunkt thüringisch-hessischer Geschichte* (https://www.manfred-hiebl.de/genealogie-mittelalter/gisonen/eckhardt_karl_august.html), Matthias Werner, „LUDOWINGER”, *Höfe und Residenzen im spätmittelalterlichen Reich. Ein dynastisch-topographisches Handbuch*, Werner Paravicini (ur.) (2003), 149-154, str. 153. Mrežno izdanje: https://adw-goe.de/digitale-bibliothek/hoeft-und-residenzen-im-spaetmittelalterlichen-reich/id/rf15_I_121220-231/?tx_find_find%5BunderlyingQuery%5D%5Bposition%5D=25.

¹³⁴ Koszta, „A 14. század közepéig. Kórógyi László (1314–1345)“, str. 91.

¹³⁵ Mijo Jozić tvrdi kako je Gottfried od Hersfelda (1120.-1166.) praotac obitelji, a od njega potječe Cletus (I.). On je imao sinove Grgura I. (1223.) i Filipa I., koji je imao sinove Filipa i Cletusa (II.) te kćer Chen. Od Cletusa (II.) potekla je obitelj Korođski u širem smislu („Obitelj grofova od Korogya“, Poseban prilog br. 23).

¹³⁶ Mažuran, *Srednjovjekovni i turski Osijek*, str. 52, Marković, *Slavonija*, str. 172, Bojničić, *Der Adel von Kroatien und Slavonien*, str. 86.

¹³⁷ Andrić, „Korođski“, str. 632.

¹³⁸ Petković, *Srednjovjekovna naselja*, str. 125.

2.1. Povijest obitelji Korodski u 13. stoljeću

Povijesni izvori Kleta spominju jedino posthumno i to u kontekstu događaja vezanih za njegovu obitelj, dok o njemu nema puno podataka. Imao je ženu imena Macha i sinove Filipa I., Ladislava I. i Grgura, koji se spominju u listopadu 1243. godine vezano za prodaju posjeda Orljavac (*Orywa*) u Požeškoj županiji ostrogonskom županu Vincentu iz roda Bánca.¹³⁹ Iz isprave objavljene 6. kolovoza 1258. godine poznato je da su Kletovi sinovi tijekom najezde Tatara pratili kralja Belu IV. (1235.-1270.) u Primorje gdje su služili kralju i Kraljevstvu,¹⁴⁰ jer ih tada za službu i odanost kralj Bela IV. nagrađuje posjedom Koška (*Koos*) u Baranjskoj županiji te posjedima Dubrava (*Dombro*) i Čepin (*Kendchapa*) u Vukovskoj županiji.¹⁴¹

U razdoblju od 1259. do 1266. godine Kletov sin Filip I. obnašao je dužnost požeškog župana.¹⁴² Na Kletova sina Filipa I. vjerojatno se odnose dvije isprave objavljene 5. svibnja i 7. listopada 1267. godine u kojima se spominje Filip, vukovski župan (*Philippum... comitem de Wolkov*).¹⁴³

Kletovi sinovi Ladislav I., Filip I. i Grgur sukobili su se sa sinovima svoje sestre. Naime, njihova je sestra nepoznata imena bila u braku s ostrogonskim županom Vincentom te je s njim imala sinove Stjepana, kaločkog nadbiskupa, i Keleda (Kleta). Iako godina sukoba nije zapisana, poznato je da je Stjepan obnašao dužnost kaločkog nadbiskupa u razdoblju od 11. veljače 1266. do 10. listopada 1278. godine,¹⁴⁴ stoga se sukob kaločkog nadbiskupa i njegova brata s majčinom braćom morao dogoditi u tome razdoblju.¹⁴⁵ Nije poznato oko čega su se sukobili, ali moguće je da se radilo o već spomenutom posjedu Orljavac.

U studenom 1290. godine izdana je oporuka Kletova sina Grgura koju je sastavio u nazočnosti magistra Filipa, pečuškog kanonika. Iz oporuke se saznaje da je duže vrijeme bolovao od gihta na nogama, te je bio „slab u tijelu iako je bio zdrava duha“ (*infirmus quidem*

¹³⁹ MNL OL, DL 33703. Isprava je objavljena u: Smičiklas, CD IV, str. 203, 218, Kukuljević Sakcinski, „Regesta documentorum“, knj. 24, str. 223, Buturac, *Pisani spomenici Požege*, str. 121-122. Vidi i: Julije Kempf, *Požega – zemljopisne bilješke iz okoline i prilozi za povijest slob. i kr. grada Požege i požeške županije* (Požega 1995), str. 73, Wertner, „A Horvátiak elei“, str. 515-516, Mažuran, *Srednjovjekovni i turski Osijek*, str. 52.

¹⁴⁰ MNL OL, DL 33212, Kempf, *Požega – zemljopisne bilješke iz okoline*, str. 73, Ivan Kukuljević Sakcinski, *Borba Hrvatah s Mongoli: povjesno-kritična rasprava* (Zagreb 1863), str. 43.

¹⁴¹ Smičiklas, CD V, str. 101, Wenzel, *Árpádkori új okmánytár VII*, str. 482, Wertner, „Család történeti adalékok. I. Az első Kőrógyiak“, str. 166, Mažuran, *Povijesni izvori*, str. 16-17.

¹⁴² Attila Zsoldos, *Magyarország világi archontológiája 1000-1301* (Budimpešta 2011), str. 182.

¹⁴³ Isprava od 5. svibnja 1267. objavljena je u: Smičiklas, CD V, str. 448-450, *Hazai okmánytár VI*, str. 148-151, Kukuljević Sakcinski, „Regesta documentorum“, knj. 27, str. 75-76. O tome pisali: Nada Klaić, *Crtice o Vukovaru u srednjem vijeku* (Vukovar 1983), str. 107, Andrić, „Korodski“, str. 632.

¹⁴⁴ Zsoldos, *Magyarország világi archontológiája 1000-1301*, str. 85.

¹⁴⁵ Wenzel, *Árpádkori új okmánytár XII*, str. 678, Wertner, „A Horvátiak elei“, str. 516.

corpore mente sanus...). Većinu svojih posjeda Grgur je ostavio svojoj braći Filipu I. i Ladislavu I., ali je u oporuku uključio i kćer Jolantu.¹⁴⁶ Od svih svojih posjeda kćeri Jolanti, supruzi kneza Ladislava,¹⁴⁷ sina Servusdeya od roda Péc, Grgur je ostavio posjed Orljavac s utvrdom i svim pripadajućim dobrima, dok je sva ostala dobra ostavio svojoj braći.¹⁴⁸ Oporukom je utvrđeno da, ukoliko mu kćer umre bez nasljednika, i Orljavac s utvrdom treba pripasti njegovoj braći. Ukoliko bi Grgur tijekom života dobio nasljednika, on bi naslijedio Orljavac s utvrdom, a kćer Jolanta ostala bi bez nasljedstva. Jolanta je dobila sve sluge i sluškinje koje je posjedovao njezin otac Grgur, bilo da ih je sam stekao ili da ih je dobio kao miraz od njezine majke.¹⁴⁹ Ukupno je zabilježeno 16 sluga i sluškinja, što nam govori da je njihov društveni status već tada bio na visokoj razini. Ugarsko-hrvatski kralj Andrija III. (1265.-1301.) 28. listopada 1291. godine potvrdio je navedenu ispravu, i to na zahtjev Ladislava od roda Péc.¹⁵⁰ Kako Grgur nije imao više sinova, Ladislav si je htio osigurati utvrdnu Orljavac koju je prema oporuci trebala dobiti njegova supruga Jolanta.

Od Kletova sina Filipa I. potekla je obitelj Korođski, a od sina Ladislava I. njihovi najbliži rođaci Seglački. Filip I. Korođski imao je sinove Lovru I., Filipa II., Ladislava I. i Demetrija.¹⁵¹

Lovro I. Korođski obnašao je važne svjetovne funkcije. U ispravi objavljenoj 1295. godine spominje se kao *magister dapiferorum*, odnosno kao glavni stolnik kraljeve majke i vojvotkinje cijele Slavonije Tomasine Morosini.¹⁵² Lovro I. i njegova braća Filip II. i Ladislav I. 1296. godine navedeni su kao *nobiles iuvenes*.¹⁵³

Filip II. Korođski se u 1296. godini spominje još tri puta u kontekstu uništavanja određenih sela koja nisu bila u njegovom vlasništvu. Kralj Andrija III. poziva Pečuški kaptol

¹⁴⁶ MNL OL, DF 259492, Smičiklas, CD VII, str. 7-9, *Hazai okmánytár* VI, str. 370-373, Kukuljević Sakcinski, „Regesta documentorum“, knj. 28, str. 147-148, Wertner, „Család történeti adalékok. I. Az első Kórogyiak“, str. 167, Sršan, *Povijest Osijeka*, str. 24, Danijel Jelaš, *Rekonstrukcija srednjovjekovne urbane mreže Vukovske županije na temelju analize centralnih funkcija* (Zagreb 2018), str. 170.

¹⁴⁷ Stjepan Sršan krivo navodi da se radi o njegovoj sestri Solenak, a radi se o njegovoj kćeri Jolanti (*Povijest Osijeka*, str. 24).

¹⁴⁸ Više o tome u poglavlju o posjedima.

¹⁴⁹ MNL OL, DF 259492, Smičiklas, CD VII, str. 8, *Hazai okmánytár* VI, str. 371-372, Wertner, „Család történeti adalékok. I. Az első Kórogyiak“, str. 167.

¹⁵⁰ Smičiklas, CD VII, str. 53-54, *Hazai okmánytár* VI, str. 370, Wertner, „Család történeti adalékok. I. Az első Kórogyiak“, str. 167, Kukuljević Sakcinski, „Regesta documentorum“, knj. 28, str. 147-148.

¹⁵¹ Korođski i Seglački su posebno označeni. Tako je primjerice sin Filipa I. Korođskog, Ladislav označen kao Ladislav I. Korođski, dok je brat Filipa I. Korođskog Ladislav, označen kao Ladislav I. Seglački.

¹⁵² MNL OL, DL 3600, Smičiklas, CD XI, str. 67-69, Kukuljević Sakcinski, „Regesta documentorum“, knj. 28, str. 170, Wenzel, *Árpádkori új okmánytár* X, str. 183-184, Nagy, *Anjoukori okmánytár* IV, str. 352-353, Piti, *Anjou-kori Oklevéltár* XXVII, str. 290, Wertner, „Család történeti adalékok. I. Az első Kórogyiak“, str. 168, Čuk, *Požeško plemstvo i požeška županija*, str. 67.

¹⁵³ Smičiklas, CD VII, str. 237 (*nobiles iuvenes*), Wenzel, *Árpádkori új okmánytár* X, str. 232.

na poduzimanje koraka protiv Filipa II. Korodškog, koji je zajedno s Kemenom,¹⁵⁴ opustošio i opljačkao posjede, odnosno sela u sjevernom dijelu Baranjske županije, koja se nalazila zapadno od Mohača (Kéménd, Kátoly, Hasságy, Palkonya, Gyula, dva sela imena Csér) u vlasništvu Konrada od Óvára,¹⁵⁵ magistra kraljevih peharnika,¹⁵⁶ te navodi kako se pljačka istih sela ponovila dok je tužba bila u tijeku.

Andrija III. upućuje još jedan poziv Pečvaradinskom konventu da riješi problem i poduzme mjere protiv Filipa II. i Kemena. Naime, Konrad od Óvára obavijestio je kako je Filip II. Korodški uništio njegova dva sela imena Kéménd i Lak, dok je Kemen uništio njegovo selo Gyula, te da su nakon što su pozvani pred sud uništili i Konradova sela Hasságy, Palkonya, Gerecz i dva sela Csér.¹⁵⁷ Iste se godine spominje da je Filip II. ljudima grofa Konrada oduzeo volove za oranje i druga dobra te opustošio sela Petre, Gerecz, Palkonya, Csér, Balogd, Gönczel i Topos, još uvijek čekajući presudu zbog ranijeg pustošenja istih sela.¹⁵⁸

¹⁵⁴ Kemenov sin Lovro (I.) obnašao je dužnost palatina u razdoblju od 1267. do 1269. godine (Zsoldos, *Magyarország világi archontológiája 1000-1301*), str. 20. U ispravi se navodi: *Kemén, Filium Comitis Laurentii, magister Kemen filius comitis Laurentii* (MNL OL, DF 259768) iz čega se može zaključiti da je Kemen Lovrin sin. Naime, ovdje se radi o obitelji Pekrija (Tetenj) (Nekić, *Plemićki rod Tetenj*).

¹⁵⁵ MNL OL, DF 259768 (18. rujna i 6. listopada 1296.), Wenzel, *Árpádkori új okmánytár* X, str. 212, Wertner, "Család történeti adalékok. I. Az első Kórogyiak", str. 168, Engel, MKV.

¹⁵⁶ Andrić, „Podgorje Papuka i Krndije u srednjem vijeku”, prvi dio, str. 82.

¹⁵⁷ MNL OL, DF 259769 (datum: 20. rujna i 27. studenog 1296.), Wenzel, *Árpádkori új okmánytár* X, str. 211, Wertner, "Család történeti adalékok. I. Az első Kórogyiak", str. 168.

¹⁵⁸ MNL OL, DF 259770, Wenzel, *Árpádkori új okmánytár* X, str. 212-213.

Više o mjestima u: Csánki, *Magyarország történelmi földrajza* II, str. 470, 477, 485, 486, 487, 489, 495, 501, 514, 517, 531.

2.2. Povijest obitelji Seglački krajem 13. i tijekom 14. stoljeća

Iako je povijest Seglačkih usko vezana uz povijest Korodških, ipak se u povijesnim izvorima može pratiti i njihovo samostalno pojavljivanje. Tako krajem 13. stoljeća, točnije 1299. godine Pečuški kaptol obavještava kralja Andriju III. da pred sud kao svjedoke u slučaju protiv sinova Ladislava I. (Seglačkog)¹⁵⁹ Ivana I., Filipa I., Demetrija i Ladislava II.¹⁶⁰ poziva Šimuna i Uza, sinove Uza Nemetinskog, te stanovnike i vlasnika Nemetina.¹⁶¹

Pál Engel navodi Filipa II. Seglačkog kao relatora isprave od 29. srpnja 1337. godine.¹⁶² Od pripadnika obitelji Seglački, Filip II. spominje se i u ispravi od 16. svibnja 1347. godine kada Pečuški kaptol obavještava da zbog bolesti nije prisustvovao sudu.¹⁶³ Ponovno se spominje 31. kolovoza 1358. godine kada je tužio Stjepana I. Korodškog zbog uzurpiranja dijelova njegovih posjeda u Baranjskoj i Vukovskoj županiji.¹⁶⁴

Filip II. Seglački imao je sinove Ladislava III., Nikolu I. i Ivana II. Seglačkog.¹⁶⁵

Nikola I. Seglački spominje se 15. studenog 1362. godine u sukobu s Benediktom, Ivanom i Demetrijem, sinovima Petra Tuz de Kereztúr, i njihovim *famulusom* Andrijom. Tada ga Požeški kaptol poziva pred sud radi utvrđivanja granica spornog posjeda Zagajczi u Baranjskoj županiji.¹⁶⁶ Stranke su bile dužne pojaviti se na posjedu s dokumentima koji utvrđuju pravo vlasništva, kako bi se utvrdile granice posjeda. Kako je spor riješen, nije poznato. Poznato je da je Filip II. Seglački bio tužitelj, a sinovi Petra Tuz de Kereztúr tuženici.

Sin Ivana II. Seglačkog Emerik spominje su u povijesnim izvorima do 1409. godine.¹⁶⁷ Tada se Emerik Seglački tuži na Kaptol u Győru zbog nepravedenog razgraničenja posjeda Madaraseghaz.¹⁶⁸

¹⁵⁹ Prezime je u zagradi jer se tada obitelji službeno još nisu odvojile prezimenom.

¹⁶⁰ Članovi obitelji Seglački u radu su označeni na isti način kao i Korodški, rednim brojevima radi lakšeg praćenja. U povijesnim izvorima navođeni su samo imenima.

¹⁶¹ MNL OL, DL 1533, Wertner, "Család történeti adalékok. I. Az első Kórógyiak", str. 168, Jelaš, *Rekonstrukcija srednjovjekovne urbane mreže*, str. 161, Wenzel, *Árpád kori új okmánytár XII*, str. 643.

¹⁶² Engel, KMG: 1337, str. 621.

¹⁶³ MNL OL, DL 3907, Nagy, *Anjou kori okmánytár V*, str. 62-63.

¹⁶⁴ MNL OL, DL 4787, Tasnádi, *Anjou kori okmánytár VII*, str. 341.

¹⁶⁵ Engel, KMG: Kórógyi, str. 1031-1032.

¹⁶⁶ MNL OL, DL 5147. Posjed se nalazio južno od Bistrinaca, a od 1470. godine pripadao je valpovačkom vlastelinstvu (Engel, MKV).

¹⁶⁷ MNL OL, DL 32262, MNL OL, DL 26019, *Zsigmond kori oklevéltár II*, drugi dio, str. 306, br. 7246, Engel, KMG: Kórógyi, str. 1031-1032.

¹⁶⁸ MNL OL, DL 32262, *Zsigmond kori oklevéltár II*, drugi dio, str. 306, br. 7246. Posjed Madaras, zapadno od Vukovara, u okolici Bogdanovaca (Engel, MKV).

Niti jedan drugi pripadnik obitelji Seglački ne javlja se tijekom 15. stoljeća – svi su živjeli i djelovali do kraja 14. stoljeća. Emerik Seglački je ujedno i posljednji član obitelji Seglački, grane Korodskih, čijom smrću završava povijest Seglačkih.

2.3. Povijest obitelji Korodški u 14. stoljeću – državne svjetovne funkcije pripadnika obitelji Korodški u 14. stoljeću

Sinovi Filipa I. Korodškog Lovro I., Filip II. i Ladislav I. posljednji se put u povijesnim izvorima javljaju 20. veljače 1321. godine, i to kao nekoć plemići Koške (*quondam nobiles de Kos...*).¹⁶⁹ U vrijeme objavljivanja ove isprave u korodvarskoj se utvrdi nalazio kraljev kaštelan Nikola Berzéte,¹⁷⁰ sin Osla (*Magistro Nicolao filio Osl castellano nostro de Korogh*),¹⁷¹ i Ivan, sin Benedikta od Fonoá, koji se javlja kao *Johannes Castellano de Bohoucha*.¹⁷²

Filip III., sin Lovre I., javlja se 11. lipnja 1349. godine u ispravi Pečuškog kaptola i 13. lipnja u ispravi Pečvaradinskog konventa, koji obavještavaju da je dovršena istraga protiv njega. Naime, Magistar Totoš, njegovi sinovi Nikola i Ladislav, te Vesszös (*Vezzeus*)¹⁷³ optužili su Filipa III. da je poslao petnaest naoružanih ljudi i nekoliko svojih sluga na njihov posjed Čenin Brod (*Chenereue*) u Baranjskoj županiji, gdje su ih napali i uništili njihovu kuću, opljačkali imovinu i teško ranili jednog njihovog slugu.¹⁷⁴

Stjepan I. Korodški sukobio se s Demetrijem, sinom Demetrija de Soom jer je pokušao zaposjesti Demetrijev posjed u Tolnanskoj županiji, te je ranio Bekea Reznecha i uzeo jednog konja. Stjepana I. je palatin Nikola Kont 14. lipnja 1361. godine oslobodio od plaćanja kazne za navedeni čin jer je Ivan, sin Ivana de Keer, snosio troškove Stjepanove kazne.¹⁷⁵

Članovi obitelji Korodški obnašali su važne državne svjetovne funkcije u Ugarsko-Hrvatskom Kraljevstvu. Ladislav II. Korodški istaknuo se kao ratnik u pohodu kralja Ludovika

¹⁶⁹ MNL OL, DL 2031, Nagy, *Anjoukori okmánytár* I, str. 597-539, Kristó, *Anjou-kori Oklevéltár* VI, str. 23, Wertner, "Család történeti adalékok. I. Az első Kórógyiak", str. 169.

¹⁷⁰ Da je Nikola nekoliko godina bio kaštelan Korodvara svjedoči i isprava od 8. rujna 1327. godine u kojoj se spominje kao magistar Nikola, sin Osla, *castellanus de Korogh* (MNL OL, DL 86241, Almási, *Anjou-kori Oklevéltár* XI, str. 203-204.). Kao korodvarski kaštelan navodi se i 14. veljače 1334. godine (Mór Wertner, „Adalékok a XIV. századbéli magyar világi archontológiához“, Magyar Történelmi Társ., 4. svezak, 8. dio, Budimpešta 1907, 1-69, 161-198, 327-354, str. 193), a Engel navodi da je i 1343. obnašao istu funkciju (KMG: Verőce, str. 285).

¹⁷¹ MNL OL, DL 2031, Nagy, *Anjoukori okmánytár* I, str. 598, Wertner, "Család történeti adalékok. I. Az első Kórógyiak", str. 169.

Stanko Andrić navodi kako je Nikola Berzéte, najvjerojatnije podrijetlom iz sjeverne županije Gemer, bio kraljevski kaštelan u utvrdi Korodvar u Vukovskoj županiji prije 1343., postavljen od Karla Roberta. U razdoblju od 1327. do 1347. bio je i kraljičin peharnik („Podgorje Papuka i Krndije u srednjem vijeku“, prvi dio, str. 84).

¹⁷² MNL OL, DL 2031, Nagy, *Anjoukori okmánytár* I, str. 598.

Ivan od Fonoá u to je vrijeme obnašao i dužnost kraljičinog peharnika i virovitičkog župana. Ujedno je bio i prvi poznati orahovački kaštelan. Podrijetlom je iz županije Tolna (Andrić, „Podgorje Papuka i Krndije u srednjem vijeku“, prvi dio, str. 84).

¹⁷³ Csánki, *Magyarország történelmi földrajza* III, str. 404.

¹⁷⁴ MNL OL, DL 76937, *Zichy-család okmánytára* II, str. 384-385, *Zichy-család okmánytára* VII/1, str. 127, *Anjou-kori Oklevéltár* XXXIII, str. 219, Bösendorfer, „Parba radi osječke carine“, str. 368.

¹⁷⁵ MNL OL, DL 5067.

I. Anžuvince (1342.-1382.) u Napuljsko Kraljevstvo. Ludovik I. je pohod organizirao kako bi osvetio smrt brata Andrije, kojeg su ubili urotnici.¹⁷⁶ Ladislav II. se zajedno s ocem Filipom III. Korodškim spominje među ugarskim velikašima koji su u sklopu velike kraljevske vojske iz Ferrare krenuli prema pokrajini Abruzzi u Italiji u kolovozu 1347. godine, kako bi zauzeli glavni grad pokrajine Aquilu.¹⁷⁷

Ladislav II. Korodški bio je i kraljevski vitez o čemu svjedoči isprava kralja Ludovika I. od 26. srpnja 1364. godine.¹⁷⁸ Titulu kraljevskog viteza Ladislav II. nosio je vjerojatno zbog svojih ratnih zasluga i vjernosti kralju i Kraljevstvu.

Nakon Ludovikova osvajanja Vidinskog kraljevstva 1365. godine pojavila se dužnost bugarskog bana.¹⁷⁹ Na tu je poziciju kralj Ludovik I. postavljao osobe koje su se istaknule svojim zaslugama i sposobnostima, ali i osobe koje su bile od kraljeva povjerenja.¹⁸⁰ Ladislav II. Korodški obnašao je funkciju bugarskog bana 1367. i 1368. godine, o čemu svjedoče dvije isprave. Prva isprava od 30. kolovoza nije datirana godinom, ali s obzirom na okolnosti i druge izvore koji to potvrđuju može se svrstati u 1367. godinu. Ladislav II. u ispravi se navodi kao *Magnifico ac potenti viro magistro Ladislao filij Philpus ac regni Bulgarie Bano*.¹⁸¹ Tada mu se pismom napisanim u utvrdi Korodvar, kao svome gospodaru obraćaju kaštelani Ilija i Mihovil, prokurator i njegove utvrde Korodvar.¹⁸² Druga isprava od 1. ožujka 1368. godine donosi podatke o smjenjivanju Ladislava II. s funkcije bugarskog bana. U toj ispravi kralj Ludovik I. obavještava kaštelane Temišvara, Zsidóvára,¹⁸³ Sebesvára,¹⁸⁴ Mihálda¹⁸⁵ i Oršove da smjenjuje Ladislava II. s mjesta bugarskog bana, te da na to mjesto postavlja Benedikta

¹⁷⁶ Više o tome u: Vjekoslav Klaić, *Povijest Hrvata*, knjiga druga, *Treće doba: vladanje kraljeva iz raznih porodica: (1301-1526)* (Zagreb 1972), str. 110-115.

¹⁷⁷ Ludovicus Antonius Muratorius, *Rerum Italicarum scriptores a banno aerae christianae quingentesimo ad millesimum quingentesimum 1672-1750*, sv. 15 (Milano 1729), str. 442, M. Karbić, Miljan, „Kako postati bugarskim banom“, str. 86.

¹⁷⁸ MNL OL, DL 5332, M. Karbić, Miljan, „Kako postati bugarskim banom“, str. 86-87, MNL OL, DL 5333, Pál Engel, Rukopis: *Valkó megye középkori topográfiája: Kórógy*, str. 110. [dalje: Engel, Rukopis].

¹⁷⁹ Vidinsko se kraljevstvo protezalo na području sjeverozapadne Bugarske. Nakon smrti posljednjeg snažnog bugarskog cara Aleksandra 1365. godine država je bila podijeljena njegovim sinovima. Ivan Šišman III. dobio je jezgru države s prijestolnicom Trnovom (dobio je i područje Sofije, Nikopolja kao i Plovdiva), dok je drugi sin Ivan Stracimir dobio zapadni dio države s gradom Vidinom, odnosno vidinsku oblast. Kako je ta dioba izazvala sukobe i neslogu među braćom, kralj Ludovik I. odlučio se umiješati u politiku Bugarske te je provalio u Bugarsko Kraljevstvo i osvojio Vidin (V. Klaić, *Povijest Hrvata*, knjiga druga, str. 143). Može se pretpostaviti da je na strani Ludovika I. ratovao i Ladislav II. Korodški, zbog čega je i dobio titulu kraljevog viteza.

¹⁸⁰ M. Karbić, Miljan, „Kako postati bugarskim banom“, 89.

¹⁸¹ Ortway, Pesty, *Oklevelek Temes vármegye* I, str. 300, Engel, KMG: *Bolgár bán (banus Bulgariae)*, str. 56.

¹⁸² *Elias castellanus et Michael procurator curie de Korogh*.

Ortway, Pesty, *Oklevelek Temesvármegye* I, str. 300, M. Karbić, Miljan, „Kako postati bugarskim banom“, str. 12, Engel, KMG, str. 1223.

¹⁸³ Danas Jdioara u Rumunjskoj (Engel, MKV).

¹⁸⁴ Sebes. Danas Turnu Ruieni na području Banata u Rumunjskoj (Engel, MKV).

¹⁸⁵ Danas Mehadia na području Banata u Rumunjskoj (Engel, KMG). Utvrde Sebes i Miháld Engel je smjestio u Severinsku županiju.

Himfija.¹⁸⁶ Ističe pri tome da je njegovo povjerenje u Ladislava II. ostalo isto.¹⁸⁷ Može se pretpostaviti da je tome tako jer je Ladislav II. kasnije obnašao dužnost prisjednika kraljevskog suda u razdoblju od 1382. do 1383. godine,¹⁸⁸ a kralj ga ne bi postavio na tu dužnost da je izgubio povjerenje u njega. Uz to, svi su bugarski banovi svoju funkciju obnašali godinu do dvije,¹⁸⁹ pa tako ni Ladislav II. nije bio iznimka. U ispravi objavljenoj 23. kolovoza 1382. godine u Višegradu Ladislav II. se spominje kao nekadašnji bugarski ban (*Ladislao, filio Philpus, condam bano regni Bulgarie*).¹⁹⁰ Osim što je bio bugarski ban, Ladislav II. Korodški obnašao je 1367. godine dužnost župana županije Temes te kaštelana Oršove, Mihálda i Zsidóvára.¹⁹¹

Po svojim se funkcijama istaknuo i brat Ladislava II. Stjepan I. Korodški, zbog čega je jedan od najbolje dokumentiranih pripadnika obitelji Korodški.

Stjepan I. Korodški prvi se put spominje 20. siječnja 1352. godine kao malodobni sin Filipa III.,¹⁹² a potom 23. kolovoza 1353. godine vezano za zakup Osijeka.¹⁹³ Nakon toga, podataka o Stjepanu I. nema sve do početka 1383. godine kada se 11. siječnja spominje kao mačvanski ban,¹⁹⁴ te ponovno 5. veljače u istoj funkciji.¹⁹⁵ Dužnost mačvanskog bana obnašao

¹⁸⁶ Engel, KMG: Temesvár, rom. Timișoara (Temes m., ma R.), str. 574.

¹⁸⁷ MNL OL, DF 285837, Fejér, CD IX/4, str. 120, Ortway, Pesty, *Oklevelek Temesvármegye I*, str. 106, Frigyes Pesthy, *Krassó vármegye története III. Oklevéltár* (Budimpešta 1882), str. 87, Wertner "Család történeti adalékok. I. Az első Kórogyiak", str. 170 (iako Werner nije siguran koji Filip je njegov otac, jasno je da se radi o Lovrinom unuku i sinu Filipa III.).

¹⁸⁸ Engel, *Magyarország világi archontológiája 1301-1457*, str. 133, M. Karbić, Miljan, „Kako postati bugarskim banom“, 87.

Prisjednik kraljevskog suda bila je osoba laik koja je u ulozi suca porotnika sudjelovala na suđenju u skladu sa zakonom. Prefiks „pri“ u riječi prisjednici (glavna razlika sa riječi „predsjednici“) ističe njihovu privremenost, ali i podređenost u odnosu na predsjednika vijeća, odnosno na suca (Antonio Hardt, „Suci porotnici u hrvatskom kaznenom postupku te komparacija angloameričkog porotničkog sustava i sustava prisjedničkog suda“, *Paragraf* 2, 1, Osijek 2018, str. 37-71, str. 38).

¹⁸⁹ M. Karbić, Miljan, „Kako postati bugarskim banom“, str. 81-89.

¹⁹⁰ Smičiklas, CD XVI, str. 314 (306-315).

¹⁹¹ Mór Wertner, „Adalékok a XIV. századbéli magyar világi archontológiához“, *Magyar Történelmi Társ.*, 4. svezak, 7. Dio (1906), 583-609, str. 598, Fejér, CD IX/4, str. 120, Ortway, Pesty, *Oklevelek Temesvármegye I*, str. 300.

¹⁹² MNL OL, DL 4251, Nagy, *Anjoukori okmánytár V*, str. 543-546, Wertner, „Család történeti adalékok. I. Az első Kórogyiak“, str. 170.

¹⁹³ MNL OL, DL 41220, Nagy, *Anjoukori okmánytár VI*, str. 108-109, Fejér, CD IX/7, str. 41, 123-124, Wertner, „Család történeti adalékok. I. Az első Kórogyiak“, str. 170.

¹⁹⁴ Engel, KMG: Macsó bán (*banus Machoviensis*), str. 52, Elemér Varjú, *Oklevéltár a Tomaj nemzetségbeli losonczi Bánffy család történetéhez I* (Budimpešta 1908), str. 371-373.

Mačvanska je banovina gotovo uvijek davana na upravu nekome od članova velikaških obitelji Vukovske županije (Iločkima, Gorjanskima, Horvatima, Korodškima, Morovićkima i Alšanskima), smještene na spoju dravsko-savskog međurječja i Podunavlja te na pograničnom području Ugarsko-Hrvatskog Kraljevstva. Naslov mačvanskog bana uza sebe je obično vezao službe župana pet susjednih podunavskih županija, ne samo Vukovske, iako su tu funkciju mogli obavljati i drugi velikaši u Kraljevstvu (Andrić, „Velikaška obitelj Gorjanski“, str. 8).

¹⁹⁵ Fejér, CD X/1, str. 60-65, Franjo Rački, „Pokret na slavenskom jugu koncem XIV. i početkom XV. stoljeća“, *Rad JAZU* 2 (1868), 68-160, str. 114. Da je bio mačvanski ban od 20. veljače 1383. godine do 2. lipnja 1384. godine navodi Wertner u: „Adalékok a XIV. századbéli magyar világi archontológiához“, str. 596-597.

je sve do 8. ožujka 1385. godine.¹⁹⁶ Stjepan I. obnašao je tijekom 1382. godine i dužnost meštra kraljevih vrataru na dvoru Ludovika I. Anžuvinca i kraljice Marije (vladala 1382.-1385., 1386.-1395.).¹⁹⁷ Uz dužnost mačvanskog bana, Fejér ga 1383. godine navodi kao bana cijele Slavonije.¹⁹⁸ Od 1382. do 1385. bio je baranjski¹⁹⁹ i srijemski župan.²⁰⁰ Tijekom 1383. obnašao je dužnost bodroškog župana,²⁰¹ a župana županije Krassó 1383. i 1385.,²⁰² te ponovno 1389. godine,²⁰³ kada je bio i kovinski župan.²⁰⁴ Uživao je kraljevo povjerenje te je bio i relator u kraljevim ispravama i pomoćni sudac.²⁰⁵

Da je Stjepan I. Korodški imao važnu ulogu u Kraljevstvu svjedoči i isprava od 5. veljače 1383. godine u kojoj se navodi kao potpisnik isprave u kojoj kraljica Marija daje određene

¹⁹⁶ Süttő Szilárd, *Anjou Magyarország alkonya: Magyarország politikai története Nagy Lajostól Zsigmondig, az 1384-1387. évi belviszállyok okmánytárával I* (Szeged 2003), str. 170.

Ortvay, Pesty, *Oklevelek Temesvármegye I*, str. 220 (navode kako je dužnost mačvanskog bana obnašao 1383. i 1384. godine), MNL OL, DL 7137, Engel, KMG: Macsó bán (*banus Machoviensis*), str. 52, Mária (1382-86), str. 721. Da je Stjepan bio mačvanski ban 1383. navode: Smičiklas, CD XVI, str. 353-356, Matković, „Spomenici za dubrovačku povijest”, str. 150 (*Stephano filio Philipo (?) de Machow banis*). Vjekoslav Klaić ga navodi kao mačvanskog bana 1383. godine (*Povijest Hrvata*, knjiga druga, str. 231). Vjekoslav Klaić navodi kako su banovi bili podložni hercecima čitave Slavonije. U 13. stoljeću bila je uobičajena praksa da je postojao samo jedan ban za čitavo kraljevstvo, a od 13. stoljeća kraljevi su počeli postavljati dvojicu banova u isto vrijeme. Jedan je upravljao područjem Hrvatske i Dalmacije, od Gvozda do Neretve, a drugi Slavonijom, od Gvozda do Drave. Ako nije bilo hercega kraljevskog roda, onda je hercega zamjenjivao jedan ban kao „ban čitave Slavonije“ (*banus totius Sclavoniae*) (*Povijest Hrvata. Od najstarijih vremena do svršetka XIX. stoljeća*, knjiga prva, Zagreb 1899, str. 317).

¹⁹⁷ Engel, KMG: Ajtónállómester (*magister ianitorum regalium*), str. 72, I. Lajos (1342-82), str. 720, MNL OL, DL 6885 (18. siječnja 1382.), MNL OL, DL 105454 (24. kolovoza 1382.), Fejér, CD IX/5, str. 562-566 (4. veljače 1382.), Wertner, „Adalékok a XIV. századbeli magyar világi archontológiához“, 4. svezak, 7. dio, str. 587 (10. veljače 1382., 15. srpnja 1382.). Dino Mujadžević u članku o Stjepanu I. Korodškom (str. 636) navodi da je tu dužnost obnašao i 1383. godine.

¹⁹⁸ Fejér (CD X/6, str. 21) jedini navodi da je Stjepan I. bio ban cijele Slavonije (*Banus totius Slavoniae*), dok ga Engel u djelu *Magyarország világi archontológiája 1301-1457* ne navodi pod „Szlavón bán (*regni Sclavoniae banus*)”, već kao slavonske banove navodi Stjepana i Ivana Bánfija (1381-1385) (str. 38, 201; MNL OL, DL 6748, Smičiklas, CD XVI, str. 539). Vjekoslav Klaić u popisu hercega i banova također ga ne navodi kao bana („Hrvatski hercezi i bani”). Pretpostavka je da je Fejér Stjepanu I. Korodškom zbog svih njegovih funkcija koje je obnašao, automatski pridružio i titulu slavonskog bana, te na taj način istaknuo njegovu važnost.

¹⁹⁹ MNL OL, DL 91914 (15. svibnja 1385.), Engel, KMG: Baranya, str. 130. U ispravi je Stjepan I. Korodški označen kao *comes de Baranya*, dok ga Engel navodi kao „bán”.

²⁰⁰ MNL OL, DL 7137 (8. ožujka 1385), Engel, KMG: Szerém, str. 247.

²⁰¹ Engel, KMG: Bodrog, str. 144, *Zichy-család okmánytára IV*, str. 641 (9. svibnja 1383).

²⁰² Wertner, „Adalékok a XIV. századbeli magyar világi archontológiához“, 4. svezak, 8. dio, str. 19.

²⁰³ MNL OL, DL 7533, Engel, KMG: Krassó, str. 180, *Zsigmondkori oklevéltár I*, str. 146, br. 1193 (9. rujna 1389.), MNL OL, DL 7530 (12. studenog 1389.), MNL OL, DL 9109 (krašovski župan 14. siječnja 1388.-1390.).

²⁰⁴ Engel, KMG: Keve, str. 174, MNL OL, DF 285855 (8. studenog 1389.), Wertner, „Adalékok a XIV. századbeli magyar világi archontológiához“, 4. svezak, 8. dio, str. 15, Fejér, CD X/1, str. 515-516. Da je bio kovinski župan navodi i V. Klaić (*Povijest Hrvata*, knjiga druga, str. 291).

Kovinska županija (*Comitatus de Kewe*) srednjovjekovna je županija Kraljevine Ugarske. Granice su joj bile rijeke Dunav, Tamiš/Timiš i Tisa. Danas odgovara području jugozapadnog Banata (Engel, MKV).

²⁰⁵ MNL OL, DL 37066, Engel, KMG: 1392, str. 647, *Zsigmondkori oklevéltár I*, str. 213, br. 1947. Da je bio relator svjedoče i: *Zsigmondkori oklevéltár I*, str. 200, br. 1781 (5. prosinca 1390.), Fejér, CD X/3, str. 103 (ne radi se o Filipu, već Stjepanu), Fejér, CD X/8, str. 302 (ne spominje Stjepana), MNL OL, DL 78063, *Zichy-család okmánytára IV*, str. 477-478 (5. kolovoza 1391.), MNL OL, DL 7806, *Zsigmondkori oklevéltár I*, str. 283, br. 2605.

privilegije naseljenicima i stanovnicima Priuigye,²⁰⁶ potom isprava od 17. travnja 1383. godine kada kraljica potvrđuje Dubrovčanima sve ugovore koje su sklopili s Rašom i Bosnom ukoliko nisu sklopljeni protiv interesa ugarske krune,²⁰⁷ te ponovno isprava objavljena 17. travnja u kojoj kraljica potvrđuje Dubrovniku povlastice koje je dobio još od kralja Ludovika I.²⁰⁸

Stjepan I. Korodski se zbog visokih dužnosti koje je u Kraljevstvu obavljao u srpnju 1384. godine spominje kao barun (*noster baro magnificus vir Stephanus, filius Philpus, banus de Machow*). Radi svoje vjerne službe još i kralju Ludoviku I. i brojnih zasluga koje je učinio, Stjepan I. nagrađen je brojnim posjedima. Uz to se ističu i zasluge njegove tada pokojne braće Lovre II. i Ladislava II.²⁰⁹

Stjepan I. Korodski imao je važnu ulogu u dinastičkim prevratima u Ugarsko-Hrvatskom Kraljevstvu u drugoj polovici 14. stoljeća.²¹⁰ Sudjelovao je na skupu hrvatskih i ugarskih velikaša u Požegi u svibnju 1385. godine, kada je dogovoreno da se razvrgnu zaruke kraljice Marije i njezina zaručnika Žigmunda Luksemburškog, radi očuvanja jedinstva plemstva.²¹¹ Naime, nakon smrti kralja Ludovika I. prijestolje je naslijedila njegova kćer Marija. Pošto je ona bila maloljetna, umjesto nje, kao regentica, vladala je njezina majka Elizabeta što je izazvalo nezadovoljstvo većine plemstva koja se bunila protiv ideje nasljeđivanja po ženskoj liniji.²¹² Skupu su prisustvovali i druge plemićke obitelji, kao primjerice Gorjanski. Oni su nastojali da se kraljica Marija uda za vojvodu Luja Orleanskog, brata francuskog kralja Karla VI. te su na tragu toga formirali povjerenstvo koje je trebalo dovesti novog kralja.²¹³

Pristaše Karla Dračkog, braća Ivan, Ladislav, Stjepan i biskup Pavao Horvat, bivši vranski prior Ivan Paližna, te Stjepan i Andrija Lacković sve više počinju iskazivati svoje nezadovoljstvo zbog moći Nikole Gorjanskog (starijeg), koja je sve više rasla. Smatrali su da je Nikola zapravo vladar, dok su Marija i Elizabeta samo nosile taj naslov.²¹⁴ Nikola Gorjanski, nastojeći pridobiti vlast, nagovorio je kraljicu Mariju na urotu protiv kralja Karla Dračkog. Nikola Gorjanski posjetio je 7. veljače 1386. godine kraljevski dvor u Budimu kada je njegov

²⁰⁶ Fejér, CD X/1, str. 60-65.

²⁰⁷ Smičiklas, CD XVI, str. 353-355, Gusztáv Wenzel, *Magyar diplomaciai emlékek az Anjou-korból III* (Budimpešta 1876), str. 502-504.

²⁰⁸ Smičiklas, CD XVI, str. 355-356, Matković, „Spomenici za dubrovačku povijest“, str. 150.

²⁰⁹ MNL OL, DL 33215, Smičiklas, CD XVI, str. 476-477, Süttő Szilárd, *Anjou Magyarország alkonya: Magyarország politikai története Nagy Lajostól Zsigmondig, az 1384-1387. évi belviszályok okmánytárával II* (Szeged 2003), str. 103-104.

²¹⁰ Jozić, „Obitelj grofova od Korogja“, str. 184, Mažuran, *Srednjovjekovni i turski Osijek*, str. 56.

²¹¹ Wenzel, *Magyar diplomaciai emlékek az Anjou-korból III*, str. 563-567, Andrić, „Korodski“, str. 636.

²¹² Engel, *The Realm of St Stephen*, str. 195.

²¹³ Wenzel, *Magyar diplomaciai emlékek az Anjou-korból III*, str. 563-567, V. Klaić, *Povijest Hrvata*, knjiga druga, str. 247-249.

²¹⁴ Engel, *The Realm of St Stephen*, str. 197, Rački, „Pokret na slavenskom jugu“, str. 115-116.

pristaša Blaž Forgač ranio kralja Karla, kojeg su potom odveli u Višegrad. Karlo Drački je 24. veljače 1386. godine umro od posljedica ranjavanja.²¹⁵ Nakon organiziranog ubojstva Karla Dračkog od strane kraljice Elizabete, kraljica Marija ponovno preuzima prijestolje.²¹⁶ Tada pristaše Karla Dračkog ustaju protiv Kraljevstva te započinje razdoblje nemira i pobuna.²¹⁷

Pobunjenici su odlučili oružjem prigrabiti područje Mačvanske banovine jer im je ona bila najsigurnije mjesto odakle su mogli napadati Ugarsku, te područja Vukovske, Požeške i Srijemske županije. Ladislav, sin Petra Horvata, prodro je na područje Mačvanske banovine²¹⁸ i Srijema te zauzeo utvrde Bitva, Kupinovo i Beograd, o čemu Stjepan I. Korodški piše u pismu kraljici iz 1387. i 1388. godine.²¹⁹ Protiv pobunjenika aktivno su se borili Nikola Gorjanski i Stjepan I. Korodški.²²⁰

U Mačvanskoj banovini vodila se 1386. godine bitka pod vodstvom Stjepana I. Korodškog protiv Ladislava Horvata, koja je za Stjepana I. na početku bila uspješna, no nadmoćnija snaga napadača prevladala je i nadjačala Stjepana I. i njegovu vojsku.²²¹ Naime, Ladislavu Horvatu u pomoć su pristigli brat Ivan Horvat, vranski prior Ivan Paližna, Ladislav III. Seglački, sin Filipa II. Seglačkog, Stjepan Kont, sin Nikole Hédervárija,²²² ali i odredi bosanskog bana Tvrtka²²³ te srpskog kneza Lazara.²²⁴ Tada su oni osvojili Požešku i Vukovsku županiju, a Stjepan I. morao se povući preko Save, dok je pobunjenička vojska pljačkala njegove posjede. Kada je Stjepanu I. stigla pomoć ugarskih velikaša, prisilio je neprijatelje na povlačenje prema Savi te povratio izgubljena područja.²²⁵

²¹⁵ Engel, *The Realm of St Stephen*, str. 198, Rački, „Pokret na slavenskom jugu“, str. 125-126.

²¹⁶ Engel, *The Realm of St Stephen*, str. 198.

²¹⁷ MNL OL, DL 7309, Smičiklas, CD XVII, str. 85-92, Fejér, CD X/1, str. 355-361, CD X/3, str. 312-323, Mažuran *Povijesni izvori*, str. 61-66, Thalloczi, Samu, *Frangepán család oklevéltára* I, str. 97, Rački, „Pokret na slavenskom jugu“, str. 113-116, 128-134, Engel, KMG: Johannita (vránai) perjel (*prior Auranae*), str. 105.

²¹⁸ Mačvanska banovina je srednjovjekovna vojna i upravno-teritorijalna jedinica Ugarsko-Hrvatskog Kraljevstva koja je obuhvaćala područje današnje sjeverozapadne Srbije. Osnovao ju je Bela IV. za zaštitu južne granice Kraljevstva („Mačvanska banovina“, *Hrvatska enciklopedija*, mrežno izdanje. Leksikografski zavod Miroslav Krleža, <https://www.enciklopedija.hr/clanak/macvanska-banovina>).

²¹⁹ Fejér, CD X/1, str. 414-415., Szilárd, *Anjou Magyarország alkonya* I, str. 127-128 (6. kolovoza 1387. i 28. travnja 1388.), str. 150, Szilárd, *Anjou-Magyarország alkonya* II, str. 463-464, Rački, „Pokret na slavenskom jugu“, str. 130.

²²⁰ V. Klaić, *Povijest Hrvata*, knjiga druga, str. 287, Mažuran, *Srednjovjekovni i turski Osijek*, str. 56.

²²¹ Szilárd, *Anjou-Magyarország alkonya* I, str. 289, V. Klaić, *Povijest Hrvata*, knjiga druga, str. 286-287, Rački, „Pokret na slavenskom jugu“, str. 130.

²²² MNL OL, DL 9225, Radvanszky, Závodszy, *A Héderváry-család oklevéltára* I, str. 144, Hazai *okmánytár* VII, str. 434-435, Šišić, „Nekoliko isprava s početka XV. stoljeća“, str. 278-279.

²²³ MNL OL, DL 7309, Smičiklas, CD XVII, str. 89, Fejér, CD X/3, str. 318, Franjo Šanjek, *Povijest Hrvata* I (Zagreb 2003), str. 377.

²²⁴ V. Klaić, *Povijest Hrvata*, knjiga druga, str. 287, Mažuran, *Srednjovjekovni i turski Osijek*, str. 56, Rački, „Pokret na slavenskom jugu“, str. 155.

²²⁵ MNL OL, DL 7388, Fejér, CD X/1 str. 414-420, Rački, „Pokret na slavenskom jugu“, str. 130, Szilárd, *Anjou-Magyarország alkonya* I, str. 147, Šišić, *Vojvoda Hrvoje Vukčić Hrvatinić*, str. 60 (50-79).

Stjepan I. Korodški bio je u pratnji kraljica i Nikole Gorjanskog kada su ih na cesti između Đakova i Gorjana 25. srpnja 1386. godine napali braća Horvat i Ivan Paližna.²²⁶ Nikola Gorjanski ubijen je u napadu te mu je odrubljena glava koja je odnesena u Napulj udovici Karla Dračkog,²²⁷ a Stjepan I. je zajedno s kraljicama i drugim plemićima zarobljen. Kraljice Marija i Elizabeta odvedene su prvo u Ivanić, potom u Gumnik (danas Bosiljevo), te konačno u Novigrad kod Zadra,²²⁸ dok su Stjepan I. i Pavao Alšanski bili zarobljeni u utvrdi Počitelj.²²⁹

Ivan Horvat provalio je u Baranju, a kada je Žigmund uz pomoć velikaša te krčkih i krbavskih knezova Frankapana i Kurjakovića oslobodio kraljicu Mariju i velikaše iz zarobljeništva, Stjepan I. zapovijedao je kraljevom vojskom koja je porazila Ivana Horvata prvo u Baranji, potom u Pobusuću te ga protjerala preko Save, odakle je potom pobjegao u Bosnu.²³⁰ Nakon što je kraljica Marija oslobođena iz zatočeništva, potpisan je dekret prema kojim su biskup Pavao, Ivan i pokojni Ladislav, sinovi Petra Horvata, proglašeni izdajicama i nevjernicima Kraljevstva,²³¹ a 1388. godine organizirano je smaknuće uhvaćenih pobunjenika u Budimu, odsijecanjem glave.²³²

Sudbinu s drugim pobunjenicima podijelio je i Ladislav III. Seglački, koji se 25. rujna 1390. godine spominje kao pokojni, jer je i sam zbog izdaje kraljice Marije i Žigmunda, zarobljen i smaknut odrubljivanjem glave u Budimu 1388. godine.²³³ Ladislav III. Seglački kao nevjernik posthumno se spominje i 1408. godine.²³⁴

²²⁶ Fejér, CD X/3, str. 312-323, Szilárd, *Anjou-Magyarország alkonya* I, str. 139-142, Andrić, „Velikaša obitelj Gorjanski”, str. 16.

O događajima 25. srpnja 1386. pisao je i Vjekoslav Klaić u članku „Crtice o Vukovskoj županiji i Djakovu u srednjem vijeku“, *Viestnik kraljevskog hrvatsko-slavonsko-dalmatinskog zemaljskog arhiva* 2 (1900), 98-108, str. 106, te u knjizi *Povijest Hrvata*, knjiga druga, str. 256-270.

Ostali izvori i literatura: MNL OL, DL 7309, Smičiklas, CD XVII, str. 86-87, Fejér, CD X/3, str. 314, Skupina autora, *Povijest Hrvata*, knjiga prva, Franjo Šanjek (ur.) (Zagreb 2003), str. 322-324, Rački, „Pokret na slavenskom jugu“, str. 131.

²²⁷ MNL OL, DL 7309, Smičiklas, CD XVII, str. 87-88, Fejér, CD X/3, str. 316, Szilárd, *Anjou-Magyarország alkonya* I, str. 141-142, Šišić, *Vojvoda Hrvoje Vukčić Hrvatinić*, str. 51, 59, Andrić, „Velikaška obitelj Gorjanski“, str. 16, Rački, „Pokret na slavenskom jugu“, str. 133-134.

²²⁸ Rački, „Pokret na slavenskom jugu“, str. 132.

²²⁹ MNL OL, DL 7309, MNL OL, DL 34016, Smičiklas, CD XVII, str. 87, Fejér, CD X/1, str. 355-361, CD X/3, str. 315-316, V. Klaić, *Povijest Hrvata*, knjiga druga, str. 258, Rački, „Pokret na slavenskom jugu“, str. 156, Thalloczi, Samu, *Frangepan család okleveltára* I, str. 97, N. Klaić, *Povijest Hrvata u srednjem vijeku*, str. 375-376.

²³⁰ MNL OL, DL 7309, Smičiklas, CD XVII, str. 91, Fejér, CD X/3, str. 321, Šišić, *Vojvoda Hrvoje Vukčić Hrvatinić*, str. 61, Vjekoslav Klaić, *Povijest Hrvata*, knjiga treća (Zagreb 1988), str. 247 (navodi da je bosanski kralj Tvrtko bodrio hrvatske plemiće na otpor te je pružio zaklon Ivanu Paližni).

²³¹ MNL OL, DL 7309, Smičiklas, CD XVII, str. 89, Fejér, CD X/3, str. 318.

²³² Šišić, *Vojvoda Hrvoje Vukčić Hrvatinić*, str. 61 (...po običaju kraljevine i na osnovu zakonite osude velikaške, svezan konjima za repove, koji su ga vucarali po ulicama; napokon mu bude glava odsječena, a tijelo sjekirama raščetvoreno i poput smrdljive lešine bačeno preko gradskih zidina.). Šišić navodi kako je takva smrt stigla Berislava od Paližne, Stjepana Konta od Hédervára i Ladislava Szeglaka (on navodi oblik Šuljok, što je netočno).

²³³ MNL OL, DL 42461, *Zsigmondkori oklevéltár* I, str. 188, br. 1669.

²³⁴ Fejér, CD X/4, str. 665.

Nakon borbe protiv pobunjenika i završetka dinastičkih borbi i nemira kraljice su zajedno sa Žigmundom nagrađivale sve one koji su se borili na njihovoj strani i pomogli im suzbiti otpor pobunjenika. Tako se u narednim godinama spominju zasluge Stjepana I. Korodškog i njegovo značenje u kriznim vremenima.²³⁵

Kralj Žigmund 1. prosinca 1387. godine ispravom objavljenom u Budimu naređuje Petru Perényju da se pobrine da se Stjepanu I. Korodškom isplati 4000 florena iz prikupljenog poreza kao naknadu za vojni pohod.²³⁶ U jesen 1389. godine Stjepan I. Korodški sudjelovao je u pohodu na Srbiju, kada je kralj Žigmund s velikom ugarskom vojskom provalio i osvojio gradove Borač i Čestin.²³⁷ U ispravi od 4. studenog 1389. godine ističe se vjernost Stjepana I. Kraljevstvu te njegovo obećanje da će čuvati utvrdu Borač (*castrum nostri Borocho*) te ju pomoći obnoviti.²³⁸

Stjepan I. ponovno se spominje 20. ožujka 1391. godine kada se navodi kako štiti Ladislava i Ivana Kakas, Ivana, sina Domokosa, te Ladislava de Paztah u darovanoj im utvrdi Šikloš (mađ. Soklós, lat. *Soclos*).²³⁹ Utvrda je inače pripadala obitelji Šikloških (mađ. Soklós), zajedno s istoimenim gradom, no kako su bili nevjerni kralju, Žigmund je utvrdu sa svim pripadnostima dao obitelji Paztah i Kakas. Utvrda je prije 1395. godine došla u ruke Gorjanskih u zamjenu za neke druge založene posjede.²⁴⁰

Stjepan I. Korodški sukobio se s Ladislavom, sinom Ivana de Kerestúr, i bratom njegova oca Ivana Grgurom, sinom Ivana, unukom Dominika, koji 26. ožujka 1390. godine tuže Stjepana I. da je nezakonito prisvojio njihove posjede Kamarás (danas Stari Sivač)²⁴¹ i Bódogasszonytelke (*Bodugazunteleky*)²⁴² u Bačkoj županiji te opustošio posjed

²³⁵ Szilárd, *Anjou-Magyarország alkonya* I, str. 61, Fejér, CD X/1, str. VIII, 19, 367-370, Georgius Fejér, *Index codicis diplomatici Hungariae ecclesiastici ac civilis. Stirpis Arpadiano-Andegavensis. Ab anno 1301-1400.* (Buda 1835), str. 87, V. Klaić, *Povijest Hrvata*, knjiga druga, str. 270.

²³⁶ MNL OL, DL 77959, *Zichy-család okmánytára* IV, str. 343, *Zsigmondkori oklevéltár* I, str. 31, br. 316. Vojni se pohod odnosi na sukob protiv neprijatelja Kraljevstva (*expedición nostra exercituali adversus nonnullos nostros infideles et Regni nostri emulos...*).

²³⁷ Šišić, *Vovoda Hrvoje Vukčić Hrvatinić*, str. 75, V. Klaić, *Povijest Hrvata*, knjiga druga, str. 291, D. Karbić, Grbavac, "Plemići s područja srednjovjekovnih hrvatskih zemalja", str. 96.

²³⁸ Fejér, CD X/1, str. 515-516, Wertner, „Adalékok a XIV. századbéli magyar világi archontológiához“, 4. svezak, 8. dio, str. 15.

²³⁹ MNL OL, DL 7679, *Zsigmondkori oklevéltár* I, str. 212, br. 1938.

²⁴⁰ Csánki, *Magyarország történelmi földrajza* III, str. 457-458.

²⁴¹ Nalazio se u zapadnom dijelu Bačke županije. Engel navodi kako je posjed bio u vlasništvu Korodških od 1390. do 1456. godine kada prelazi u vlasništvo Geréba (Engel, MKV).

²⁴² Posjed se nalazio u blizini Sente jer se spominje zajedno s posjedom Kamaras, a nalazio se u sastavu Keresztúra (Csánki, *Magyarország történelmi földrajza* II, str. 145, 154).

Potencijalno, mjesto bi se moglo povezati s Gospodincima (Boldogasszonyfalva), no Csánki razlikuje mjesto Bodugazunteleky od mjesta Boldogasszonyfalva. Mjesta se ujedno ne mogu poistovjetiti zbog geografske udaljenosti i smještaja u Bačkoj županiji. Naime, Boldogasszonyfalva se nalazi na istoku županiji, dok su mjesta u ispravi smještena u njezin zapadni dio (Engel, MKV).

Szentmihályi.²⁴³ Nakon što je Bački kaptol poslao svoje ljude da utvrde istinitost tužbi i vlasništvo navedenih posjeda, utvrđeno je da pripadaju tužiteljima, Ladislavu i Grguru iz obitelji Kerestúrskih (Kerestúri), a kralj Žigmund naređuje da se obitelji Kerestúrskih vrate njihovi posjedi.²⁴⁴

I sinovi Stjepana I. Korodškog Ivan I., Ladislav III. i Filip V. sukobili su se s obitelji Kerestúrskih. Bački im kaptol 17. kolovoza 1397. godine zabranjuje zauzimanje i pljačkanje posjeda Kamarás, koji je bio u vlasništvu Ladislava, sina Ivana Kerestúrskog.²⁴⁵

Stjepan I. Korodški podnosio je kralju izvještaje vezane za različite slučajeve,²⁴⁶ a ponekad ga se spominje u službi pomoćnog suca prilikom rješavanja različitih sporova.²⁴⁷

Stjepan I. Korodški istaknuo se svojim djelovanjem i službom kralju zbog čega je u razdoblju od 1394. do 1397. godine ponovno obnašao dužnost mačvanskog bana, ovaj put zajedno s Nikolom Treutulom,²⁴⁸ pa se tako u ispravi od 14. rujna 1396. godine navode kao mačvanski banovi.²⁴⁹ Zajedno su 1396. godine obnašali i dužnost vukovskih župana,²⁵⁰ a dužnost baranjskih župana u razdoblju od 1394. do 1397. godine.²⁵¹

U 1397. godini Stjepan I. se kao mačvanski ban spominje još dva puta, u ispravi od 25. veljače u kojoj kralj Žigmund potvrđuje Varaždinu povlastice dobivene od kralja Ludovika

²⁴³ Posjed se nalazio jugozapadno od današnjeg Kupina (Engel, MKV, Csánki, *Magyarország történelmi földrajza* II, str. 163). Genealogija Kerstúrskih može se naći u Engelovoj genealogiji.

O posjedima: Csánki, *Magyarország történelmi földrajza* II, str. 145, 152, 175-176.

²⁴⁴ *Hazai okmánytár* II, str. 155-156, *Zsigmondkori oklevéltár* I, str. 162, br. 1418.

²⁴⁵ MNL OL, DL 42655, *Zsigmondkori oklevéltár* I, str. 545, br. 4937.

²⁴⁶ MNL OL, DL 42468.

Više o Svetosalvadorskima: Petković, *Srednjovjekovna naselja*, str. 223-239.

²⁴⁷ Kao takav spominje se 23. ožujka 1391. godine (MNL OL, DL 37066, *Zsigmondkori oklevéltár* I, str. 213, br. 1947).

²⁴⁸ Petar Seletković, „Plemički posjed Nevna u srednjem vijeku“, *Scrinia Slavonica* 18 (1) (2018), 29-68, str. 39, Engel, KMG: *Zsigmond* (1387-1437), str. 725, 1249, 1234.

23. prosinca 1394. (Károly Szabó, *Székely oklevéltár* I, 1211-1519, Kolozsvár 1872, str. 88).

29. prosinca 1394. → 29. siječnja 1395.

26. travnja 1495. (MNL OL, DL 8064).

28. svibnja 1395. (MNL OL, DL 8064, Fejér, CD X/2, str. 331-333, *Zsigmondkori oklevéltár* I, str. 438, br. 3995).

20. rujna 1395. (Smičiklas, CD XVIII, str. 56-58).

1395. (Fejér, CD X/2, str. 294-298, Fejér, CD X/8, str. 394-401).

25. veljače 1397. (MNL OL, DL 7137).

Vjekoslav Klaić navodi kako su Nikolu Gorjanskog kao mačvanskog bana naslijedili Stjepan I. Korodški i Nikola Treutul (*Povijest Hrvata*, knjiga druga, str. 309).

²⁴⁹ *Zichy-család okmánytára* V, str. 27.

²⁵⁰ Engel, KMG: Valkó, str. 274.

13. lipnja 1396. (*Zichy-család okmánytára* XII, str. 52), 20. srpnja 1396., mačvanski banovi i župani Vukovske županije (*Zsigmondkori oklevéltár* I, str. 496, br. 4483).

21. rujna 1396. (MNL OL, DL 28280, Smičiklas, CD XVIII, str. 147-148, *Zichy-család okmánytára* V, str. 27, isprava datirana od 7. do 21. rujna 1396., Wertner, „Adalékok a XIV. századbeli magyar világi archontológiához“, 4. svezak, 8. dio, str. 180).

14. rujna 1396. (*Zichy-család okmánytára* V, str. 27).

²⁵¹ Engel, KMG: Baranya, str. 130.

31. srpnja 1395. (MNL OL, DL 78158), 26. lipnja 1396. (MNL OL, DL 87643).

I.,²⁵² te u ispravi u kojoj kralj Žigmund podvrgava otok Pag svojoj kraljevskoj vlasti, objavljenoj istog dana.²⁵³ Ujedno, tog se datuma Stjepan I. posljednji put u izvorima javlja kao živa osoba, dok se 27. ožujka 1399. godine spominje kao pokojni.²⁵⁴

U ispravi iz 1388. godine, u kojoj se Ladislav II. Seglački spominje kao nevjernik, Stjepan I. Korodški spominje se zajedno s drugim plemićima koji su se borili protiv Horvata i Paližne,²⁵⁵ te 1438. godine u istom kontekstu, ali posthumno.²⁵⁶

Stjepan I. Korodški imao je sinove Ivana I., Ladislava II., Stjepana II., Filipa V., Nikolu I. i kćer Doroteju. O Stjepanovom sinu Ivanu I. nije sačuvano puno podataka, ali poznato je da je u razdoblju od 4. svibnja 1395. do 10. lipnja 1396. godine obnašao dužnost kraljevog tavernika.²⁵⁷ Uz to, isprava od 24. kolovoza 1392. godine navodi ga kao relatora.²⁵⁸

Kralj Žigmund 12. studenog 1398. godine naređuje Pečuškom kaptolu da istraži uzurpacije posjeda Žigmunda Našičkog, Aleksandrova sina, Királyszállása (*Kiralzalasa*),²⁵⁹ Papfalva, Város-Ilyafalva (*Varosilya falva*),²⁶⁰ Palina i Andrevajdafalva (*Andreuaydafalua*)²⁶¹ u Vukovskoj županiji od strane Ladislava III. i Filipa V. Korodškog.²⁶² Pečuški kaptol 17. prosinca 1398. godine javlja palatinu Detriku Bebeku da je na temelju odluke kralja Žigmunda pozvao Ladislava III. i Filipa V. radi ispitivanja vezanog za slučaj.²⁶³

Ladislav III. Korodški bio je u vjernoj službi kralju te je sudjelovao u njegovim vojnim pohodima. Iz isprave objavljene 7. studenog 1399. godine u Višegradu saznaje se da je sudjelovao u kraljevu pohodu u Češku.²⁶⁴

²⁵² Smičiklas, CD XVIII, str. 187-189.

²⁵³ Smičiklas, CD XVIII, str. 189-194.

²⁵⁴ MNL OL, DL 7765, Engel, KMG: Kórógyi, str. 1031-1032, Pál Lövei, *Posuit hoc monumentum pro aeterna memoria* I (Budimpešta 2009), str. 473 (navodi smrt 1397. godine), MNL OL, DL 7640.

Ispravom od 27. ožujka 1399. godine kralj je potvrdio presudu dvorskog kraljevskog suca Emrika Bubeka od 20. rujna 1390. godine te svoju vlastitu ispravu od 3. prosinca 1392. godine.

²⁵⁵ Fejér, CD X/4, str. 665 (660-679).

²⁵⁶ Fejér, CD XI, str. 87-88 (82-98).

²⁵⁷ Wertner, „Adalékok a XIV. századbeli magyar világi archontológiához“, 4. svezak, 8. dio, str. 23-24.

MNL OL, DL 7947, Fejér, CD X/2, str. 286-288 (1395.), Engel, KMG: Zsigmond (1387-1437), str. 725, Andrija Lukinović, *Povijesni spomenici zagrebačke biskupije*, sv. 5, 1395.-1420. (Zagreb 1992), str. 10 (9-11), isprava datirana 28. studenog 1395. godine, Ortway, Pesty, *Oklevelek Temesvármegyé I*, str. 258-261 (10. lipnja 1396.), Fejér, CD X/2, str. 288, *Oklevéltár a gróf Csáky család történetéhez. I. Oklevelek 1229-1499.* (Budimpešta 1919), str. 179-181.

²⁵⁸ MNL OL, DL 7806, Engel, KMG: 1392, str. 647, *Zsigmondkori oklevéltár I*, str. 283, br. 2605.

²⁵⁹ Csánki, *Magyarország történelmi földrajza II*, str. 323.

²⁶⁰ Csánki, *Magyarország történelmi földrajza II*, str. 360.

²⁶¹ Csánki, *Magyarország történelmi földrajza II*, str. 290.

²⁶² MNL OL, DL 8370, Mažuran, *Povijesni izvori*, str. 181-183 (transumpt iz isprave Pečuškog kaptola od 17. prosinca 1389.).

²⁶³ MNL OL, DL 8370, Mažuran, *Povijesni izvori*, str. 182-183.

²⁶⁴ MNL OL, DL 8496, *Zsigmondkori oklevéltár I*, str. 681, br. 6125.

2.4. Povijest obitelji Korodski tijekom 15. stoljeća

Članovi obitelji Korodski ostali su vjerni Žigmundu Luksemburškom i kroz 15. stoljeće. Članovi obitelji prisustvovali su Vijeću baruna 1401. godine tijekom kojega je osnovana Šikloška liga, savez magnata koji su činili njegove pristalice.²⁶⁵ Naime, nakon opsade i bitke kod Nikopolja u kojoj je sultan Bajazid s 30.000 vojnika porazio kršćansku vojsku, ugarsko-hrvatski kralj Žigmund Luksemburški uz pomoć Celjskih i Gorjanskih stigao je preko Carigrada u Dalmaciju. Njegovi najbliži suradnici koji su mu pomogli da dođe na vlast, počeli su iskazivati svoje nezadovoljstvo jer se Žigmund po povratku oslonio na nove snage, odnosno smatrali su da su njihova mjesta popunili stranci. Na saboru u Temišvaru 1397. godine raspravljalo se o obrani od Osmanlija i nepovredivosti stečenih plemićkih prava. Tada se značajan dio srednjeg plemstva kao i većina magnata, pobunio protiv Žigmunda, a predvodili su ih ostrogonski nadbiskup Ivan Kaniški i palatin Detrik Bubek. Nezadovoljnici su kralja 28. travnja 1401. godine zatočili u višegradsku tvrđavu, tražeći od njega određene ustupke. Vijeće baruna preuzelo je vlast u zemlji, a državom je upravljao ostrogonski nadbiskup Ivan Kaniški²⁶⁶ te je započelo vijećanje oko izbora novog kralja. Tada je Nikola Gorjanski odigrao značanu ulogu te izbavio kralja iz zatočeništva na način da je kao taoca predao svog sina Nikolu, a kralja sklonio u svoju utvrdu u Šiklošu. Kralj je u šikloškoj utvrdi ostao sve dok Vijeće baruna nije u listopadu 1401. godine sklopilo sporazum s Gorjanskima. Tada je i nastala Šikloška liga, koja se sastojala od kraljevih pristaša koju su mu pomogli vratiti krunu. Ligi su se uz Gorjanske i Celjske priključili i Albeni, Blagajski, Krbavski, Morovički, Korodski i ostali. Dio navedenog sporazuma uključivao je i učvršćivanje veza Žigmunda s osnovanom ligom kroz bračne veze te je tako Žigmund Luksemburški zaručio kćer Hermana Celjskog, Barbaru, dok se Nikola Gorjanski oženio njezinom sestrom Anom. Na saboru ugarskih magnata u mjestu Pápi u Veszprimskoj županiji kralj Žigmund pomilovao je sve one koju su ustali protiv njega. Kako je ostrogonski nadbiskup i dalje bio nezadovoljan, okrunio je 5. kolovoza 1403. godine u Zadru Ladislava Napuljskog za kralja, koji je iste godine doživio slom zahvaljujući brzom djelovanju Žigmundovih pristaša, a Žigmund je sljedeći mjesec ponovno okrunjen za kralja u Višegradu.²⁶⁷

²⁶⁵ László Heka, „Ugarski palatin Nikola II. Gorjanski u hrvatsko-ugarskoj povijesti (palatinska loza Gorjanskih)“, *Cris: Časopis Povijesnog društva Križevci*, XIX (1) (Križevci 2017), 35-46, str. 40.

²⁶⁶ Engel, KMG: Esztergomi érsek (*archiepiscopus Strigoniensis*), str. 86.

²⁶⁷ Heka, „Ugarski palatin Nikola II. Gorjanski“, str. 39-41, Andrić, „Velikaška obitelj Gorjanski“, str. 19.

Šikloš je od 1388. do 1481. godine bio u rukama Gorjanskih, a nakon navedenih događaja i jačanja vlasti Nikole Gorjanskog i time što je Nikola postao palatinom, postao je palatinski grad. Tvrđava Šikloš je učvršćena te je postala jedna od najjačih utvrda u Ugarskoj.²⁶⁸

Nikola I. Korodški, sin Stjepana I. Korodškog, uživao je kraljevo povjerenje te je obavljao različite zadatke za kralja. Iz izvješća od 2. siječnja 1425. godine saznaje se da je zajedno sa svećenikom Benediktom, po nalogu suca Stjepana Kompolta, otišao utvrditi situaciju u sporu oko dijela posjeda Gáborján (*Gaburjan*)²⁶⁹ u Šomođskoj županiji koji je pripadao Margit, udovici Emerika Paszte, a tuženi je bio Ivan Rozgonyi, koji se dva puta nije pojavio na sudu.²⁷⁰

Drugi sin Stjepana I. Korodškog, Stjepan II. spominje se 6. kolovoza 1422. godine. Tada se mačvanski ban Deziderije Gorjanski obraća Bosanskom kaptolu u ime Stjepana II., navodeći kako su na dan svetog Jakova, 25. srpnja, Andrija i Ladislav Botoša od Harapka oteli i zatvorili jednog njegovog kmeta te su pokosili livadu koja je pripadala posjedu *Iwankazenthgergh*²⁷¹ i raspolagali njome po svojoj volji. Ban traži da kaptol pošalje svoje izaslanike za provođenje istrage, utvrđivanje istine i podnošenje izvješća.²⁷²

U Budimu se 28. srpnja 1423. godine odgađa parnica između tužitelja Stjepana II. Korodškog i tuženog Ivana de Jardana zbog vojnih razloga i upražnjenog položaja kraljevskog suca.²⁷³ Stjepan II. ponovno se spominje 4. lipnja 1424. godine kada sudac Stjepan Kompolt odgađa parnicu između njega, Stjepana II. kao tužitelja s pravnim zastupnikom Antalom Nagfalu, i Stjepana Salapha, sina Lovre Čeminskog, sa zastupnikom Jurjem Thelleyjem, s osmine blagdana svetog Jurja na osminu blagdana svetog Mihovila.²⁷⁴

Stjepan II. Korodški bio je jedan od velikaša koji su ispravom od 1. veljače 1427. godine objavljenom u Brašovu, izjavili da podupiru reformu kraljičinih prihoda. Do tada se za uzdržavanje supruge kralja Žigmunda, Barbare Celjske prikupljala tridesetina koju je plaćalo cijelo kraljevstvo, koja je iznosila 20 000 zlatnih florena. Kraljica je dobivala 8 000 zlatnih florena godišnje od slavonskog poreza na stoku i desetinu od vina i žita, odnosno od slavonske marturine te vinske i žitne desetine. Novom reformom određeno je da Barbara ima pravo uzimati porez na sve vrste rudnika (zlata, srebra, olova, željezne rude) od 8 rudarskih gradova

²⁶⁸ Heka, „Ugarski palatin Nikola II. Gorjanski“, str. 41, Engel, MKV.

²⁶⁹ Csánki, *Magyarország történelmi földrajza* II, str. 675.

²⁷⁰ MNL OL, DL 11624, *Zsigmondkori oklevéltár* XII, str. 36, br. 5.

²⁷¹ Csánki, *Magyarország történelmi földrajza* II, str. 270, 284. Csánki navodi postojanje dvorca toga imena, a pretpostavka je da je postojala i livada istog naziva.

²⁷² MNL OL, DL 25922, *Zsigmondkori oklevéltár* IX, str. 282, br. 867.

²⁷³ MNL OL, DL 11391, *Zsigmondkori oklevéltár* X, str. 400, br. 990.

²⁷⁴ MNL OL, DL 11672, *Zsigmondkori oklevéltár* XI, str. 255-256, br. 638.

s kremničkom kovnicom novca. Ukoliko je porez bio veći od 28 000 zlatnih florena, razliku je bila dužna dati ugarskom kralju. Ukoliko bi kralj ili njegovi nasljednici Barbari htjeli oduzeti to pravo, morali bi joj vratiti prijašnje prihode.²⁷⁵

²⁷⁵ MNL OL, DL 39286.

2.4.1. Život Filipa V. Korodškog

Filip V. Korodški prvi se put u povijesnim izvorima spominje u ispravi od 1. srpnja 1384. godine kada kraljica Marija daruje njegovom ocu Stjepanu I. posjede nevjernog vranskog priora Ivana Paližne.²⁷⁶

U ispravama koje donose podatke o sukobima, čest je slučaj da isprava donosi samo podatak da se suđenje u određenoj parnici odgađa. Tako se Filip V. spominje u ispravi od 3. travnja 1391. godine u Višegradu, kojom sudac kraljevske kurije Frank Szécsényi (*de Zechen*)²⁷⁷ obavještava da je suđenje u vezi spora između Ladislava i Jakoba Monoštorskog i Filipa V., njegove majke, udovice Stjepana I. Korodškog, i njihovih jobagiona iz Karanca, odgođeno s osmine Bogojavljenja na osminu blagdana svetog Jurja.²⁷⁸

Filip V. 4. travnja 1403. godine daje svojim službenicima, odnosno familijaru Andriji, sina Ladislava, i krojaču Grguru *fundum curie* u gradu Cseri (danas Sacoșu Turcesc u Rumunjskoj), koje bi se moglo protumačiti kao posjed ili zemljište, koje može sadržavati pripadajuće zgrade, vrtove i kućanstvo, kao nagradu za njihovu službu. Posjed je oslobođen od poreznih davanja (*liberum ab omni exactione et collecta exemptum*). Ujedno, izuzimaju se iz sudske vlasti, odnosno dana im je pravna zaštita – nitko ih ne smije uhititi i suditi im, već su pod pravnom jurisdikcijom svoga gospodara.²⁷⁹

Filip V. 6. siječnja 1417. godine kao kraljičin tavernik ovlašćuje suca Andriju, radi njegovih zasluga, da na nenaseljenim dijelovima rijeka Arsus i Temes može izgraditi mlinove te mu daje pravo da ubire i koristi prihode s tih mlinova.²⁸⁰ Istu je dužnost obnašao i 18. siječnja 1431. godine.²⁸¹

Filip V. obnašao je važne državne svjetovne funkcije. Godine 1402. bio je kaštelan utvrde Miháld, zajedno s Ivanom Alšanskim,²⁸² a sljedeće, 1403. godine, kraljičin tavernik.²⁸³ Funkciju kraljičinog tavernika obnašao je i u razdoblju od 1413. do 1419. godine.²⁸⁴ S Ivanom

²⁷⁶ MNL OL, DL 33215, Smičiklas, CD XVI, str. 476-477. Posjedi su darovani Stjepanu I. i njegovim sinovima, odnosno nasljednicima.

²⁷⁷ Engel, MKG: Országbíró (*iudex curiae regis*), str. 27.

²⁷⁸ MNL OL, DL 8630 (prijepis od 10. veljače 1401.), Mažuran, *Povijesni izvori*, str. 89 (navodi krivu godinu te je krivo pročitao iz isprave da se radi o Filipu, sinu Filipa, sinu Stjepana. Takav u obitelji Korodški ne postoji).

²⁷⁹ Chery. MNL OL, DL 53196, *Zsigmondkori oklevéltár* II, prvi dio, str. 279, br. 2352.

²⁸⁰ MNL OL, DL 53919, Ortway, Pesty, *Oklevelek Temesvármegyé* I, str. 529, *Zsigmondkori oklevéltár* VI, str. 68, br. 12.

²⁸¹ MNL OL, DF 248847.

²⁸² Fejér, CD X/4, str. 137, Engel, KMG: Miháld, rom. Mehadia (Szörényi bánság, ma R.), str. 470.

²⁸³ MNL OL, DL 53196.

²⁸⁴ Engel, KMG: Királynéi tárnokmester (*magister tavernicorum reginalium*), str. 79.

20. siječnja 1413. (MNL OL, DF 208991, *Zsigmondkori oklevéltár* IV, str. 64, br. 77).

11. listopada 1418. (MNL OL, DL 33549).

Alšanskim je tijekom 1404. godine obnašao dužnost župana županije Temes i krašovskog župana te se kao takav navodi u nekoliko isprava.²⁸⁵ Kao župan županije Temes i kaštelan utvrde Sebes,²⁸⁶ Filip V. spominje se 25. kolovoza 1404. godine. Tada je sinovima pokojnog Bogdana Mutnoka, Stjepanu, Farkašu, Ladislavu i Ivanu, kao i sinovima Oprisa Macsovana i njihovim rođacima, darovao posjed Libanczfalva (*Lybanfalua*), poznatiji kao Vozestya,²⁸⁷ koji se nalazi u okrugu dvorca Sebes.²⁸⁸ Filip V. se kao župan županije Temes spominje i 19. ožujka 1408. godine.²⁸⁹ Kraljev tavernik bio je i 1421. godine,²⁹⁰ a kao takav navodi se i u siječnju 1431. i 1432. godine.²⁹¹

Filip V. u izvorima se javlja i 9. travnja 1405. godine. Tada se Stjepan, sin Petra Remethe žalio da su kmetovi s njegovih posjeda bili prisilno odvedeni, odnosno vraćeni u njihova prijašnja prebivališta. Naime, kmetovi su s kraljevskih posjeda tajno pobjegli na Remetheov posjed za vrijeme Filipa V. Korodškog i Ivana Alšanskog, te su sada prisilno vraćeni u svoje prvotno prebivalište – na kraljevski posjed. Odlučeno je da se na kraljevski posjed mogu vratiti samo oni kmetovi koji to žele – svojom voljom (*propria eorum voluntate*), ali i uz dopuštenje. Kmetu imena Rasa, koji se želi preseliti s kraljevskog posjeda na posjed Remethea, treba

25. travnja 1413. (MNL OL, DL 234134, *Zsigmondkori oklevéltár* IV, str. 139, br. 487).

5. lipnja 1413. / 21. veljače 1414. (MNL OL, DL 62226, MNL OL, DL 96854, *Zsigmondkori oklevéltár* IV, str. 396-397, br. 1699).

13. svibnja 1415., isprava objavljena u Cseriju (MNL OL, DL 53833, *Zsigmondkori oklevéltár* V, str. 203, br. 622, Ortway, Pesty, *Oklevelek Temesvármegye* I, str. 513-514).

4. srpnja 1415. (MNL OL, DL 103460, *Zsigmondkori oklevéltár* V, str. 248-249, br. 821).

24. studenog 1416. (MNL OL, DL 285261, *Zsigmondkori oklevéltár* V, str. 659, br. 2464).

6. siječnja 1417. (MNL OL, DL 53919, *Zsigmondkori oklevéltár* VI, str. 68, br. 12, Ortway, Pesty, *Oklevelek Temesvármegye* I, str. 529).

²⁸⁵ Engel, KMG: Temes, str. 252; Krassó, str. 180, Érsomlyó (Somlyó), szerb Vršac (Krassó m., ma SRB.), str. 390, Krassófő, rom. Caraşova (Krassó m., ma R.), str. 450. Engel navodi kako su Filip V. Korodški i Ivan Alšanski obnašali funkciju župana županije Temes u vrijeme kada je Benedikt, sina Egidija, obnašao funkciju podžupana. 12. travnja 1404. (MNL OL, DL 53208, Pesty, *Krassó vármegye története* III, str. 244).

19. srpnja 1404. [MNL OL, DL 53214, Pesty, *Krassó vármegye története* III, str. 247, Engel, KMG: Érsomlyó (Somlyó), szerb Vršac (Krassó m., ma SRB.), 390].

17. lipnja 1404. (MNL OL, DL 56562, Pesty, *Krassó vármegye története* III, str. 246, *Zsigmondkori oklevéltár* II, prvi dio, str. 387).

21. lipnja 1404. (MNL OL, DL 56518, *Zsigmondkori oklevéltár* I, str. 134, br. 1080, *Zsigmondkori oklevéltár* II, prvi dio, str. 388, br. 3275, Pesty, *Krassó vármegye története* III, str. 184-185).

26. kolovoza 1404. Ortway, Pesty, *Oklevelek Temesvármegye* I, str. 338-339), *Zsigmondkori oklevéltár* II, prvi dio 400, br. 3375.

²⁸⁶ Engel, MKV: Sebes, rom. Turnu Ruieni (Temes m., ma R.), str. 526.

²⁸⁷ Csánki, *Magyarország történelmi földrajza* II, str. 49, 71.

²⁸⁸ MNL OL, DF 254981, *Zsigmondkori oklevéltár* II, prvi dio, str. 400, br. 3375, Frigyes Pesty, *A szörényi bánság és Szörény vármegye története. III. Oklevéltár* (Budimpešta 1878), str. 16.

²⁸⁹ *Zsigmondkori oklevéltár* II, drugi dio, str. 121, br. 6011.

²⁹⁰ MNL OL, DF 248847.

²⁹¹ Engel, KMG, str. 1223. Engel smatra da je naziv neutemeljen.

18. siječnja 1431. (MNL OL, DF 248847).

24. siječnja 1432. (MNL OL, DF 248821).

dopustiti odlazak, jer je prethodno dobio dopuštenje od vladara, platio porez na zemlju (*terragio deposito*) i podmirio svoje uobičajene dugove.²⁹²

Krajem prosinca 1409. godine zabilježeno je nekoliko Filipovih sporova s drugim plemićima. Filip V. sporio se s Pavlom, sinom Stjepana de Ruch, a potom zajedno s braćom Nikolom I. i Stjepanom II. sukobio se s Pavlom Totošem, sinom Domokosa, zbog osporavanja upisa vlasništva u dio posjeda Jakaba, sina Stjepana de Chepafalua. Posljednji spor u toj godini vodio je Filip V. s Nikolom Gorjanskim oko razgraničenja posjeda Kneževo u Baranjskoj županiji. Rješenja navedenih sukoba nisu poznata, no isprava donosi podatak da su Korođski tražili da Pavao Totoš, sina Domokosa, odgovara i plati kaznu od 30 maraka.²⁹³

Filip V. imao je i ulogu relatora, odnosno podnosio je izvješća za različite slučajeve. Tako se pojavljuje u ispravi palatina Nikole Gorjanskog od 20. travnja 1410. godine,²⁹⁴ te 30. svibnja 1417. godine kada podnosi izvještaj vezan za spor udovice Ladislava Totoša Batmonoštorskog Uršule i njezinih sinova protiv slavonskog bana Davida Lacka od Szántóa i njegovih kaštelana u tvrđavi Gora,²⁹⁵ u kojemu su potonji optuženi da su opustošili i opljačkali posjede *Blýna*, *Laboka* i *Seruow*. Kralj Žigmund osuđuje djela slavonskog bana te navodi kako se pravo udovice i njezinih sinova ne smije kršiti.²⁹⁶

Filip V. sudjelovao je u političkim događajima u Ugarsko-Hrvatskom Kraljevstvu. Bio je potpisnik isprave u Požunu 21. rujna 1402. godine koja priznaje za kralja Alberta Austrijskog (Habsburškog) u slučaju smrti kralja Žigmunda bez muških nasljednika.²⁹⁷

Filip V. Korođski bio uključen u međunarodne političke poslove Žigmunda Luksemburškog te se 9. ožujka 1412. godine nalazio među ugarskim velikašima koji su pismom (*salvus conductus*) jamčili sigurnost poljskom kralju Vladislavu II. Jageloviću uoči pregovora s kraljem Žigmundom 1412. godine prilikom njegova dolaska u grad Stará Ľubovňa (*Lubló*) u Szepeškoj županiji, gdje su se pregovori i održali.²⁹⁸ Ponovno se spominje 15. svibnja 1412. među prelatima, barunima i plemićima Kraljevstva koji su, nakon što je Žigmund sklopio primirje, potpisali mir s kraljem Vladislavom.²⁹⁹

²⁹² MNL OL, DL 53256, *Zsigmondkori oklevéltár* II, prvi dio, str. 506, br. 4139, Pesty, *Krassó vármegye története* III, str. 250-251.

²⁹³ MNL OL, DL 32262, *Zsigmondkori oklevéltár* II, drugi dio, str. 306-307, br. 7246.

²⁹⁴ MNL OL, DL 60547, *Zsigmondkori oklevéltár* II, drugi dio, str. 344, br. 7499.

²⁹⁵ Engel, KMG: *Várnagyok és várbirtokosok* (C. Szlavónia), str. 326.

²⁹⁶ MNL OL, DL 79405, *Zichy-család okmánytára* VI, str. 445-446.

²⁹⁷ Fejér, CD X/4, str. 134-140, V. Klaić, *Povijest Hrvata*, knjiga druga, str. 343, 350.

²⁹⁸ MNL OL, DF 288992, *Zsigmondkori oklevéltár* III, str. 457, br. 1839, Fejér, CD X/5, str. 343.

²⁹⁹ Fejér, CD X/5, str. 279-283.

Naime, nakon smrti Ludovika I. Anžuvina prijestolje je 1382. godine naslijedila njegova jedanaestogodišnja kćer Marija. Budući da je bila maloljetna, stvarnu vlast u Ugarskoj imala je njezina majka zajedno s nekoliko velikaša, no dio ugarskog plemstva nije prihvaćao vladavinu žene niti nasljeđivanje po ženskoj liniji. Tada se plemstvo

Preko zastupnika Blaža, sina Emerika Držanica, Filip V. se 4. rujna 1416. godine pridružio ugarskim i slavonskim velikašima i prelatima u skupljanju otkupnine od 65 000 zlatnih florena za Ivana Morovićkog i druge velikaše koje su Osmanlije zarobili u Bosni 1415. godine.³⁰⁰

U srpnju 1415. godine Filip V. Korodski sudjelovao je s drugim slavonskim plemićima u određivanju granica posjeda Sredska (*Zerdahel*) u Križevačkoj županiji, koji je pripadao Zagrebačkoj biskupiji.³⁰¹

Sljedeće se godine, 1416., Filip V. spominje u još dvije isprave. Jedna donosi podatak da se sukobio s Ladislavom, sinom Ladislava Totoša Batmonoštorskog zbog posjeda Baja u Baranjskoj županiji, a sudac Petar Perényi, saznajući za poraz u sukobu s Osmanlijama u Bosni, 4. lipnja 1416. godine odgađa parnicu.³⁰² U drugoj ispravi, mačvanski banovi Ladislav i Emerik Iločki 24. studenog 1416. oslobađaju Ladislava, sina Petra, sina Ladislava Szenthpeterija kazne od 3 marke u slučaju protiv Filipa V., kraljičina tavernika.³⁰³

Pečuški kaptol 13. ožujka 1417. godine obavještava Nikolu Gorjanskog da su po njegovoj naredbi Ivana Olchárja i crkvenog službenika, svećenika Bálinta, u ime žene Jurja od Hedrufalua putem javnog oglašavanja na tri sajma pozvali Filipa V. Korodskog, njegovu ženu i braću Nikolu I. i Stjepana II., te Nikolu i Stjepana Venthye i Paula de Vylyan na sud kako bi namirili Jurja od Hedrufalua (Hedruhuarai) i platili kaznu od 105 maraka, od kojih dio ide njoj, a drugi dio palatinu. Javno oglašavanje, odnosno poziv na sud izvršen je 9. lipnja u Pečuhu, sljedeći dan u selu Szentlőrinc, a treći dan u mjestu Kisdér u Baranjskoj županiji.³⁰⁴

Iz izvještaja palatina Nikole Gorjanskog od 29. travnja 1417. godine saznaje se da je na zahtjev Filipa V. Korodskog i Uršule, udovice Stjepana od Lučenca/Losonca, palatin poslao

podijelilo u dva suprotstavljena tabora: jedan je podupirao kraljicu Mariju i njezina zaručnika Žigmunda Luksemburškog, dok je drugi zagovarao Karla Dračkog kao zakonitog kralja. Time je izbila dinastička kriza i otvorena borba za prijestolje. Nakon smrti Ludovika I., koji je ujedno bio i kralj Ugarske i Poljske, i dolaska Marije na prijestolje, Poljaci nisu prihvaćali njezinu vladavinu, već su za kraljicu odabrali Marijinu sestru Hedwigu, koja je u listopadu 1334. godine okrunjena za poljsku kraljicu. Poljaci su iskoristili nastalu krizu te su se okrenuli Litvi. Dvije godine kasnije, Hedwiga se udala za Jagela, kneza Litve, čime je stvorena Poljsko-litavska unija, dok je unija između Ugarske i Poljske prestala postojati. (Engel, *The Realm of St Stephen*, str. 195-197). Zbog višegodišnjeg nezadovoljstva vladavinom Žigmunda Luksemburškog, 1401. godine skupina velikaša uhitila je kralja Žigmunda te nastojali okruniti novoga kralja, dok su se među kandidatima pronašli Ladislav Napuljski i Vladislav II. Jagelović. Intervencijom Nikole Gorjanskog Žigmund je iste godine oslobođen i vraćen na prijestolje (Engel, *The Realm of St Stephen*, str. 206-208).

³⁰⁰ MNL OL, DL 71377; MNL OL, DL 43338, *Zsigmondkori oklevéltár* V, str. 599-600, br. 2255, Fejér, CD X/8, str. 564-569.

³⁰¹ MNL OL, DL 103460, *Zsigmondkori oklevéltár* V, str. 248-249, br. 821, Engel, MKV.

³⁰² MNL OL, DL 79344, *Zichy-család okmánytára* VI, str. 413, *Zsigmondkori oklevéltár* V, str. 529, br. 1967.

³⁰³ MNL OL, DF 285261, *Zsigmondkori oklevéltár* V, str. 659, br. 2464.

³⁰⁴ MNL OL, DL 10549, Radvanszky, Závodszy, *A Héderváry-család oklevéltára* II, str. 347, *Zsigmondkori oklevéltár* VI, str. 113, br. 217, str. 193, br. 573, Engel, MKV, Csánki, *Magyarország történelmi földrajza* II, str. 463-464, 497, 526.

izaslanike u okrug Nógrád u Nogradskoj županiji, gdje su saznali da je Jakov, sin pokojnog bana Petra de Olnod, zaposjeo dio posjeda Lőrinczi (*Lewrinchy*) u istoimenoj županiji koji je pripadao Šimunu, njegovom bratu po majci (*fratri uterini*), bez plaćanja.³⁰⁵ Šimun je svoj dio posjeda založio prvo Filipu V., a on kasnije Uršuli, no Jakov je zauzeo taj dio posjeda i od kmetova koji tamo borave na silu uzima hranu.³⁰⁶

Kralj Žigmund objavio je 30. svibnja³⁰⁷ i 3. lipnja 1417. godine³⁰⁸ u Konstanzu isprave u kojima je Filip V. naveden kao relator.

Što se tiče ostalih događaja iz života Filipa V. poznate su nam brojne parnice u kojima je sudjelovao Filip V. sam ili s braćom.

Sudac Petar Perényi odgađa parnicu koju su pokrenuli Filip V. i Stjepan II. Korodški protiv Ladislava, sina Ladislava Batmonoštorskog, Antonia de Harchafalva, Blaža, sina Ivana de Momid i Jurja de Zarkand, do osmine Bogojavljenja, o čemu svjedoči isprava objavljena 8. studenog 1419. godine. Parnica je odgođena na temelju opće kraljevske naredbe, a navedeni razlog je *propter presentem generalem exercitum regni*.³⁰⁹ Prema bilješci na pozadini isprave tužitelje Korodške u sljedećoj je fazi parnice zastupao Antal (pretpostavka Nagfalu), dok je tuženike zastupao Nikola Zaltha te je parnica odgođena za osminu blagdana svetog Jurja.³¹⁰ Dana 15. lipnja sudac Stjepan Stjepan de Kompolt odgađa parnicu između spomenutih za osmi dan nakon praznika svetog Mihovila.³¹¹

Filip V. sukobio se s Ladislavom, sinom Ladislava Totoša Batmonoštorskog, i oko granica posjeda Baksa u Baranjskoj županiji, o čemu se saznaje iz isprave od 10. studenoga 1419. godine kada sudac Petar Perényi odgađa parnicu između njih na osminu Bogojavljenja 1420. godine.³¹² Petar Perényi ponovno odgađa parnicu 17. veljače 1420. godine na osminu blagdana svetog Mihovila,³¹³ te 18. lipnja 1423. godine na osminu blagdana svetog Jakova.³¹⁴

³⁰⁵ Csánki, *Magyarország történelmi földrajza* I, str. 103.

³⁰⁶ MNL OL, DL 10566, *Zsigmondkori oklevéltár* VI, str. 147-148, br. 376.

³⁰⁷ MNL OL, DL 79405, *Zichy-család okmánytára* VI, str. 445-446.

Filipovi izvještaji poslužili su kralju Žigmundu da stane u obranu udovice Ladislava Batmonoštorskog Ursule i njezinih sinova protiv slavonskog bana Ladislava Lacka od Szántóa i njegovih kaštelana u tvrđavi Gora (Mažuran, *Srednjovjekovni i turski Osijek*, str. 63, *Zichy-család okmánytára* VI, str. 447-448, MNL OL, DL 79406).

³⁰⁸ MNL OL, DL 79411, *Zichy-család okmánytára* VI, str. 448-450.

³⁰⁹ Ta je napomena u ispravi prekrivena jer je sucu Petru Perényiju pečat za ovjeru isprave bio nedostupan, odnosno nalazio se daleko od njega, zbog čega je povelja ovjerena pečatom palatina Nikole Gorjanskog.

³¹⁰ MNL OL, DL 10858, *Zsigmondkori oklevéltár* VII, str. 268, br. 1079.

³¹¹ MNL OL, DL 11521, *Zsigmondkori oklevéltár* XI, str. 281, br. 698.

³¹² MNL OL, DL 79579, *Zichy-család okmánytára* VI, str. 563, *Zsigmondkori oklevéltár* VII, str. 270. br. 1089, Mažuran, *Srednjovjekovni i turski Osijek*, str. 63.

³¹³ MNL OL, DL 79594, *Zichy-család okmánytára* VI, str. 583, Mažuran, *Srednjovjekovni i turski Osijek*, str. 63. Zastupnik Ladislava Totoša bio je Jakob de Chepch, koji predočava pisma Kaločkog kaptola, a zastupnik Filipa V. Gallus sa ispravama Bosanskog kaptola i Pečuškog konventa. Parnica se dogodila za jesen 1420. godine.

³¹⁴ MNL OL, DL 79815, *Zichy-család okmánytára* VIII, str. 95-96, *Zsigmondkori oklevéltár* X, str. 346, br. 828. 13. siječnja 1424. parnica se ponovno odgađa (MNL OL, DL 79857).

U tijeku je bila još jedna parnica između spomenutih oko posjeda Baja u Baranjskoj županiji, koja je također odgođana više puta tijekom 1424. godine. Parnica oko posjeda Baja između Ladislava, sina Ladislava Totoša Batmonoštorskog, sa zastupnikom Nikolom de Besenew, i Filipa V. sa zastupnikom Blažom Herman prvo je odgođena 19. veljače 1424. godine na osminu blagdana svetog Jurja.³¹⁵ Sudac Stjepan Kompolt ponovno je 12. lipnja 1424. godine odgodio parnicu između Ivana, sina Ladislava Totoša Batmonoštorskog, sa zastupnikom Tomom de Besenew, i Filipa V. sa zastupnikom Antalom de Nagfalu, na osminu blagdana svetog Mihovila.³¹⁶

I Stjepan II. Korodški spominje se nekoliko puta u ispravama u kojima se odgađaju parnice. Sudac Stjepan Kompolt odgodio je 4. lipnja 1424. godine parnicu između Stjepana II., čiji je zastupnik bio Antun de Nagfalu, i Stjepana Salapha, sina Lovre Čeminskog, sa zastupnikom Jurjem de Thellÿ, koja se trebala održati na osminu blagdana svetog Jurja na osminu blagdana svetog Mihovila.³¹⁷ Dana 9. studenog 1425. godine u Budimu sudac Matija Pálóci odgađa parnicu između Filipa V. i Stjepana II. Korodškog te Nikole, Ivana i Bartolomeja Rosd i Mihaela Spurch, koja se trebala održati na osminu blagdana svetog Mihovila, na osminu blagdana Bogojavljenja 1426. godine.³¹⁸

Filip V. Korodški u ispravi objavljenoj u Požunu 1435. godine spominje se kao pokojni. Tada njegov sin Ivan II. svjedoči da je Petar Čeh Levanjski vratio 500 zlatnih florena te mu Ivan II. vraća založene posjede u Bodroškoj županiji.³¹⁹ Iste se godine navodi kako je Petar Čeh Levanjski uredno platio dug od 50 zlatnih florena mačvanskom banu Filipu V. Korodškom. Kako je Filip V. tada već bio mrtav, dug je isplaćen njegovoj udovici Jeleni.³²⁰

Filipova udovica Jelena 14. rujna 1436. godine piše pismo svome bratu čije ime ne navodi, o tome kako ću mu vratiti 30 florena zlata koje im je posudio.³²¹

Filip V. Korodški imao je sina Ivana II. te kćeri Katarinu i Mariju. Katarina i Marija zajedno se spominju 1433. godine,³²² te je to jedini izvor koji donosi podatke o Mariji. Katarina se pojavljuje u izvorima nekoliko puta, a poznato je da je bila udana za Ivana Perényija.³²³

³¹⁵ MNL OL, DL 79856, *Zichy-család okmánytára* VIII, str. 95-96, *Zsigmondkori oklevéltár* XI, str. 73, br. 173. Sudac Stjepan Kompolt 20. veljače 1424. godine objavljuje da je parnica odgođena (MNL OL, DL 79857, *Zsigmondkori oklevéltár* XI, str. 76, br. 182).

³¹⁶ MNL OL, DL 79897, *Zsigmondkori oklevéltár* XI, str. 276, br. 684.

³¹⁷ MNL OL, DL 11672, *Zsigmondkori oklevéltár* XI, str. 255-256, br. 638.

³¹⁸ MNL OL, DL 11732, *Zsigmondkori oklevéltár* XII, str. 471, br. 1228.

³¹⁹ Fejér, CD X/8, str. 643-644.

³²⁰ Fejér, CD X/8, str. 650.

³²¹ MNL OL, DL 12951.

³²² MNL OL, DL 12530.

³²³ Andrić, „Posljednji plemići Korodški i čudesa sv. Ivana Kapistrana“, str. 127, Bösendorfer, *Crtice iz slavanske povijesti*, str. 307-308, Engel, KMG: Kórágyi, str. 1032.

2.4.2. Posljednji članovi obitelji – Ivan II. i Gašpar Korodški

Ivan II. Korodški uživao je kraljevo povjerenje te se u ispravama objavljivanim od 1417. do 1426. godine spominje kao osoba koja je u ime kralja ili palatina odlazila ispitivati različite slučajeve i izvijestiti o tome.³²⁴

Ladislav Gorjanski 3. svibnja 1440. godine obavještava Ladislava Totoša da je ban Matko Talovac pušten iz zatočeništva, te da se dan ranije našao s Ivanom II. Korodškim i Ivanom, starijim sinom vojvode de Marczali, u selu Pata te da su dogovorili da će poslati izaslanike kraljici da dogovore puštanje Emerika, mlađeg brata Ivana de Marczalija, i ostalih iz zatočeništva.³²⁵ Zatočeništvo je bilo vjerojatno rezultat sukoba s kraljem Vladislavom I. Jagelovićem.

Ivan II. je 1440. godine bio kraljev izaslanik na dvoru poljskog i budućeg ugarsko-hrvatskog kralja Vladislava I. Jagelovića, zajedno s mačvanskim banom Ladislavom Gorjanskim. Naime, mačvanski ban Ladislav Gorjanski pisao je 24. svibnja 1440. godine iz Šikloša Ladislavu Totošu da pođe zajedno s nekoliko njih kralju Vladislavu I. Jageloviću. U pismu se obavještava kako sam Ladislav Gorjanski zajedno s Ivanom II. Korodškim, Ivanom de Marczaly i ostalima planira put u Poljsku kako bi dogovorili savez između kraljice i poljskog kralja za dobrobit čitavog Ugarsko-Hrvatskog Kraljevstva (*...unionem inter dominam nostram reginam et eundem regem Polonie commodum, utilitatem et honorem totius regni Hungarie concernentem, ut ipse hoc regnum non perierit, laboraturi...*). Ladislav Gorjanski ujedno moli Ladislava Totoša da se priključi misiji, da ih dočeka u mjestu Szék (Zeek, danas Magyarszék) i krene na put s njima. Naglašava se da sve treba ostati u tajnosti dok oni ne dođu kako ne bi sukob eskalirao (*...ne maior ignis succenderetur...*).³²⁶

Poznata je i isprava objavljena 15. lipnja 1440. godine u kojoj Vladislav I. Jagelović nudi pobornicima kralja Ladislava V. – sucu kraljevske kurije Ivanu II. Korodskom,³²⁷ mačvanskom

³²⁴ Već je 11. rujna 1415. imao zadaću vezanu za uvođenje u posjed u županiji Szatmár (MNL OL, DF 211532, *Zsigmondkori oklevéltár* V, str. 302, br. 1053, tada se spominje kao palatinova osoba). Kao osoba koja je u ime kralja ispitivala različite slučajeve, Ivan II. spominje se i 25. studenog 1417. (MNL OL, DF 220979, *Zsigmondkori oklevéltár* VI, str. 334, br. 1160, MNL OL, DF 220954, *Zsigmondkori oklevéltár* VI, str. 334, br. 1161, MNL OL, DF 221024, *Zsigmondkori oklevéltár* VI, str. 335, br. 1163), 4. lipnja 1422. (MNL OL, DF 221419, *Zsigmondkori oklevéltár* IX, str. 192, br. 597), 4. rujna 1422. (MNL OL, DF 221350, *Zsigmondkori oklevéltár* IX, str. 302-303, br. 947), 26. veljače 1423. (*Zsigmondkori oklevelek, Karolyi II*, str. 71-72, pojavljuje se kao svjedok), 11. ožujka 1426. (MNL OL, DF 221654, *Zsigmondkori oklevéltár* XIII, str. 133-134, br. 298).

³²⁵ MNL OL, DL 80718, *Zichy-család okmánytára* IX, str. 9-10.

³²⁶ MNL OL, DL 80719, *Zichy-család okmánytára* IX, str. 10-11.

³²⁷ Tijekom 1440. Ivan II. Korodški se kao sudac kraljevske kurije navodi: 15. lipnja 1440. – MNL OL, DL 13554, Engel, KMG: Országbíró (*iudex curiae regis*) str. 29; 15. listopada 1440. – MNL OL, DL 34302, Radvanszky, Závodszy, *A Héderváry-család oklevéltára* I, str. 200-202, MNL OL, DL 33620.

banu Ladislavu Gorjanskom i svim ostalim plemićima, barunima, prelatima i vojnicima do ukupno 600 konjanika te pismo kraljevske zaštite koje jamči njihovu osobnu sigurnost, odnosno siguran i zaštićen prolaz kroz zemlju, ali i sigurnost i zaštitu njihove imovine kod kuće (...*salvum et securum conductum*...), ako odluče doći na pregovore s njim. Kraljevska zaštita traje 30 dana, od čega je 14 dana namijenjeno za dolazak, a 16 dana za pregovore i povratak. Tijekom toga vremena jamči se potpuna nepovredivost njihove osobne sigurnosti prilikom putovanja te njihove imovine i posjeda. Kraljevom obećanju i jamstvu zaštite pridružili su se i drugi visoki crkveni dostojanstvenici, velikaši i plemići. Uz kraljev viseći pečat, na ispravi se nalaze i pečati svih crkvenih dostojanstvenika, plemića i velikaša.³²⁸ Sama forma isprave implicira da je riječ o sukobu te se poziva na mirne pregovore, koji jamče potpunu sigurnost pregovarača. U pregovore je uključen velik dio poljskih crkvenih dostojanstvenika, velikaša i plemića što ukazuje na značajan interes poljske strane u pregovorima, a uključivanjem i ugarsko-hrvatskih velikaša ističe se i važnost, odnosno uvažavanje druge strane (primjerice Matka Talovca, bana cijele Slavonije, Dalmacije i Hrvatske).

Iz isprave je vidljivo kako je Ivan II. Korodski bio sudac kraljevske kurije što ukazuje na njegovu važnu ulogu u Ugarsko-Hrvatskom Kraljevstvu.³²⁹ Sud kraljevske kurije bio je centralna institucija za održavanje reda i provedbu zakona unutar Kraljevstva, a sudac kraljevske kurije bio je ključni sudac u Kraljevstvu te važna pravna i politička osoba. Sudio je u brojnim parnicama, donosio presude te je bio izravno odgovoran kralju, a time i jedna od najvažnijih osoba u Kraljevstvu.

Ivan II. bio je uključen u politička zbivanja u Ugarsko-Hrvatskom Kraljevstvu te je obnašao važne svjetovne funkcije, kao i njegovi prethodnici. Godine 1439. obnašao je dužnost suca kraljevske kurije na dvoru kralja Alberta i kraljice Elizabete te je bio član kraljevskog vijeća koje je zbog osmanlijske prijetnje trebalo prikupiti vojsku te provesti uvođenje općeg ratnog poreza.³³⁰ U sukobu za krunu nakon smrti kralja Alberta 1439. godine između Vladislava I. Jagelovića (1424.-1444.) i Ladislava V. Postuma (1445.-1457.), Ivan II. Korodski stao je na Ladislavovu stranu. Borio se je uz Ladislava Gorjanskog kada su njihove snage poražene u bitci kod Báticaséka u Podunavlju od strane Nikole Iločkog i Ivana Hunyadija, koji su predvodili vojsku Vladislava I. Jagelovića početkom 1441. godine.³³¹ O tom političkom

³²⁸ MNL OL, DL 13554.

³²⁹ Engel, KMG: Országbíró (*iudex curiae regis*), str. 29.

³³⁰ MNL OL, DL 39290 (17. rujna 1439.), MNL OL, DL 14904 (29. rujna 1439.).

³³¹ *Alberto An. eodem vita suncto cum Proceres in partes distracti alii Ladislao Postumo, Wladislao Polono alii faverent, cui factioni Henricus sese adjunxerit, mihi incompertum est; hoc certum est, quosdam Dioecesis Quinque Ecclesiensis Barones, puta Ladislaum de Gara, Joannem Phylpes de Korog, Henricum filium Wayuodae de Thamasy infanti, Nicolaum de Vylak Banum Machoviensem cum aliis Wladislaos suduisse, et acri prope*

događaju podatke donosi isprava od 8. listopada 1441. godine u kojoj kralj Vladislav I. Jagelović daje Ivanu Hunyadiju i njegovim nasljednicima posjed Jófő (danas Dobra) u županiji Hunyad u Erdelju sa svim pripadajućim dobrima. Kralj ističe zasluge Ivana Hunyadija i njegovu pomoć tijekom dinastičkih borbi, ali i zasluge prilikom sukoba s Osmanlijama. Ističe se i nevjera i izdaja od strane Ladislava Gorjanskog, Ivana II. Korodškog, Andrije Botoša, Henrika Tamásija, Ladislava Totoša Batmonoštorskog i Ivana Juga de Rachcha, koji su organizirali zavjeru protiv kralja unatoč tome što su sudjelovali u njegovoj krunidbi i obećali mu vjernost. Pljačkali su i pustošili dijelove Kraljevstva u čemu su ih Vladislavovi pristaše predvođeni Ivanom Hunyadijem i Nikolom Iločkim zaustavili, porazivši ih u već spomenutoj bitci kod Bataszéka u Baranjskoj županiji. U toj je bitci Andrija Botoš ubijen, a Henrik Tamási, kao i brojni drugi plemići zarobljen. Simboli vojne i državne moći kao što su zastave, pečati, oružje i konji oteti su i ubijenima i zarobljenima u znak trijumfalne pobjede.³³²

Nakon oslobođenja iz zarobljeništva, Henrik Tamási izvještava Ladislava Totoša 14. ožujka 1442. godine o političkim događajima, te navodi kako je poljski kralj Vladislav I. Jagelović dao Ivanu II. Korodškom na upravljanje mačvansku banovinu te ga izvještava kako je sada dobar politički trenutak da ponovno uđe u svoj posjed Bátmonostor u Bodroškoj županiji.³³³

Ivan II. Korodški 14. travnja 1443. godine upućuje pismo Ivanu Hunyadiju u kojem ga obavještava da je njegov dvorac u okrugu Cserija uništila voda te traži da pošalje ljude koji će pomoći sagraditi novi.³³⁴

Bosanski kaptol 30. ožujka 1444. godine potvrđuje da su Ladislav Totoš iz Batmonoštra i njegov sin Petar, zatražili zabranu izdavanja pravnih isprava, odnosno dokumenata kaločkom i bačkom nadbiskupu Rafaelu Hercegu Sečujskom i mačvanskom banu Ivanu II. Korodškom.³³⁵ Pretpostavka je da je do zabrane došlo vjerojatno zato što su Batmonoštorski htjeli spriječiti nadbiskupa i bana da izdaju bilo kakve isprave koje se tiču njihovih posjeda ili njihove imovine, kako ne bi došlo do zloupotrebe položaja.

Ponekad povijesni izvori donose samo riješenje slučaja koji nije poznat. Tako konvent županije Temes 22. rujna 1446. godine obavještava da je Ivan II. Korodški platio kaznu od 3

Monasterium Czykador ejusdem Diaecesis praelio utrinque decertatum esse, in quo etsi Wladislai pars superior evaserit, castra tamen Soklos et Symonthornya nulla vi ab infantis fide avelli potnerunt, donec tandem Wladislaus Regno integro potitus esset. Circa hoc tempus Turcae regionem Savo ac Dravo fluminibus comprehensam foede vastaverunt. (Koller, *Historia Episcopatus Quinqueecclesiarum*, str. 335-336). Vidi i: Andrić, „Politička skica Gorjanskih“, str. 28-29.

³³² *Hazai okmánytár* IV, str. 329-334.

³³³ MNL OL, DL 80763, *Zichy-család okmánytára* IX, str. 40-41.

³³⁴ MNL OL, DL 55253, Csánki, *Magyarország történelmi földrajza* II, str. 11.

³³⁵ MNL OL, DL 88188.

marke u slučaju protiv Ivana Ujfalua.³³⁶ Zbog čega su se sukobili i zašto je Ivan II. morao platiti kaznu, nije poznato.

Ivan II. spominje se u siječnji 1447. godine kao sudac u parnici između palatina Ladislava Gorjanskog, bivšeg mačvanskog bana, i Franka Talovca, bivšeg slavonskog bana, oko polovice posjeda i utvrde Mikola i Borovo u Vukovskoj županiji,³³⁷ koje je dobio Ladislav Gorjanski.³³⁸ Vlastelinstvo i utvrda Borovo sastojalo se od većeg broja posjeda, uključujući i posjed Mikolu, kojeg su od 1427. do 1481. godine držali Gorjanski.³³⁹ Krajem iste godine Ivan II. spominje se kao stranka u sporu kada je Ivan Hunyadi 6. listopada 1447. godine naredio Mihaelu de Chorna, srijemskom banu, da vrati Ivanu II. Korođskom šumu koju mu je nezakonito oduzeo i pripojio vlastitom posjedu.³⁴⁰

Ivan II. Korođski sudjelovao je 20. rujna 1447. godine na skupštini u Budimu, kada se raspravljalo o sudbini budimske tvrđave (*castrum Budensis*), koja je na upravljanje predana Ivanu Hunyadiju, dok se Emerika Hédévárja oslobađa te dužnosti.³⁴¹

Ivan II. je kao mačvanski ban nakon bitke na Kosovu polju sudjelovao u pregovorima s ugarskim i hrvatskim velikašima vezano za slanje poslanika srpskom despotu Đurđu Brankoviću, despotu Raške i Albanije, radi puštanja Ivana Hunyadija iz zatočeništva. Kao poslanici odabrani su Ladislav Totoš Batmonoštorski i Osvald de Buchan da u ime Ivana Hunyadija i u njihovo ime pregovaraju sa srpskim despotom. Dana 29. studenog 1448. godine u Petrovaradinu im je dana potpuna ovlast da pregovaraju s njim i donosu potrebne odluke.³⁴²

Ivan II. sastao se 11. studenog 1449. u Doboru s bosanskim kraljem Stjepanom Tomašem, koji se obvezao na pomoć u borbi protiv Osmanlija te prisegnuo na vjernost kralju i Ugarskom Kraljevstvu.³⁴³

Ivan II. Korođski obnašao je dužnost mačvanskog bana od 1447. do 1456. godine,³⁴⁴ zajedno s Nikolom Iločkim. Tijekom obnašanja dužnosti mačvanskog bana Ivan II. obnašao je

³³⁶ MNL OL, DL 44413.

³³⁷ 15. siječnja 1447. (MNL OL, DL 13442, MNL OL, DL 13443, MNL OL, DL 13444).

³³⁸ MNL OL, DL 14904.

Ivan II. Korođski spominje se i u ispravi kralja Ladislava V. 27. svibnja 1455. godine.

³³⁹ Engel, MKV, Csánki, *Magyarország történelmi földrajza* II, str. 284-285.

³⁴⁰ MNL OL, DL 55361.

³⁴¹ MNL OL, DL 14115, Radvanszky, Závodszy, *A Héderváry-család oklevéltára* I, str. 251-254.

³⁴² MNL OL, DL 80930, *Zichy-család okmánytára* IX, str. 205.

³⁴³ MNL OL, DL 44556, Teleki, *Hunyadiak kora Magyarországon* X, str. 245-246.

³⁴⁴ Andrić, *Čudesna svetog Ivana Kapistrana*, str. 285, Andrić, Čoralić, „Korođski, Ivan II“.

Neke isprave u kojima se spominje kao mačvanski ban:

13. siječnja 1448. (MNL OL, DL 37180).

3. veljače 1448. (MNL OL, DF 231237).

4. prosinca 1450. (MNL OL, DF 231274).

28. travnja 1456. (MNL OL, DL 14605, MNL OL, DL 37628, MNL OL, DL 37629).

i dužnost požeškog župana u razdoblju od 1450. do 1456.,³⁴⁵ te vrbaskog župana u razdoblju od 1453. do 1456. godine.³⁴⁶ Ivan II. bio je i baranjski župan od 1448. do 1456. godine.³⁴⁷ Zajedno s Nikolom Iločkim, uz funkciju mačvanskog bana, obnašao je i dužnost srijemskog župana 1455. godine, a ujedno se navode i kao dalmatinski i hrvatski banovi.³⁴⁸ U jednoj se ispravi nezabilježenog datuma spominje kao mačvanski ban te kao srijemski, vukovski, bodroški i baranjski župan (*Johannes Banus de Machou, Comes Syrmienensis, de Wolkou, de Budrug et de Baranya*).³⁴⁹

Kao ban Ivan II. Korodški najčešće je boravio u svom dvoru u Osijeku, gdje je izdavao brojne isprave i sudio u parnicama, samostalno ili s Nikolom Iločkim.

Tako se primjerice Ivan II. 15. srpnja 1448. godine iz Osijeka obraća Bosanskom kaptolu tražeći od njega da pošalje svog predstavnika koji će zajedno s već imenovanim kraljevskim ljudima otići na mjesto gdje se nalaze četiri sesije posjeda Paka u Vukovskoj županiji, nasuprot crkve, kako bi Tomu Sartora, njegovu ženu Apoloniju i sina Egidija iz Male Pake uz prisustvo susjeda uveli u spomenuta zemljišta. Bosanski kaptol 4. rujna 1448. godine izvještava da je primio pismo te da je poslao kanonika koji je zajedno s kraljevskim ljudima 21. kolovoza uz prisustvo susjeda uveo Tomu Sartora, njegovu ženu i sina u posjede.³⁵⁰

Erdeljski vojvoda Nikola Iločki i mačvanski ban Ivan II. Korodški sudili su u parnici između palatin Ladislava Gorjanskog i Osvalda Buchana 1450. godine. Naime, 1439. godine je Ladislav Batmonoštorski, pošto nije imao muških nasljednika, odlučio da njegovi posjedi

Da je mačvanski ban bio 1450. navodi i Csánki (*Magyarország történelmi földrajza* II, str. 182), te diplomatarij *Zichy-család okmánytára* IX, str. 323-324.

Iako nema isprava koje navode Ivana II. kao mačvanskog bana nakon 28. travnja 1456. godine, može se zaključiti da je tu funkciju obnašao još neko vrijeme jer Engel sljedećeg mačvanskog bana, Pavla Hercega Sečujskog, datira 29. listopada iste godine. Engel, KMG: Macsó bíbán (*banus Machoviensis*), str. 52, Baranya, str. 132.

³⁴⁵ Engel, KMG: Pozsega, str. 204.

4. veljače 1450. (MNL OL, DL 55195, Engel, MKG: Pozsega, str. 204).

29. svibnja 1450. (MNL OL, DL 33690, Engel, MKG: Pozsega, str. 204).

2. prosinca 1455. (MNL OL, DF 260068, Engel, MKG: Pozsega, str. 204-205).

21. ožujka 1451., isprava objavljena u Ligetu (*Zichy-család okmánytára* IX, str. 285-286).

17. kolovoza 1451. (*Zichy-család okmánytára* IX, str. 296-297).

³⁴⁶ 27. svibnja 1453. (MNL OL, DL 37624, Engel, MKG: Orbász, str. 201).

2. prosinca 1455. (MNL OL, DF 260068, Engel, MKG: Orbász, str. 201).

³⁴⁷ 13. srpnja 1448. (MNL OL, DL 14185, Engel, MKG: Baranya, str. 132).

10. siječnja 1450. (Radvanszky, Závodszy, *A Héderváry-család oklevéltára* I, str. 269-270).

³⁴⁸ 27. svibnja 1455. – MNL OL, DL 13398, József Teleki, *Hunyadiak kora Magyarországon. Oklevéltár* X (Pešta 1853), str. 452-470, MNL OL, DL 14904, MNL OL, DL 13446, MNL OL, DL 37596.

Nicolao de Wylak et Johanne de Korogh banis nostris Machoviensibus, Zewriniensia ac regnorum nostrorum Dalmatie et Croatiae banatuum, item comitatuum Thenesiensis et Posoniensis honoribus vacantibus (MNL OL, DL 13398).

³⁴⁹ Wenzel, *Árpádkori új okmánytár* XII, str. 669. Isprava je morala biti izdana u razdoblju od 1447. do 1456., točnije 1455., jer je te godine Ivan II. bio srijemski župan. Ova isprava potvrđuje tezu da su mačvanski banovi nosili i titule župana susjednih županija.

³⁵⁰ MNL OL, DL 14186 (isprava Ivana II. Korodškog od 15. svibnja 1448. te Bosanskog kaptola od 4. rujna 1448. godine), MNL OL, DL 33475, Buturac, *Pisani spomenici Požege*, str. 295-296.

Beli Manastir (*Monostor*), *Laz*, *Arki*, *Mitvarcz* i *Halyagszeg* u Baranjskoj županiji³⁵¹ u slučaju ako umre bez muških nasljednika pripadnu obitelji Gorjanski, uz kraljevo dopuštenje. No 1448. godine Ladislav Batmonoštorski založio je navedena mjesta Osvaldu de Buchanu zbog čega dolazi do sukoba između Osvalda i Ladislava Gorjanskog, u kojem je kralj Albert presudio u korist Gorjanskih, no ta isprava o presudi nije izdana u obliku službene isprave, zbog čega je vjerojatno uslijedio daljnji sukob. Ivan II. Korodški zajedno s Nikolom Iločkim sudi 1450. godine u parnici između spomenutih stranaka, te je pravo na sporne posjede potvrđeno Ladislavu Gorjanskom, jednako kao i pravo na posjede Csika (*Chyka*) i Csereg (*Chereg*) u Bačkoj županiji.³⁵²

Kao mačvanski ban, zajedno sa svojim podbanovima, prelatima, barunima i plemićima Kraljevstva, Ivan II. Korodški 10. siječnja 1450. godine sudi u parnici između Ladislava i njegovog polubrata (po majci) Pavla Hedérvárija te Andrije Botoša de Harapk, vezano za određeni posjed. No kako su stranke sumnjale u pristranost Ivana II. Korodškog i ostalih sudaca Baranjske županije tijekom suđenja, tražili su drugu instancu suda. Toj zamolbi nije udovoljeno, a Ivanu II. je naređeno da sudi pravedno u navedenoj parnici (*iusto iuris tramite adiudicare debeat*), a ako stranke ne budu zadovoljne riješenjem slučaja, mogu se žaliti kraljevskom sudu.³⁵³

Dana 30. ožujka 1450. godine Ivan II. kao mačvanski ban i požeški župan, uputio je pismo Bosanskom kaptolu u kojem nalaže da Uršulu, majku Ladislava Morovićkog, njegovu suprugu Barbaru i sinove Ludovika i Matiju uvede u posjede oko grada Morovića. Bosanski kaptol proveo je uvođenje o čemu obavještava 21. travnja iste godine.³⁵⁴

Ponovno kao mačvanski ban, dana 15. lipnja 1450. godine Ivan II. pojavljuje se i u sporu između tužitelja Matije de Czobor de Zenth Mihaly i tuženika, Petra, Ladislava, Nikole i Mihaela de Zemlen, zajedno s majkom Susane, udovicom Gabriela de Zemlen, koji su optuženi da su oko blagdana svetog Filipa i Jakova (svibanj) nezakonito zaposjeli dio Matijinog založenog posjeda Jánosi (*Janussy*)³⁵⁵ u Bodroškoj županiji.³⁵⁶ Ivan II. Korodški nalaže provođenje istrage.

³⁵¹ Csánki, *Magyarország történelmi földrajza* II, str. 468, 488, 502, 508-509. Mjesta su se nalazila oko Branjinog Vrh i Karanca, danas pustare.

³⁵² MNL OL, DL 13239, MNL OL, DL 13398, Csánki (*Magyarország történelmi földrajza* II, str. 146, 147, 172-173, 182-183, 384, 468, 502, 508, 566.

³⁵³ Radvanszky, *Závodszy, A Héderváry-család oklevéltára* I, str. 269-270.

³⁵⁴ MNL OL, DF 219409.

³⁵⁵ Csánki, *Magyarország történelmi földrajza* II, str. 201-202.

Posjed koji je bio u vlasništvu obitelji Czobor-Czoborszentmihály (danas Sombor/Zombor) nalazi se jugozapadno od mjesta Jánosi (Engel, MKV).

³⁵⁶ MNL OL, DL 14378, MNL OL, DF 266115, MNL OL, DF 254660.

I tijekom 1451. godine Ivan II. Korodški kao ban sudi u parnicama.³⁵⁷ Ponekad sam, dok se ponekad s njim u parnici kao sudac pojavljuje Nikola Iločki.

Ivan II. Korodški i Nikola Iločki sude zajedno 3. veljače 1451. godine u parnici između Uršule, udovice Ivana, te Barbare, udovice Ladislava Morovičkog, zajedno sa sinovima Ladislava Morovičkog, Ladislavom i Matijom,³⁵⁸ protiv Ladislava i Mihaela Szilágyija, ujaka Matije Korvina.³⁵⁹

Kao mačvanski ban i požeški župan Ivan II. Korodški 21. ožujka 1451. godine nalaže samostanu u Szekszárdu da pozove Ivana i Jakoba de Ábel da polože određenu zakletvu protiv Antuna Clavigerija, Gala, sina Tome de Köszvényes, i Helene, kćerke pokojnog Zewke de Ábel. Pošto je u tom trenutku Jakob Abel bio pokojni, pred sud se uz Ivana de Ábel poziva i Jakobov sin Ivan.³⁶⁰ Dana 17. kolovoza 1451. godine Ivan II. Korodški naredio je iz Osijeka konventu samostana u Szekszárdu da zajedno s njegovim povjerenicima istraži tužbu Andrije i Gala de Köszvényesa protiv Ivana de Ábel i Mihaela de Czéli. Andrija i Gal tvrdili su da su Ivan i Mihael nezakonito zaposjeli dijelove njihovih posjeda Köszvényes (*Kwzwenyes*) i susjedne posjede Raksca, Kőfő, Ezdencz i Meszes u Tolnanskoj županiji,³⁶¹ posjekli šumu i odvezli posječenu građu. U izvješću konventa samostana u Szekszárdu od 8. rujna navodi se, nakon što je 6. rujna istraga završena, da je tužba osnovana, te samostan naređuje da se posjedi vrate vlasnicima. Kako su optuženici to odbili, samostan u Szekszárdu ih poziva pred mačvanskog bana nakon blagdana svetog Mihovila.³⁶² Samostan u Szekszárdu 7. rujna 1451. godine obavještava mačvanskog bana Ivana II. Korodškog da je naredbom od 16. kolovoza pozvao pred sud Ivana, sin Jakoba de Ábela, i Andriju Welkeya na osminu blagdana svetog Mihovila,³⁶³ dok ga 9. rujna 1451. kao mačvanskog bana i požeškog župana, obavještava da je Andriju Welkeya prema naredbi od 18. kolovoza, 5. rujna uveo u dijelove posjeda pokojnog Nikole, Ladislava i Pavla de Ábel, sinova Ladislava de Ábel, imena Köszvényes, Meszes, Ezdencz, Racs, Hodos, Belez i Kufő u Tolnanskoj županiji.³⁶⁴

³⁵⁷ 3. veljače 1451. (MNL OL, DF 218814), 21. ožujka 1451. (MNL OL, DL 81022, *Zichy-család okmánytára* IX, str. 285-286),

³⁵⁸ Matija Morovički bio je u braku s Margaretom, kćerkom Osvalda Szilágyija. Tim se brakom obitelj Morovički povezala s obitelji budućeg kralja Matijaša Korvina, budući da je Margaretin otac Osvald bio brat majke Matijaša Korvina, Elizabete Szilágy. Važno je napomenuti da je do toga braka došlo kasnije, nakon spomenute parnice. M. Karbić, „Morovički (Maróti) iz plemićkog roda Gut-Keled“, str. 21.

³⁵⁹ MNL OL, DF 218814.

³⁶⁰ MNL OL, DL 81022, *Zichy-család okmánytára* IX, str. 285-286.

³⁶¹ Engel, MKV, Csánki, *Magyarország történelmi földrajza* III, str. 459. Navedeni posjedi u to su vrijeme bili u vlasništvu obitelji Ábel.

³⁶² MNL OL, DL 81032, *Zichy-család okmánytára* IX, str. 296-297.

³⁶³ MNL OL, DL 88256.

³⁶⁴ MNL OL, DL 88257.

Vrela bilježe još jedan slučaj u kojemu su mačvanski banovi Ivan II. Korodški i Nikola Iločki sudili u Osijeku. Dana 18. svibnja 1451. godine sudili su u parnici između magistra Grgura iz Držanica (*de Dersanocz*)³⁶⁵ i Ladislava Totoša Batmonoštorskog vezano za založeni dio posjeda Tárnok u županiji Bodrog. Tada se parnica odgodila za 20 dana, a Ladislav Totoš Batmonoštorski bio je dužan priložiti isprave koje potvrđuju da drži dio posjeda Tárnok u zalogu, dok se Grgur mora izjasniti o visini duga, odnosno mora predložiti koliko novca je posudio zbog kojeg je posjed založen. Nakon što sud dobije uvid u stanje, Grgur bi Ladislavu Totošu Batmonoštorskom trebao isplatiti cijelu svotu, dok bi zauzvrat Ladislav trebao vratiti posjed Grguru. Ukoliko Ladislav Totoš ne dokaže da mu je Grgur založio posjed, gubi svako pravo na posjed, a Grgur će u prisustvu predstavnika konventa u Székszárd i kraljevog čovjeka biti uveden u posjed. Mačvanski banovi traže od Székszárdskog konventa da o svemu izvijesti do osmine blagdana svetog Jakova.³⁶⁶ Suci Bodroške županije izvješćuju 26. srpnja 1451. godine kako je Grgur zaposjeo dijelove posjeda Tárnok koji pripada Ladislavu Totošu Batmonoštorskom. Suci su na zahtjev Anne, supruge Ladislava Totoša Batmonoštorskog, njegove sestre Sofije i Petra, njegova sina, poslali svjedoke koji su proveli istragu, ispitali ljude te izvjestili kako je Grgur nakon blagdana Tijelova zaposjeo određeni dio posjeda Tárnok koji je Nikola Garazda držao 30 godina ili manje za određeni iznos novca.³⁶⁷

Mačvanski banovi Nikola Iločki i Ivan II. Korodški u Osijeku 16. svibnja 1452. godine odgađaju parnicu od 1. svibnja između Grgura iz Držanica protiv kaptola titelske crkve i Ladislava Totoša Batmonoštorskog, njegove žene i sina Petra te njegovih 49 jobagiona za osminu blagdana svetog Jakova, odnosno za 1. kolovoz iste godine.³⁶⁸

Ivan Hunyadi se obraća Ivanu II. Korodškom 2. svibnja 1452. godine, te se iz pisma saznaje da je Ivan II. Korodški prikupljao poreze s posjeda Ladislava Totoša Batmonoštorskog u županiji Bodrog. Ivan Hunyadi mu naređuje da odgodi prikupljanje poreza jer je Ladislav Totoš u tom trenutku bio na službenoj diplomatskoj misiji kao veleposlanik Kraljevstva (*in ambasciatam regni existit*) i nije bio na svojim posjedima. Uz to, Hunyadi mu nalaže i da vrati Ladislavove posjede u Baranjskoj županiji koje je uzeo u zalog zbog neplaćanja tih poreza.³⁶⁹ Na taj je način Ivan Hunyadi štitio prava plemstva, u ovom slučaju Batmonoštorskih, i spriječavao pokušaj zloupotreba lokalne vlasti koju je pokušao provesti Ivan II. Korodški iskorištavajući odsutnost plemića.

³⁶⁵ Danas Ivankovo.

³⁶⁶ MNL OL, DL 81019, *Zichy-család okmánytára* IX, str. 287-288.

³⁶⁷ MNL OL, DL 81026, *Zichy-család okmánytára* IX, str. 293-294.

³⁶⁸ MNL OL, DL 81060, *Zichy-család okmánytára* IX, str. 324.

³⁶⁹ MNL OL, DL 81059, *Zichy-család okmánytára* IX, str. 323-324.

Nakon Ladislavova povratka s diplomatske misije u Rimskoj kuriji, gdje je zastupao interese Ugarskoga Kraljevstva (*quomodo dum ipse in factis et negociis huius incliti Hungarie regni versus curiam Romanam ambaciator extitisset*), iznosi se da je mačvanski ban Ivan II. Korodski tijekom njegove odsutnosti naredio i dozvolio pljačkanje i pustošenje nekih njegovih posjeda zbog neplaćenoga poreza. U vezi s nastalom štetom Ivan Hunyadi ponovno mu se obratio 29. srpnja 1452. godine. Ukoliko Ivan II. Korodski ne isplati štetu, Nikola Iločki, bodroški župan,³⁷⁰ ima pravnu ovlast da sam riješi pitanje odštete, odnosno ima pravo oduzeti određenu imovinu Ivanu II. Korodskom i kroz te posjede isplatiti odštetu.³⁷¹ Nikola Iločki tražio je 9. rujna 1452. godine istragu i izvješće o prouzročenoj šteti, navodeći kako se Ivan II. Korodski obvezao da će do blagdana Svih Svetih platiti puno odštetu. Suci županije Bodrog javljaju Nikoli Iločkom 25. rujna 1452. godine da je podžupan Petar Borisló³⁷² (*Boryzlosy*) zajedno sa svojim ljudima uzeo 155 grla stoke i 65 kobilica s Ladislavovih posjeda u Bodroškoj županiji.³⁷³

Iste godine Ivan II. Korodski bio je i aktivan u politici Ugarsko-Hrvatskog Kraljevstva. U ožujku 1452. godine sudjelovao je na općem saboru u Beču kao dio izaslanstva koje se dogovorilo s austrijskim staležima te češkim i moravskim velikašima da se Ladislava V. proglasi punoljetnim, odnosno da njemačkog kralja Fridrika III. (1440.-1493.) prisile da oslobodi Ladislava V. svog skrbništva.³⁷⁴

Ivan Hunyadi 9. listopada 1452. godine obavještava da je prema dekretu kojeg su donijeli erdeljski vojvoda i mačvanski ban Nikola Iločki i mačvanski ban Ivan II. Korodski, Ladislav Čeh Levanjski morao 12. listopada 1452. godine položiti prisegu pred Bosanskim kaptolom protiv Agate, supruge Pavla Thapasa. Kako je Ladislav Čeh Levanjski u tom trenutku bio zauzet u kraljevoj službi polaganje prisege odgađa se na osminu Bogojavljenja, dakle za početak sljedeće godine.³⁷⁵

Ivan II. Korodski ponekad se u ispravama pojavljivao i sa suprugom Elizabetom. Tako su Korodski 30. travnja 1452. godine s Ladislavom, sinom Petra Čeha Levanjskog, sklopili ugovor o međusobnom nasljeđivanju posjeda, ukoliko jedna od strana umre bez nasljednika. U

³⁷⁰ Nikola Iločki obnašao je dužnost župana županije Bodrog od 1438. do 1458. (Engel, KMG: Bodrog, str. 146).

³⁷¹ MNL OL, DL 81069, *Zichy-család okmánytára* IX, str. 329-330.

³⁷² Pál Engel navodi kako je Petar Borisló, sin Ivana, obnašao dužnost bodroškog podžupana 1449., 1451. (MNL OL, DL 81026, *Zichy-család okmánytára* IX, str. 293-294) te 1454. godine (MNL OL, DL 81164, *Zichy-család okmánytára* IX, str. 442-444). Sada se može potvrditi da je tu funkciju obnašao i 1452. godine.

³⁷³ MNL OL, DL 81074, *Zichy-család okmánytára* IX, str. 334-335.

³⁷⁴ V. Klaić, *Povijest Hrvata*, knjiga treća, str. 288.

³⁷⁵ MNL OL, DL 14581.

ugovoru se naglašava međusobna ljubav i poštovanje (*...ex finali dilectione se mutuo fuissent matura deliberation inter se facta conditionem finalem dilectionem ampliare...*).³⁷⁶

Ispred županijske vlasti županije Temes Ivan II. Korođski 19. lipnja 1453. godine oslobađa Ivana Zalaia de Egerzegh i njegovog familijaru Gala obveze plaćanja odštete koju je imao prema Ivanu Szilágyiju de Egerzegh.³⁷⁷

Tijekom 1453. i 1454. godine Ivan II. Korođski u nekoliko se isprava javlja kao mačvanski ban, požeški i vrbaski župan, kada sudi u brojnim parnicama.³⁷⁸

Mačvanski banovi Nikola Iločki i Ivan II. Korođski 26. listopada 1453. godine iz Osijeka obavještavaju kralja Ladislava V. da na kraljevski sud prosljeđuju spor između kaločkog nadbiskupa Rafaela Hercega Sečujskog i Ladislava Totoša Batmonoštorskog, optuženog da je uhitio jednog kmeta kaločkog nadbiskupa i zbog zauzimanje njegovog dvora. Naime, Blaž de Waska, zastupnik kaločkog nadbiskupa Rafaela, 5. listopada pokrenuo je tužbu protiv Ladislava Totoša, magistra Ivana de Szent Ivan i Andrije de Regh, tvrdivši da su 22. kolovoza Ivan de Szent Ivan i Andrija de Regh po nalogu Ladislava Totoša opljačkali ribnjak na nadbiskupom posjedu Apatin (*Apathi*) u Bodroškoj županiji te zarobili jednog kmeta koji je u tom trenutku pecao na ribnjaku. Ponovno su isti, zajedno s nekim kmetovima s posjeda Varfel (*Walfer*),³⁷⁹ također na zahtjev Ladislava Totoša 25. kolovoza naoružani upali u nadbiskupov dvor, opljačkali ga, nekoliko nadbiskupovih ljudi ranili i ubili, a neke natjerali na bijeg. Čuvši za to, Ivan de Szent Ivan odgovorio je da su oni potpuno nevini i da nisu počinili djela za koja ih se optužuje te prilaže pismo kralja Ladislava, nakon što su optuženi pozvani da polože prisegu pred plemićkim vijećem. U pismu kralja Ladislava stoji kako mačvanski banovi trebaju riješiti spor, a ukoliko stranke ne budu zadovoljne odlukom, spor se prosljeđuje kraljevskom sudu. Mačvanski banovi potvrđuju da je spor prosljeđen kraljevskom sudu na razmatranje. Razlog prosljeđivanja slučaja višoj kraljevskoj instanci je taj što su Ladislav Totoš Batmonoštorski, Ivan de Szent Ivan i Andrija de Regh smatrali suce pristranim (*..., in qua vos iidem iudicibus haberent pro suspecta. Undecum in presencia iudicum suspectorum non sit tutum litigare, ...*).³⁸⁰ Ivan II. Korođski još je u ispravi objavljenoj 30. kolovoza 1453. godine naredio provođenje istrage i imenovao kraljevske ljude koji su trebali istražiti slučaj.³⁸¹ Dana

³⁷⁶ MNL OL, DL 14551.

³⁷⁷ MNL OL, DL 55541.

³⁷⁸ MNL OL, DF 260057, MNL OL, DF 260062, MNL OL, DL 106538, MNL OL, DL 81189 (mačvanski ban), MNL OL, DF 260061 (mačvanski ban i požeški župan), MNL OL, DF 260068, MNL OL, DF 260069, MNL OL, DF 260070 (mačvanski ban, požeški i vrbaski župan).

³⁷⁹ Nalazio se zapadno od posjeda Apatin, danas pustara (Engel, MKV).

³⁸⁰ MNL OL, DL 81112, *Zichy-család okmánytára* IX, str. 379-382.

³⁸¹ MNL OL, DL 81103, *Zichy-család okmánytára* IX, str. 381-382.

29. studenog 1453. godine Ladislav Gorjanski odgađa parnicu između navedenih stranaka, njihovom voljom (*de parciū procuratorū voluntate*) proslijeđenom pismima od Nikole Iločkog i Ivana II. Korodškog.³⁸²

U prvoj polovici 1454. godine nastavljaju se sukobi između Ladislava Totoša Batmonoštorskog i kaločkog nadbiskupa Rafaela Hercega Sečujskog i Ivana II. Korodškog. Ladislav Totoš Batmonoštorski preko svojih zastupnika pred konventima i kaptolima Ugarsko-Hrvatskog Kraljevstva tijekom travnja 1454. godine prosvjeduje, u smislu ulaganja formalnog pravnog prigovora, protiv kaločkog nadbiskupa Rafaela Hercega Sečujskog i mačvanskog bana Ivana II. Korodškog, da im se ne izdaju nikakve isprave, za koje smatraju da bi mogle biti krivotvorene.

Pred Székszárdskim konventom 7. travnja 1454. godine prosvjeduje Ivan de Zenth Ivan u ime Ladislava Totoša Batmonoštorskog, njegove žene Ane i sina Petra, i traži da ne izdaju i ne ovjeravaju isprave mačvanskom banu Ivanu II. Korodškom i kaločkom nadbiskupu Rafaelu Hercegu Sečujskom ni na kakvom vjerodostojnom mjestu, jer smatraju da bi mogli pokušati zloupotrijebiti svoj položaj radi dobivanja „obmanjujućih“, krivotvorenih isprava.³⁸³ Kralj Ladislav V. 9. travnja 1454. godine nalaže Nikoli Iločkom da pravedno riješi spor između Ladislava Totoša Batmonoštorskog protiv kaločkog nadbiskupa Rafaela Hercega i mačvanskog bana Ivana II., a ako stranke ne budu zadovoljne riješenjem, neka slučaj uputi njemu, odnosno kraljevskom sudu na razmatranje.³⁸⁴ Istog dana, 9. travnja 1454. godine, pred Pečuškim kaptolom literat Ilija Besenew prosvjeduje u ime Ladislava Totoša Batmonoštorskog, njegove žene Ane i sina Petra, tražeći da Pečuški kaptol za kaločkog nadbiskupa Rafaela i mačvanskog bana Ivana II. ne izdaje nikave isprave i potvrde.³⁸⁵ Ladislav Totoš Batmonoštorski 11. travnja 1454. godine preko zastupnika Petra Bodroga, prosvjeduje pred Križevačkim kaptolom zbog istoga.³⁸⁶ Istog dana objavljene su još dvije isprave, obje istog karaktera. Pred Pečvaradinskim konventom Ladislava Totoša Batmonoštorskog zastupa Ivan de Zent Ivan,³⁸⁷ pred Bačkim kaptolom Petar Bodrog,³⁸⁸ te oba zastupnika ulažu prigovore protiv Rafaela Hercega Sečujskog i mačvanskog bana Ivana II. Korodškog. Ivan Besenew ponovno 16. i 17. travnja 1454. godine u ime Ladislava Totoša Batmonoštorskog, njegove žene Ane i sina Petra prosvjeduje prvo pred ivanovačkim konventom u Stolnom Biogradu, a potom i pred tamošnjim kaptolom,

³⁸² MNL OL, DL 81125, *Zichy-család okmánytára* IX, str. 382.

³⁸³ MNL OL, DL 88285.

³⁸⁴ MNL OL, DL 81154, *Zichy-család okmánytára* IX, str. 430-431.

³⁸⁵ MNL OL, DL 88286.

³⁸⁶ MNL OL, DL 88287.

³⁸⁷ MNL OL, DL 88288.

³⁸⁸ MNL OL, DL 88289.

zahtijevajući da za kaločkog nadbiskupa Rafaela Hercega i mačvanskog bana Ivana II. Korodškog ne izdaju „obmanjujuće“ isprave.³⁸⁹ Posljednji prosvjed zabilježen je 22. travnja 1454. godine kada Ivan de Zenth Ivan pred Budimskim kaptolom prosvjeduje protiv istoga.³⁹⁰

Točan razlog ovih ulaganja prosvjeda nije poznat, no moguće je da se radilo o spomenutom sukobu Ladislava Totoša Batmonoštorskog i nadbiskupa Rafaela Hercega Sečujskog iz listopada 1453. povezanom s posjedom Apatin. Iz ovih se parnica može zaključiti da je Ladislav Totoš Batmonoštorski smatrao da je sudac Ivan II. Korodški bio pristran u ranijoj parnici te da je potencijalno bio povezan s kaločkim nadbiskupom te samim time pod utjecajem crkvenog autoriteta, ili je pak imao određene interese u sporu. Postoji i vjerojatnost da se htjelo na neki način dokazati da je u sukobu od listopada 1453. godine Ladislav kriv, pa čak i putem krivovorenja, što je on prepoznao kao potencijalnu opasnost. Pretpostavka je da su to radili zbog sumnje na pokušaj da se izdaju određene isprave, čiji bi sadržaj bio lažan ili manipulativan, u svrhu postizanja određenog cilja i dobivanja određene parnice. Svrha prosvjeda bila je i preventivna, kako bi u slučaju kasnijeg pravnog spora postojao dokaz da je netko upozorio na moguće zlouporabe te su stvorili uvjet da potencijalno ospore neku ispravu. Vjerodostojna mjesta uključuju sva ona mjesta, odnosno institucije koje su bile ovlaštene izdavati isprave, kao što su to primjerice kaptoli i samostani. Isticanje toga naglašava zabrinutost da bi protivnici u sporu mogli to pokušati.

Matija de Chap (Csapi), podžupan Baranjske županije,³⁹¹ obavještava 21. travnja 1454. godine kako je na zamolbu Ivana II. Korodškog poslao svog izaslanika na posjed Lug u Baranjskoj županiji da od samostana u Székszárd i njegova opata Žigmunda zatraži da vrati četiri jobagiona. Kako samostan u predviđenom roku nije vratio jobagione, podžupan ga pismeno opominje.³⁹²

Ivan II. Korodški i Nikola Iločki iz Osijeka 21. svibnja 1454. prosljeđuju kralju spor između kaločkog nadbiskupa Rafaela i tuženika Ladislava Totoša Batmonoštorskog. Zastupnik kaločkog nadbiskupa Rafaela Jakob de Ivan podigao je optužnicu protiv Ladislava Totoša Batmonoštorskog, njegova sina Petra, familijara Andrije de Ivan i Grgura de Kethely te Ladislavovih jobagiona s posjeda Gét (*Geth*) i Kneževo (*Lak*), optužujući ih da su posjekli šumu koja se nalazi na posjedu Draž (*Danocz*), koja pripada nadbiskupu. Nadbiskup Rafael žalio se, ujedno, da Ladislavovi kmetovi ne plaćaju porez na njegovim posjedima Draž i

³⁸⁹ 16. travnja (MNL OL, DL 88290), 17. travnja (MNL OL, DL 88291).

³⁹⁰ MNL OL, DL 88292.

³⁹¹ Engel, KMG: Baranya, str. 133.

³⁹² MNL OL, DF 260364, Mažuran, *Srednjovjekovni i turski Osijek*, str. 76.

Hagyos (mađ. Hággyo),³⁹³ te da su napali i ozlijedili nadbiskupove ljude kada su ovi pokušali prikupiti porez. Iako su stranke spor htjele riješiti dvobojem (*prefatorum Ladislai et Petri ac Andree et Georgii signum duelli porrigebat...*), banovi ga pismom napisanim u Osijeku upućuju kraljevskom sudu na rješavanje.³⁹⁴ Mačvanski ban Ivan II. Korodski ispravom objavljenom u Beremendu naredio je 4. studenog 1454. godine istragu slučaja te imenovao kraljeve ljude zadužene za istragu. Nakon završetka istrage, 9. studenog 1454. godine Ladislav Totoš, njegov sin i ostali su pozvani na imanje Majs,³⁹⁵ kako bi riješili spor. Budući da su to odbili pozvani su na sud na osminu blagdana Bogojavljenja 1455. godine.³⁹⁶

Ivan II. Korodski spominje se 30. studenog 1453. godine među osobama koje se nisu pojavile u gradu Sonti (*opidi Zünd*) u Bačkoj županiji radi rješavanja spora oko granice spomenutog posjeda, niti poslale zastupnike te ih kralj Ladislav osuđuje na plaćanje novčane kazne ukoliko svoj iznostanak ne mogu opravdati.³⁹⁷

Crkveni i svjetovni dostojanstvenici Ugarsko-Hrvatskog Kraljevstva, kaločki nadbiskup Rafael Herceg Sečujski, pečuški biskup Andrija, Ivan Hunjadi, palatin Ladislav Gorjanski, transilvanijski vojvoda Nikola Iločki i mačvanski ban Ivan II. Korodski obraćaju se prelatima, barunima i plemićima županije Szabolcs³⁹⁸ 19. prosinca 1454. godine te ih obaviještavaju kako je Ivan, varadinski biskup, tajnik i kancelar kralja, bio s nekoliko izaslanika kod kralja te im prenosi vijesti. Navodi kako kralj saziva skupštinu u Budimu za 20. siječnja 1455. godine kako bi se raspravilo o važnim pitanjima kao što je način ulaska kralja u zemlju te organiziranje protuturske obrane, pri čemu navodi kako su dobili pomoć od njemačkih knezova.³⁹⁹

Ivan II. Korodski potpisnik je zakletve vjernosti u Đuru (mađ. Győr), koju je zajedno s drugim plemićima položio kralju Ladislavu V. 25. lipnja 1455. godine.⁴⁰⁰

Nakon bitke na Kosovu polju uslijedilo je mirnije razdoblje jer je tadašnji sultan Murat imao drugog posla te stoga dolazi i do potpisivanja mira s Ugarskom 1450. godine. Do promjene je došlo dolaskom novog sultana Mehmeda II. (1451.-1481.) na vlast, čiji je dolazak

³⁹³ Mjesta u zapadnom dijelu Baranjske županije, preko rijeke Drave. *Hagyos*, *Hággyo* se nalazio u blizini Draža, danas pustara (Engel, MKV, Csánki, *Magyarország történelmi földrajza* II, str. 462, 485-486, 488, 501. Engel bilježi da su posjedi pripadali Hercecima Sečujskim, dakle u tom su trenutku bili u vlasništvu nadbiskupa, odnosno njegove obitelji).

³⁹⁴ MNL OL, DL 81162, *Zichy-család okmánytára* IX, str. 438-441.

³⁹⁵ Majs je mjesto koje i danas postoji, a nalazi se u blizini Mohača. Obitelj Totoš Batmonoštorski posjedovala je mjesto od 1333. godine, dok se od 1468. do 1564. nalazilo u sastavu batmonoštorskog vlastelinstva (Engel, MKV).

³⁹⁶ MNL OL, DL 81162, *Zichy-család okmánytára* IX, str. 438-441.

³⁹⁷ MNL OL, DL 14755.

³⁹⁸ Županija se nalazila na sjeveroistočnom dijelu Ugarsko-Hrvatskog Kraljevstva, a graničila je sa županijama: Bihar, Szatmár, Bereg, Ung, Zemplén, Borsod, Heves, Jászskun i Békés (Engel, MKV).

³⁹⁹ MNL OL, DL 81191, *Zichy-család okmánytára* IX, str. 475-476.

⁴⁰⁰ Béla Pettkó, „Kapisztrán János levelezése a magyarokkal“, *Magyar Történelmi Tár*, 4. svezak, 2. dio (Budimpešta 1901), 161-222, str. 179 (178-180).

na prijestolje označio početak nove faze osmanske ekspanzije. Nakon pada Carigrada 1453. godine, Mehmed II. premjestio je svoju prijestolnicu u novoosvojeni grad. Uslijedio je napad na Srbiju, točnije Smederevo, dok je sljedeća ekspanzija bila usmjerena na Beograd. Opsada Beograda započela je 4. srpnja 1456. godine s vojskom od otprilike 60 000 do 70 000 vojnika. Ivan Hunyadi je uz pomoć franjevca Ivana Kapistrana, odigrao važnu ulogu u obrani Beograda. Osmanska ofenziva je 21. srpnja propala, sljedeći dan Osmanlije su teško poraženi u bitci, a sultan se s ostatkom vojske povukao. Hunyadi je nakon bitke umro, vjerojatno od posljedica kuge koja je zahvatila stanovništvo.

Ivan II. Korođski sudjelovao je u obrani Beograda od turske opsade 1456. godine, o čemu piše i Hunyadi u pismu kralju Ladislavu V. od 24. srpnja 1456. godine,⁴⁰¹ i zbog čega stječe naklonost i pohvale talijanskog franjevca Giovanna di Tagliacozza, pratitelja Ivana Kapistrana.⁴⁰² Ivan II. se u ispravi kralja Ladislava V. od 29. listopada 1456. godine prvi put spominje kao pokojni.⁴⁰³ Pretpostavka je da je i sam Ivan II. umro od posljedica neke bolesti nakon opsade Beograda.

Ivan II. se kao pokojni spominje još 6. rujna 1457. godine,⁴⁰⁴ a posljednji se put u povijesnim izvorima spominje 20. veljače 1459. godine. Tada ga palatin i sudac Mihael Ország de Gút kažnjava u parnici protiv Ladislava Totoša Batmonoštorskog pošto se tuženik Ivan II. nije pojavio na sudu radi rasprave o zauzimanje nekog posjeda i dobra s istog tog posjeda, niti je poslao zastupnika, te obavještava da će biti proglašen krivim ako izostanak ne može „razumno opravdati“.⁴⁰⁵ Iako se Ivan II. Korođski u izvorima već ranije navodi kao pokojni, u ispravi od 20. veljače 1459. godine i dalje se pojavljuje kao tuženik. To vjerojatno odražava sporost sudske administracije, odnosno činjenicu da sud nije bio službeno obaviješten o njegovoj smrti.

Ivan II. Korođski bio je i aktivan sudionik šire političko-vojne mreže sredine 15. stoljeća, oblikovane prije svega osmanskom opasnošću. U tom okviru posebno je značajna njegova veza s Ivanom Kapistranom, jednim od ključnih nositelja duhovne mobilizacije i organiziranja kršćanskog otpora u Ugarskoj. Njihova komunikacija pokazuje da Ivan II. Korođski nije djelovao izolirano, nego kao posrednik informacija i oslonac u lokalnoj provedbi šire obrambene politike.

⁴⁰¹ Andrić, Čoralić, „Korođski, Ivan II“, str. 636.

⁴⁰² Andrić, *Čudesa svetog Ivana Kapistrana*, str. 285.

⁴⁰³ MNL OL, DF 260365 (*Gaspar fily qdam Johannis de Korogh...*).

⁴⁰⁴ MNL OL, DL 15185, Bösendorfer, „Parba radi osječke carine“, str. 369, 377-378.

⁴⁰⁵ MNL OL, DL 81331, *Zichy-család okmánytára X*, str. 54-55.

Ivan II. Korođski pisao je Ivanu Kapistranu 8. veljače 1456. godine iz Osijeka,⁴⁰⁶ na njegovu zamolbu. U pismu ga obavještava o turskim ratnim planovima koje su mu dojavili bosanski kralj, srpski despot i albanski knez Juraj Kastrioti Skenderbeg. Na tragu toga, piše kako je turski car poslao 90 000 vojnika da brane Konstantinopol (Istanbul) i Galipolje, te mu piše o planiranom turskom napadu na Smederevo i Beograd. Od bosanskog kralja, hercega Stjepana i vojvode Petra, sultan je zatražio pomoć u ratnoj opremi i vojnicima, ali su mu oni umjesto pomoći ponudili danak. U to je vrijeme u Osijek došao Skenderbegov glasnik, dominikanac Nikola, koji mu je prenio poruku da se Skenderbeg želi priključiti sukobu s Turcima. Na kraju pisma ban Ivan II. spominje župnika Mihovila iz Čepina, kao osobu od povjerenja za prenošenje informacija.⁴⁰⁷

O vezama Ivana Kapistrana i Korođskih svjedoči i pismo koje je sastavio Kapistranov vjerni pratilac talijanski franjevac Giovanni di Tagliacozzo 1460. godine, upućeno svetom Jakovu Markijskom, u kojemu opisuje povijest ugarsko-hrvatske pobjede nad Osmanlijama u srpnju 1456. godine.⁴⁰⁸ Sljedeće godine, točnije 10. veljače 1461., Tagliacozzo u novom pismu ponovno upućenom svetom Jakovu Markijskom, opisuje događaje od osmanlijskog poraza do Kapistranove smrti u Iloku 23. listopada 1456. godine.⁴⁰⁹ U pismu od srpnja 1456. godine spominje se i mačvanski ban Ivan II. Korođski, ujedno kao i vrbaski i požeški župan, koji je u obranu Beograda došao s nekoliko konjanika jer je Beograd pripadao njegovom banatstvu.⁴¹⁰ Ivan II. se ne spominje u pismu iz 1461. godine u kojemu je Tagliacozzo opisao prizore bojišta navodeći smrad koji se širio od turskih trupala, ističući kako su se brojni branitelji grada razboljeli, od čega je vjerojatno umro i Ivan II.⁴¹¹

Korođski su povezani i sa čudesima svetoga Ivana Kapistrana. Naime, Elizabeta, supruga Ivana II. Korođskog i sin joj Gašpar izdali su između 13. i 20. travnja 1460. godine ispravu

⁴⁰⁶ Andrić, „Posljednji plemići Korođski i čudesa sv. Ivana Kapistrana“, str. 126-127, Andrić, *Čudesa svetog Ivana Kapistrana*, str. 285.

⁴⁰⁷ Pettkó, „Kapisztrán János levelezése a magyarokkal“, str. 193-194, Andrić, „Posljednji plemići Korođski i čudesa sv. Ivana Kapistrana“, str. 126-127.

⁴⁰⁸ Pisma je obradio Stanko Andrić u članku „Posljednji plemići Korođski i čudesa sv. Ivana Kapistrana“, str. 125-134. Andrić (str. 125) navodi kako je to pismo sačuvano u dvije verzije: jednu je prenio Lucas Wadding u djelu *Anali Male braće* (1625-1654), a druga, opširnija verzija pronađena je u jednom rukopisu iz 15. stoljeća i objavljena u *Acta Ordinis fratrum minorum* 1906. godine. U opširnijoj se verziji Ivan II. Korođski spominje još jednom, i to ondje gdje se spominje kako je kršćanska vojska slavila pobjedu, a prisutni su velikaši hvalili Kapistranovu zaslugu.

⁴⁰⁹ Andrić, „Posljednji plemići Korođski i čudesa sv. Ivana Kapistrana“, str. 126.

⁴¹⁰ Andrić, „Posljednji plemići Korođski i čudesa sv. Ivana Kapistrana“, str. 125, isti, „Lives of St John Capistran as Sources for the History of Ilok“, *Towns and cities of the Croatian Middle Ages: Image of the town in the narrative sources – reality and/or fiction?*, Irena Benyovsky Latin, Zrinka Pešorda Vardić (ur.) (Zagreb 2017), 213-240, str. 220, Andrić, Čoralić, „Korođski, Ivan II“, str. 636.

⁴¹¹ Andrić, „Posljednji plemići Korođski i čudesa sv. Ivana Kapistrana“, str. 126, V. Klaić, *Povijest Hrvata*, knjiga treća, str. 283.

kojom potvrđuju da je Kapistranovim zagovorom u Korodvaru u život vraćen mladi sluga jednog njihovog dvornika (službenika).⁴¹² Isprava se sačuvala u dva oblika: cjelovitom i skraćenom. Cjeloviti prijepis isprave nalazi se u zbirci od 16 Kapistranovih čudesa, koja je sastavljena više godina poslije 1460., a sastavljač bi mogao biti ugarski franjevac Petar iz Soprona. Rukopis te zbirke našao je János Mircse u Veneciji i objavio ga 1870. godine. Isprava Korodških navodi se kao peto čudo. Ista je povelja nakon skraćivanja i određenih preinaka, prepisana i u ilocku zbirku od 188 Kapistranovih čudesa, koja je dovršena 25. travnja 1460. godine. Ondje se nalazi pod brojem 166 i naslovom *Mortuus suscitatus*.⁴¹³ Zanimljivost ove povelje je njezin kronološki kontekst. Sama povelja datirana je u Osijeku (13-20. travnja 1460.), a u zbirci čudesa navodi se kao čudo 166 upisano 21. travnja u Iloku. Na temelju toga proizlazi da je isprava u nekoliko dana napisana u Osijeku, prenesena u Ilok i ondje prepisana u zbirku čudesa koja se u to vrijeme privodila kraju. Stanko Andrić navodi kako je ta zbirka čudesa zaključena 21. travnja, što ne ostavlja prostor za posrednička prepisivanja same isprave.⁴¹⁴

U otprilike isto vrijeme kada je nastala prva posmrtna zbirka Kapistranovih čudesa, u Iloku je prepisivana još jedna, koja se sastoji od 260 izvješća o Kapistranovim čudesima. Tu je posmrtnu zbirku načinio ugarski franjevac Ivan Geszti, a sačuvana je u kodeksu 1/6/1 Irskog franjevačkog konventa Sant'Isidoro u Rimu. U toj se zbirci detaljnije opisuje spomenuti događaj, s nekim pojedinostima kojih nema u povelji. U zbirci od 260 čudesa, događaj o kojem podatke donosi povelja Korodških opisan je pod brojem 136 i naslovom *Mors* (hrv. smrt). Navedeno je kako se opis čuda temelji na usmenom svjedočenju samog dvornika Korodških koji je došao u Ilok da ispriča što se dogodilo pred nekom vrstom porote.⁴¹⁵

Dva oblika povelje donose i dvije verzije čuda koje se razlikuju. Prvu verziju donosi svjedok čuda, a odnosi se na povelju Korodških iz 1460. godine, a druga verzija je prijevod i tumačenje od strane fratra Ivana Gesztija. Prema povelji Korodških iz 1460. godine sluga je ostao mrtav u jami dva sata, a njegov je gospodar izrekao zavjet dok je tijelo ležalo u jami.

⁴¹² János Mircse, *Adalék Capistránói sz. János életéhez* (Esztergom 1870), str. 19, Andrić, „Posljednji plemići Korodški i čudesa sv. Ivana Kapistrana“, str. 127-128, Andrić, *Čudesa svetog Ivana Kapistrana* 286, 336. Vrijeme uskrsnuća može se datirati za vrijeme vojnog pohoda u Srbiju (Andrić, *Čudesa svetog Ivana Kapistrana*, str. 272, 333; in *exercitu, quem fecimus contra Turcos; in Rascia*).

⁴¹³ Andrić, „Posljednji plemići Korodški i čudesa sv. Ivana Kapistrana“, str. 127-129.

Prijepis isprava i prijevod donosi Stanko Andrić („Posljednji plemići Korodški i čudesa sv. Ivana Kapistrana“, str. 127-128).

⁴¹⁴ Andrić, „Posljednji plemići Korodški i čudesa sv. Ivana Kapistrana“, str. 129, *Čudesa svetog Ivana Kapistrana*, str. 120.

⁴¹⁵ Andrić, *Čudesa svetog Ivana Kapistrana*, „Napomena o citiranju zbirci čudesa“, str. 94-95, 106 (zbirka je sastavljena od 23. svibnja do 8. rujna 1461.). Andrić, „Posljednji plemići Korodški i čudesa sv. Ivana Kapistrana“, str. 129-130 (prijepis i prijevod isprave).

Sluga je nakon toga počeo disati i prisutni su ga odmah izvukli iz jame. Prema prikazu fratara Gesztija, slugino je tijelo prvo bilo izvučeno iz jame (špilja ili jama ispunjena prosom – žitaricama) i položeno na tlo te su svi prisutni ustanovili njegovu smrt. Tada je njegov gospodar izrekao zavjet i dječak je oživio. Ako se pretpostavi da je Gesztijeva priča netočna, pitanje je postoji li razlog da iskrivi priču. On je dječakovo uskrsnuće učinio manje čudesnim jer je dječak oživio izvan, a ne u zagušljivoj jami. Kako Korodški nisu prisustvovali samom događaju oslonili su se na izjave očevidaca i svjedoka.⁴¹⁶

U istoj se zbirci pod brojem 228 i naslova *Torsio* (hrv. grč) navodi i događaj povezan s kaštelanom utvrde Korodvar, Jurajem Algyanom, koji je obolio od neke bolesti koja mu je zahvatila grudno područje putujući u Budim zajedno sa svojim gospodarom Gašparom Korodškim. Zagovorom i izgovaranjem riječi Ivana Kapistrana čudotvorno je ozdravio.⁴¹⁷

U istom se kodeksu iz konventa Sant'Isidoro nalazi prijepis još jednog zbornika Kapistranovih čudesa, kojeg je popisao János Geszti u razdoblju od 17. do 19. studenog 1461. godine. Zbirka obuhvaća 111 izvješća o čudesima, a pod brojem 103, naslova *Fluxus sanguinis*, sačuvano je svjedočenje Gašpara Korodškog o vlastitom ozdravljenju. Naime, Gašpar je bolovao od crijevne bolesti, odnosno infekcije popraćene krvarenjem,⁴¹⁸ ali nakon što su on i njegova majka Elizabeta zajedno izrekli kondicionalni zavjet – da će posjetiti grob blaženog oca, Gašpar je ozdravio.⁴¹⁹ Gašpar Korodški zabilježen je više puta u Kapistranovim zbirkama čudesa iz 1460. i 1461. godine u istom kontekstu.⁴²⁰

Smrću Ivana Hunyadija i preuzimanjem njegova političkog naslijeđa od strane njegova sina dolazi do razdoblja političke nestabilnosti i otvaranja razdoblja političkih sukoba. Ivana Hunyadija naslijedio je njegov stariji sin Ladislav, koji je 9. studenog 1456. godine u Beogradskoj utvrdi ubio Ulrika Celjskog, nećaka Barbare Celjske, druge supruge kralja Žigmunda.⁴²¹ Kralj je taj čin odlučio kazniti te je dao Ladislava Hunyadija i brata mu Matiju

⁴¹⁶ Andrić, *Čudesa svetog Ivana Kapistrana*, str. 200.

⁴¹⁷ Andrić, „Posljednji plemići Korodški i čudesa sv. Ivana Kapistrana“, str. 130-131 (prijepis i prijevod isprave), 272, 286.

⁴¹⁸ Andrić, *Čudesa svetog Ivana Kapistrana*, str. 210-211.

Bilješka *nec medicorum iuvamine poterat sibi subvenire* ukazuje na to da Gašparu Korodškom liječnik ne može pomoći, što stvara još veću slavu čudesa sveca koji ga je izliječio.

⁴¹⁹ Andrić, „Posljednji plemići Korodški i čudesa sv. Ivana Kapistrana“, str. 131-132 (prijepis i prijevod isprave), Andrić, *Čudesa svetog Ivana Kapistrana*, str. 230. (...*pari consensu et unanimi voluntate et devocione, emiserunt votum venire ad tombam ipsius beati patris si talis importunus fluxus sanguinis suffragantibus meritis ipsius cessaret*), str. 285.

⁴²⁰ Andrić, *Čudesa svetog Ivana Kapistrana*, str. 29.

⁴²¹ Ladislav V. naslijedio je Alberta Habsburškog, koji je pak došao na prijestolje nakon Žigmunda Luksemburškog. Žigmund potječe iz obitelji Luksemburg, ali je na prijestolje došao ženidbenom vezom s Marijom Anžuvinskom. Žigmund Luksemburški se ženidbenom vezom s Barbarom Celjskom, kćerkom Hermana II. Celjskog, povezao s obitelji Celjski. Naime Ulrik Celjski (Ulrik II.) bio je sin brata druge Žigmundove supruge Barbare Celjske, naime Fridrika I. Celjskog i Elizabete. Ubojstvo Ulrika Celjskog okrenulo je kralja Ladislava V.

tijekom njihovog boravka u Budimu, uhititi. Ladislavu je 16. ožujka sljedeće godine odrubljena glava, dok je Matija ostao u pritvoru. Uslijedilo je razdoblje pobuna predvođenih Hunyadijevim pristašama na čelu s Matijinom majkom Elizabetom Szilágy i njezinim bratom Mihaelom. Nakon smrti kralja Ladislava V. 23. studenog 1457. godine ugarsko-hrvatsko prijestolje ostalo je upražneno. Praktički jedini kandidat za novog kralja bio je Matijaš Korvin, koji je imao podršku ne samo pape Kalista III., već i kardinala Carvajala. Na saboru u Pešti 24. siječnja 1458. godine Matijaš Korvin izabran je za novog ugarsko-hrvatskog kralja.⁴²² Nakon smrti Ladislava V., Korodški su stali na stranu novog kralja Matije Hunyadija, odnosno Korvina.

Ivan II. Korodški je u braku s Elizabetom Gorjanski imao sina Gašpara. I Gašpar Korodški je iskazao svoju vjernost novom kralju. Isprava od 10. veljače 1459. godine navodi ga među svjetovnim i crkvenim dostojanstvenicima koji su u Budimu položili prisegu vjernosti novom kralju Matijašu Korvinu.⁴²³

Gašpar i majka mu Elizabeta u povijesnim su se izvorima pojavljivali ponekad zajedno, a ponekad pojedinačno. Gašpar se javlja u ispravi od 22. lipnja 1462. godine u kojoj Bosanski kaptol obještava o uvođenju Valentina de Zenthkatherina u posjed *Kispaka* u Vukovskoj županiji,⁴²⁴ poznatog i kao *Zwerinacz*. Gašpar se pojavljuje kao susjed spomenutog posjeda prilikom uvođenja u posjed 7. lipnja iste godine.⁴²⁵ U susjedstvu Pake nalazila se utvrda Nevna s pripadajućim posjedima koji su bili u vlasništvu Korodških.

Požeški kaptol 28. siječnja 1464. godine izvještava kako se pred njim pojavio Emerik de Pethke te u ime Elizabete i Gašpara izvjestio o jednom incidentu, u prisutnosti Ivana Cerničkog, familijara Ladislava i Pavla de Pakos. Naime, Elizabeta je 19. prosinca 1463. godine na temelju kraljevog naloga pokušala zajedno s kraljevim ljudima pozvati na njihovom posjedu zvanom Dvoristhya pred sud Ladislava i Pavla de Pakos⁴²⁶ kada su ih napali njihovi naoružani

protiv Ladislava Hunyadija. Celjski su se ženidbenim vezama povezivala s najznačajnijim plemićkim i velikaškim obiteljima ne samo Kraljevstva, već i šire. Odnosi Celjskih, posebno Ulrika II. i obitelji Hunyadi bili su nestabilni, prvenstveno zbog njihove borbe za utjecaj na samog vladara. Miljan, *Plemićko društvo Zagrebačke županije za vladavine Žigmunda Luksemburškoga (1387.-1437.)*, doktorski rad, str. 80, 93. O Celjskima pisao i Tomislav Raukar, „Grofovi Celjski i hrvatsko kasnosrednjovjekovlje“, *Historijski zbornik XXXVI* (1) (1983), 113-140, Robert Kurelić, „Nada Klaić i grofovi Celjski: tri desetljeća kasnije“, *Zbornik radova sa znanstvenog skupa Nada Klaić i njezin znanstveni i nastavni doprinos razvoju historiografije*, Zagreb 29.-30. studenoga 2013. godine (Zagreb 2014), 341-363.

⁴²² Engel, *The Realm of St Stephen*, str. 296-299.

⁴²³ MNL OL, DL 15316, MNL OL, DL 39297, Andrić, „Korodški“ str. 634.

⁴²⁴ Posjed Paka Csánki smješta u Požešku županiju (*Magyarország történelmi földrajza* II, str. 420), dok ga isprava navodi u Vukovskoj. Naime, posjed se nalazio na granici tih županija pa je moguće da je ponekad smješten u jednu, ponekad u drugu županiju.

⁴²⁵ MNL OL, DL 15725.

⁴²⁶ Csánki navodi mjesto Dvoristya u Požeškoj županiji, kao posjed obitelji Pakos (*Magyarország történelmi földrajza* II, str. 407).

familijari i jobagioni po njihovom nalogu, te su im htjeli oduzeti kraljevski poziv na sud. Elizabeta i kraljevi ljudi morali su pobjeći kako bi izbjegli smrt.⁴²⁷

Elizabeta se zajedno sa sinom Gašparom javlja 30. lipnja 1464. godine kada preko svojih zastupnika ulaže prigovor protiv odluke Budimskog kaptola od 30. lipnja 1464. godine da se Pavla Hercega Sečujskog, Jurja Parlaga i Pavla Kalla uvede u utvrde Nevna i Orljavac, te u posjede *Odolya* (Odolja, Odola),⁴²⁸ Tomica, Kocanovc, Brodska Varoš (*Owar*), Borostyán, Csesznek i Ruščica u Požeškoj županiji. Ivan Dersfalva, kaštelan utvrde Nevna u vlasništvu Elizabete i Gašpara Korođskog, ulaže prigovor protiv njihovog uvođenja u utvrdu Nevna, sudac iz Orljavca protiv uvođenja u Orljavac i pripadajućih mu mjesta, zbog čega ih kraljevski čovjek sve poziva pred sud.⁴²⁹

U ispravi od 23. veljače 1466. godine kralj Matijaš kažnjava Elizabetu i Gašpara jer se nisu odazvali pozivu i došli na parnicu protiv Pavla Hercega Sečujskog, njegove žene Anne te Margarite, žene Jurja Gross de Bozyn, kako bi predali određene isprave te stoga što nisu platili kaznu od 18 maraka. Kralj ih kažnjava novčanom kaznom zbog toga što nisu predložili potrebne isprave te dvostrukim iznosom kazne koju nisu platili.⁴³⁰

Elizabeta se kao udovica samostalno pojavljivala u određenim ispravama. Tako 21. travnja 1467. godine kralj Matija nju i njezinu imovinu (sve posjede, imanja, trgovišta, sela), te kraljevog rizničara Ivana Rozgonyija, ali i Ronalda, župana Sikula, izuzima iz sudske nadležnosti mačvanskih banova i podbanova te naređuje da im oni ne sude u parnicama.⁴³¹ Izuzimanje osoba i posjeda iz nadležnosti mačvanskih banova i podbanova znači da njihovi posjedi više nisu u njihovoj nadležnosti. Na taj im način kralj daje određenu autonomiju i poseban status, zbog njihovih zasluga.

Elizabeta se sa sinom Gašparom redovito pojavljivala u izvorima sve do 23. lipnja 1472. godine, kada se Gašpar, posljednji član obitelji,⁴³² prvi puta spominje kao pokojni. Tada su pred konventom u Fehérváriu sinovi Ivana Rozgonyja: Ronald, Ivan i Stjepan podnijeli prigovor vezan za posjede Gašpara Korođskog. Naime, kralj Matijaš oduzeo je Gašparu Korođskom određene posjede, nakon što je Gašpar napustio svoju zaručnicu Apoloniju, kćer Ivana Rozgonyja i oženio drugu djevojku, s kojom je bio rodbinski povezan, i dodijelio ih

⁴²⁷ MNL OL, DL 15908, Mažuran, *Srednjovjekovni i turski Osijek*, str. 78-79.

⁴²⁸ Marija Mihaljević, Zorislav Horvat, Marina Matković, „Požeško-slavonska županija: Naselje Ivandol“, *Hrvatski arheološki godišnjak* 11/2014, Martina Barada, Tatjana Lolić, Krešimir Raguž, Zoran Wiewegh (ur.) (Zagreb 2015), 114-129, str. 117.

⁴²⁹ MNL OL, DL 15982.

⁴³⁰ MNL OL, DL 16309.

⁴³¹ MNL OL, DL 16521.

⁴³² Laszowski, „Porijetlo plemića od Koroga (Kologjvara)“, str. 2.

Ivanu Rozgonyiju. Međutim, nakon smrti Ivana Rozgonyja, kralj Matija je sve posjede vratio Gašparu. Nakon Gašparove smrti, posjedi su pripali erdeljskomu vojvodi Nikoli Čuporu i Ivanu Ungoru od Nádasda, zbog čega sinovi Ivana Rozgonyja prosvjeduju.⁴³³

⁴³³ MNL OL, DL 17333.

2.5. Sažeti osvrt na politički razvoj obitelji Korodški

Kronološki prikaz povijesti obitelji Korodški pokazuje da se njihov uspon nije odvijao linearno, nego kroz nekoliko faza u kojima su se izmjenjivali razdoblja širenja, političkog učvršćivanja, gubitaka i ponovnog uspona. Prva faza, vezana uz 13. stoljeće, obilježena je oblikovanjem obiteljske posjedovne jezgre i pojavom prvih članova u diplomatskoj građi. U toj fazi obitelj još nije imala položaj velikaške kuće, ali se već tada mogu uočiti elementi koji će obilježiti njezin kasniji razvoj: posjed kao temelj statusa, kraljevska služba kao sredstvo napredovanja i srodnička povezanost kao okvir pravnog djelovanja.

Druga faza obiteljskog razvoja vezana je uz 14. stoljeće, kada Korodški jačaju svoj položaj u Vukovskoj i Baranjskoj županiji te se sve izrazitije uključuju u politički život Ugarsko-Hrvatskog Kraljevstva. Stjecanje i učvršćivanje vlasti nad Osijekom predstavljalo je jednu od ključnih prekretnica u njihovu razvoju. Osijek nije bio samo posjed, nego gospodarsko, prometno, sudsko i reprezentativno središte iz kojega se mogla širiti obiteljska vlast. U istom razdoblju članovi obitelji obnašaju važne svjetovne funkcije, sudjeluju u kraljevskim pohodima i političkim sukobima te se potvrđuju kao dio šire kraljevske elite.

Treća faza obuhvaća razdoblje od kraja 14. do sredine 15. stoljeća, kada obitelj doseže vrhunac političkog značenja. Stjepan I., Filip V. i Ivan II. Korodški pokazuju kako se velikaški status oblikovao kroz povezanost s kraljevskim dvorom, vojnom službom, sudskim ovlastima, županijskim funkcijama i bračnim vezama s drugim velikaškim obiteljima. U tom razdoblju Korodški više nisu samo lokalna plemićka obitelj, nego sudionici državne politike. Njihova prisutnost u dinastičkim sukobima, pregovorima, kraljevskim misijama i upravljanju banovinama potvrđuje da su pripadali krugu velikaša čije je djelovanje nadilazilo lokalni prostor Slavonije.

Ipak, politički uspon Korodških bio je ovisan o istim čimbenicima koji su ga i omogućili. Veza s krunom donosila je posjede, službe i ugled, ali je istodobno uključivala obitelj u sukobe za vlast, dinastičke krize i promjenjive odnose među velikaškim skupinama. To je osobito vidljivo u 15. stoljeću, kada se Ivan II. Korodški pojavljuje kao važan sudski i politički akter, ali i kao sudionik nestabilnih odnosa između pristaša različitih kandidata za prijestolje. U toj se fazi obiteljska moć još održava, ali je sve više vezana uz pojedince, prije svega uz Ivana II., a nakon njega uz njegova sina Gašpara i udovicu Elizabetu.

Smrt Gašpara Korodškog označila je kraj muške loze i završetak povijesti obitelji kao samostalnog političkog čimbenika. Time se pokazuje jedna od temeljnih slabosti srednjovjekovnih velikaških obitelji: i vrlo snažna posjedovna i politička struktura mogla je

nestati ako nije bilo muškog nasljednika koji bi nastavio obiteljsko ime, zadržao posjede i održao mrežu političkih odnosa. Povijest Korodskih stoga pokazuje kako su uspon i nestanak velikaške obitelji bili povezani s istim osnovnim elementima: posjedom, službom, lojalnošću, srodstvom, brakom i sposobnošću očuvanja dinastičkog kontinuiteta.

3. STRUKTURA PLEMIĆKE OBITELJI I NJEZINO FUNKCIONIRANJE

3.1. Genealogija

3.1.1. Korođski

Na temelju podataka u povijesnim izvorima moguće je rekonstruirati genealogiju obitelji Korođski. Njezinom su se genealogijom u najvećoj mjeri bavili hrvatski i mađarski povjesničari, što je uvelike olakšalo proces istraživanja.⁴³⁴ Najnoviju i najcjelovitiju genealogiju obitelji Korođski sastavio je Pál Engel te je 2001. objavio u djelu *Középkori magyar genealógia* na CD-u. Od prve pojave obitelji Korođski u povijesnim izvorima pa sve do posljednjeg spomena njihova imena u vrelima, povećava se količina izvora koja se odnosi na njihovu povijest te je lakše ustanoviti i rekonstruirati određene povijesne događaje i veze u obitelji i šire.

Prvi poznati član obitelji Korođski koji se može pratiti u povijesnim izvorima je Filip Korođski, odnosno Čepinski (*Csapai*), koji je imao sinove Kleta (*Keleda*) i Filipa te kćer Chen.⁴³⁵ U širem smislu obitelj Korođski potječe od Filipova sina Kleta, koji se u povijesnim izvorima najčešće bilježio u oblicima *Keled*, *Cletus/Clet/Clety*. Povijesni izvori Kleta spominju jedino posthumno te o njemu nema puno podataka. U ispravi iz 1250. godine označen je kao sin Čepinskoga (*Priuartus Keled, filius Chepani*),⁴³⁶ dok ga isprava iz 1256. godine naziva Čepinskim (*de Chapa*).⁴³⁷

⁴³⁴ Djelomičnu genealogiju obitelji Korođski izradio je Mór Wertner u članku „Családtörténeti adalékok. I. Az első Kórógyiak” („Prilozi obiteljskoj povijesti. Prvi Korođski“). Od hrvatskih povjesničara potrebno je istaknuti Miju Jožića i članak „Obitelj grofova od Korogja“. Nepotpunu genealogiju izradio je i Juraj Čuk u knjizi *Požeško plemstvo i požeška županija*, dok je Ive Mažuran u knjigama *Srednjovjekovni i turski Osijek* i *Tvrđava i grad Osijek* pokušao dati pregled povijesti obitelji. Genealogiju je obradio i Stanko Andrić u članku „Korođski“.

⁴³⁵ O Filipovim sinovima Filipu i Kletu podatke donosi Engel (KMG: Kórógyi, str. 1031-1032), dok njihovu sestru Chen spominje Fejér u objavljenim dokumentima iz 1259. godine (CD IV/2, str. 519) i Wertner u svojoj studiji („Családtörténeti adalékok. I. Az első Kórógyiak”, str. 166).

⁴³⁶ Kukuljević Sakcinski, „Regesta documentorum“, knj. 26, str. 206, Fejér, CD IV/2, str. 67-68.

⁴³⁷ MNL OL, DL 441, Imre Szentpétery, *Az Árpád-házi királyok okleveleinek kritikai jegyzéke. Regesta regum stirpis Arpadianae critico diplomatica*. 1. svezak, 2. dio (Budimpešta 1927), str. 343, br. 1107, Fejér, CD IV/2, str. 379-380, Jelaš, *Rekonstrukcija srednjovjekovne urbane mreže*, str. 93. To je ujedno najraniji spomen Čepina u povijesnim izvorima.

Kletov brat Filip imao je kćeri koje su 1241. godine poginule u tatarskoj najezdi. Tada se i Klet prvi puta spominje u izvorima, također kao pokojni,⁴³⁸ te je moguće da je i on poginuo u tatarskoj najezdi.⁴³⁹

Kletova sestra Chen pojavljuje se 1259. godine u parnici s Kletovim sinovima oko djevojačke četvrtine i majčinog miraza.⁴⁴⁰ Klet je imao ženu Machu s kojom je imao sinove Ladislava I., Filipa I. i Grgura. Oni se prvi put pojavljuju u ispravi Pečuškog kaptola iz listopada 1243. godine vezano za prodaju polovice posjeda Orljavac u Požeškoj županiji svome šogoru ostrogonskom županu Vincentu iz roda Báncsa,⁴⁴¹ iz čega se može zaključiti da je Macha s Kletom, osim trojice sinova, imala i kćer nepoznata imena.⁴⁴²

Kletovi sinovi Ladislav I., Filip I. i Grgur ponovno se spominju 30. listopada 1256. godine kao *Ladislaus, Philppus et Gregorius filii Cleti comitis de Chapa*,⁴⁴³ kada im kralj Bela IV. potvrđuje posjede koje su dobili od Kletovog brata Filipa, sina Filipa Čepinskog (*possessionibus Philppi comitis filii Philppi de Chapa*), jer je povelja izgubljena tijekom tatarske invazije.⁴⁴⁴ Ponovno se zajedno spominju 6. kolovoza 1258. godine,⁴⁴⁵ te 1276. godine.⁴⁴⁶ U razdoblju od 1266. do 1278. godine Kletovi sinovi Ladislav I., Filip I. i Grgur sukobili su se sa sestrinim sinovima, Stjepanom i kaločkim nadbiskupom Keledom (Kletom).⁴⁴⁷ Braća se ponovno javljaju u razdoblju od 1270. do 1280. godine, kada su vodili sukob s Apom, sinom bana Ape,⁴⁴⁸ te ponovno u razdoblju od 1272. do 1290. u sukobu s redovnicama s Lapoza.⁴⁴⁹

⁴³⁸ Wertner "Családtörténeti adalékok. I. Az első Kórógyiak", str. 166, podatke o tome donosi i Čuk, *Požeško plemstvo i požeška županija*, str. 67, Buturac, *Pisani spomenici*, str. 121, Kempf, *Požega – zemljopisne bilješke*, str. 73.

⁴³⁹ O prodoru Tatara pisao i Engel, *The Realm of St. Stephen*, str. 98-99.

⁴⁴⁰ Fejér, CD IV/2, str. 518-521, Kukuljević Sakcinski, „Regesta documentorum“, knj. 27, str. 27. Podatke o ispravi donosi i: Szentpétery, *Az Árpád-házi királyok okleveleinek kritikai jegyzéke*, str. 373, Wertner, "Családtörténeti adalékok. I. Az első Kórógyiak", str. 166.

⁴⁴¹ MNL OL, DL 33703, Smičiklas, CD IV, str. 203, 218, Fejér, CD IV/1, str. 340-342, Kukuljević Sakcinski, „Regesta documentorum“, knj. 24, str. 223, Buturac, *Pisani spomenici Požege*, str. 121-122, Zsoldos, *Magyarország világi archontológiája 1000-1301*, str. 149, Kempf, *Požega – zemljopisne bilješke*, str. 73, Mažuran, *Srednjovjekovni i turski Osijek*, str. 52.

⁴⁴² Čuk, *Požeško plemstvo i požeška županija*, str. 67.

⁴⁴³ MNL OL, DL 441.

⁴⁴⁴ MNL OL, DL 441, Szentpétery, *Az Árpád-házi királyok okleveleinek kritikai jegyzéke*, str. 343, Fejér, CD IV/2, str. 379.

⁴⁴⁵ MNL OL, DL 33212, Smičiklas, CD V, str. 101-102, Wenzel, *Árpádkori új okmánytár VII*, str. 481-482, Sakcinski, *Borba Hrvatah s Mongoli*, str. 106-107, Kempf, *Požega – zemljopisne bilješke*, str. 73.

⁴⁴⁶ Wenzel, *Árpádkori új okmánytár IX*, str. 163-164.

⁴⁴⁷ Wenzel, *Árpádkori új okmánytár XII*, str. 678, Wertner, „A Horvátiak elei“, str. 516.

⁴⁴⁸ MNL OL, DL 24445.

⁴⁴⁹ MNL OL, DL 5359, Engel, *Rukopis: Becenc (Bencenc)*, str. 14.

Kletov sin Filip I. Korodski začetnik je obitelji Korodski u užem smislu. On se pojavljuje još u ispravama od 5. svibnja 1267. godine,⁴⁵⁰ a moguće je i iz listopada iste godine.⁴⁵¹ Iako se u ispravi iz listopada osoba spominje samo imenom i titulom *comes de Walkov*, postoji mogućnost da se radi o njemu te da je bio župan Vukovske županije.⁴⁵²

Iz oporuke Kletova sina Grgura sastavljene u studenom 1290. godine,⁴⁵³ u kojoj se posljednji put spominju njegova braća Ladislav I. i Filip I., saznaje se da je Grgur imao kćer Jolantu, udanu za kneza Ladislava iz roda Pécs (*Jolenth, uxori comitis Ladizlai filii Seruusdey de genere Peech*).⁴⁵⁴ Ona se kao udovica Ladislava, gospodara Nevne (*domina Jolenth vocata relictā ... comitis Ladislaus de Newna*) spominje i 1340. godine u ispravi u kojoj Bosanski kaptol potvrđuje njezino darovanje posjeda Emeriku Besenew, sinu Petra de Juan, zbog vjerne službe Andriji Gorjanskom i njegovim sinovima.⁴⁵⁵ Jolanta je posjede darovala zbog svoje veze s Andrijom, koji joj je bio zet, i njegovim sinovima, koji su joj bili unuci. Jolanta s Ladislavom nije imala muškog potomstva, već dvije kćeri, Katarinu, udanu za požunskog župana Nikolu Treutula, i kćer nepoznata imena, udanu za već spomenutog Andriju Gorjanskog.⁴⁵⁶ Katarina se spominje u ispravi od 4. rujna 1324. godine kada joj Ladislav, pred Bosanskim kaptolom, daruje četvrtinu svojih posjeda Nevna i Selci Đakovački u Vukovskoj županiji, vjerojatno kao djevojačku četvrtinu, a ostatak zetu Nikoli.⁴⁵⁷

Što se tiče života Ladislava I. poznato je da se ženio dva puta, i da je s prvom ženom imao sina Ivana I., a s drugom sinove Filipa I. i Ladislava II.⁴⁵⁸ Od Ladislava I. potekli su najbliži rođaci Korodskih, obitelj Seglački, čija je povijest usko vezana za povijest obitelji Korodski.

Filip I. Korodski iza sebe je ostavio sinove Lovru I., Filipa II. i Ladislava I.⁴⁵⁹

⁴⁵⁰ Smičiklas, CD V, str. 448. Isprava od listopada 1267. godine izdana je u Pečuhu.

⁴⁵¹ Smičiklas, CD V, str. 448-450, *Hazai okmánytár* VI, str. 148-151, Sakcinski, „Regesta documentorum“, knj. 27, str. 75-76.

⁴⁵² Zsoldos, *Magyarország, világi archontológiája 1000-1301*, str. 220, Andrić, „Korodski“, str. 632.

⁴⁵³ MNL OL, DF 259492, Smičiklas, CD VII, str. 7-9, *Hazai okmánytár* VI, str. 370-373, Kukuljević Sakcinski, „Regesta documentorum“, knj. 28, str. 147-148, Sršan, *Povijest Osijeka*, str. 24, Wertner „Családtörténeti adalékok. I. Az első Kórógyiak“, str. 167.

⁴⁵⁴ MNL OL, DF 259492, Smičiklas CD, VII, str. 7-8. (*Seruusdey*), *Hazai okmánytár* VI, str. 371.

⁴⁵⁵ MNL OL, DL 3308 (10. svibnja 1340.), Smičiklas, CD X, str. 549-551, Nagy, *Anjoukori okmánytár* IV, str. 21-23.

Radi se o Ladislavu Čehu Levanjskom. Seletković, „Plemički posjed Nevna“, str. 29.

⁴⁵⁶ Seletković, „Plemički posjed Nevna“, str. 36.

⁴⁵⁷ Seletković, „Plemički posjed Nevna“, str. 36, Smičiklas, CD IX, str. 202-203 (*magistrum Nicolaum generum suum / idem comes Ladislaus nobili domine Katherine filie sue*), Engel, KMG: Kórógyi, str. 1031-1032.

⁴⁵⁸ Wenzel, *Árpádokori új okmánytár* XII, str. 623, Smičiklas, CD VII, str. 321.

⁴⁵⁹ Engel, KMG: Kórógyi, str. 1031-1032. Kao izvor za potvrđivanje svoje tvrdnje Engel navodi Nagy Imrea i *Anjoukori okmánytár* IV (str. 353), no tamo se ne spominje Filipov Demetrije, već samo Demetrije, sin Ladislava I. Seglačkog. Kako u svojoj genealogiji Engel nije napisao da se Demetrije Seglački spominje u ispravi od 1295.

Lovro I. i Filip II. Korodški spominju se 1293. godine u ispravi Pečuškog kaptola, ali ne kao Korodški, već samo kao Filipovi sinovi.⁴⁶⁰ Lovro I. se s braćom Filipom II. i Ladislavom I. spominje 1295. godine vezano za darivanje posjeda Oroszi u Vukovskoj županiji vitezu Aleksandru.⁴⁶¹ Filip I. Korodški tada je bio pokojni.⁴⁶²

Tijekom 1296. godine Lovro I., Filip II. i Ladislav I. spominju se u ispravama u kojima mijenjaju posjede⁴⁶³ te riješavaju sporove s bratićima Ivanom I., Filipom I., Demetrijem i Ladislavom II. Seglačkim vezanima za posjede i štete nastale na nekima od njih.⁴⁶⁴ Te su godine Filipovi i Ladislavovi sinovi u izvorima nazvani *nobiles iuvenes fratres patruales*.⁴⁶⁵

Godine 1296. Kletov se sin Grgur posljednji put javlja u izvorima, ali već kao pokojni.⁴⁶⁶

Iste se 1296. godine Filip II. pojavljuje u izvorima vezano za uništenje nekih sela zbog čega je pozvan pred Pečuški kaptol.⁴⁶⁷ Filip II. i brat mu Ladislav I. spominju se 1299. godine kada mijenju neke svoje posjede,⁴⁶⁸ dok se njihov brat Lovro I. iste godine javlja kao potencijalni sudionik u pljački posjeda Tolman (*Tulman*, mađ. Tolmány),⁴⁶⁹ a zajedno s braćom 1300. godine kao međaš u kontekstu opisivanja granica posjeda Tolman i Stara Lanka (*Lanka*).⁴⁷⁰ Lovro I., Filip II. i Ladislav I. posljednji se put u povijesnim izvorima javljaju 20. veljače 1321. godine, kao nekadašnji plemići Koške.⁴⁷¹

Lovro I. Korodški imao je sina Filipa III. i kćer nepoznata imena. Filip III. prvi se put u povijesnim izvorima javlja 1313. godine, u oporuci svoga tasta Egidija Moslavačkog,⁴⁷² a kćer 8. lipnja 1351. godine zajedno sa suprugom Aporom, sinom Lukačija de Tadenka od roda

godine, pretpostavka je da je krivo svrstao spomenutog Demetrija iz 1295. godine u obitelj Korodški kao četvrtog Keledovog sina, umjesto u obitelj Seglački.

⁴⁶⁰ Wenzel, *Árpádkori uj okmánytár* V, str. 84-86, Smičiklas, CD VII, str. 153-155.

⁴⁶¹ Wenzel, *Árpádkori uj Okmánytár* X, str. 183-184, Wertner "Családtörténeti adalékok. I. Az első Kórógyiak", str. 168-169, Sakcinski, „Regesta documentorum“, knj. 28, str. 170.

⁴⁶² Wenzel, *Árpádkori uj Okmánytár* X, str. 183.

⁴⁶³ Wenzel, *Árpádkori uj Okmánytár* X, str. 213-214, 239-242, Smičiklas, CD VII, str. 230-233, MNL OL, DL 1437 (prijepis isprave 17. kolovoza 1346.), Smičiklas, CD VII, str. 230-233.

⁴⁶⁴ MNL OL, DL 1436, Wenzel, *Árpádkori uj Okmánytár* X, str. 232-238, Smičiklas, CD VII, str. 237-241, Engel, Rukopis: Kórógy, str. 109, Buturac, *Pisani spomenici Požege i okolice*, str. 149, Kukuljević Sakcinski, „Regesta documentorum“, knj. 28, str. 172-173.

⁴⁶⁵ Kukuljević Sakcinski, „Regesta documentorum“, knj. 28, str. 172, Wenzel, *Árpádkori uj Okmánytár* X, str. 232, Čuk, *Požeško plemstvo i požeška županija*, str. 67.

⁴⁶⁶ MNL OL, DL 1436, Smičiklas, CD VII, str. 240, Wenzel, *Árpádkori új okmánytár* X, str. 236.

⁴⁶⁷ MNL OL, DF 259769 (parnice održane 20. rujna i 27. studenog 1296.), MNL OL, DF 259770, Wenzel, *Árpádkori uj Okmánytár* X, str. 211-213, Wertner, "Családtörténeti adalékok. I. Az első Kórógyiak", str. 168.

⁴⁶⁸ Kukuljević Sakcinski, „Regesta documentorum“, knj. 28, str. 183-184, *Zichy-család okmánytára* I, str. 93-95.

⁴⁶⁹ MNL OL, DF 265822, Engel, Rukopis: Becenc (Bencenc), str. 14.

⁴⁷⁰ Wenzel, *Árpádkori uj Okmánytár* X, str. 387 (382-387), Smičiklas, CD VII, str. 382-383, Engel, Rukopis: Tolmány, str. 223.

⁴⁷¹ *Laurencius, et phylpus, ac Ladislaus, quondam nobiles de Kos, potencia ipsorum affluente, quondam et habundante*. MNL OL, DL 2031, Nagy, *Anjoukori okmánytár* I, str. 597-599, Kristó, *Anjoukori Oklevéltár* VI, str. 23, Wertner, „Családtörténeti adalékok. I. Az első Kórógyiak“, str. 169.

⁴⁷² Fejér, CD VIII/1, str. 524-525, Ferdinandus Knauz, *Monumenta ecclesiae Strigoniensis* II (Strigonii 1882), str. 677, Wertner, "Családtörténeti adalékok. I. Az első Kórógyiak", str. 170.

Péc.⁴⁷³ Lovrin brat Filip II. nije imao potomstva, dok je treći brat Ladislav I. imao sina Demetrija, čiji je život skoro potpuna nepoznanica.

Filip III. i Demetrije Korodski zajedno s Filipom II. i biskupom Ladislavom II. Seglačkim spominju se u ožujku 1335. godine kao *fratres patruales*.⁴⁷⁴ Filip III. spominje se 1343. godine,⁴⁷⁵ 22. siječnja 1350.⁴⁷⁶ te kao pokojni 7. prosinca 1351. godine.⁴⁷⁷

Filip III. imao je sinove Filipa IV., Ladislava II., Stjepana I. i Lovru II.

Filip IV., Ladislav II. i Stjepan I. spominju se 7. prosinca 1351. godine u sukobu s cikadorskim opatom Emerikom zbog osječkih prihoda.⁴⁷⁸ U istom se sukobu ponovno spominju 8. veljače 1353. godine.⁴⁷⁹

Sinovi Filipa III. Filip IV., Ladislav II. i malodobni Stjepan I. spominju se 1352. godine vezano za podjelu posjeda nakon očeve smrti.⁴⁸⁰ Braća Filip IV., Ladislav II. i Stjepan I. 23. kolovoza 1353. zajedno kupuju dio posjedničkih prava Osijeka.⁴⁸¹

Iz života Filipa IV. poznato je da njemu pripada nadgrobna ploča od crvenog mramora s uklesanim grbom obitelji Korodski, pronađena u Osijeku uz franjevačku crkvu Svetog Križa.⁴⁸² Filip IV. se zajedno s bratom Ladislavom II. spominje 1363. godine u sukobu s Aleksandrom Našičkim.⁴⁸³

Ladislav II. Korodski sudjelovao je u kolovozu 1347. godine kao ratnik u pohodu kralja Ludovika u Napuljsko Kraljevstvo,⁴⁸⁴ a spominje se i 1364. godine.⁴⁸⁵ Iste se godine Ladislav II. spominje još jednom, ali ovog puta s braćom (*Magistri Ladislai, filii Philippus de Korogh*,

⁴⁷³ MNL OL, DL 4205, Nagy, *Anjoukori okmánytár* V, str. 499-500, Wertner, "Családtörténeti adalékok. I. Az első Kórogyiak", str. 170.

⁴⁷⁴ MNL OL, DL 2895, Nagy, *Anjoukori okmánytár* III, str. 146-147, Kristó, Makk, *Anjoukori Oklevéltár* XIX, str. 62-63, Andrić, „Korodski“, str. 633, Wertner "Családtörténeti adalékok. I. Az első Kórogyiak", str. 169.

⁴⁷⁵ MNL OL, DL 3600, Nagy, *Anjoukori okmánytár* IV, str. 352-353, Smičiklas, CD XI, str. 67, Piti, *Anjoukori Oklevéltár* XXVII, str. 290.

⁴⁷⁶ MNL OL, DL 4108, Nagy, *Anjoukori okmánytár* V, str. 352-354, Smičiklas, CD XI, str. 508-570, *Anjoukori Oklevéltár* XXXIV, str. 72-73.

⁴⁷⁷ MNL OL, DL 4157, Engel, KMG: Kórogyi, str. 1031-1032, Bösendorfer, „Parba radi osječke carine“, str. 370, Wertner, "Családtörténeti adalékok. I. Az első Kórogyiak", str. 170, Fejér, CD VIII/4, str. 541-543, CD IX/2, str. 15 (Fejér istu ispravu svrstava u 1341. godinu što nije točno).

⁴⁷⁸ MNL OL, DL 4157, Bösendorfer, „Parba radi osječke carine“, str. 370, Fejér, CD VIII/4, str. 541-543, CD IX/2, str. 15.

⁴⁷⁹ MNL OL, DL 4157, Bösendorfer, „Parba radi osječke carine“, str. 371, Fejér, CD IX/2, str. 271-272.

⁴⁸⁰ MNL OL, DL 4251, Nagy, *Anjoukori okmánytár* V, str. 543-546, Wertner, "Családtörténeti adalékok. I. Az első Kórogyiak", str. 170, Engel, Rukopis: Kórogy (Kis-), str. 110, Engel, KMG: Kórogyi, str. 1031-1032.

⁴⁸¹ MNL OL, DL 41220, Nagy, *Anjoukori okmánytár* VI, str. 108-109, Fejér, CD IX/7, str. 41, 123-124, Wertner, "Családtörténeti adalékok. I. Az első Kórogyiak", str. 170, Sršan u *Povijest Osijeka*, str. 24.

⁴⁸² Mažuran, „Ulomak nadgrobnog spomenika“, isti, *Tvrđava i grad Osijek*, str. 16, Andrić, „Korodski“, str. 633.

⁴⁸³ MNL OL, DL 5241.

⁴⁸⁴ Muratorius, *Rerum Italicarum scriptores*, str. 442, M. Karbić, Miljan, „Kako postati bugarskim banom“, str. 12.

⁴⁸⁵ MNL OL, DL 5332, M. Karbić, Miljan, „Kako postati bugarskim banom“, str. 12 (26. srpnja 1364.: *magister Ladislaus filius Philpus de korogh aule nostre miles*), MNL OL, DL 5333, Engel, Rukopis: Kórogy (Kis-), str. 110.

et fratrum suorum infrascriptorum...).⁴⁸⁶ Ladislav II. obnašao je dužnost bugarskog bana⁴⁸⁷ te se kao takav spominje 1367.⁴⁸⁸ i 1368.,⁴⁸⁹ a kao bivši ban 1382. godine.⁴⁹⁰

U ispravi od 1. srpnja 1384. godine, u kojoj kraljica Marija mačvanskog bana Stjepana I. Korodškog naziva barunom, prvi i posljednji put se spominje njegov brat Lovro II. i Ladislav II., obojica kao pokojni (*condam Laurencius...olim Ladislaus banus, fratres eiusdem vterini...*).⁴⁹¹ Stjepan I. Korodški se u izvorima tijekom 1390., 1391. i 1392. javlja nekoliko puta.

Stjepan I. Korodški jedini je od svoje braće imao nasljednike. Imao je pet sinova, Ivana I., Ladislava III., Stjepana II., Filipa V. i Nikolu I. te kćer Doroteju.

Ivan I., Ladislav III. i Filip V. prvi se put javljaju u već spomenutoj ispravi od 1. srpnja 1384. godine. Svi Stjepanovi sinovi, zajedno sa Stjepanom I., spominju se 1390.⁴⁹² i 1392.⁴⁹³ godine. Ivan I. se u razdoblju od 4. svibnja 1395. do 10. lipnja 1396. godine javlja kao kraljičin tavernik,⁴⁹⁴ a zajedno s braćom Ladislavom III. i Filipom V. u kolovozu 1397. godine kao *filio quondam magistri domini Stephani de Korog Bani de Mach*, iz čega se može zaključiti da je Stjepan I. 1397. bio pokojni.⁴⁹⁵ Kao pokojni datiran je i 27. ožujka 1399. godine (*quondam magnifico domino Stephano filio Phylpus de Korogh bano*).⁴⁹⁶

Ladislav III. Korodški javlja se u ispravi kralja Žigmunda objavljenoj 30. svibnja 1398. godine u Gorjanima,⁴⁹⁷ a zajedno s bratom Filipom V. u prosincu 1398. godine vezano za uzurpaciju posjeda Žigmunda Našičkog.⁴⁹⁸

⁴⁸⁶ Fejér, CD IX/3, str. 455-456. (prijepis isprave od 11. svibnja 1343.), Wertner, "Családtörténeti adalékok. I. Az első Kórogyiak", str. 170.

⁴⁸⁷ Engel, KMG: Bolgár bán (*banus Bulgariae*), str. 56.

⁴⁸⁸ Ortway, Pesty, *Oklevelek Temesvármegye és Temesvárváros történetéhez* I, str. 300.

⁴⁸⁹ MNL OL, DL 285837, Fejér, CD IX/4, str. 120, Ortway, Pesty, *Oklevelek Temesvármegye és Temesvárváros történetéhez* I, str. 106, Pesthy, *Krassó vármegye története III. Oklevéltár*, str. 87, Wertner "Családtörténeti adalékok. I. Az első Kórogyiak", str. 170.

Iako Werner nije siguran koji Filip je njegov otac, jasno je da se radi o Lovrinom unuku i sinu Filipa III.

⁴⁹⁰ MNL OL, DL 33726, Smičiklas, CD XVI, str. 314 (više: str. 306-315).

⁴⁹¹ MNL OL, DL 33215, Smičiklas, CD XVI, str. 476-477.

⁴⁹² MNL OL, DL 7640, *Zsigmondkori oklevéltár* I, str. 186-187, br. 1660, Mažuran, *Povijesni izvori*, str. 80-83.

⁴⁹³ MNL OL, DL 7765, Mažuran, *Povijesni izvori*, str. 98-99, isti, *Srednjovjekovni i turski Osijek*, str. 58, Jozić, „Obitelj grofova od Korogja“, str. 185.

⁴⁹⁴ Wertner, „Adalékok a XIV. századbeli magyar világi archontológiához“, 4. svezak, 8. dio, str. 23-24, Fejér, CD X/2, str. 288, Ortway, Pesty, *Oklevelek Temesvármegye* I, str. 261.

⁴⁹⁵ MNL OL, DL 42655, *Zsigmondkori oklevéltár* I, str. 545, br. 4937, Lővei, *Posuit hoc monumentum pro aeterna memoria* I, str. 473.

⁴⁹⁶ MNL OL, DL 7765, Engel, KMG: Kórogyi, str. 1031-1032.

⁴⁹⁷ Smičiklas, CD XVIII, str. 344, Ivan Kukuljević Sakcinski, *Jura regni Croatiae, Dalmatiae et Sclavoniae* I (Zagreb 1861), str. 170.

⁴⁹⁸ MNL OL, DL 8370, Mažuran, *Povijesni izvori*, str. 182-183.

Filip V. 1399. godine u svoje ime i u ime svoje braće Ivana I., Ladislava III., Stjepana II. i Nikole I. traži potvrdu prava na posjed Karanac koju mu kralj Žigmund izdaje 27. ožujka 1399. godine.⁴⁹⁹ Ladislav III. 1399. godine posljednji se put u izvorima javlja kao živa osoba.⁵⁰⁰

Filip V. ponovno se javlja u prosincu 1405. godine kada je zatražio potvrdu o posjedovanju Koške i okolnih mjesta, uz predodjenje ranije dobivenih isprava o posjedničkom pravu.⁵⁰¹

Plemići Nikola I. i Stjepan II. spominju se u ispravi Bosanskog kaptola od 24. veljače 1411. godine kada su zbog duga Davidu od Szántóa predali posjed Nemetin i okolna mjesta.⁵⁰² Svoj pristanak za tu predaju posjeda dao je Filip V. i njegov maloljetni sin Ivan II., koji se tada prvi put javlja u povijesnim izvorima. Nikola I. u povijesnim se izvorima javlja i 1418. godine, zajedno s braćom Filipom V. i Stjepanom II.,⁵⁰³ dok je njegov posljednji spomen zabilježen 3. siječnja 1425. godine.⁵⁰⁴

Filip V. sudjelovao je u radu crkvenog sabora u Konstanzu u siječnju 1415. godine.⁵⁰⁵ S braćom Stjepanom II. i Nikolom I. javlja se u veljači 1417.,⁵⁰⁶ dok se 1418. godine u ispravi Čazmanskog kaptola prvi put koristi titulom grofa od Castellisa.⁵⁰⁷ Filip V. se zajedno s bratom Stjepanom II. i sinom Ivanom II. javlja 1419.⁵⁰⁸ te 1420.⁵⁰⁹ godine vezano za zakup Drenovca (Slatinskog) i Voćina u Križevačkoj županiji.

Kćer Stjepana I. Doroteja, supruga Petra Voćinskog, zajedno se s braćom Filipom V. i Stjepanom II. sukobljava sa Žigmundom Voćinskim 1418. godine.⁵¹⁰ Doroteja se spominje još 22. studenog 1420. kao udovica Petra Voćinskog.⁵¹¹

Stjepan II. Korodski spominje se u izvorima od 1399. godine,⁵¹² a 1423. godine zabilježeno je da je u braku s Katarinom Nemetinski, odnosno Katarinom Lacko od Szántóa.⁵¹³

⁴⁹⁹ MNL OL, DL 7640.

⁵⁰⁰ MNL OL, DL 8496, *Zsigmondkori oklevéltár* I, str. 681, br. 6125.

⁵⁰¹ MNL OL, DL 7765.

⁵⁰² MNL OL, DL 26579 (isprava Bosanskog kaptola od 24. veljače 1411., te Kolozsmonostorskog konventa od 3. prosinca 1343. godine), *Zsigmondkori oklevéltár* III, str. 111, br. 184.

⁵⁰³ MNL OL, DL 92524.

⁵⁰⁴ MNL OL, DL 11624.

⁵⁰⁵ MNL OL, DF 275467.

⁵⁰⁶ MNL OL, DL 3584 (isprave od 11. svibnja 1343. i 13. svibnja 1364.), *Anjoukori okmánytár* IV, str. 328-329.

⁵⁰⁷ MNL OL, DL 33781.

⁵⁰⁸ MNL OL, DL 87933. (isprava kralja Žigmunda od 30. kolovoza 1419. i Čazmanskog kaptola 21. travnja 1420.).

⁵⁰⁹ MNL OL, DL 33551 (*Philpus et Stephano filiis Stephani Bani de Korogh, Johanne que filio eiusdem Philipus*).

⁵¹⁰ MNL OL, DL 33349, *Zsigmondkori oklevéltár* VI, str. 593, br. 2416.

⁵¹¹ MNL OL, DL 11000.

⁵¹² MNL OL, DL 7640.

⁵¹³ Pál Lukcsics, *Diplomata pontificum saec. XV: századai pápák oklevelei: Martinus papa V (1417-1451)*, prvi dio (Budimpešta 1931), str. 147, Engel, KMG, str. 1497, *Zsigmondkori oklevéltár* X, str. 496. David Lacko od Szántóa od 1415. do 1419. je obnašao dužnost slavonskog bana.

Posljednji se put u povijesnim izvorima kao živa osoba spominje 1430. godine. Tada se javlja u dvije isprave, u jednoj s bratom Filipom V.,⁵¹⁴ a u drugoj sam.⁵¹⁵ Stjepanova supruga Katarina zajedno se s kćerkama Apolonijom i Uršulom spominje još 20. kolovoza 1458. godine kada prosvjeduje protiv darovanja dvorca Bálványos (*castri Balwanas*) u županiji Belső-Szolnok Gerébu od Vingarda. Protiv darovanja bio je i Ladislav Lučenac/Losonci (*Losonc*), vlasnik dvorca od 1456. do 1476. godine.⁵¹⁶

Ivan I. Korođski posljednji se put u povijesnim izvorima spominje 31. kolovoza 1431. godine (*Johannem filium Stephani de Korogh*), kao svjedok sukoba Ladislava Batmonoštorskog i Jakoba Zenthgal, koji je optužen da je opustošio dva Ladislavova posjeda u Bodroškoj županiji.⁵¹⁷

Filip V. redovito se pojavljivao u ispravama različitog karaktera sve do 20. lipnja 1433. godine kada se saznaje da je pokojni.⁵¹⁸ Tada se spominje njegova udovica Jelena, kćer palatina Eustahija od Jolsve.⁵¹⁹ Filip V. se kao pokojni javlja i 1435.,⁵²⁰ a Jelena kao udovica i 1436. godine.⁵²¹

Filipov sin Ivan II. Korođski u izvorima se spominje od 1411. godine.⁵²² Kao jedan od palatinovih ljudi i svjedoka vezan za slučaj uvođenja Ivana Gerecha u posjed Nabrada u županiji Szatmár spominje se 1415. godine.⁵²³ Godine 1434. spominje se u dvije isprave. U prvoj ispravi od pape Eugena IV. traži dopuštenje za brak s Barbarom Gorjanski,⁵²⁴ a u drugoj se saznaje da je u braku te da ima dvije kćeri, Katarinu i Mariju.⁵²⁵ Ponovno se spominje 1437. kada traži

Katarina je navedena kao Nemetinska prema posjedu Nemetin kraj Osijeka kojeg je držala njezina obitelj (Engel, KMG: Szlavón bán (*regni Sclavoniae banus*), str. 40, Kolos rokonsága 1. tábla: Lack (szántói), str. 1024, Kórógyi, str. 1032; 1497).

⁵¹⁴ MNL OL, DL 12218.

⁵¹⁵ MNL OL, DF 233441, Engel, Rukopis: Valkóvár, str. 240.

⁵¹⁶ MNL OL, DL 36392, Engel, MKV.

Dvorac je od 1406. do 1456. godine bio u vlasništvu Katarinine obitelji, obitelji Lacko od Szántóa.

⁵¹⁷ MNL OL, DL 80335, *Zichy-család okmánytára* VIII, str. 486-490. Isprava palatina Ladislava Gorjanskog objavljena je 1433. godine.

⁵¹⁸ MNL OL, DL 12514.

⁵¹⁹ Pridjevak dolazi od posjeda Jelšava u Gömörskoj županiji kojeg su posjedovali u razdoblju od 1327. do 1427. (Engel, MKV).

⁵²⁰ Fejér, CD X/8, str. 643-644.

⁵²¹ MNL OL, DL 12951.

⁵²² MNL OL, DL 26579.

⁵²³ MNL OL, DF 211532, *Zsigmondkori oklevéltár* V, str. 302, br. 1053.

⁵²⁴ Pál Lukcsics, *Diplomata pontificum saec. XV.: századi pápák oklevelei: IV. Jenő pápa (1431-1447) és V. Miklós pápa (1447-1455)*, drugi dio (Budimpešta 1938), str. 128.

⁵²⁵ MNL OL, DL 12530.

poništenje braka s Anom Morovički,⁵²⁶ i 1440. godine kada je u braku s Elizabetom Gorjanski,⁵²⁷ koja se kao njegova žena spominje i 1443. godine.⁵²⁸

Ivanova sestra i Filipova kćer Katarina bila je udana za Ivana Perényija s kojim je Ivan II. 27. lipnja 1454. godine sklopio nasljedni ugovor.⁵²⁹ Katarina se kao udovica Ivana Perényija javlja 24. travnja 1459. godine (*...et magnificam dominam Katherinam de Korogh, relictam sepefati condam domini Johannis*). Naime, tada gradsko vijeće grada Košice (*Kassa*, u županiji Abaúj) navodi kako je isplaćena polovica duga Stjepana Perényija, koja je iznosila 537 florena zlata Nikoli Gurmanu. Perényi su posjed ViZsigmondkori oklevéltárlý (*Wysol*) u županiji Abaúj dali u zalog za 1074 florena zlata, a kada cjelokupni iznos bude isplaćen, posjed će im se vratiti. Isprava svjedoči da su Katarina i Ivan Perényi u braku imali sina Stjepana.⁵³⁰

U braku s Elizabetom Gorjanski, Ivan II. imao je sina Gašpara koji se prvi put u povijesnim izvorima javlja 31. ožujka 1447. godine.⁵³¹ Iako Bösendorfer navodi kako je Ivan II. uz sina Gašpara imao i kćer, za pretpostaviti je da je došlo do zabune. Naime, Bösendorfer kasnije navodi kako bi Gašparova sestra mogla biti Katarina, supruga Ivana Perényija, što nije točno. Katarina Perényi bila je sestra Ivan II. i kćer Filipa V.⁵³²

U ispravi kralja Ladislava V. od 29. listopada 1456. godine Ivan II. Korodški prvi se put spominje kao pokojni.⁵³³ Još se u ispravama spominje 6. rujna 1457. godine⁵³⁴ i 20. veljače 1459. godine.⁵³⁵

Elizabeta se s Gašparom redovito pojavljivala u izvorima sve do 23. lipnja 1472. godine,⁵³⁶ kada se Gašpar prvi puta spominje kao pokojni. Gašpar je bio posljednji član obitelji Korodški.⁵³⁷

U povijesnim su izvorima zabilježeni još neki pojedinci čija povezanost s obitelji Korodški nije utvrđena. Tako se u 14. stoljeću javlja Barnaba Korodški. Prvi put u travnju 1396. godine,⁵³⁸ a potom 1397. i 1402. godine, kao zastupnik tužitelja Mihaela, sina Stjepana

⁵²⁶ Lukcsics, *Diplomata pontificum saec. XV.*, drugi dio, str. 156, Fejér, CD X/7, str. 877-878, Josephi Koller, *Cathedralis Ecclesiae Quinqueecclesiensis Canonici Historia Episcopatus Quinqueecclesiarum* III (Posonii 1784), str. 362-364.

⁵²⁷ MNL OL, DL 34302, Radvanszky, Závodszy, *A Héderváry-család oklevéltára* I, str. 200-202.

⁵²⁸ MNL OL, DL 13706, Engel, KMG: Kórógyi, str. 1031-1032.

⁵²⁹ MNL OL, DL 24541, Mažuran, *Srednjovjekovni i turski Osijek*, str. 75, Andrić, „Korodški“, str. 634.

⁵³⁰ MNL OL, DL 81349, *Zichy-család okmánytára* X, str. 71-73.

⁵³¹ Teleki, *Hunyadiak kora Magyarországon* X, str. 194-195.

⁵³² Andrić, „Posljednji plemići Korodški i čudesa sv. Ivana Kapistrana“, str. 127, Bösendorfer, *Crtice iz slavonske povijesti*, str. 307-308, Engel, KMG: Kórógyi, str. 1031-1032.

⁵³³ MNL OL, DF 260365 (*Gaspar fily qdam Johannis de Korogh*).

⁵³⁴ MNL OL, DL 15185, Bösendorfer, „Parba radi osječke carine“, str. 369, 377-378.

⁵³⁵ MNL OL, DL 81331, *Zichy-család okmánytára* X, str. 54-55.

⁵³⁶ MNL OL, DL 17333.

⁵³⁷ Laszowski, „Porijetlo plemića od Koroga (Kologjvara)“, str. 2.

⁵³⁸ MNL OL, DL 92041, Engel, Rukopis: Kórógyi, str. 108.

Mikolskog, protiv Nikole Monoštorskog i sina mu Ladislava pred dvorskim sucem Frankom Szécsényijem, gdje predočava pisma Bačkog kaptola i županijskog suda Vukovske županije.⁵³⁹ Još se javlja u svibnju 1398. godine.⁵⁴⁰

U svibnju 1378. godine u izvorima se spominje *comes Bakou de Korogh vicecomes de Walkou*.⁵⁴¹ Isti se kao podžupan Vukovske županije ponovno spominje u lipnju sljedeće, 1379.,⁵⁴² te u kolovozu 1380. godine.⁵⁴³

Pál Engel smatra da bi Bakou de Korogh možda bio zamjenik Ivana Horvata u Vukovskoj županiji u razdoblju u kojem se pojavljuje u izvorima, od 1378. do 1380. godine.⁵⁴⁴ No, jesu li Barnaba i Bakou Korođski pripadali obitelji Korođski, i u kakvom su međusobnom odnosu bili, povijesni izvori ne otkrivaju.

Da su postojale i druge obitelji sličnog imena (Kóród, Korongh) svjedoči nemali broj izvora. Ivan i Ladislav Korod spominju se 1426. godine kao kraljevi ljudi koji su rješavali određeni slučaj u županiji Szatmár.⁵⁴⁵ Proučavajući županiju Szatmár pomoću Engelove karte može se utvrditi da je postojala obitelj koja je nosila naziv Kóródi, a držala je posjed Kóród (danas TiszaKóród), koji se nalazio u sjevernom dijelu županije, južno od rijeke Tise, u razdoblju od 1348. do 1517. godine.⁵⁴⁶ U istoj je županiji postojalo još jedno mjesto imena Kóród (danas SzamosKórógy), koji se nalazio zapadno od grada Szatmár, a južno od rijeke Szatmar.⁵⁴⁷ Na području Transilvanije također je zabilježeno mjesto Korogh. Može se pretpostaviti da je i tamo postojala obitelj istog prezimena, jer se u ispravi erdeljskog kaptola od 25. kolovoza 1420. godine spominju Petar i Ivan de Korog (*Petrus filius Johannis de Korog ac Johannes frater eiusdem*), kao kraljevi ljudi određeni za rješavanje jednog slučaja.⁵⁴⁸

Dana 29. listopada 1441. godine Kolozsmonostorski konvent donosi ispravu u kojoj se spominje *Ladislaus de Korogh*.⁵⁴⁹ Ovdje se ne može raditi o Ladislavu Korođskom jer niti jedan iz obitelji Korođski, pa čak ni iz obitelji Seglački, nije u tom trenutku bio živ.

⁵³⁹ MNL OL, DL 33535, Mažuran, *Povijesni izvori*, str. 246-250, Engel, Rukopis: Kórógy, str. 108.

⁵⁴⁰ MNL OL, DL 92074, Engel, Rukopis: Kórógy, str. 108.

⁵⁴¹ MNL OL, DF 265704, Engel, Rukopis: Kórógy, str. 108.

⁵⁴² MNL OL, DL 91860, Engel, Rukopis: Kórógy, str. 108.

⁵⁴³ MNL OL, DF 265714, Engel, Rukopis: Kórógy, str. 108.

⁵⁴⁴ Engel, Rukopis: Kórógy, str. 108.

⁵⁴⁵ MNL OL, DF 221654, *Zsigmondkori oklevéltár* XIII, str. 133-134, br. 298.

⁵⁴⁶ Engel, MKV.

⁵⁴⁷ Engel, MKV, Csánki, *Magyarország történelmi földrajza* I, str. 478.

⁵⁴⁸ MNL OL, DL 29762, *Zsigmondkori oklevéltár* VII, str. 479, br. 2101.

⁵⁴⁹ MNL OL, DL 36390, str. 53.

Stoga, iako postoje primjeri kada se i članovi drugih obitelji u izvorima bilježe kao *Korod*, *Korog*, *Korogh* može se razlučiti pripadaju li proučavanoj obitelji Korođski ili ne, uzme li se u obzir širi kontekst i prostor u kojemu su Korođski djelovali.

3.1.2. Seglački

Osim u ispravama u kojima se spominju zajedno s članovima obitelji Korodški, sinovi Ladislava I. Seglačkog Ivan I., Filip I., Demetrije i Ladislav II. spominju se i u nekoliko zasebnih isprava. Podaci o Seglačkima puno su skromniji te u povijesnim izvorima nisu toliko često bilježeni kao Korodški. Vjerojatno je razlog tomu u činjenici što se članovi obitelji nisu u tolikoj mjeri istaknuli svojim funkcijama kao Korodški. Treba izuzeti pečuskog biskupa Ladislava II. Seglačkog, o kojemu povijesni izvori donose popriličan broj podataka zbog funkcije koju je obnašao.

Ivan I., Filip I. i Demetrije Seglački spominju se od 1294. godine,⁵⁵⁰ dok se Ladislav II. Seglački, najpoznatiji po funkciji pečuskog biskupa, u povijesnim izvorima spominje od 1295. godine,⁵⁵¹ zajedno s braćom, a svi se ponovno spominju i sljedeće, 1296. godine.⁵⁵²

Ivan I. Seglački u izvorima se javlja i krajem 1298. godine. Tada je Ivan I. darovao posjed Tizin u Vukovskoj županiji svojoj maćehi i njezinim sinovima, svojoj polubraći, koja su također bila prisutna (*fratribus suis carnalibus et non uterinis*).⁵⁵³ Oni se u ispravi ne spominju imenom, ali može se zaključiti da se radilo o Filipu I., Demetriju i Ladislavu I. Seglačkom. Ime njihove majke se ne navodi.

Ponovno se Ivan I. Seglački s braćom Filipom I., Demetrijem i Ladislavom II. spominje sljedeće, 1299. godine. To je ujedno i posljednji spomen braće zajedno, a Ivana I. uopće kao žive osobe u povijesnim izvorima.⁵⁵⁴ Demetrije Seglački se posljednji put u povijesnim izvorima spominje 1300. godine kada je došao pred Pečuški kaptol potvrditi diobu imovine koju su njegova braća Filip I. i Ladislav II. ranije napravila s Ivanom I. Seglačkim u odsutnosti Demetrija.⁵⁵⁵

⁵⁵⁰ Wenzel, *Árpádkori új okmánytár* XII, str. 552.

⁵⁵¹ Wenzel, *Árpádkori új okmánytár* X, str. 183-184.

⁵⁵² MNL OL, DL 1436, Wenzel, *Árpádkori új okmánytár* X, str. 232-233, Smičiklas, CD VII, str. 237, Andrić, „Korodški“, str. 633, Kukuljević Sakcinski, „Regesta documentorum“, knj. 28, str. 172-173, Andrić, „Podgorje Papuka i Krndije“ drugi dio, str. 75-76, Wertner, „Családtörténeti adalékok. I. Az első Kórógyiak“, str. 167.

⁵⁵³ Wenzel, *Árpádkori új okmánytár* XII, str. 623, Smičiklas, CD VII, str. 321, Wertner „Családtörténeti adalékok. I. Az első Kórógyiak“, str. 167, Mažuran, *Srednjovjekovni i turski Osijek*, str. 53.

⁵⁵⁴ Wenzel, *Árpádkori új okmánytár* XII, str. 643.

⁵⁵⁵ Wenzel, *Árpádkori új okmánytár* XII, str. 659.

Ladislav II. Seglački pojavljuje se u razdoblju od 1309.⁵⁵⁶ do 1314.⁵⁵⁷ godine kao prepošt. U funkciji pečuškog biskupa javlja se u razdoblju od 17. siječnja 1315.⁵⁵⁸ pa sve do 17. siječnja 1346. godine.⁵⁵⁹

Filip I. Seglački u povijesnim se izvorima javlja 11. veljače 1312. godine,⁵⁶⁰ te 6. svibnja 1319. godine, zajedno sa sinom Filipom II., i bratom Ladislavom II. Seglačkim, kada se njegov sin Filip II. po prvi puta javlja u povijesnim izvorima. Filip II. javlja se kao sin brata pečuškog biskupa Ladislava II.⁵⁶¹

Sljedeći spomen na Seglačke potječe iz 1335. godine kada su članovi obitelji dijelili posjed Moslavina i utvrdu Bršljanica (Brštanovac).⁵⁶² Filip I. Seglački se ne spominje kao sudionik, već samo kao otac Filipa II.⁵⁶³ Posljednji spomen Filipa I. Seglačkog kao žive osobe potječe od 6. svibnja 1319. godine, dok se 1335. tijekom podjele posjeda ne spominje kao aktivni sudionik. Pretpostavka je da je u razdoblju od 1319. do 1335. umro.

Osim 1335. godine, Filip II. Seglački, sin Filipa I., i biskup Ladislav II. pojavljuju se zajedno 1338. godine,⁵⁶⁴ te ponovno 1343. godine u ispravi kralja Ludovika I.⁵⁶⁵ Filip II. javlja se i 16. svibnja 1347. godine kada Pečuški kaptol javlja kako je na zahtjev podžupana Baranjske županije Stjepana, sina Lovre, od 14. svibnja 1343. godine, utvrđeno da je Filip II. doista bolestan te se zbog bolesti (*magistrum Philpe graviter in lecto egritudinis decumbere*) ne može odazvati sudskom pozivu.⁵⁶⁶ Posljednji se put kao živa osoba spominje 1358. godine kada je tužio Stjepana I. Korodškog zbog zaposjedanja svojih posjeda u Baranjskoj i Vukovskoj županiji.⁵⁶⁷

Filip II. imao je sinove Ladislava III., Nikolu I. i Ivana II. Seglačkog.⁵⁶⁸

⁵⁵⁶ Kristó, *Anjou-kori Oklevéltár* II, str. 321, Koszta, „A 14. század közepéig“, str. 92.

⁵⁵⁷ MNL OL, DL 1849, Nagy, *Anjoukori okmánytár* I, str. 356, Kristó, *Anjou-kori Oklevéltár* III, str. 355, Koszta, „A 14. század közepéig“, str. 92.

⁵⁵⁸ Kristó, *Anjoukori okmánytár* I, str. 377, Kristó, *Anjou-kori Oklevéltár* IV, str. 14, Wertner, *Családtörténeti adalékok. I. Az első Kórogyiak*“, str. 168, Koszta, „A 14. század közepéig“, str. 92.

⁵⁵⁹ *Anjou-kori Oklevéltár* XXX, str. 38-39, Engel, KMG: *Függelék: A felhasznált méltóságsorok jegyzéke*, str. 703.

⁵⁶⁰ MNL OL, DL 2874, Nagy, *Anjoukori okmánytár* I, str. 247-248, Wertner, „Családtörténeti adalékok. I. Az első Kórogyiak“, str. 168.

⁵⁶¹ MNL OL, DL 1960, Nagy, *Anjoukori okmánytár* I, str. 514-515.

⁵⁶² MNL OL, DL 2895, Nagy, *Anjoukori okmánytár* III, str. 146-149, Kristó, Makk, *Anjou-kori Oklevéltár* XIX, str. 62-63.

⁵⁶³ Wertner, „Családtörténeti adalékok. I. Az első Kórogyiak“, str. 168.

⁵⁶⁴ MNL OL, DL 261772, *Anjou-kori Oklevéltár* XXII, str. 96.

⁵⁶⁵ MNL OL, DL 3584, Nagy, *Anjoukori okmánytár* IV, str. 328-329, Piti, *Anjou-kori Oklevéltár* XXVII, str. 199, Wertner, „Családtörténeti adalékok. I. Az első Kórogyiak“, str. 169, Mažuran, *Srednjovjekovni i turski Osijek*, str. 54.

⁵⁶⁶ MNL OL, DL 3907, Nagy, *Anjoukori okmánytár* V, str. 62-63.

⁵⁶⁷ MNL OL, DL 4787, Tasnádi, *Anjoukori okmánytár* VII, str. 341.

⁵⁶⁸ Engel, KMG: *Kórogyi*, str. 1031-1032.

Ladislav III. se u izvorima prvi puta javlja 1353. godine,⁵⁶⁹ dok se Nikola I. prvi put javlja u ispravi Požeškog kaptola od 1362. godine, kada ga se poziva pred sud zbog spora sa sinovima Petra Kereztúra.⁵⁷⁰

Sin Filipa II. Seglačkog Ladislav III. samostalno se spominje u srpnju 1364. godine.⁵⁷¹ Nikola I. posljednji se put spominje u siječnju 1374. godine,⁵⁷² dok se Ladislav III. s bratom Ivanom II. spominje još 1378. godine.⁵⁷³

Ladislav III. sudjelovao je u pobunama protiv kralja te je označen kao nevjernik i izdajnik Kraljevstva zbog čega je 1388. godine smaknut u Budimu odsijecanjem glave.⁵⁷⁴ Posthumno se kao *infideli* spominje 1392. godine.⁵⁷⁵

Ivan II. Seglački prvi se put u izvorima pojavio već spomenute 1364. godine, zajedno sa pečuškim biskupom Ladislavom II. Seglačkim.⁵⁷⁶ Potom se javlja 1378., a kao pokojni 1390. godine.⁵⁷⁷ Nisu nam poznate njegove ženidbene veze, ali zna se da je imao sina Emerika koji se javlja u studenom 1391., kada se pečuški biskup Bálint žalio da je Emerik zaposjeo polovicu njegova posjeda Tizin, te ponovno u siječnju 1392. godine kada Bosanski kaptol svjedoči da je posjed nakon Ladislavove nevjere oduzet i predan kralju na upravljanje, koji je pak posjed predao pečuškom biskupu Bálintu i njegovoj braći.⁵⁷⁸ Emerik se spominje i 1409., odnosno 1410. godine.⁵⁷⁹ Emerik je bio posljednji poznati predstavnik obitelji Seglački, koja je njegovom smrću izumrla.

⁵⁶⁹ Engel, KMG: Kórógyi, str. 1031-1032.

⁵⁷⁰ MNL OL, DL 5147.

⁵⁷¹ MNL OL, DL 5333, Engel, Rukopis: Kórógy (Kis-), str. 110.

⁵⁷² Smičiklas, CD XV, str. 3-6 (22. siječnja).

⁵⁷³ MNL OL, DL 6504.

⁵⁷⁴ MNL OL, DL 42461, *Zsigmondkori oklevéltár* I, str. 188, br. 1669, Šišić, *Vojvoda Hrvoje Vukčić Hrvatinić*, str. 61.

⁵⁷⁵ MNL OL, DL 7765, Mažuran, *Povijesni izvori*, str. 98-99 (prijepis od 27. ožujka 1399).

⁵⁷⁶ MNL OL, DL 3584, *Anjoukori okmánytár* IV, str. 328-329.

⁵⁷⁷ MNL OL, DL 7649, *Zsigmondkori oklevéltár* I, str. 194, br. 1714.

⁵⁷⁸ MNL OL, DL 42506, *Zsigmondkori oklevéltár* I, str. 252, br. 2285, str. 257, br. 2346 (MNL OL, DL 42506).

⁵⁷⁹ MNL OL, DL 32262, MNL OL, DL 26019, *Zsigmondkori oklevéltár* II, drugi dio, str. 306 (306-310), br. 7246. Engel navodi 1410. godinu (KMG: Kórógy, str. 1032).

3.2. Terminološke napomene vezane uz označavanje srodstva i načini bilježenja članova obitelji u izvorima

Ovo poglavlje prikazuje kako su članovi obitelji Korodških i njihovi najbliži rođaci Seglački iskazivali svoje srodstvo, odnosno koju su terminologiju članovi obitelji koristili kako bi iskazali pripadnost obitelji.

U razvoju obitelji razlikuju se dvije faze. U prvoj fazi razvoja, koja je trajala tijekom 13. stoljeća, pripadnici obitelji definirali su se prema začetniku obitelji – Kletu, odnosno kao njegovi sinovi i nasljednici. Važno je napomenuti da su se u toj prvoj fazi kasniji Korodški i Seglački, definirali samo kao Kletovi potomci te da nije bilo nikakvih faktora koji bi ih odvajali na bilo koji način. Odvajanje se dogodilo u drugoj fazi razvoja, koja je trajala kroz cijelo 14. i 15. stoljeće, kada su se pripadnici obitelji definirali prema mjestu sjedišta obitelji. Tako su se Korodški prvi počeli definirati prema utvrdi Korodvar u Vukovskoj županiji već krajem 13. stoljeća, dok su se Seglački sredinom 14. stoljeća počeli definirati prema posjedu Szeglak u Baranjskoj županiji, iako ni tada nije u potpunosti nestalo definiranje prema pretku.

Prvi spomen članova obitelji u povijesnim izvorima potječe iz 1243. godine kada su Kletovi sinovi zabilježeni kao *Cleti filii Ladislaus Philippus et Gregorius*.⁵⁸⁰ Oni se ponovno spominju 1256. godine, kada se u ispravi, osim po pretku definiraju i sjedištem, *Philippus, et Gregorius filii Cleti Comitis de Chapa*,⁵⁸¹ dok su 1258. označeni kao Kletovi sinovi – *Comes Ladyzlaus Philippus et Gregorius filij Comitis Clety fideles nostri*.⁵⁸² Ponovno se *Comites Ladyzlaus, Magister Phylpus et Gregorius filii Comitis Clethy* javljaju 1276. godine,⁵⁸³ a u razdoblju od 1272. do 1290. zabilježeni su kao *magister Philippus Ladislaus et Gregorius*.⁵⁸⁴ Takva praksa bilježenja karakteristična je za prvu generaciju pripadnika obitelji, koji su na ovaj način bilježeni u izvorima sve do kraja 13. stoljeća.

U razdoblju koje je uslijedilo, članovi obitelji svoju su pripadnost najčešće definirali dodajući uz osobno ime pridjevnik izveden iz imena njezinog glavnog sjedišta. Već 1295. godine postoji isprava koja spominje Lovru I. Korodškog, definiranog kao *de Korongh*, dok su

⁵⁸⁰ MNL OL, DL 33703.

⁵⁸¹ MNL OL, DL 441, Szentpétery, *Az Árpád-házi királyok okleveleinek kritikai jegyzéke*, 1. svezak, 2. dio, str. 343, br. 1107, Fejér, CD IV/2, str. 379-380, Jelaš, *Rekonstrukcija srednjovjekovne urbane mreže*, str. 93.

⁵⁸² MNL OL, DL 33212, Smičiklas, CD V, str. 101-102, Wenzel, *Árpádkori új okmánytár* VII, str. 481-482, Sakcinski, *Borba Hrvatah s Mongoli i Tatari*, str. 106-107, Kempf, *Požega – zemljopisne bilješke*, str. 73.

⁵⁸³ Wenzel, *Árpádkori új okmánytár* IX, str. 163-164, Kukuljević Sakcinski, „Regesta documentorum“, knj. 27, str. 148.

⁵⁸⁴ MNL OL, DL 5359, Engel, *Rukopis: Becenc (Bencenc)*, str. 14.

njegovi bratići i budući Seglački u tom trenutku definirani kao *Magister Johannes, Phylippus, Demetrius et Ladizlaus filii Comitis Ladizlai*, dakle samo kao Ladislavovi sinovi.⁵⁸⁵

Isprava iz 1296. godine ponovno bilježi definiranje prema pretku. Tako se bratići, odnosno sinovi Filipa I., Lovro I., Filip II. i Ladislav I. (budući Korodski) i sinovi Ladislava I., Ivan I., Filip I., Demetrije i Ladislav II. (budući Seglački) navode kao *Magistri Laurencius et Phylipus, ac Ladizlaus filius Magistri Phylipus filii Comitis Clety ab una parte, Magister Johannes, Phylpus, Demetrius, ladizlaus filij Comitis Ladizlai filii eiusdem Comitis Clety ab altera*, dakle kao Kletovi sinovi i unuci.⁵⁸⁶

Terminologija korištena prilikom zapisivanja imena osoba iz obitelji Korodski i Seglački u povijesnim je izvorima jednostavna. Osobe su se najčešće bilježile kao nečiji sinovi (*filius*), kao braća (*frater*), očevi (*pater*) te bratići (*fratres patruales*). Godine 1296. u parnici između Filipovih sinova (Lovro I., Filipa II. i Ladislava I.) i Ladislavovih sinova (Ivana I., Filipa I., Demetrija i Ladislava II.), treći brat Ladislava I. Seglačkog i Filipa I. Korodskog nazvan je *Magister Gregorius frater eorum patruelis*.⁵⁸⁷ Braća su bilježena i kao *fratres carnales*. Tako su primjerice zabilježeni Lovro I. i njegova brat Filip II. Korodski 1293. godine (*magister Laurencius filius magistri Phs. (Philpes) pro se, et pro fratre suo carnali et magistro Phs. (Philpes) vocato*).⁵⁸⁸ Godine 1299. Ladislav I. Korodski naveden je kao *carnalis videlicet frater Filipa II. Korodskog*.⁵⁸⁹ Tada su Filip II. i Ladislav I. navedeni kao sinovi *eiusdem magistri Phylippi maioris*. Ukoliko članovi obitelji nisu bili prava braća, već polubraća, taj je odnos također zabilježen. Ivan I. Seglački imao je polubraću s očeve strane (*fratribus suis carnalibus et non uterinis*) te se 1298. navodi njegova maćeha i njezini sinovi (*nobili domine nouerce sue et filiis eiusdem*).⁵⁹⁰

U ispravi Pečuškog kaptola iz lipnja 1349. godine Filip III., sin Lovro I. Korodskog, zabilježen je kao *magister philipus filius laurency de Korough*,⁵⁹¹ dok se u ispravi objavljenoj u studenom iste godine navodi kao *philippo magno de korogh*.⁵⁹² Godine 1364. sin Filipa III., Ladislav II. navodi se kao *Magister Ladislaus, filii Philippus de Korog*.⁵⁹³ Isprave potvrđuju

⁵⁸⁵ Wenzel, *Árpádkori új okmánytár* X, str. 183-184, Kukuljević Sakcinski, „Regesta documentorum“, knj. 28, str. 170, Wertner „Családtörténeti adalékok. I. Az első Kórogyiak“, str. 168-169.

⁵⁸⁶ MNL OL, DL 1436, Wenzel, *Árpádkori új okmánytár* X, str. 232, Smičiklas, CD VII, str. 237, Kukuljević Sakcinski, „Regesta documentorum“, knj. 28, str. 172-173.

⁵⁸⁷ Wenzel, *Árpádkori új okmánytár* X, str. 233.

⁵⁸⁸ Wenzel, *Árpádkori új okmánytár* V, str. 84-86.

⁵⁸⁹ MNL OL, DL 76181, *Zichy-család okmánytára* I, str. 93.

⁵⁹⁰ Wenzel, *Árpádkori új okmánytár* XII, str. 623, Smičiklas, CD VII, str. 321, Wertner „Családtörténeti adalékok. I. Az első Kórogyiak“, str. 167, Mažuran, *Srednjovjekovni i turski Osijek*, str. 53.

⁵⁹¹ *Zichy-család okmánytára* II, str. 385, Bösendorfer, „Parba radi osječke carine“, str. 368.

⁵⁹² MNL OL, DL 3964.

⁵⁹³ Fejér, CD IX/3, str. 455.

da nije postojalo pravilo vezano za navođenje pojedinaca u povijesnim izvorima i točnog prekida s jednim načinom bilježenja.

Seglački su bilježeni na isti način. Tako je primjerice 1358. godine Filip II. u izvorima označen kao *magister Philpe filius Philipi de Zuglak*,⁵⁹⁴ dok je njegov sin Nikola I. u jednoj ispravi iz 1362. godine zabilježen kao *Nicolaus filius Philpe de Zuglak*.⁵⁹⁵

Ponekad se za označavanje srodstva navodilo i više generacija. Tako se u ispravi objavljenoj 1391. godine Emerik, sin Ivana II. Seglačkog navodi kao *filius Johannis fily quondam Philpe de eadem Zuglak*.⁵⁹⁶

Položaj zeta zabilježen je kao *gener suus*⁵⁹⁷ ili *gener noster*.⁵⁹⁸

Pripadnice obitelji označene su kao nečije kćeri (*filia*), žene (*uxor, consors*) ili udovice (*relict*) te sestre (*soror*). Kletova sestra Chen u ispravi iz 1259. godine označena je kao gospođa (*nobilis matrone Chen*), potom kao udovica Petra Apora (*relicte Petri Comitis de Opor*), kćer magistra Filipa (*filie Magistri Philippi*) te sestra kneza Filipa (*sororis Comitis Phylippi*).⁵⁹⁹ Udovica Ivana II. Korodškog pojavljuje se 1466. godine kao *domina Elizabet relict* *Johannis banii de Korogh*.⁶⁰⁰

U povijesnim je izvorima čest slučaj da se pojedinac označuje i dužnošću koju je obnašao u trenutku izdavanja isprave ili ranije. Isprava objavljena 1389. godine označava Stjepana I. Korodškog kao župana županije Krassó (*domino Stephano filio Philippi de Korogh comiti de Chrassow*),⁶⁰¹ a isprava od 1391. kao nekadašnjeg bana (*Stephano de Korog olim bano*).⁶⁰² Zbog izdaje, odnosno pobune protiv kralja, Ladislav III. Seglački u povijesnim je izvorima nakon smrti bilježen kao nevjernik, kako ga i isprava od 1392. godine navodi (*quondam Ladislaum filii Philpe Szeglak ... infideli*).⁶⁰³ Filip V. Korodški na crkvenom je saboru u Konstanzi označen kao vitez i barun Ugarskog Kraljevstva (*Nobilis vir Philippus de Chorogh miles et baro regni Ungarie...*),⁶⁰⁴ a nakon susreta s bavarskom grofovskom obitelji Castellis 1417. godine i potpisivanja ugovora o međusobnom nasljeđivanju s članom istoimene obitelji,

⁵⁹⁴ MNL OL, DL 4787, Tasnádi, *Anjoukori okmánytár* VII, str. 341.

⁵⁹⁵ MNL OL, DL 5147.

⁵⁹⁶ MNL OL, DL 42506, *Zsigmondkori oklevéltár* I, str. 252, br. 2285, str. 257, br. 2346.

⁵⁹⁷ MNL OL, DL 33703, Smičiklas, CD IV, str. 203, 218, Fejér, CD IV/1, str. 340-342, Kukuljević Sakcinski, „Regesta documentorum“, knj. 24, str. 223, Buturac, *Pisani spomenici Požege*, str. 121-122, Wertner, „A Horvátiak elei“, str. 515.

⁵⁹⁸ Fejér, CD VIII/1, str. 524-525, Wertner, „Családtörténeti adalékok. I. Az első Kórógyiak“, str. 170, Knauz, *Monumenta ecclesiae Strigoniensis* II, str. 67.

⁵⁹⁹ Fejér, CD IV/2, str. 519.

⁶⁰⁰ MNL OL, DL 16309.

⁶⁰¹ MNL OL, DL 7530.

⁶⁰² MNL OL, DL 7679, *Zsigmondkori oklevéltár* I, str. 212.

⁶⁰³ MNL OL, DL 7765, Mažuran, *Povijesni izvori*, str. 98-99 (prijepis 27. ožujka 1399.).

⁶⁰⁴ MNL OL, DF 288735, *Zsigmondkori oklevéltár* V, str. 68, br. 44-45, str. 69, br. 46-47.

Filip V. počinje se koristiti titulom grofa od Castellisa (*Philipus Comes de Castellis dominusque de Korogh*).⁶⁰⁵ Titulu grofa od Castellisa preuzima i njegov sin Ivan II. nakon obnove ugovora sa spomenutom grofovskom obitelji 1434. godine (*Iohannes comes de Castel et dominus de Korogd*).⁶⁰⁶

Od svih rodbinskih veza u povijesnim se izvorima najviše isticala veza između oca i sina, odnosno najčešće je u povijesnim izvorima zabilježen taj odnos, što ukazuje na važnost te veze u srednjovjekovnom društvu. U povijesnim izvorima koji donose podatke o Korodškima i Seglačkima u gotovo svim se ispravama navodi veza *filius*, čak i nakon što su se obitelji počele definirati prema svome sjedištu. Ta se veza prvenstveno ističe kao važna jer je sin od oca baštiniio i nasljeđivao položaj u društvu i sva svoja dobra. Uz tu se vezu najčešće isticala i veza među braćom, posebno prilikom zajedničkog istupanja u parnicama.

U povijesnim je vrelima i kod drugih plemićkih obitelji najčešće zabilježena spomenuta veza između oca i sina. Takav je slučaj i s primjerice rodом Borića bana,⁶⁰⁷ s Gorjanskima,⁶⁰⁸ s plemićki rodом Tetenj⁶⁰⁹ te s Babonićima.⁶¹⁰

Pri navođenju članova obitelji u radu se koristi kroatizirani oblik obiteljskog imena Korodski, dok se mađarski oblik Kórógyi zadržava u naslovima mađarskih radova, u citatima, u engleskom sažetku i ondje gdje je potrebno istaknuti izvorni oblik imena. Isti se princip primjenjuje i na obitelj Seglački, čiji se oblici u izvorima i historiografiji pojavljuju u više inačica, primjerice kao de Zeglak, de Zuglak ili Szegláki. U glavnom tekstu radi preglednosti koristi se hrvatski oblik Seglački, dok se izvorni latinski ili mađarski oblici navode kada su važni za razumijevanje izvora, identifikaciju osobe ili toponimsku vezu.

Osobna imena članova obitelji u glavnom se tekstu također navode u hrvatskom obliku ondje gdje za to postoji ustaljena hrvatska inačica: Filip, Stjepan, Grgur, Ladislav, Ivan, Nikola, Lovro, Demetrije i Gašpar. Latinski i mađarski oblici, poput Philippus, Stephanus, Gregorius, Ladislaus, Johannes, Nicolaus, Laurentius, Demetrius, Gasparus/Gaspar ili Fülöp, István, László i János, navode se samo kada su potrebni zbog izvornog navoda, razjašnjenja identiteta

⁶⁰⁵ MNL OL, DL 53969, *Zsigmondkori oklevéltár* VI, str. 308, br. 1062, Neumann, „Találkozó Konstanzban“, str. 105.

Iako bi prijevod „Comes de Castellis“ odgovarao tituli kneza od Castellisa, bavarska obitelj Castellis bila je grofovska te se stoga u ovom slučaju koristi ta titula.

⁶⁰⁶ MNL OL, DL 12649, Neumann, „Találkozó Konstanzban“, str. 104, 107.

⁶⁰⁷ M. Karbić, *Rod Borića bana*, str. 82.

⁶⁰⁸ Andrić, „Velikaška obitelj Gorjanski“. Članak ukazuje na vezu između oca i sina, odnosno na sustav nasljeđivanja posjeda i svih dobara od oca.

⁶⁰⁹ Nekić, „Plemićki rod Tetenj“, str. 195-233.

⁶¹⁰ Kekez, *Plemićki rod Babonića*, str. 211-216.

osobe ili usporedbe s historiografijom. Time se nastoji postići ravnoteža između čitljivosti hrvatskog teksta i vjernosti izvornim oblicima zabilježenima u diplomatskoj građi.

Poseban problem predstavljaju osobe koje se u izvorima pojavljuju pod istim osobnim imenom u više generacija. U takvim slučajevima radi jasnoće se koriste redni brojevi, primjerice Filip I., Filip V., Ivan II. ili Ladislav II. Ti redni brojevi ne predstavljaju službenu srednjovjekovnu titulaturu, nego istraživačko pomagalo kojim se u radu razlikuju istoimeni članovi obitelji. Kod svake identifikacije uzimaju se u obzir kronološki okvir, patronim, srodničke oznake, posjedi, službe i osobe s kojima se pojedinac pojavljuje u ispravama.

Toponimski pridjevci, poput de Korogh i de Zeglak, u radu se ne promatraju samo kao oznake mjesta podrijetla, nego i kao pokazatelji promjene obiteljskog identiteta. Prijelaz od označavanja prema zajedničkom pretku prema označavanju prema posjedovnom središtu pokazuje da se identitet plemićke obitelji u srednjem vijeku oblikovao kroz kombinaciju srodstva, nasljednih prava, posjeda i društvene reprezentacije. Zbog toga terminološka analiza nije samo tehničko pitanje, nego važan dio razumijevanja strukture i funkcioniranja obitelji.

3.3. Struktura obitelji

Osnovna institucija ugarskog, ali i srednjovjekovnog društva na zapadnoeuropskoj razini pa i šire, bila je plemićki rod (*genus, generatio*), čiji su članovi imali zajedničke, stvarne ili izmišljene pretke.⁶¹¹ Osim u Ugarsko-Hrvatskom Kraljevstvu, plemstvo je u plemićke rodove bilo organizirano i u drugim zemljama srednje Europe (Poljska), ali i u zapadnoj Europi (Škotska, Irska, Španjolska). Granica se pružala od Baltičkog mora do Jadrana, zapadnu je granicu činila Španjolska, odnosno Irska i Škotska, a istočnu granica Istočnog i Zapadnog kršćanstva.⁶¹²

Osim zajedničkog pretka i imena, članovi plemićkog roda živjeli su u istom kućanstvu i posjedovali zajedničku imovinu i zemlju,⁶¹³ dijelili prihode s nje te imali zajedničko kulturno mjesto, tradiciju i simbole.⁶¹⁴

Osim sačuvanih povijesnih izvora od kojih su najbrojnije darovnice, kupoprodajni ugovori, oporuke te razna izvješća sa sudskih parnica, o funkcioniranju i strukturi roda podatke donose pravne odredbe, među kojima najvažniju ulogu zauzima zbornik ugarskog općeg prava *Tripartit*.⁶¹⁵ Iako je *Tripartit* nastao početkom 16. stoljeća, dakle već na izmaku srednjovjekovnog razdoblja, pruža važne podatke o ugarskom običajnom pravu i za proučavano razdoblje. Unatoč važnosti *Tripartita*, treba biti oprezan i imati na umu da on nije samo odraz ugarskog običajnog prava već i shvaćanja njegova autora, Stephena Werbőczya.⁶¹⁶

Za istraživače povijesti srednjovjekovnog plemstva i njegove strukture, kao polazna osnova za njihova istraživanja i komparativni materijal, osim izvorne građe važni su i rezultati hrvatske i mađarske historiografije, a među najvažnijima treba spomenuti Damira Karbića i njegovu doktorsku disertaciju *The Šubići of Bribir. A Case Study of a Croatian Medieval Kindred*, te članak „Hrvatski plemićki rod i običajno pravo“. Treba istaknuti i knjigu Martina Radyija *Nobility, Land and Service in Medieval Hungary* te knjigu Erika Fügedija *The Elefánthy. The Hungarian Nobleman and His Kindred*.

Što se tiče obiteljske strukture srednjovjekovno je plemstvo bilo organizirano prema dva temeljna modela: kognatskom i agnatskom. Kognatski model organizacije obiteljskih struktura

⁶¹¹ Rady, *Nobility, Land and Service*, str. 22-23, D. Karbić, „Hrvatski plemićki rod“, str. 73, Fügedi, *The Elefánthy*, str. 28.

⁶¹² M. Karbić, *Plemićki rod Borića bana*, str. 82-83, *Rod Borića bana*, str. 100, D. Karbić, „Hrvatske plemićki rod“, str. 73-74, isti, *The Šubići of Bribir*, str. 191-192.

⁶¹³ D. Karbić, „Hrvatski plemićki rod“, str. 73, *The Šubići of Bribir*, str. 148.

⁶¹⁴ Rady, *Nobility, Land and Service*, str. 28, Kekez, *Plemićki rod Babonića*, str. 186.

⁶¹⁵ Rady, „Stephen Werbőczy's Tripartitum (1517)“, str. 1174-1587.

⁶¹⁶ M. Karbić, *Plemićki rod Borića bana*, str. 82, *Rod Borića bana*, str. 100.

ističe značenje obje linije srodstva, dakle i po majci i po ocu, dok agnatski model naglašava mušku silaznu liniju od zajedničkog pretka.⁶¹⁷ Prelazak s kognatskog na agnatski princip organizacije rodova u Zapadnoj se Europi dogodio u razdoblju od 10. do 12. stoljeća.⁶¹⁸ Martin Rady istaknuo je kako se prijelazna faza od kognatskog do agnatskog principa protezala kroz 11. i 12. stoljeće.⁶¹⁹ Damir Karbić razlikuje razvoj ugarskih rodova po kognatskom principu, zastupljenom od 11. do početka 13. stoljeća, te agnatskom, zastupljenom od 13. stoljeća na dalje.⁶²⁰

U hrvatskoj i mađarskoj historiografiji može se pratiti struktura plemićkih rodova u Ugarsko-Hrvatskom Kraljevstvu od trenutka kada su oni već prešli na agnatski model.

Erik Fügedi navodi da pojam *genus* označava različite stvarnosti u vrijeme doseljenja Mađara i u kasnijim stoljećima te razlikuje tri vrste plemićkih rodova. Prvi tip roda smješta u vrijeme doseljenja, a obuhvaća razdoblje do prihvatanja kršćanstva. Rod je bio dio vojne strukture mađarskih plemena te je svakom rodu prilikom podjele zemlje pripao određeni teritorij. Drugi tip, raširen u 13. i 14. stoljeću, označava rod čije se podrijetlo temeljilo na muškoj liniji od stvarnog ili izmišljenog pretka, čiji pripadnici zajednički posjeduju imovinu, određenu tradiciju, kulno mjesto, simbole i nose zajedničko ime.⁶²¹ Damir Karbić navodi i razdiobu agnatskog modela. Od prve polovice 13. do sredine 14. stoljeća ističe naglasak na krvnoj povezanosti, a od sredine 14. stoljeća na zajedničkoj imovini.⁶²² U fazi kada je za koheziju roda bilo važno zajedničko podrijetlo članovi roda nazivaju se *fratres generationales*, a u razdoblju važnosti zajedničke imovine *fratres condisionales*.⁶²³ Damir Karbić ujedno naglašava i promjenu terminologije za označavanje srodstva prilikom promjene modela roda. Tako se u prvoj fazi koja je naglašavala krvno srodstvo pripadnost rodu izražavala terminom *de genere*, a u drugoj fazi s prijedlogom *de* i nazivom sjedišta obitelji.⁶²⁴

⁶¹⁷ M. Karbić, *Plemićki rod Borića bana*, str. 84. (bilješka), *Rod Borića bana*, str. 103. (bilješka), Kekez, *Plemićki rod Babonića*, str. 187-188, D. Karbić, *The Šubići of Bribir*, str. 195-196.

⁶¹⁸ M. Karbić, *Plemićki rod Borića bana*, str. 84, *Rod Borića bana*, str. 101, Kekez, *Plemićki rod Babonića*, str. 188.

⁶¹⁹ M. Karbić, *Plemićki rod Borića bana*, str. 84, *Rod Borića bana*, str. 101, prema Martin Rady, "Erik Fügedi and the Elefánthy Kindred", *The Slavonic and East European Review* 77 (2) (1999), 259-308, str. 298-300.

⁶²⁰ D. Karbić, *The Šubići*, str. 195-196.

⁶²¹ M. Karbić, *Plemićki rod Borića bana*, str. 83, *Rod Borića bana*, str. 100, D. Karbić, *The Šubići of Bribir*, str. 195-196.

⁶²² D. Karbić, *The Šubići of Bribir*, 196

⁶²³ D. Karbić, *The Šubići of Bribir*, str. 194-195, M. Karbić, *Plemićki rod Borića bana*, str. 83-84, *Rod Borića bana*, str. 100-101, Fügedi, *The Elefánthy*, str. 4-6.

⁶²⁴ D. Karbić, *The Šubići of Bribir*, str. 200, M. Karbić, *Plemićki rod Borića bana*, str. 84, *Rod Borića bana*, str. 101.

Prvo važno pitanje na koje treba dati odgovor jesu li Korođski bili plemićka obitelj ili plemićki rod. Određena povijesna literatura drži Korođske rodom,⁶²⁵ što nije netočno jer imaju gotovo sva obilježja i karakteristike jednog plemićkog roda. No, usprkos tome, budući da u slučaju Korođskih nije došlo do razvijanja složenije srodničke strukture, do većeg njezinog grananja niti izdvajanja drugih obitelji iz nje, u doktorskoj su disertaciji, kao što je vidljivo i u samom njezinom naslovu, Korođski definirani kao obitelj. Od Korođskih je odvojena samo jedna obitelj, Seglački, koji su se imenom razlikovali od Korođskih, iako su se, nakon izdvajanja imenom, ponekad i dalje definirali i kao Korođski. Kod obitelji Korođski zabilježeno je postojanje sedam generacija, dok je kod njihovih najbližih rođaka Seglačkih nešto manje, ukupno pet.

Strukturom obitelj Korođski odgovara drugom tipu roda raširenom od 13. stoljeća, u kojem se prvo naglašavala važnost krvne povezanosti, a potom zajedničke imovine. Od 13. stoljeća, od kada se može pratiti obitelj Korođski, pripadnici obitelji definirali su se kao nečiji sinovi, unuci i braća (najčešće Kletovi), što nam govori o koheziji unutar obitelji koja se temeljila na krvnoj povezanosti. Već od kraja 13. stoljeća, tijekom 14. pa sve do druge polovice 15. stoljeća u povijesnim su se izvorima članovi obitelji prilikom označavanja pripadnosti obitelji koristili nazivom sjedišta, u najčešćem obliku *de Korog/de Korogh*. Drugim riječima, u kasnijoj fazi razvoja obitelji glavni čimbenik koji je utjecao na koheziju unutar obitelji bila je zajednička imovina.⁶²⁶ Pozivanje na krvnu povezanost i na posjede u slučaju obitelji Korođski poklapa se sa srednjoeuropskim trendovima agnatskog modela.

Jednako kao i najbliži rođaci Korođski, Seglački su se od kraja 13. do sredine 14. stoljeća definirali prema pretku, dakle naglasak je bio na krvnoj povezanosti. Tako su se prvi Seglački u povijesnim izvorima navodili kao Kletovi sinovi i unuci ili kao Ladislavovi sinovi i Kletovi unuci. Od sredine 14. stoljeća, točnije od 1347. godine kada Seglački dobivaju posjed Szeglak u Baranjskoj županiji,⁶²⁷ koji postaje sjedište obitelji, u povijesnim se izvorima počinju navoditi prema tome mjestu, najčešće u obliku *de Zuglak/de Zeglak*. Kod Seglačkih do promjene u koheziji dolazi kasnije, upravo zbog kasnijeg stjecanja glavnog posjeda.

Prilikom proučavanja strukture plemićke obitelji važno je promotriti je li se, i kako, struktura obitelji mijenjala kroz vrijeme, kakvi su bili međusobni odnosi pojedinih njegovih članova te što je za njih značila obitelj kao cjelina. U tekstu je već navedeno da se obitelj

⁶²⁵ Andrić, „Korođski“, str. 632, Andrić, *Potonuli svijet*, str. 245.

⁶²⁶ *de Korogh* (Wenzel, *Árpádkori uj okmánytár* X, str. 183, Kukuljević Sakcinski, „Regesta documentorum“, knj. 28, str. 170).

⁶²⁷ MNL OL, DL 3907.

imenom definirala kao *Korođski*, a kasnije je došlo do odvajanja Seglačkih. Od Kletova sina Filipa I. potekla je obitelj Korođski, a od Kletova drugog sina Ladislava I. obitelj Seglački. Prilikom proučavanja pitanja promjene strukture obitelji Korođski važno je pažnju obratiti na Seglačke. Jesu li se oni smatrali Korođskima pa su se u jednom trenutku razvoja obitelji odvojili kao poseban ogranak ili od početka postoje dvije definirane obitelji. Prilikom proučavanja povijesnih izvora može se zaključiti da su se Seglački u jednom trenutku odvojili kao poseban ogranak i da od početka povijesti obitelji Korođski ne postoje dvije definirane obitelji. Jedina veća promjena kod obitelji Korođski, jednako kao i kod Seglačkih, je promjena čimbenika njezine kohezije. Od sredine 13. stoljeća kada se obitelj prvi put javlja u povijesnim izvorima, njihovi se članovi definiraju kao Kletovi sinovi ili unuci, odnosno sinovi Kletovih sinova, dakle kao Kletovi potomci. Obitelj se tada nije definirala kao *Korođski* niti *Seglački*, odnosno u povijesnim se izvorima tada ne koriste pridjevci *Korođski* i *Seglački*. Potkraj 13. stoljeća u povijesnim se izvorima počinje koristiti pridjevak *Korođski*, a pridjevak *Seglački* tek od sredine 14. stoljeća. Nakon što su se Korođski u povijesnim izvorima počeli definirati kao Korođski, to nije bio jedini način njihova definiranja jer iz upotrebe nije izašlo definiranje prema pretku. Seglački su se u tome razdoblju sve do upotrebe pridjevka *Seglački* i dalje definirali prema pretku.

Obitelj Seglački predstavlja najbliže rođake Korođskih, a o postojanju svijesti o povezanosti između ovih obitelji u prilog govori tvrdnja da su se Seglački definirali kao Korođski u situaciji kada su smatrali da je to potrebno. Primjerice, isprava od 13. svibnja 1364. godine ukazuje na činjenicu da su se Seglački i dalje ponekad definirali kao Korođski, jer su kao takvi navedeni u ispravi. Razlog tomu leži u činjenici što im je povezanost i poistovjećivanje s Korođskima bilo potrebno radi ostvarivanja prava na određene posjede.⁶²⁸ Iako su se imenom odvojili od Korođskih, Seglački su se i dalje smatrali dijelom obitelji Korođski.

Kada se govori o strukturi plemićke obitelji važno je promotriti i kako je ona funkcionirala. Je li postojala jasna hijerarhija, odnosno je li postojao pojedinac koji se isticao kao vođa, ili je obitelj funkcionirala kao skup manjih neorganiziranih jedinica.

Povijesni izvori ne donose puno podataka o strukturi moći, no na temelju onoga što povijesni izvori donose, ipak se može nešto zaključiti o statusu pojedinih članova obitelji. Tako se primjerice, svojim funkcijama i vojnim zaslugama posebno izdvajao Klet, koji se u vrelima

⁶²⁸ MNL OL, DL 3584, *Anjoukori okmánytár* IV, str. 328-329.

navodi kao knez (*Cleti comitis*).⁶²⁹ Od obitelji Korodški, važno je istaknuti Lovru I. i Filipa V., kraljičine tavernike. Lovro I. se 1295. godine spominje i kao jedan od visokih dužnosnika Kraljevstva, kao kraljev upravitelj, odnosno kao glavni stolnik kraljeve majke i vojvotkinje cijele Slavonije, Tomasine Morosini.⁶³⁰ Po važnosti se istaknuo i Ladislav II. Korodški, bugarski ban,⁶³¹ te Stjepan I., mačvanski ban. Stjepan I. Korodški je osim titule mačvanskog bana, nosio i titulu baruna,⁶³² te se istaknuo u dinastičkim borbama za ugarsko-hrvatsko prijestolje između Žigmunda Luksemburškog i Karla Dračkog, kao jedan od najprivrženijih pristaša kraljice Marije i Elizabete te kralja Žigmunda. Filip V. se uz dužnost kraljičinog tavernika,⁶³³ istaknuo sudjelovanjem na crkvenom saboru u Konstanzu, među barunima i plemićima Kraljevstva.⁶³⁴ Uz to, papa ga 12. siječnja 1415. godine oslovljava kao viteza i baruna Kraljevstva.⁶³⁵ Ivan II. Korodški istaknuo se dugogodišnjim mačvanskim banovanjem, a 1440. i dužnošću suca kraljevske kurije te kraljičinog izaslanika na dvoru poljskog i budućeg ugarsko-hrvatskog kralja Vladislava I. Jagelovića.⁶³⁶ Od članova obitelji Seglački potrebno je istaknuti pečuskog biskupa Ladislava II., koji je upravljao biskupijom više od 30 godina.⁶³⁷

Knez Klet se u povijesnim izvorima spominje jedino posthumno te nije poznato na koji je način postao knezom i koliko je dugo tu funkciju obnašao, ali pretpostavka je da je služio kralju Beli IV. Članovi obitelji Korodški istaknuli su se obnašanjem važnih državnih svjetovnih funkcija te su brojni članovi obitelji bili u službi kralja, dok je kod Seglačkih kroz funkciju Ladislava II. naglasak bio na crkvenoj službi. Na temelju svih dostupnih podataka u povijesnim izvorima može se zaključiti da tijekom svoje povijesti obitelj Korodški, jednako kao i obitelj Seglački, nije imala strogu hijerarhiju, niti jednu vodeću osobu, već samo osobe koje su se istaknule svojim funkcijama.

Iako se ne može utvrditi postojanje stroge hijerarhije unutar obitelji Korodški i Seglački niti izdvojiti jednog trajnog nositelja obiteljske vlasti, pojedini članovi koji su obnašali visoke

⁶²⁹ MNL OL, DL 33703, Smičiklas, CD IV, str. 218, Kukuljević Sakcinski, *Borba Hrvatah s Mongoli i Tatari*, str. 80-81.

⁶³⁰ Wenzel, *Árpádkori új okmánytár* X, str. 183, Wertner, "Családtörténeti adalékok. I. Az első Kórogyiak", str. 168, Nagy, *Anjoukori okmánytár* IV, str. 353, Smičiklas, CD XI, str. 67, Čuk, *Požeško plemstvo i požeška županija*, str. 67.

⁶³¹ MNL OL, DL 285837, Ortway, Pesty, *Oklevelek Temesvármegye* I, str. 106, 300, Fejér, CD IX/4, str. 120, Pesthy, *Krassó vármegye története* III, str. 87, Smičiklas, CD XVI, str. 314 (str. 306-315).

⁶³² MNL OL, DL 33215, Smičiklas, CD XVI, str. 476.

⁶³³ MNL OL, DF 208991, MNL OL, DL 234134, MNL OL, DL 53919, Ortway, Temes, *Oklevelek Temesvármegye* I, str. 529.

⁶³⁴ Fejér, CD X/8, str. 557-560.

⁶³⁵ MNL OL, DF 275467.

⁶³⁶ MNL OL, DL 80719, *Zichy-család okmánytára* IX, str. 10-11.

⁶³⁷ Stanko Andrić, "Crkvene strukture predturske Slavonije, *Slavonija, Baranja, Srijem - vrela europske civilizacije*, prvi svezak, Stanko Andrić, Josip Bratulić, Stjepan Čosić, Ivana Iskra Janošić, Krešimir Nemeć (ur.) (Zagreb 2009), 259-267, str. 260. Više o tome u poglavlju o povezanosti obitelji s Crkvom.

državne ili crkvene službe imali su istaknutiju ulogu u zastupanju obiteljskih interesa prema van. Njihov društveni položaj omogućavao im je izravniji pristup kraljevskom dvoru i drugim centrima moći, zbog čega su mogli djelovati kao predstavnici roda u pitanjima vezanim uz posjede, privilegije i političke odnose. Stoga se može pretpostaviti da je ugled stečen obnašanjem službi pojedinim članovima davao veći utjecaj unutar obitelji, premda izvori ne upućuju na postojanje formalnog obiteljskog predstavnika.

Čest je bio slučaj da je jedan od braće iz obitelji Korođski nastupao pred kraljem ne samo u svoje ime, nego i u ime ostale braće, osobito prilikom stjecanja određenih privilegija ili potvrđivanja prava na posjede. Takvi primjeri upućuju na to da su pojedini članovi obitelji imali važnu ulogu u zastupanju zajedničkih obiteljskih interesa pred kraljevskom vlašću. Tako je primjerice Stjepan I. izvjestio kralja Žigmunda o sukobu s Monoštorskima i njihovom osporavanju prava Korođskih na posjed Karanac u Baranjskoj županiji, nakon čega kralj Žigmund Stjepanu I. i njegovim nasljednicima potvrđuje pravo na posjed. Nakon toga je Filip V. zatražio od kralja u svoje ime i u ime svoje braće Ivana I., Ladislava III., Stjepana II. i Nikole I. potvrdu o pravu na posjed Karanac u Baranjskoj županiji, koju im kralj i izdaje.

3.4. Odnosi među članovima i granama obitelji

Povijesni izvori ne donose izravne podatke o odnosima u obitelji, ali brojne situacije koje bilježe, kao primjerice sudske parnice, darovnice, isprave o prodaji i zalogu posjeda, svjedoče o njihovim odnosima i koheziji unutar obitelji. Važno pitanje na koje ovdje treba dati odgovor je kakvi su bili odnosi među članovima i granama obitelji, te što je općenito najviše utjecalo na te odnose.

Povezanost članova obitelji u velikoj se mjeri temeljila na krvnoj povezanosti, a potom i na zajedničkoj imovini i sustavu nasljeđivanja.⁶³⁸ Jedan od temeljnih odnosa unutar roda i obitelji je odnos između roditelja i djece. Prema odredbama iz sustava *Tripartita* djeca su bila podređena očevoj vlasti.⁶³⁹ Otac je imao prava i nad imovinom svojih sinova te je mogao raspolagati imovinom neemancipirane djece sve do njihove emancipiranosti.⁶⁴⁰ Ujedno, dok je pod očevim skrbništvom, sin nije mogao otuđiti nasljedne zemlje,⁶⁴¹ no s druge strane, otac je bio dužan sačuvati očinski posjed (patrimonij) i prenijeti ga na svoju djecu.⁶⁴² Sin nije mogao biti isključen iz obiteljskog nasljedstva, jedino je mogao biti prisiljen na diobu posjeda, i to u slučaju ako primjerice tuče roditelje, ne poštuje ih, pokuša ih ubiti, odbija uzdržati mentalno oboljelog roditelja, optužuje roditelje za nešto pred sudom ili ne pomaže u izbavljanju roditelja iz zarobljeništva, ako vodi društveno neprihvatljiv način života i slično.⁶⁴³

Jednako kao otac, i sin je mogao tražiti diobu posjeda, i to primjerice u slučaju ženidbe uz očev pristanak, ako je otac rasipnik ili ako okrutno postupa prema njemu, primjerice ako mu brani ženidbu.⁶⁴⁴ Otac je mogao zadržati sina i nakon punoljetnosti i ženidbe, te ako je i on imao sinove, i oni su bili u vlasti njegova oca. Vlast nad sinom prestajala bi diobom, a vlast nad kćerkom njezinom udajom. Brak nije bio valjan sve dok ga njezin otac ne bi odobrio.⁶⁴⁵

Postojeći izvori vezani za obitelj Korođski ne pružaju puno podataka o odnosu roditelja i djece. U izvorima nije zabilježen niti jedan slučaj sukoba i podjele posjeda između oca i

⁶³⁸ D. Karbić, „Hrvatski plemićki rod“, str. 104.

⁶³⁹ M. Karbić, *Plemićki rod Borića bana*, str. 88. O istome je pisao i Margetić, *Hrvatsko srednjovjekovno obiteljsko i nasljedno pravo*, str. 296-298, D. Karbić, „Hrvatski plemićki rod i običajno pravo“, str. 88, 99.

⁶⁴⁰ M. Karbić, *Plemićki rod Borića bana*, str. 88, D. Karbić, „Hrvatski plemićki rod i običajno pravo“, str. 88-89, Rady, „Stephen Werbőczy’s Tripartitum“, str. 1418-1419.

⁶⁴¹ Rady, „Stephen Werbőczy’s Tripartitum (1517)“, str. 1418.

⁶⁴² M. Karbić, *Plemićki rod Borića bana*, str. 88, D. Karbić, „Hrvatski plemićki rod i običajno pravo“, str. 89.

⁶⁴³ Hrvatsko običajno pravo, za razliku od *Tripartita* dopušta razbaštinjenje (Poljički zakon, Novigradski zbornik). M. Karbić, *Plemićki rod Borića bana*, str. 88, D. Karbić, „Hrvatski plemićki rod i običajno pravo“, str. 88-89, Rady, „Stephen Werbőczy’s Tripartitum“, str. 1419.

⁶⁴⁴ M. Karbić, *Plemićki rod Borića bana*, str. 89, Rady, „Stephen Werbőczy’s Tripartitum“, str. 1419-1420, Fügedi, *The Elefánthy*, str. 22.

⁶⁴⁵ M. Karbić, *Plemićki rod Borića bana*, str. 89.

sina/sinova, te i to ukazuje na prirodu njihovih odnosa. Do podjele posjeda dolazilo je jedino nakon smrti oca. Tako su u siječnju 1352. godine podijeljeni posjedi Filipa III. Koroškog.⁶⁴⁶ Dvije trećine posjeda naslijedili su stariji Filipovi sinovi Filip IV. i Ladislav II., a trećinu mlađi sin Stjepan I., dok je tim dijelom posjeda upravljala njegova majka zbog njegove maloljetnosti. Ako bi se Filipova udovica htjela ponovno udati, onda bi njezina trećina prešla u ruke Filipa IV. i Ladislava II., jednako kao i briga za Stjepana I.⁶⁴⁷ Ovaj primjer ukazuje na nastojanje da Koroški očuvaju cjelovitost svojih posjeda, te su se na neki način vjerojatno htjeli ograditi od potencijalnog otuđenja posjeda. U trenutku kada Stjepan I. postane punoljetan, može s braćom, ukoliko to želi, izvršiti novu, trajnu podjelu posjeda.

Zabilježen je i slučaj koji uvelike ukazuje na brigu unutar obitelji. Ivan I. Seglački je 1298. godine dao svojoj maćehi, udovici Ladislava I. Seglačkog, i njezinim sinovima, svojoj polubraći, posjed Tizin u Vukovskoj županiji, kako bi ih mogla uzdržavati sve do vremena kada ne postanu punoljetni te kada mogu podijeliti posjed.⁶⁴⁸ Primjer ukazuje na međusobnu brigu članova obitelji te nastojanje da se osiguraju uvjeti za egzistenciju.

Često su se očevi zajedno sa svojim sinovima pojavljivali u parnicama. Tako primjerice u siječnju 1451. godine Ivan II. Koroški i njegov sin Gašpar zajedno protestiraju protiv uvođenja Katarine, udovice Petra Čeha Levanjskog, i unuka Nikole Treutula u neke posjede u Požeškoj županiji, preko zastupnika Nikole de Bekusewch.⁶⁴⁹ Ivan II. i sin mu Gašpar sukobljavali su se s cikadorskim opatom Emerikom radi osječkih prihoda tijekom 1453. i 1454. godine.⁶⁵⁰

U slučajevima vezanima za zamjenu posjeda, pristanak su morala dati i ostala braća, a zajedno se s ocem ponekad spominjao i sin, iako je bio maloljetan. Tako su za razmjenu određenih posjeda u Vukovskoj županiji Nikola I. i Stjepan II. Koroški trebali pristanak ostale braće, zbog čega je Filip V. morao dati svoj pristanak, ali i pristanak svoga maloljetnog sina Ivana II.⁶⁵¹ Uključivanjem maloljetnika u poslove s posjedima naglašeno je pravo nasljednika na posjede te činjenica da su posjedi smatrani zajedničkim, obiteljskim vlasništvom. Iako je pravo na upravljanje nekim posjedom stečeno tek nakon što bi pojedinac postao punoljetan, članovi obitelji Koroški nastojali su uključiti malodobne sinove u proces njihovog

⁶⁴⁶ MNL OL, DL 4251, Nagy, *Anjoukori okmánytár* V, str. 543-546, Wertner, "Családtörténeti adalékok. I. Az első Kórogyiak", str. 170, Engel, *Rukopis: Osijek*, str. 110.

⁶⁴⁷ MNL OL, DL 4251, Nagy, *Anjoukori okmánytár* V, str. 544, Wertner, "Családtörténeti adalékok. I. Az első Kórogyiak", str. 170.

⁶⁴⁸ Wenzel, *Árpádokori új okmánytár* XII, str. 623, Smičiklas, CD VII, str. 321, Wertner "Családtörténeti adalékok. I. Az első Kórogyiak", str. 167, Mažuran, *Srednjovjekovni i turski Osijek*, str. 53.

⁶⁴⁹ MNL OL, DL 14437.

⁶⁵⁰ MNL OL, DL 4157, Bösendorfer, „Parba radi osječke carine“, str. 372, 374-375, 367.

⁶⁵¹ MNL OL, DL 26579, *Zsigmondokori oklevéltár* III, str. 111, br. 184.

upravljanja, možda i kako bi ih uputili u samo upravljanje posjedima te ukazali na važnost njihova očuvanja, jer ipak se njihova moć temeljila na posjedima.

Često se u ispravama vezanim za darovanje posjeda uz oca spominje i sin/sinovi. U ožujku 1392. godine mačvanski ban Stjepan I. Korodski i njegovi sinovi Ivan I., Ladislav III., Filip V., Nikola I. i Stjepan II. od kralja Žigmunda dobivaju utvrdu Kosvár sa svim pripadajućim selima, koja su nekad pripadala njihovom pogubljenom rođaku Ladislavu III. Seglačkom, i trećinu posjeda Čepin.⁶⁵² U listopadu 1418. godine Filip V. Korodski zajedno sa sinom Ivanom II. i bratom Ivanom I. dogovara međusobno nasljeđivanje posjeda sa Žigmundom Voćinskim u slučaju smrti jedne od strana bez nasljednika.⁶⁵³ Primjeri navođenja sinova uz oca u ispravama vezanima za posjede pokazuju da su svi posjedi shvaćeni kao zajedničko obiteljsko, a ne osobno vlasništvo.

Uz važnost odnosa između oca i sinova, veliku je važnost imao odnos među braćom.⁶⁵⁴ Braća su često zajedno držala posjede te su zajednički nastupala u određenim parnicama i političkim zbivanjima. *Tripartit* donosi neke uredbe vezane za bratske odnose. Izuzimanje braće iz nasljednih posjeda bilo je kažnjivo.⁶⁵⁵

Da su braća zajednički uzimala posjede u zalog te zajednički držala posjede i upravljala njima svjedoči mnoštvo isprava. Tako su primjerice Filip V. i Stjepan II. Korodski od Žigmunda Voćinskog 10. listopada 1418. godine uzeli u zakup utvrdu Drenovac u Križevačkoj županiji s okolnim selima te su se dogovorili da će zajedno otkupiti utvrdu Drenovac s jednakim iznosima u zakupu.⁶⁵⁶ Braća Filip IV., Ladislav II. i Stjepan I. Korodski u kolovozu 1353. godine zajednički su zakupili dio posjedničkih prava Osijeka od kardinala i prepošta titelske crkve Gilerma (*Gylermi*), koji je ta prava imao.⁶⁵⁷ Zajedničko sudjelovanje braće u parnicama također je bio čest slučaj. Jedan od primjera je sukob Filipa V. i Ladislava II. sa cikadorskim opatom Emerikom 1351.⁶⁵⁸ i 1353.⁶⁵⁹ godine.

Čest je bio slučaj i kada je jedan od braće zahtijevao od kralja potvrdu o pravu na određeni posjed, ali je to radio u ime ostale braće, kao njihov predstavnik. Tako je Filip V. zatražio od

⁶⁵² MNL OL, DL 7765, Jozić, „Obitelj grofova od Korogja“, str. 185.

⁶⁵³ MNL OL, DL 10730, *Zsigmondkori oklevéltár* VI, str. 594, br. 2417, Andrić, „Podgorje Papuka i Krndije“, prvi dio, str. 77.

⁶⁵⁴ Vidi: D. Karbić, „Hrvatski plemićki rod i običajno pravo“, str. 103.

⁶⁵⁵ Rady, „Stephen Werbőczy's Tripartitum“, str. 1410.

⁶⁵⁶ MNL OL, DL 33781, *Zsigmondkori oklevéltár* VI, str. 594, br. 2418, Andrić, „Podgorje Papuka i Krndije“, prvi dio, str. 77.

⁶⁵⁷ MNL OL, DL 41220, Nagy, *Anjoukori okmánytár* VI, str. 108-109, Fejér, CD IX/7, str. 41, 123-124, Wertner, „Családtörténeti adalékok. I. Az első Kórogyiak“, str. 170, Sršan, *Povijest Osijeka*, str. 24.

⁶⁵⁸ MNL OL, DL 4157, Bösendorfer, „Parba radi osječke carine“, str. 370, Wertner, „Családtörténeti adalékok. I. Az első Kórogyiak“, str. 170, Fejér, CD VIII/4, str. 541-543, isti, CD IX/2, str. 15.

⁶⁵⁹ MNL OL, DL 4157, Bösendorfer, „Parba radi osječke carine“, str. 371, Fejér, CD IX/2, str. 271-272.

kralja u svoje ime i u ime svoje braće Ivana I., Ladislava III., Stjepana II. i Nikole I. potvrdu o pravu na posjed Karanac u Baranjskoj županiji, koju im je kralj izdao 27. ožujka 1399. godine.⁶⁶⁰

Prilikom prodaje, darovanja i kupovanja posjeda bila je važna suglasnost ostale braće, ukoliko se radilo o nasljednom posjedu.⁶⁶¹ Primjer takvog slučaja poznat je iz 1295. godine. Nakon što su Lovro I., Filip II. i Ladislav I. Korodški s bratićima Ivanom I., Filipom II., Demetrijem i Ladislavom II. Seglačkim dogovorili da posjed Oroszi u Vukovskoj županiji bude izdvojen od posjeda Seglačkih i prenesen u vlasništvo Korodških (*distinctam et separatam*),⁶⁶² kako bi posjed mogli darovati vitezovima Aleksandru (*confessi fuissent dedisse eidem comiti Alexandro et per eum suis heredibus iure perpetuo et irrevocabiliter pacifice possidendam*) uz nadoknadu od 100 maraka, ali uz dopuštenje Seglačkih (*ex pura et sincera permissione eorumdem filiorum Ladislai*).⁶⁶³ Ovaj primjer ujedno ukazuje i na slučaj podjele posjeda među rođacima, ali i na to da su rođaci i nakon podjele zadržali određena prava na posjed, odnosno da je posjed zapravo ostao u zajedničkom vlasništvu, jer u suprotnome ne bi trebali njihovo dopuštenje ako posjed žele darovati nekome drugome. Pristankom Seglačkih na darovanje i prodaju posjeda nastojala se osigurati pravna valjanost transakcije i spriječiti eventualna buduća osporavanja od strane druge grane roda.

Važnost rodbinskih veza u tadašnjem društvu bila je iznimna, o čemu govore i odredbe *Tripartita*, gdje se „nijekanje (izdaja) bratske krvi“ kažnjavala. To je podrazumijevalo kažnjavanje onih djela koja su se odnosila na zlonamjerno lišenje prava ili baštine između rođaka, ili nijekanje rodbinske veze s rođakom do četvrtog koljena, a kazna za to bila je gubitak časti i oduzimanje imovine onoga tko to pokuša napraviti.⁶⁶⁴ Braća i rođaci najčešće su se sporili oko određenih posjeda, dok slučajevi vezani za nijekanje bratske krvi nisu zabilježeni.

Odnosi među članovima obitelji Korodški uglavnom su bili dobri, no zabilježeno je i nekoliko slučajeva sukoba. Kletovi sinovi Ladislav I., Filip I. i Grgur sukobili su se 1259.

⁶⁶⁰ MNL OL, DL 7640.

⁶⁶¹ Rady, „Stephen Werbőczy’s Tripartitum“, str. 1424-1426. Više o tome u poglavlju o posjedima.

⁶⁶² Posjed Oroszi 1910. godine nazvan je Orošinska bara, koja je zapravo bila istočni dio močvare Palača, dio koji se prostirao prema današnjoj Tenji (Engel, MKV).

⁶⁶³ MNL OL, DL 3600, Nagy, *Anjoukori okmánytár* IV, str. 352-353, Smičiklas, CD XI, str. 67-69, Piti, *Anjoukori Oklevéltár* XXVII, str. 290, Kukuljević Sakcinski, „Regesta documentorum“, knj. 28, str. 170, Wenzel, *Árpádkori új okmánytár* X, str. 183-184.

⁶⁶⁴ M. Karbić, *Plemićki rod Borića bana*, str. 91, Fugedi, *The Elephanty*, str. 26.

godine s Kletovom sestrom Chen.⁶⁶⁵ Isti su se ponovno sukobili i sa sestrinim sinovima, Stjepanom, kaločkim nadbiskupom i njegovim bratom Keledom.⁶⁶⁶

Tripartitom je određeno da najstariji brat čuva obiteljske povelje. Ukoliko su ostala braća tražila, morao im je dati ovjerene prijeписe,⁶⁶⁷ a ukoliko se radi o povelji koja dokazuje da i ženska djeca imaju pravo na udio u posjedu, mogu zatražiti prijepis, odnosno kopiju isprave i brat ju je dužan dati.⁶⁶⁸ Prilikom podjele posjeda Filipa III. Korođskog određeno je da se obiteljska arhiva ostavlja u rukama Filipa IV. i Ladislava II. jer su oni bili općenito u boljim pozicijama, ali su arhivu trebali dati na raspolaganje i malodobnom bratu Stjepanu I. ukoliko to zatraži.⁶⁶⁹

⁶⁶⁵ Fejér, CD IV/2, str. 519-520, Wertner, "Családtörténeti adalékok. I. Az első Kórógyiak", str. 166, Andrić, „Korođski“, str. 632, Kukuljević Sakcinski, „Regesta documentorum“, knj. 27, Szentpétery, *Az Árpád-házi királyok okleveleinek kritikai jegyzéke*, str. 373.

⁶⁶⁶ Wenzel, *Árpádkori új okmánytár* XII, str. 678, Wertner, „A Horvátiak elei“, str. 516.

⁶⁶⁷ M. Karbić, „Dioba posjeda i plemićki rod“, str. 74-75.

⁶⁶⁸ Rady, „Stephen Werbőczy's Tripartitum“, str. 1412.

⁶⁶⁹ MNL OL, DL 4251, Nagy, *Anjoukori okmánytár* V, str. 544, Wertner, "Családtörténeti adalékok. I. Az első Kórógyiak", str. 170.

3.5. Položaj žena

Položaj plemkinja u srednjovjekovnoj Europi predmet je brojnih historiografskih istraživanja, što potvrđuje bogata znanstvena literatura posvećena ovoj temi. Interes istraživača proizlazi iz činjenice da su plemkinje, kao pripadnice društvene elite, sudjelovale u različitim aspektima političkog, gospodarskog i obiteljskog života. Njihova uloga i značaj stoga predstavljaju važno područje povijesnih istraživanja.⁶⁷⁰

O položaju plemkinja u srednjovjekovnoj Slavoniji ne postoji puno historiografskih istraživanja,⁶⁷¹ a razlog tome vjerojatno leži u činjenici što su se žene rijetko spominjale u povijesnim izvorima. Na temelju dostupnih podataka u izvorima te na temelju pravnih odredbi,⁶⁷² ipak se može nešto zaključiti o položaju žena u društvu i obitelji.

Plemkinje na području Europe su kao i sve ostale žene srednjovjekovnog društva, primjerice seljanke, građanke, udane ili neudane, smatrane inferiornije u odnosu na muškarce. Plemkinja se mogla svojim društvenim statusom uzdići iznad seljaka, ali je srednjovjekovno društvo, koje je bilo patrijarhalno, smatralo da je podređena muškarcu istog društvenog statusa.⁶⁷³ Za proučavanje povijesti plemkinja važna su primjerice pisma koja su plemkinje slale svojim muževima kada nisu bili kod kuće kako bi ih obavještavale o obiteljskim poslovima ili su pak upućivale svoja pisma prijateljima ili članovima obitelji koji su sudjelovali

⁶⁷⁰ Više o položaju plemkinja u Europi u: Eileen Power, *Medieval women* (Cambridge 1975), Henrietta Leyser, *Medieval women: a social history of women in England, 450-1500* (London 1995), Theodore Evergates (ur.), *Aristocratic Women in Medieval France* (Philadelphia 1999), Susan M. Johns, *Noblewomen, aristocracy and power in the twelfth-century Anglo-Norman Realm* (Manchester 2003), Jennifer Ward, *Women in Medieval Europe, 1200-1500* (London – New York 2014).

⁶⁷¹ O položaju plemkinja u srednjovjekovnoj Slavoniji pisala je Marija Karbić u člancima „Položaj plemkinja u Slavoniji tijekom srednjega vijeka“, „Položaj pripadnica visokog plemstva u hrvatskim zemljama. Primjer Barbare Frankopan“, „Kćeri, supruge, udovice, gospodarice. Položaj i uloga pripadnica velikaške obitelji Gorjanski u razvijenom i kasnom srednjem vijeku“, *Gorjani - mjesto, ljudi, identitet, baština*, Dražen Živić, Ivana Žebec Šilj (ur.) (Gorjani – Zagreb 2024), 56-65, ali i u doktorskoj disertaciji *Rod Borića bana. Primjer plemićkog roda u srednjovjekovnoj Požeškoj županiji* te u knjizi *Rod Borića bana*. O plemkinjama na području dalmatinskih gradova pisala je Zdenka Janeković Römer u člancima „Rod i grad: dubrovačka obitelj od XIII. do XV. stoljeća“ i „Noble Women in Fifteenth-Century Ragusa“. Zrinka Nikolić Jakus obrađuje isto pitanje u knjizi *Rodaci i bližnji: dalmatinsko gradsko plemstvo u ranom srednjem vijeku*, u člancima „Između vremenitih i vječnih dobara: Žene u dalmatinskim gradovima u ranom srednjem vijeku“, „Obitelj dalmatinskog plemstva od 12. do 14. stoljeća“ i doktorskoj disertaciji *The Formation of Dalmatian Urban Nobility: Examples of Split, Trogir and Zadar*. Istu temu istraživao je i Damir Karbić u članku „Hrvatski plemićki rod i običajno pravo“ te u doktorskoj disertaciji *The Šubići of Bribir. An Example of the Croatian Noble Kindred*.

⁶⁷² Proučavanje pravnih odredbi uključuje u prvom redu *Tripartit* kao izvor za povijest prava, pomoć istraživaču pružaju i radovi pravnih povjesničara, kao što su Lujo Margetić i monografija *Hrvatsko srednjovjekovno obiteljsko i nasljedno pravo*, Magdalena Apostolova Maršavelski, *Iz pravne prošlosti Zagreba* (Zagreb 1998), Dabinović, *Hrvatska državna i pravna povijest*, Lanović, *Privatno pravo Tripartita*.

⁶⁷³ Sandy Bardsley, *Women's Roles in the Middle Ages* (London 2007), str. 3.

u obiteljskoj politici.⁶⁷⁴ Tako je primjerice sačuvano pismo Ivane, princeze od Walesa svome polubratu Henriku III. Engleskom početkom 13. stoljeća, u kojemu se upliće u odnose njega i svoga muža, koji prema sadržaju pisma očito nisu bili dobri.⁶⁷⁵

Žene su mogle biti i autorice oporuka. Iako ih u većini slučajeva one nisu pisale, već su ih diktirale svojim pisarima, one su stajale iza njihovog sadržaja. I dokumenti koje su pisali muškarci, kao što su primjerice sudski spisi iz srednjovjekovnih dvoraca ili gradova, donose podatke o ženama, o njihovom bračnom statusu, sudjelovanju u javnom životu, kretnjama u obiteljskim i prijateljskim krugovima, zločinima koje su počinile te vlasništvu nad zemljom. Žene su uglavnom bile identificirane kroz njihov odnos prema muškarcima. Definirale su se kao žene, kćeri, udovice, dok su muškarci rijetko kada bili identificirani u dokumentima kroz odnose sa ženom.⁶⁷⁶

Ako je žena rođena kao plemkinja, ona bi se najvjerojatnije udala za drugog plemića i zadržala plemićki status cijeli život.⁶⁷⁷ Iako su plemkinje zamišljane kao osobe koje su provodile svoje vrijeme u dokolici, povjesničari su ipak došli do drugačijih spoznaja. Njihov osnovni zadatak bio je vođenje i održavanje kućanstva, često u odsutnosti muževa. Plemkinja je morala zapošljivati, otpuštati i nadzirati osoblje, naručivati i voditi računa o namirnicama potrebnima za prehranu brojnog kućanstva, brinuti se da njezino osoblje i obitelj budu propisno odjeveni te nadzirati djecu iz obitelji malo nižeg plemićkog statusa koja su joj poslana u njezino kućanstvo na trening. Osim toga, plemkinja je trebala pomoć u održavanju društvenog statusa svoje obitelji kroz prakse ugovara uglednih brakova za svoju djecu, posjećivanje i primanje posjeta od drugih žena sličnog statusa te brinuti o vjerskim donacijama i vjerskim kućama. U vrijeme odsutnosti svojih muževa plemkinje su bile gospodarice svojih imanja. Uz pomoć sudskih izvršitelja i drugih vlastelinskih službenika, bile su odgovorne za nadgledanje naplate zakupnine, rješavanje problema zakupaca, zapošljavanje poljoprivrednih radnika, pa čak i za obranu svoje zemlje od napada. Još jedna važna zadaća plemkinje bila je osiguravanje potomstva te briga o njima.⁶⁷⁸

Razlike u položaju plemkinja i plemića na području Ugarsko-Hrvatskog Kraljevstva bile su uvjetovane samom prirodom plemstva. Plemić je prije svega bio ratnik i njegova je osnovna

⁶⁷⁴ Frances i Joseph Gies navode primjer Firentinke Margherite Datini, supruge Francesca Datinia, koja je naučila pisati kako bi mogla slati pisma mužu u vrijeme odsutnosti (*Marriage and the Family in the Middle Ages*, London 1987, str. 287).

⁶⁷⁵ Bardsley, *Women's Roles in the Middle Ages*, str. 4-5.

⁶⁷⁶ Bardsley, *Women's Roles in the Middle Ages*, str. 5, 8, 10.

⁶⁷⁷ Bardsley, *Women's Roles in the Middle Ages*, str. 59.

⁶⁷⁸ Bardsley, *Women's Roles in the Middle Ages*, str. 79-80, 82-83.

dužnost bila vojna služba.⁶⁷⁹ Žene su rijetko sudjelovale u oružanim borbama i vojnim pohodima, zbog čega ih se stavljalo u podređeni položaj i isključivalo iz nasljedstva.⁶⁸⁰

Muškarci i žene razlikovali su se prema zakonu i po dobi u kojoj su postajali punoljetni. Prema odredbama *Tripartita* razlikovala se pravna (*legitima aetas*) i puna punoljetnost (*perfecta aetas*). Pravna punoljetnost ili doraslost za oba se spola postizala s 12 godina, iako su se prema ugarskoj tradiciji žene smatrale dorašlima s 12, a muškarci s 14 godina. Punu punoljetnost muškarci su postizali s 24, a žene sa 16 godina.⁶⁸¹ Muškarci su s 12 godina mogli postavljati zastupnike, sa 16 zaduživati se, a sa 18 otuđivati pokretnine. Žene su također s 12 godina mogle postavljati zastupnike, a već sa 14 godine mogle su se zaduživati i otuđivati imovinu.⁶⁸² Iako su ranije postajale punoljetne i ranije dobivale određena prava, u praksi nisu imale punu pravnu sposobnost.⁶⁸³ Nakon postizanja punoljetnosti muškarac je prestao biti pod skrbništvom oca ili bilo koga drugoga, dok su žene bile pod očevim skrbništvom sve do udaje. Kao razlog tomu navodilo se da su žene lakoumne zbog čega su mogle biti lako zavedene.⁶⁸⁴

U *Tripartitu* se ne navodi da su žene bile podređene mužu, ali postoje mišljenja da neke njegove odredbe govore upravo o tome. Pritom se ističe odredba prema kojoj žena može prepustiti mužu miraz tek na samrtnoj postelji, kada više ne postoji strah od muža.⁶⁸⁵ Marija Karbić ipak smatra da u ovoj odredbi nije riječ o podređenosti žene mužu, već da se radi o potrebi zakonodavca da zaštiti ženu od pritiska muža.⁶⁸⁶ Erik Fügedi ističe kako žene nikada nisu stekle punu pravnu ravnopravnost kao muževi čime je njihov položaj postao podređeni.⁶⁸⁷

Tripartit navodi kako pojam „potomci“ obuhvaća sve one koji mogu zakonski naslijediti oca ili majku, bili oni muška ili ženska djeca, uključujući i posthumno rođenu djecu. Pojam „potomstvo“ odnosi se na već rođene sinove i kćeri, isključujući posthumno rođenu djecu. Termin „djeca“ obuhvaća sinove i kćeri te muške i ženske unuke, dok pojam „nasljednici“ podrazumijeva samo zakonite sinove. Iako se u slučajevima kada očinska ili majčinska dobra

⁶⁷⁹ M. Karbić, *Plemički rod Borića bana*, str. 93, „Položaj plemkinja u Slavoniji“, str. 16.

⁶⁸⁰ Fügedi, *The Elefánthy*, str. 45.

⁶⁸¹ Fügedi, *The Elefánthy*, str. 26, Rady, „Stephen Werbőczy’s Tripartitum“, str. 1594, M. Karbić, *Plemički rod Borića bana*, str. 94, „Položaj plemkinja u Slavoniji“, str. 17.

⁶⁸² Fügedi, *The Elefánthy*, str. 26, Rady, „Stephen Werbőczy’s Tripartitum“, str. 1455, M. Karbić, *Plemički rod Borića bana*, str. 94, „Položaj plemkinja u Slavoniji“, str. 18.

⁶⁸³ Fügedi, *The Elefánthy*, str. 24, M. Karbić, *Plemički rod Borića bana*, str. 94, „Položaj plemkinja u Slavoniji“, str. 18.

⁶⁸⁴ Fügedi, *The Elefánthy*, str. 24, Rady, „Stephen Werbőczy’s Tripartitum“, str. 1455-1456, M. Karbić, *Plemički rod Borića bana*, str. 94, „Položaj plemkinja u Slavoniji“, str. 18.

⁶⁸⁵ Rady, „Stephen Werbőczy’s Tripartitum“, str. 1453, M. Karbić, *Plemički rod Borića bana*, str. 94, „Položaj plemkinja u Slavoniji“, str. 18.

⁶⁸⁶ Fügedi, *The Elefánthy*, str. 24, M. Karbić, *Plemički rod Borića bana*, str. 94, „Položaj plemkinja u Slavoniji“, str. 18.

⁶⁸⁷ Fügedi, *The Elefánthy*, str. 26.

i imovinska prava pripadaju i muškoj i ženskoj liniji, izraz nasljednik može primijeniti i na kćeri, ali pošto one ne uživaju puna prava na očinsku baštinu, kao što je to slučaj sa zakonitim sinovima, njihovo se označavanje nasljednicama ne smatra potpuno odgovarajućim, zbog čega ih je prikladnije označavati kao „potomke“, a ne kao „nasljednike“.⁶⁸⁸

Posebno treba razmotriti položaj žena oko nasljednog prava. Potrebno je napomenuti da su prema ugarskom nasljednom pravu postojale tri vrste dobara. Postojala su nasljedna dobra (*bona hereditaria*), kupljena dobra ili dobra stečena novcem (*bona empticia*) i dobra stečena darovanjem, uglavnom od kralja (*bona aquisita*).⁶⁸⁹

Tripartit uređuje nasljedno pravo plemkinja uzimajući u obzir vrstu dobra. Kupljena dobra ili dobra stečena novcem, u slučaju da nema oporuke, jednako nasljeđuju i muška i ženska djeca.⁶⁹⁰ Werbőczy tu činjenicu objašnjava time da novac kojim su ta dobra kupljena ili stečena spada u pokretninu, odnosno pokretna dobra, koja od roditelja jednako nasljeđuju i muška i ženska djeca,⁶⁹¹ te je to jedina kategorija dobara koju su nasljeđivala i muška i ženska djeca. Dobra stečena darovanjem, odnosno dobivena od kralja pripadala su samo sinovima, odnosno muškim nasljednicima, jer su bila dobivena radi vojnih zasluga iz kojih su žene bile isključene.⁶⁹² Ipak, treba napomenuti da je pravo na posjede stečene darovanjem zapravo bilo određeno darovnicom, te se, iako se u većini slučajeva ograničavalo na mušku lozu, u praksi moglo dogoditi da su i žene uključene u darovnicu. Ako je žena bila uključena u darovnicu, odnosno ako je uz muža bilo napisano i njezino ime, nakon smrti supruga bez muških nasljednika ona je imala pravo u dijelu nasljednog posjeda. Nakon žene posjed bi naslijedila ponovno muška, a ne ženska loza, iako su postojali i slučajevi u kojima su izrijeком posjedi od kralja bili darovani nekome i njegovim potomcima i u muškoj i u ženskoj liniji.⁶⁹³

Nasljedna dobra pripadala su sinovima i njihovim muškim nasljednicima, a ukoliko njih nije bilo, nasljedna su dobra nasljeđivali muški rođaci, povezani s ostaviteljem nasljedstva muškom linijom.⁶⁹⁴ Glavno obilježje patrimonijalnog posjeda bilo je da je on mogao biti naslijeđen od svih muških članova roda, a ne samo od muških potomaka nekog određenog vlasnika. To se primjenjivalo i na prodaju i kupnju imovine, zalaganje imovine i na sva ostala

⁶⁸⁸ Rady, „Stephen Werbőczy’s Tripartitum“, str. 1393.

⁶⁸⁹ M. Karbić, *Plemićki rod Borića bana*, str. 94, „Dioba posjeda i plemićki rod“, str. 71, Rady, „Stephen Werbőczy’s Tripartitum“, str. 1389.

⁶⁹⁰ Rady, „Stephen Werbőczy’s Tripartitum“, str. 1394.

⁶⁹¹ Fügedi, *The Elefánthy*, str. 29, Rady, „Stephen Werbőczy’s Tripartitum“, str. 1395, M. Karbić, *Plemićki rod Borića bana*, str. 95, „Položaj plemkinja u Slavoniji“, str. 19.

⁶⁹² Rady, „Stephen Werbőczy’s Tripartitum“, str. 1394-1395, 1407.

⁶⁹³ Rady, „Stephen Werbőczy’s Tripartitum“ str. 1416, M. Karbić, „Položaj plemkinja u Slavoniji“, str. 19-20-

⁶⁹⁴ M. Karbić, *Plemićki rod Borića bana*, str. 95, „Položaj plemkinja u Slavoniji“, str. 20.

postupanja s takvom vrstom posjeda.⁶⁹⁵ Iako su nasljedne zemlje pripadale sinovima kao muškim potomcima, i kćeri su na njih imale određeno pravo. Od nasljednih posjeda ženskoj djeci pripadala je djevojačka četvrtina ili *quarta filialis*, odnosno četvrtina očevih nasljednih posjeda.⁶⁹⁶ Djevojačka se četvrtina odnosila samo na nasljedne posjede, ne i na one kupljene novcem (*possessiones empticie*) ili na one dobivene od kralja (*possessiones acquisitae*), te je bila isplaćivana u novcu od strane muških nasljednika.⁶⁹⁷

U teoriji *quarta* se trebala isplaćivati u novcu,⁶⁹⁸ no u praksi je često bila davana u zemlji, posebice u 13. i 14. stoljeću. Prema pravnim odredbama davanje djevojačka četvrtina u zemlji umjesto u novcu bilo je izuzetak koji se primjenjivao samo u slučaju kada bi se plemkinja udala za neplemića.⁶⁹⁹

Werbőczy činjenicu da žene nisu imale udjela u nasljednim posjedima, odnosno da nisu dobivale zemlju kao takvu, objašnjava prirodom plemstva te činjenicom da su jedino muškarci ratovali i čuvali kraljevstvo u teškim vremenima od neprijatelja, a kako su se zemlje od davnina stjecale osvajanjima i ratovima smatrao je da je muškarcima svojstveno nasljeđivanje i očuvanje posjeda.⁷⁰⁰

U srednjovjekovnoj su Slavoniji, ali i u Ugarskoj zabilježena odstupanja od *Tripartita*, te je u nekim slučajevima djevojačka četvrtina davana od svih očevih posjeda, a ne samo iz nasljednog. *Quarta* je često i davana u zemlji, a ne isplaćivana u novcu, a nekoliko takvih primjera zabilježeno je na području turopoljske općine. Marija Karbić kao razlog navodi mogućnost nedostatka novca u navedenoj općini, odnosno da nasljednici nisu raspolagali s dovoljno novca te im je bilo lakše predati zemlju nego isplatiti njezinu vrijednost. Kao drugi razlog za isplatu djevojačke četvrtine u zemlji je činjenica da je muž nasljednice bio „neplemić“ te je zemlja trebala poslužiti očuvanju plemićkog statusa. Taj razlog ipak nije bio odlučujući jer su *quarta* u zemlji dobivale i kćeri, a tu je bitnu ulogu igrala povezanost oca s kćerima te njegova želja da barem jedan dio svoje zemlje ostavi njima.⁷⁰¹

⁶⁹⁵ D. Karbić, „Hrvatski plemićki rod“, str. 112.

⁶⁹⁶ Prvi se puta spominje 1222. u Zlatnoj buli Andrije II.

Bak, *Decreta Regni Mediaevalis Hungariae. The Laws of Medieval Kingdom of Hungary*, str. 158, 203-204, Rady, „Stephen Werbőczy’s Tripartitum“, str. 1382, 1443-1444, Fügedi, *The Elefánthy*, str. 45-49, Margetić, *Hrvatsko srednjovjekovno obiteljsko i nasljedno pravo*, str. 305-306, Rady, *Nobility, Land and Service*, str. 103-107, M. Karbić, „Položaj plemkinja u Slavoniji“, str. 20-22, Antun Nekić, „Filial Quarter: a look from medieval Slavonia“, *Historical contributions = Historische Beiträge*, 43 (66) (2024), 71-94.

⁶⁹⁷ M. Karbić, „Položaj plemkinja u Slavoniji“, str. 20-21.

⁶⁹⁸ Rady, „Stephen Werbőczy’s Tripartitum“, str. 1444.

⁶⁹⁹ Bak, *Decreta Regni Mediaevalis Hungariae. The Laws of Medieval Kingdom of Hungary*, str. 203-204, Fügedi, *The Elefánthy*, str. 45-46, Rady, *Nobility, Land and Service*, str. 103-107.

⁷⁰⁰ Rady, „Stephen Werbőczy’s Tripartitum“, str. 1394.

⁷⁰¹ M. Karbić, „Položaj plemkinja u Slavoniji“, 23-24.

Postoje izvori koji donose podatke o djevojačkoj četvrtini u obitelji Korodski. Jedan primjer pruža i slučaj vezan uz kćeri Kletova brata Filipa. Kletov brat Filip posjedovao je Orljavac, i iako nije poznato kada je umro, umro je bez muških nasljednika. Iako su njegovi posjedi trebali pripasti kruni, kralj Bela IV. dao je njegove posjede njegovom bratu Kletu za službu koju je Klet obavljao za kralja. Kako je Klet darovao polovicu posjeda Orljavac svome zetu Vincentu, a nije osigurao nasljedstvo kćerkama svoga brata Filipa, pod njihovom je prisilom morao Vincentu oduzeti darovanu polovicu posjeda kako bi zadovoljio njihova potraživanja, odnosno djevojačku četvrtinu, a Vincentu je morao platiti 100 maraka kao nadoknadu za oduzeti posjed. Iznos nije isplatio jer je Klet, zajedno s Filipovim kćerkama ubijen od strane Tatara 1241. godine tijekom tatarske invazije. Spor je konačno riješen u listopadu 1243. godine kada su Kletova udovica Macha i njezini sinovi Ladislav I., Filip I. i Grgur pred Pečuškim kaptolom izjavili u ime Filipovih kćeri da se trajno odriču očeve polovice posjeda Orljavac te da ga daruju svome šogoru Vincentu (kao nadoknadu za dug od 100 maraka), dok su drugu polovicu prodali za 60 maraka.⁷⁰² Isprava Čazmanskog kaptola od listopada 1243. godine svjedoči o darovanju i prodaji posjeda ostrogonskom županu Vincentu, iz roda Bánca.

Poznata je isprava iz srpnja 1259. godine iz koje se saznaje da se Kletova sestra Chen sukobila s Kletovim sinovima zbog djevojačke četvrtine i majčinog miraza (*super quarta sua et dote matris*).⁷⁰³ Još jedan primjer vezan za djevojačku četvrtinu zabilježen je 1324. godine. Tada Katarina, unuka Grgura Korodskog i Jolantina kćer, dobiva od oca Ladislava od Nevne četvrtinu posjeda Nevna (danas Levanjska Varoš) i Selci Đakovački u Vukovskoj županiji kao djevojačku četvrtinu, dok ostale tri četvrtine Ladislav daruje svome zetu, požunskom županu Nikoli, Katarininom suprugu.⁷⁰⁴

Osim djevojačke četvrtine, kćeri su imale pravo i na uzdržavanje, odgoj i opremu iz očevine prilikom udaje ili odlaska u samostan, odnosno na *ius capillare*.⁷⁰⁵ Žena je imala pravo držati imovinu koju je donijela u brak, kao i darove koje je primila, te je imala pravo biti

⁷⁰² MNL OL, DL 33703, Smičiklas, CD IV, str. 218, 203-204, Fejér, CD IV/1, str. 340-342, Kukuljević Sakcinski, „Regesta documentorum“, knj. 24, str. 223, isti, *Borba Hrvatah s Mongoli*, str. 80-81, Buturac, *Pisani spomenici Požege*, str. 121-122, Kempf, *Požega – zemljopisne bilješke*, str. 73, Wertner, „A Horvátiak elei“, str. 515.

⁷⁰³ Fejér, CD IV/2, str. 518-521, Kukuljević Sakcinski, „Regesta documentorum“, knj. 27, str. 27, Szentpétery, *Az Árpád-házi királyok okleveleinek kritikai jegyzéke*, str. 373, Wertner, „Családtörténeti adalékok. I. Az első Kórógyiak“, str. 166, Andrić, „Korodski“, str. 632.

⁷⁰⁴ MNL OL, DL 2257, Smičiklas, CD IX, str. 202-203, Seletković, „Plemički posjed Nevna“, str. 36.

⁷⁰⁵ M. Karbić, *Plemički rod Borića bana*, str. 97, „Položaj plemkinja u Slavoniji“, str. 25, prema Lanović, *Privatno pravo*, str. 106-108, Dabinović, *Hrvatska državna i pravna povijest*, str. 362.

uzdržavana do smrti.⁷⁰⁶ Pravo na uzdržavanje odgovarajuće statusu imala je udovica do preudaje, *ius viduale*.⁷⁰⁷

Prava udovica također su bila regulirana *Tripartitum*. Osim već spomenutog, udovica je imala pravo na *allaturu*, odnosno pokretne stvari koje je donijela mužu na poklon,⁷⁰⁸ te na *res paraphernales*, koje je dobila od zaručnika kao uzdarje (pokretna dobra).⁷⁰⁹ Nekretnine koje je žena donijela nazivale su se *bona uxoris*, odnosno ženinin imanjem, ili *bona materna*, materinstvom. Ona su bila u ženinom vlasništvu i nije ih mogla izgubiti čak ni u slučaju preljuba.⁷¹⁰ Udovica je imala pravo na miraz (*dos, dotalitium*), koji se sastojao od novca i pokretnih dobara, a vrijednost miraza ovisila je o položaju muža.⁷¹¹ *Dos* se uvijek isplaćivao djelomično u novcu, a djelomično u pokretnoj imovini.⁷¹² Taj se miraz smatrao nadoknadom za bračnu vjernost, ispunjavanje bračnih dužnosti, a ovisio je o položaju muža.⁷¹³ Werbőczy razlikuje podjelu pokretne i nepokretne imovine. Dok su nasljedni posjedi prvenstveno slijedili mušku liniju nasljeđivanja, pokretna dobra pokojnika dijelila su se između udovice, sinova i neudanih kćeri. Time su žene, premda ograničene u nasljeđivanju očinske baštine, ipak uživale određena imovinska prava na pokretnim dobrima unutar obiteljske zajednice.⁷¹⁴ Miraz i svadbene darove žena je mogla izgubiti zbog preljuba ili u slučaju ako je prije muževe smrti kažnjena zbog nasilja.⁷¹⁵

U povijesnim izvorima zabilježeni su slučajevi sukoba oko miraza. Poznat je sukob između Elizabete, supruge mačvanskog bana Ivana II. Korodškog, te Ivana Gorjanskog, sina bivšeg mačvanskog bana Deziderija, o čemu svjedoči Ivan Basthonya, pečuški kanonik i generalni vikar pečuškog biskupa Andrije, navodeći kako se parnica vodila dugo. Parnica je vođena oko određenog zaručničkog i vjenčanog dara Katarine Krbavske, poznate kao Katruska, koja je umrla 1449. godine. Elizabeta, koja je bila kćer Katarinine sestre polagala je pravo na navedena dobra te je podnijela tužbu.⁷¹⁶ Ivan Basthonya u ime tužiteljice Elizabete pred

⁷⁰⁶ D. Karbić, „Hrvatski plemićki rod“, str. 90.

⁷⁰⁷ Rady, „Stephen Werbőczy’s Tripartitum“, str. 1448, M. Karbić, *Plemićki rod Borića bana*, str. 97, „Položaj plemkinja u Slavoniji“, str. 25, D. Karbić, „Hrvatski plemićki rod i običajno pravo“, str. 90.

⁷⁰⁸ Rady, „Stephen Werbőczy’s Tripartitum“, str. 1449, M. Karbić, *Plemićki rod Borića bana*, str. 97.

⁷⁰⁹ Fügedi, *The Elefánthy*, str. 24, M. Karbić, *Plemićki rod Borića bana*, str. 97.

⁷¹⁰ Rady, „Stephen Werbőczy’s Tripartitum“, str. 1442, M. Karbić, *Plemićki rod Borića bana*, str. 97-98, „Položaj plemkinja u Slavoniji“, str. 26.

⁷¹¹ Fügedi, *The Elefánthy*, str. 24-25, Rady, „Stephen Werbőczy’s Tripartitum“, str. 1445, Karbić, *Rod Borića bana*, str. 97, „Položaj plemkinja u Slavoniji“, str. 25.

⁷¹² Rady, „Stephen Werbőczy’s Tripartitum“, str. 1447.

⁷¹³ Fügedi, *The Elefánthy*, str. 24-25, Rady, „Stephen Werbőczy’s Tripartitum“, str. 1446, Karbić, *Rod Borića bana*, str. 97. Primjerice, ukoliko je muž bio barun miraz je iznosio 100 zlatnih maraka ili 400 forinti srebra. O mirazu pisao i Bardsley, *Women’s Roles in the Middle Ages*, str. 151-152.

⁷¹⁴ Fügedi, *The Elefánthy*, str. 25, Rady, „Stephen Werbőczy’s Tripartitum“, str. 1449.

⁷¹⁵ Fügedi, *The Elefánthy*, str. 25, Rady, „Stephen Werbőczy’s Tripartitum“, str. 1442.

⁷¹⁶ Engel, KMG: Dorozsma, str. 882, Andrić, „Velikaška obitelj Gorjanski i Hrvatsko Kraljevstvo“, str. 553.

pozvanim je bilježnikom i svjedocima iznio prijavu protiv Ivana Gorjanskog. Naveo je kako od svih Ivanovih imanja koja je naslijedio od oca Deziderija, imena Gorjani, *Azaryasa*, *Wdwarhela*, *Jenke* i *Owerne* u Vukovskoj županiji, uključujući i njihove pripadnosti s otprilike 2000 sesija, tužiteljici Elizabeti, od Katarine, poznate kao Katruska, sestri Elizabetine majke i supruge bana Deziderija, prema zakonu Kraljevstva pripada zadovoljština na ime zaručničkog i vjenčanog dara (miraza), ali Ivan ga je sve ovo vrijeme odbijao platiti. Stoga je Elizabeta zatražila od vikara da na temelju svoje sudske ovlasti, proglasi da joj Ivan Gorjanski to uistinu duguje. Ivanov zastupnik svećenik Dionizije Szenteleki tražio je rok za odgovor. Vikar je odredio nekoliko rokova, no Ivanov zastupnik ili se nije pojavio pred vikarom ili nije uspio prikupiti dokaze koji bi išli u prilog Ivanu. Stoga je vikar 25. veljače 1449. godine donio odluku prema kojoj je Ivan Gorjanski, Deziderijev sin, dužan platiti Elizabeti 400 florena na ime zaručničkog i vjenčanog dara (miraza), predati jednu kočiju i 6 konja te platiti sve sudske troškove.⁷¹⁷

Poznato je da su se zbog istog razloga sukobili još jednom. Isprava Bosanskog kaptola od 13. rujna 1449. svjedoči da su se u sporu našli, s jedne strane, Elizabeta, kćer Ivana Gorjanskog i supruga Ivana II. Korodškog, a s druge strane Ivan Gorjanski, sin pokojnog Deziderija Gorjanskog. Elizabeta je istupila pred sud navodeći kako je Ivan Gorjanski namirio mirazom pokojnu Katrušku, prvu ženu Deziderija Gorjanskog, i Jelenu,⁷¹⁸ udovicu Ivana Gorjanskog, ali da njoj, Elizabeti, pripada vjenčani dar, djevojačka četvrtina od oca Ivana Gorjanskog, i sve dragocjenosti koje je ponio sa sobom od Katruske i Jelene prigodom njihova vjenčanja, a one se odnose na škrinju sa stvarima i robom.⁷¹⁹

Presudom pečuskog generalnog vikara potvrđeno je pravo Elizabete Korodške na djevojački i vjenčani dar koji je pripadao njezinoj tetki Katarini (Kathruski), supruzi bana Deziderija Gorjanskog. Budući da Ivan Gorjanski nije uspio dokazati da je obveza već bila podmirena, sud mu je naložio isplatu 400 florena te predaju kola i šest konja. Slučaj pokazuje da su prava žena na djevojački i vjenčani dar bila pravno zaštićena te da su ih njihove nasljednice mogle uspješno ostvarivati pred sudovima i nakon smrti izvorne nositeljice tih prava. Istodobno, spor svjedoči o važnosti ženskih rodbinskih veza u prijenosu imovinskih prava među velikaškim obiteljima kasnosrednjovjekovne Ugarske. Za genealogiju Korodških ovaj je dokument posebno važan jer potvrđuje da je Elizabeta, supruga Ivana II. Korodškog,

⁷¹⁷ MNL OL, DL 14227.

⁷¹⁸ Jelena Krbavska, iz grane Kurjakovića.

⁷¹⁹ MNL OL, DL 14297.

bila nasljednica imovinskih potraživanja svoje tetke Katarine Gorjanske (Kathruske) te otkriva konkretnu imovinsku vezu između obitelji Korodški i Gorjanski.

Od zajedničkih stečevina tijekom braka, bilo da se radilo o pokretnim ili nepokretnim dobrima, žena je imala pravo samo na one čije je vlasništvo mogla dokazati poveljom, odnosno ako je bila spomenuta u povelji o određenom dobru.⁷²⁰ Nakon smrti muža imala je pravo ostati u zajedničkoj kući, no u slučaju ponovne udaje morala je napustiti kuću, ali bi dobila bračne darove.⁷²¹ Žena je mužu mogla obećati uzmirazje (*contrados*), kojeg su bili dužni isplatiti njezini rođaci.⁷²² Imovinom koju je sama stekla žena je upravljala samostalno, a u slučaju da nije sastavila oporuku, nasljeđivala su je djeca ili rođaci s očeve strane.⁷²³

Da su posjedi stečeni bračnim vezama bili izuzeti od posjeda koji su se unosili u nasljedne ugovore svjedoči nekoliko primjera. Kada su Korodški i Seglački 1335. godine odlučili podijeliti posjede Moslavina i Bršljanica s utvrdom Bršljanicom, dogovorili su se i da će sve nasljedne posjede koje steknu od toga trenutka podijeliti, osim posjeda koje su dobili bračnim ugovorima, ili kroz brak, drugim riječima, izuzeti su posjedi stečeni bračnim vezama.⁷²⁴ Sličan primjer je iz 1418. godine kada Filip V. Korodški, njegov brat Ivan I. te Filipov sin Ivan II. dogovaraju međusobno nasljeđivanje sa Žigmundom Voćinskim. U slučaju smrti jedne od strana bez nasljednika svi njihovi posjedi i dvorci prelaze drugoj strani, uz izuzetak onih posjeda koje dobiju njihove žene prilikom udaje.⁷²⁵

Važno je spomenuti i prefekciju (*prefectio*), odnosno mogućnost da kćeri naslijede očeve nasljedne posjede.⁷²⁶ To se događalo u slučajevima kada je rod bio na rubu izumrća pa bi kralj na zamolbu oca, kćer proglasio sinom omogućivši tako da nasljedne zemlje ipak ostanu u obitelji. Takav je čin zapravo bio privilegija i znak kraljeve naklonosti jer bi se inače posjedi vraćali kralju. Prefekcija bi izgubila valjanost ako bi se posjedniku nasljednog dobra rodio sin

⁷²⁰ Fügedi, *The Elefánthy*, str. 25, Rady, „Stephen Werbőczy’s Tripartitum“, str. 1450-1451.

⁷²¹ Fügedi, *The Elefánthy*, str. 25, Rady, „Stephen Werbőczy’s Tripartitum“, str. 1448.

Primjer Maude, desetogodišnje kćeri Tomasa Fitza Bernarda iz Engleskog Kraljevstva svjedoči kako je nakon smrti prvog supruga Ivana de Biduna i preudaje držala svoj miraz cijeli život u svome vlasništvu. Neke su udovice preudajom stekle više miraza (Gies, *Marriage and the Family*, str. 190).

⁷²² Rady, „Stephen Werbőczy’s Tripartitum“, str. 1449, M. Karbić, *Plemićki rod Borića bana*, str. 97, „Položaj plemkinja u Slavoniji“, str. 25.

⁷²³ M. Karbić, *Plemićki rod Borića bana*, str. 98, Dabinović, *Hrvatska državna i pravna povijest*, str. 364.

⁷²⁴ MNL OL, DL 2895, Nagy, *Anjoukori okmánytár* III, str. 147, Kristó, Makk, *Anjou-kori Oklevéltár* XIX, str. 62-63.

...et quascunque possessiones in hereditatem exnunc aliquis eorum quocunque titulo et quandocunque adquisierit...exceptis possessionibus que de iure contingerent in contractibus matrimonialibus eodem modo inter se dividere tenebuntur...

⁷²⁵ MNL OL, DL 10730, *Zsigmondkori oklevéltár* VI, str. 594, br. 2418, Andrić, „Podgorje Papuka i Krndije“, prvi dio, str. 77.

⁷²⁶ Fügedi, *The Elefánthy*, str. 27, Rady, „Stephen Werbőczy’s Tripartitum“, str. 1621, M. Karbić, *Plemićki rod Borića bana*, str. 98.

ili ako je to dobro izgubio zbog izdaje.⁷²⁷ Kako su njome gubili na značenju bliži rođaci posjednika, krajem 14. stoljeća ona nije bila dopuštena sve dok postoji živući član obitelji unutar četvrtog stupnja srodstva.⁷²⁸

Kao što je već spomenuto, djeca su bila podvrgnuta očevoj vlasti, dječaci do punoljetnosti i diobe posjeda, djevojčice do udaje, dok su neudane kćeri bile trajno pod skrbništvom. Vlast koju je udovica imala nad djecom prestajala je preudajom. Do preudaje udovica je bila zakoniti skrbnik djece. Oko pitanja vezanih za nasljedni posjed veća prava od nje imao je muški punoljetni rođak njezina pokojnog muža. Pravo nasljeđivanja imovine određivalo je skrbništvo, a majka je nakon preudaje zadržala skrbništvo nad dobrima maloljetnog djeteta koja će mu pripasti nakon njene smrti.⁷²⁹

Podjela posjeda nakon smrti Filipa III. Korodškog 20. siječnja 1352. godine svjedoči o praksi vezanoj za nasljedne posjede u slučaju ženine preudaje. Filipove su posjede naslijedili njegovi sinovi Filip IV., Ladislav II. i Stjepan I., tako da je svatko od njih dobio trećinu posjeda. Kako je Stjepan I. bio maloljetan, njegova je majka imala pravo uživanja dijela njegovih posjeda kao njegova skrbnica. Ukoliko bi se Filipova udovica htjela ponovno udati, onda bi njezina trećina prešla u ruke Filipa IV. i Ladislava II.⁷³⁰ Stjepan I. bi nakon stjecanja punoljetnosti mogao provesti ponovnu podjelu posjeda, kako bi ostvario svoje pravo na posjed. Jesu li braća učinila kasniju podjelu, povijesni izvori ne bilježe, ali može se pretpostaviti da do kasnije podjele nije došlo jer je nakon Stjepanove punoljetnosti, posjed bio i u njegovom vlasništvu, što se može zaključiti iz zajedničkog upravljanja posjedima.

Prisutnost žena iz obitelji Korodški u povijesnim izvorima nije učestala, ali postoje, osim već spomenutih, i drugi izvori u kojima se one navode.

U ispravi Čazmanskog kaptola od 11. listopada 1418. godine spominje se kćer mačvanskog bana Stjepana I. Korodškog, Doroteja, kao udovica Petra Voćinskog.⁷³¹ Ponovno se kao udovica spominje 22. studenog 1420.,⁷³² kada ju je svećenik Klement, sin Jurja iz Voćina⁷³³ optužio da je prisvojila četiri vinograda i druga dobra koja je njemu oporučno ostavio

⁷²⁷ Fügedi, *The Elefánthy*, str. 27, Karbić, *Plemićki rod Borića bana*, str. 98.

⁷²⁸ M. Karbić, *Plemićki rod borića bana*, str. 98.

⁷²⁹ Rady, „Stephen Werbőczy's Tripartitum“, str. 1456, Karbić, *Plemićki rod borića bana*, str. 99, „Položaj plemkinja u Slavoniji“, str. 28-29.

⁷³⁰ MNL OL, DL 4251, Nagy, *Anjoukori okmánytár* V, str. 544, Wertner, „Családtörténeti adalékok. I. Az első Kórógyiak“, str. 170.

⁷³¹ MNL OL, DL 33549 (Čazmanski kaptol prepisao ispravu 21. travnja 1420. – MNL OL, DL 33550).

⁷³² MNL OL, DL 11000.

⁷³³ Stanko Andrić navodi kako on nije bio svećenik u Voćinu, već samo podrijetlom iz njega („Podgorje Papuka i Krndije“, prvi dio, str. 97).

Andrija iz Čučerovca. U parnici održanoj 20. studenog 1420. godine pred zagrebačkim prepozitom Matijom u Slatini Klement nije uspio dokazati i opravdati svoju optužbu.⁷³⁴

Udovica Filipa V. Jelena spominje se 20. lipnja 1433. godine kada je posudila 600 florena zlata Petru Čehu Levanjskom radi suzbijanja husita, koji se obvezao da će do 1. siječnja sljedeće godine vratiti iznos, a ukoliko to ne učini Jelena ima pravo zaposjesti njegove posjede Csente (*Chenthe*), Tótfalu (*Thothfalw*), Negyvend (*Negwend*), Lemeš (lat. *Vanna*, mađ. *Nemesmilitics*), Battyán (*Bathyan*), Keresztes (*Kerezthess*), Avató (*Anatho*) i Bel-Küll(y)öd (*Belkwlend*) u županiji Bodrog.⁷³⁵ Jelena se ponovno spominje 13. lipnja 1434. godine kada Pečuški kaptol svjedoči da su Nikola i Ivan, sinovi Antonija de Tapson posudili od nje 150 florena zlata koje su obećali vratiti do 6. listopada. Ukoliko ne budu u mogućnosti vratiti novac, udovica ima pravo zaposjesti njihove posjede Szigetvár-Zsibót (*Sybolth*), Domolos (*Danyelelese*, mađ. *Dániel-illése*, *Damaülése*) i Szent-Mihály (*Zenthmihal*) u sjeverozapadnom dijelu Baranjske županije.⁷³⁶ Sudac Stjepan Bator 6. svibnja 1435. godine obavještava kako su Andrija Kakas i Ladislav Gorjanski u ime Filipove udovice Jelene pred sudom priložili pisama koja svjedoče da su Nikola i Ivan, sinovi Antonija de Tapson, vratili posuđenih 150 zlatnih florena.⁷³⁷

Zabilježeni su slučajevi kada su se žene zajedno sa svojim muževima pojavljivale u određenim poslovima. Tako se Ivan II. Korođski zajedno sa suprugom Elizabetom i sinom Gašparom pojavljuje u svibnju 1454. godine kada im je Ladislav, sin Petra Čeha Levanjskog, predao određene posjede u Požeškoj županiji u zalog za 10 000 zlatnih florena.⁷³⁸ Ovo također još jednom dokazuje kako su posjedi shvaćeni kao obiteljsko, a ne kao osobno vlasništvo, jer se uz Ivana II., njegovu suprugu i sina, spominju i njihovi nasljednici. Potom 8. prosinca 1454. godine Ivan II. ponovno zajedno sa suprugom Elizabetom i sinom Gašparom uzima u zalog dva selišta na posjedu Koprivnica Požeška (*Kaproncha*) u Požeškoj županiji za 20 zlatnih florena od Anne, udovice Barnabe iz Tomice. Jedno je zemljište bilo nenaseljeno, a na drugom je živio jobagion imenom Emerik.⁷³⁹

⁷³⁴ MNL OL, DL 11000, Andrić, „Podgorje Papuka i Krndije“, prvi dio, str. 97.

⁷³⁵ MNL OL, DL 12514, Csánki, *Magyarország történelmi földrajza* II, str. 194-195, 203-205, 212, 214-215, 220. (oblik: Cseh), MNL OL, DL 59174.

⁷³⁶ MNL OL, DF 238194.

⁷³⁷ MNL OL, DF 208717.

⁷³⁸ AH, NRA fasc. 497, br. 25, Buturac, *Pisani spomenici Požege*, str. 299-300.

⁷³⁹ MNL OL, DL 14891.

Ponekad su žene bile aktivne i nakon smrti supruga te su sudjelovale u parnicama. Tako 10. veljače 1401. godine sudac Frank de Zechen odgađa raspravu između Ladislava i Petra Monoštorskih koji tuže Filipa V. i njegovu majku, udovicu Stjepana I. Korodškog.⁷⁴⁰

Elizabeta i Gašpar tijekom 1463. i 1464. godine parničili su se s Ladislavom, sinom Emerika de Pakos i njegovom braćom oko posjeda Odolja u Požeškoj županiji, koji je bio pravo Elizabete i Gašpara.⁷⁴¹ Gašpar i Elizabeta sporili su se 23. veljače 1466. godine s Anom, ženom Pavla Hercega Sečujskog, te s Margit, ženom Jurja Groffa de Bozyn.⁷⁴²

Analizirani primjeri pokazuju da žene povezane s obitelji Korodški nisu bile vidljive u izvorima samo kao supruge, kćeri ili udovice, nego i kao nositeljice imovinskih prava, sudionice pravnih poslova i posrednice između različitih plemićkih obitelji. Njihova se uloga osobito jasno vidi u pitanjima miraza, djevojačke četvrtine, udovičkog položaja, skrbništva, zaloga i parnica. Jelena, udovica Filipa V., nastupa kao osoba koja raspolaže znatnim novčanim sredstvima i sudjeluje u kreditnim poslovima, dok Elizabeta, supruga Ivana II. i majka Gašpara, nakon muževe smrti ostaje važan akter u obrani obiteljskih prava. Primjeri žena iz obitelji Korodški potvrđuju da se njihova uloga ne može svesti samo na bračno povezivanje obitelji. One su bile važan dio mehanizma prijenosa prava, očuvanja posjeda i održavanja obiteljskog kontinuiteta, osobito u trenucima kada je muška linija bila oslabljena ili pred izumiranjem.

⁷⁴⁰ MNL OL, DL 8630, *Zsigmondkori oklevéltár* II, prvi dio, str. 103-104, br. 865.

⁷⁴¹ MNL OL, DL 15893, MNL OL, DL, 33505, MNL OL, DL 15944.

⁷⁴² MNL OL, DL 16309.

3.6. Ženidbene strategije

Važno pitanje u životu svake plemićke obitelji je izbor bračnog partnera, odnosno ženidbene strategije. Kroz bračne veze plemićke su se obitelji povezivale s drugim obiteljima, ali jednako tako brak je mogao biti i posljedica veza koje su postojale između obitelji. Odabir bračnog partnera ukazuje na društveni i gospodarski status same obitelji te na njene političke interese.

Važnost koju su imale bračne veze i odabir partnera može se vidjeti na primjerima svih srednjovjekovnih društava na području hrvatskih zemalja, kako gradskih tako i plemićkih.

U dalmatinskim gradovima brak je obično bio posljedica unaprijed sklopljenog dogovora. Tijekom 16. stoljeća dolazi do pada važnosti prihoda od zemlje te samim time do slobodnijeg odabira bračnog partnera. Prema riječima dominikanca Juana de Torquemada iz 1457. godine, jednog od najznačajnijih teologa kasnog srednjeg vijeka, brak označava vezu između Krista i Crkve koja se ostvaruje kroz slobodu ljubavi te se ne može ostvariti iznuđenim pristankom.⁷⁴³ Prilike u dalmatinskim gradovima tijekom 15. i 16. stoljeća ostale su nepromijenjene, odnosno brak je i dalje bio posljedica unaprijed sklopljenog dogovora. Situacija je posebno specifična bila u Dubrovačkoj Republici, gdje su brak i bračne strategije te očuvanje statusa bili iznimno važni. Dubrovačku Republiku karakterizira zatvorenost staleža te zabrana međuklasnih brakova od 1332. godine, čije su odredbe 1464. godine dodatno pooštrene. Brak iz ljubavi nije bio prihvatljiv, što nije značilo da se ljubav kasnije nije dogodila. Tajno sklapanje brakova bilo je zabranjeno jer su se time ugrožavali obiteljski i javni interesi što je regulirano i zakonom Velikog vijeća 1429. godine. Smatralo se da tajni brakovi ugrožavaju ne samo djevojku i njezin ugled, nego su protiv Boga i „dobrih običaja grada Dubrovnika“.⁷⁴⁴ Na primjeru zagrebačkog Gradeća vidljivo je da je gradska elita bila otvorena prema novim potencijalnim članovima koji su također bili ugledni i sposobni jer je jednostavnim obiteljima biološki bilo teže osigurati nasljednike kroz generacije. Bračnim su se vezama pridošlice povezivali sa starijim uglednim obiteljima te se na taj način nova ugledna i bogata obitelj formirala uz pomoć neke stare i taj se proces kontinuirano odvijao tijekom kasnog srednjeg vijeka.⁷⁴⁵ Bračne su veze igrale značajnu ulogu i na mediteranskom (dalmatinskom) i na srednjoeuropskom području (dravsko-savsko međurječje). Iako su brakovi

⁷⁴³ Gies, *Marriage and the Family*, 301.

⁷⁴⁴ Janeković Römer, „Noble Women in Fifteenth-Century Ragusa“, str. 144-148.

⁷⁴⁵ Bruno Škreblić, „Uloga obiteljskih veza u formiranju gradske elite zagrebačkog Gradeća“, *Zbornik Odsjeka za povijesne znanosti Zavoda za povijesne i društvene znanosti HAZU* 34 (2016), 39-87, str. 71.

između tih dvaju prostora bili relativno rijetki zbog straha od otuđenja komunalne imovine i slabljenja autonomije gradskih zajednica, zabilježeni su pojedini primjeri sklapanja brakova između dalmatinskih plemkinja te slavonskih i hrvatskih plemića. Međutim, češća je bila praksa da urbane elite uspostavljaju bračne veze s uglednim obiteljima iz neposrednog gradskog zaleđa, čime su jačale političke, gospodarske i društvene veze u svojoj okolini. Poseban primjer predstavlja Zadar, gdje su tijekom protumletačkih pobuna žene preuzimale aktivniju ulogu u oblikovanju bračnih strategija, budući da su mnogi muškarci bili zatočeni ili prognani, pa su upravo žene postajale ključne nositeljice obiteljskih interesa i savezništava.⁷⁴⁶

Prilikom proučavanja ženidbenih strategija, proučavaju se dva aspekta sklapanja braka, odnosno utvrđuje se iz kojih su obitelji dolazile žene koje su brakom ušle u obitelj Korodški, ali i u koje su obitelji i rodove odlazile kćeri iz obitelji Korodški. Podaci o tome poprilično su oskudni prvenstveno zbog nespominjanja žena u povijesnim izvorima, ali i zbog nepoznavanja svih žena iz obitelji Korodški. Ako se u povijesnim izvorima i pojavi ime žene pripadnika obitelji, ponekad se ne zna kojoj obitelji ili kojem rodu je pripadala. Tako se primjerice navodi kako je mačvanski ban Stjepan I. Korodški bio oženjen djevojkom koja se u ispravi navodi kao *banissa de Vezén*, iz pečuškog okruga (*domicellam Quinqueecclesiensis dioec predictae*).⁷⁴⁷

Supruge pripadnika obitelji Korodški koje su poznate iz izvora su:

1. Macha, Kletova žena,⁷⁴⁸
2. Jelena, supruga Filipa V., kćer palatina Eustahija od Jolsve,⁷⁴⁹
3. Katarina, supruga Stjepana II., kćer Davida Lacka od Szántóa (Nemetinski),⁷⁵⁰
4. Barbara, supruga Ivana II., kćer ugarskog palatina Nikole Gorjanskog,⁷⁵¹
5. Ana, supruga Ivana II., kćer Ivana Morovićkog,⁷⁵²
6. Elizabeta, supruga Ivana II., kćer Ivana iz banske loze Gorjanskih,⁷⁵³

⁷⁴⁶ Više o tome: Zrinka Nikolić Jakus, Marija Karbić, „Marriage networks and building structures of power within the urban communities between the Drava River and the Adriatic Sea. A comparative approach“, *Networking in Late Medieval Central Europe: Friends, Families, Foes* (New York – Routledge 2023), 51-63, str. 56-57.

⁷⁴⁷ Fejér, CD X/1, str. 531, Koller, *Historia Episcopatus Quinqueecclesiarum* III, str. 198.

⁷⁴⁸ MNL OL, DL 33703, Smičiklas, CD IV, str. 203, 218, Fejér, CD IV/1, str. 540-542, Kukuljević Sakcinski, „Regesta documentorum“ knj. 24, str. 223.

⁷⁴⁹ Jelšava u Slovačkoj.

Spominje se 20. lipnja 1433. godine kao udovica (MNL OL, DL 12514). Kao udovica spominje se i 14. rujna 1436. godine (MNL OL, DL 12951).

⁷⁵⁰ Lukcsics, *Diplomata pontificum saec. XV.*, prvi dio, str. 147. Spominje se 21. listopada 1423. godine.

⁷⁵¹ Lukcsics, *Diplomata pontificum saec.*, drugi dio, str. 128, Engel, KMG: Kórógyi, str. 1031-1032.

⁷⁵² Lukcsics, *Diplomata pontificum saec. XV.*, drugi dio, str. 156.

⁷⁵³ MNL OL, DL 13706, MNL OL, DL 14297.

7. Apolonija, zaručnica Gašpara, kćer magistra tavernika i erdeljskog vojvode Ivana Rozgonyija iz županije Abaúj.⁷⁵⁴

Filip III. Korodski imao je dvije supruge, obje nepoznata imena. Prva supruga bila je kćer magistra Egidija Moslavačkog,⁷⁵⁵ dok je druga žena u potpunosti nepoznata. O njoj se saznaje 1352. godine.⁷⁵⁶

Ivan II. Korodski imao je tri braka. Prva žena bila mu je Barbara Gorjanski. Taj je brak sklopljen bez znanja njihovih roditelja, o čemu se saznaje iz Ivanove molbe papi Eugenu IV. kada traži dopuštenje za brak. Papa ovlašćuje pečuškog biskupa 13. studenog 1434. godine da to i učini.⁷⁵⁷ Zanimljiva je činjenica da je postojala duhovna povezanost između obitelji. Naime, Barbarina majka bila je Ivanova krsna kuma, što svjedoči o povezanosti ovih obitelji i ranije. Drugi brak Ivan II. sklopio je s Anom Morovički, što se saznaje iz Ivanove i Žigmundove molbe papi Eugenu IV. da brak poništi uz objašnjenje kako nije konzumiran. Papa 19. prosinca 1437. godine naređuje pečuškom biskupu da to i učini.⁷⁵⁸ Elizabeta Gorjanski, kćer Ivana Gorjanskog, iz banske loze Gorjanskih, bila je Ivanova treća žena te se u ispravama spominje 20. veljače i 18. ožujka 1443. godine,⁷⁵⁹ te ponovno u ispravi Bosanskog kaptola od 13. rujna 1449. godine, zajedno sa sinom Gašparom.⁷⁶⁰ Elizabeta se javlja i u rujnu 1457. godine kada joj se vezano za osječke prihode obraća Klement Porkolab kao novi upravitelj cikadorske opatije, te ju moli da po glasniku pošalje onaj dio osječkih prihoda koji pripada opatiji, te joj nudi pomoć ukoliko zatreba.⁷⁶¹

⁷⁵⁴ MNL OL, DL 17333.

⁷⁵⁵ Fejér, CD VIII/1, str. 524-525, Knauz, *Monumenta ecclesiae Strigoniensis* II, str. 677, Wertner, "Családtörténeti adalékok. I. Az első Kórógyiak", str. 170.

Egidije (Aegidyje) Moslavački imao je tri kćeri. Jedna je bila udana za Filipa III. Korodskog, druga za Nikolu Voćinskog, a treća za Stjepana II. Barsa (Zrinka Nikolić Jakus, „Obitelj Čupor Moslavački“, *Radovi Zavoda za znanstvenoistraživački i umjetnički rad u Bjelovaru*, 4, 2011, 269-300, str. 272).

⁷⁵⁶ MNL OL, DL 4251, Nagy, *Anjoukori okmánytár* V, str. 544-545, Wertner, "Családtörténeti adalékok. I. Az első Kórógyiak", str. 170.

⁷⁵⁷ Lukcsics, *Diplomata pontificum saec. XV*, drugi dio, str. 128.

Eugenius papa IV. episcopo Quinqueecclesiensi mandat, ut cum nobili Johanne Philippi comite et domino de Chorog ac nobili muliere Barbara, quondam Nicolai de Gara palatini regni Hungariae filia, qui sine suorum parentum scitu inter se matrim onium contraxerunt, super affinitate, quia mater Barbarae praefatum Johannem de sacro fonte levavit, dispenset.

⁷⁵⁸ Lukcsics, *Diplomata pontificum saec. XV*, drugi dio, str. 156.

Eugenius papa IV. ad supplicationem Sigismundi Romanorum im peratoris episcopo Quinqueecclesiensi mandat, ut matrim onium inter nobilem Johannem Philippi de Korogh Quinqueecclesiensis d. et nobilem puellam Annam Johannis de Maroth domicellam dictae d. contractum, sed adhuc non consum atum irritum faciat.

Fejér, CD X/7, str. 877-878, Koller, *Historia Episcopatus Quinqueecclesiarum* III, str. 362-364.

⁷⁵⁹ MNL OL, DL 13706, Engel, KMG: Kórógyi, str. 1031-1032.

⁷⁶⁰ MNL OL, DL 14297.

⁷⁶¹ MNL OL, DL 15185, Bösendorfer, „Parba radi osječke carine“, str. 369, 377-378.

Gašpar Korodški bio je u braku s nepoznatom ženom. Nakon prekida zaruka s Apolonijom Rozgonyi, oženio je svoju po imenu nepoznatu rođakinju.⁷⁶²

Od muževa pripadnica obitelji Korodški poznati su:

1. Petar Apor, suprug Kletove sestre Chen,⁷⁶³
2. Vincent, sin Orbásza, iz roda Báncsa, suprug Kletove i Machine kćeri nepoznata imena,⁷⁶⁴
3. Ladislav de Nevna, sin Servusdeya, od roda Péc, Jolantin suprug,⁷⁶⁵
4. Apor, sin Lukačija de Tadenka, od roda Péc, suprug Lovrine kćeri nepoznata imena,⁷⁶⁶
5. Petar Voćinski, suprug Doroteje, kćeri Stjepana I.,⁷⁶⁷
6. Petar Perényi, suprug Katarine, kćeri Filipa V.⁷⁶⁸

Što se tiče konkretnih zapreka za ženidbu, niti jedan od zbornika običajnog prava ih ne iznosi. Jedina pravila koja su se primjenjivala na brak bila su ona kanonskog prava koja su zabranjivala brak među rođacima do četvrtog stupnja srodstva, uključujući i četvrti. Kumovi i njihovi potomci također su se smatrali rođacima i svaki pokušaj braka među njima zahtijevao je papino dopuštenje,⁷⁶⁹ što je primjerice bio slučaj s Ivanom II. Korodškim i Barbarom Gorjanski, budući da je Barbarina majka bila Ivanova krsna kuma.⁷⁷⁰ Kanonski zakon zabranjivao je brak između partnera bližih od četvrtog stupnja srodstva,⁷⁷¹ dok su rimski koncili 721. i 743. godine zabranili brak u srodstvu trećeg i četvrtog stupnja.⁷⁷²

⁷⁶² MNL OL, DL 17333, MNL OL, DL 16541.

⁷⁶³ Fejér, CD IV/2, str. 519.

⁷⁶⁴ MNL OL, DL 33703, Smičiklas, CD IV, str. 203, 218, Fejér, CD IV/1, str. 540-542, Kukuljević Sakcinski, „Regesta documentorum“, knj. 24, str. 223, Buturac, *Pisani spomenici Požege*, str. 121-122, Kempf, *Požega – zemljopisne bilješke*, str. 73, Engel, KMG: Kórógyi, str. 1031-1032.

⁷⁶⁵ MNL OL, DL 259492, Smičiklas, CD VII, str. 8, *Hazai okmánytár VI*, str. 370-371 (*Seruusdei*), Engel, KMG: Kórógyi, 1031-1032.

...Jolenth, uxori comitis Ladizlai filii Seruusdey de genere Peech... Spominje se i 1340. godine: MNL OL, DL 3308, Smičiklas, CD X, str. 549-551, Nagy, *Anjoukori okmánytár IV*, str. 21-23.

⁷⁶⁶ MNL OL, DL 4205, Nagy, *Anjoukori okmánytár V*, str. 499-500 (isprava je djelomično prepisana), Wertner, „Családtörténeti adalékok. I. Az első Kórógyiak“, str. 170.

⁷⁶⁷ MNL OL, DL 11000, Engel, KMG: Kórógyi, str. 1031-1032.

⁷⁶⁸ *Zichy-család okmánytára X*, str. 71-72. (*condam dominum Johannem, necnon ipsum dominum Stephanum, sed et magnificam dominam Katherinam de Korogh, relictam...*).

Katarini brat Ivan II. sklopio je s Petrom nasljedni ugovor (MNL OL, DL 24541).

⁷⁶⁹ Rady, „Stephen Werbőczy’s Tripartitum“, str. 1453 (članak 107), D. Karbić, „Hrvatski plemićki rod“, str. 93.

⁷⁷⁰ Uz to što su brak sklopili bez znanja roditelja, možda je i kumstvo na neki način predstavljalo problem.

⁷⁷¹ Gies, *Marriage and the Family*, str. 51-52.

⁷⁷² Gies, *Marriage and the Family*, str. 84.

Stjepan I. Korodški, kao što je već spomenuto, oženio je djevojku navedenu kao *banissa de Vezén*, iz pečuškog okruga.⁷⁷³ Kako se pokazalo da mu je ona srodnica u trećem koljenu, iako to nisu znali prilikom sklapanja braka, tražili su od pape Urbana VI. dispencu, drugim riječima oprost, odnosno ostvarivanje prava na brak unatoč srodstvu. Iz apostolskog pisma datiranog 31. svibnja 1389. godine u Rimu, kojeg biskup i papin rizničar Augustin piše pečuškom kanoniku i upravitelju potraživanja (dugova) apostolske riznice (papine blagajne) Rogeriu de Cavazis, saznaje se da je papa naredio supružnicima da trebaju platiti četvrtinu miraza i darova s vjenčanja kao pomoć djevojkama za udaju. Uz to, Augustin, tvrdeći kako u rimskoj kuriji nemaju točne informacije o toj vrijednosti, povjerava i naređuje Rogeriu de Cavazis da istraži točnu vrijednost navedenog, da taj iznos naplati supružnicima te da ga prebaci u apostolsku riznicu. Augustin daje pečuškom kanoniku Rogeriu i potpunu ovlast da Stjepanu I. i njegovoj supruzi da dispencu, odnosno dozvolu za brak.⁷⁷⁴

⁷⁷³ Fejér, CD X/1, str. 531, Koller, *Historia Episcopatus Quinqueecclesiarum* III, str. 198.

⁷⁷⁴ Fejér, CD X/1, str. 530-531, Koller, *Historia Episcopatus Quinqueecclesiarum* III, str. 197-198, Fejér, *Index codicis diplomatici Hungariae ecclesiastici ac civilis*, str. 27, 139, *Zsigmondkori oklevéltár* I, str. 130, br. 1309.

3.6.1. Zaključak

Ženidbene strategije obitelji Korodški potvrđuju da su bračne veze bile jedan od ključnih instrumenata širenja društvenog utjecaja, učvršćivanja političkih savezništava i osiguravanja posjedovnih interesa. Brakovi Korodških nisu bili slučajni ni isključivo privatni odnosi, nego dio šire obiteljske politike. Odabir bračnih partnera pokazuje da se obitelj povezivala s rodovima i obiteljima koje su imale sličan ili viši društveni položaj, posjede u susjednim ili politički važnim prostorima te pristup kraljevskom dvoru i državnim službama.

Najvažnije bračne veze Korodški su ostvarili s Gorjanskima, Morovićima, rodom Péc, Treutulima, Levanjskima, Nemetinskima i Rozgonyijima. Te veze pokazuju nekoliko obrazaca. Prvi je regionalni obrazac: Korodški su se povezivali s obiteljima koje su bile snažno prisutne u Vukovskoj, Baranjskoj, Požeškoj i susjednim županijama. Drugi je politički obrazac: većina tih obitelji sudjelovala je u istim političkim krugovima, osobito u službi kraljica Marije i Elizabete te kralja Žigmunda Luksemburškog. Treći je statusni obrazac: bračne veze s Gorjanskima, Morovićima i Rozgonyijima potvrđuju da su Korodški u kasnom srednjem vijeku pripadali krugu obitelji koje su se mogle povezivati s najvišim slojevima ugarsko-hrvatskog plemstva.

Posebno značenje imale su veze s obitelji Gorjanski. Brak Ivana II. s Barbarom, kćeri palatina Nikole Gorjanskog, i kasniji brak s Elizabetom iz banske loze Gorjanskih pokazuju da je povezivanje s tom obitelji bilo važno za potvrdu velikaškog položaja Korodških. Te veze nisu bile samo rodbinske, nego i političke. Obje su obitelji sudjelovale u istim dinastičkim sukobima, bile povezane s kraljevskom službom i držale posjede na prostoru koji je bio važan za njihovu lokalnu i regionalnu moć.

Ženidbene veze istodobno su otvarale i posjedovna pitanja. Miraz, djevojačka četvrtina, udovička prava, posjedi stečeni brakom i nasljedna potraživanja mogli su postati važan dio obiteljske strategije. Ugovori u kojima se iz nasljednih aranžmana izuzimaju posjedi stečeni bračnim putem pokazuju da su Korodški jasno razlikovali nasljednu obiteljsku imovinu od dobara koja su ulazila u obitelj preko žena. To potvrđuje da je brak imao i društvenu i političku, ali i vrlo konkretnu pravnu i posjedovnu funkciju.

Ženidbene strategije Korodških stoga pokazuju da je obitelj svoju moć gradila u nekoliko međusobno povezanih smjerova: prema kraljevskom dvoru, prema susjednim velikaškim obiteljima, prema posjedovnim interesima u Vukovskoj, Baranjskoj i Požeškoj županiji te prema očuvanju vlastitog statusa unutar staleža. Brakovi su bili sredstvo integracije u mrežu velikaške elite, ali i instrument očuvanja obiteljske kohezije i kontinuiteta.

3.7. Sustav davanja imena

O strukturi plemićke obitelji može se saznati i na temelju davanja osobnih imena. Način prenošenja osobnih imena iz generacije u generaciju ukazuje na važnost određenih veza unutar plemićke obitelji. Pri razmatranju načina davanja imena, istraženo je koliko je bila utjecajna majčina, a koliko očeva strana, te jesu li u davanju imena prednost imale vertikalne (majke, očevi, bake, djedovi) ili horizontalne (ujaci, stričevi, tete) veze srodstva.

Prilikom istraživanja važno je bilo utvrditi u kojoj se mjeri pojavljuju kršćanska imena, a u kojoj primjerice, slavenska ili neka druga, te u kojem se obliku javljaju. Važno je promotriti i razdoblje u kojemu su pripadnici obitelji dobivali određena imena.

Začetnik obitelji Korodski, Klet, koji je živio sredinom 13. stoljeća, nosi mađarsko, nekršćansko ime, općenito dosta rijetko. Ime njegove supruge Mache rijetko se pojavljuje u povijesnim izvorima te je značenje toga imena (u tome obliku) teško pronaći. Ime Macha možda bi se moglo povezati s imenom Masha, odnosno Maša, koje dolazi od imena Marija. Ime je korišteno prvenstveno u ruskoj i drugim slavenskim kulturama.⁷⁷⁵ Kletova kćer i sestra Filipa I., Grgura i Ladislava II. imala je sina Kleta, odnosno Keleda (*Cletus*).

U razdoblju Kletovih potomaka, od kraja 13. stoljeća, pripadnici obitelji Korodski, muškarci jednako kao i žene, nose kršćanska imena kao što su Filip, Stjepan, Grgur, Ladislav, Ivan, Demetrije, Lovro, Nikola, Gašpar te Doroteja, Katarina, Marija. Osim Keleda, ostali pripadnici obitelji nose kršćanska imena koja su na ovim prostorima u vrijeme od 13. do 15. stoljeća i prevladavala.⁷⁷⁶ Jedino je Kletova unuka i Grgurova kćer Jolanta nosila staroslavensko ime grčkog podrijetla, što je jedino žensko zabilježeno slavensko ime u obitelji.

Povijesni izvori korišteni u ovom radu pisani su latinskim jezikom te su navedena imena pisana uobičajenom latinskom verzijom. Pripadnici obitelji nosili su po jedno ime.

Ime začetnika obitelji bilježeno je u obliku *Klet*, *Keled* te u oblicima *Clet*/*Cletus*/*Clety*. Keled je mađarsko nekršćansko ime, dok je ime *Cletus* latinski oblik grčkog imena *Clitus*. Klet kao treći rimski papa često je nazivan i Antiklet. Ime je grčkog podrijetla (*Kleio*), a pretpostavka je da je povezan s riječi „slava“.⁷⁷⁷

⁷⁷⁵ Patrick Hanks, Flavia Hodges, *Oxford Dictionary of First Names* (New York 2003), str. 229.

⁷⁷⁶ Marija Karbić u svojoj disertaciji i knjizi o Borićima također navodi praksu korištenja kršćanskih imena (*Plemićki rod Borića bana*, str. 108-114, *Rod Borića bana*, doktorska disertacija, str. 116-120). Isto navodi i Damir Karbić u svojoj disertaciji o Šubićima (*The Šubići of Bribir*, str. 240-241), te Fügedi u knjizi *The Elefánthy*, str. 116-117.

⁷⁷⁷ Latinizirani oblik grčkog imena *Kleitós*, ime koje je nosio jedan od generala Aleksandra Velikog. Ime je povezano s oblikom *Kleio* (Hanks, Hodges, *Oxford Dictionary of First Names*, str. 67-68).

Najčešće ime među pripadnicima obitelji Korođski je ime Filip, koje se pojavljuje pet puta u obitelji Korođski i dva puta u obitelji Seglački.⁷⁷⁸ Zanimljivo je da se ime Filip u obitelji Korođski pojavljuje u svakoj generaciji sve do Filipa V., koji je imao sina Ivana II., a on sina Gašpara. Ime se u povijesnim izvorima bilježilo u nekoliko oblika, dok su najčešći *Philippus* i *Philippus*. Još neki od oblika su *Philppus*, *Phylippus*, *Phylpus*. Podrijetlo imena je grčko (*Philippos*), sastavljeno od riječi „philein“ što znači prijatelj / onaj koji voli, i riječi „hippos“ što znači konj. Značenje imena moglo bi se protumačiti kao prijatelj konja, onaj koji voli konje. Ime svoje podrijetlo vuče još od antike, a ime je nosio i otac Aleksandra Velikog, Filip II. Makedonski.⁷⁷⁹

Sljedeće najučestalije ime je Ladislav, koje se pojavljuje u obliku *Ladislaus* ili *Ladizlaus*. Pojavljuje se tri puta u obitelji Korođski te tri puta u obitelji Seglački, s time da se kod Seglačkih javlja u svakoj generaciji, osim u posljednjoj u kojoj se javlja samo Emerik, Ivanov sin, čiji se oblik imena pojavljuje u obliku *Emericus*.

Ladislav je muško ime koje dolazi od riječi „slava“ i „vladati“ te je izvedeno od imena Vladislav, a znači „slavna vladavina“. Sveti Ladislav u srednjem je vijeku u međurječju Save i Drave bio raširen kao kult, a može se smatrati utjelovljenjem srednjovjekovnog ideala viteštva. Prikazivan je kao snažan vitez odjeven u oklop i zaogrnut kraljevskim plaštem, s krunom na glavi. Smatra ga se i zaštitnikom ženske časti zbog legende prema kojoj je spasio jednu djevojku od Kumana.⁷⁸⁰

Ivan (*Johannes/Iohannes/Joannes/Ioannes*) se pojavljuje po dva puta u genealogiji Korođskih⁷⁸¹ i Seglačkih, dok se Lovro (*Laurentius*) pojavljuje dva puta samo u obitelji Korođski. Ime Ivan dolazi od latinskog imena *Johannes* (grčko ime *Ioannes*, skraćeno od hebrejskog imena *Johanan*), što znači „Bog je milostiv“. ⁷⁸² Lovro je ime latinskog podrijetla (*Laurentius*). Korijen riječi je „laurus“, a znači lovor.⁷⁸³

Ime Stjepan (*Stephanus*) u obitelji Korođski pojavljuje se dva puta.⁷⁸⁴ Ime je nosio mačvanski ban Stjepan I. i njegov nasljednik Stjepan II. Kod Seglačkih nije zabilježeno ime

⁷⁷⁸ Pod pojmom „pojavljuje se toliko puta“ podrazumijeva se broj članova obitelji koji je nosilo to ime.

⁷⁷⁹ Hanks, Hodges, *Oxford Dictionary of First Names*, str. 118, 266.

⁷⁸⁰ Denis Njari, Petra Kolesarić, „Kult svetog Ladislava u međurječju Save i Drave“, *Croatica Christiana periodica* 43 (83) (Zagreb 2019), 1-12, str. 6.

⁷⁸¹ Ivan je bio i jedan od dvojice sinova Lovrine kćeri nepoznata imena, ali je on bio iz roda Péc. Drugi sin bio je Petar. Petar je kršćansko ime koja dolazi od grčke riječi „petros“, što znači kamen, stijena (Hanks, Hodges, *Oxford Dictionary of First Names*, str. 265-266).

⁷⁸² Hanks, Hodges, *Oxford Dictionary of First Names*, str. 168, 179.

⁷⁸³ Hanks, Hodges, *Oxford Dictionary of First Names*, str. 199.

⁷⁸⁴ Četiri ako se u obzir uzme i ženska linija (Stjepan se zvao i sin Kletove kćeri nepoznata imena, koja je bila u braku s Vincentom iz roda Bánca, te sin Katarine, kćeri Filipa V. i Petra Perénija). Važno ih je spomenuti iako oni u povijesnim izvorima nisu bilježeni kao Korođski, već kao Bánca i Perény.

Stjepan ni u kojem obliku. Stjepan je ime grčkog podrijetla, a grčka riječ „stephanos“ znači kruna, vijenac, odnosno „okrunjeni, ovjenčani“.⁷⁸⁵

Stjepan je ime i prvog mađarskog kralja. Ako se uzme u obzir da i Ladislav i Emerik pripadaju među svete članove mađarske kraljevske loze, to dodatno pokazuje važnost tih imena u povijesti.

Imena Nikola (*Nicolaus*) i Demetrije (*Demetrius*) u genealogiji Korođskih i Seglačkih javljaju se po jednom. Ime Demetrije u obje se obitelji javlja kronološki u istoj, trećoj generaciji, ukoliko se Klet računa kao prva.

Ime Nikola dolazi od grčke riječi „Nikolaos“, a izvedena je od riječi „nike“, što znači pobjeda te „laos“ što znači narod. Ime bi se moglo prevesti kao „pobjeda naroda“.⁷⁸⁶ Ime Demetrije (Dimitrije, Dmitri) dolazi od grčkog imena „Demetrios“, izvedenog od imena božice Demetre, koja dolazi od riječi „de“, odnosno „ge“ i riječi „meter“ majka.⁷⁸⁷ Demetra je u grčkoj mitologiji poznata kao božica ratarstva, plodnosti i žetve.

Grgur (*Gregorius*) se pojavljuje jednom u obitelji Korođski, kao Kletov sin. Ime dolazi od grčkog imena „Gregorius“, koje potječe od grčke riječi „gregorein“ što znači biti budan, bdjeti.⁷⁸⁸ Ime bi se moglo prevesti kao „onaj koji je oprezan“.

Ako se usporede imena u obitelji Korođski i Seglački može se primijetiti da su davana na isti način, te u obje obitelji prevladavaju ista kršćanska imena.

Što se tiče imena ženskih pripadnica obitelji Korođski (kćeri pripadnika obitelji), ona se u povijesnim izvorima pojavljuju rijetko. Od ženskih pripadnica obitelji poznata je Grgurova kćer i Kletova unuka Jolanta (*Jolenth*), koja se u povijesnim izvorima spominje 1290.⁷⁸⁹ te 1340. godine.⁷⁹⁰ Jolanta je žensko staroslavensko ime, a znači „cvijet ljubičice“.⁷⁹¹

Poznato je i ime kćeri mačvanskog bana Stjepana I., Doroteja (*Dorothea*), koja se također u povijesnim izvorima spominje dva puta, 1418.⁷⁹² i 1420. godine.⁷⁹³ Ime Doroteja latinizirani je oblik grčkog imena sastavljenog od riječi „doron“ što znači dar, poklon i „theos“ što znači Bog, te se može prevesti kao „Božji dar“. Muški oblik imena je *Dorotheus*.⁷⁹⁴

⁷⁸⁵ Hanks, Hodges, *Oxford Dictionary of First Names*, str. 309.

⁷⁸⁶ Hanks, Hodges, *Oxford Dictionary of First Names*, str. 249.

⁷⁸⁷ Hanks, Hodges, *Oxford Dictionary of First Names*, str. 82, 86.

⁷⁸⁸ Hanks, Hodges, *Oxford Dictionary of First Names*, str. 141.

⁷⁸⁹ MNL OL, DL 259492, Smičiklas, CD VII, str. 7-8.

⁷⁹⁰ MNL OL, DL 3308, Smičiklas, CD X, str. 550, Nagy, *Anjoukori okmánytár* IV, str. 22.

⁷⁹¹ Hanks, Hodges, *Oxford Dictionary of First Names*, str. 180, *Ancestry*, „Meaning of the first name Jolanda“, mrežno izdanje: <https://www.ancestry.com/first-name-meaning/jolanda>.

⁷⁹² MNL OL, DL 33349.

⁷⁹³ MNL OL, DL 11000.

⁷⁹⁴ Hanks, Hodges, *Oxford Dictionary of First Names*, str. 89.

Poznate su još i kćeri Filipa V., Katarina i Marija. Obje se zajedno spominju 1434.,⁷⁹⁵ dok se Katarina spominje još 1454. godine.⁷⁹⁶ Katarina je žensko ime, a najraniji oblik imena poznat je kao *Aikaterine*. Ime se povezuje s grčkim pridjevom „katharos“ što znači čisto.⁷⁹⁷ Marija je biblijsko ime, izvedeno od ranokršćanskog imena *Mariam*, a postoji nekoliko tumačenja njezina značenja. Prvo, da dolazi od riječi „mare“ što znači more, a drugo značenje toga imena bilo bi „gorčina, gorko“.⁷⁹⁸ Ovo dvostruko značenje može se interpretirati kao odraz ambivalentne simbolike mora, koje se tradicionalno povezuje s ljepotom i spokojem, ali i s nepredvidivošću te razornom snagom.

Važno je napomenuti da su se određena imena kao što su primjerice Filip i Ladislav, prenosila kao kolektivno vlasništvo obitelji te možda na taj način postala, uz zajednički grb, simbole i tradiciju, glavni simbol obiteljskog kontinuiteta i zajedništva.⁷⁹⁹ S time se povezuje koncept vodećih imena (*leading names*), odnosno učestalo ponavljanje određenih imena iz generacije u generaciju.⁸⁰⁰ U obitelji Korodski vodeća imena su Filip i Ladislav, kao što je slučaj i s njihovim rođacima Seglačkima.

I kod Korodskih i kod Seglačkih zabilježeni su slučajevi u kojima muškarac nosi stričevo ime. Primjerice, Filip I. Korodski, utemeljitelj obitelji u užem smislu, nosi ime kao i njegov stric, Kletov brat Filip. I sam je Filip imao sina koji je nosio ime kao njegov brat, Ladislav. Sin Lovre I., Filip III. također je imao ime kao i stric Filip II. Sinovi mačvanskog bana Stjepana I. Korodskog nosili su imena Filip (V.) i Ladislav (III.) jednako kao i Stjepanova braća, Filip (IV.) i Ladislav (II.).⁸⁰¹ Filip III. i Filip V. ujedno su nosili imena i kao stričevi i kao djedovi. Muška imena prenosila su se i preko ženske linije. Tako se sin Kletove/Keledove kćeri zvao Klet, odnosno Keled, a sin Katarine, kćeri Filipa V., i Petra Perényja, Stjepan, jednako kao Katarinin stric, očev brat Stjepan (II.).

Zbog nedovoljno podataka u povijesnim izvorima nemoguće je donijeti zaključke o prenošenju ženskih imena s generacije na generaciju, odnosno o prenošenju imena s majčine strane. Postoji mogućnost za to, jer ukoliko se pogleda ime Kletove žene Mache, može se zaključiti da je to hebrejsko, odnosno kršćansko ime koji je kasnije nestalo iz upotrebe te da su

⁷⁹⁵ MNL OL, DL 12530.

⁷⁹⁶ MNL OL, DL 24541.

⁷⁹⁷ Hanks, Hodges, *Oxford Dictionary of First Names*, str. 188.

⁷⁹⁸ Hanks, Hodges, *Oxford Dictionary of First Names*, str. 223, *Ancestry*, „Meaning of the first name Maria”, mrežno izdanje: <https://www.ancestry.com/first-name-meaning/maria>.

⁷⁹⁹ Janeković Römer u članku „Rodovi, plemićki“ navodi sličnu situaciju sa dubrovačkim plemstvom i njihovim imenima.

⁸⁰⁰ Karbić, *Plemićki rod Borića bana*, str. 112, *Rod Borića bana*, str. 118.

⁸⁰¹ Engel, KMG: Kórógyi, str. 1031-1032. Istu situaciju navodi i M. Karbić (*Plemićki rod Borića bana*, str. 113-114, *Rod Borića bana*, str. 118-119).

primjerice Doroteja, Katarina ili Marija ime naslijedile od majke ili bake s majčine strane. Druga pretpostavka je da su uslijed jačanja tendencije davanja kršćanskih imena ostale pripadnice obitelji Korodski dobile ta imena. No, zbog nedostatka potvrde navedene teze u izvorima, sve ostaje na pretpostavci, ali vrlo vjerojatnoj.

3.8. Odnosi s Crkvom

Korođski su se kroz nekoliko aspekata povezali s Crkvom te su pojedini pripadnici komunicirali s papom vezano za određena pitanja, najčešće bračna. Najistaknutija veza Korođskih, odnosno njihovih najbližih rođaka Seglačkih s Crkvom bila je ona preko osobe Ladislava II. Seglačkog, pečuškog biskupa. Ovdje treba istaknuti i sina Kletove kćeri Kleta, koji je obnašao dužnost kaločkog nadbiskupa u razdoblju od 11. veljače 1266. do 10. listopada 1278. godine.⁸⁰² Iako ga se bilježi kao sina Vincenta, od roda Bánca, bio je sin ženske pripadnice obitelji Korođski.

⁸⁰² Zsoldos, *Magyarország világy archontológiája 1000-1301*, str. 85, Wenzel, *Árpádkori új okmánytár XII*, str. 678, Wertner, „A Horvátiak elei“, str. 516.

3.8.1. Pečuški biskup Ladislav II. Seglački⁸⁰³

Ladislav II. Seglački bio je najistaknutiji pripadnik obitelji Seglački koji je povezoao obitelj s Crkvom kroz obnašanje funkcije pečuškog biskupa u razdoblju od 1315. do 1346. godine.⁸⁰⁴

Ladislav II. rođen je oko 1280. godine kao najmlađi, četvrti sin iz drugog braka Ladislava I., začetnika obitelji Seglački. Godine 1296. spominje se kao klerik,⁸⁰⁵ a kako se 1300. naziva pečuškim kanonikom,⁸⁰⁶ može se zaključiti da je to postao u razdoblju od 1296. do 1300. godine. Kao prepošt Ladislav II. prvi se put spominje 28. kolovoza 1309. godine kada zajedno s tadašnjim pečuškim biskupom Petrom boravi u Budimu.⁸⁰⁷ U lipnju 1310. stolni kaptol izdaje ispravu koja Ladislava II. navodi kao prepošta pečuškog kaptola (*Ladyzlaus prepositus et Capitulum ecclesie Quinqueecclesiensis...*),⁸⁰⁸ a na istoj se funkciji javlja i u svibnju 1313. godine (*Ladyzlaus prepositus et capitulum ecclesie quinqueecclesiensis*),⁸⁰⁹ te 25. srpnja 1314. godine (*Ladizlaus prepositus et Capitulum ecclesie quinqueecclesiensis*).⁸¹⁰

Ladislavov se prethodnik Petar na mjestu pečuškog biskupa posljednji put spominje 1. travnja 1314. godine.⁸¹¹ Nakon smrti biskupa Petra, kaptol je izabrao Ladislava II. za biskupa što je prihvatio i kralj Karlo Robert.⁸¹²

⁸⁰³ O biskupu Ladislavu II. Seglačkom pisali su Denis Njari i Monika Bereš u članku „Pečuški biskup Ladislav II. Seglački“, *Godišnjak njemačke narodnosne zajednice* 29 (2022), 97-116.

⁸⁰⁴ Ladislavovo biskupstvo najdetaljnije je obradio mađarski povjesničar László Koszta u članku „A 14. század közepéig. Kórógyi László (1314–1345)“.

⁸⁰⁵ Wertner, „Családtörténeti adalékok. I. Az első Kórógyiak“, str. 168, Koszta, „A 14. század közepéig“, str. 91, György Timár, „Pécs egyházi társadalma Károly Róbert korában“, *Baranyai helytörténetírás. A Baranya Megyei Levéltár évkönyve, 1981* (Pečuh 1982), 13-56, str. 27.

Ladizlaus clericus filij Comitis Ladizlay (Wenzel, *Árpádkori új okmánytár X*, str. 242).

⁸⁰⁶ Wertner, „Családtörténeti adalékok. I. Az első Kórógyiak“, str. 168, Koszta, „A 14. század közepéig“, str. 91, Timár, „Pécs egyházi társadalma Károly Róbert korában“, str. 27.

⁸⁰⁷ Kristó, *Anjou-kori Oklevéltár II*, str. 321, Koszta, „A 14. század közepéig“, str. 92.

⁸⁰⁸ Kristó, *Anjou-kori Oklevéltár II*, str. 398, *Zichy-család okmánytára I*, str. 126-127, Koszta, „A 14. század közepéig“, str. 92.

⁸⁰⁹ Nagy, *Anjoukori Okmánytár I*, str. 305-308. Isprava Pečuškog kaptola od svibnja 1313.: MNL OL, DL 1822.

⁸¹⁰ Nagy, *Anjoukori okmánytár I*, str. 356-358. Isprava Pečuškog kaptola od 25. srpnja 1314.: MNL OL, DL 1849, Kristó, *Anjou-kori Oklevéltár III*, str. 355, Koszta, „A 14. század közepéig“, str. 92.

⁸¹¹ Kristó, *Anjou-kori Oklevéltár III*, str. 319, MNL OL, DF 251992, Smičiklas, CD VIII, str. 354-355, Koszta, „A 14. század közepéig“, str. 92.

⁸¹² Conradum Eubel, *Hierarchia catholica medii aevi, sive Summorum pontificum, S.R.E. cardinalium, ecclesiarum antistitum series ab anno 1198 usque ad annum 1431 perducta. E documentis tabularii praesertim vaticani collecta, digesta, edita* (Toronto 1913), str. 410.

László Koszta, „A 14. század közepéig“, str. 92.

Pečuška biskupija uspostavljena je 1009. godine. Njezina se istočna granica nalazila na rijeci Dunav, a graničila je s Kaločkom nadbiskupijom. Granica na istoku prostirala se sve do ušća rijeke Save, tako da je Srijem bio sastavni dio Pečuške biskupije. Pečuška biskupija raspolagala je s ukupno 8 arhidakonata, a njezin teritorij uključivao je Tolnansku, Baranjsku, Požešku i Vukovsku županiju (Gergely Bálint Kiss, „Utemeljenje i teritorijalni opseg Pečuške biskupije“, *Scrinia Slavonica* 9, 2009, 351-378, str. 353, 356, 359, 366). Na tragu

Ladislav II. se kao pečuški biskup prvi put u povijesnim izvorima javlja 17. siječnja 1315. godine.⁸¹³ Prema kanonskim odredbama koje uređuju način inauguracije novog biskupa, Ladislavov izbor za biskupa, kako to mađarski povjesničar László Koszta tumači, mogao se dogoditi negdje u jesen 1314. godine. Za razliku od prakse 13. stoljeća, kanonici su tada imali odlučujuću ulogu pri izboru biskupa, a ne kralj, stoga je i cijelo Ladislavovo biskupstvo bilo usmjereno prema zauzimanju za crkvena pitanja, a ne prema kraljevom dvoru.⁸¹⁴

U razdoblju Arpadovića često su za biskupa kao poglavara biskupije uzimali osobe izvan same biskupije, no Ladislav II., poput svoga prethodnika Petra, nije to učinio. Bio je dobro upoznat sa situacijom u biskupiji jer je upravu nad njom preuzeo nakon što je gotovo dva desetljeća bio pečuški kanonik. On je ujedno bio prvi poglavar biskupije koji je od dijacezanskog svećenika u Pečuhu postao pečuškim biskupom.⁸¹⁵

Biskup Ladislav II. često je bio u pratnji kralja Karla Roberta,⁸¹⁶ što potvrđuje isprava od 1. kolovoza 1315. godine kada je bio u kraljevoj pratnji u mjestu Lipovo (mađ. Lippó) u Baranjskoj županiji.⁸¹⁷

Tijekom 1316. godine kralj Karlo Robert borio se u Tolnanskoj i Baranjskoj županiji s oligarsima te ukinuo vlast Gisingovaca na tome području.⁸¹⁸ Pretpostavka je da su i vojnici Pečuške biskupije pomagali kralju jer je ta pobjeda značila da se biskup Ladislav II., barem na području sjeverno od Drave, oslobodio vlasti oligarha. Osim pomaganja slanjem vojnika, Ladislav II. je i sam sudjelovao u pohodu protiv Mateja Csáka i zauzimanju utvrde Komárom 25. listopada 1317. godine.⁸¹⁹

Kralj Karlo Robert svoju je vlast učvrstio do kraja 1317. godine, a veliku ulogu u tome imala je i Crkva. Unatoč podršci, visoko je svećenstvo smatralo da kralj ne poštuje crkvena prava te nezadovoljni općom situacijom održali su u veljači 1318. godine sastanak u Kaloči i sklopili savez protiv onih koji su štetili crkvi i nezakonito ju oporezivali.⁸²⁰ Kako je savez uglavnom nastao protiv politike kralja Karla Roberta, svećenici su poslali kralju dva izaslanika

navedenog može se zaključiti da je Pečuška biskupija uključivala i Osijek i okolicu, koji su bili dio Vukovske županije.

⁸¹³ Nagy, *Anjoukori Okmánytár* I, str. 377, Wertner, *Családtörténeti adalékok. I. Az első Kórogyiak*, str. 168, Kristó, *Anjou-kori Oklevéltár* IV, str. 14, Koszta, „A 14. század közepéig“, str. 92.

⁸¹⁴ Koszta, „A 14. század közepéig“, str. 92, 96.

⁸¹⁵ Koszta, „A 14. század közepéig“, str. 92.

⁸¹⁶ Koszta, „A 14. század közepéig“, str. 92.

⁸¹⁷ Kristó, *Anjou-kori Oklevéltár* IV, str. 56, Fejér, *CD VIII/2*, str. 63-69.

⁸¹⁸ Koszta, „A 14. század közepéig“, str. 92.

⁸¹⁹ MNL OL, DL 50657, Fejér, *CD VIII/2*, str. 52-53, Kristó, *Anjou-kori Oklevéltár* IV, str. 230, Koszta, „A 14. század közepéig“, str. 92-93.

⁸²⁰ MNL OL, DF 200101, Fejér, *CD VIII/2*, str. 144-146, Kristó, *Anjou-kori Oklevéltár* V, str. 27, Timár, „Pécs egyházi társadalma Károly Róbert korában“, str. 27, Koszta, „A 14. század közepéig“, str. 93.

sa svojim zahtjevima, a jedan od poslanika bio je biskup Ladislav II.⁸²¹ Kako što je već spomenuto, u vrijeme Ladislavova odabira za biskupa, kanonici su imali odlučujuću ulogu pri njegovu izboru, a ne kralj, stoga je Ladislav uvijek bio orijentiran prema Crkvi, a ne prema kraljevom dvoru, makar pod cijenu sukoba s kraljem.

Ladislav II. kao dosljedni branitelj prava Crkve aktivno je sudjelovao na strani pape u sukobima oko različitih pitanja između ugarskog vladara i papa sa sjedištem u Avignonu. Od 1321. godine redovito je dobivao zadatke od papa koji su se prvenstveno odnosili na unutarnje poslove Crkve.⁸²² U studenom 1320. Ladislav II. je prisustvovao saboru u Stolnom Biogradu (mađ. Székesfehérvár), gdje je svećenstvo zahtijevalo od kralja da sazove sabor kako bi se raspravilo o njihovom položaju.⁸²³

Na početku svoga biskupstva Ladislav II. potvrdio je posjede i oslobodio plaćanja poreza članove pustinjačke zajednice u Irigu (mađ. Ürög), koja je bila u bliskom kontaktu s biskupima Pečuha od svoga osnutka, početkom 13. stoljeća,⁸²⁴ a zatim je 1326. godine potvrdio ispravu koju je izdao biskup Ahilej 1251. o razdvajanju posjeda samostana i biskupije.⁸²⁵

Godine 1330. papa Ivan XXII. imenovao ga je jednim od papinskih upravitelja upražnjene nadbiskupije Ostrogon sa zadatkom da spriječi neovlašteno otimanje njezine imovine i da povрати imovinu koju je zaplijenio pokojni nadbiskup Boleslav.⁸²⁶

Zahvaljujući svom djelotvornom radu i kompetenciji rješavanja sukoba s kraljem, Ladislav II. je nekoliko puta iz Avignona dobio upute da postane papinski pravni zaštitnik biskupije.⁸²⁷ S tim se naredbama podudara pismo ugarskih biskupa papi Benediktu XII. od 1338. godine u kojemu navode kako kralj otima naslijeđe preminulih svećenika, ometa kanonski izbor svećenika, traži darove za njihovu inauguraciju i Novu godinu, oporezuje kmetove crkvenih posjeda, zahtijeva previše vojnika, oduzima crkvene posjede, zanemaruje činjenicu da bi se svećenike trebalo izvoditi samo pred crkveni sud i da vladar odbija sazvati

⁸²¹ Kristó, *Anjou-kori Oklevéltár* V, str. 41-42, Fejér, CD VIII/2, str. 168-169, MNL OL, DF 277247, Timár, „Pécs egyházi társadalma Károly Róbert korában“, str. 27, Koszta, „A 14. század közepéig“, str. 93.

⁸²² Kristó, *Anjou-kori Oklevéltár* VI, str. 117, MNL OL, DF 200106, Kristó, *Anjou-kori Oklevéltár* VI, str. 124, Kristó, *Anjou-kori Oklevéltár* VI, str. 210-211, MNL OL, DF 200805, Blazovich, Géczi, *Anjou-kori Oklevéltár* X, str. 109-110, MNL OL, DL 106115 (24. travnja 1326.), Koszta, „A 14. század közepéig“, str. 93.

⁸²³ Koszta, „A 14. század közepéig“, str. 94, Kristó, *Anjou-kori Oklevéltár* V, str. 356, Fejér, CD VIII/7, str. 126-127.

⁸²⁴ Koszta, „A 14. század közepéig“, str. 95, Kristó, *Anjou-kori Oklevéltár* IV, str. 18 (10. veljače 1315.), MNL OL, DL 1858.

⁸²⁵ Koszta, „A 14. század közepéig“, 95, Blazovich, Géczi, *Anjou-kori Oklevéltár* X, str. 61-62 (9. veljače 1326.), MNL OL, DL 2342.

⁸²⁶ Almási, Kőfalvi, *Anjou-kori Oklevéltár* XIV, str. 40, MNL OL, DF 291655, Fejér, CD VIII/3, str. 464-466, Koszta, „A 14. század közepéig“, str. 93.

⁸²⁷ Kristó, *Anjou-kori Oklevéltár* VI, str. 219, Sebők, *Anjou-kori Oklevéltár* XXV, str. 175, Almási, Kőfalvi, *Anjou-kori Oklevéltár* XIV, str. 40-41, Piti, *Anjou-kori Oklevéltár* XXVII, str. 198, Koszta, „A 14. század közepéig“, str. 93.

sabor radi rješavanja problema.⁸²⁸ Pismo je objavljeno anonimno u ime ugarskih prelata, no sa gotovom se sigurnošću može tvrditi da je jedan od sastavljača pisma bio i Ladislav II., pogotovo ako se u obzir uzme njegov odnos s kraljem. László Koszta navodi da je u pismu ipak došlo do pretjerivanja.⁸²⁹

Odnos između biskupa Ladislava II. i kralja Karla Roberta dodatno je bio zategnut i zbog papinske desetine. Kralj nije želio da velik dio prihoda ugarske crkve ode iz zemlje kao papinska desetina, dok je Ladislav II. od samih početaka podupirao papinsku desetinu te je pomagao rad sakupljača desetine,⁸³⁰ koji su uglavnom bili talijanskog podrijetla. I sam je Ladislav II. sudjelovao u prikupljanju i slanju novca izvan zemlje, a u srpnju 1340. i u kolovozu 1341. godine izvezao je znatnu količinu novca u Veneciju.⁸³¹ Njihov se međusobni odnos sve više pogoršavao, te iako je biskup boravio u blizini kralja, od 1330-ih njihov se kontakt smanjivao. Sve do 1330. Ladislav II. često se spominjao kao dodatni sudac u kraljevim presudama,⁸³² no nakon toga sve rjeđe.⁸³³ U Višegradu se redovito do 1330. spominjao u ispravama vezanim za crkvene stvari.⁸³⁴

⁸²⁸ Fejér, CD VIII/4, str. 321-324, Timár, „Pécs egyházi társadalma Károly Róbert korában“, str. 31-32, Koszta, „A 14. század közepéig“, str. 93-94.

⁸²⁹ Koszta, „A 14. század közepéig“, str. 93-94, Fejér, CD VIII/4, str. 321-324, Timár, „Pécs egyházi társadalma Károly Róbert korában“, str. 31.

⁸³⁰ Timár, „Pécs egyházi társadalma Károly Róbert korában“, str. 29-30, 32.

⁸³¹ Koszta, „A 14. század közepéig“, str. 94.

U srpnju 1340. godine 2000 firentinskih zlatnih forinti (Piti, *Anjou-kori Oklevéltár* XXIV, str. 207). U kolovozu 1341. 613 zlatnih forinti. Kralju nije dao njegov dio, čime je naštetio kraljevoj riznici (Sebők, *Anjou-kori Oklevéltár* XXV, str. 284).

Timár, „Pécs egyházi társadalma Károly Róbert korában“, str. 32.

⁸³² Koszta, „A 14. század közepéig“, str. 94.

6. prosinca 1326. godine – Blazovich, Géczi, *Anjou-kori Oklevéltár* X, str. 312-313, Fejér, CD VIII/3, str. 154-160.

23. siječnja 1327. godine – Almási, *Anjou-kori Oklevéltár* XI, str. 23-24, MNL OL, DL 48514.

18. svibanj 1327. godine – Almási, *Anjou-kori Oklevéltár* XI, str. 108, Fejér, CD IX/6, str. 82-83 (79-87), MNL OL, DL 84275 (16. svibnja 1358.).

9. veljače 1330. godine – Almási, Kőfalvi, *Anjou-kori Oklevéltár* XIV, str. 54-55.

23. veljače 1330. godine – Almási, Kőfalvi, *Anjou-kori Oklevéltár* XIV, str. 66-67, MNL OL, DL 2632, Nagy, *Anjoukori okmánytár* II, str. 468-471.

23. veljače 1330. godine – Almási, Kőfalvi, *Anjou-kori Oklevéltár* XIV, str. 67-68, MNL OL, DL 99919.

23. veljače 1330. godine – Almási, Kőfalvi, *Anjou-kori Oklevéltár* XIV, str. 69-70, MNL OL, DL 2631, Nagy, *Anjoukori okmánytár* II, str. 468-471 (*Ladislao Quinqueecclesiensi*).

12. svibnja 1330. – Almási, Kőfalvi, *Anjou-kori Oklevéltár* XIV, str. 173-176, MNL OL, DF 200148.

8. srpnja 1330. godine – Almási, Kőfalvi, *Anjou-kori Oklevéltár* XIV, str. 242-246, MNL OL, DL 69666.

⁸³³ Koszta, „A 14. század közepéig“, str. 94.

8. svibnja 1342. – Piti, *Anjou-kori Oklevéltár* XXVI, str. 165-167, MNL OL, DL 3440.

⁸³⁴ Koszta, „A 14. század közepéig“, str. 94.

4. veljače 1327. godine – Almási, *Anjou-kori Oklevéltár* XI, str. 36, MNL OL, DF 200140.

24. lipnja 1330. godine – Almási, Kőfalvi, *Anjou-kori Oklevéltár* XIV, str. 222.

29. srpnja 1330. godine – Almási, Kőfalvi, *Anjou-kori Oklevéltár* XIV, str. 272, MNL OL, DL 2629, Fejér, CD VIII/6, str. 476-477.

Kralj Karlo Robert je od Ladislavove rodbine oduzeo značajan dio posjeda, uključujući utvrde Korodvar i Nádasd. Zalaganjem biskupa, samo su on i jedan od njegovih nećaka, Filip II. Seglački, dobili naknadu za to.⁸³⁵ Teška situacija obitelji razriješila se tek nakon smrti kralja Karla Roberta i dolaskom novog kralja, sina mu Ludovika I.⁸³⁶

Praktički od kada je Ladislav II. postao biskupom, vodio se spor između Pečuške biskupije i susjeda njezinih posjeda oko Mohača, prvenstveno s dominikankama s Margaretinog otoka, oko točnog razgraničenja njihovih posjeda, kao što su primjerice Jenő i Náné (*Jeneu et Naney*), koji su pripadali časnim sestrama te biskupskog posjeda Lancsok (*Lonchuk*), koji je graničio s tim posjedima u Pečuškoj biskupiji.⁸³⁷ Godine 1332. biskup je tužio časne sestre zbog pripadnosti posjeda Csele (*Cheley*),⁸³⁸ vrijednog 300 maraka, te se čini da je pred državnim sucem odugovlačio s postupkom kako bi izbjegao nepovoljnu presudu, zbog čega je bio novčano kažnjen.⁸³⁹

⁸³⁵ Koszta, „A 14. század közepéig“, str. 94, Kristó, Makk, *Anjou-kori Oklevéltár* XIX, str. 62-63, MNL OL, DL 2895, Nagy, *Anjoukori okmánytár* III, str. 146-149, György, *Pécs egyházi társadalma Károly Róbert korában*, str. 27.

⁸³⁶ Koszta, „A 14. század közepéig“, str. 94.

11. svibnja 1343. – Piti, *Anjou-kori Oklevéltár* XXVII, str. 199, MNL OL, DL 3584, Nagy, *Anjoukori okmánytár* IV, str. 328-329, Timár, „Pécs egyházi társadalma Károly Róbert korában“, str. 27-28.

15. svibnja 1327. – Almási, *Anjou-kori Oklevéltár* XI, str. 105, *Zichy-család okmánytára* I, str. 299-300, MNL OL, DL 76379.

27. svibnja 1327. – Almási, *Anjou-kori Oklevéltár* XI, str. 119-220, *Zichy-család okmánytára* I, str. 301-302, MNL OL, DL 76381.

⁸³⁷ Koszta, „A 14. század közepéig“, str. 94.

22. lipnja 1321. godine – Kristó, *Anjou-kori Oklevéltár* VI, str. 71, *Zichy-család okmánytára* I, str. 198, MNL OL, DL 76289.

⁸³⁸ MNL OL, DL 2665, MNL OL, DL 2668.

Posjed se nalazio na granici Baranjske i Bodroške županije, u blizini Mohača (Engel, MKV).

⁸³⁹ Koszta, „A 14. század közepéig“, str. 94.

Ladislav se u sporu, koji je trajao više od desetljeća, pojavljuje:

2. srpnja 1331. – Tóth, *Anjou-kori Oklevéltár* XV, str. 143, MNL OL, DL 2665.

8. srpnja 1331. – Tóth, *Anjou-kori Oklevéltár* XV, str. 147-148, MNL OL, DL 2668.

25. kolovoza 1331. – Tóth, *Anjou-kori Oklevéltár* XV, str. 194, MNL OL, DL 2679.

11. rujna 1331. – Tóth, *Anjou-kori Oklevéltár* XV, str. 210, MNL OL, DL 2680.

2. srpnja 1333. – Piti, *Anjou-kori Oklevéltár* XVII, str. 152-153, MNL OL, DL 2788.

16. siječnja 1339. – Piti, *Anjou-kori Oklevéltár* XXIII, str. 24-25, Nagy, *Anjoukori okmánytár* III, str. 521-526, MNL OL, DL 3210.

3. svibanj 1339. – Piti, *Anjou-kori Oklevéltár* XXIII, str. 122-123, Fejér, CD VIII/4, str. 379-380, MNL OL, DL 3228.

6. lipnja 1339. – Piti, *Anjou-kori Oklevéltár* XXIII, str. 165, MNL OL, DL 3237.

Između 6. lipnja i 10. kolovoza 1339. – Piti, *Anjoukori Oklevéltár* XXIII, str. 166.

10. kolovoza 1339. – Piti, *Anjou-kori Oklevéltár* XXIII, str. 228-229, MNL OL, DL 3253.

19. studenog 1339. – Piti, *Anjou-kori Oklevéltár* XXIII, str. 322-323, MNL OL, DL 3262.

30. svibnja 1340. – Piti, *Anjou-kori Oklevéltár* XXIV, str. 161, MNL OL, DL 3345.

11. prosinca 1340. – Piti, *Anjou-kori Oklevéltár* XXIV, str. 329, MNL OL, DL 3338, Nagy, *Anjoukori okmánytár* IV, str. 64-65.

Dana 11. prosinca 1340. u ispravi objavljenoj u Višegradu spominje se *dominum Ladislaum episcopum Quinqueecclesiensem* u sporu s časnim sestrama s otoka Leprorum vezano za posjedovanje 300 maraka i 50 plugova (*quod quia in causa que in facto possessionariorum iurium pro trecentis marcis et ad quinquaginta aratra estimatorum inter dominum Ladislaum episcopum Quinqueecclesiensem ab una, et religiosas dominas*

Ladislav II. je nastojao uspostaviti veliki biskupski posjed na istočnim granicama Baranjske županije sa središtem u Mohaču, što je gradu na taj način pomoglo da se razvije u trgovište. U Mohač je naselio hospite te im osigurao samoupravu. Odigrao je značajnu ulogu u razvoju snažnog sloja građanstva, koje nije više kupovalo posjede samo u neposrednoj blizini grada, već i u okolnim trgovištima. Poticao je i razvoj Pečuha, gdje je također naselio hospite, a njihovim je dolaskom stanovništvo grada dobilo veću samoupravu. Oba grada oslobodio je plaćanja carine.⁸⁴⁰

Ladislav II. sukobio se s pavlinima koji su dobivali povlastice od anžuvinskih vladara, jer su pokušali staviti interese svojeg reda na prvo mjesto. Loši odnosi biskupa Ladislava II. s kraljem posljedica su činjenice da je Ladislav II. interese Crkve stavljao ispred interesa kralja. Zbog toga je i 1336. godine pokušao spriječiti da pavlinski samostani u Pečuškoj biskupiji budu oslobođeni plaćanja desetine, koju je kralj čvrsto podupirao.⁸⁴¹ Pavlini su podnijeli tužbu protiv biskupa, koji je izgubio slučaj i morao priznati da su pavlinske zajednice uživale slobodu od plaćanja desetine. Osim pavlina, tužio je i Petra Cornutusa, ivanovca (hospitalca) također zbog desetine koja se morala plaćati ivanovcima za njihova imanja u biskupiji, nastojeći tu desetinu pridobiti za sebe.⁸⁴²

Tijekom Ladislavova biskupstva u biskupiji su se dogodile i neke administrativne promjene. Tako je 1329. godine osoba koja je postupala po službenoj dužnosti u ime biskupa nazvana *yconomus*.⁸⁴³ Od 1330. godine nadalje koristio se opći naziv *vicarius*, iako je naziv i dužnost vikara postojala i za Ladislavova prethodnika. Neke od osoba koje su zastupale biskupa potjecale su iz redova kanonika Pečuškog stolnog kaptola.⁸⁴⁴

Isprava pape Klementa VI. objavljena u Avignonu 15. siječnja 1347. godine, nakon Ladislavove smrti, ukazuje da je Ladislav II. dao privilegije maloj kapelici u pečuškoj utvrdi.⁸⁴⁵

sanctimoniales de Insula Leporum parte ab altera litigiosorum, ...). 50 plugova označava veličinu zemljišta, odnosno zemljište koje može obrađivati s 50 plugova.

⁸⁴⁰ Koszta, „A 14. század közepéig“, str. 95.

⁸⁴¹ Koszta, „A 14. század közepéig“, str. 95, Piti, *Anjou-kori Oklevéltár* XX, str. 323 (30. studenog 1336.), Nagy, *Anjoukori okmánytár* III, str. 306-308.

⁸⁴² Koszta, „A 14. század közepéig“, str. 95, Sebők, *Anjou-kori Oklevéltár* XXXI, str. 429, MNL OL, DL 106123 (1. rujna 1347.). Ladislav II. tada je bio mrtav.

⁸⁴³ Koszta, „A 14. század közepéig“, str. 96.

2.-6. srpnja 1319. – Kristó, *Anjou-kori Oklevéltár* V, str. 203-204, MNL OL, DF 259808, Nagy, *Anjoukori okmánytár* I, str. 518-519 (2. srpnja 1319.).

11. listopada 1319. – Kristó, *Anjou-kori Oklevéltár* V, str. 233, MNL OL, DL 1977, Nagy, *Anjoukori okmánytár* I, str. 534-535, Smečiklas, CD VIII, str. 542-543.

⁸⁴⁴ Koszta, „A 14. század közepéig“, str. 96.

7. prosinca 1335. – Kristó, *Anjou-kori Oklevéltár* XIX, str. 338.

11. prosinca 1335. – Kristó, *Anjou-kori Oklevéltár* XIX, str. 343, MNL OL, DF 259835 (*Stephanus*).

5. prosinac 1315. – Kristó, *Anjou-kori Oklevéltár* IV, str. 76-77, MNL OL, DL 91186 (*Stephanus*).

24. travnja 1326. – Blazovich, Géczi, *Anjou-kori Oklevéltár* X, str. 110, MNL OL, DL 106115 (*Petrus*).

⁸⁴⁵ Koszta, „A 14. század közepéig“, str. 96, Sebők, *Anjou-kori Oklevéltár* XXXI, str. 44 (15. siječnja 1347.).

Osim toga, učvrstio je biskupsku jurisdikciju nad kondominijem u Požegi, protiv čega je kod pape prosvjedovao mjesni prepošt 1331. godine.⁸⁴⁶

Ladislav II. se kao pečuški biskup posljednji put u izvorima spominje 17. siječnja 1346. godine,⁸⁴⁷ a njegov se nasljednik Nikola Poroszlói (Nesszmélyi) na mjestu pečuskog biskupa prvi put spominje 29. ožujka 1346. godine.⁸⁴⁸

⁸⁴⁶ Koszta, „A 14. század közepéig“, str. 96, Fejér, CD VIII/3, str. 540-542.

⁸⁴⁷ *Anjou-kori Oklevéltár* XXX, str. 38-39.

⁸⁴⁸ Engel, MKV: Poroszlói (Nesszmélyi).

3.8.2. Odnosi s crkvenim službenicima

Što se tiče vjerskog života općenito pripadnici obitelji Korođski bili su uključeni u crkveni život. Zajedno su s kraljem riješavali neka pitanja vezana za Crkvu, bili su aktivni sudionici crkvenih sabora te su komunicirali s papom vezano za bračna pitanja. Osim dobre komunikacije zabilježeni su i sukobi s crkvenim službenicima i crkvenim redovima.

Filip III. Korođski sudjelovao je zajedno s nekim drugim plemićima i sucima 3. studenog 1349. godine u Budimu u donošenju odluka u dugom sporu oko vlasništva nad posjedom Balatonalmádi-Vörösberény⁸⁴⁹ (lat. *Zarberen*, mađ. *Szárberény*) u Vesprimskoj županiji između tri stranke: Crkve u Vesprimu, časnih sestara samostana Blažene Djevice Marije u Veszprémvölgyu i Pála, sina Myske.⁸⁵⁰ Ladislav III. Korođski spominje se u ispravi kralja Žigmunda objavljenoj 30. svibnja 1398. godine u Gorjanima kada je zajedno s kraljem rješavao neka pitanja vezana za zagrebačku biskupiju i njezine župe.⁸⁵¹

Zabilježena su i darovanja posjeda crkvenim osobama. Tako je kćer Lovre I. Korođskog zajedno sa suprugom Aporom od roda Pécs, familijarom vesprimskog biskupa Ivana III. Gorjanskog, i sinovima Petrom i Ivanom 8. lipnja 1351. godine poklonila redu pavlina, čiji se samostan nalazio u blizini, svoj vinograd u selu Potacs u Baranjskoj županiji.⁸⁵²

Pripadnici obitelji Korođski bili su i aktivni sudionici crkvenih sabora. Filip V. sudjelovao je 1415. godine na crkvenom saboru u Konstanzu među barunima i plemićima Kraljevstva.⁸⁵³ Na saboru je od pape zahtijevao određene povlastice vezane za augustinski samostan Svete Marije u Osijeku koji je bio u nadležnosti Pečuške biskupije, navodeći kako su njegovi preci izgradili taj samostan te smatra da i sam ima zakonsko pravo na njega.⁸⁵⁴

⁸⁴⁹ Engel, MKV.

⁸⁵⁰ MNL OL, DL 3964, *Anjou-kori Oklevéltár* XXXIII, str. 407-409, Lajos Bernát Kumorovitz, *Veszprémi regeszták (1301-1387)* (Budimpešta 1953), str. 169.

⁸⁵¹ Smičiklas, CD XVIII, str. 344, Ivan Kukuljević Sakcinski, *Jura regni Croatiae, Dalmatiae et Slavoniae* II (Zagreb 1862), str. 170.

⁸⁵² MNL OL, DL 4205, Nagy, *Anjoukori okmánytár* V, str. 499-500, Wertner, "Családtörténeti adalékok. I. Az első Kórogyiak", str. 170.

..., *quod Magister Apor filius Luchachii de Tadenka de genere Poth et nobilis domine Consors sua filia Magistri Laurentii de Korogh ac Petrus filius eorum pro se et pro Johanne similiter filio ipsorum Coram Nobis personaliter comparendo, vineam ipsorum ut asseruerunt emticiam in villa Potach Comitatus de Baranya, prope claustrum Beata Virginis ordinis sancti Pauli primi heremite a parte septemtrionali adiacentem iuxta cursus suarum metalium distinctionum cum omnibus suis utilitatibus nil sibi ab intra dictatum metalium distinctionum suarum reservando, pro salute animarum ipsorum quamdiu desiderantur ab altissimo affectant creatore omnium promereri, predicto claustro et fratribus dicti ordenis in eodem summo deo per omnia famulantibus, confessi se exstiterunt dedisse et donasse, ac dederunt et donarunt, coram nobis perpetuo iure et irrevocabiliter possidendam et habendam omnis, quod in eadem linea, quod hic nominus consueto Telekzelew dixerunt appellari acterus...*

⁸⁵³ Fejér, CD X/8, str. 557-560.

⁸⁵⁴ *Zsigmondkori oklevéltár* V, str. 68, br. 44, MNL OL, DF 288735, Engel, Rukopis: Eszék.

Papa Martin V. 21. listopada 1423. godine u Rimu daje Stjepanu II. i njegovoj ženi Katarini Nemetinskoj pravo da slobodno izaberu propovjednika,⁸⁵⁵ a 24. siječnja 1426. Stjepan II. moli papu da ga oslobodi „neregularnosti“ koje su se dogodile kada je pokušao spriječiti ubojstvo župnika župe Svetog Jurja u Kaločkoj biskupiji.⁸⁵⁶ Spomenute „neregularnosti“ vjerojatno se odnose na prisustvo ubojstvu svećenika, te se nastojao ograditi od toga zločina.

Pripadnici obitelji Korodški komunicirali su s papom i oko pitanja vezanih za brak. Tako je Stjepan I. Korodški tražio od pape dozvolu za brak nakon što se pokazalo da mu je supruga *banissa de Vezén*, srodnica u trećem koljenu. Pozivajući se na to da za zapreku nisu znali prilikom sklapanja braka, tražili su od pape Urbana VI. dispencu, drugim riječima oprost, odnosno ostvarivanje prava na brak unatoč srodstvu.⁸⁵⁷ Ivan II. Korodški od pape je tražio dopuštenje, ali i razrješenje braka. Isprava vezana za dopuštenje za brak izdana je 13. studenog 1434. godine jer je Ivan II. tražio od pape Eugena IV. dopuštenje za brak s Barbarom, kojeg su sklopili bez znanja roditelja.⁸⁵⁸ Ivan II. tražio je od pape Eugena IV. poništenje njegovog drugog braka kojeg je sklopio s Anom Morovički, uz objašnjenje kako nije konzumiran. Papa u pismu od 19. prosinca 1437. godine naređuje pečuškom biskupu da brak poništi, odnosno raskine.⁸⁵⁹

U povijesnim su izvorima zabilježeni i sukobi s klerom, koji bi se mogli podijeliti u dvije kategorije – sukobi Korodških s pripadnicima klera kao s privatnim osobama te sukobi u kojima se Korodški sukobljavaju s klerom kao s predstavnicima Crkve (reda, biskupije). Zbilježeni su i sukobi u kojima crkvena osoba, primjerice kanonik, brani interese Korodških na sudu.

Prvi zabilježen sukob Korodških s pripadnicima klera kao s privatnim osobama dogodio se negdje u razdoblju od 1272. do 1290. godine kada su se Kletovi sinovi Filip I., Ladislav I. i Grgur Korodški sukobili s redovnicama s Lapoza oko posjeda Bencenc u Vukovskoj županiji. U tom je razdoblju kralj Ladislav IV. (1272.-1270.) naredio Kletovim sinovima da nadoknade štetu koju su učinili na posjedu njegove sestre Elizabete.⁸⁶⁰

⁸⁵⁵ Zsigmondkori oklevéltár X, str. 496, br. 1251, Lukcsics, *Diplomata pontificum saec. XV*, 1, str. 147.

⁸⁵⁶ Zsigmondkori oklevéltár XIII, str. 62, br. 76.

⁸⁵⁷ Fejér, CD X/1, str. 130, 530-532, Koller, *Historia Episcopatus Quinqueecclesiarum* III, str. 197-198, Fejér, *Index codicis diplomatici Hungariae ecclesiastici ac civilis*, str. 27, 139, Zsigmondkori oklevéltár I, str. 130, br. 1309.

⁸⁵⁸ Lukcsics, *Az Árpád-házi királyok okleveleinek kritikái jegyzéke*, drugi dio, str. 128, br. 358.

⁸⁵⁹ Lukcsics, *Diplomata pontificum saec. XV*, II. dio, str. 156, br. 518, Fejér, CD X/7, str. 877-878, Koller, *Historia Episcopatus Quinqueecclesiarum* III, str. 362-364.

⁸⁶⁰ MNL OL, DL 5359, Engel, Rukopis: Becenc (Bencenc), str. 14.

Lovro I. i Filip II. Korodski sporili su se s Tomom, bosanskim biskupom i bratom mu magistrom Demetrijem, sinovima Eleka iz obitelji Sente-Mágócs⁸⁶¹ (*de Scentemagych*), kao s privatnim osobama, oko dijela posjeda Koprivna u Vukovskoj županiji, o čemu govori isprava objavljena 29. rujna 1293. godine u Pečuhu. Dokazano je kako su dio posjeda s pravom kupili bosanski biskup i njegov brat te kako kupljeni dio posjeda ostaje njihovo vlasništvo. Ako bi bilo koja od strana napravila štetu drugoj bila je obvezna platiti kaznu od 100 maraka. Obje strane obvezale su se na uvažavanje granica i dane uvijete čime je sukob završio.⁸⁶²

Filip I. Seglački 11. veljače 1312. godine rješava nesuglasice oko posjeda Bonahida-Krassó u Baranjskoj županiji s ivanovcem Loquetusom.⁸⁶³ Pokušali su dogovoriti razgraničenje posjeda, no očito bezuspješno jer se ponavlja 6. svibnja 1319. godine.⁸⁶⁴ Tada se Franjo od roda Gran, vitez ivanovačkog reda i zapovjednik ugarsko-slavonskih ivanovaca uključio u spor s pečuškim biskupom Ladislavom II. i Filipom II., sinom Ladislavova brata Filipa I. pozivajući se na dvije privilegije kralja Bele IV., uz uvažavanje informacija koje su dobili od susjeda. Navodi se kako je granice utvrdio još njihov prethodnik Loquetus, a sada ih ponovno utvrđuju s magistrom Filipom II.⁸⁶⁵

Neki su sukobi pripadnika obitelji Korodski s crkvenim osobama poznati samo iz isprava u kojima se parnice između njih odgađaju, dok razlozi sukoba nisu poznati. Stjepan I. Korodski sukobio se s Dominikom, opatom pečvaradinske crkve te je poznato da je potonji tužio Stjepana I. Sudac Emerik Bubek 13. listopada 1386. godine parnicu koja se trebala održati 6. listopada 1386. odgađa za 1. svibanj 1387. godine.⁸⁶⁶ Ladislav III. Korodski sukobio se s Emerikom, opatom pečvaradinskog samostana. Razlog sukoba nije poznat, kao ni rješenje, no poznato je da je Ladislav III. bio tužen. Sudac Frank de Zechen 7. studenog 1399. godine odgodio je parnicu između njih do osmine Bogojavljenja.⁸⁶⁷ Za pretpostaviti je da su razlozi sukoba

⁸⁶¹ Obitelj Sente-Mágócs potječe iz Podunavlja, točnije Baranje, a proširili su se na zapadno područje Bekeške županije (mađ. Békés), odakle su se naselili na područje između rijeka Szamos i Tise (Ede Reiszig, Bertalan Gorzó, „Sente-Mágócs nemzetség“, „Szatmár Vármegye“, *Magyarország vármegyéi és városai*. Arcanum: <https://www.arcanum.com/hu/online-kiadvanyok/Borovszky-borovszky-samu-magyarorszag-varmegyei-es-varosai-1/szatmar-varmegye-17E72/szatmar-varmegye-nemes-csaladai-irta-ifj-dr-reiszig-edegorzo-bertalan-18E3D/szente-magocs-nemzetseg-18E53/>). Engel navodi mjesto imena Mágocs u sjevernom dijelu Čongradske županije, na granici s Bekeškom županijom, koju su 1515. godine posjedovali Mágocsi (Porkoláb) (Engel, MKV).

⁸⁶² Wenzel, *Árpádkori új okmánytár* V, str. 84-86, Smičiklas, CD VII, str. 153-155, Wertner „Családtörténeti adalékok. I. Az első Kórógyiak“, str. 168.

⁸⁶³ MNL OL, DL 2874, Nagy, *Anjoukori okmánytár* I, str. 247-248, Wertner; „Családtörténeti adalékok. I. Az első Kórógyiak“, str. 168, Andrić, „Korodski“, str. 633.

⁸⁶⁴ MNL OL, DL 1960, Nagy, *Anjoukori okmánytár* I, str. 514-515.

⁸⁶⁵ MNL OL, DL 1960, Nagy, *Anjoukori okmánytár* I, str. 514-515, Wertner, „Családtörténeti adalékok. I. Az első Kórógyiak“, str. 168, Andrić, „Korodski“, str. 633.

Magistar Filip se ne pojavljuje u ovoj ispravi tako da se može pretpostaviti da je mrtav.

⁸⁶⁶ MNL OL, DL 7223, Szilárd, *Anjou-Magyarország alkonya* II, str. 423-424.

⁸⁶⁷ MNL OL, DL 8496, *Zsigmondkori oklevéltár* I, str. 681, br. 6125.

određeni posjedi, pljačkanje dobara s posjeda ili nanošenje štete drugoj strani na određenom posjedu, što nije bio rijedak slučaj.

Filip V. i Stjepan II. Korodški i njihovih 45 kmetova s posjeda Lepeth, Ofalu, Szamáros (*Zamarus*) i Szélkut (*Zelkuth*) sukobili su se s cikadorskim opatom Emerikom te je opat tužio Korodške i njihove kmetove. Parnica od 16. studenog 1426. godine odgođena je za 24. travanj 1427. godine te je određeno da Korodški moraju platiti trostrukti iznos za dvije trećine spora, dok je preostala jedna trećina iznosa bez dodatnih nameta.⁸⁶⁸

Filip V. i Stjepan II. Korodški 11. studenog 1429. godine sukobili su se s titelskim prepoštom Ivanom oko posjeda na kojemu se nalazi crkva Svetog Martina ispovjednika u Osijeku.⁸⁶⁹ Ivan II. Korodški, pred palatinom i sucem Lovrom Héderváryjem osobno se sukobio s Ladislavom Hedrehuarom, opatom crkve Sveti Martin 22. travnja 1445. godine na sastanku prelata i baruna Kraljevstva u Pešti zbog posjeda Drenovac. Ivan II. smatrao je da po svojoj ženi Elizabeti, kćeri Ivana Gorjanskog, ima pravo na posjed, no ona je posjed u teškim vremenima dala na čuvanje spomenutom Ladislavu Hedrehuaru. Ladislav je bio dužan predložiti pisma o navedenom događaju do 18. svibnja, što je i učinio, a o svemu je izvještaj podnesen 19. svibnja iste godine.⁸⁷⁰

Slučaj od 29. rujna 1443. godine kada je bosanski kanonik i župnik u Subotici, Benedikt, pred Požeškim kaptolom prosvjedovao u ime Elizabete, supruge Ivana II. Korodškog, i Katarine, supruge Pavla Hedervaryja i kćeri Ivana Gorjanskog, da je Ivan, sin Deziderija Gorjanskog prisvojio Drenovac i Pleternicu te ih tako isključio iz posjeda,⁸⁷¹ pripada skupini sukoba u kojima crkvena osoba zastupa interese Korodških.

Što se tiče odnosa Korodških i Crkve, osim već spomenutih, važno je navesti i sukobe pripadnika obitelji s cistercitskom opatijom Cikádor koji su trajali tijekom 14. i 15. stoljeća.⁸⁷² Ti sukobi spadaju u drugu kategoriju sukoba, odnosno u sukobe s predstavnicima Crkve, u ovom slučaju crkvenog reda.

⁸⁶⁸ MNL OL, DL 11873, *Zsigmondkori oklevéltár* XIII, str. 447-448, br. 1359.

⁸⁶⁹ MNL OL, DL 12151.

⁸⁷⁰ MNL OL, DL 34303, Radvanszky, Závodszy, *A Héderváry-család oklevéltára* I, str. 230-231.

⁸⁷¹ MNL OL, DL 13748, Radvanszky, Závodszy, *A Héderváry-család oklevéltára* I, str. 214-215.

⁸⁷² Više o tome u poglavlju o posjedima.

3.8.3. Zaključak

Korođski su u svome djelovanju bili povezani s Crkvom te je ona igrala značajnu ulogu u njihovim životima, a i oni su bili važan faktor u životu Crkve. Najznačajnija je svakako uloga Ladislava II. Seglačkog, pečuškog biskupa koji je tijekom trideset i jedne godine pokazivao svoju vjernu službu Crkvi. Aktivno je branio papu i prava Crkve pa čak i pod cijenu sukoba s kraljem Karlom Robertom.

Filip V. uključio se u rad crkvenog sabora u Konstanzu te je od pape zahtijevao određene povlastice za augustinski samostan svete Marije u Osijeku, smatrajući da na njega ima pravo, tvrdeći da su ga sagradili njegovi preci.

Članovi obitelji Korođski komunicirali su s papama i vezano za bračna pitanja. Isprave donose podatke da su Stjepan I. i Ivan II. Korođski od pape tražili i dozvole i razrješenje za brakove.

Osim dobrih odnosa s Crkvom i njezinim predstavnicima, zabilježeni su i sukobi pripadnika obitelji Korođski s klerom općenito, koji se mogu podijeliti u dvije kategorije – sukobi u kojima su se Korođski s klerom sukobljavali kao s privatnim osobama, primjerice sukob Filipa I. Seglačkog s ivanovcem Loquetusom oko posjeda Bonahida-Krassó u Baranjskoj županiji, te sukobi u kojima se Korođski sukobljavaju s klerom kao s predstavnicima Crkve, kao što je sukob s cistercitima oko osječkih prihoda. Glavni razlozi takvih sukoba u najvećem broju slučajeva bili su posjedi i njihovo razgraničenje.

Postojali su i sukobi i parnice u kojima su crkvene osobe branile prava Korođskih na sudu, odnosno zastupale njihove interese, kao što je slučaj s bosanskim kanonikom i župnikom u Subotici Benediktom, koji je pred Požeškim kaptolom 1443. godine zastupao Elizabetu Korođski, odnosno prosvjedovao u njezino ime.

3.9. Obitelj, posjed i služba kao povezani elementi

Analiza genealogije, srodničkih odnosa, položaja žena, ženidbenih strategija, sustava davanja imena i odnosa s Crkvom pokazuje da se obitelj Korodski ne može razumjeti samo kao krvnosrodnička zajednica. Ona je istodobno bila pravna, posjedovna, politička i simbolička zajednica. Krvno srodstvo bilo je temelj pripadnosti obitelji, ali ono samo po sebi nije bilo dovoljno za održavanje velikaškog položaja. Taj se položaj morao potvrđivati kroz nasljedna prava, kontrolu posjeda, službu vladaru, bračne veze, crkvene položaje i javnu reprezentaciju obiteljskog ugleda.

Posjed je pritom imao središnje značenje. On nije bio samo gospodarski resurs, nego i osnova plemićkog statusa, temelj političkog utjecaja i prostor na kojem se očitovala obiteljska vlast. Preko posjeda su se definirale granice obiteljske moći, ali i odnosi među članovima obitelji. Diobe, zamjene, prodaje, zalaganja i nasljedni ugovori pokazuju kako se obiteljska kohezija neprestano morala obnavljati i pravno potvrđivati. U tom se smislu unutarnja struktura obitelji može razumjeti tek u vezi s posjedovnom politikom.

Služba kruni predstavljala je drugi ključni element obiteljske moći. Korodski su se uspinjali zahvaljujući sudjelovanju u kraljevskim poslovima, obnašanju županijskih i banskih funkcija te povezivanju s političkim krugovima koji su u pojedinim razdobljima imali presudan utjecaj na kraljevsku vlast. Međutim, služba i posjed nisu bili odvojeni. Kraljevska služba donosila je nove posjede, a veća posjedovna moć omogućavala je daljnje uključivanje u politički život Kraljevstva. Upravo se u tom međudjelovanju objašnjava uspon Korodskih od lokalne plemićke obitelji do velikaške kuće.

Treći važan element činila je obiteljska reprezentacija. Imena, grb, pečati, crkveni patronat, pobožnost i mjesto ukopa služili su stvaranju svijesti o kontinuitetu i posebnosti obitelji. Ti elementi nisu bili samo vanjski znakovi ugleda, nego i sredstva kojima je obitelj potvrđivala vlastitu povijest, pravo na posjede i pripadnost višem plemstvu. Zbog toga se poglavlje o posjedima ne može promatrati izdvojeno od prethodno analizirane obiteljske strukture. Posjedovna povijest Korodskih nastavak je njihove genealogijske, političke i simboličke povijesti.

4. POSJEDI

U životu svake plemićke obitelji zemljišni posjedi bili su osnova njihova položaja. Stjecanje posjeda i teritorijalno širenje omogućavali su uspon na društvenoj ljestvici i širenje moći, ali su ujedno bili i posljedica istog – širenjem moći i utjecaja, služenjem kralju i obnašanjem važnih dužnosti u kraljevstvu pripadnici plemićkih i velikaških obitelji i rodova na uživanje su dobivali brojne posjede što je omogućavalo uspon na društvenoj ljestvici. Obitelj Korodski primjer je plemićke obitelji koja je svoj uspon temeljila na posjedima koje su stjecali vjernom službom kralju.

U Ugarsko-Hrvatskom Kraljevstvu, pa tako i na području današnje Slavonije postojale su tri vrste vlasništva. Prvu skupinu činili su posjedi koji su bili nasljedni (*bona hereditaria*), drugu skupinu posjedi koji su stečeni, odnosno kupljeni novcem (*bona empticia*), dok su posljednju skupinu činili posjedi stečeni darovanjem, uglavnom od kralja za određene zasluge (*bona aquisita*).⁸⁷³ Sve vrste posjeda mogu se pronaći i kod obitelji Korodski.

⁸⁷³ Karbić, *Plemićki rod Borića bana*, str. 133.

4.1. Smještaj posjeda

4.1.1. Posjedi obitelji Korodški

Najveća koncentracija posjeda obitelji Korodški u razdoblju od 13. do 15. stoljeća nalazila se u Baranjskoj i Vukovskoj županiji. U različitim razdobljima imali su posjede i na području Požeške, Križevačke, Virovitičke, Tolnanske, Bačke, Bodroške, Čongradske županije i županije Temes.

Prvi poznati posjed obitelji Korodški bio je Orljavac (*Orjava*) u Požeškoj županiji. Posjed se u vlasništvu obitelji spominje u listopadu 1243. godine kada je Kletova udovica Macha sa svojim sinovima Filipom I., Ladislavom I. i Grgurom, prodala posjed svome zetu, ostrogonskom županu Vincentu iz roda Bánca. Naime, Kletov brat Filip posjedovao je Orljavac, i iako se ne zna kada je umro, poznato je da nije imao muških nasljednika. Prema tadašnjim zakonima njegovi su posjedi trebali pripasti kruni, no kralj Bela IV. dao je njegove posjede njegovom bratu Kletu za službu koju je Klet obavljao za kralja.⁸⁷⁴ Iz isprave objavljene 1243. godine saznaje se da je Klet darovao polovicu posjeda Orljavac svome zetu, ali i da nije osigurao nasljedstvo kćerkama svoga brata Filipa, odnosno nije isplatio njihova potraživanja za djevojačkom četvrtinom. Zbog toga je Klet Vincentu morao oduzeti polovicu darovanog posjeda te se obvezao isplatiti mu 100 maraka za oduzeti posjed (*quod ipse solueret prenominato Bencentio pro illa medietate centum marcas*), no poginuo je 1241. godine, zajedno s Filipovim kćerkama u tatarskoj najezi.⁸⁷⁵ Nakon njihove smrti posjed su preuzeli Kletovi sinovi koji su u listopadu 1243. godine vratili polovicu posjeda Vincentu, kao naknadu za 100 maraka što su mu dugovali, a drugu su polovicu odlučili prodati za 60 maraka. Vincent je predao 40 maraka knezu Joakimu, a ostatak od 20 maraka Kletovim sinovima.⁸⁷⁶ Time je ostrogonski župan postao zakonski vlasnik posjeda (*et sic predium illud totu(m) essit Bencentio iure perp(et)uo possidendum*).⁸⁷⁷ Pošto je u ispravi naglašeno da je Vincent bio

⁸⁷⁴ MNL OL, DL 33703, Smičiklas, CD IV, str. 203, 218, Fejér, CD IV/1, str. 540-542, Kukuljević Sakcinski, „Regesta documentorum“, knj. 24, str. 223, Buturac, *Pisani spomenici Požege*, str. 121-122, Kempf, *Požega – zemljopisne bilješke*, str. 73, Wertner, „A Horvátiak elei“, str. 515, Wertner, „Családtörténeti adalékok. I. Az első Kórógyiak“, str. 166, Mažuran, *Srednjovjekovni i turski Osijek*, str. 52.

⁸⁷⁵ Wertner „Családtörténeti adalékok. I. Az első Kórógyiak“, str. 166, Čuk, *Požeško plemstvo*, str. 67, Buturac, *Pisani spomenici Požege*, str. 121, Kempf, *Požega – zemljopisne bilješke*, str. 73.

U tatarskoj najezi poginuo je i Klet (pod pretpostavkom da je branio Orljavac). Julije Kempf navodi kako je Klet „usmrćen“ (*Požega – zemljopisne bilješke*, str. 73).

⁸⁷⁶ MNL OL, DL 33703, Smičiklas, CD IV, str. 203-204, Fejér, CD IV/1, str. 341-342, Wertner „Családtörténeti adalékok. I. Az első Kórógyiak“, str. 166, Kukuljević Sakcinski, *Borba Hrvatah s Mongoli*, str. 80-81, isti, „Regesta documentorum“, knj. 24, str. 204-252, Buturac, *Pisani spomenici Požege*, str. 122.

⁸⁷⁷ Smičiklas, CD IV, str. 204, Fejér, CD IV/1, str. 341, Buturac, *Pisani spomenici Požege*, str. 122.

„zakonski“ (*de iure*) vlasnik posjeda, može se pretpostaviti da su stvarnu vlast (*de facto*) nad posjedom i dalje imali Kletovi sinovi. Ugarsko-hrvatski kralj Bela IV. potvrdio je 21. ožujka 1244. godine navedenu prodaju.⁸⁷⁸

Kralj Bela IV. potvrdio je 30. listopada 1256. godine Kletovima sinovima posjede koje je Klet dobio nakon smrti svoga brata Filipa, sina Filipa Čepinskog (*de Chape*), jer je prvotna povelja izgubljena tijekom tatarske invazije. Filip je posjede dobio radi vjerne službe kralju, a radi vjerne službe ih je naslijedio i Klet.⁸⁷⁹

Godine 1258. obitelj Korodški stekla je posjede Koška (*Koos*) u Baranjskoj županiji, Dubrava (*Dombro*)⁸⁸⁰ i Čepin (*Kendchapa*) u Vukovskoj županiji, koje je kralj Bela IV. 6. kolovoza sa svim pripadajućim dobrima darovao Kletovim sinovima.⁸⁸¹ Darovnicu je potvrdio i Belin sin, ugarsko-hrvatski kralj Stjepan V. 1270. godine,⁸⁸² a pravo na spomenute posjede potvrdio je Stjepanu II. Korodškom i palatin Nikola Gorjanski 25. veljače 1417. godine.⁸⁸³

Kletovi sinovi posjedovali su Szentiván (*Scent Iwan*) koji se nalazio u blizini Čepinskih Martinaca u Vukovskoj županiji.⁸⁸⁴ Taj su posjed kupili 1259. godine od Kletove sestre Chen za 65 maraka. Prije nego što su kupili posjed, Kletovi su se sinovi sporili sa svojom tetom Chen oko posjeda na koji je ona imala pravo na temelju djevojačke četvrtine, iz čega se može zaključiti da je ovaj posjed još ranije pripadao obitelji. Dogovoreno je da će prema odluci izabranih sudaca posjed uz nadoknadu pripasti Kletovim sinovima. Odabrani sudac Kletovih sinova bio je Toma, brat prepošta File, dok su suci odabrani od udovice Chen bili Balanovi sinovi, Ivanka i Samson Bor. Spomenuti suci procijenili su vrijednost posjeda na 45 maraka, a udovica je dobila još 20 maraka, jer se morala udaljiti s posjeda, dakle ukupno joj je isplaćeno 65 maraka.⁸⁸⁵

⁸⁷⁸ MNL OL, DL 33703, Smičiklas, CD IV, str. 218, Kukuljević Sakcinski, „Regesta documentorum“, knj. 24, str. 223, 235, Buturac, *Pisani spomenici Požege*, str. 122, Kempf, *Požega – zemljopisne bilješke*, str. 73, Szentpétery, *Az Árpád-házi királyok okleveleinek kritikai jegyzéke*, str. 226, Wertner, „A Horvátiak elei“, str. 515.
⁸⁷⁹ MNL OL, DL 441, Szentpétery, *Az Árpád-házi királyok okleveleinek kritikai jegyzéke*, str. 343, br. 1107, Fejér, CD IV/2, str. 379-380.

To je ujedno najraniji spomen Čepina u povijesnim izvorima.

⁸⁸⁰ To je prvi i posljednji spomen ovog posjeda u vlasništvu obitelji (Csánki, *Magyarország történelmi földrajza*, str. 305), Engel, Rukopis: Dombró, str. 51.

⁸⁸¹ MNL OL, DL 33212, Smičiklas, CD V, str. 101, Wenzel, *Árpádkori új okmánytár VII*, str. 482, Wertner „Családtörténeti adalékok. I. Az első Kórogyiak“, str. 166-167, 171, Mažuran, *Povijesni izvori*, str. 16, Čuk, *Požeško plemstvo i požeška županija*, str. 67, Kukuljević Sakcinski, „Regesta documentorum“, knj. 27, str. 21, Engel, MKV.

⁸⁸² MNL OL, DL 33212, Smičiklas, CD V, str. 579, Mažuran, *Povijesni izvori*, str. 18-19, Kukuljević Sakcinski, *Borba Hrvatah s Mongoli*, str. 107.

⁸⁸³ MNL OL, DL 33212.

⁸⁸⁴ Engel, MKV, Andrić, „Korodški“, str. 632.

⁸⁸⁵ Fejér, CD IV/2, str. 518-521, Ferenc Várady, *Baranya múltja és jelene II* (Pečuh 1897), 211-392, str. 252, Wertner, „Családtörténeti adalékok. I. Az első Kórogyiak“, str. 166, Andrić, „Korodški“, str. 632.

Godine 1269. u ispravi kralja Bele IV. spominju se plemići Korodški (*nobiles de Korod*) kao susjedi međaši posjeda Bencenc (*Benchench*) u Vukovskoj županiji.⁸⁸⁶

Prvi prekodravski posjed obitelji Korodški bio je *Kurumzov*, koji se nalazio u sastavu Baranjske županije, bar kako se navodi u ispravi. Taj su posjed sa svim pripadajućim dobrima Kletovi sinovi kupili 1276. godine od Emerika, sina Stjepana od roda Csák, za 100 maraka.⁸⁸⁷ Pretpostavka je da se radi o posjedu Koromszó, kojeg je Engel svrstao u Tolnansku županiju, nešto sjevernije od Pečuha.⁸⁸⁸ Zbog blizine posjeda granici Baranjske županije postoji mogućnost da je posjed smješten u Tolnanskoj županiji, iako nije isključena niti mogućnost da se posjed jedno vrijeme nalazio u sastavu jedne, a kasnije u sastavu druge županije, ukoliko se granica među županijama mijenjala.

Isprava datirana 8. kolovoza izdana u razdoblju od 1270. do 1280. godine svjedoči o sukobu između Ape, sina bana Ape, Kletovih sinova Ladislava I., Filipa I. i Grgura, koje je zastupao Kuhedin, i Ehelleusa, Matejeva sina, koji je bio na strani Korodških. Spor se vodio oko posjeda Nezde i Kőröshegy (*Kerushyg*) u Somođskoj županiji. U ispravi se navodi kako su Kletovi sinovi i Ehelleus već ranije podigli tužbu protiv Ape. Zastupnik Korodških, Kuhedin, tvrdio je da su posjedi Nezde i Kőröshegy nasljedstvo Kletovih sinova te da su nepravедно okupirani. Na suprotnoj strani, Apa je tvrdio da je posjede nekoć stekao od Kletova brata Filipa te da ima privilegij kralja Kolomana koji svjedoči o tome. Nakon saslušanja stranki, odlučeno je da bi se spomenuta privilegija trebala donijeti pred suca čime bi se spor trebao riješiti. Prije nego donese ispravu dužan je platiti 10 maraka za sudske troškove.⁸⁸⁹

Izdana je još jedna isprava u veljači nepoznate godine u kojoj se poziva Apa, sin Ape, kojeg je zastupao Edemen, da odgovori sudu u slučaju protiv magistra Filipa I., Ladislava I. i Grgura koje je zastupao Fabian, te Chelleuma, kojeg je zastupao njegov sin Filip.⁸⁹⁰ Kako isprava objavljena 8. kolovoza navodi da se stranke ponovno moraju naći na sudu, vjerojatno je upravo ova isprava taj poziv. Rješenje slučaja nije poznato, a Engelova karta ne donosi podatke o tim mjestima i njihovim vlasnicima u tom razdoblju.

⁸⁸⁶ MNL OL, DL 669 (<https://archives.hungaricana.hu/en/charters/view/6639/?pg=1&bbox=2138%2C-4800%2C5181%2C-3079>), Engel, Rukopis: Becenc (Bencenc).

Bencenc, posjed koji je graničio s Tardom na istoku i Filegvárom na jugoistoku te se nalazio istočno od utvrde Korodvar (Engel, MKV, Csánki, *Magyarország történelmi földrajza*, str. 294).

⁸⁸⁷ Wertner, "Családtörténeti adalékok. I. Az első Kórógyiak", str. 167, 171, Wenzel, *Árpádkori új okmánytár IX*, str. 163-164, Kukuljević Sakcinski, „Regesta documentorum“, knj. 27, str. 148.

⁸⁸⁸ Ovo nije prvi zabilježeni slučaj da se županija navedena u povijesnoj ispravi ne poklapa sa županijom u koju Engel svrstava određeni posjed.

⁸⁸⁹ MNL OL, DL 24445, *Hazai okmánytár VII*, str. 331-332, Wertner, "Családtörténeti adalékok. I. Az első Kórógyiak", str. 167, Wertner, „A Horvátiak elei“, str. 516, Engel, MKV.

⁸⁹⁰ Wenzel, *Árpádkori új okmánytár XII*, str. 680, Wertner, „A Horvátiak elei“, str. 516.

Jedan od važnih izvora za proučavanje posjeda su oporuke koje u razdoblju od 13. do kraja 15. stoljeća predstavljaju iznimno važne privatno-pravne isprave te pomažu u znanstvenom rekonstruiranju određenih povijesnih tema.⁸⁹¹

Iz oporuke Kletova sina Grgura iz 1290. godine vidljivo je koje su posjede Korodški u tom trenutku držali. Kao nasljedni posjedi spominju se Koška (*Kwos*), Opatovac (*Apaty*), Orljavac s utvrdom (*Orywa uocata et Castro eiusdem*), posjed Čepin (*Chapa*) i utvrda Korodvar (*castrum Kuorough*),⁸⁹² Lipovo (*Lyppov*, mađ. Lippó),⁸⁹³ Zserna (*Zeerya*)⁸⁹⁴ i Szava (*Zawa*).⁸⁹⁵ Posjedi Koška, Lipovo, Zserna i Szava nalazili su se u Baranjskoj županiji, Čepin i utvrda Korodvar u Vukovskoj županiji, dok je Orljavac bio u sastavu Požeške županije.⁸⁹⁶ Spomen utvrde Korodvar u Grgurovoj je oporuci prvi spomen te utvrde u povijesnim izvorima što ukazuje na činjenicu da je utvrda do te godine bila izgrađena, iako se može pretpostaviti i puno ranije, pošto je već tada ulazila u nasljedna dobra. Grgurovu oporuku potvrdio je kralj Andrija III. 28. listopada 1291. godine.⁸⁹⁷

Posjed Oroszi (*Wruzy*)⁸⁹⁸ u Vukovskoj županiji bio je u zajedničkom vlasništvu obitelji (Korodški i Seglački), a nakon diobe između Korodških, Lovre I., Filipa II. i Ladislava I., i Seglačkih, Ivana I., Filipa I., Demetrija i Ladislava II., posjed je prešao u vlasništvo Korodških, odnosno sinova Filipa I.⁸⁹⁹

⁸⁹¹ Zoran Ladić, „Oporuke i osjećaji. O raznolikosti izričaja intimnih i grupnih emocija u istočnojadranskim oporukama razvijenog i kasnog srednjeg vijeka“, 9. istarski povijesni biennale. *Emotio, affectus, sensus...: o osjećajima u povijesti na jadranskom prostoru / 9th Istrian History biennale. Emotio, affectus, sensus...: emotions in the History of the Adriatic. Zbornik radova s međunarodnog znanstvenog skupa. Collected Papers from the International Scientific Conference.* Marija Mogorović Crljenko, Elena Uljančić (ur.) (Poreč 2021), 80-113, str. 80. Oporuke stanovnika dalmatinskih komuna obradio je u članku „Legati kasnosrednjovjekovnih dalmatinskih oporučitelja kao izvor za proučavanje nekih oblika svakodnevnog života i materijalne kulture“, *Zbornik Odsjeka za povijesne znanosti Zavoda za povijesne i društvene znanosti Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti* 21 (2003), 1-28.

⁸⁹² Engel, MKV, MNL OL, DF 259492, Smičiklas, CD VII, str. 8, *Hazai okmánytár* VI, str. 371. Važno je napomenuti da su svi posjedi bili u vlasništvu Korodških, ali je samo trećina ulazila u oporuku jer je posjede Grgur dijelio s braćom.

⁸⁹³ Mjesto se nalazi jugozapadno od Mohača (Engel, MKV).

⁸⁹⁴ Mjesto se nalazilo jugozapadno od Šikloša, danas pustara (Engel, MKV, Csánki, *Magyarország történelmi földrajza* II, str. 528).

⁸⁹⁵ Danas selo u južnoj Mađarskoj, u blizini Šikloša (Engel, MKV, Csánki, *Magyarország történelmi földrajza* II, str. 523).

⁸⁹⁶ MNL OL, DF 259492, Smičiklas, CD VII, str. 7-9, *Hazai okmánytár* VI, str. 370-373, Kukuljević Sakcinski, „Regesta documentorum“, knj. 28, str. 147-148, Sršan, *Povijest Osijeka*, str. 24, Wertner „Családtörténeti adalékok. I. Az első Kórógyiak“, str. 167, Engel, MKV.

⁸⁹⁷ MNL OL, DF 259492, *Hazai okmánytár* VI, str. 370-373, Smičiklas, CD VII, str. 53-54.

⁸⁹⁸ Posjed se nalazio južno od Osijeka (Engel, MKV, Csánki, *Magyarország történelmi földrajza* II, str. 339). Godine 1910. nazivao se Orošinska bara (Engel, MKV).

⁸⁹⁹ „...per modum diuisionis a Magistro Johanne, Phylippo, Demetrio et Ladizlao filiis Comitis Ladizlai distinctam et separatam, et in ius ac proprietatem eorundem deuolutam, ... (Wenzel, *Árpádkori új okmánytár* X, str. 183).

Uz suglasnost Ladislavovih sinova (*ex pura et sincera permissione eorundem filiorum Ladizlai*) Korodski su posjed 1295. godine darovali vitezu Aleksandru uz nadoknadu od 50 maraka.⁹⁰⁰ Darovanje je učinjeno radi vjernosti i zasluga Aleksandra i njegova pokojnog oca Filipa, uključujući i prolijevanje vlastite krvi.⁹⁰¹ Prava su se prenijela i na njegove nasljednike, što znači da je posjed trajno predan. Aleksandrov sin Ivan tužio je 4. srpnja 1343. godine Lovrinog sina Filipa III. tvrdeći da ovaj nije ispunio svoju dužnost jer mu nije omogućio da mirno uživa posjed, navodeći kako je protjeran s njega u vrijeme magistra Ugrina. Palatinu Nikoli priložio je dva pisma, oba iz 1295. godine, jedno od vojvotkinje Tomasine Morosini, a drugo od varadinskog konventa, koja svjedoče o darovanju posjeda. Slučaj je odbačen jer Ivan nije mogao dokazati ispravom da su mu Korodski obećali zaštitu.⁹⁰²

Tijekom 1296. godine Kletovi baštinici dijele i mijenjaju posjede međusobno ili pak s drugima, što je zabilježeno u nekoliko isprava.

Lovro I., Filip II. i Ladislav I. Korodski zamijenili su svoj nasljedni posjed *Zeneboogh*, nazvan i *Franchausfeldy*, koji se nalazio uz rijeku Karašicu s dijelom posjeda Kelgyes (*Keuelges*) i dva pripadajuća sela Ivana, sina Becha de Kelgyesa (*Kuelges*), kojeg zastupaju Petar, sina Deniponja i Grgur, sina Kohodyja.⁹⁰³ Sinovi Filipa I. Korodskog obvezali su se da će Ivanu i njegovim nasljednicima osigurati mirno i trajno uživanje u posjedu, i obrnuto. Ako bi netko osporavao pravo na darovani posjed, onaj tko ošteti bio je dužan novčano nadoknaditi štetu ili predati drugi posjed na uživanje (*impetitoribus vero siue in pecunia, seu de alia possessione sua satisfacient, sicut fuerit oportunitum*).⁹⁰⁴ Pečuški kaptol iste godine svjedoči o podjeli posjeda te izvještava o označavanju granica od strane kraljevskog čovjeka.⁹⁰⁵

Isprava Pečuškog kaptola iz 1296. godine svjedoči o prijateljskom sporazumu između Lovre I., Filipa II. i Ladislava I. Korodskog s bratićima Ivanom I., Filipom I., Demetrijem i Ladislavom II. Seglačkim oko spornog posjeda Zelizio (*Zelyzyo*) u Tolnanskoj županiji, i nekim posjedima preko rijeke Drave (*possessionibus eorum ultra fluium Drawe situatis*), o

⁹⁰⁰ Ukupna vrijednost posjeda bila je 100 maraka, ali 50 maraka, odnosno pola posjeda, Korodski su vitezu Aleksandru darovali zbog zasluga.

⁹⁰¹ MNL OL, DL 3600, Wenzel, *Árpádkori új okmánytár* X, str. 183-184, Nagy, *Anjoukori okmánytár* IV, str. 353, Smičiklas, CD XI, str. 67-69, Wertner, "Családtörténeti adalékok. I. Az első Kórogyiak", str. 168-169, Kukuljević Sakcinski, „Regesta documentorum“, knj. 28, str. 170,

⁹⁰² MNL OL, DL 3600, Nagy, *Anjoukori okmánytár* IV, str. 352-354, Smičiklas, CD XI, str. 67-69, Wenzel, *Árpádkori új okmánytár* X, str. 183-184, *Anjou-kori Oklevéltár* XXVII, str. 290.

⁹⁰³ Ivana, sina Becha de Kuelges bio je rođak svojih zastupnika.

⁹⁰⁴ Wenzel, *Árpádkori új Okmánytár* X, str. 213-214, 239-242, Smičiklas, CD VII, str. 230-233,

⁹⁰⁵ MNL OL, DL 1437 (prijepis isprave 17. kolovoza 1346.), Wenzel, *Árpádkori új Okmánytár* X, str. 239-242, Smičiklas, CD VII, str. 230-233.

šteti od 150 maraka načinjenoj na posjedu Zelizio, koji je pripadao Ivanu I. Seglačkom i njegovoj braći, te o drugoj šteti od 150 maraka u posjedu njihova brata Grgura, nakon čije je smrti posjed trebao pripasti Ivanu I. Seglačkom i njegovoj braći. Nakon dugotrajne rasprave, spor je riješen posredovanjem suca kraljevske kurije, vojvotkinje cijele Slavonije te brojnih drugih velikaša na način da su Ladislavovi sinovi, Ivan I., Filip I. i Demetrije Seglački ustupili polovicu utvrde Nadasd u Tolnanskoj županiji, dvije zemlje Beersen i Zeklech u istoj županiji sa svim pripadajućim dobrima, polovicu posjeda Szava, Zerna i Borra u Baranjskoj županiji sa svim pripadajućim dobrima te pola utvrde Korođvar. Seglački se odriču štete od sveukupno 300 maraka, a zauzvrat su im Korođski ustupili polovicu utvrde i posjeda Orljavac u Požeškoj županiji, dva posjeda Hothyas i Betheu, smještena uz rijeku Dravu. Na taj je način okončan dugogodišnji imovinski spor među rođacima s ciljem postizanja mira unutar obitelji.⁹⁰⁶ Te su godine Filipovi i Ladislavovi sinovi u izvorima nazvani *nobiles iuvenes fratres patruelles*.⁹⁰⁷

Filip II. i Ladislav I. Korođski držali su posjede Grabsafalva⁹⁰⁸ u Vukovskoj županiji i posjed Csala (*Chala*)⁹⁰⁹ u Tolnanskoj županiji. O tome se saznaje 1299. godine kada su braća zamijenila posjede. Naime, Filip II. svoj je posjed Grabsafalva u Vukovskoj županiji sa svim pripadajućim dobrima predao Ladislavu I., jer se taj posjed nalazio u blizini Ladislavova posjeda Szombathely, dok je Ladislav I. Filipu II. predao svoj posjed Csala u Tolnanskoj županiji, također sa svim pripadajućim dobrima.⁹¹⁰ Ovaj primjer pokazuje ne samo kako su pojedini članovi obitelji imali vlastite posjede, nego kako su ih pokušali „okrupniti“. Svaka od strana dobiva zemljište na geografskoj lokaciji koja njemu bolje odgovara. Naime, tendencija da se posjedi zaokruže radi lakšeg upravljanje i lakše obrane bila je uobičajena srednjovjekovna praksa.

U ispravi od 1300. godine u kojoj dvorski sudac Stjepan dodjeljuje Ivanu, sinu Zidouha, posjede Tolman i Lanka u Vukovskoj županiji, sinovi Filipa I. Korođskog, Lovro I. i njegova braća spominju se kao susjedi. Kako su se posjedi nalazili neposredno uz utvrdu i grad

⁹⁰⁶ MNL OL, DL 1436, Wenzel, *Árpádkori uj Okmánytár* X, str. 232-238, Smičiklas, CD VII, str. 237-241, Engel, Rukopis: Kórógy, str. 109, Buturac, *Pisani spomenici Požege i okolice*, str. 149, Kukuljević Sakcinski, „Regesta documentorum“, knj. 28, str. 172-173.

⁹⁰⁷ Kukuljević Sakcinski, „Regesta documentorum“, knj. 28, str. 172, Wenzel, *Árpádkori uj Okmánytár* X, str. 232, Čuk, *Požeško plemstvo i požeška županija*, str. 67.

⁹⁰⁸ Csánki, *Magyarország történelmi földrajza* II, str. 312.

⁹⁰⁹ Mjesto se nalazilo zapadno od današnjeg Bonyhád-Börzsönyja, odnosno jugozapadno od mjesta Bonyhád, danas pustara (Csánki, *Magyarország történelmi földrajza* III, str. 419).

⁹¹⁰ MNL OL, DL 76181, Kukuljević Sakcinski, „Regesta documentorum“, knj. 28, str. 183-184, *Zichy-család okmánytára* I, str. 93-95.

Korođvar, može se pretpostaviti da se radi o tome posjedu. Uz to spominje se i *aquam Korogh dictam*.⁹¹¹

Pred Pečuškim se kaptolom u listopadu 1300. godine pojavljuje Demetrije, sin Ladislava I. Seglačkog. Došao je pred sud kako bi se složio s podjelom posjeda koju su napravili njegov brat Ivan I. s jedne strane te Filip I. i Ladislav II. s druge strane, jer prilikom podjele nije bio prisutan.⁹¹² O kojem se posjedu ili posjedima radilo isprava ne spominje.

Filip III. Korođski od svoga je zeta Egidija Moslavačkog, sina Grgura Moslavačkog, 1313. godine oporučno dobio posjed Sontu (*Zond*) u Bačkoj županiji sa svim pripadajućim dobrima.⁹¹³

Korođski i Seglački dijelili su vlasništvo nad posjedom Moslavina i Bršljanica s utvrdom Bršljanicom. Posjedi se u vlasništvu obitelji spominju 22. ožujka 1335. godine kada su pred Pečuškim kaptolom Lovrin sin Filip III. i Ladislavov sin Demetrije Korođski s Filipom II. Seglačkim i pečuškim biskupom Ladislavom II. dogovorili podjelu spomenutih posjeda sa svim pripadajućim dobrima, tako da je polovica posjeda i utvrde pripala Filipu III. i Demetriju Korođskom, a druga polovica Seglačkima, odnosno Filipu II. i biskupu Ladislavu II. Dogovorili su da će sve ostale posjede koje bilo koja strana od toga trenutka stekne dijeliti na isti način, osim posjeda koje steknu bračnim ugovorima. Iz isprave se saznaje da utvrda Korođvar nije bila u njihovom vlasništvu jer su se bratići dogovorili da će ju podijeliti kada ju vrate u svoje vlasništvo.⁹¹⁴ Dana 28. ožujka 1338. godine objavljena je nova isprava iz koje se doznaje da je kralj Karlo I. zamijenio svoje posjede Moslavinu i Bršljanicu s pečuškim biskupom Ladislavom II. i njegovim nećakom Filipom II. za njihov posjed *Korug*.⁹¹⁵

Kralj Ludovik I. 11. svibnja 1343. godine vraća Korođskima oduzetu utvrdu Korođvar, jednako kao i utvrdu Nádasd. Iako se ne zna kada su utvrde bile oduzete obitelji, zna se da 1335. godine nisu bile u njihovom vlasništvu. Godine 1343. Ludovik I. vraća utvrde pečuškom biskupu Ladislavu II. i Filipu II., sinu Filipa I., i njihovim rođacima, objašnjavajući pri tome kako je njegov otac Karlo I. pod utjecajem nepravednih ljudi koji su širili laži oduzeo utvrde

⁹¹¹ MNL OL, DF 265822, Smičiklas, CD VII, str. 379-383, Wenzel, *Árpádkori új okmánytár* X, str. 386-387.

⁹¹² Wenzel, *Árpádkori új okmánytár* XII, str. 659.

⁹¹³ Fejér, CD VIII/1, str. 524-525, Knauz, *Monumenta ecclesiae Strigoniensis* II, str. 677, Wertner, "Családtörténeti adalékok. I. Az első Kórógyiak", str. 170, Karácsonyi, *A magyar nemzetség a XIV század közepéig*, drugi dio, str. 380-381.

Radilo se o mjesecu ožujku 1313. godine (druga korizmena nedjelja).

⁹¹⁴ MNL OL, DL 2895, Nagy, *Anjoukori okmánytár* III, str. 146-147, Kristó, Piti, *Anjou-kori Oklevéltár* XIX, str. 62-63, Andrić, „Korođski“, str. 633, Wertner "Családtörténeti adalékok. I. Az első Kórógyiak", str. 169.

⁹¹⁵ MNL OL, DF 261772, *Anjou-kori Oklevéltár* XXII, str. 96.

Csánki navodi postojanje posjeda Kórógy (Korog) u blizini Mohača, no možda se ovdje ipak radilo o mjestu Kis-Kórógy u Vukovskoj županiji, današnji Korođ (*Magyarország történelmi földrajza* II, str. 324, 498).

obitelji Korodški.⁹¹⁶ Palatin Nikola Gorjanski u ispravi od 25. veljače 1417. godine Stjepanu II. i njegovoj braći Nikoli i Filipu V. potvrđuje povratak i pravo na spomenute utvrde.⁹¹⁷

U Baranjskoj županiji obitelj je držala sela Derszfalva,⁹¹⁸ Fenékfalva,⁹¹⁹ Malomszeg⁹²⁰ (*Molonzeg*) i *Korpona*,⁹²¹ o kojima se saznaje u trenutku kada ih Grgurova kćer Jolanta poklanja Emeriku Besenew, sinu Petra de Juan, zbog vjerne službe Andriji Gorjanskom i njegovim sinovima.⁹²² Kao što je već spomenuto, Andrija je bio Jolantin zet, a njegovi sinovi njezini unuci.

Isprava od 20. veljače 1321. godine svjedoči da su se Lovro I., Filip II. i Ladislav I. Korodški sukobili s Demetrijem i Aleksandrom, kaštelanom Kyrizyga, sinom Aleksandra Našičkog iz roda Aba zbog dijelova posjeda Szent-László, Luka i Jagodna. Demetrije i Aleksadar tražili su povratak dijelova navedenih posjeda koje su Korodški zauzeli i potvrdu o posjedničkom pravu, koji im je kralj Karlo I. izdao.⁹²³ Sukobi oko istih posjeda nastavili su se kada se Filip III. Korodški 22. siječnja 1350. godine sukobio s Denkom Našičkim.⁹²⁴ Denk je tvrdio da su posjedi njegovo vlasništvo, a Filip III. da posjedi pripadaju njegovom posjedu Szombathely.⁹²⁵ Bosanski kaptol potvrđuje da su kraljevi ljudi zajedno s Filipom III. otišli na spomenute posjede kako bi se ustanovile granice posjeda. Zakletvom je Denk tvrdio da posjedi pripadaju njemu te da se nalaze u granicama njegovih posjeda Ledenik, Ličani i *Parlacha*, što je Filip III. opovrgavao. Sukob se nastavio te se Denk Našički 13. veljače 1350. godine pojavio pred Bosanskim kaptolom u znak prosvjeda protiv Filipa III.⁹²⁶ Sukobi između spomenutih stranaka su se nastavili, o čemu se saznaje iz isprave od 17. rujna 1363. godine kada sudac Nikola Konth odgađa parnicu između sinova Filipa III., Filipa IV. i Ladislava II. protiv

⁹¹⁶ MNL OL, DL 3584, Nagy, *Anjoukori okmánytár* IV, str. 328, Piti, *Anjou-kori Oklevéltár* XXVII, str. 199, Wertner, "Családtörténeti adalékok. I. Az első Kórogyiak", str. 169.

Palatin Nikola Gorjanski u ispravi od 25. veljače 1417. Stjepanu II. i njegovoj braći Nikoli i Filipu V. potvrđuje povratak i pravo na spomenute posjede (MNL OL, DL 3584, Nagy, *Anjoukori okmánytár* IV, str. 329).

⁹¹⁷ MNL OL, DL 3584, Nagy, *Anjoukori okmánytár* IV, str. 329.

⁹¹⁸ Postojala su dva mjesta (u međusobnoj blizini) toga naziva. Jedno se nalazilo uz rijeku Dravu i Karašicu (Csanki, *Magyarország történelmi földrajza* II, 455, 480), te je pripadalo utvrdi Kosvár, koje je bilo u vlasništvu prvo Seglačkih pa od 1392. Korodških (Engel, MKV). Drugo mjesto Engel je smjestio južnije u Vukovsku županiju, na samoj granici s Baranjskom županijom, za koje navodi da je 1433. pripadalo Korodškim (Engel, MKV). Kako je u ispravi navedeno da se radi o Baranjskoj županiji, može se pretpostaviti da se radilo o prvom mjestu koje je pripadalo utvrdi Kosvár.

⁹¹⁹ Mjesto se nalazilo između Drave i Karašice (Csanki, *Magyarország történelmi földrajza* II, 483).

⁹²⁰ Pripadao dvorcu Šikoš, danas pustara (Csanki, *Magyarország történelmi földrajza* II, 505).

⁹²¹ Drugo ime – Villámtelke (Csanki, *Magyarország történelmi földrajza* II, str. 536).

⁹²² MNL OL, DL 3308, Smičiklas, CD X, str. 549-551, Nagy, *Anjoukori okmánytár* IV, str. 21-23.

⁹²³ MNL OL, DL 2031, Nagy, *Anjoukori okmánytár* I, str. 597-599, Kristó, *Anjou-kori Oklevéltár* VI, str. 23.

⁹²⁴ MNL OL, DL 4108, Smičiklas, CD XI, str. 568-570, Nagy, *Anjoukori okmánytár* V, str. 352-354, Petar Sedlák, „Plemićka obitelj Aba u Slovačkoj i Hrvatskoj u razdoblju 13.-14. stoljeća“, *CCP*, 48 (2001), 55-74, str. 71.

⁹²⁵ Posjed se nalazio u Baranjskoj županiji, sjeverno od današnjih Budimaca. Danas je to pustara (Engel, MKV).

⁹²⁶ MNL OL, DL 4113, Nagy, *Anjoukori okmánytár* V, str. 358.

Aleksandra, sina Denka Našičkog, sina Iwanke.⁹²⁷ Isprava od 1363. godine ne navodi točan razlog sukoba, ali za pretpostaviti je da su se sukobili oko spomenutih posjeda. Csánki navodi da je posjed Jagodna pripadao vlastelinstvu Szeglak 1467. godine,⁹²⁸ dok Engel ne donosi podatke za spomenute posjede. Pretpostavka je da su posjede neko vrijeme držali Korođski, ali se to ne može sa sigurnošću tvrditi pošto rješenje ovog slučaja nije poznato.

Nakon smrti Filipa III. Korođskog krajem 1351. godine došlo je do podjele njegovih posjeda. Kralj je odredio komisiju koja se pobrinula za utvrđivanje i podjelu posjeda, a činili su je Nikola Treutul, Pavlov sin Petar, Grgurov sin Nikola i Filip de Kos. Na diobenoj raspravi 20. siječnja 1352. godine komisija je odlučila podijeliti Filipove posjede na tri dijela. Dvije trećine posjeda naslijedili su stariji Filipovi sinovi Filip IV. i Ladislav II., a trećinu Filipova udovica i mlađi sin Stjepan I. Međutim, isprava izričito naglašava da se nije radilo o trajnoj i konačnoj diobi (*non iuxta formam perpetualis divisionis*), nego o privremenom rješenju koje je trebalo vrijediti do Stjepanove punoljetnosti. Udovica je stoga imala pravo držanja i uživanja toga dijela posjeda kao skrbnica maloljetnog nasljednika, dok je konačno uređenje vlasničkih odnosa bilo odgođeno do trenutka kada Stjepan dosegne zakonsku dob. Ako bi se Filipova udovica htjela ponovno udati, onda bi njezina trećina prešla u ruke Filipa IV. i Ladislava II., u čijim je rukama ostavljena obiteljska arhiva. Kako su se stranke sporile oko nekih pojedinosti vezanih za podjelu posjeda, istog je dana sklopljen novi sporazum pred palatinom Nikolom u nazočnosti kraljevog tavernika Olivera Paksija,⁹²⁹ Tome, sina Petra, bivšeg vojvode, i magistra Ivana, dok je Filipovu udovicu zastupao njezin brat Grgur. Odlučeno je da se prethodne odluke moraju preformulirati. Posjedi Filipa III. Szombathely, Osijek, Nádasd, Koprivna i Čepin podijeljeni su na tri jednaka dijela. Trećina posjeda Subotice pripala je maloljetnom Stjepanu i njegovoj majci koja se morala obvezati da će od prihoda tog dijela uzdržavati Stjepana, a u slučaju ponovne udaje, taj bi dio trebala vratiti Stjepanovoj braći. Nakon što Stjepan postane punoljetan, može izvršiti podjelu posjeda s braćom, kako bi dobio jednu trećinu koja mu pripada.⁹³⁰ Ostale dvije trećine posjeda pripadale su Filipu IV. i bratu mu Ladislavu II. Niti jedna strana nije mogla proširiti dobiveni dio posjeda na štetu drugoga, a ako bi to učinila

⁹²⁷ MNL OL, DL 5241.

⁹²⁸ Csánki, *Magyarország történelmi földrajza* II, str. 458.

⁹²⁹ Engel, *Magyarország világi archontológiája 1301–1457*: Tárnokmester (*magister tavernicorum regalium*), str. 58-59. Oliver Paksi bio je kraljev tavernik u razdoblju od 1347. do 1352. godine, te ponovno u razdoblju od 1359. do 1360. godine, a od 1336. do 1360. i sudac kraljeve kurije. Engle, KMG: Királynéi udvarbíró (*iudex curiae reginae*), str. 80.

⁹³⁰ *...et tertia pars ipsarum possessionum predictae nobili domine ac Stephano filio eiusdem parvulino cum curia et edificiis dicti magistri Philpus in annotata possessione Zombathel habitis, non iuxta formam perpetualis divisionis sed tamdiu donec ipse Stephanus legitimam pervenerit in etatem, ut cum dictis fratribus suis, si voluerit, perpetualem divisionem facere possit,...* (MNL OL, DL 4251, Nagy, *Anjoukori okmánytár* V, str. 545).

morala bi platiti štetu onome na čiji se teritorij pokušala nepravomoćno proširiti u iznosu od 50 maraka. Filipu IV. i Ladislavu II. potvrđeno je vlasništvo nad obiteljskom arhivom, koju su u slučaju potrebe, trebali dati na raspolaganje malodobnom bratu Stjepanu I.⁹³¹

Sljedeće su godine, 23. kolovoza 1353., sinovi pokojnog Filipa III. Filip IV., Ladislav II. i Stjepan I. uzeli u zakup dio posjedničkih prava u Osijeku od Gillerma, kardinala i prepošta titelske crkve koji je ta prava imao. Ped Pečuškim su kaptolom 15. kolovoza braća Filip IV., Ladislav II. i Stjepan I. platili 60 florena zlata za navedena posjednička prava, od čega su Filip IV. i Ladislav II. platili 40 florena, a mlađi brat Stjepan I. preostalih 20 florena u prisutnosti magistra Aupanusa i Remundija te Petra de Boncibija, požeškog prepošta, zaduženih za brojanje i vaganje novca.⁹³²

U Vukovskoj županiji obitelj je posjedovala Koprivnu, koju je Ladislav II. Korodški, bugarski ban i kraljevski vitez, dobio od kralja 26. srpnja 1364. godine radi vjerne službe.⁹³³ U ispravi obavljenoj 10. kolovoza 1364., u kojoj se definiraju granice posjeda Dobra vranskog priora Vaudonija i njegove braće, Ladislav II. i njegova braća spominju se kao vlasnici posjeda Ivanovac (Ivánfalva),⁹³⁴ Čepin i Korodvar, dok se Ladislav II. jedini navodi kao vlasnik Koprivne (*possessionis specialis ipsius Magistri Ladislai, Kaporna vocatae...*).⁹³⁵

Mačvanski ban Stjepan I. Korodški radi vjernosti kraljici Mariji i Elizabeti te kralju Žigmundu nakon 1386. godine nagrađivan je brojnim posjedima. Kraljica Marija 1. srpnja 1384. godine daruje Stjepanu I. i njegovim nasljednicima posjede vranskog priora Ivana Paližne, Palešnik (*Palyssna*),⁹³⁶ Živec/Zsivec (*Zywyh*)⁹³⁷ i Čokovina/Csokovina (*Chokouch*)⁹³⁸ sa svim pripadnostima, u Slavoniji, u središtu Križevačke županije.⁹³⁹ Kralj Žigmund potvrdio je darovanje 2. svibnja 1388. godine ispravom objavljenom u Višegradu.⁹⁴⁰

⁹³¹ MNL OL, DL 4251, Nagy, *Anjoukori okmánytár* V, str. 543-545, Wertner, "Családtörténeti adalékok. I. Az első Kórogyiak", str. 170, Engel, Rukopis: Eszék.

⁹³² MNL OL, DL 41220, Nagy, *Anjoukori okmánytár* VI, str. 108-109, Fejér, CD IX/7, str. 41, 123-124, Wertner, "Családtörténeti adalékok. I. Az első Kórogyiak", str. 170, Sršan, *Povijest Osijeka*, str. 24.

⁹³³ MNL OL, DL 5332, M. Karbić, Miljan, „Kako postati bugarskim banom“, str. 12, Engel, MKV.

⁹³⁴ Ivanovcz, Ivánfalva (Csánki, *Magyarország történelmi földrajza* II, str. 319-320).

⁹³⁵ Fejér, CD IX/3, str. 455-456, Wertner, "Családtörténeti adalékok. I. Az első Kórogyiak", str. 170.

⁹³⁶ Sjeveroistočno od Garešnice (Engel, MKV).

⁹³⁷ Mjesto koje se nalazilo oko današnje Velike Trnovitice, sjeverno od Palešnika (Engel, MKV).

⁹³⁸ Mjesto koje se nalazilo južno od Palešnika (Engel, MKV).

⁹³⁹ MNL OL, DL 33215, Smičiklas, CD XVI, str. 476-477, Süttő, *Anjou-Magyarország alkonya* II, str. 103-104, Dezső Csánki, *Körösmegye a XV-ik században* (Budimpešta 1893), str. 25.

⁹⁴⁰ MNL OL, DL 7390, *Zsigmondkori oklevéltár* I, str 51, br. 528.

Od kralja Žigmunda Stjepan I. dobio je 6. kolovoza 1387. godine posjed Cseri (*Chery*)⁹⁴¹ u županiji Temes, sa svim pripadajućim dobrima.⁹⁴² Istog dana Čanadski kaptol nalaže uvođenje Stjepana I. u posjed, a 10. rujna 1387. Stjepan I. je uveden u posjed.⁹⁴³ Kralj Žigmund potvrđuje izdanu povelju 28. travnja 1389. godine.⁹⁴⁴

Da je grad Cseri u županiji Temes naslijedio Ivan II. svjedoče i vrela. Tako primjerice Julijana, udovica Nikole Himfija 9. travnja 1442. godine ustupa pravo korištenja i upravljanja posjedom Bosilafalva (*Bosila Falwa*)⁹⁴⁵ Ivanu II. Korodškom te kaštelanima i plemićima iz mjesta Cserija na pet godina tijekom osmanlijske opasnosti,⁹⁴⁶ vjerojatno radi njegove zaštite i učinkovitijeg upravljanja. Pretpostavka je da je zbog geografske blizine kaštelanima iz Cserija bilo jednostavnije upravljati i voditi brigu o mjestu ukoliko se ono nalazilo u njegovoj neposrednoj blizini.

Filip V. Korodški 13. svibnja 1415. godine daruje dvorskom sucu Andriji i njegovim sinovima Ladislavu, Ivanu i Petru posjed uz rijeku Poganch, zajedno sa svim prihodima (osim cestarine), koji je nekada pripadao Ivanu, sinu Farcasija, osuđenome i obješenome zbog svojih djela.⁹⁴⁷ Filip V. je darovanje učinio kao posjednik Cserija, te se darovani posjed nalazio na posjedu Cseri. Obitelj je oslobođena na 12 godina od davanja i nameta, a nakon 12 godina mora plaćati polovicu redovitog poreza. Posjed Cseri bio je u vlasništvu obitelji sve do 1450. godine, kada prelazi u vlasništvo obitelji Ungor od Nádasda.⁹⁴⁸

Od kralja Žigmunda Stjepan I. je 28. travnja 1388. godine dobio posjed Harsány (danas Nagyarsány) s istoimenom utvrdom u sjevernom dijelu Baranjske županije i svim

⁹⁴¹ Radi se o današnjem posjedu Sacoșu Turcesc, jugoistočno od Temišvara (Engel, MKV, Csánki, *Magyarország történelmi földrajza* II, str. 17), Tibor Koppány, *A középkori Magyarország kastélyai*. Művészettörténeti füzetek 26 (Budimpešta 1999), str. 131.

⁹⁴² Fejér, CD X/1, str. 367-370 (Fejér, *Index codicis*, str. 87), Süttő, *Anjou-Magyarország alkonya* II, str. 457-458, *Zsigmondkori oklevéltár* I, str. 17, br. 172, str. 124, br. 1001.

... possessionem nostram Chery vocatam in Comitatu Themesien sitam, cum omnibus suis villis et quibuslibet vtilitatibus et pertinencijs ad eandem semper spectantibus, viro magnifico domino Stephano bano filio condam Philpus de Korog, per alias litteras nostras pro suis fidelibus seruicijs, perpeto contulisse (MNL OL, DL 7293, Ortway, Pesty, *Oklevelek Temesvármegye* I, str. 153-155).

⁹⁴³ MNL OL, DL 7293, Ortway, Pesty, *Oklevelek Temesvármegye* I, str. 153-155.

⁹⁴⁴ MNL OL, DL 7294, Ortway, Pesty, *Oklevelek Temesvármegye* I, str. 174-176.

⁹⁴⁵ Csánki smješta Bosilafalvu u Krašovsku županiju. Kao posjednici navode se Himfiji (Csánki, *Magyarország történelmi földrajza* II, str. 99, 110-111). Naime, Himfiji su posjedovali Remete (1323.-1451.), koji se nalazio u središnjem južnom dijelu županije Temes, u blizini granice s Krašovskom županijom, stoga je moguće da je posjed Csánki upravo iz toga razloga svrstao u Krašovsku županiju. Postoji mogućnost i da se posjed nalazio u Krašovskoj županiji, samo se ranije smatrao dijelom županije Temes.

⁹⁴⁶ MNL OL, DL 55252.

⁹⁴⁷ MNL OL, DL 53833, *Zsigmondkori oklevéltár* V, str. 203, br. 622, Ortway, Pesty, *Oklevelek Temesvármegye* I, str. 513-514.

⁹⁴⁸ Engel, MKV.

pripadajućim mjestima:⁹⁴⁹ Branjin Vrh, Villány, Virágos,⁹⁵⁰ Keresztes, Perecske,⁹⁵¹ Babócsa, Szántó i Siklósnagyfalu (*Nagyfalu*).⁹⁵² Darovnicom objavljenom u Višegradu kralj Žigmund prisjećao se teških trenutaka u kojima je Stjepan I. odigrao zapaženu ulogu te se istaknuo po svojoj hrabrosti.⁹⁵³

Kralj Žigmund oduzeo je posjede i dijelove posjeda koje je imao Petar, sin Cholnuka de Gay, familijar Ivana Horvata, radi Ivanove nevjere, te ih je darovao radi njegove vjernosti tadašnjem krašovskom županu Stjepanu I. Korodškom. Dana 9. studenog 1389. godine kralj je iste posjede darovao magistru Jurju Bubeku, kraljičinom taverniku i njegovim sinovima, a Stjepan I. Korodški zauzvrat od kralja dobiva posjede pokojnog Jakoba, sina Barnabe, Beremend i pripadajuća mu mjesta Kispetárda, Erdőszeg, Kisbala i *Cheer*⁹⁵⁴ u Baranjskoj županiji, s druge strane rijeke Drave, koja ostaju u vlasništvu Korodških sve do 1472. godine.⁹⁵⁵ Stjepan I. dobio je i posjed Szelevény⁹⁵⁶ u Čongradskoj županiji.⁹⁵⁷

Nakon bitke na Kosovu polju 1389. godine, u kojoj je sudjelovao i Stjepan I. Korodški, kralj Žigmund je 12. studenog 1389. godine darovao Stjepanu I., tada krašovskom županu, i njegovim sinovima Ivanu I., Ladislavu III. i Filipu V., radi vjernosti Kraljevstvu i brojnih zasluga, posjede nevjernih Nemetinskih. U ispravi se navode pola posjeda Nemetin (*Nemethy*), Mali i Veliki Mochar (*Mochar Mini und Mochar Maior*),⁹⁵⁸ Szilköz (*Szilkwz*), Kovásdi (*Kowazdy*),⁹⁵⁹ i četvrtina posjeda Asszonyfalva (*Azzonfalwa*)⁹⁶⁰ u Vukovskoj županiji.⁹⁶¹ Za

⁹⁴⁹ MNL OL, DL 7388, Fejér, CD X/1, str. 22, 414-420, Csánki, *Magyarország történelmi földrajza* II, str. 455, Süttő, *Anjou-Magyarország alkonya* II, str. 463-464, Zsigmondkori oklevéltár I, str. 50, br. 519, Radvanszky, Závodszy, *A Héderváry-család oklevéltára* I, str. 102, Fejér, *Index codicis diplomatici Hungariae ecclesiastici ac civilis*, str. 88, Thallóczy, Áldásy, *Magyarország és Szerbia közti összeköttetések oklevéltára 1198-1526.*, str. 22, Bojničić, *Der Adel*, str. 93.

⁹⁵⁰ Csánki, *Magyarország történelmi földrajza* II, str. 536, Engel, MKV.

⁹⁵¹ Oko Villányja (Engel, MKV).

⁹⁵² Csánki, *Magyarország történelmi földrajza* II, str. 455.

⁹⁵³ Fejér, CD X/1, str. VII-VIII, Dubravko Lovrenović, *Na klizištu povijesti: Sveta kruna ugarska i sveta krana bosanska 1387-1463* (Zagreb 2006), str. 40.

⁹⁵⁴ Nalazio se u okolici Beremenda, danas pustara (Csánki, *Magyarország történelmi földrajza* II, str. 477).

⁹⁵⁵ MNL OL, DL 7533, Zsigmondkori oklevéltár I, str. 146, br. 1193.

⁹⁵⁶ *Zebebyin*. Nalazi se u okrugu Szentmartón, u sjevernom dijelu Čongradske županije (Csánki, *Magyarország történelmi földrajza* II, str. 683).

⁹⁵⁷ MNL OL, DL 7533, Zsigmondkori oklevéltár I, str. 146, br. 1193.

⁹⁵⁸ *Mochar minai et Mochar maior*. Danas pustare.

⁹⁵⁹ Mjesto koje se nalazilo jugoistočno od mjesta Tenja (Engel, MKV, Csánki, *Magyarország történelmi földrajza* II, str. 326).

⁹⁶⁰ Mjesto koje se nalazilo istočno od Kovásdi. Danas pustara (Engel, MKV, Csánki, *Magyarország történelmi földrajza* II, str. 291).

⁹⁶¹ O posjedima je pisao i Denis Njari u članku „Naselja laslovačkog vlastelinstva u srednjem vijeku“, *Scrinia Slavonica: Godišnjak Podružnice za povijest Slavonije, Srijema i Baranje Hrvatskog instituta za povijest* 18 (1), (2018), 69-97.

manje od mjesec dana, 11. prosinca, Bosanski kaptol svjedoči da je uveo Stjepana I. i njegove sinove u posjede.⁹⁶²

Odlukom dvorskog suca Emerika Bubeka od 22. kolovoza 1390. godine, Stjepan I. Korodski stekao je posjed Karanac u Baranjskoj županiji, što je potvrdio i samostan u Székszárd, ⁹⁶³ koji obavještava kralja Žigmunda da je 23. kolovoza iste godine izvršio uvođenje Stjepana I. u posjed Karanac, usprkos protivljenju Nikole Monoštorskog. ⁹⁶⁴ Dana 20. rujna 1390. godine dvorski sudac Emerik Bubek ponovno potvrđuje posjed Karanac Stjepanu I. i njegovim sinovima Ivanu I., Ladislavu III., Filipu V., Nikoli i Stjepanu II., u sporu protiv Nikole Monoštorskog i njegovih sinova Ladislava, Pavla, Demetrija, Petra i Nikole, koji je trajao od 1385. godine, jer su se ovi protivili uvođenju Stjepana I. i njegovih nasljednika u posjed. ⁹⁶⁵ Ispravom objavljenom 3. studenoga 1392. godine u Budimu kralj Žigmund izvještava da mu je pristupio Stjepan I. i obavijestio ga o sukobu s Nikolom, sinom Mykecha Monoštorskog i njegovim sinovima Ladislavom, Petrom, Pavlom i Demetrijem oko posjeda Karanac u Baranjskoj županiji. Stjepanu I. i njegovim nasljednicima kralj je potvrdio pravo na posjed. ⁹⁶⁶ Kralj Žigmund 3. prosinca 1392. godine ponovno navodi kako je posjed Karanac Stjepan I. dobio od njega te ga po pravu preuzeo, sukladno odluci kraljevog suca Emerika Bubeka. Drugi put protiv uvođenja Stjepana I. i njegovih nasljednika u posjed ustali su Lovro, sin Petra de Lippou, ⁹⁶⁷ i prokurator Nikola, sin Mykecha Monoštorskog, dok treći put 27. ožujka 1399. pravo Stjepana I. osporava Mathyas, upravitelj posjeda Karanac, sin Dominika de Myhaly. ⁹⁶⁸ Filip V. zatražio je od kralja u svoje ime i u ime svoje braće Ivana I., Ladislava III., Stjepana II. i Nikole I. potvrdu prava na posjed Karanac u Baranjskoj županiji, jer im je to pravo osporeno. Kralj Žigmund im izdaje 27. ožujka 1399. godine traženu privilegiju. ⁹⁶⁹ Kralj Žigmund ponovno 26. travnja 1399. godine izdaje dvije isprave u kojima potvrđuje Ladislavu III., Ivanu I. i Filipu V. Korodskom pravo na posjed Karanac, kojeg su dobili kao nagradu za sudjelovanje u bitki u Bugarskoj protiv osmanskog sultana Bajezida, blizu grada Nikopolja. ⁹⁷⁰

⁹⁶² MNL OL, DL 7530, Engel, MKV.

⁹⁶³ MNL OL, DL 7640, Mažuran, *Srednjovjekovni i turski Osijek*, str. 58.

⁹⁶⁴ MNL OL, DL 7640, Mažuran, *Povijesni izvori*, str. 79-80, 83.

⁹⁶⁵ MNL OL, DL 7640, *Zsigmondkori oklevéltár* I, str. 186-187, br. 1660, Mujadžević, „Korodski, Stjepan I“, str. 637.

⁹⁶⁶ MNL OL, DL 7640, Mažuran, *Povijesni izvori*, str. 104-106 (transumpt isprave od 26. travnja 1399.).

⁹⁶⁷ Moguće da prezime dolazi od toponima za mjesto Lipovo (Lippó) te da su spomenuti tamo imali svoje posjede.

⁹⁶⁸ MNL OL, DL 7640, *Zsigmondkori oklevéltár* I, str. 292-293, br. 2705, str. 640, br. 5779, Mažuran, *Povijesni izvori*, str. 107-109 (transumpt iz isprave kralja Žigmunda od 26. travnja 1399.).

⁹⁶⁹ MNL OL, DL 7640.

⁹⁷⁰ MNL OL, DL 7640, Mažuran, *Povijesni izvori*, str. 183-185, 185-187.

Posjed Karanac bio je vlasništvo obitelji Korođski od 1342. do 1357., pa ponovno u razdoblju od 1390. do 1472. godine. Od 1357. do 1390. Karanac je bio kraljevski posjed.⁹⁷¹

Karanac se ponovno spominje 10. veljače 1401. godine kada sudac Frank de Zechen odgađa parnicu Ladislava i Petra Monoštorski koji tuže Filipa V. i njegovu majku, udovicu Stjepana I. Korođskog, koji su na sljedeće suđenje dužni dovesti i svojih 28 kmetova s posjeda Karanac. Suđenje je odgođeno jer su tuženi stalno u kraljevskim službama.⁹⁷² Sudac Frank de Zechen 3. studenog 1402. godine odgađa parnicu za koju se sada navodi da su je pokrenuli sinovi Stjepana I. Korođskog Filip V. i Nikola I. protiv sinova Nikole Monoštorskog, Ladislava i Petra, jer su obje strane zauzete u kraljevoj službi.⁹⁷³ Parnica je odgođena za siječanj 1403. godine, a velika je vjerojatnost da se radilo o potencijalnoj protutužbi na posljednju tužbu Monoštorskih. Pretpostavka je da su Korođski htjeli dokazati da su nedužni.

Iz isprave kralja Žigmunda od 15. kolovoza 1428. godine saznaje se da su se Filip V. i Stjepan II. Korođski požalili da je Ivan Morovički pokušao prisvojiti područje vinograda koje pripada njihovom posjedu Karanac, koji graniči s Ivanovim posjedom Podolja (*Bodola*), te ga pripojio istom posjedu. Osim toga, Korođski su ga optužili da su njegovi ljudi iz Podolja počinili mnoga zlodjela njihovim kmetovima iz Karanca, navodeći da namjerava učiniti i veća zlodjela, te traže naknadu za to. Kralj je naredio istragu slučaja mačvanskom banu Petru Čehu Levanjskom i plemićima Baranjske županije, koji su ispitali susjede. Nakon istrage, Pečuški kaptol potvrđuje 21. rujna 1428. godine pravo Korođskim na posjed Karanac i njegove pripadnosti.⁹⁷⁴

Unatoč dobivenoj potvrdi, sukobi oko vinograda su se nastavili. Pečvaradinski konvent svjedoči da se 13. lipnja 1442. godine pred njim pojavio Ivan II. Korođski te ga obavijestio o sporu s Ladislavom Morovičkim oko brežuljka s vinogradima imena *Rekashegye*, kojeg Ivan II. naziva *Karanchhegye* te ga navodi kao sastavni dio svog vinograda Karanac. Dogovoreno je, 24. lipnja 1442. godine, da će se ponovno sastati zajedno sa sucima i donijeti potvrde koje se odnose na vlasništvo nad spomenutim brežuljkom. Dana 11. listopada 1442. godine Pečvaradinski konvent svjedoči da mu je Ivan II. Korođski pristupio i priložio dvije isprave. Pečvaradinski konvent poslao je samostanskog službenika kao zastupnika bana Ladislava Morovičkog te subđakona Cosmu kao zastupnika Ivana II. Korođskog na imanje Peterd,⁹⁷⁵ svakog sa dva familijara i prokuratora. Prokurator Ladislava Morovičkog predali su privilegiju

⁹⁷¹ Engel, MKV.

⁹⁷² MNL OL, DL 8630, *Zsigmondkori oklevéltár* II, prvi dio, str. 103-104, br. 865.

⁹⁷³ MNL OL, DL 8757, *Zsigmondkori oklevéltár* II, prvi dio, str. 242, br. 2023.

⁹⁷⁴ MNL OL, DL 12001.

⁹⁷⁵ Sjeverno od Podolja (Engel, MKV).

Nikole Gorjanskog iz 1430. godine, koja je uključivala i potvrdu Pečuškog kaptola od 1357. godine vezano za granice posjeda Karanac, dok su prokurator i Ivana II. Korodškog predali ranije dobivenu ispravu Pečuškog kaptola od 1428. godine. Suci su odlučili da bi se trebalo otići na sam posjed kako bi se mogla donijeti odluka, no prokurator i Ivana II. Korodškog odbili su tu mogućnost, tvrdeći kako to nisu obvezni učiniti.⁹⁷⁶ Palatin Lovro Hedervari 9. lipnja 1443. godine izdaje pismo presude u korist Ladislava Morovičkog u vezi sa statusom određenog dijela zemlje i brežuljka s vinogradima koji se nalaze između zemlje Ladislava Morovičkog imena Vék⁹⁷⁷ i zemlje Karanac Ivana II. Korodškog.⁹⁷⁸

Stjepan I. je od kraljice Marije 24. travnja 1391. godine dobio suvlasništvo nad utvrdom Bijela Stijena (*Feyrkew*) u Križevačkoj županiji. Drugi dio utvrde dobio je Dezső (*Desew*), sin Benedikta de Kapolya, brat nekadašnjeg ostrogonskog nadbiskupa. Kraljica je utvrdu oduzela Ivanu, sinu Jurja, zbog udruživanja s Ivanom Paližnom i sudjelovanja u oružanom napadu kod Gorjana 1386. godine.⁹⁷⁹

Stjepan I. se 25. travnja 1391. godine pred Čanadskim kaptolom sukobio s Jakobom Temišvarskim i Moiusom, suprugom Petra Pincheesa, vezano za posjede Bályok (*Balink*, *Balyuk*), Gyertyános (*Gerthyanus*) i Szartas (*Zartas*) u županiji Temes. Čanadski kaptol potvrdio je Stjepanu I. Korodškom pravo na spomenute posjede.⁹⁸⁰ Emerik Bubek 21. siječnja 1392. godine izvještava kako mu je pristupio Stjepan I. Korodški sa šest pisama kako bi potvrdio da on posjeduje Bályok, Vulkán (*Wlkan*), Sebesfok, Rákrév (*Rakreu*), Gyertyános i Szartas, koji pripadaju posjedu Cseri u županiji Temes⁹⁸¹ te da je još 1387. godine pred susjedima uveden u posjede. Tada se Petrus Pinches usprotivio uvođenju Stjepana I. u posjed Bályok, Ladislav German Craph de Rekrea u posjede Vulkán, Sebesfok i Rákrév, a župnik Jakov iz županije Temes u posjede Gyertyános i Szartas. Pozvani su pred sud da obrazlože svoje protivljenje, a spor je odgađan nekoliko puta. Iako je Stjepanu I. pravo na spomenute posjede nekoliko puta osporeno, posjedi su mu ponovno početkom 1392. godine potvrđeni.⁹⁸²

⁹⁷⁶ MNL OL, DL 13680, MNL OL, DL 13681.

⁹⁷⁷ Sjeverozapadno od Podolja i jugoistočno od današnjeg mjesta Branjino, pripadalo vlastelinstvu Podolja (Engel, MKV).

⁹⁷⁸ MNL OL, DL 13681.

Posjed Vék i Podolje smješteni su u neposrednoj blizini jedan drugome, te u blizini posjeda Karanac (Engel, MKV).

⁹⁷⁹ MNL OL, DL 7685, *Zsigmondkori oklevéltár* I, str. 218-219, br. 1996, Mažuran, *Povijesni izvori*, str. 91-92, Süttő, *Anjou-Magyarország alkonya* II, str. 467-468, Mažuran, *Srednjovjekovni i turski Osijek*, str. 58.

⁹⁸⁰ MNL OL, DL 7687, Ortvay, Pesty, *Oklevelek Temesvármegye* I, str. 200-201.

⁹⁸¹ Csánki (*Magyarország történelmi földrajza* II, str. 11) navodi kako su posjedi Bályok, Vulkán (*Wlkan*), Sebesfok, Rákrév (*Rakreu*), Gyertyános i Szartas 1387. godine pripadali vlastelinstvu Cseri, a kako je posjed Cseri bio u vlasništvu Korodških, polagali su pravo i na njih.

⁹⁸² MNL OL, DL 7730, Ortvay, Pesty, *Oklevelek Temesvármegye* I, str. 214-220.

Kralj Žigmund 21. kolovoza 1392. godine svjedoči kako se Nikola, sin Nagula de Rekas pojavio pred njim i tužio Stjepana I. da je zaposjeo njegove posjede Vulkán, Sebesfok i Rákrév, te zamolio kralja da ispravi nepravdu. Kralj poništava sve ranije donesene odluke te ponovno pokreće spor pred kraljevskim sudom kako bi se razjasnile sve okolnosti i donijela nova odluka. Kralj naređuje Ivanu de Kapla, sucu kraljevske kurije i ostalim sucima da odrede rok za prikupljanje dokaza (isprava i dokumenata) u svrhu dokazivanja prava na spomenute posjede.⁹⁸³ U razdoblju od 7. do 22. listopada 1393. godine vodio se novi postupak. Literat Lovro, zastupnik Nikole, sina Nagula de Rekas pristupio je sudu predočivši mu pismo kralja Žigmunda zapečaćeno njegovim tajnim pečatom. Stjepan I. pozvan je tri puta pred sud, no niti jednom se nije pojavio niti poslao zastupnika. Dobio je novčanu kaznu zbog nepojavljivanja na sudu, a nakon trećeg puta objavljena je i proklamacija, javni poziv, no Stjepan I. ni tada se nije pojavio pred sudom. Sud je presudio u korist Nikole de Rekasa, potvrđeno mu je pravo na spomenuta tri posjeda te je uveden u posjede.⁹⁸⁴

Zabilježeni su slučajevi kada je neki od posjeda u jednom vremenskom razdoblju u vlasništvu Seglačkih, a u drugom razdoblju u vlasništvu Korodških. Tako primjerice, 9. ožujka 1392. godine Stjepan I. Korodški i njegovi sinovi Ivan I., Ladislav III., Filip V., Nikola i Stjepan II. od kralja Žigmunda dobivaju utvrdu Kosvár (*castrum Koswara*)⁹⁸⁵ u Baranjskoj županiji sa svim pripadajući selima, koja su nekad pripadala pogubljenom rođaku Ladislavu III. Seglačkom.⁹⁸⁶ Utvrdi su pripadala sela Ambrosfalva,⁹⁸⁷ Lukácstelke, Paznanfalva,⁹⁸⁸ Zelčín, Gradac Našički (*Varalya*), Lestancz, Kenfalva, Papfalva,⁹⁸⁹ Marjančaci, Bodorfalva (Budrovc),⁹⁹⁰ Zelzek (Szelkovc),⁹⁹¹ Ivanovci, Piskorya,⁹⁹² Kirysteleke,⁹⁹³ Čepin, Derszfalva,⁹⁹⁴ Ladimirovci, Györkfalva,⁹⁹⁵ Ledenik (Legenye), dio Čeninog Broda⁹⁹⁶ na rijeci Vučici i

⁹⁸³ Ortway, Pesty, *Oklevelek Temesvármegye* I, str. 227-228, *Zsigmondkori oklevéltár* I, str. 282, br. 2601.

⁹⁸⁴ Ortway, Pesty, *Oklevelek Temesvármegye* I, str. 233-239, *Zsigmondkori oklevéltár* I, str. 348, br. 3135.

⁹⁸⁵ Utvrda se nalazila negdje istočno oko današnjeg Zelčina (Engel, MKV).

⁹⁸⁶ MNL OL, DL 7765, Mažuran, *Povijesni izvori*, str. 98-99 (prijepis 2. siječnja 1402.), *Zsigmondkori oklevéltár* I, str. 265, br. 2418.

⁹⁸⁷ Mjesto se nalazilo sjeveroistočno od Čepina (Engel, MKV).

⁹⁸⁸ 1910. Poznanovci (Engel, MKV).

⁹⁸⁹ Posjed se nalazio u okolici Ceremošnjaka (Engel, MKV).

⁹⁹⁰ 1934. Budrovci. Mjesto se nalazilo istočno od Marjančaca (Engel, MKV).

⁹⁹¹ 1910. Željkovac. Mjesto se nalazilo istočno od današnjeg Ivanovca (Engel, MKV). Csánki navodi oblik Szélszeg (*Magyarország történelmi földrajza* II, str. 455-456).

⁹⁹² 1954. Piškarjevo. Mjesto se nalazilo jugoistočno od današnjeg Ivanovca (Engel, MKV).

⁹⁹³ 1910. Križevci. Mjesto se nalazilo oko današnjih Petrijevac (Engel, MKV).

⁹⁹⁴ 1910. Drževce. Mjesto se nalazilo sjeveroistočno od današnjih Petrijevac (Engel, MKV).

⁹⁹⁵ 1910. Jurfalu. Mjesto se nalazilo sjeveroistočno od Čepina (Engel, MKV).

⁹⁹⁶ *Chenerewe, Cseneréve*. Stanko Andrić, „Oko pitanja najstarijeg pisanog spomenika Slavanskog Broda“, *Historiae patriaeque cultor. Zbornik u čast Mate Artukovića u prigodi njegova 65. rođendana*, Suzana Leček (ur.) (Slavonski Brod 2019), 39-84. str. 43.

trgovište Verőfény.⁹⁹⁷ Stjepan I. je dobio i trećinu posjeda Čepin, cestarinu koja mu pripada te tržnicu i prihode s nje.⁹⁹⁸ Kralj Žigmund naređuje Bosanskom kaptolu da ga se uvede u posjede,⁹⁹⁹ koji 30. travnja 1392. obavještava u uvođenju.¹⁰⁰⁰

Nakon što je kralj Žigmund Nemetinskima vratio oduzete posjede, Stjepanu I. je 5. kolovoza 1394. godine kao nadoknadu dao polovicu svog posjeda Ivankovo u Vukovskoj županiji.¹⁰⁰¹ Drugu polovicu posjeda Ivan II. Korodski dobio je na temelju založnog prava od Andrije Botoša iz Harapka, nakon njegove smrti. Nikola Iločki uputio je 4. travnja 1453. godine pismo Bosanskom kaptolu s naredbom da uvede Ivana II. u polovicu posjeda Ivankovo sa svim pripadajućim dobrima, koji potom 28. travnja iste godine obavještava o uvođenju u posjed.¹⁰⁰²

Da su Korodski držali posjed Harsány i pripadajuće mu posjede Siklónagyfalu,¹⁰⁰³ Keresztes,¹⁰⁰⁴ Virágos,¹⁰⁰⁵ Perecske,¹⁰⁰⁶ Szántó¹⁰⁰⁷ i Branjin Vrh u Baranjskoj županiji,¹⁰⁰⁸ svjedoči isprava od 14. ožujka 1405. godine.¹⁰⁰⁹ U istoj se ispravi spominje posjed *Chepan*,¹⁰¹⁰ kao posjed u kojemu svoj udio ima i Filip V.

Nikola i Stjepan II. Korodski 24. veljače 1411. godine posudili su od Davida de Szántóa 1200 zlatnih florena u zamjenu za dio posjeda Nemetin, Mochar (Mocsar), Szilköz, Asszonyfalva i dva mjesta naziva Kovásdi u Vukovskoj županiji, te se navodi kako je njihov brat Filip V. u svoje ime i u ime svog maloljetnog sina Ivana II., dao pristanak za tu zamjenu. Zamjena je trebala trajati dok je David de Szántó živ, a nakon toga, ukoliko Filip V. umre bez muških potomaka, posjedi se prenose u vlasništvo de Szántóvih nasljednika.¹⁰¹¹

⁹⁹⁷ Mjesto se nalazilo jugoistočno od današnjeg Zelčina, 1910. zvano Prisunčane (Engel, MKV, Csánki, *Magyarország történelmi földrajza* II, str. 455-456, 467).

⁹⁹⁸ MNL OL, DL 7765.

⁹⁹⁹ MNL OL, DL 7765, Mažuran, *Povijesni izvori*, str. 98-99.

¹⁰⁰⁰ MNL OL, DL 7767, Mažuran, *Povijesni izvori*, str. 100-101.

¹⁰⁰¹ MNL OL, DL 87635, *Zsigmondkori oklevéltár* I, str. 392, Jelaš, *Rekonstrukcija srednjovjekovne urbane mreže*, str. 141.

¹⁰⁰² MNL OL, DL 14661, Stanko Andrić, „Srednjovjekovno Ivankovo i njegovi gospodari”, *Ivankovo*, Marko Landeka (ur.) (Ivankovo 2003), 29-43, str. 36, Koppány, *A középkori Magyarország kastélyai*, str. 157-158.

¹⁰⁰³ *Nagfalw*. Mjesto koje se nalazilo jugozapadno od mjesta Harsány (Engel, MKV).

¹⁰⁰⁴ Mjesto koje se nalazilo istočno od mjesta Harsány, danas pustara (Engel, MKV, Csánki, *Magyarország történelmi földrajza* II, str. 496).

¹⁰⁰⁵ *Wyragos*. Mjesto koje se nalazilo sjeveroistočno od mjesta Harsány i Villány (Engel, MKV).

¹⁰⁰⁶ Mjesto koje se nalazilo južno od mjesta Villánya i jugoistočno od mjesta Harsány (Engel, MKV).

¹⁰⁰⁷ Mjesto koje se nalazilo istočno od mjesta Harsány (Engel, MKV).

¹⁰⁰⁸ Csánki, *Magyarország történelmi földrajza* II, str. 455.

¹⁰⁰⁹ MNL OL, DL 78629, MNL OL, DL 78630, *Zichy-család okmánytára* V, str. 400-401, 401-403, Mažuran, *Povijesni izvori*, str. 330-331, *Zsigmondkori oklevéltár* II, prvi dio, str. 445, br. 3714, Wertner, „Családtörténeti adalékok. I. Az első Kórógyiak”, str. 170.

¹⁰¹⁰ Mjesto se nalazilo istočno od Pečuha, danas pustoš (Csánki, *Magyarország történelmi földrajza* II, str. 477).

¹⁰¹¹ MNL OL, DL 26579, *Zsigmondkori oklevéltár* III, str. 111, br. 184.

Isprava je na zahtjev Davida de Szántóa prepisana i potvrđena 3. prosinca 1434. godine.

Pečuški kaptol 20. listopada 1412. godine izvještava da je Benedikt Versenda po nalogu dvorskog suca Šimuna Rozgonyija 6. listopada iste godine obišao posjed Kneževo (*Lak*) kod Branjinog Vrh u Baranjskoj županiji i utvrdio granice posjeda oko kojih su se sporili palatin Nikola Gorjanskog i Filip V. Korodski.¹⁰¹²

Filip V. i Stjepan II. Korodski uzeli su od Žigmunda Voćinskog 10. listopada 1418. godine u zakup utvrd Drenovac (Slatinski) u Križevačkoj županiji s okolnim selima. Nakon isteka zakupa utvrde ona je vraćena u Žigmundovo vlasništvo, koji Filipu V. i Stjepanu II. nije nadoknadio troškove održavanja i uređenja istog.¹⁰¹³ Nakon što je kralj Žigmund proglasio plemiće Ladislava, Petra i Žigmunda Voćinskog nevjernima, oduzeo im je utvrde Voćin i Drenovac s pripadajućim naseljima. Uskoro ih je pomilovao te su im posjedi vraćeni, ali je, nakon što je Petar Voćinski ubrzo umro, njegov dio posjeda prešao u ruke Filipa V. i brata mu Stjepana II. Korodskog te Filipovog sina Ivana II.¹⁰¹⁴ Protiv takve odluke prosvjedovala je 11. listopada 1418. godine Doroteja, udovica Petra Voćinskog, sestra Filipa V. i Stjepana II. Naime, Petar Voćinski svojoj je supruzi založio posjed Voćin za 3500 zlatnih florena, a u slučaju njezine smrti ili preudaje posjed bi dobila njezina braća Filip V. i Stjepan II., ali bi ga morali otkupiti za 3500 zlatnih florena. Nakon smrti Petra Voćinskog, Žigmund Voćinski je sklopio s Korodskima ugovor o međusobnom nasljeđivanju te se u sastavu voćinskog vlastelinstva navode mjesta Hum Voćinski (*Halom*), *Kluchkarouch*, *Damyanouch*, *Phylipouch*, *Zobochyna*, *Dezenouch*, *Rosanch*, *Zlameryanch*, *Opynch*.¹⁰¹⁵

Dana 10. listopada 1418. godine izdana je isprava Čazmanskog kaptola u kojoj Filip V. Korodski, njegov brat Stjepan II. i Filipov sin Ivan II. dogovaraju sa Žigmundom Voćinskim međusobno nasljeđivanje, odnosno da u slučaju smrti jedne od strana bez nasljednika svi njihovi posjedi i dvorci prelaze drugoj strani, uz izuzetak onih posjeda koje dobiju njihove žene prilikom udaje.¹⁰¹⁶ Pred Čazmanskim se kaptolom Žigmund Voćinski obvezao da će zajedno s Filipom V. i Stjepanom II. otkupiti utvrd Drenovac, koja je bila u tuđim rukama, kao zalog s jednakim iznosima u zakupu. Sljedećeg dana, 11. listopada 1418. godine, pred Čazmanskim kaptolom Filip V. i Stjepan II. Korodski u Žigmundovu se korist odriču udjela u vlastelinstvima

¹⁰¹² MNL OL, DL 9969, *Zsigmondkori oklevéltár* III, str. 652, br. 2813.

¹⁰¹³ MNL OL, DL 87933, Mažuran, *Srednjovjekovni i turski Osijek*, str. 63.

¹⁰¹⁴ MNL OL, DL 33781, Bösendorfer, *Crtice iz slavonske povijesti*, str. 90.

¹⁰¹⁵ MNL OL, DL 33349, *Zsigmondkori oklevéltár* VI, str. 593, br. 2416; MNL OL, DL 10730, *Zsigmondkori oklevéltár* VI, str. 594, br. 2418; MNL OL, DL 33549, *Zsigmondkori oklevéltár* VI, str. 595, br. 2424, Andrić, „Podgorje Papuka i Krndije“, prvi dio, str. 69-70.

Ispravu MNL OL, DL 33549 prepisao je Čazmanski kaptol 21. travnja 1420. godine (MNL OL, DL 33550, *Zsigmondkori oklevéltár* VI, str. 595, br. 2424).

¹⁰¹⁶ MNL OL, DL 10730, *Zsigmondkori oklevéltár* VI, str. 594, br. 2418, Andrić, „Podgorje Papuka i Krndije“ prvi dio, str. 77.

Voćin i Drenovac koja im je ranije darovao kralj, ali kao uvjet postavljaju da im trebaju pripasti svi Žigmundovi posjedi ako on umre bez nasljednika.¹⁰¹⁷ Novom je darovnicom od 30. kolovoza 1419. kralj Žigmund utvrde i vlastelinstva Voćin i Drenovac predao jedinom živućem članu roda Žigmundu Voćinskom, no za sebe je zadržao udjele koje su Žigmundovi rođaci imali u tim posjedima.¹⁰¹⁸ Kralj Žigmund 23. veljače 1420. godine nalaže Čazmanskome kaptolu da Žigmunda Voćinskog uvede u posjed utvrda Voćin i Drenovac pod naslovom “nove donacije”.¹⁰¹⁹ Žigmund Voćinski nije uspio otkupiti Drenovac, već ga je 1421. godine otkupio mačvanski ban Deziderije Gorjanski za 7000 zlatnih florena, odnosno otkupio je njegove ostale dijelove. Kralj potvrđuje njemu i njegovom nećaku Ladislavu pravo na taj posjed i od tada se vlasništvo nad Drenovcem dijeli između banske loze Gorjanskih i Korodških.¹⁰²⁰ Nakon što je 1434. godine umro Žigmund Voćinski, njegovi su posjedi prešli u vlasništvo Gorjanskih.¹⁰²¹

Iz isprave kralja Vladislava I. Jagelovića iz 1440. godine saznaje se o sporu vezanom za posjed i utvrdnu Drenovac, u koji je bila umiješana Elizabeta Korodški. Pavao, sin Jurja Héderváryja, nastupajući u ime svoje zaručnice Katarine te Elizabete, kćeri Ivana Gorjanskog i supruge Ivana II. Korodškog, požalio se 1440. godine kralju Vladislavu I. da je Deziderije Gorjanski nezakonito zauzeo utvrdnu Drenovac u Križevačkoj županiji. Katarina i Elizabeta svoje su pravo na utvrdnu temeljile na tvrdnji da je njihov otac Ivan Gorjanski kupio Drenovac¹⁰²² od kralja Žigmunda, zbog čega su smatrale da imaju pravo sudjelovati u njegovu nasljeđivanju. S druge strane, Deziderijev nasljednik osporavao je njihove zahtjeve tvrdeći da Drenovac pripada muškoj liniji obitelji te da ženski članovi roda nemaju nasljedna prava na taj posjed. Kao dodatni argument navodio je da je Deziderije stekao Drenovac 1421. godine kao nagradu za vjernu službu vladaru (*sed mediantibus eorum fidelibus serviciis acquisivisse et optinuisse, ex eoque idem castrum cum dictis pertinenciis solummodo masculini et non feminini sexus proles ipsorum concernere allegantes*). Pavao Hedervary zahtijevao je od kralja da pregleda ispravu izdane u vrijeme vladavine kralja Žigmunda s ciljem utvrđivanja je li utvrda

¹⁰¹⁷ MNL OL, DL 33781, *Zsigmondkori oklevéltár* VI, str. 594, br. 2417, str. 595, br. 2424, Andrić, „Podgorje Papuka i Krndije“, prvi dio, str. 77.

¹⁰¹⁸ MNL OL, DL 87933, Andrić, „Podgorje Papuka i Krndije“, prvi dio, str. 70, *Zsigmondkori oklevéltár* VII, str. 243, br. 917 (prijepis 27. srpnja 1420. – MNL OL, DL 33551).

¹⁰¹⁹ MNL OL, DL 33551, *Zsigmondkori oklevéltár* VII, str. 324, br. 1387, Andrić, „Podgorje Papuka i Krndije“, prvi dio, str. 70 (potvrđeno 23. travnja 1420. i 27. srpnja 1420. godine).

“Nove donacije” predstavljale su važan instrument preoblikovanja ugarskoga nasljednog prava tijekom 14. stoljeća jer su omogućavale isključenje pobočnih srodnika iz nasljeđivanja te jačale prava izravnih potomaka na obiteljske posjede. Plemići su od kralja tražili da im dodjeli zemlju pod uvjetima koji su izričito isključivali pobočne rođake iz prava nasljeđivanja. Više o tome: Rady, *Nobility, Land and Service in Medieval Hungary* („Inheritance law and the ‘new donation’”), str. 97-103.

¹⁰²⁰ Fejér, CD X/6, str. 380-393, Andrić, „Podgorje Papuka i Krndije“, prvi dio, str. 77.

¹⁰²¹ Andrić, „Podgorje Papuka i Krndije“, treći dio, str. 70.

¹⁰²² Slatinski Drenovac na Papuku (Andrić, „Velikaška obitelj Gorjanski“, str. 33).

kupljena ili dobivena od kralja radi vjerne službe kako bi se utvrdilo imaju li žene iz obitelji pravo na nju.¹⁰²³ Vladislav I. Jagelović 15. listopada 1440. godine izdaje kopiju isprave kralja Žigmunda od 1. travnja 1421. godine,¹⁰²⁴ kojom je dokazano kako je Drenovac darovan Gorjanskima uz određenu novčanu nadoknadu.

Deziderije je posjed htio zadržati te su se sukobi oko Drenovca nastavili. Požeški kaptol 29. rujna 1443. godine svjedoči kako se pred njim pojavio bosanski kanonik i župnik u Subotici, Benedikt, te u ime Elizabete, supruge Ivana II. Korodškog, i Katarine, supruge Pavla Héderváryja prosvjedovao što je Ivan, sin Deziderija Gorjanskog prisvojio Drenovac i dijelove posjeda Mikleuš.¹⁰²⁵

Palatin Lovro Hedervary 19. svibnja 1445. godine obavještava kako je 22. travnja iste godine u Pešti na saboru prelata, baruna i staleža Kraljevstva pred njim istupio Ivan II. Korodški te se tužio na Ladislava Hedervaryja, opata crkve svetog Martina, zbog isprava vezanih za utvrd Drenovac koje su se nalazile u Ladislavovim rukama. Ivan II. tvrdio je da je Pavao Hedervary, brat spomenutog Ladislava, čija je supruga bila mlađa kćer Ivana Gorjanskog dao svome bratu, opatu Ladislavu, kraljevske isprave koje dokazuju pravo na utvrd Drenovac u Križevačkoj županiji, koje su mu dane na čuvanje u vrijeme osmanlijske opasnosti. Opat Ladislav potvrdio je da drži isprave, ali da ih nije prisvojio, nego da su mu povjerene na čuvanje. Ivan II. Korodški tražio je povratak isprava kako bi dokazao pravo na utvrd. Palatin je tražio da mu se isprave dostave, a nakon što je opat Ladislav 18. svibnja predao isprave, zatražio je prijepis čitave isprave kralja Vladislava I. objavljene 15. listopada 1440. godine vezane za utvrd Drenovac.¹⁰²⁶

Mačvanski ban i požeški župan Ivan II. Korodški i njegova žena Elizabeta od dvorskog suca Ladislava de Palocza zatražili su 18. lipnja 1450. godine uvođenje u polovicu posjeda Drenovac sa svim pripadnostima, što je Čazmanski kaptol 9. srpnja iste godine i učinio.¹⁰²⁷

¹⁰²³ MNL OL, DL 34302, Radvanszky, Závodszy, *A Héderváry-család oklevéltára I*, str. 200-202.

...quibus supra, nostro culmini prece subiectiva, quatenus huiusmodi libros et registra revideri et predictam copiam iam fatarum literarum prelibati condam domini Sigismundi imperatoris et regis vendicionalium in eisdem requiri et reinveniri, requisitamque et reinventam nostris literis inseri et conscribi faciendo, eisdem filiabus preasserti condam Johannis de Gara dare dignaremur iuris earum ad cautelam. (MNL OL, DL 34302, Radvanszky, Závodszy, *A Héderváry-család oklevéltára I*, str. 200-202).

¹⁰²⁴ MNL OL, DL 34302, Radvanszky, Závodszy, *A Héderváry-család oklevéltára I*, str. 200-202.

Isprava kralja Žigmunda od 1. travnja 1421. godine: Radvanszky, Závodszy, *A Héderváry-család oklevéltára I*, str. 163-166.

¹⁰²⁵ MNL OL, DL 13748, Radvanszky, Závodszy, *A Héderváry-család oklevéltára I*, str. 214-215.

¹⁰²⁶ MNL OL, DL 34303, Radvanszky, Závodszy, *A Héderváry-család oklevéltára I*, str. 230-231.

¹⁰²⁷ MNL OL, DL 34305, Andrić, „Podgorje Papuka i Krndije“, prvi dio, str. 77, Mažuran, *Srednjovjekovni i turski Osijek*, str. 70.

Stjepan II. Korodski uzeo je u zakup 2. studenog 1418. godine posjede Ujlak (*Wylak*) i *Chath* u Vukovskoj županiji.¹⁰²⁸ Posjede su mu založili Franjo, sin Blaža de Pabdÿ, njegov brat Benedikt i sestre Uršula i Jelena za 40 florena.¹⁰²⁹

Filip V. Korodski i njegov sin Ivan II. 17. su ožujka 1425. godine posjed Čenin Brod (*Chenerewe*) u Baranjskoj županiji, koji su sa svim pripadnostima uzeli u zalog od Ivana Alšanskog za 250 florena, dali u zalog Blažu, sinu Emerika de Vasadi, uz jamstvo da će mu predati svoj posjed Verőfény¹⁰³⁰ u Baranjskoj županiji ako mu ne budu mogli vratiti iznos.¹⁰³¹

Stjepan II. Korodski držao je u zalogu grad Vukovar (*opidi Walkowar*) u Vukovskoj županiji do 1430. godine, kada ga je kralj Žigmunda dao u zalog Matku Talovcu sa svim pripadajućim dobrima.¹⁰³² Nije poznato koliko je dugo posjed bio u zalogu.

Tijekom 1433. godine sporio se Ivan II. Korodski s majkom Jelenom i sestrama Marijom i Katarinom vezano za posjede Filipa V. Korodskog. Iz isprave kralja Žigmunda objavljene 11. rujna 1433. godine saznaje se da je nakon Filipove smrti, a u dogovoru s Ivanom II., Jeleni i njezinim kćerkama na četiri godine pripao dio prihoda od trgovišta Nádasd i pripadajućih mu mjesta: Miklósfalva, Zenthiván, Zenthmárton, Deregh, Körtvélyes (*Korthwelyes*), Filefalva, Damjánfalva, Vajszíánfalva, Vajnfalva, Bucsincsfalva, Császár (*Chazar*), Derzsfalva, Kislegénye, Nagylegénye, Ladomérfalva, Csamarág, Kisfalu, Babafalva, Fakatfalva, Liget i Ófalu u Tolnanskoj županiji.¹⁰³³ Uz to, pripali su im neki posjedi u Vukovskoj i Baranjskoj županiji. U Vukovskoj županiji pripao im je posjed Čepinski Martinci i posjedi oko njega: Miklofsfalva, Ivanci, Damjanfalva,¹⁰³⁴ Filetinc,¹⁰³⁵ Dereg, Bahonyafalva, Vajszíánfalva (*Wayzyanfalwa*), Vajnfalva,¹⁰³⁶ Bucsincsfalva,¹⁰³⁷ Čokadinci (*Chokad*), potom Čepin i mjesta oko Čepina: Derszfalva, Kislegénye, Nagylegénye, Ladomerfalva, Csamarag,¹⁰³⁸ Kisfalud, Babafalva, Fakathfalva, Oroszi, Majorfalva, Papfalva (*Kispapfalva*, *Nagypapfalva*),

¹⁰²⁸ Posjedi su se nalazili u okolici Vukovara (Engel, MKV, Csánki, *Magyarország történelmi földrajza* II,

¹⁰²⁹ MNL OL, DF 233173.

¹⁰³⁰ Posjed se nalazio jugoistočno od Zelčina (Engel, MKV).

¹⁰³¹ MNL OL, DL 11643, *Zsigmondkori oklevéltár* XII, str. 129, br. 299, Csánki, *Magyarország történelmi földrajza* II, str. 467.

¹⁰³² MNL OL, DF 233441, Engel, Rukopis: Valkóvár, str. 240.

¹⁰³³ MNL OL, DL 12530, Engel, Rukopis: Nádasd, Csánki, *Magyarország történelmi földrajza* III, str. 415, 419, 420, 422, 424, 425, 435, 438, 439, 442, 443, 444, 451-452, 456, 470.

Od 1426. godine posjed Őrhe također pripada vlastelinstu Nádasd (Engel, MKV).

¹⁰³⁴ 1954. Domanovac (Engel, MKV).

¹⁰³⁵ 1954. Filetinci (Engel, MKV).

¹⁰³⁶ Mjesta Dereg, Bahonyafalva, Vajszíánfalva, Vajnfalva nalazila su se jugozapadno od Čepinskih Martinaca (Vajszíánfalva, Vajnfalva i Bahonyafalva zapadno od Čokadinaca), danas pustare (Engel, MKV).

¹⁰³⁷ Mjesto se nalazilo jugoistočno od Čepinskih Martinaca, danas pustara (Engel, MKV).

¹⁰³⁸ 1910. Čamarag (Engel, MKV).

Márkusfalva, Ivánfalva¹⁰³⁹ i Tenja. Navedeni su i Korod i Császár,¹⁰⁴⁰ kao sastavni dio korodskog vlastelinstva. Od posjeda u Baranjskoj županiji¹⁰⁴¹ koji su se nalazili zapadno od Čepina navode se: Kerezthúr¹⁰⁴² i pripadajući mu posjedi: Dió/Dia, Bicsárfalva (*Bychanfalwa*),¹⁰⁴³ Újfalu (*Vyvalu*), Tamásfalva (*Thomasowcz*),¹⁰⁴⁴ Szobosfalva (*Sabesfalva*), Gragyancz,¹⁰⁴⁵ Atanasfalva, Papfalva, Billanc, Izsákfalva, Hatancz, Lukácsteleke, Paszkovc, Stari Habjanovci, Brođanci (*Babareve*),¹⁰⁴⁶ te posjedi preko rijeke Drave: Beremend, Erdőszeg, Peterd, Karanac, Perecske, Nagycser i Kiscser,¹⁰⁴⁷ *Appllaracz* i *Nallrow*.¹⁰⁴⁸ Kako se Ivan II. nije pridržavao ugovora, Jelena, Marija i Katarina žalile su se kralju Žigmundu, a njegovom intervencijom 18. travnja 1434. godine spor je riješen tako što su Jelena i njezine kćeri dobile pravo uživanja spomenutih posjeda na četiri godine te pravo na 200 kablova vina iz vinograda u Nádasdu. Ivan II. dobio je pravo na dvije kurije, onu u Čepinu i Beremendu, te na dvije trećine svih posjeda.¹⁰⁴⁹

Ivan II. Korodski u zalogu je držao posjede Csente,¹⁰⁵⁰ Totfálu,¹⁰⁵¹ Kiskülyöd, Keresztes, Lemeš (Sombor, lat. *Vanna*, mađ. *Nemesmilitics*), Nagyven,¹⁰⁵² i Avató¹⁰⁵³ u Bodroškoj županiji, koje mu je založio Petar Čeh Levanjski za 500 zlatnih florena. Ivan II. Korodski 1435. godine vraća posjede Petru jer mu je Petar vratio novac.¹⁰⁵⁴

Spomenuti založni posao svjedoči o razvijenim imovinsko-pravnim odnosima između Petra Čeha Levanjskog i Ivana II. Korodskog. Pojavljivanje Korodskog u kasnijim sporovima vezanima uz posjede obitelji Čeh Levanjski ukazuje na dugotrajan karakter tih veza. Čini se da su se odnosi uspostavljeni za Petrova života nastavili održavati i nakon njegove smrti, osobito

¹⁰³⁹ Sva mjesta oko Čepina pustare (Engel, MKV).

¹⁰⁴⁰ Južno od Korodvara (Engel, MKV).

¹⁰⁴¹ Mjesta: Keresztur, Dia, Bicsárfalva, Ujfalu, Atanasfalva, Billancz, Pazkovcz, Isakfalva, Gragyancz, Hatancz, Lacsateleke, Stari Habjanovci, Tamasfalva, Szobosfalva i Papfalva Engel svrstava u Baranjsku županiju, a Csánki u Vukovsku. Jedino Brođance obojica svrstavaju u Baranjsku županiju (Engel, MKV, *Magyarország történelmi földrajza* II, str. 291, 295, 304, 308, 312, 315, 320, 328, 323, 341, 347, 357, 359, 496).

¹⁰⁴² Istočno od Brođanaca, danas pustara (Engel, MKV, Csánki, *Magyarország történelmi földrajza* II, str. 323).

¹⁰⁴³ 1910. Bizarevce (Engel, MKV).

¹⁰⁴⁴ 1954. Tomaševci (Engel, MKV).

¹⁰⁴⁵ 1954. Građenik (Engel, MKV).

¹⁰⁴⁶ Mjesto se danas nalazi u južnom dijelu općine Bizovac, u Osječko-baranjskoj županiji.

¹⁰⁴⁷ Csér(i) (*Nagcheer*, *Kischer*). Mjesto se nalazilo između Nagyvalu (danas pustara, u blizini današnjih Semeljaca) i Hrastina (Csánki, *Magyarország történelmi földrajza* II, str. 478).

¹⁰⁴⁸ MNL OL, DL 12530, Engel, Rukopis: Kórógy, Csánki, *Magyarország történelmi földrajza* II, str. 374-375.

¹⁰⁴⁹ MNL OL, DL 12530.

¹⁰⁵⁰ Posjed se nalazio zapadno od mjesta Bácskertes (Kupuszine) (Engel, MKV, Csánki, *Magyarország történelmi földrajza* II, str. 195-196).

¹⁰⁵¹ Mjesto se nalazilo južno od Cserija (jugozapadno od mjesta Bácskertes), sjeverno od današnjeg Arayosa (Engel, MKV).

¹⁰⁵² Engel, MKV, Csánki, *Magyarország történelmi földrajza* II, str. 295.

¹⁰⁵³ Avató. Mjesto koje se nalazilo jugozapadno od današnjeg mjesta Bezdan (Báttyan) (Engel, MKV, Csánki, *Magyarország történelmi földrajza* II, str. 193).

¹⁰⁵⁴ Fejér, CD X/8, str. 643-644.

u kontekstu upravljanja i raspolaganja obiteljskim dobrima. Tako Nikola Treutul, Barbara, kćer Nikole Treutula de Nevna i Katarina, udovica Petra Čeha Levanjskog 1443. godine prosvjeduju protiv Ladislava, sina Petra Čeha Levanjskog radi zalogu utvrde Nevna i Orljavac te posjeda Tomica, Kocanovc i Ruščica u Požeškoj županiji mačvanskom banu Ivanu II. Korodškom.¹⁰⁵⁵

U ispravi Bosanskog kaptola od 18. ožujka 1443. godine saznaje se kako se Ivan II. Korodški 20. veljače 1443. godine potužio Nikoli Iločkom da mu je oduzeto pravo na dio trgovišta Sotin (*Szata*)¹⁰⁵⁶ u Vukovskoj županiji, koje se nalazilo uz rijeku Dunav. Vojvoda Nikola Iločki naredio je da se slučaj ispita i da se utvrdi vlasništvo, a na sudskoj parnici u Erdutu utvrđeno je da je Ivan II. Korodški neometano uživao pravo na trgovište koje je u posljednje vrijeme narušeno.¹⁰⁵⁷

U Bačkoj županiji Korodški su imali posjed Veresegyház.¹⁰⁵⁸ Ladislav Gorjanski 31. ožujka 1447. godine svjedoči da je 30. ožujka Ivan II. Korodški u ime sina Gašpara darovao posjed Ivanu Hunyadiju i njegovim sinovima Ladislavu i Matiji sa svim pripadajućim dobrima, u znak zahvalnosti. Gašpar je bio maloljetan te nije mogao upravljati samostalno svojim posjedima (*propter defectum etatis de possessionibus nondum disponere valentis*).¹⁰⁵⁹

Ivan Hunyadi 13. srpnja 1448. godine obavještava kako su Uršula, majka Ladislava Morovićkog, i njegova udovica Barbara tužile Ivana II. Korodškog da je zaposjeo njihovo imanje Lipovo (*Lippo*) u Baranjskoj županiji, da im je nanio štetu od 500 florena i da je zaposjeo njihove posjede Darda (*Tharda*), Ölyves (*Elwes*), *Melegal*¹⁰⁶⁰ i *Zewrewk*, ili kako Csánki navodi Zörök, u istoj županiji.¹⁰⁶¹ Iako je u to vrijeme bilo uobičajeno suditi na županijskim sudovima ili samom mjestu spora, Ivan Hunyadi je, pošto je Ivan II. bio mačvanski ban, odredio da se svjedoci ne ispituju ni na sudu ni na mjestu spora, već da službeni ljudi obilaze svjedoke „od kuće do kuće“ (*de domo in domum aut loco in locum*). Ivan Hunyadi je tražio od Pečuškog kaptola da pošalje svjedoka (*testimonium*) u čijoj će prisutnosti imenovan kraljev izaslanik obići sve u županiji te zahtijeva da podnese izvještaj o tome. Pečuški kaptol 30. srpnja objavještava kako su 26. srpnja i tijekom još četiri dana ispitani svjedoci u svojim

¹⁰⁵⁵ Mesić, „Građa mojih razprava u Radu“, str. 116.

¹⁰⁵⁶ Csánki, *Magyarország történelmi földrajza* II, str. 276. Mjesto se nalazi jugoistočno od Vukovara, uz rijeku Dunav (Engel, MKV).

¹⁰⁵⁷ MNL OL, DL 13706.

¹⁰⁵⁸ *Weresseghaz*. Csánki navodi da je posjed pripadao Bačkoj, a kasnije se ubrajao u Čongradsku županiju (*Magyarország történelmi földrajza* II, str. 167), dok Engel smješta posjed u Čongradsku županiju (MKV). Posjed se nalazi sjeverno od Budimpešte.

¹⁰⁵⁹ MNL OL, DL 37604, Teleki, *Hunyadiak kora Magyarországon* X, str. 194-195, Csánki, *Magyarország történelmi földrajza* II, str. 167.

¹⁰⁶⁰ Možda Mezölak.

¹⁰⁶¹ Sva su mjesta pripadala vlastelinstvu Darda (Csánki, *Magyarország történelmi földrajza* II, str. 507, 513, 530, 538).

kućama, a svi su tvrdili da je posjed Lipovo u vlasništvu obitelji Morovički.¹⁰⁶² Ladislav Gorjanski 5. travnja 1449. godine obavještava da se pred njim s jedne strane pojavio Ivan II. Korodški, a s druge Uršula, udovica Ivana Morovičkog, i Barbara, udovica Ladislava Morovičkog, s pismom Pečuškog kaptola, dok je Žigmund de Abolna zastupao maloljetne sinove bana Ladislava, Ludovika i Matiju. Ivan II. tvrdio je da su mu udovice zaposjele $\frac{3}{4}$ posjeda Lipovo u Baranjskoj županiji i da su mu nanijele štetu u iznosu od 500 florena. Ivan II., smatrajući da je posjed njegovo vlasništvo, na temelju iskaza na proglašenoj glavnoj skupštini, zaposjeo je spomenute $\frac{3}{4}$ posjeda Lipovo, ali kao naknadu za financijsku štetu zaposjeo je i dijelove posjeda koji su pripadali Ludoviku i Matiji, Dardu, Zörök, *Melegal* i Szigetfalu¹⁰⁶³ u Baranjskoj županiji, zajedno s dijelom carine s posjeda Darda, te se upisao kao njihov posjednik. Također je tvrdio da mu je Ladislav Morovički zaposjeo vinograd i okolne šume na posjedu *Rekashegye/Karanchhegye*, te je tražio povratak istih prema sudskoj odluci. Ladislavovi sinovi Ludovik i Matija tužili su ga radi zaposjedanja $\frac{3}{4}$ posjeda Lipovo i ostalih njihovih posjeda te zbog uništavanja granica između spomenutog vinograda i šuma. Slučaj je riješen tako što je Ivan II. prepustio udovicama $\frac{3}{4}$ posjeda Lipovo, Ladislavovim sinovima vratio njihove posjede, namirio štetu nastalu uništavanjem oznaka granica te vratio oznake između vinograda i šuma, dok je Žigmund povukao tužbu i nadoknadio mu počinjenu štetu. Žigmundove su stranke izjavile ukoliko ban Ivan II. ima bilo kakva potraživanja u $\frac{3}{4}$ posjeda Lipovo, vinogradu ili šumama, to treba tražiti kroz redovni sudski postupak.¹⁰⁶⁴

Ivan II. Korodški uzeo je 1449. godine u zalog trgovište Aljmaš (Hagymás)¹⁰⁶⁵ i dijelove posjeda Draszád u Vukovskoj županiji od Nikole i Matka Talovca.¹⁰⁶⁶

Ispred Budimskog kaptola 27. srpnja 1453. godine Ladislav, sin Petra Čeha Levanjskog, svjedoči u svoje ime i u ime svojih sinova Petra i Nikole da je utvrdi Nevna, danas Levanjska Varoš, u Vukovskoj županiji, utvrdi Orljavac i posjede Tomica, Kocanovc, tri Ruščice (*Felsewrusticza, Kezepsrusticza, Alsorusticza*)¹⁰⁶⁷ u Požeškoj županiji založio Ivanu II. Korodškom, mačvanskom banu, vrbaskom i požeškom županu, njegovoj ženi Elizabeti i sinu

¹⁰⁶² MNL OL, DL 14185.

¹⁰⁶³ Mjesto se nalazilo zapadno od Darde (Engel, MKV).

¹⁰⁶⁴ MNL OL, DL 14246.

¹⁰⁶⁵ U srednjem se vijeku nalazio u blizini ušća Drave u Dunav (Engel, MKV, više o posjedu: Jelaš, *Rekonstrukcija srednjovjekovne urbane mreže*, str. 77)

¹⁰⁶⁶ Csánki, *Magyarország történelmi földrajza* II, str. 265, 281, 283, Engel, MKV. Posjedi su se nalazili u rukama Korodških i 1469. godine (navedeni su u poreznom popisu).

¹⁰⁶⁷ Tri Ruščice bile su sastavni dio vlastelinstva Tomica u Požeškoj županiji (Csánki, *Magyarország történelmi földrajza* II, str. 411-412).

Svi su se posjedi prema Engelu, kao i prema Csánkiju, nalazili u Požeškoj županiji, dok isprava navodi kako su se posjedi nalazili u Vukovskoj županiji (MNL OL, DL 37624).

Gašparu za 10 000 florena zlata (5 tisuća mađarskih i 5 tisuća bečkih).¹⁰⁶⁸ Nikola Iločki 8. travnja 1454. godine, ispravom objavljenom u Osijeku, svjedoči da je Ladislav Čeh Levanjski mačvanskom banu Ivanu II. Korodškom založio utvrdu i posjed Nevna u Vukovskoj županiji te posjede Migalovc, Ruščice, Tomicu i Kocanovc u Požeškoj županiji za 10 000 zlatnih florena.¹⁰⁶⁹

Ladislav Čeh Levanjski je 1447. godine založio utvrdu Orljavac s pripadnostima požeškom prepoštu Pavlu Tomičkom i njegovoj braći, no nakon što je Ladislav kasnije isto učinio s Ivanom II. Korodškim, prepošt Pavao Tomički prodao je svoj dio zalogu Ivanu II. 24. travnja 1454. godine, o čemu svjedoči pečuški biskup Andrija.¹⁰⁷⁰ Naime, prepošt Požeškog kaptola i pečuški kanonik Pavao Tomički i njegov brat Ladislav posudili su Ladislavu Čehu Levanjskom 4400 zlatnih florena i u zalog uzeli pola tvrđave Orljavac u Požeškoj županiji s pripadajućim dobrima. U dogovoru s Ladislavom Čehom, Ivan II. Korodški obvezao se isplatiti Pavlu polovicu iznosa, točnije 2000 zlatnih florena, no isplatio je samo 1000. Zbog toga ga pečuški kanonik Pavao i brat mu Ladislav tuže kralju Ladislavu te 24. travnja 1454. pred njime dogovaraju da će Ivan II. na dva puta po 500 zlatnih florena isplatiti navedeni dug. Ako Ivan II. ne isplati prvu ratu, Pavao ima pravo zaposjesti njegov posjed Naghfalva¹⁰⁷¹ kao zalog, dok mu iznos ne bude isplaćen. Ako Ivan II. plati prvu ratu, a drugu ne, tada će biti dužan isplatiti 2000 zlatnih florena uz sudske troškove, ako pak ne plati niti jednu ratu, Pavao ima pravo zadržati Ivanov posjed sve dok mu ne plati, a Ivan II. obvezao se braniti i čuvati njihova prava na posjedu, osim od Osmanlija i ostalih tako jakih neprijatelja (*preter Turcos et tam potentes inimicos forenses*). Ukoliko Ivan II. ne ispuni obvezu smatra se da je prekršio prisegu te mu slijedi kazna ekskomunikacije.¹⁰⁷²

Ladislav Čeh Levanjski dao je 20. svibnja 1454. godine Orljavac s pripadajućim dobrima u zalog Ivanu II. Korodškom, koji zauzvrat namiruje Ladislavov dug prema Tomasu Gabonyasu u iznosu od 10 000 zlatnih florena. Erdeljski vojvoda i mačvanski ban Nikola Iločki istog dana svjedoči da je Ladislav Čeh Levanjski predao banu Ivanu II. Korodškom, njegovoj ženi Elizabeti, sinu Gašparu i njihovim nasljednicima u zalog grad-tvrđu i trgovište Orljavac te pripadajuće mu posjede *Zkovonyncz*, *Pristrancz*, Kalenić (*Kalyncz*), Podsreće (*Podzretya*),

¹⁰⁶⁸ MNL OL, DL 37624.

¹⁰⁶⁹ AH NRA 1553, br. 72, Buturac, *Pisani spomenici Požege*, str. 298.

¹⁰⁷⁰ MNL OL, DL 33391, Buturac, *Pisani spomenici Požege*, str. 298, Andrić, „Podgorje Papuka i Krndije“, treći dio, str. 104.

¹⁰⁷¹ Posjed imena Nagyfalva postojao je u Požeškoj županiji, u Baranjskoj županiji kod mjesta Harsány, te u Vukovskoj županiji (Engel, MKV, Csánki, *Magyarország történelmi földrajza* II, str. 336, 418, 463). Ovdje se radilo o posjedu u Baranjskoj županiji jer je on jedini bio u vlasništvu Korodških.

¹⁰⁷² MNL OL, DL 14822.

Jakosewcz, Barakovcz,¹⁰⁷³ Rasna (*Harazth*), *Dolnyawaz*,¹⁰⁷⁴ Kujnik Požeški (*Kopyak*), Dolacz, Odolja (*Odolya*), Ivandol (*Iwanowdol*) i *Zagolancz* uključujući sela, rijeke i šume u Požeškoj županiji.¹⁰⁷⁵ Nikola Iločki objavio je istoga dana, 20. svibnja 1454. godine, da je Ladislav Čeh Levanjski, u sklopu spomenutog zalog, predao Ivanu II. Korodškom utvrdu Nevna u Vukovskoj županiji, te posjede tri Rušćice, Tomica, Kocanovcz, Hvalkovcz i Migalovci¹⁰⁷⁶ u Požeškoj županiji¹⁰⁷⁷ te tako smanjio zalog za 4000 zlatnih florena, jer su spomenuti posjedi procijenjeni da toliko vrijede.¹⁰⁷⁸ Kralj Ladislav 24. svibnja 1454. godine svjedoči da je Ladislav Čeh Levanjski predao banu Ivanu II. Korodškom utvrdu i grad Orljavac sa svim pripadnostima u zamjenu za novac koji je dugovao Tomasu de Gabonyas.¹⁰⁷⁹ Istoga dana, 24. svibnja 1454. godine, kralj Ladislav svjedoči da je Ladislav Čeh Levanjski isplatio Ivanu II. 4000 zlatnih florena i tako otkupio utvrdu i grad Orljavac, dok je zalog od 6000 zlatnih florena na utvrdu i grad Nevna produžen.¹⁰⁸⁰ Kralj Ladislav 26. lipnja 1454. godine u Pečuhu nalaže Stolnobiogradskom kaptolu da uvede bana Ivana II. Korodškog u posjed grada-tvrđave Orljavac i pripadajućih mu posjeda.¹⁰⁸¹ Stolnobiogradski kaptol 26. srpnja 1454. izvještava kralja Ladislava da je uveo Ivana II. Korodškog u navedene posjede.¹⁰⁸²

Pred erdeljskim vojvodom i mačvanskim banom Nikolom Iločkim, Ladislav Čeh Levanjski prodao je 1454. godine svoje založene posjede Nevna u Vukovskoj županiji te Migalovce i druga mjesta u Požeškoj županiji županu Ivanu II. Korodškom, a protiv te prodaje prosvjedovali su Katarina Treutul i njezin nećak, Nikola Treutul, sin Nikole Firentinca,¹⁰⁸³ koji su se 25. srpnja 1450. godine pokušali uvesti u vlasništvo posjeda i utvrde Orljavac s pripadajućim posjedima.¹⁰⁸⁴

U vrijeme kada su Korodški držali utvrdu i posjed Nevna, njezino je vlastelinstvo činio velik broj posjeda koji su bili smješteni u pet okruga: Veliko Nabrđe, Đakovački Selci,

¹⁰⁷³ Mjesto se nalazilo sjeverno od Požege (Engel, MKV).

¹⁰⁷⁴ Mogao bi odgovarati današnjem mjestu Doljanci, sjeveroistočno od Orljavca (Engel, MKV).

¹⁰⁷⁵ MNL OL, DL 33296, Buturac, *Pisani spomenici Požege*, str. 299-300, Csánki, *Magyarország történelmi földrajza* II, str. 391-392.

¹⁰⁷⁶ 1910. Migalovce (Engel, MKV).

¹⁰⁷⁷ Tri Rušćice, Kocanovcz, Hvalkovcz i Migalovci pripadali vlastelinstvu Tomica (jugoistočni dio Požeške županije) (Engel, MKV). Migalovci se nalaze sjeverno od Tomice i Slavenskog Broda, mjesto postoji i danas.

¹⁰⁷⁸ MNL OL, DL 14832.

Bosanski kaptol potvrdio je ispravu 11. svibnja 1464. godine Elizabeti, Ivanovoj udovici i sinu Gašparu.

¹⁰⁷⁹ MNL OL, DL 33387, Buturac, *Pisani spomenici Požege*, str. 301-302.

¹⁰⁸⁰ AH NRA fasc. 1553, br. 72, Buturac, *Pisani spomenici Požege*, str. 302-303.

¹⁰⁸¹ MNL OL, DL 33390, Buturac, *Pisani spomenici Požege*, str. 303-304. Prijepis iz isprave Stolnobiogradskog kaptola od 26. srpnja 1454. (br. 306).

¹⁰⁸² MNL OL, DL 33389, Buturac, *Pisani spomenici Požege*, str. 304, Andrić, „Podgorje Papuka i Krndije“ drugi dio, str. 83.

¹⁰⁸³ AH, NRA fasc. 1553, br. 22, Buturac, *Pisani spomenici Požege*, str. 305.

¹⁰⁸⁴ Mažuran, *Povijesni izvori*, str. 296-297, Seletković, „Plemički posjed Nevna“, str. 44.

Kondrić, Svržnica i Vrhovina. U okrugu Nabrđe od 1422. do 1474. godine ubraja se posjed Veliko Nabrđe te posjedi koji su se nalazili u njegovoj blizini: Úrkerte (*Wrkerthe*),¹⁰⁸⁵ Hranislavc (*Hernazlaw*),¹⁰⁸⁶ *Nagyrogowacz* i *Kysrogowacz*,¹⁰⁸⁷ te posjed Blazincz (*Blasincz*),¹⁰⁸⁸ koji se nalazio između Levanjske Varoši i Velikog Nabrđa.¹⁰⁸⁹ U okrug Đakovački Selci od 1422. i 1428. do 1474. godine ubrajaju se Đakovački Selci i mjesta oko njega: *Halyeg*,¹⁰⁹⁰ *Thakalnyk*,¹⁰⁹¹ *Dimitrovci*,¹⁰⁹² *Kwzarowcz*,¹⁰⁹³ *Hlameryewcz*,¹⁰⁹⁴ *Gyurincz*,¹⁰⁹⁵ *Laznyk*,¹⁰⁹⁶ *Nemethfalwa* i *Bradosinfalwa*, *Zerokozigh*,¹⁰⁹⁷ *Roganfalwa* i *Stepanfalwa*.¹⁰⁹⁸ U okrug Đakovački Selci ubrajalo se i današnje selo Gašinci te posjedi Markovci i *Stepkowcz*¹⁰⁹⁹ koji su se nalazili u njegovoj blizini, a kod Velikog Nabrđa nalazio se posjed Bakonovc (*Bakonowcz*).¹¹⁰⁰ Ostali posjedi su: *Boryewcz* i *Kysboroyewcz*,¹¹⁰¹ *Wynkowcz*,¹¹⁰² *Wymboryewcz*,¹¹⁰³ *Wkonincz*,¹¹⁰⁴ *Vhowcz*,¹¹⁰⁵ te posjedi *Nagyrogowacz* i *Kysrogowacz*, s time da se jedan nalazio u okrugu Đakovački Selci, a drugi u okrugu Veliko Nabrđe. U okrug su se ubrajali još Mikovalci, smješteni između Gašinaca i Velikog Nabrđa te

¹⁰⁸⁵ Nalazilo se zapadno od Velikog Nabrđa (Engel, MKV). Isto pretpostavlja i Petar Seletković. On navodi naziv iz 1428.: *Bozyauercza* – Božji Vrt, Božji Vrh ili Božjaverca, ali danas ne postoji („Plemićki posjed Nevna“, str. 50).

¹⁰⁸⁶ Hranislavci. Danas to mjesto ne postoji (Engel, MKV, Seletković, „Plemićki posjed Nevna“, str. 50, Engel, MKV).

¹⁰⁸⁷ Veliki i Mali Rogovac? Jedan posjed nalazio se u okrugu Veliko Nabrđe, a drugi u okrugu Selce. Mjesta danas ne postoje (Seletković, „Plemićki posjed Nevna“, str. 50).

¹⁰⁸⁸ Naziv iz 1702. godine: Blažinac (Engel, MKV, „Plemićki posjed Nevna“, str. 50).

¹⁰⁸⁹ Svi navedeni posjedi oko Velikog Nabrđa danas ne postoje („Plemićki posjed Nevna“, str. 50).

¹⁰⁹⁰ Spominje se 1422. i 1474. godine (Seletković, „Plemićki posjed Nevna“, str. 50).

¹⁰⁹¹ Selo Takalnik? (Seletković, „Plemićki posjed Nevna“, str. 50).

¹⁰⁹² Selo Demitrowcz, Dymytouch (Seletković, „Plemićki posjed Nevna“, str. 50).

¹⁰⁹³ Kozarovci? (Seletković, „Plemićki posjed Nevna“, str. 51).

¹⁰⁹⁴ Hlamerjevci? (Seletković, „Plemićki posjed Nevna“, str. 51).

¹⁰⁹⁵ Đurinci? U *Popisu sandžaka Požega 1579. godine* (str. 228) navode se pokraj sela Kovačevci (Seletković, „Plemićki posjed Nevna“, str. 51).

¹⁰⁹⁶ Laznik? (Seletković, „Plemićki posjed Nevna“, str. 51).

¹⁰⁹⁷ Selo Cerokozić? (Seletković, „Plemićki posjed Nevna“, str. 52).

¹⁰⁹⁸ Niti jedno mjesto koje se nalazilo oko ili u blizini Đakovačkih Selaca danas ne postoji (Seletković, „Plemićki posjed Nevna“, str. 50-53).

¹⁰⁹⁹ Župkovci/Stepkovci? U *Popisu sandžaka Požega 1579. godine* (str. 223) navodi se selo Markovci s česticama Župkovci i Gašinci. Pal Engel mjesto definira kao *Stepkowcz* iz 1475. godine. Za Markovce Seletković navodi da ne postoje (Seletković, „Plemićki posjed Nevna“, str. 51).

¹¹⁰⁰ Bokunovac. *Bakonowcz*. Mjesto danas ne postoji (Engel, MKV, Seletković, „Plemićki posjed Nevna“, str. 51).

¹¹⁰¹ Borojevac? U *Popisu sandžaka Požega 1579. godine* (str. 231) navode se Borovci. Danas postoji selo Borovik, koje je smješteno južno od Podgorja Bračevačkog, ali Seletković nije siguran treba li ga dovoditi u vezu s mjestom Boryewcz (Seletković, „Plemićki posjed Nevna“, str. 52).

¹¹⁰² Seletković navodi mogućnost da su *Vintowcz/Vincowcz* Vinkovci. U *Popisu sandžaka Požega 1579. godine* (str. 229) spominje se selo Vinkovci s česticom Vinborovci. Danas postoji toponim Vinkovac kod Gašinaca (Seletković, „Plemićki posjed Nevna“, str. 52).

¹¹⁰³ Vinborovci? Danas mjesto ne postoji (Seletković, „Plemićki posjed Nevna“, str. 52).

¹¹⁰⁴ Vukoninica? Danas mjesto ne postoji (Seletković, „Plemićki posjed Nevna“, str. 53).

¹¹⁰⁵ Danas mjesto ne postoji (Seletković, „Plemićki posjed Nevna“, str. 53).

selo Kovačevci, smješteno između Gašinaca i Preslatinaca.¹¹⁰⁶ Okrugu Kondrić u razdoblju od 1422. do 1474. godine pripadalo je današnje selo Kondrić i mjesta u njegovoj blizini:¹¹⁰⁷ Šušnjevc, Lužanci, Gospodinci, Szvinna (Zwynna),¹¹⁰⁸ Bradasewcz,¹¹⁰⁹ Murakowcz,¹¹¹⁰ Promlethowcz. Okrugu Svržnica od 1422. i 1428. do 1474. godine pripadali su Hrkanovci Đakovački te posjedi u njegovoj blizini: Brasevica (Brasewycza), Porecs (Porech),¹¹¹¹ Prerthincz,¹¹¹² Slavkovc (Zlawkowcz),¹¹¹³ Jaklewcz,¹¹¹⁴ Monyahowcz,¹¹¹⁵ Hwalesincz, Korwsewcz,¹¹¹⁶ Zeryewcz¹¹¹⁷ i Ipolfalwa.¹¹¹⁸ U okrug je pripadalo i selo Orehovac koje se nalazilo negdje između sela Majur i Musić, te selo Dubovik (Dwbowik),¹¹¹⁹ koje se nalazilo negdje između Majura, Musića i Levanjske Varoši.¹¹²⁰ U okolici današnjeg sela Musić bili su smješteni i posjedi Adrewcz,¹¹²¹ Grabarya,¹¹²² Del¹¹²³ i Delacz.¹¹²⁴ Posjedi koji su bili smješteni oko današnjih Lapovaca su Stepkowcz,¹¹²⁵ Drugulewcz,¹¹²⁶ Zwyłkowcz,¹¹²⁷ Myhelyewcz¹¹²⁸ i Herxyncz.¹¹²⁹ Ovom je okrugu pripadalo selo Siloninc,¹¹³⁰ koje se nalazilo između Levanjske Varoši i Slobodne Vlasti, te posjed Pechwacz.¹¹³¹ U okrugu Vrhovina od 1422. i 1428. do 1474. godine nalazili su se posjedi Lubenfalwa, Slobodna Vlast i posjedi oko

¹¹⁰⁶ Seletković navodi da posjedi Mykwalcz (Mikovalci) i Kowachewcz danas ne postoje (Seletković, „Plemićki posjed Nevna“, str. 51).

¹¹⁰⁷ Sva se mjesta nalaze u blizini Kondrića, i osim Kondrića, niti jedno mjesto danas ne postoji (Seletković, „Plemićki posjed Nevna“, str. 54).

¹¹⁰⁸ Selo Sivilina? (Seletković, „Plemićki posjed Nevna“, str. 53).

¹¹⁰⁹ Bradaševci? (Seletković, „Plemićki posjed Nevna“, str. 54).

¹¹¹⁰ Murakovac? (Seletković, „Plemićki posjed Nevna“, str. 54).

¹¹¹¹ Poreč, Porečje? (Seletković, „Plemićki posjed Nevna“, str. 54).

¹¹¹² Selo Prh(u)tanci kod sela Porječje (Seletković, „Plemićki posjed Nevna“, str. 55).

¹¹¹³ Slavkovci? Engel u istom okrugu navodi posjed Slakovac (Engel, MKV, Seletković, „Plemićki posjed Nevna“, str. 55).

¹¹¹⁴ Jakalovac, Jakalovci, Jakljevac? (Seletković, „Plemićki posjed Nevna“, str. 55).

¹¹¹⁵ Monahovac, Monahovci? (Seletković, „Plemićki posjed Nevna“, str. 56).

¹¹¹⁶ Koruševac, Kruševac? (Seletković, „Plemićki posjed Nevna“, str. 57).

¹¹¹⁷ Zirjevac, Zerjevac, Sirjevac? (Seletković, „Plemićki posjed Nevna“, str. 57).

¹¹¹⁸ Sva navedena mjesta oko Hrkanovaca Đakovačkih danas ne postoje (Seletković, „Plemićki posjed Nevna“, str. 54-57).

¹¹¹⁹ Engel, MKV, Seletković, „Plemićki posjed Nevna“, str. 55.

¹¹²⁰ Seletković, „Plemićki posjed Nevna“, str. 55.

Selo Orehovac i Dubovik danas ne postoje.

¹¹²¹ Andrijevc, Andrevc? Nalazili su se u okolici mjesta Musić (Seletković, „Plemićki posjed Nevna“, str. 56).

¹¹²² Grabarje? Mjesto danas ne postoji (Seletković, „Plemićki posjed Nevna“, str. 56).

¹¹²³ Mjesto danas ne postoji (Engel, MKV, Seletković, „Plemićki posjed Nevna“, str. 56).

¹¹²⁴ Dilač, Delac? U *Popis sandžaka Požega 1579. godine* navodi se Dilač. Mjesto danas ne postoji (Seletković, „Plemićki posjed Nevna“, str. 56).

¹¹²⁵ Selo Stepkovci? (Seletković, „Plemićki posjed Nevna“, str. 57).

¹¹²⁶ Selo koje danas ne postoji (Seletković, „Plemićki posjed Nevna“, str. 57).

¹¹²⁷ Selo Svilkovci? (Seletković, „Plemićki posjed Nevna“, str. 57).

¹¹²⁸ Selo koje danas ne postoji (Seletković, „Plemićki posjed Nevna“, str. 57).

¹¹²⁹ Hrzinci, Hrzinci? Selo se nalazilo negdje u blizini današnji Lapovaca, danas ne postoji (Seletković, „Plemićki posjed Nevna“, str. 57).

¹¹³⁰ Zylonincz. Danas ne postoji (Seletković, „Plemićki posjed Nevna“, str. 57).

¹¹³¹ Između Porecha i Prehthyncza (Seletković, „Plemićki posjed Nevna“, str. 55).

Slobodne Vlasti:¹¹³² *Ragewigh*, *Buyakowcz*,¹¹³³ *Gywrkowcz*,¹¹³⁴ *Filepvölgye (Fylpwche)*,¹¹³⁵ *Marthonfalwa*, *Banchfalwa*, *Chernożlawalcz*, *Lusancz*, *Szentgyörgy (Zenthgyewrgy)*,¹¹³⁶ *Gywrghyczfalwa*, *Bewrincz* i *Brahwacz*. U istom se okrugu nalazio i posjed Ratkov Dol, te posjedi koji su se nalazili između Ratkova Dola i Slobodne Vlasti ili u njihovoj blizini:¹¹³⁷ *Modronindol*,¹¹³⁸ *Boronindol*,¹¹³⁹ *Lesnyakowacz*¹¹⁴⁰ i *Podela*.

Ivan II. Korodški 8. prosinca 1454. godine uzeo je u zalog zajedno sa ženom Elizabetom i sinom Gašparom dva selišta u mjestu Koprivnica Požeška u Požeškoj županiji za 20 zlatnih florena od Anne, udovice Barnabe iz Tomice.¹¹⁴¹ Početkom sljedeće godine, 11. siječnja 1455., Elizabeta Magas Magasović (*de Magaas de Magasovich*) pred Pečuškim kaptolom svjedoči kako je Ivanu II. Korodškom založila dva selišta u mjestu Koprivnica Požeška u Požeškoj županiji sa svim pripadnostima za 8 zlatnih florena. Požeški kaptol svjedoči da je Elizabeta, žena Magasa Magasovića (*Magaasa de Magasovich*) uzela u zakup dva zemljišta na posjedu Koprivnica Požeška, koja joj je založio Grgur, sin Jakoba Cerničkog za 8 zlatnih florena, da na jednom živi jobagion Thomsa, a drugo je nenaseljeno, te je dalje založeno Ivanu II. Korodškom za 8 florena zlata, a od njega posjed može otkupiti Grgur, Jakobov sin.¹¹⁴²

Ugovor o međusobnom nasljeđivanju posjeda sklopio je Ivan II. Korodški 23. siječnja 1454. godine pred dvorskim sucem Ladislavom de Paloc s Ivanom Perényijem, za koga je bila udana njegova sestra Katarina.¹¹⁴³ Ivanovi posjedi koje unosi u ugovor su utvrda Korodvar, trgovišta Osijek, Čepin i Nemetin, kaštel Ivankovo sa svim pripadajućim dobrima u Vukovskoj županiji, trgovišta Szombathely, Szeglak i Verőfény, utvrda Harsány, kaštel Branjin Vrh, posjedi Beremend i Nádasd smješteni u Baranjskoj županiji, te Stara Moravica (*Okor*) i Stari Sivac (*Kamaras*) u Bačkoj županiji. Ukoliko Ivan II., odnosno njegov sin Gašpar umru bez muških nasljednika posjedi idu Ivanu Perényiju, odnosno njegovim sinovima i nasljednicima, i obrnuto.¹¹⁴⁴

¹¹³² Svi navedeni posjedi koji su se nalazili kod ili oko Slobodne vlasti, danas ne postoje (Seletković, „Plemićki posjed Nevna“, str. 58-60).

¹¹³³ Bujakovci? (Seletković, „Plemićki posjed Nevna“, str. 58).

¹¹³⁴ Đurkovic? (Seletković, „Plemićki posjed Nevna“, str. 58).

¹¹³⁵ Filipov Dol? (Seletković, „Plemićki posjed Nevna“, str. 58).

¹¹³⁶ Đurdevac? (Seletković, „Plemićki posjed Nevna“, str. 58).

¹¹³⁷ Sva mjesta danas pustare (Seletković, „Plemićki posjed Nevna“, str. 58-60).

¹¹³⁸ Modronin Dol? (Seletković, „Plemićki posjed Nevna“, str. 59).

¹¹³⁹ Branin/Branjin Dol, Boronin Dol? (Seletković, „Plemićki posjed Nevna“, str. 59).

¹¹⁴⁰ Lešnjakovac? (Seletković, „Plemićki posjed Nevna“, str. 59).

¹¹⁴¹ MNL OL, DL 14891.

¹¹⁴² MNL OL, DL 14911.

¹¹⁴³ MNL OL, DL 24541, Mažuran, *Srednjovjekovni i turski Osijek*, str 75, Andrić, „Korodški“, str. 634.

¹¹⁴⁴ MNL OL, DL 24541.

Ivan II. držao je u zalogu i posjed Slatnik (*Zlatnyk*) u Požeškoj županiji. Toma Sartor de Kispaka založio je posjed Ladislavu Čehu Levanjskom za 100 zlatnih florena, no njegov je dug isplatio Ivan II. Korodški i tako preuzeo posjed, o čemu Toma Sartor svjedoči 2. kolovoza 1455. godine pred Bosanskim kaptolom.¹¹⁴⁵

Pečuški kaptol svjedoči da su Ivan Ders i njegova supruga Ursula 3. rujna 1457. godine za 45 florena zlata založili posjed u okrugu Miklófalve (*Mykloffalwa*) u Baranjskoj županiji Elizabeti, udovici Ivana II. Korodškog, i sinu Gašparu.¹¹⁴⁶

Gašpar Korodški je 6. studenog 1459. godine pred Ostrogonskim kaptolom s kraljevim ujakom Mihaelom Szilágyjem de Horoghzezh,¹¹⁴⁷ knezom Bistrice, sklopio ugovor o zamjeni posjeda. U zamjenu za Mihaelovu polovicu posjeda Nemetin te udjele u posjedima Sarvaš, Szöllös (*Zewles*),¹¹⁴⁸ Kovásdi, Mochar, Tizin, Szilköz, Asszonyfalva, Mirkovci kraj Vinkovaca,¹¹⁴⁹ Liget kod Pačetina i Pačetin u Vukovskoj županiji, Gašpar mu daje svojih deset posjeda u Bačkoj županiji: Bajša (*Nagh Baycz*), Bačka Topola (*Fybaych*), Stara Moravica (*Okor*), Nagyfény (*Napfen*), Emusity (*Hymeseghaz*), Kétvillo (*Kethfylew*), Likas (*Lykaseghaz*), Gyurgyin (*Gyewrge*), Roglatica (*Kerekeghaz*) i *Thwrewkeghaz*. Ukoliko Mihael Szilágyi umre bez muških nasljednika, svi njegovi posjedi, uključujući i one koje je dobio od Gašpara, ponovno bi prešli u Gašparovo vlasništvo.¹¹⁵⁰

Kao što je već spomenuto, polovica posjeda Nemetin bila je u rukama Korodških, dok je drugu polovicu držao Pavao Herceg Sečujski. On je u svoje ime i u ime svoje supruge i djece 1460. godine tu polovicu založio Gašparu Korodškom i njegovoj majci Elizabeti. Osim polovice Nemetina, založio je i svoje udjele u posjedima Azzonyfalva, Kovásdi, Szilköz, Tizin, Mochar, Sarvaš, Varatka (*Warathka*),¹¹⁵¹ Szöllös, Mirkovci kraj Vinkovaca, Terbusanc¹¹⁵² kod Vinkovaca i Cerić¹¹⁵³ u Vukovskoj županiji za 230 zlatnika.¹¹⁵⁴ Ukoliko novac ne bude mogao vratiti Korodški imaju pravo preuzeti njegove udjele u posjedima Kneževi Vinogradi (*Zewles*) i Kamenac (*Kw*) u Baranjskoj županiji.¹¹⁵⁵

¹¹⁴⁵ MNL OL, DF 218839.

¹¹⁴⁶ MNL OL, DL 15183. Posjed Miklósfalva postojao je u Vukovskoj županiji (također u vlasništvu Korodških), ali pretpostavka je da se ovdje radi o posjedu južno od Szeglaka, pošto isprava navodi Baranjsku županiju.

¹¹⁴⁷ Brat majke Matije Korvina, Elizabete Szilágyi, supruga Ivana Hunyadija.

¹¹⁴⁸ Mjesto se nalazilo jugoistočno od Nemetina, danas pustara (Csánki, *Magyarország történelmi földrajza* II, str. 355).

¹¹⁴⁹ *Zentsalvator* (MNL OL, DL 81375).

¹¹⁵⁰ MNL OL, DL 81375, *Zichy-család okmánytára* X, str. 94-97, Engel, MKV.

¹¹⁵¹ Mjesto se nalazilo sjeveroistočno od Sarvaša, danas pustara (Engel, MKV, Csánki, *Magyarország történelmi földrajza* II, str. 360).

¹¹⁵² 1910. zvano Terbušanci (Engel, MKV).

¹¹⁵³ Cherÿth (MNL OL, DL 15465).

¹¹⁵⁴ MNL OL, DL 15465.

¹¹⁵⁵ MNL OL, DL 15465.

Dana 24. studenog 1463. godine Požeški kaptol svjedoči da je Andrija Dimitrowcz u ime Elizabete i Gašpara Korođskog tužio Ladislava, sina Emerika de Pakos, i njegovu braću da su zaposjeli njihov posjed Odolja u Požeškoj županiji. Požeški kaptol zabranio je nasilno prisvajanje posjeda te korištenje prihoda s istog i potvrdio da je posjed pravo Elizabete i njezina sina.¹¹⁵⁶ Sukob se nastavio te je Pavao Pakos 27. prosinca 1463. godine tužio Elizabetu i Gašpara Korođskog kralju Matiji, tvrdeći da su njihovi zamjenici kaštelana iz Orljavca i podložnici iz okolice napali njegov posjed Odolja i počinili štetu u vrijednosti od 200 zlatnih florena. Kralj Matija 17. siječnja 1464. naređuje Požeškom kaptolu da provede istragu,¹¹⁵⁷ te 7. travnja 1464. godine potvrđuje pravo na posjed Odolju Gašparu i Elizabeti Korođski, kojeg su Ivan Karachon te Ladislav i Pavao de Pakos pokušali preoteti, te navodi kako su Elizabeta i Gašpar Korođski pismima dokazali svoje pravo na posjed. Pokušaj zaposjedanja posjeda proglašen je neosnovanim te je posjed vraćen Korođskima.¹¹⁵⁸

Gašpar Korođski u svoje i u ime svoje majke Elizabete 18. kolovoza 1464. godine zalaže posjed Szöllöal (Zwlwal)¹¹⁵⁹ u Baranjskoj županiji, Benediktu Agardu za 100 florena. Ukoliko Benedikt ne bude mogao zadržati posjed Szöllöal, ima pravo ući u Gašparov posjed Liget,¹¹⁶⁰ koji pripada posjedu Nádasd u Tolnanskoj županiji, te ga može zadržati sve dok mu Gašpar ne vrati novac.¹¹⁶¹

Početkom 1467. godine Gašpar se spominje kao nekadašnji vlasnik utvrde Szeglak u Baranjskoj županiji i pripadajućih mu posjeda Szeglak, Ormanovcz, Benefalva, Filefalva, Zaton, Mikofalva,¹¹⁶² Totfalu, Harkanfalva (današnji Harkanovci), Tibinczfalva,¹¹⁶³ Zatnicza, Orbigyancz, Jagodancz, Balasfalva, Berzincz,¹¹⁶⁴ Kisebb-Gyurisecz, Bekefalva, Kis-Zatnicza, Makatinczfalva,¹¹⁶⁵ Kovnesinczfalva, Belinczfalva, Gyorgyfalva, Lazanczfalva, Kuzakoczfalva, Komarovcz, Abadoczfalva (Obadoczfalva), Dibinczfalva, Lazarfalva,

¹¹⁵⁶ MNL OL, DL 15893.

¹¹⁵⁷ MNL OL, DL 33505.

¹¹⁵⁸ MNL OL, DL 15944.

¹¹⁵⁹ Csánki, *Magyarország történelmi földrajza* II, str. 529, Bösendorfer, *Crtice iz slavonske povijesti*, str. 224.

¹¹⁶⁰ Nalazio se između posjeda Nádasd i Ófalu (Engel, MKV).

¹¹⁶¹ MNL OL, DL 16048.

¹¹⁶² Posjed se nalazio južno od Szeglaka, oko današnjih Harkanovaca; 1954. godine Micolje (Engel, MKV).

¹¹⁶³ Južno od Szeglaka, oko današnjih Harkanovaca (Engel, MKV). Csánki (*Magyarország történelmi földrajza* II, str. 531) navodi naziv Tibinzy od 1792., dok Engel (MKV) isti naziv navodi od 1781/83.

¹¹⁶⁴ Csánki navodi i naziv Buzincza (Csánki, *Magyarország történelmi földrajza* II, str. 458, 476).

¹¹⁶⁵ 1954. Makotinci (Engel, MKV).

Fangyanczfalva, Gergerfalva, Lucskovczfalva i Kis-Lucskov.¹¹⁶⁶ Kralj Matija posjede je darovao Baltazaru Ramachu de Zerethwa radi određenih zasluga.¹¹⁶⁷

Kralj Matija 1467. godine oduzima gotovo sve posjede Gašparu Korodškom, u vremenu kada je Gašpar prekinuo zaruke s Apolonijom Rozgonyi i oženio se drugom ženom, koja mu je bila rođakinja.¹¹⁶⁸ Kralj Matija sve je oduzete Gašparove posjede dao obitelji Rozgonyi, što upućuje na zaključak da su Gašparu posjedi bili oduzeti zbog prekida zaruka. Iz brojnih isprava objavljenih u tome vremenu uviđa se koje je posjede Gašpar, odnosno obitelj Korodški u to vrijeme držala.

Elizabeta je pred Bosanskim kaptolom 16. svibnja 1467. godine u ime sina Gašpara, Ivanu i Renoldu Rozgonyiju predala posjede Drenovac u Križevačkoj županiji, Nevnu i Ivankovo u Vukovskoj županiji, Orljavac s posjedima Vranovci (*Vgrinowcz*), *Thergowisthya*, Odolja, *Zenthgywgh*, *Zelcze*, *Nabergye*, potom trgovišta Szentsalvátor (*Zentsaluator*) i Tomicu s pripadajućim posjedima Hvalkovcz, Kocanovcz, Migalovce i Stari Slatnik (*Zalathnok*)¹¹⁶⁹ u Požeškoj županiji.¹¹⁷⁰ Dana 6. lipnja 1467. Elizabeta je sa sinom Gašparom, pred Nikolom Iločkim predala Ivanu Rozgonyiju, njegovom sinu Ivanu i njihovim nasljednicima brojne posjede o čemu svjedoči nekoliko isprava. Predala im je trgovište Tomicu i pripadajuća mu mjesta Koprivna (*Kaporna*), Vrba (Gornja) (*Verba*), Vranovce (*Vranacz*), Pobrazgya, Zatnicza (*Zathnycza*)¹¹⁷¹ i Valinovcz,¹¹⁷² Szlavinfalva (*Zlauynfalva*) i Kocanovcz u Požeškoj županiji, te grad Mirkovce (*Opidi Zentsaluator*) sa svim pripadnostima, Cerić (*Cserics*) i Terbusancz¹¹⁷³ kraj Mirkovaca u Vukovskoj županiji.¹¹⁷⁴ Potom, kaštel Ivankovo s pripadajućim posjedima Zalokfalva (*Zalokfalwa*), Lucsar (*Luchar*), Patak (*Pathak*), Nadisfalva (*Nadysfalwa*),¹¹⁷⁵ Krivacz (*Criwacz*), Šiškovci (*Syskocz*) i Slakovci (*Zluiwacz*) u Vukovskoj

¹¹⁶⁶ *Castellum Zeglak vocatum in Comitatum de Baranya existen, et possessions ... Zeglak, Ormanovcz, Benaffalwa, Filesfalwa, Zathon, Mikoffalwa, Thothfalwa, Harkanfalwa et Tibinczfalwa ... Zathnicza, Orbigyancz, Jagodancz, Balasfalwa, Berzincza, Kyssebgurissecz, Bekefalwa, Kyszathanicza, Makathniczfalwa, Kewnesinczfalwa, Belenczfalwa, Gywrghfalwa, Lazanczfalwa, Kwczakoczfalwa, Komaroczfalwa, Obadoczfalwa, Dybniffalwa, Lazarffalwa, Fangyanczfalwa, Gergerfalwa, Lucskovczfalwa Kysluchkocz appellate in eodem Comitatu de Baranya existen...* (MNL OL, DL 72012).

Csánki, *Magyarország történelmi földrajza* II, str. 458-459.

Svi posjedi osim Harkanovaca su danas pustare (Csánki, *Magyarország történelmi földrajza* II, str. 458, 467, 470, 472, 476, 480, 482, 483, 485, 487, 489, 493, 497, 498, 500, 501, 502, 504, 507, 512, 513, 531, 537).

¹¹⁶⁷ MNL OL, DL 72012.

¹¹⁶⁸ MNL OL, DL 17333.

¹¹⁶⁹ Zapadno od Tomice i Slavonskog Broda (Engel, MKV).

¹¹⁷⁰ MNL OL, DL 16541, Mažuran, *Srednjovjekovni i turski Osijek*, str. 80.

¹¹⁷¹ Engel, MKV, Csánki, *Magyarország történelmi földrajza* II, str. 432.

¹¹⁷² Csánki, *Magyarország történelmi földrajza* II, str. 430.

¹¹⁷³ 1910. Terbusance, mjesto se nalazilo jugozapadno od Mirkovaca (Engel, MKV).

¹¹⁷⁴ MNL OL, DL 33480, Mažuran, *Srednjovjekovni i turski Osijek*, str. 80.

¹¹⁷⁵ 1910. Nadiševci (Engel, MKV, Csánki, *Magyarország történelmi földrajza* II, str. 336).

županiji.¹¹⁷⁶ Ivanu Rozgonyiju i sinu mu Ivanu i nasljednicima, Elizabeta je predala i utvrdu Nevnu, Szent György (*Zethgewrgh*), Šušnjeve (*Susnawocz*), Szelce (*Zeelcz*) i Veliko Nabrđe (Naberge) u Vukovskoj županiji,¹¹⁷⁷ te posjed i utvrdu Drenovac sa pripadajućim selima: *Zadragh*, *Razth*, Slatinski Lipovac (*Lipowcz*), *Vayllo*, *Docz*, *Bwryncz*, *Ebrees*, *Mastanouc*, *Bogdanouc*, *Kahonnik*, *Razthouacz*, *Bogdancz*, *Sthefancz*, *Filigancz*, Pušina (*Pusina*), *Brezdhe*, *Papfalua*, *Horub*, *Thorincz* i *Roditina* u Križevačkoj županiji.¹¹⁷⁸ Predala je utvrdu Orljavac, te posjede Tergovistya i Odolja sa svim pripadnostima u Požeškoj županiji.¹¹⁷⁹

U vrijeme Gašpara Korodškog sastavljen je 1469. godine porezni popis vlastelinstva Branjin Vrh, Korod i trgovišta Osijek, Aljmaš i Draszád, koji donosi vrijedne podatke za proučavanje tadašnjeg života i društva te posjeda koji su se nalazili u pojedinim vlastelinstvima.¹¹⁸⁰ Kao veća mjesta u vlastelinstvu Branjin Vrh navode se Keresztes (*Kerezthws*)¹¹⁸¹ i Karanac.¹¹⁸² Kao najveće naselje korodškog vlastelinstva navodi se Čepin (*Chapa possessio ad Korogh*),¹¹⁸³ što je ujedno posljednji srednjovjekovni spomen ovog naselja koje je tada bilo u vlasništvu obitelji Korodski.¹¹⁸⁴ Uz Čepin kao najveće naselje spominju se posjedi *Iwanfalwa Korogh*, Pomoćin (Mali) (*Pomochya*), Mosson,¹¹⁸⁵ Dopsin

¹¹⁷⁶ MNL OL, DL 33481, Mažuran, *Srednjovjekovni i turski Osijek*, str. 80, Engel, MKV, Csánki *Magyarország történelmi földrajza* II, str. 270-271, 327, 331, 336, 341, 348, 350. Ivankovo, Šiškovci i Slakovci su jedina mjesta koja postoje i danas.

¹¹⁷⁷ MNL OL, DL 33482, Csánki *Magyarország történelmi földrajza* II, str. 273-275, 336, 349-351, Mažuran, *Srednjovjekovni i turski Osijek*, str. 80. Danas postoje Šušnjevi i Veliko Nabrđe.

¹¹⁷⁸ MNL OL, DL 33483, Mažuran, *Srednjovjekovni i turski Osijek*, str. 80, Andrić, „Podgorje Papuka i Krndije“, prvi dio, str. 77-78. Osim Drenovca, Slatinskog Lipovca i Pušine, ostala mjesta su pustare.

¹¹⁷⁹ MNL OL, DL 33484, Buturac, *Pisani spomenici Požege*, str. 319-320, Csánki, *Magyarország történelmi földrajza* II, str. 391-392, 419, 429.

¹¹⁸⁰ Porezni popis se čuva u Mađarskom državnom arhivu u Budimpešti, ali je digitaliziran na stranici Hungaricana.hu pod oznakom *diplomatikai levéltár*, broj 32365. Izvorni naziv popisa glasi *Registrum super taxam ordinariam et extraordinariam in pertinentiis Korogh, Ezeek et Baranyawar nec non Hagmas et Drazad impositam, primo et principaliter in Baranyawar*.

MNL OL, DL 32365, Mažuran, „Porezni popis grada i vlastelinstva Osijek“, str. 129, 141-164, isti, *Srednjovjekovni i turski Osijek*, str. 81-85, Andrić, „Korodski“, str. 634-635, Marković, *Slavonija*, str. 173-174, Žužana Meršić, Denis Njari, „Ojkonimi na području korodanskoga vlastelinstva u srednjem vijeku“, *Studia Slavica Savariensia* 1-2 (2018), 151-161, str. 152, Jelaš, *Rekonstrukcija srednjovjekovne urbane mreže*, str. 11, 78, 276.

¹¹⁸¹ Engel navodi da se radi o posjedu *Keresztespuszta*, istočno od posjeda Harsány (Engel, MKV, Csánki, *Magyarország történelmi földrajza* II, str. 496).

¹¹⁸² MNL OL, DL 32365, Mažuran, „Porezni popis grada i vlastelinstva Osijek“, str. 129-130, isti, *Srednjovjekovni i turski Osijek*, str. 82, Csánki, *Magyarország történelmi földrajza* II, str. 375.

¹¹⁸³ MNL OL, DL 32365, Mažuran, „Porezni popis grada i vlastelinstva Osijek“, str. 146, *Srednjovjekovni i turski Osijek*, str. 82-83, Csánki, *Magyarország történelmi földrajza* II, str. 280-281, Bösendorfer, *Crtice iz slavonske povijesti* str. 170.

Čepin se u povijesti pojavljuje kao središnji i najvažniji posjed Kleta i njegovih sinova (Jelaš, *Rekonstrukcija srednjovjekovne urbane mreže*, str. 94).

¹¹⁸⁴ Jelaš, *Rekonstrukcija srednjovjekovne urbane mreže*, str. 93.

¹¹⁸⁵ Mjesto se nalazi negdje oko Dopsina, južno od Osijeka (Engel, MKV, Csánki, *Magyarország történelmi földrajza* II, str. 336). 1910. zvan Moršun.

(Dopza), Ivánfalva (*Iwanfalwa*),¹¹⁸⁶ Sipkóc (*Sipkacz*),¹¹⁸⁷ Palina, Koprivna (*Kaporna*), Horvatka (*Horwatka*),¹¹⁸⁸ Vajdafalva (*Waydafalwa*),¹¹⁸⁹ Kispapfalva (*Kys Papfalwa*) i Nagypapfalva (*Nagh Papfalwa*),¹¹⁹⁰ Korođ (*Kiskorogh*),¹¹⁹¹ Babafalva¹¹⁹² te Kölgyes Kórógy¹¹⁹³ (*Kelges Korogh*).¹¹⁹⁴ Vlastelinstvo Osijek sastojalo se od posjeda: Oroszi (*Orozi*),¹¹⁹⁵ Jakabfalva (*Yakabfalwa*),¹¹⁹⁶ Bekefalva (*Bekefalwa*),¹¹⁹⁷ Csaszár-Kórógy (*Chazar Korogh*),¹¹⁹⁸ Szélfalva (*Zelfalwa*),¹¹⁹⁹ Kisfalud (*Kisfalwd*),¹²⁰⁰ Márkusfalva,¹²⁰¹ Pacsana (*Pachana*),¹²⁰² Györgyfalva (*Gergfalwa Korogh*),¹²⁰³ Miklósfalva (*Miclosfalwa*),¹²⁰⁴ Tenja (*Tehnye*), Asszonyfalva (*Azonfalwa*), tvrđava Osijek (*Opidum Ezeek*), Alsopetrus (*Alsopetrus*)¹²⁰⁵ i Felsopetrus (*Felswpetrus*).¹²⁰⁶ Obitelj Korođski u svom je vlasništvu imala i trgovište Aljmaš (*opidum Hagmas*) i Draszád (*Drazaad*), koji se nalazio uz rijeku Dravu na samoj granici županije.¹²⁰⁷ Pošto je obitelj Korođski predala posjede obitelji Rozgonyi 1467. godine, u vrijeme sastavljanja popisa ta su mjesta vjerojatno bila u rukama obitelji Rozgony.

¹¹⁸⁶ Pustara, sjeverozapadno od utvrde Korođvar (Engel, MKV, Csánki, *Magyarország történelmi földrajza* II, str. 319).

¹¹⁸⁷ Sipkacz. Mjesto se nalazilo između Koprivne i Dopsina, te je bilo dijelom korođskog vlastelinstva, danas pustara (Engel, MKV, Csánki, *Magyarország történelmi földrajza* II, str. 348).

¹¹⁸⁸ Mjesto se nalazilo oko Koprivne, danas pustara (Engel, MKV, Csánki, *Magyarország történelmi földrajza* II, str. 318).

¹¹⁸⁹ Mjesto se nalazilo oko Hrastina, danas pustara (Engel, MKV, Csánki, *Magyarország történelmi földrajza* II, str. 360).

¹¹⁹⁰ Oba mjesta su se nalazila oko Čepina, danas pustare (Engel, MKV, Csánki, *Magyarország történelmi földrajza* II, str. 341).

¹¹⁹¹ Današnje selo Korođ, u blizini današnjih Ivanovaca (Engel, MKV, Csánki, *Magyarország történelmi földrajza* II, str. 326).

¹¹⁹² Pustara.

¹¹⁹³ Petković, *Srednjovjekovna naselja*, str. 129.

¹¹⁹⁴ MNL OL, DL 32365, Mažuran, „Porezni popis grada i vlastelinstva Osijek“, str. 147-149, Mažuran, *Srednjovjekovni i turski Osijek*, str. 83. 1910. Jákófalva.

¹¹⁹⁵ *Orozi Waywodatus*.

¹¹⁹⁶ Mjesto se nalazilo južno od Osijeka i istočno od Čepina (Engel, MKV, Csánki, *Magyarország történelmi földrajza* II, str. 320).

¹¹⁹⁷ Zapadno od Tenja. Csánki navodi da bi mjesto odgovaralo današnjim Beketincima (Engel, MKV, Csánki, *Magyarország történelmi földrajza* II, str. 294).

¹¹⁹⁸ Mjesto se nalazilo sjeveroistočno od današnje utvrde Korođvar (Engel, MKV, Csánki, *Magyarország történelmi földrajza* II, str. 326).

¹¹⁹⁹ Jugoistočno od Čepina, danas pustara (Engel, MKV, Csánki, *Magyarország történelmi földrajza* II, str. 350).

¹²⁰⁰ Mjesto se nalazilo oko Čepina (Engel, MKV, Csánki, *Magyarország történelmi földrajza* II, str. 324).

¹²⁰¹ Mjesto se nalazilo istočno od Čepina, danas pustara (Engel, MKV, Csánki, *Magyarország történelmi földrajza* II, str. 332). Mažuran krivo navodi Čepinske Martinice (*Srednjovjekovni i turski Osijek*, str. 84).

¹²⁰² Mjesto se nalazilo jugozapadno od Čepina, 1910. zvano Zablatje (Engel, MKV).

¹²⁰³ Sjeverozapadno od utvrde Korođvar, danas pustara (Engel, MKV, Csánki, *Magyarország történelmi földrajza* II, str. 311).

¹²⁰⁴ Mjesto se nalazilo oko današnjeg Ivanovca, danas pustara (Engel, MKV, Csánki, *Magyarország történelmi földrajza* II, str. 334).

¹²⁰⁵ Alsopetrus i Felsopetrus 1910. nazvani Petruš (Gornji i Donji) (Engel, MKV).

¹²⁰⁶ MNL OL, DL 32365, Mažuran, „Porezni popis grada i vlastelinstva Osijek“, str. 133-137, 149-162, *Srednjovjekovni i turski Osijek*, str. 84-85, Njari, Meršić, „Ojkonimi“, str. 153-156.

¹²⁰⁷ Jelaš, *Rekonstrukcija srednjovjekovne urbane mreže*, str. 78.

Vlastelinstvo Osijek bilo je najveće vlastelinstvo, u kojemu je najveći posjed bio grad Osijek, dok je najmanje vlastelinstvo bilo Draszád, a potom trgovište Aljmaš. Vlastelinstvo Korođ sastojalo se od 16 posjeda, od kojih je najveće bilo Čepin. Posjed Karanac bio je najveći posjed u vlastelinstvu Baranyavár.

Iz poreznog se popisa mogu iščitati podatci o javnim službama koje su pojedinci obavljali u gradu Osijeku, a postojanje javnih službi i službenika upućuje na to da je Osijek u to vrijeme bio grad s razvijenom gradskom upravom na čelu koje je bio gradski sudac, a sama uprava bila je zadužena za ubiranje raznih vrsta poreza. Uz to, u Osijeku su se rješavali imovinski i građanskopravni sporovi, a za obavljanje tih poslova uprava je imala i svoje uredovne prostorije. Drugim riječima, Osijek je bio administrativno i sudbeno središte, o čemu svjedoče isprave u kojima mačvanski ban Ivan II. Korođski rješava razne građanske sporove te izdaje brojne isprave.¹²⁰⁸ U drugoj polovici 14. stoljeća Osijek se razvija kao gospodarsko i upravno središte istočne Slavonije. Osječko se naselje dijelilo na tri dijela: kaštel, naselje i podgrađe. Na zemljištu između Drave te današnje Zajčeve i Franjevačke ulice nalazila se središnja osječka citadela u kojoj su obitavali plemići Korođski.¹²⁰⁹

U posljednjim godinama života Gašpar Korođski javlja se u izvorima vezano za posjede. Tako se 3. ožujka 1471. godine navodi kako je prodao dijelove posjeda Nemetin, Sarvaš, Szöllöske (*Zewleske*) i Arasfalva¹²¹⁰ u Vukovskoj županiji Berislavićima Grabarskim – Ivanu Berislavu, Nikoli Dežeu i Martinu za 200 zlatnih florena.¹²¹¹ Gašpar se javlja 12. siječnja 1472. godine kao susjed dvorca i trgovišta Valpovo u Baranjskoj županiji.¹²¹² Kako se radilo o dijelu Baranjske županije gdje su Korođski imali najveći dio svojih posjeda, moglo se raditi o utvrdi Kosvár i pripadajućim joj mjestima.

Kada je 1471. godine umro Ivan Rozgonyi, kralj Matija vratio je Gašparu stara obiteljska imanja, no nakon smrti Gašpara Korođskog 23. lipnja 1472. godine kralj Matija daruje njegove utvrde Korođvar i Nevnu, kaštel Osijek u Vukovskoj županiji te Branjin Vrh u Baranjskoj županiji erdeljskomu vojvodi Nikoli Čuporu i Ivanu Ungoru od Nádasda, zbog čega prosvjeduju sinovi Ivana Rozgona, Rajnold, Ivan i Stjepan. Kralj nije uvažio njihovu tužbu već je samo potvrdio svoju darovnicu. Iz isprave se saznaje da je Gašpar Korođski poginuo u sukobu s Turcima, te se u lipnju 1472. godine prvi put navodi kao pokojni.¹²¹³

¹²⁰⁸ Mažuran, „Porezni popis grada i vlastelinstva Osijek“, str. 135.

¹²⁰⁹ Marković, *Slavonija*, str. 172.

¹²¹⁰ *Arosfalva*. Mjesto se nalazilo između Sarvaša i Tenja, danas pustara (Engel, MKV, Csánki, *Magyarország történelmi földrajza* II, str. 291).

¹²¹¹ MNL OL, DL 17169.

¹²¹² MNL OL, DL 17272.

¹²¹³ MNL OL, DL 17333.

Kada je rod Čupor izumro, kralj Matija darovao je 12. svibnja 1474. godine utvrdu Korodvar u Vukovskoj županiji, posjed kaštela Branjin Vrh i Szeglak u Baranjskoj županiji sa svim pripadnostima Ivanu Pongráczu od Dengelega.¹²¹⁴

Gašpar se posthumno spominje i 3. veljače 1481. godine na glavnoj skupštini vezanoj za Križevačku i Virovitičku županiju, kada su Mihael Orszag i Stjepan Bathor prisegnuli Lovri, unuku Deziderija Gorjanskog da je istina kako je pečuški biskup Ivan,¹²¹⁵ zajedno s Ivanom de Zemche, Ivanom Menthzenth prije četiri ili više godina, zaposjeo drugu polovicu utvrde Drenovac, koja je pripadala Gašparu Korodškom.¹²¹⁶ Gašpar se kao pokojni i kao nekadašnji vlasnik posjeda Tomica i pripadajućih mu posjeda Bukolje Podvinsko (*Bwkowye*),¹²¹⁷ Koprivna, Gornja Vrba (*Werba*), Vranovci (*Wranovcz*), Vinkovacz (*Wynkowacz*),¹²¹⁸ Breckovcz (*Breckowcz*),¹²¹⁹ Pobrazdya, Gornja i Donja Ruščica (*Felsew et Also Hrwschycza*) i Mihinovcz (*Myhynowcz*) u Požeškoj županiji spominje još 8. lipnja 1483. godine.¹²²⁰

Ivan Bojničić (*Der Adel von Kroatien und Slavonien*, str. 93) krivo navodi da je Gašpar umro od ranjavanja u Mohačkoj bitki. Više o sukobu s Osmanlijama u: Šanjek, *Povijest Hrvata*, knjiga prva, str. 351-357.

¹²¹⁴ Ferdo Šišić, „Iz arkiva grofova Pongrácz“, *Starine JAZU*, knj. XXXVI (Zagreb 1918), 34-80, str. 41-42.

Iz prijepisa budimskog kaptola od 16. lipnja 1474. (MNL OL, DF 278432).

¹²¹⁵ Eubel, *Hierarchia catholica medii aevi*, str. 219.

¹²¹⁶ MNL OL, DL 74533.

¹²¹⁷ Bokolya (Engel, MKV, Csánki, *Magyarország történelmi földrajza* II, str. 401).

¹²¹⁸ Danas pustara (Csánki, *Magyarország történelmi földrajza* II, str. 431).

¹²¹⁹ Danas pustara (Csánki, *Magyarország történelmi földrajza* II, str. 398).

¹²²⁰ MNL OL, DL 33492, Mesić, „Građa mojih razprava u Radu“, knj. 5, str. 123, Csánki, *Magyarország történelmi földrajza* II, str. 398.

4.1.2. Posjedi obitelji Seglački¹²²¹

Obitelj Seglački naziv je dobila prema posjedu Szeglak u Baranjskoj županiji, kojeg je posjedovala od 1347. godine,¹²²² te se od tada može pratiti pojavljivanje ove grane obitelji u izvorima pod pridjevkom *de Zuglak/Zeglak*. Posjed se nalazio u južnom dijelu Baranjske županije, jugozapadno od današnjeg Zelčina. Engel pretpostavlja da bi se moglo raditi o današnjem mjestu Koška.¹²²³

Posjede su imali u Baranjskoj, Vukovskoj, Požeškoj, Virovitičkoj i Tolnanskoj županiji.

U povijesnim su izvorima najčešće zabilježeni sukobi oko posjeda, uzimanje posjeda u zakup ili podjela posjeda.

U listopadu 1290. godine Seglački su vodili spor s obitelji Pekri, granom plemićkog roda Tetenj. Spor su vodili Ivan I. Seglački te Kemen i njegovi sinovi Lovro I. i Nikola I. pred kraljem Andrijom oko posjeda Osuvak. Kemen i njegovi sinovi tužili su Ivana I. Seglačkog da je nezakonito ušao u njihov posjed. Kako bi se dokazalo vlasništvo nad posjedom, stranke su bile dužne donijeti isprave koje svjedoče o tome. Kemen i njegovi sinovi potvrdili su pravo na spomenuti posjed ispravom koju je kralj Ladislav IV. izdao banu Petru, dok je isprava koju je predočio Ivan I. Seglački proglašena nelegitimnom.¹²²⁴ Antun Nekić navodi da su Pekri također falsificirali ispravu, ali očito uspješno.¹²²⁵

U lipnju 1294. godine Filip I. i Demetrije Seglački pred Pečuškim su kaptolom prosvjedovali protiv svoga polubrata Ivana I. Seglačkog, ali i Nikole I. i Lovre I. Pekrija radi zaposjedanja i iskorištavanja posjeda Barázda,¹²²⁶ smještenog u Vukovskoj županiji, koji je dijelio posjede Kas i Osuvak. Ivan I. Seglački i spomenuti Pekri izdali su ispravu vezanu za granice posjeda Barázda, a Filip I. i Demetrije, isključeni iz dogovora, svoje su nezadovoljstvo iskazali prosvjedom.¹²²⁷

¹²²¹ Osim već navedenih posjeda, u ovome su poglavlju istaknuti posjedi koje je obitelj Seglački držala kao jedini vlasnik u tom trenutku.

¹²²² Engel (MKV) navodi u obliku Szeglaki, te da je u posjedu obitelji od 1349. No, ipak se radi o 1347. godini (Nagy, *Anjoukori okmánytár* V, str. 62-63, Csánki, *Magyarország történelmi földrajza* II, str. 466).

¹²²³ Engel, MKV.

¹²²⁴ Smičiklas, CD VII, str. 4, Nekić, *Plemićki rod Tetenj*, str. 46.

¹²²⁵ Nekić, *Plemićki rod Tetenj*, str. 21.

¹²²⁶ Stanko Andrić tumači da se Barázda ili Brazda nalazila negdje na padinama Dilj gore, prema diljskim vrhovima Dračnjaku ili Čardaku, dakle nalazila se u Vukovskoj županiji („Oko pitanja najstarijega pisanog spomena Slavonskog Broda“, str. 63-76, Engel, MKV).

¹²²⁷ MNL OL, DL 1390, Wenzel, *Árpádkori új okmánytár* XII, str. 552, Wertner „Családtörténeti adalékok. I. Az első Kórogyiak“, str. 167, Nekić, *Plemićki rod Tetenj*, str. 46-47.

U ispravi suca Lamperta od 6. kolovoza 1318. godine odgađa se spor između Ladislavova sina Filipa I. Seglačkog te sinova Lovre I. Pekrija, Dominika I. i Pavla II. Razlog sukoba nije naveden, ali može se pretpostaviti da se radilo o sukobu oko već spomenutih posjeda.¹²²⁸

Seglački su držali posjed Tizin u Vukovskoj županiji. O tome govori isprava od 13. prosinca 1298. godine u kojoj Ivan I. Seglački zajedno sa svojom braćom dodjeljuje svojoj maćehi i njezinim sinovima, svojoj polubraći, spomenuti posjed na uživanje kako bi ih mogla prehraniti sve do vremena kada sami budu mogli izvršiti podjelu posjeda, odnosno sve dok ne postanu punoljetni.¹²²⁹ Kraljica Marija 25. rujna 1390. godine oduzima posjed Tizin Ladislavu III. Seglačkom i daruje ga obitelji Alšanski.¹²³⁰ Posjed se u povijesnim izvorima spominje u ispravi od 30. studenog 1391. godine kada pred Bosanskim kaptolom i sucem Emerikom Bubekom kardinal i pečuški biskup Valentin tuži Stjepana I. Koroškog radi zaposjedanja posjeda Tizin, koji je nekada pripadao nevjernom Ladislavu III. Seglačkom, koji je posjed zajedno sa svojom braćom dobio od kralja. Zbog Ladislavove nevjere posjed je ponovno preuzeo kralj, koji ga je potom predao kardinalu i pečuškom biskupu Valentinu,¹²³¹ što je 3. siječnja 1392. istragom i potvrđeno.¹²³²

Češći su ipak bili sukobi između Koroških i Seglačkih nego sukobi unutar jedne grane obitelji. U kolovozu 1358. godine Filip II. Seglački tužio je Stjepana I. Koroškog zbog zaposjedanja određenih posjeda u Baranjskoj i Vukovskoj županiji.¹²³³

Nikola Seglački u zalogu je držao dio zemlje *Nepthynouch* u Virovitičkoj županiji. Posjed mu je založio Petar, sin Nikole Voćinskog za 21 marku i 30 penija. Kako Petar nije vratio novac, a zaposjeo je posjed, Nikola I. Seglački podigao je tužbu protiv njega. Dana 22. siječnja 1374. godine dvorski sudac u Višegradu rješava spomenutu parnicu. Kako je kralj naredio da Voćinski mora isplatiti Nikoli I. novac ili mu predati zemlju i pošto se Voćinski nije pojavio na sudu, službeni izaslanik Požeškog kaptola poslan je u voćinsku tvrđavu u kojoj je boravio Petar Voćinski. Kako je tamo zatekao samo njegova sina Nikolu, koji po tom pitanju nije htio učiniti ništa u očevoj odsutnosti, parnica je ostala nezaključena.¹²³⁴

¹²²⁸ MNL OL, DL 40377, Fejér, CD VIII/7, str. 124, Nekić, *Plemićki rod Tetenj*, str. 47.

¹²²⁹ Wenzel, *Árpádkori új okmánytár* XII, str. 623, Smičiklas, CD VII, str. 321, Wertner "Családtörténeti adalékok. I. Az első Kórogyiak", str. 167, Mažuran, *Srednjovjekovni i turski Osijek*, str. 53.

¹²³⁰ MNL OL, DL 42461, *Zsigmondkori oklevéltár* I, str. 188, br. 1669, Engel, MKV, Njari, „Naselja laslovačkog vlastelinstva“, str. 92.

¹²³¹ MNL OL, DL 42506, *Zsigmondkori oklevéltár* I, str. 252, br. 2285.

¹²³² MNL OL, DL 42506, *Zsigmondkori oklevéltár* I, str. 257, br. 2346.

¹²³³ MNL OL, DL 4787, Tasnádi, *Anjoukori okmánytár* VII, str. 341.

¹²³⁴ MNL OL, DL 33182, Smičiklas, CD XV, str. 3-6, Andrić, "Podgorje Papuka i Krndije", prvi dio, str. 68.

Seglački su posjedovali i Valpovo u Baranjskoj županiji sa svim pripadnostima, koje im je oduzeto 1388. godine¹²³⁵ zbog izdaje Ladislava III. U razdoblju od 1396. do 1504. godine valpovačkom su vlastelinstvu pripadali Bistrinci.¹²³⁶

Ivan II. Seglački posjedovao je Gergerfalvu i Lazarafalvu u Vukovskoj županiji,¹²³⁷ o čemu govori isprava objavljena 30. listopada 1390. godine, gdje se spominje posthumno. Bako de Eleueyaro sa svojom braćom Grgurom i Ladislavom uzeo je u zalog posjede od Ivana II. Seglačkog, za 600 zlatnih florena. Kako je Ivan II. u međuvremenu umro braća traže od suda rješenje slučaja, odnosno svoj novac.¹²³⁸

¹²³⁵ Engel, MKV.

¹²³⁶ Engel, MKV, Monika Bereš, Denis Njari, „Vlastelinstva u Baranji u kasnom srednjem vijeku“, *Baranja kroz povijest. Zbornik radova znanstvenog skupa*, Dinko Župan, Stanko Andrić (ur.) (Slavonski Brod 2024), 95-117, str. 99.

¹²³⁷ Csánki, *Magyarország történelmi földrajza* II, str. 311, 329. Gergerfalva se nalazila između Tordinaca i Antina, na rijeci Vuki, danas pustara. Lazarfalva je pripadala samostanu Berzéte.

¹²³⁸ MNL OL, DL 7649, *Zsigmondkori oklevéltár* I, str. 194, br. 1714.

4.1.3. Načini podjele posjeda

Povezanost između vlasništva nad posjedima i pripadnosti plemićkim obiteljima i rodovima utjecala je na pravne odredbe koje su regulirale načine na koje su članovi neke plemićke obitelji ili roda te posjede dijelili. Prema *Tripartitu* sva majčina i očeva dobra trebala su se podijeliti jednako među sinovima, odnosno nasljednicima. Određeno je da očinska kuća pripada najmlađem bratu, a ostaloj bi braći trebale biti izgrađene slične kuće iz zajedničkih dobara.¹²³⁹ Najstariji sin trebao je čuvati obiteljske isprave, a ukoliko su ostala braća to tražila, trebao im je dati ovjerene prijepise.¹²⁴⁰

Prema istraživanjima diobe posjeda plemićkih rodova u Ugarskoj su postojale dvije osnovne vrste njihove podjele. Prva vrsta podjele je da su posjedi dijeljeni na način da je jedan posjed dobila jedna grana obitelji, a drugi posjed druga grana obitelji, a ukoliko se radilo o samo jednom posjedu on je podijeljen na način da je svaka grana roda dobila dio, jasno odjeljen od dijela koji je pripao drugoj grani roda. Drugi način podjele posjeda bio je izvršen tako da se svaki pojedini posjed dijelio na manje dijelove (*portiones possessionaria*), koji su potom podijeljeni među strankama tako je da svaka grana roda dobila jedan dio. Prvi način podjele bio je karakterističan za ranija razdoblja, do sredine 14. stoljeća, dok je drugi zabilježen u kasnijem razdoblju. Prvi način podjele dovodio je do potpunog teritorijalnog odvajanja posjeda različitih grana roda, dok je drugi način sačuvao teritorijalno jedinstvo obiteljskih posjeda te zajedničko vlasništvo.¹²⁴¹

Postojalo je nekoliko razloga zbog kojih je dolazilo do podjele posjeda. Ponekad je to bio sukob između oca i sinova upravo zbog imanja, podjela do koje je dolazilo nakon očeve smrti (podjela posjeda 1352. godine nakon smrti Filipa III. Korodškog), podjela posjeda među braćom i/ili bratićima (podjela posjeda Zelizio u Tolnanskoj županiji 1296. između sinova Filip I. Korodškog i Ladislava I. Seglaščkog) ili primjerice u slučaju kada je jedan od braće umro, a ostala braća dijele njegove posjede. Posjede često među sobom nisu dijelila braća, već je do diobe posjeda dolazilo tek među njihovim sinovima i unucima. Tako su primjerice i Kletovi unuci 1296. godine međusobno podijelili posjede.¹²⁴² Do podjele je često dolazilo i zbog

¹²³⁹ Rady, „Stephen Werbőczy’s Tripartitum (1517)“, str. 1130-1131, M. Karbić, „Dioba posjeda i plemićki rod“, str. 74.

¹²⁴⁰ M. Karbić, „Dioba posjeda i plemićki rod“, str. 74-75.

¹²⁴¹ M. Karbić, „Dioba posjeda i plemićki rod“, str. 78-79, 83.

¹²⁴² MNL OL, DL 1436.

nesloge, ali su zabilježeni i slučajevi podijele posjeda do koje je dolazilo mirno, kao što je primjerice već spomenuta prijateljska dioba posjeda među Kletovim unucima 1296. godine.¹²⁴³

¹²⁴³ M. Karbić, „Dioba posjeda i plemićki rod“, str. 75-78.

4.1.4. Zaključak

Analiza posjeda obitelji Korođski pokazuje da je zemljišna imovina bila temelj njihova društvenog statusa, ali i glavni instrument političkog uspona. Posjedi nisu imali samo gospodarsku vrijednost, nego su određivali prostor obiteljskog djelovanja, pristup kraljevskoj vlasti, mogućnost obnašanja javnih službi, lokalnu dominaciju i odnose s drugim plemićkim obiteljima. Na primjeru Korođskih jasno se vidi međuovisnost posjeda i službe: vjernost kralju i sudjelovanje u političkim i vojnim događajima donosili su nove darovnice, a širenje posjedovne baze omogućavalo je daljnji ulazak u krug velikaške elite.

Najveća koncentracija posjeda Korođskih nalazila se u Vukovskoj i Baranjskoj županiji. Na području Baranjske županije većina posjeda obitelji Korođski nalazila se neposredno uz rijeku Dravu, s južne ili sjeverne strane, dok se najveća koncentracija posjeda u Vukovskoj županiji nalazila na njezinom sjeveru, u okolini Osijeka, Čepina i utvrde Korođvar, uključujući sjeverozapad i sjeveroistok. Ta koncentracija posjeda nije bila slučajna. Vukovska županija, s Osijekom, Čepinom, Korođvarom i okolnim posjedima, činila je temeljnu jezgru obiteljske moći, dok su baranjski posjedi omogućavali širenje prema prostoru sjeverno od Drave. Osijek je pritom imao posebno značenje jer je bio rezidencijalno, gospodarsko i simboličko središte obitelji. Korođvar je predstavljao starije obiteljsko sjedište i znak podrijetla, dok je Osijek označavao kasniji stupanj velikaškog uspona.

Ostatak posjeda u Vukovskoj županiji nalazio se u njezinom zapadnom dijelu (utvrda Nevna, posjed Levanjska Varoš i pripadajuća mjesta) te u središtu županije (Ivankovo i pripadajuća mjesta). Na području Požeške županije najveći se dio posjeda nalazio na zapadu (Orljavac i pripadajuća mjesta) i jugostoku županije (Tomica i pripadajuća mjesta).

Posjedi Korođskih mogu se promatrati kroz tri razine. Prvu razinu čine nasljedni posjedi koji su potvrđivali kontinuitet obitelji i njezino pravo na lokalnu vlast. Drugu razinu čine posjedi stečeni kupnjom, zalogom, zamjenom i nasljednim ugovorima, koji pokazuju aktivnu posjedovnu politiku obitelji. Treću razinu čine kraljevske darovnice, koje su bile izravno povezane s političkom lojalnošću i službom. Upravo se u toj trećoj razini najbolje vidi veza između Korođskih i ugarsko-hrvatske krune.

Posebno je važno istaknuti da posjedi u mnogim slučajevima nisu shvaćani kao isključivo osobno vlasništvo pojedinca, nego kao obiteljska imovina nad kojom su pravo mogli imati braća, sinovi, rođaci, pa čak i maloljetni članovi obitelji. Zbog toga su za prodaju, zamjenu, zalaganje ili darovanje nasljednih posjeda često bile potrebne suglasnosti drugih članova roda. Takva praksa potvrđuje da je posjedovna politika bila jedan od glavnih mehanizama obiteljske

kohezije. Korođski su se mogli dijeliti na pojedine grane i nastupati kao pojedinci, ali su u pitanjima nasljedne imovine često djelovali kao zajednica.

Najveći broj posjeda obitelj Korođski stekla je u 15., a potom u 14. stoljeću. Kao razlog za to može se navesti uzimanje posjeda u zalog, kao što je slučaj s utvrdom i posjedom Nevna sredinom 15. stoljeća, čime se obitelj Korođski znatno proširila na zapadnom dijelu Vukovske županije. Tijekom 14. stoljeća obitelj Korođski znatno je proširila svoje posjede zahvaljujući vjernoj službi kralju zbog čega su nagrađivani brojnim posjedima. Nakon uzimanja u zakup posjedničkih prava u Osijeku, započelo je teritorijalno širenje obitelji, ali i uspon na društvenoj ljestvici. Uz sve navedeno, odnos s kraljem bio je iznimno važan. Korođski su bili vjerni kralju, vjerno ga prateći u njegovim ratnim pohodima te su kao zahvalu dobivali brojne posjede. Kralj Bela IV. dao je Kletu posjed Orljavac zbog vjerne službe, iako je posjed trebao pripasti kralju, što potvrđuje kraljevu naklonost prema obitelji. Koliko je odnos s kraljem bio važan pokazuje i činjenica da je i vlasništvo nad sjedištem obitelji ovisilo o kraljevoj volji: kralj Karlo I. Robert oduzeo je obitelji matičnu utvrd u Korođvar, ali ju je njegov nasljednik Ludovik I. vratio.

Sve vrste posjeda: nasljedni, kupljeni, odnosno posjedi stečeni novcem te posjedi stečeni darovanjem, mogu se pronaći i kod obitelji Korođski.

Kao primjer nasljednog posjeda ističe se utvrda Korođvar u Vukovskoj županiji, koja se u povijesnim izvorima prvi puta pojavljuje 1290. godine, u oporuci Kletova sina Grgura. Još jedan od nasljednih posjeda bio je i Osijek, koji se 1352. godine dijelio među sinovima Filipa III. nakon njegove smrti. Primjer posjeda stečenog novcem je posjed Koromszó (*Kurumzov*), prvi prekodravski posjed obitelji Korođski, koji se nalazio u sastavu Baranjske, odnosno Tolnanske županije. Posjed koji je obitelj Korođski stekla darovanjem je posjed Harsány (danas Nagyarsány) i utvrda Harsány u Baranjskoj županiji. Posjed je kralj Žigmund darovao Stjepanu I. 1388. godine radi vjernosti i brojnih zasluga.

Osim što su se posjedi razlikovali prema vrsti vlasništva, razlikovali su se i s obzirom na nositelja vlasništva posjeda. Tako su neki posjedi bili u vlasništvu i Korođskih i Seglačkih, ili samo jedne od obitelji, ili su bili vlasništvo pojedinca.

Posjedi koji su bili zajedničko vlasništvo Korođskih i Seglačkih bili su primjerice Moslavina i Bršljanica s utvrdom Bršljanicom i svim pripadajućim dobrima. Posjede su članovi obitelji podijelili 22. ožujka 1335. godine pred Pečuškim kaptolom, tako da je jedna polovica posjeda i utvrde pripala Korođskima, a druga Seglačkima.

Zabilježeni su i slučajevi kada su određeni posjedi u jednom vremenskom razdoblju pripadali Seglačkima, a u drugom razdoblju Korođskima. Tako je primjerice slučaj s utvrdom Kosvár, koja se nalazila istočno od Szeglaka. Utvrd u su prvo posjedovali Seglački, koji je gube

zbog sudjelovanja Ladislava III. Seglačkog na strani protivnika kralja Žigmunda i kraljica u dinastičkim prijeporima, nakon čega ona dolazi u ruke Stjepana I. Korodškog i njegovih sinova Ivana I., Ladislava III., Filipa V., Nikole i Stjepana II., koji od kralja Žigmunda dobivaju spomenutu utvrdu u Baranjskoj županiji sa svim pripadajući selima. Utvrda Kosvár s pripadajućim dobrima stoga je u jednom razdoblju bila u vlasništvu Seglačkih, a u drugom razdoblju, od 1392. godine, u vlasništvu Korodških.

Jedan od posjeda koji je bio isključivo u vlasništvu obitelji Korodški je primjerice posjed Nemetin u Vukovskoj županiji, kojeg je kralj dodijelio 12. studenog 1389. godine Stjepanu I. i njegovim sinovima Ivanu I., Ladislavu III. i Filipu V., ponovno radi Stjepanove vjernosti Kraljevstvu i brojnih zasluga. Koprivna se u drugoj polovici 14. stoljeća pojavljuje kao posjed u vlasništvu pojedinca, Ladislava II. Korodškog, kojeg je dobio radi vjerne službe kao bugarski ban.

Seglački se ipak nisu istaknuli brojnim posjedima kao Korodški, stoga se u njihovom vlasništvu može navesti svega nekoliko posjeda. Osim već spomenutih posjeda koji su bili u zajedničkom vlasništvu, u 14. stoljeću u Baranjskoj županiji posjedovali su Valpovo s pripadajućim mjestima.

U većini je slučajeva obitelj Korodški držala posjede zajedno, odnosno posjedi su bili zajedničko, obiteljsko vlasništvo, ili su članovi obitelji imali zajednička prava nad posjedima, a isto vrijedi i u slučaju Seglačkih.

Ukoliko je član obitelji htio pokloniti nasljedni posjed ili dio toga posjeda morao je dobiti suglasnost rođaka jer nasljedne zemlje nisu pripadale pojedincu već obitelji kao cjelini, odnosno bile su zajedničko obiteljsko vlasništvo. Tako su sinovi Filipa I. Korodškog Lovro, Filip II. i Ladislav I. posjed Oroszi u Vukovskoj županiji 1295. godine djelomično poklonili, a djelomično darovali vitezu Aleksandru uz dopuštenje sinova Ladislavova I. Seglačkog.

Kao primjer rođačke podjele može poslužiti i primjer podjele posjeda Moslavina i Bršljanica s utvrdom Bršljanicom, te dogovor o zajedničkom otkupu utvrde Korodvar i podjeli iste. Isto tako poznata je podjela posjeda između Kletovih sinova i unuka iz 1296. godine u Vukovskoj, Baranjskoj, Požeškoj i Tolnanskoj županiji kao posljedica dogovora.

Postojalo je nekoliko načina na koje su regulirali dijeljenje posjeda. Posjedi su se dijelili na način tako da je jedan posjed dobila jedna grana obitelji, a drugi posjed druga grana obitelji, a ukoliko se radilo o samo jednom posjedu, on je podijeljen na način da je svaka grana roda dobila dio, jasno odjeljen od dijela koji je pripao drugoj grani roda. Drugi način podjele posjeda bio je izvršen tako da se svaki pojedini posjed dijelio na manje dijelove, koji su potom podijeljeni među strankama tako je da svaka grana roda dobila jedan dio.

Unutar obitelji dolazilo je i do zamjena posjeda. U srpnju 1299. godine Filip II. i Ladislav I. Korođskog zamijenili su svoje posjede Grabsfalva i Csala. Naime, posjed Grabsfalva pripadao je Filipovim posjedima, a nalazio se uz Ladislavov posjed Szombathely (*Zombothel*), dok je posjed Csala pripadao Ladislavu I. Može se zaključiti da je ova zamjena posljedica Ladislavove težnje za grupiranjem svojih posjeda. Ovo je ujedno primjer i držanja posjeda u vlasništvu pojedinca, ali i primjer posjeda koji nije bio nasljedan.

Godine 1411. Nikola i Stjepan II. Korođski su u zamjenu za posuđeni novac Davidu de Szántói založili dio posjeda Nemetin, Mochar, Szilköz, Asszonyfalva i dva mjesta naziva Kovásdi u Vukovskoj županiji, ali su za to morali dobiti pristanak ostale braće te se navodi pristanak njihovog brata Filipa V., ali i njegovog maloljetnog sina Ivana II. Čest je bio slučaj da je za prodaju posjeda ili njegovu zamjenu trebalo dopuštenje i maloljetnih članova obitelji, a to svjedoči kako su Korođski smatrali posjede obiteljskim vlasništvom.

4.2. Službenici i sustav familijara obitelji Korodški

U Ugarsko-Hrvatskom Kraljevstvu pojava institucije familijara zabilježena je u 14. stoljeću. Familijari su dolazili iz redova srednjeg i nižeg plemstva, a bili su velikaški službenici koji su igrali važnu ulogu u upravljanju posjedima velikaša i plemića, preuzevši ulogu koju su do tada vršili članovi obitelji ili roda. U službu velikaša ulazili su dobrovoljno.¹²⁴⁴

Pojam *familiaritas* označava odnos između gospodara i njegova službenika u kojemu je postojala obostrana obveza – familijar se obvezivao na službu, a gospodar ga je za tu službu bio dužan nagraditi. Familijar je postajao dijelom gospodareve družine (*familia*). Zadaci koje su familijari obavljali bili su različita karaktera: sudjelovanje u vojnim pohodima zajedno s gospodarom, upravljanje njegovim imanjem, vršenje službe kaštelana njegovih utvrda, ili pak zastupanje na sudu. U slučaju kada je gospodar vršio važnu svjetovnu dužnost, familijara je imenovao na sebi podređenu funkciju u državnom aparatu. Odnos između gospodara i familijara bio je ugovorni odnos, sklapao se na određeno vrijeme, a pojedinac je u isto vrijeme mogao biti u službi (familijar) više gospodara.¹²⁴⁵ Odnos između gospodara i familijara mogao je biti trajan i/ili privremen.¹²⁴⁶ Iako su familijari mogli živjeti na gospodarevu imanju, većina ih je ipak živjela na vlastitim imanjima.¹²⁴⁷

Klijentelski sustav koji se sastojao od službenika i familijara bio je potreban velikašima kao rješenje kada bi oni morali obavljati određene poslove na državnoj razini. Službenici i familijari bili su nagrađivani plaćom te raznim oblicima zaštite i potpore.¹²⁴⁸ Velikaška je klijentela bila hijerarhijski organizirana, a na vrhu su se nalazili familijari (od 80-ih godina 14. stoljeća na dalje). U izvorima su službenici bilježeni na različite načine. Za 13. i prvu polovicu 14. stoljeća karakterističan je naziv *servientes*, oko sredine 14. stoljeća koristi se naziv *famuli*, dok je u razdoblju od 80-ih godina 14. stoljeća na dalje karakterističan naziv *familiares*.¹²⁴⁹

Prilikom proučavanja sustava familijara obitelji Korodški, potrebno je razmotriti tko su oni bili, odakle su dolazili i pod kojim su nazivima u povijesnim izvorima najčešće bilježeni.

¹²⁴⁴ Ante Birin, „O familijarima knezova Nelipčića”, *Historical contributions = Historische Beiträge*, 35 (51) (2016), 41-69, str. 41.

¹²⁴⁵ M. Karbić, *Plemićki rod Borića bana*, str. 140, Rady, *Nobility, Land and Service*, str. 114 (poglavlje *Familiaritas*, str. 110-120).

¹²⁴⁶ U praksi je mogao biti trajan, ali to nije bio. Familijari se nisu obvezivali doživotno.

¹²⁴⁷ Rady, *Nobility, Land and Service*, str. 114.

¹²⁴⁸ Jedan od razloga zašto su plemići ulazili u službu bila je zaštita, jednako kao i novčana nagrada za službu (Rady, *Nobility, Land and Service*, str. 113).

¹²⁴⁹ Suzana Miljan, „*Familiaritas* i klijentelski sustav unutar plemićkog društva Zagrebačke županije za vrijeme vladavine Žigmunda Luksemburškog (1387.-1437.)“, *Zbornik Odsjeka za povijesne znanosti Zavoda za povijesne i društvene znanosti Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti*, 33 (2015), 103-132, str. 104-105.

Korođski su kao plemićka i velikaška obitelj imali svoje službenike, odnosno familijare, kaštelane i sluge koji su u povijesnim izvorima bilježeni u oblicima *familiaris*, *famulus*, *castellanus*, *ancillas*, *iobagiones*.

U povijesnim su izvorima familijari često bilježeni u kontekstu sukoba i nasilja. Zabilježeni su i slučajevi povezani s ozdravljenjem, odnosno s čudesima svetog Ivana Kapistrana.

Familijari Korođskih sudjelovali su u parnicama te su ponekad bili tuženi zbog nasilja. Tako su familijari Filipa V., Nikole I. i Stjepana II. (*familiaribus Philipus Nicolai et Stephani filii quondam Stephani bani de Korogh*) optuženi od strane Alberta Svetosalvadorskog da su zajedno s Androm i Mathkom 11. veljače 1418. godine provalili na posjed Bokor te ukrali 24 vola, 12 ovaca i neke stvari tamošnjim kmetovima, te ih brutalno pretukli. O cijelom slučaju svjedoče 16. veljače iste godine Ladislav i Emerik Iločki, mačvanski banovi.¹²⁵⁰

O familijarima obitelji Korođski svjedoči povelja koju su izdali Elizabeta, supruga Ivana II. Korođskog, i sin joj Gašpar između 13. i 20. travnja 1460. godine, a u kojoj opisuju kako je Kapistranovim zagovorom u Korođvaru u život vraćen mladi sluga jednog njihovog dvornika, familijara (*familiaris noster*).¹²⁵¹

Familijari Korođskih obnašali su važne funkcije, a među njima se nalaze ugledni plemići poput Nikole Veličkog. Nikola Velički, sin Ladislava, bio je familijar mačvanskog bana Ivana II. Korođskog u razdoblju od 1449. do 1451. godine, te je kao takav obnašao i funkciju podžupana Baranjske (1449.-1450.)¹²⁵² i Požeške županije (1450.-1451.).¹²⁵³ Nikola Velički i Ivan Beke Velički (*Nicolaum filium Ladislai et Iohannem Beke de Welkye in prelibata Bokolya*)¹²⁵⁴ spominju se među susjedima trgovišta i utvrde Nevna te posjeda Ivankovo (*Iwankazenthgywrgh*), Gerec/Gradac (*Gerecz*)¹²⁵⁵ i Bálintfalva (*Bálynthffalwa*)¹²⁵⁶ u Vukovskoj županiji, kada palatin Nikola Gorjanski 7. veljače 1455. godine nalaže Bosansko-

¹²⁵⁰ MNL OL, DL 92524, *Zsigmondkori oklevéltár* VI, str. 408, br. 1509.

¹²⁵¹ Mircse, *Adalék Capistránói sz. János életéhez*, str. 19, Andrić, „Posljednji plemići Korođski i čudesa sv. Ivana Kapistrana“, str. 127-128, Andrić, *Čudesa svetog Ivana Kapistrana* 286, 336.

¹²⁵² Engel, KMG: Baranya, str. 132, MNL OL, DF 260041, Andrić, „Podgorje Papuka i Krndije“, drugi dio, str. 82.

¹²⁵³ Engel, KMG: Pozsega, str. 204-205, MNL OL, DL 33690, MNL OL, DL 34070, Andrić, „Podgorje Papuka i Krndije“, drugi dio, str. 82.

Nikola Velički obnašao je i dužnost požeškog župana u razdoblju od 1419. do 1425. godine (Engel, KMG: Pozsega, str. 204).

¹²⁵⁴ *Bokolya* je danas Klisa Požeška, sjeveroistočno od Orljavca u Požeškoj županiji (Engel, MKV, Csánki, *Magyarország történelmi földrajza* II, str. 394).

¹²⁵⁵ Engel ga je označio kao Gradac. Mjesto se nalazilo između Rosda i Radovanaca, u sastavu vlastelinstva Ivankovo, danas pustara (Engel, MKV, Csánki, *Magyarország történelmi földrajza* II, str. 310).

¹²⁵⁶ Pustara smještena uz Nuštar u Vukovskoj županiji (Engel, MKV, Csánki, *Magyarország történelmi földrajza*, II, str. 292).

đakovačkom kaptolu da na zahtjev mačvanskog bana Ivana II. Korodškog pozove plemiće koji trebaju otkupiti posjede u zalogu. Spominju se i 5. ožujka iste godine kada Bosansko-đakovački kaptol izvješćuje o uvođenju mačvanskog bana Ivana II. Korodškog u određene posjede u Požeškoj i Vukovskoj županiji.¹²⁵⁷

Familijari Korodških bili su familijari i drugih plemićkih obitelji. Primjerice, familijar Gašpara Korodškog 1459. godine bio je Frank Tancos, koji je u službi Gorjanskih bio 1461. godine.¹²⁵⁸

Obitelj Korodški imala je i svoje kaštelane, koji su u povijesnim izvorima bilježeni u obliku *castellanus*. Kaštelani su imali administrativnu funkciju i vojnu vlast nad utvrdom gospodara.¹²⁵⁹ U drugoj polovici 14. stoljeća u povijesnim se izvorima spominje funkcija kaštelana, ali je istovremeno zabilježena i funkcija prokuratora. Tako se Ladislavu II. Korodškom 30. kolovoza 1367. godine obraćaju njegovi kaštelani Ilija i Mihovil, odnosno prokurator utvrde Korodvar (*Elias castellanus et Michael procurator curie de Korogh...*).¹²⁶⁰ Prokurator (*procurator*) su bili također jedna vrsta službenika, koji su zastupali gospodara na sudu, ali su bili zaduženi i za upravljanje imovinom i za obavljanje određenog posla. Prokurator, kao i familijari Ivana II. Korodškog (*Fabian de Filgewar et Anthonio de Naghfalw prefati Johannis de Korogh familiaribus et procutaribus*) spominju se 13. lipnja 1442. godine tijekom sporova s Monoštorskim oko posjeda Karanac u Baranjskoj županiji.¹²⁶¹

Početkom 15. stoljeća ponovno se spominju kaštelani u utvrdi Korodvar. Kao kaštelan Korodvara 20. kolovoza 1400. godine javlja se Blaž, sin Emerika de Vasadi (*Balasius filius Emericus de Vassadi castellanus de Korogh*),¹²⁶² dok se 9. rujna 1403. u istoj ulozi spominje literat David de Herman (*David litteratus de Herman Castellanus de Korogh*).¹²⁶³ Tada mu kralj Žigmund daruje dvadesetak posjeda, odnosno poljoprivrednih gospodarstava u Vukovskoj županiji kao nagradu za njegove zasluge u proteklom teškim vremenima (*hys elapsis disturbiorum temporibus*), jer se pod kraljevom zastavom borio protiv pobunjenika i nevjernika

¹²⁵⁷ MNL OL, DL 33806, Buturac, *Pisani spomenici Požege*, str. 305-308 (prijepis iz isprave Bosanskog kaptola od 5. ožujka 1455.), Andrić, „Podgorje Papuka i Krndije“, drugi dio, str. 82-83, Mažuran, *Srednjovjekovni i turski Osijek*, str. 76.

Nikola Velički bio je najistaknutiji pripadnik svoga roda, a o njegovu ugledu svjedoči i činjenica da se njegova kćer udala za Radivoja Ostrojića, člana bosanske kraljevske obitelji Kotromanića (Andrić, „Podgorje Papuka i Krndije“, drugi dio, str. 82).

¹²⁵⁸ Engel, Rukopis: Birtokosok, str. 255, 265.

¹²⁵⁹ Miljan, „*Familiaritas* i klijentelski sustav“, str. 106.

¹²⁶⁰ Ortway, Pesty, *Oklevelek Temesvármegyé I*, str. 300, M. Karbić, Miljan, „Kako postati bugarskim banom“, str. 12, Engel, KMG, str. 1223.

¹²⁶¹ MNL OL, DL 13681.

¹²⁶² MNL OL, DL 104753, *Zsigmondkori oklevéltár II*, prvi dio, str. 56, br. 455.

¹²⁶³ MNL OL, DL 101951, *Zsigmondkori oklevéltár II*, prvi dio, str. 325, br. 2765.

U ispravi ispred imena *lit* (*litteratus*).

Kraljevstva. David je prema ispravi bio dužan kralja izvijestiti o broju selišta (*sessio*) i kmetova na tim posjedima. Prethodni vlasnici posjeda, Pavao, sin Ladislava Herman i njegov sin Ladislav, potom Lovro, sin Myke Herman i njegovi sinovi Ivan, Nikola, Grgur, Ladislav i ostali, sudjelovali su u zločinima, te su jednom prilikom naoružani upali u kuću Davida Hermana i spalili ju.¹²⁶⁴ U ispravama od 24. studenog 1408., 23. studenog 1415. i 19. ožujka 1433. godine spominje se *Nicolaus filius Ols castellanus de Korogh*.¹²⁶⁵ Kako prezimena kaštelana, Vasadi i Herman, dolaze od toponima, odnosno naziva samih mjesta odakle dolaze, može se zaključiti da su Korodški za kaštelane u Korodvaru birali lokalno, niže plemstvo. Mjesto Vasadi nalazilo se u okolici Hrastina, a mjesto Herman, južno od Laslova. Oba mjesta bila su smještena na rijeci Vuki.

Pál Engel donosi popis kaštelana utvrde Korodvar,¹²⁶⁶ te navodi kako je kaštelan 1385. godine bio Michael Pestenye,¹²⁶⁷ koji je iste godine obnašao dužnost podžupan Baranjske županije.¹²⁶⁸ Godine 1387. kaštelani Korodvara bili su Dénes Asszonyfalvi, Ivan i Ladislav Herman te Grgur iz Držinaca. Kaštelan je 1387. i 1392. godine bio Stjepan Györkönyi, dok su 1392. godine kaštelani bili i Grgur Erdőháti, Ivácson/Iwachon Herman i Ivan Radványi Kecser.¹²⁶⁹ Kaštelan utvrde Korodvar 1394., jednako kao i podžupan bio je Mihály Filgevári. Godine 1400. kaštelan Korodvara bio je već spomenuti Blaž Vasadi, a 1403. David Herman, koji je 1406. bio i familijar Korodških. Najveći broj kaštelana zabilježen je tijekom 1453. godine: Sandrin Becenci, Gašpar, Stjepan i Nikola Borrobai, Gál i Ivan Oroszi, András i Grgur Szőlősi. Tijekom 1454. godine tu su dužnost obnašali ponovno Stjepan Borrobai, Stjepan i Ivan Držinac, Gál i Ivan Oroszi te András Szőlősi. Godine 1455. navedeni su: Stjepan Borrobai, Stjepan Darnói, Gál i Ivan Oroszi te András Szőlősi. Godine 1464. kao kaštelan navodi se ponovno Ivan Držinac.

Navedeni primjeri jasno pokazuju kako su Korodški za svoje kaštelane birali lokalno plemstvo, čija prezimena potječu od naziva mjesta u Vukovskoj županiji (Asszonyfalvi, Herman, Držinac, Oroszi, Filgevári, Szőlősi).

¹²⁶⁴ MNL OL, DL 101951, Engel, Rukopis: Hermán, str. 82, *Zsigmondkori oklevéltár* II, str. 325, br. 2765.

¹²⁶⁵ Almási, *Anjou-kori Oklevéltár* XI, str. 203-204. Nikola Gorjanski prepisao je ispravu 24. studenog 1408. godine (MNL OL, DL 86241), Petar Perényi 23. studenog 1415., a Matija Pálóci 19. ožujka 1433. (MNL OL, DL 86321).

¹²⁶⁶ Donosi popis kaštelana utvrde Korodvar (Rukopis: Kórógyiak emberei, str. 266).

¹²⁶⁷ Engel, Rukopis: Pestenye, str. 164.

¹²⁶⁸ MNL OL, DL 91914, Engel, KMG: Baranya, str. 130.

¹²⁶⁹ Dana 31. srpnja 1395. i 26. lipnja 1396. godine Nikola, sin Aleksandra Radványija Kecera, je zajedno s Grgurom de Zabo obnašao dužnost podžupana Baranjske županije (u vrijeme kada su Stjepan I. Korodški i Nikola Treutul bili župani).

MNL OL, DL 78158, *Zichy-család okmánytára* XII, str. 51-52, MNL OL, DL 87643.

Korođski su svoga kaštelana imali i u utvrđi Harsány, o čemu svjedoči isprava od 14. ožujka 1405. godine kada Pečuški kaptol javlja kralju Žigmundu da mu se potužio Ladislav Batmonoštorski, Ladislavov sin, kako je kaštelan posjeda Harsány Filipa V., Juraj, zajedno s Filipovim jobagionima (*quod Philippus filius quondam Stephani bani de Korog ... misso Georgio parvo castellano suo de Harsaan unacum universis iobagionibus suis*) sa spomenutih posjeda u Baranjskoj županiji dao posjeći njegovu šumu na posjedu Bezedek i drva odvezao sebi na posjed Baranyavár te traži da se slučaj ispita.¹²⁷⁰ Kralj Žigmund javlja Pečvaradinskom konventu 29. travnja iste godine da istraži slučaj i o tome podnese izvještaj.¹²⁷¹ Pečuški kaptol 1. svibnja 1405. obavještava kralja da je poslao osobe koje će ispitati slučaj,¹²⁷² a 6. svibnja Pečvaradinski konvent obavještava kralja da je slučaj istražen te da je pozvao Filipa V. pred sud.¹²⁷³

U povijesnim je izvorima zabilježeno i zalaganje posjeda kaštelanima. Tako su Filip V. Korođski i njegov sin Ivan II. 17. ožujka 1425. godine posjed Čenin Brod (*Chenerewe*) u Baranjskoj županiji založili zbog određenih teškoća već spomenutom kaštelanu utvrde Korođvar Blažu, sinu Emerika de Vasadi, za 250 florena, uz jamstvo da će mu predati svoj posjed Verőfény¹²⁷⁴ u Baranjskoj županiji ako mu ne budu mogli vratiti iznos.¹²⁷⁵

Ivan II. Korođski 29. srpnja 1442. godine naređuje svojim kaštelanima Ivanu Zalaiju (*de Zalay*)¹²⁷⁶ i Grguru Horvatu da budu u dobrim odnosima s knezom Emerikom Draxfalwom, nakon što ga je pomilovao, te da osiguraju da mu neki Dank isplati dug od 400 denara.¹²⁷⁷ Ivan II. Korođski ponovno se 30. studenog 1443. godine obraća kaštelanima Cserija, a tu su dužnost obnašali Ivan Zalai i Grgur Horvat (*Nobilis viris Johannes Zalan et Gregorius Horvathy de Isaak castellanis nostris de Cherin nobis dilectis*). Ivan II. naređuje da se od njegovog kmeta Margarete de Bissere (*domine Margarethe ... iobbagioniste nostre de Bissere*), ne traži više novca, svinja, volova i soli nego što je to dopušteno.¹²⁷⁸

¹²⁷⁰ MNL OL, DL 78629, MNL OL, DL 78630, *Zichy-család okmánytára* V, str. 400-403, Mažuran, *Povijesni izvori*, str. 330-331, *Zsigmondkori oklevéltár* II, prvi dio, str. 445, br. 3714, Wertner, "Családtörténeti adalékok. I. Az első Kórogyiak", str. 170.

¹²⁷¹ MNL OL, DL 78630, *Zsigmondkori oklevéltár* II, prvi dio, str. 461, br. 3837, *Zichy-család okmánytára* V, str. 401-403.

¹²⁷² MNL OL, DL 78629, *Zichy-család okmánytára* V, str. 400-401.

¹²⁷³ MNL OL, DL 78630, *Zichy-család okmánytára* V, str. 401-403.

¹²⁷⁴ Posjed se nalazio u blizini današnjeg mjesta Ivanka (Engel, MKV).

¹²⁷⁵ MNL OL, DL 11643, *Zsigmondkori oklevéltár* XII, str. 129, br. 299, Csánki, *Magyarország történelmi földrajza* II, str. 467.

¹²⁷⁶ Engel, KMG: Cseri (Temes m., ma R.), str. 367. Ivan Zalai kao kaštelan Cserija spominje se i 1443. (MNL OL, DL 44350) te 1444. (MNL OL, DL 44373).

¹²⁷⁷ MNL OL, DL 55263.

¹²⁷⁸ MNL OL, DL 55265.

Jednako kao i u utvrdama Korodvar i Harsány, Korodski su imali kaštelane i u utvrdi Cseri u županiji Temes te u utvrdi Orljavac u Požeškoj županiji. Isprava od 9. travnja 1442. godine svjedoči kako je Julijana, udovica Nikole Himfija, predala posjed Bosilafalva (*Bosila Falwa*)¹²⁷⁹ Ivanu II. Korodskom te kaštelanima i plemićima iz mjesta Cserija na pet godina tijekom osmanlijske opasnosti.¹²⁸⁰ Ivan II. se 3. veljače 1440. godine javlja kaštelanu Cserija Ivanu Zalaiju da je vratio dio utvrde koji pripada Ivanu Harkanjskom i dao ga Ladislavu Himfiju.¹²⁸¹

O kaštelanim i njihovim zamjenicima u utvrdi Orljavac svjedoči isprava od 27. prosinca 1463. godine kada je Pavao Pakos tužio Elizabetu i Gašpara Korodškog kralju Matiji, tvrdeći da su njihovi zamjenici kaštelana iz Orljavca i podložnici iz okolice napali njegov posjed Odolja i počinili štetu u vrijednosti od 200 zlatnih florena. Kralj Matija 17. siječnja 1464. naređuje Požeškom kaptolu da provede istragu.¹²⁸²

U zbirci Kapistranovih čudesa nalazi se i događaj povezan s kaštelanom korodvarske utvrde. U zbirci pod brojem 228 i naslova *Torsio* (hrv. grč) navodi se da je kaštelan utvrde Korodvar Juraj Algyan, koji je obolio od neke bolesti koja mu je zahvatila grudno područje, putujući u Budim zajedno sa svojim gospodarom Gašparom Korodskim, zagovorom i izgovaranjem riječi Ivana Kapistrana čudotvorno ozdravio.¹²⁸³

Uz familijare i kaštelane ponekad se u povijesnim izvorima spominju i kmetovi, sluge, odnosno seljaci koji su služili velikaškoj obitelji. U izvorima su zabilježeni kao *ancillas*, *iobagiones* i *famulus*. Prvi spomen sluga i sluškinja obitelji Korodski potječe iz oporuke Grgura Korodškog iz 1290. godine, u kojemu Grgur sluge i sluškinje ostavlja kćeri Jolanti kao dio djevojačke četvrtine (*Preterea insuper absque quarta, nec ratione quarte filie sue tamquam in donum idem magister Gregorius omnes seruos suos et omnes ancillas suas...*).¹²⁸⁴

¹²⁷⁹ Csánki smješta Bosilafalvu u Krašovsku županiju. Kao posjednici navode se Himfiji (Csánki, *Magyarország történelmi földrajza* II, str. 99, 110-111). Naime, Himfiji su posjedovali Remete (1323.-1451.), koji se nalazio u središnjem južnom dijelu županije Temes, u blizini granice s Krašovskom županijom, stoga postoji mogućnost da je posjed Csánki upravo iz toga razloga svrstao u Krašovsku županiju, iako postoji i mogućnost da se posjed jedno vrijeme smatrao sastavni dijelom Krašovske, a jedno vrijeme županije Temes.

¹²⁸⁰ MNL OL, DL 55252.

¹²⁸¹ MNL OL, DL 55195.

¹²⁸² MNL OL, DL 33505, Mažuran, *Srednjovjekovni i turski Osijek*, str. 79-80.

¹²⁸³ Andrić, „Posljednji plemići Korodski i čudesa sv. Ivana Kapistrana“, str. 130-131 (prijepis i prijevod isprave), 272, 286.

¹²⁸⁴ *Hazai okmánytár* VI, str. 371-372.

Radilo se o 16 sluga i sluškinja: *Quorum nomina sunt hec. Cosmas cum vxore sua Powa nomine et cum duobus filys suis et duabus filiabus suis. Item Paulus cum uxore sua Chepke nomine et cum quatuor filiabus suis. Item Chydboy cum uxore sua Mogdolna nomine cum duobus filys suis.*

Već su tada sluge i sluškinje dolazile iz istih obitelji, što ukazuje na to da je od samih početaka povijesti obitelji više članova iste obitelji bilo u njihovoj službi.

Petar, sin Ivana, službenik Filipa V. Korodškog (*Petrus filius Johannis famulus magistri Philpus de Korogh*) spominje se 18. svibnja 1408. godine kao međaš posjeda Baja i Kneževo (*Lak*) u Baranjskoj županiji, u parnici između Ladislava Totoša Batmonoštorskog i Nikole Gorjanskog, te ujedno ulaže prigovor prilikom razgraničenja.¹²⁸⁵

Podložnici (*iobagiones*) Filipa V. i Stjepana II. Korodškog, njih 45 s posjeda Lepeth, Ófalu, Szamáros (*Zamarus*) i Szélkut (*Zelkuth*) spominju se 16. studenog 1426. godine,¹²⁸⁶ kada su se zajedno sa svojim gospodarima sukobili s cikadorskim opatom Emerikom, te ponovno 5. ožujka 1430.¹²⁸⁷

Kaštelan Cserija Grgur Horvat¹²⁸⁸ 1. studenog 1443. godine obavještava kako su jobagionu¹²⁸⁹ Ivana II. Korodškog iz Slobodne Vlasti (*Szabadfalu*) ukrali konja rudari iz južnih dijelova regije. Uz to se navodi kako su rudari iz južnih dijelova regije bili nasilni prema rudarima iz Cserija.¹²⁹⁰ Pretpostavka je da se radilo o području južnog dijela Kraljevstva, točnije o području južno od županije Temes, stoga su rudari vjerojatno dolazili iz županije Arad, Zaránd ili Bihar.

Služba prokuratora, odnosno sudskih zastupnika zabilježena je još 1416. godine, kada se Filip V. Korodški preko zastupnika Blaža, sina Emerika Držanica,¹²⁹¹ 4. rujna pridružio ugarskim i slavonskim velikašima i prelatima u skupljanju otkupnine od 65 000 zlatnih florena za Ivana Morovićkog i druge velikaše koje su Osmanlije zarobili u Bosni 1415. godine.¹²⁹² Navedeni slučaj s Blažem Držancem ide u prilog tezi da su Korodški za svoje službenike uzimali pripadnike nižeg plemstva s prostora na kojem su se nalazili i njihovi posjedi, o čemu

¹²⁸⁵ MNL OL, DL 78834, *Zichy-család okmánytára* V, str. 540.

¹²⁸⁶ MNL OL, DL 11873, *Zsigmondkori oklevéltár* XIII, str. 447-448, br. 1359, Csánki, *Magyarország történelmi földrajza* III, str. 439, 449, 451.

¹²⁸⁷ MNL OL, DL 12218.

¹²⁸⁸ Engel, KMG: Cseri (Temes m., ma R.), str. 367.

¹²⁸⁹ Pod pojmom jobagiona u ovom se razdoblju podrazumijevao seljak, odnosno kmet koji je obrađivao zemlju. Jobagioni (lat. *iobagiones*, mađ. *jobbágyok*) su naziv za pripadnike različitih skupina stanovništva u srednjem vijeku. U 12. i prvoj polovici 13. stoljeća pojam se koristio za plemiće koji su obnašali najvažnije državne položaje, a kasnije su se oni nazvali barunima kraljevstva. *Iobagiones castri* (gradokmetovi) bili su slobodni ljudi, oslobođeni plaćanja poreza, a u zamjenu za vojnu službu u kraljevskim utvrđenim gradovima dobivali su povlastice i zemlju. Pojam jobagiona koristio se i za kmetove (zavisne seljake). Tako od ranog 14. stoljeća pripadnici seljaštva definiraju se terminom *jobagio* (hrv. kmet). Latinski termin jobagio potječe od mađarskog termina *jobbágy*, koji označava osobu koja je bolja od sebi ravnih (mađ. *jobb*, hrv. *bolji*). Pretpostavka je da je definicija proizašla iz činjenice da je termin prvo korišten za seljake koji su držali posjed čije je obrađivanje bilo dovoljno za izdržavanje jedne obitelji.

„Jobagioni”, *Hrvatska enciklopedija*, mrežno izdanje. Leksikografski zavod Miroslav Krleža, <https://www.enciklopedija.hr/clanak/jobagioni>, Damir Karbić, “Društvo: seljaštvo (razvoj, vrste, gospodarska uloga)”, *Vrijeme sazrijevanja, vrijeme razaranja. Hrvatske zemlje u kasnom srednjem vijeku* (Zagreb 2019), Marija Karbić (ur.), 55-61, str. 57.

¹²⁹⁰ MNL OL, DL 44355, Csánki, *Magyarország történelmi földrajza* II, str. 349.

¹²⁹¹ Prezime dolazi od toponima Derzs (Držanica), odnosno Ivankovo.

¹²⁹² MNL OL, DL 71377, MNL OL, DL 43338, *Zsigmondkori oklevéltár* V, str. 599-600, br. 2255, Fejér, CD X/8, str. 564-569.

svjedoče i parnice iz 1424. godine. Tijekom 1424. godine parnica između Ladislava, sina Ladislava Totoša Batmonoštorskog sa zastupnikom Nikolom de Besenew, i Filipa V. sa zastupnikom Blažom Hermanom odgađa se dva puta. Prvi put 19. veljače 1424. godine, kada je kao razlog sukoba naveden posjed Baja u Baranjskoj županiji,¹²⁹³ a drugi put 20. veljače 1424. godine.¹²⁹⁴ Sudac Stjepan Kompolt ponovno je 12. lipnja 1424. godine odgodio parnicu između Ivana, sina Ladislava Totoša Batmonoštorskog sa zastupnikom Tomom de Besenew, i Filipa V. sada sa zastupnikom Antunom de Nagfalu.¹²⁹⁵ Antun de Nagfalu bio je i kasnije zastupnik Korodških, odnosno zastupnik i drugih članova obitelji. Sudac Stjepan Kompolt odgodio je 4. lipnja 1424. godine parnicu sada između Stjepana II., čiji je zastupnik bio Antun de Nagfalu, i Stjepana Salapha, sina Lovre Čeminskog, sa zastupnikom Jurjem de Thellj.¹²⁹⁶ Familijar Filipa V. i Stjepana II. Korodškog Nikola Ewz (*Nicolaus ... Ewz familiar Philpus et Stephani de Korogh*) spominje se 14. studenog 1425. godine u ispravi Pečuškog kaptola, a radilo se o prosvjedu protiv uvođenja Ivana Morovićkog u posjed Branjin Vrh (*Baranyawar*) u Baranjskoj županiji. U ispravi se svi koji su uložili prosvjed pozivaju pred sud.¹²⁹⁷ Nikola Ewz nastupao je u ime Filipa V. i Stjepana II. Korodškog.

David Herman, kaštelan utvrde Korodvar, i Blaž Herman, zastupnik Korodških na sudu, potjecali su iz iste loze Hermanskih. Engel navodi kako su pripadnici obitelji Herman bili kraljevski ljudi, odnosno službenici, prilikom upisa Stjepana I. Korodškog u posjede Cseri (1387.) i Kosvár (1392.).¹²⁹⁸ Što se tiče uvođenja Stjepana I. u posjed Cseri spominju se Ivan, sin Martina Herman, i Benedikt Herman, kao i Juraj, sin Benedikta Držanica (*de Dersfalwa*), koji je pripadao obitelji čiji su članovi također bili u službi Korodških.¹²⁹⁹ U ispravi u kojoj Stjepan I. 1392. godine dobiva utvrdu Kosvár, Iwachon de Herman spominje se kao svjedok prilikom uvođenja Stjepana I. i njegovih sinova u posjed.¹³⁰⁰

¹²⁹³ MNL OL, DL 79856, *Zsigmondkori oklevéltár* XI, str. 73, br. 173.

¹²⁹⁴ MNL OL, DL 79857, *Zsigmondkori oklevéltár* XI, str. 76, br. 182.

¹²⁹⁵ MNL OL, DL 79897, *Zsigmondkori oklevéltár* XI, str. 276, br. 684.

Kako su prezimena zastupnika ukazivala na mjesto odakle dolaze, moguće je da se u prezimenu de Nagfalu radi o mjestu Nagyfalu u Vukovskoj županiji. Mjesto se nalazilo u blizini Semeljaca, danas pustara (Bösendorfer, *Crtice iz slavonske povijesti*, str. 336). Time se još jednom potvrđuje da su Korodški za svoje zastupnike birali lokalno stanovništvo.

¹²⁹⁶ MNL OL, DL 11672, *Zsigmondkori oklevéltár* XI, str. 255-256, br. 638.

¹²⁹⁷ MNL OL, DL 49043, *Zsigmondkori oklevéltár* XII, str. 475-477, br. 1247.

¹²⁹⁸ Engel, Rukopis: Hermán, str. 82-83.

¹²⁹⁹ MNL OL, DL 7293, Ortway, Pesty, *Oklevelek Temesvármegye* I, str. 153-155.

¹³⁰⁰ MNL OL, DL 7765, Mažuran, *Povijesni izvori*, str. 98-99.

4.2.1. Zaključak

Obitelj Korodški je kao i svaka druga plemićka obitelj imala svoje službenike, familijare i sluge, koji su u povijesnim izvorima bilježeni na različite načine (*familiaris, famulus, castellanus, ancillas, iobagiones*). Oni su obnašali važne funkcije koju su im članovi obitelji Korodški dodjeljivali. Familijari i jobagioni u povijesnim su izvorima najčešće bilježeni u kontekstu sukoba i nasilja, odnosno vezano za uništavanje nekih posjeda, tužbi zbog istoga i slično.

U važnijim utvrdama kao što su Korodvar, Orljavac, Harsány i Cseri Korodški su imali svoje kaštelane (*castellanus*), koji su ponekad obnašali i dužnost prokuratora, čija je jedna od zadaća bila i upravljanje imovinom, u ovom slučaju utvrdom (korođvarski kaštelani 1367. godine označeni i kao prokuratori). Oni su imali administrativnu funkciju i vojnu vlast nad utvrdama. Na sudu su Korodške zastupali njihovi zastupnici, ponekad nazvani i prokuratori. Kako su imena i prezimena službenika Korodških poznata, može se zaključiti da su svoje službenike birali iz redova nižeg, lokalnog plemstva, odnosno s područja gdje se nalazila najveća koncentracija njihovih posjeda (Vukovska županija) na što upućuju njihova prezimena koja dolaze od toponima za određena mjesta ili utvrde u Vukovskoj županiji, kao što su Herman, Vasadi, Nagfalu, Držanica.

Ako se uzme u obzir da su David Herman, kaštelan utvrde Korodvar, i Blaž Herman, zastupnik Korodških na sudu, dolazili iz iste obitelji, može se potvrditi činjenica da je više članova iste obitelji bilo u službi Korodških. Osim Davida i Blaža Hermana, u ispravama se spominju i neki drugi pripadnici iste obitelji te se može zaključiti da je više članova obitelji Herman bilo u službi Korodških. Osim obitelji Herman, nekoliko službenika obitelji Korodški dolazilo je iz obitelji Držanica, Oroszi, Borrobai, Szőlősi. Familijari Korodških obnašali su kasnije i dužnost familijara drugih plemićkih obitelji. Tako je poznat primjer Franka Táncosa, koji je 1459. godine bio familijar Gašpara Korodškog, a 1461. godine bio je u službi Gorjanskih.

Na primjeru Davida Hermana vidljivo je da su i službenici Korodških, jednako kao i sami Korodški, sudjelovali u dinastičkim sukobima i nemirima na strani kraljica i Žigmunda Luksemburškog, zbog čega su kasnije nagrađivani posjedima.

Zabilježeni su i poslovi koje su Korodški obavljali sa svojim familijarima. Tako primjerice Filip V. i sin mu Ivan II. 1425. godine zalažu jedan od svojih posjeda kaštelanu utvrde Korodvar, Blažu, sinu Emerika de Vasadi, koji im je posudio određeni iznos novca.

4.3. Sukob s cistercitima

Kao vlasnici većeg dijela Osijeka, Korodski su se radi osječkih prihoda i posjeda Kuni, smještenog u Vukovskoj županiji,¹³⁰¹ tijekom dva stoljeća sukobljavali s cistercitskom opatijom iz Cikádora, smještenoj u Tolnanskoj županiji. Korodskima su osječki prihodi bili iznimno važni, posebice u razdoblju od sredine 14. stoljeća kada su postali vlasnici samoga grada.

Cisterciti su odigrali važnu ulogu u vjerskom, prosvjetnom, kulturnom i gospodarskom životu čitavog Podunavlja, a svoj su trag ostavili i u Osijeku kao vlasnici određenih osječkih prihoda.¹³⁰² Posjedi opatije Cikádor protezali su se od obale rijeka Dunava i *Sarviza* te su bili podvrgnuti stalnim poplavama, zbog čega su cisterciti isušili bare i uredili tlo.¹³⁰³ Kako bi lakše upravljali svojim posjedima, na području današnje osječke Tvrđe podigli su skelu na visini od 90 metara, *postavili stražu te ubirali skelarinu od prolaznika, od blaga, od tovara*.¹³⁰⁴ Oko skele se razvilo selo u kojem se trgovalo različitim robom. Nastao je i trg te su cisterciti uz prihode od brodarine, ubirali i tržnu maltu.¹³⁰⁵ Osječki prihodi spominju se 1196. godine, što čini prvu vijest o srednjovjekovnom Osijeku.¹³⁰⁶ Prihodi na koje je opatija imala pravo, očito se nisu rado plaćali jer kralj Emerik u ispravi objavljenoj 1196. godine navodi da svi koji dovoze i prodaju robu na osječkoj tržnici, bez obzira tko su i odakle dolaze, moraju plaćati brodarinu i tržnu maltu, a zbog aktivnog i neprestanog prometa robom prihodi su bili veliki.¹³⁰⁷ Plaćanju poreza posebno su se odupirali *Izmajeleti* (Izmaelićani, Saraceni) i *Bisseni* (Pečenezi).¹³⁰⁸ Osim na pozivanje na plaćanje poreza, kralj Emerik potvrdio je cikadorskoj

¹³⁰¹ Južno od Tenje, jugoistočno od Osijeka, danas pustara (Engel, MKV, Csánki, *Magyarország történelmi földrajza* II, str. 328).

¹³⁰² Sršan, *Povijest Osijeka*, str. 18.

Opatija Cikádor pripadala je cistercitskom redu, kao novom redu u Katoličkoj crkvi (*Ordo cisterciensis*) osnovanom 1098. godine u Burgundiji u Francuskoj. Ime su dobili prema prvom sjedištu, samostanu Cîteaux, kojeg je osnovao Robert de Molesmes. Geografski, cikadorski se samostan nalazio u blizini sela Szék kod Báttaszéka u Mađarskoj, no danas više ne postoji.

Više o cistercitima: Emilia Jamroziak, *The Cistercian Order in Medieval Europe 1090-1500* (London – New York 2013), Sršan, *Povijest Osijeka*, str. 18, Andrić, „Korodski”, str. 633, Bösendorfer, *Crtice iz slavonske povijesti*, str. 294, isti, „Parba radi osječke carine”, str. 366, „Cisterciti“, *Hrvatska enciklopedija*, mrežno izdanje. Leksikografski zavod Miroslav Krleža, <https://www.enciklopedija.hr/natuknica.aspx?ID=11961>.

¹³⁰³ Sršan, *Povijest Osijeka*, str. 19.

¹³⁰⁴ *Bilješke za radove o povijesti Osijeka*, HR-DAOS-1281, 1941/1957, kutija br. 4.

¹³⁰⁵ O osječkoj carini pisao Bösendorfer, *Crtice iz slavonske povijesti*, str. 302-304.

¹³⁰⁶ *Bilješke za radove o povijesti Osijeka*, HR-DAOS-1281, 1941/1957, kutija br. 4.

¹³⁰⁷ Mažuran, *Grad i tvrđava Osijek*, str. 9.

¹³⁰⁸ *Bilješke za radove o povijesti Osijeka*, HR-DAOS-1281, 1941/1957, kutija br. 4.

Činjenica da je postojao veći broj izmaelitskog i pečeneškog naroda u Pečučkoj biskupiji (i s jedne i s druge strane rijeke Drave) povezuje se s prebivalištem Crnih Mađara, koji su se nastanili na području Pečuške biskupije. Pečuška biskupija osnovana je 1009. godine, a njezino se osnivanje dovodi u vezu s oružanom pobjedom kralja

opatiji pravo na ubiranje prihoda od dvije trećine osječke brodarine i prihoda od tržnice, odnosno sajma u Osijeku,¹³⁰⁹ koje je opatiji dao Geza II.¹³¹⁰

Najraniji dokument koji povezuje Osijek i obitelj Korođski je isprava budimskog palatina od 7. prosinca 1351. godine,¹³¹¹ koja svjedoči o sukobu cikadorskog opata Tome i sinova Filipa III. Korođskog Filipa IV. i Ladislava II.¹³¹² Sukobili su se oko posjeda Kuni i dvije trećine osječkih prihoda, od brodarine i tržne malte (*in facto possessioni Kuony ac duabas partibus tributi portus fluvii Draue et thelonii in possessione Ezeek...*),¹³¹³ koje su Filip IV. i Ladislav II. pokušali prisvojiti.¹³¹⁴ Opata Tomu zastupao je Nikola, župnik iz Széka,¹³¹⁵ a s Korođskima su se nagodili pred palatinom Nikolom Gilettyjem.¹³¹⁶ Cikadorskoj opatiji potvrđeno je pravo na spomenute prihode, a Filip IV. i Ladislav II. obvezali su se na plaćanje štete od 50 maraka ukoliko ponovno pokušaju opatiji preoteti njihova prava.¹³¹⁷

U to je vrijeme udio u posjedu Osijeka imao i titelski prepošt i kardinal Gillermus, koji je svoja posjednička prava 23. kolovoza 1353. godine dao u zakup Filipu IV., Ladislavu II. i Stjepanu I.¹³¹⁸ Nakon zakupa Osijeka, slijede daljnji sukobi s cikadorskom opatijom,¹³¹⁹ jer se

Stjepana u Ugarskoj nad Crnim Mađarima i njihovim obraćanjem na kršćanstvo 1008. godine (Gyula Kristó, „Crni Mađari i osnivanje Pečuške biskupije”, *Scrinia Slavonica* 1 (2001), 433-440, str. 436-440).

¹³⁰⁹ MNL OL, DL 4157, Sršan, *Povijest Osijeka*, str. 14-15, Ivan Kukuljević Sakcinski, *Codex diplomaticus regni Croatiae, Slavoniae et Dalmatiae*, *Diplomatički sbornik Kraljevine Hrvatske s Dalmacijom i Slavonijom*, II (Zagreb 1876), str. 180, Fejér, CD II, str. 303-304, *Bilješke za radove o povijesti Osijeka*, HR-DAOS-1281, 1941/1957, kutija br. 4, Smičiklas, CD II, str. 280.

¹³¹⁰ MNL OL, DL 4157, Bösendorfer, „Parba radi osječke carine“, str. 372-373, Fejér, CD X/7, str. 187-189.

¹³¹¹ MNL OL, DL 4157, Bösendorfer, „Parba radi osječke carine“, str. 370, Wertner, „Családtörténeti adalékok. I. Az első Kórógyiak“, str. 170.

Fejér, CD VIII/4, str. 541-543, Fejér, CD IX/2, str. 15 – istu ispravu svrstava u 1341. godinu, što nije točno.

¹³¹² MNL OL, DL 4157, Bösendorfer, „Parba radi osječke carine“, str. 370, Fejér, CD VIII/4, str. 541-543, IX/2, str. 15.

¹³¹³ MNL OL, DL 4157, Bösendorfer, „Parba radi osječke carine“, str. 370, Fejér, CD VIII/4, str. 541-543, IX/2, str. 15.

¹³¹⁴ MNL OL, DL 4157, Bösendorfer, „Parba radi osječke carine“, str. 370, Fejér, CD VIII/4, str. 542-543, Wertner, „Családtörténeti adalékok. I. Az első Kórógyiak“, str. 170, Danijel Jelaš, *Gradovi donjeg međurječja Drave, Save i Dunava u srednjem vijeku* (Slavonski Brod 2020), str. 72.

¹³¹⁵ Bösendorfer, *Crtice iz slavonske povijesti*, str. 302.-303.

¹³¹⁶ Bösendorfer ga navodi kao Nikolu Giletija (*Bilješke za radove o povijesti Osijeka*, HR-DAOS-1281, 1941/1957, kutija br. 4).

¹³¹⁷ MNL OL, DL 4157, Bösendorfer, „Parba radi osječke carine“, str. 370, Fejér, CD VIII/4, str. 542-543, Wertner, „Családtörténeti adalékok. I. Az első Kórógyiak“, str. 170.

¹³¹⁸ MNL OL, DL 41220, Nagy, *Anjoukori okmánytár* VI, str. 108-109, Fejér, CD IX/7, str. 41, 123-124, Wertner, „Családtörténeti adalékok. I. Az első Kórógyiak“, str. 170, spominje i Sršan u *Povijest Osijeka*, str. 24.

¹³¹⁹ U ispravi kralja Emerika iz 1196. godine, pozivajući se na isprave svojih prethodnika Stjepana III. (1162.-1172.) i Bele III. (1173-1196), Emerik cistercitskoj opatiji Cikador potvrđuje pravo ubiranja osječke brodarine i tržišnih troškova, koje je opatija dobila još za vrijeme Geze II. Naime, Geza II. osnovao je opatiju Cikador 1142. godine, a kako je vladao do 1162. godine, smatra se da je u tom razdoblju opatija dobila pravo ubiranja osječkih prihoda. Prije toga, prihodi su pripadali kralju, koji ih se tom prilikom odrekao u korist novoosnovane opatije. Tom odredbom opatija Cikador nije postala posjednik i vlasnik Osijeka, već samo uživatelj njezinih prihoda. Nije sačuvana isprava iz 1196. godine, ali je sačuvana isprava Ladislava Gorjanskog od 9. lipnja 1454. koja sadržava ulomke isprave iz 1196. godine.

obitelj Korođski nije držala danog obećanja. Tako se ponovno pred palatinom Nikolom 8. veljače 1353. godine s jedne strane našao cikadorski opat Toma, dok su se s druge strane našli Filip IV. i Ladislav II. Korođski. Korođski su ponovno pokušali preuzeti osječke prihode, no opat Toma privilegijom kralja Andrije II. dokazuje da na to pravo ima opatija Cikádor. Filip IV. i Ladislav II. ponovno priznaju pravo opatiji na dvije trećine prihoda od dravske brodarine i osječke tržne malte, ali ne i na cestarinu za koju su smatrali da je njihovo pravo.¹³²⁰

Da su Korođskima osječki prihodi bili iznimno važni ukazuje i činjenica da su se sukobi s cikadorskom opatijom nastavili i u sljedećem stoljeću, za vrijeme Ivana II. i njegovog sina Gašpara. Tako je početkom 15. stoljeća sazvana nova parnica u koju je ovog puta bio uključen i kralj Žigmund Luksemburški. Obitelj Korođski bila je u dobrim odnosima sa Žigmundom, vojno su ga pomagali u kriznim situacijama, te su se vjerojatno nadali da će, obraćajući se njemu, imati više uspjeha.¹³²¹ Žigmund Luksemburški formirao je 3. listopada 1429. godine plemićko vijeće Baranjske županije koje je trebalo ispitati cijeli slučaj. Na čelu plemićkog vijeća bio je kraljev prokurator Nikola Bocskai, a cilj formiranja vijeća bio je proučavanje starih privilegija cikadorske opatije radi utvrđivanja zakonskog prava ubiranja prihoda u Osijeku. Plemićko vijeće činili su mačvanski banovi Petar Čeh Levanjski i Stjepan Iločki te cikadorski opat Emerik.¹³²² Nikola Bocskai javio je kralju da je pravo opatije Cikador sumnjivo, zbog čega je kralj sazvao novu parnicu i pozvao učenog svećenika Lovru de Kajmat da i on prouči stare spise cikadorske opatije. On je tvrdio da opatiji pripada pravo ubiranja osječke brodarine i tržne malte još iz razdoblja kraljeva Geze II., Stjepana III. i Bele III., dok je to pravo potvrđeno i poveljom iz 1196. godine.¹³²³ Stoga je na parnici održanoj 17. studenog 1429. godine vijeće zajednički utvrdilo da su spomenuti prihodi u Osijeku zakonsko pravo cikadorske opatije, odnosno cikadorskog opata.¹³²⁴

Tijekom 1453. i 1454. godine sukobio se Ivan II. Korođski zajedno sa sinom Gašparom, s cikadorskom opatijom iz istih razloga kao i ranije.¹³²⁵ U ime cikadorskog opata Emerika,

MNL OL, DL 4157, Sršan, *Povijest Osijeka*, str. 13, Mažuran, *Srednjovjekovni i turski Osijek*, str. 50. Josip Bösendorfer navodi kako je opatija osnovana 1143. godine. *Bilješke za radove o povijesti Osijeka*, HR-DAOS-1281, 1941/1957, kutija br. 4, Mažuran, *Grad i tvrđava Osijek*, str. 9.

¹³²⁰ MNL OL, DL 4157, Bösendorfer, „Parba radi osječke carine“, str. 371, Fejér, CD IX/2, str. 271-272.

... filii Magistri Philpus de Korogh praemissas duas partes tributorum fori et portus de aliisque tributis vice sua eisdem fratri Thomae Abbati, et suo conuentui iuxta continentiam dicti sui priuilegii perpetuo dare, et administrare facere tenerentur.

¹³²¹ Bösendorfer, „Parba radi osječke carine“, str. 367.

¹³²² MNL OL, DL 4157, Bösendorfer, „Parba radi osječke carine“, str. 372-373, Fejér, CD X/7, str. 187-188.

¹³²³ Bösendorfer, „Parba radi osječke carine“, str. 367.

¹³²⁴ MNL OL, DL 4157, Smičiklas, CD II, str. 180, Fejér, CD II, str. 303-304, CD X/7, str. 187-189, Sršan, *Povijest Osijeka*, str. 14-15, Bösendorfer, „Parba radi osječke carine“, str. 372-373, Fejér, CD X/7, str. 187-189.

¹³²⁵ MNL OL, DL 4157, Andrić, Čoralić, „Korođski, Ivan II.“, str. 636.

Albert de Lukafalva podnio je tužbu ugarskom palatinu Ladislavu Gorjanskom 6. listopada 1453. godine navodeći da su mačvanski ban Ivan II. Korođski i njegov sin Gašpar zadržali prihode od dravskog prijelaza i tržne malte te posjeda Kuni, dok od prikupljenog novca opatovima ljudima daju onoliko koliko oni to žele.¹³²⁶ Kako bi dokazao pravo na prihode priložio je presude Pečvaradinskog kaptola, sve istog sadržaja, ali različitih datuma, te razne druge presude, kao što su isprave od 7. prosinca 1351. i 8. veljače 1353. godine.¹³²⁷ Zastupnik bana Ivana II. i Gašpara, Petar Poroszlo uvjerio je palatinski sud u činjenicu da cikadorska opatija ima pravo na dvije trećine osječkih prihoda od dravske luke i prihode od tržnice (od tjedne kupovine/prodaje) koje nije osporeno, dok na cestarinu nemaju pravo jer je to pravo Ivana II. i Gašpara Korođskog, kao i pravo na jednu trećinu spomenutih prihoda.¹³²⁸ Na temelju prethodne isprave, Albert de Lukafalva, ovlašten od Pečvaradinskog konventa, a na zahtjev palatina Nikole Gorjanskog, ovlastio je brata Martina, kustosa Pečvaradinske crkve, da uvede opatiju u njezino pravo.¹³²⁹ Martin se 7. veljače 1454. godine sastao s kraljevskim poslanikom i posjednicima susjednih zemalja¹³³⁰ te uveo opatiju u posjed, o čemu je 21. veljače 1454. godine izvijestio Pečvaradinski konvent.¹³³¹ Martin je naveo kako se na posjedu Osijeka nalazi luka Drava te je na tome mjestu sazvaio susjede međaše i pred njima uveo cikadorsku opatiju u posjed dviju trećina prihoda od osječke luke (prihodi od brodarine) i tržnice te je istaknuo kako u svim danima u tjednu cikadorska opatija ima pravo na tržnici postavljati uvjete za prodaju i kupovinu među svim ljudima, ali nema pravo na ubiranje cestarine.¹³³²

Prokurator cikadorskog samostana 1. svibnja 1454. godine ponovno ustaje protiv bana Ivana II. i sina mu Gašpara, čiji je zastupnik bio Petar Poroszlo, koji navodi kako Korođski nisu preotimali dvije trećine od osječkih prihoda, već su samo ubirali jednu trećinu, što je njihovo pravo, kao i pravo na cestarinu.¹³³³ Palatin Ladislav Gorjanski izdao je u Budimu 9. lipnja 1454. godine povelju kojom je opatiji potvrdio gore spomenuta prava – pravo na posjed Kuni i na dvije trećine osječkih prihoda, dok je Korođskima potvrdio pravo na jednu trećinu

¹³²⁶ Sršan, *Povijest Osijeka*, str. 23.

¹³²⁷ MNL OL, DL 4157, Bösendorfer, *Crtice iz slavonske povijesti*, str. 303.-304, isti, „Parba radi osječke carine”, 367, 372-377.

¹³²⁸ MNL OL, DL 4157, Mažuran, *Srednjovjekovni i turski Osijek*, str. 74-75, Bösendorfer, *Crtice iz slavonske povijesti*, str. 304, „Parba radi osječke carine“, str. 375 (367-368.)

...*due partes ipsorum tributorum fori in possessione Ezeek vocata, habiti, et tributis portus fluii Draue ibidem existens, in die fori et aliis diebus infra septimanam a mercatoribus ementibus et vendentibus et ab aliis cuiusvis status et condicionis hominibus, in ipsam possessionem Ezeek venientibus, a quibus congruit, exigende, excepto tributo vie, prefatis domino abbati et sue ecclesie de Chykador restatui...*

¹³²⁹ MNL OL, DL 4157, Bösendorfer, „Parba radi osječke carine“, str. 375-376, 368.

¹³³⁰ Bösendorfer, „Parba radi osječke carine“, str. 368.

¹³³¹ MNL OL, DL 4157, Bösendorfer, „Parba radi osječke carine“, str. 376, isti, *Crtice iz slavonske povijesti*, 304.

¹³³² MNL OL, DL 4157, Bösendorfer, „Parba radi osječke carine“, str. 376.

¹³³³ MNL OL, DL 4157, Bösendorfer, „Parba radi osječke carine“, str. 374-375, 367.

spomenutih prihoda te na prihode od cestarine.¹³³⁴ Presuda palatinskog suda govori da je tužba opatije Cikádor ipak bila osnovana jer su Korođski prisvajali prihode koji su pripadali opatiji, te su sumnjali da bi ih Korođski mogli izvesti iz prihoda, pa su se na neki način htjeli osigurati. Vjerojatno su se Korođski, kao vlasnici Osijeka, smatrali zaslužnima za povećanje prihoda od brodarine, tržnice i cestarine, prvenstveno jer su oni pomogli Osijeku da se uzdigne na jednu novu gospodarsku, ekonomsku, kulturnu i političku razinu te su prihode pokušavali zadržati za sebe.

Sukob Korođskih s cikadorskom opatijom pokazuje da Osijek za obitelj nije bio važan samo kao rezidencijalno i posjedovno središte, nego i kao izvor konkretne gospodarske dobiti. Brodarina, tržna malta, cestarina i prihodi vezani uz promet preko Drave činili su Osijek jednim od najvažnijih gospodarskih uporišta obitelji. Višestoljetni spor s opatijom pokazuje i granice velikaške moći: iako su Korođski bili gospodari većeg dijela Osijeka i imali snažan politički položaj, morali su se suočiti sa starijim pravima crkvene ustanove, potvrđenima kraljevskim povlasticama i sudskim presudama. Taj spor stoga nije samo lokalna parnica oko prihoda, nego primjer sukoba između velikaške posjedovne ekspanzije i institucionalno zaštićenih prava Crkve. U širem smislu, on potvrđuje gospodarsku vrijednost Osijeka i objašnjava zašto je upravo taj prostor postao jedno od središta političkog, posjedovnog i simboličkog identiteta Korođskih.

¹³³⁴ MNL OL, DL 4157, Bösendorfer, „Parba radi osječke carine”, str. 372, Sršan, *Povijest Osijeka*, str. 23, Bösendorfer, *Crtice iz slavonske povijesti*, 304.

5. ZAJEDNIČKI SIMBOLI, IME, TRADICIJA I KULT

Identitet obitelji Korođski manifestira se u korištenju zajedničkog imena i simbola, grba, mjesta ukopa te postojanja vjerskog života općenito.

Od drugih plemićkih obitelji Korođski su se razlikovali imenom u povijesnim izvorima. Od sredine do kraja 13. stoljeća prevladava korištenje patronimika, kada su se članovi obitelji definirali kao Kletovi nasljednici, a potom kao sinovi Filipa I., Kletova sina. Nakon izgradnje utvrde Korođvar u povijesnim se izvorima od kraja 13. do druge polovice 15. stoljeća obitelj definirala prema sjedištu, odnosno glavnom posjedu obitelji, u najčešćem obliku *de Korog* i *de Korogh*.

U istom razdoblju najbliži rođaci Korođskih, obitelj Seglački definira se na isti način. U 13. stoljeću korištenjem patronimika, kada su se članovi obitelji definirali kao Kletovi sinovi, a potom i kao sinovi Ladislava I., Kletova sina, odnosno kao Kletovi nasljednici. Tijekom 14. i 15. stoljeća obitelj se u izvorima definira prema svome sjedištu, u najčešćem obliku *de Zuglak* i *de Zeglak*.

Tijekom definiranja obitelji Korođski i Seglački prema sjedištu obitelji, definiranje prema pretku nije nestalo iz upotrebe.

5.1. Grb

Pripadnost plemstvu označavala se korištenjem zajedničkog grba. Do početka 13. stoljeća grb se sastojao samo od štita,¹³³⁵ te je u tom najranijem razdoblju grbova, koje je trajalo od početka 12. do početka 13. stoljeća štit i bio grb. Kasnije su se grbu dodale kaciga, plašt, nakit ili ukras,¹³³⁶ te je tada grb dobio svoje osnovne elemente: štit, kacigu i plašt.¹³³⁷ U 13. stoljeću, kada je moć vladara ojačala, grb je dodjeljivao vladar.¹³³⁸

U vrijeme razvoja plemstva, vitezovi kao viša društvena kategorija imali su na svojim štitovima naslikane ili na pečatima urezane individualne znakove po kojima su bili prepoznatljivi. Ti su se znakovi s vremenom pretvorili u grbove, koji su se prenosili lenom (zemljišnim posjedom), ali su uglavnom bili nasljedni i bez zemljišnog posjeda. Upotreba tih simbola prvotno se javila u kraljevskim i kneževskim dinastijama, gdje je osjećaj rodovske pripadnosti bio snažno razvijen. Upotrebu simbola prepoznatljivosti usvojile su i ostale skromnije kuće te oni postaju vlasništvo obitelji koje su ulazile u redove plemića.¹³³⁹

Tijekom 14. stoljeća težište praktične uporabe grba s bojnog je polja prešlo na viteške igre, odnosno turnire. Oni su okupljali veliki broj gledatelja, a sami vitezovi koji su sudjelovali isticali su se odjećom koja ih je razlikovala od ostalih vitezova. Iz tog se razloga javljaju razni heraldički znakovi na štitovima, odjeći, kacigama i na pokrivalima konja, koji su identificirali vitezove. U 13. stoljeću pravo upotrebe grba proširilo se na gradove, općine, crkvene vlasti i crkvene dostojanstvenike, a krajem stoljeća i na udruženja te istaknute građane. U 14. stoljeću grbovi su izgubili svoje ratničko obilježje, a nestajanjem turnira i svoju primjenu u viteškim igrama. Grbovi su ostali simboli pojedinih obitelji, udruženja, gradova i država, što se zadržalo sve do današnjih dana.¹³⁴⁰

Likovi na štitu i nakitu te plaštevi grba bili su obojani. Od boja se su koristile crvena, plava, zelena i crna, dok su za kovinu (metal) bile dopuštene zlatna boja (ponekad nazvana žuta) te srebrna boja (ponekad nazvana bijela). Likovi životinja bili su najčešće obojani spomenutim bojama i kovinama. Boje u grbu koji nije obojen označavao se posebnim sustavom crta, tako da je svaka boja imala svoje crte, nacrtane na određeni način. Crvena je boja

¹³³⁵ Bartol Zmajić, *Heraldika, sfragistika, genealogija* (Zagreb 1996), str. 15, Vlasta Brajković, *Grbovi, grbovnice, rodoslovlja*, Povijesni muzej Hrvatske (Zagreb 1976), str. 9.

¹³³⁶ Zmajić, *Heraldika, sfragistika, genealogija*, str. 15, Brajković, *Grbovi, grbovnice, rodoslovlja*, str. 21.

¹³³⁷ Zmajić, *Heraldika, sfragistika, genealogija*, str. 15, Brajković, *Grbovi, grbovnice, rodoslovlja*, str. 9.

¹³³⁸ Brajković, *Grbovi, grbovnice, rodoslovlja*, str. 7.

¹³³⁹ Bloch, *Feudalno društvo*, str. 318.

¹³⁴⁰ Brajković, *Grbovi, grbovnice, rodoslovlja*, str. 8.

prikazana okomitim crtama, plava vodoravnim, zelena kosim, crna usko kvadriranim crtama, zlatna malim točkicama, a srebrna praznim poljem.¹³⁴¹

Štit je mogao biti i geometrijski podijeljen vodoravnim, okomitim i kosim crtama te raznim oblicima. Grb se mogao sastojati od narativnih likova (živi likovi, elementi i nebeske pojave, mitološka bića, umjetni likovi) te živih likova (ljudski likovi, četveronožne životinje, ptice, ribe, gmazovi, mekušci). Od ptica se isticao orao, najvažnija heraldička životinja. Na grbovima je orao najčešće prikazan kako stoji raširenih krila. Obojen je svim heraldičkim bojama, ali najčešće crnom. Umjetnim likovima u heraldici pripadaju svi oni predmeti izrađeni od strane čovjeka. Kao heraldički likovi u grbovima javljaju se kućni predmeti, odjevni predmeti, oruđe, oružje, glazba, igre, simboli svjetovne i crkvene vlasti, građevine, brodovi te slova ili riječi.¹³⁴²

Štit se rijetko javlja u samom grbu, a prikazan je različitim stiliziranim oblicima. Često se pojavljuju mali štitovi, najviše tri piramidalno raspoređena. Kaciga je također rijetka pojava u grbu. Najčešće se javlja s otvorenim ili zatvorenim vizirom okrenutim prema naprijed.¹³⁴³ Najtipičniji tipovi kacige na grbovima su: „kablasti“, turnirski i na kopču. Turnirska kaciga nastala je prilagođavanjem „kablaste“ kacige za konjaničku borbu kopljima, posebno na turnirima. Elegantnija je od „kablaste“ jer je niža i dulja, a njezin donji dio je izbočen i onemogućava protivniku da probode glavu suparnika. Turnirska se kaciga javlja u grbovima do kraja 15. stoljeća. Plaštevci su izvorno suknjeni privjesci koje su vitezovi u toplijim krajevima učvršćivali iza nakita kacige kako bi se zaštitili od vrućine. U početku su plaštevci bili kratki, dok su se kasnije produljivali, posebice kada se kaciga prestala upotrebljavati u praktične svrhe. Najstariji plaštevci prikazani su na grbovima poput letećih vrpca. Od kraja 14. stoljeća plaštevci se sve više izrezuju, a u razdoblju od renesanse do baroka definiran je današnji oblik. Boje su dobili prema bojama štita u grbu. Nakit ili ukras kacige sastojao se od raznih narativnih likova. Ako se na vrhu kacige kao ukras ne pojavljuje lik iz štita, onda se kao najčešći ukrasi javljaju grane stabala, pera, šeširi, kugle, rogovi jelena ili vola, drveni kolci u raznim oblicima, zastave, barjaci te krila, posebice orlovska. Krila su prikazana raširena na obje strane ili samo na jedno krilo, a na takvim je krilima često prikazan i poneki heraldički lik iz štita.¹³⁴⁴

U heraldici je poznat i postupak spajanja, odnosno sjedinjavanja grbova više obitelji u jednom štitu, posebno kada jedan plemić ujedini više plemićkih posjeda. Ta je pojava česta u

¹³⁴¹ Zmajić, *Heraldika, sfragistika, genealogija*, str. 23.

¹³⁴² Zmajić, *Heraldika, sfragistika, genealogija*, str. 25-30, 32, 54.

¹³⁴³ Zmajić, *Heraldika, sfragistika, genealogija*, str. 54, 59-60.

¹³⁴⁴ Zmajić, *Heraldika, sfragistika, genealogija*, str. 66-69, Brajković, *Grbovi, grbovnice, rodoslovlja*, str. 11-12.

slučajevima kada je žena donosila mužu u nasljedstvo uz posjed i grb svoga roda. Ženin se grb umetao u mužev na nekoliko načina: raskolom oba štita u dva dijela tako da bi u novi štit ušla desna polovica jednog i lijeva polovica drugog štita; umetanjem likova iz jednog grba u štit drugoga te umetanjem oba grba obitelji u jedan štit, tako da se u novom grbu pojavljuju cjeloviti grbovi dvaju štitova. Drugi način za takvo umetanje je da se u štit jedne obitelji umetao manji štit druge obitelji.¹³⁴⁵ Novi zajednički grb nastajao je najčešće tako što se štit razdijelio na 4 polja te se jednom grbu dodijelilo prvo i četvrto polje, a drugom grbu drugo i treće polje. Takav način stvaranja grbova poznat je od 16. stoljeća.¹³⁴⁶

Poznati je grb ugarske dinastije Arpadovića. Na njihovom grbu četiri jednako razmaknute vodoravne crvene grede sijeku srebrni (bijeli) štit.¹³⁴⁷ Poznati su i grbovi plemićkih i velikaških obitelji, kao primjerice Iločkih, Berislavića Grabarskih, Dežića Cerničkih i ostalih.¹³⁴⁸ Grb Iločkih jednostavan je geometrijski grb s dvije (tanke) vodoravne grede u gornjoj polovici štita.¹³⁴⁹ Grb Berislavića Grabarskih sastoji se od 6 kosih jednako razmaknutih crta, a tri srednje su crne boje, dok je ukras kacige kruna. Grb Dežića Cerničkih sastoji se od štita na kojemu je prikazan okrunjeni orao raširenih krila, a ispod njega se nalazi ruka koja drži buzdovan. U gornjem desnom kutu smještena je šesterokraka zvijezda, a u lijevom polumjesec.¹³⁵⁰ Grb obitelji Zapolja sastoji se od vuka koji stoji na zadnjim nogama, okrenut prema lijevo. U gornjem lijevom kutu nalazi se polumjesec, u donjem desnom kutu peterokraka zvijezda, a na podnožju grba planina s tri brijega.¹³⁵¹ Bojničić donosi prikaz grbova Babonića Blagajskih. Prvi grb okomito je podijeljen na dva polja. U heraldički lijevom zlatnom polju prikazan je crveni lav okrenut u lijevo, dok je desno polje zlatnom vodoravnom gredom podijeljeno u dva polja. U gornjem srebrenom polju prikazana je rascvjetala crvena ruža, a u donjem se nalaze dvije crvene i tri srebrne kose grede okrenute u heraldički desnu stranu. Drugi prikaz razlikuje se od prvoga. Štit grba podijeljen je u 4 polja. U prvom polju prikazan je crni stupajući medvjed, okrenut u heraldički lijevu stranu, koji u prednjoj nozi drži uzdignut srebrni buzdovani. U drugom i trećem polju prikazane su tri crvene i dvije srebrne kose grede, a u desnom gornjem

¹³⁴⁵ Zmajić, *Heraldika, sfragistika, genealogija*, str. 74.

¹³⁴⁶ Zmajić, *Heraldika, sfragistika, genealogija*, str. 76.

¹³⁴⁷ Stanko Andrić, „Novi prilozi istraživanju Iločkog “statuta” i srednjovjekovnog Iloka“, *Zbornik Odsjeka za povijesne znanosti Zavoda za povijesne i društvene znanosti Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti* 21 (Zagreb 2003), 83-118, str. 112.

¹³⁴⁸ Pregled grbova plemićkih obitelji i rodova donio je Ivan Bojničić u knjizi *Der Adel von Kroatien und Slavonien*. Treba spomenuti i Viktora Antona Duišina i heraldički zbornik *Zbornik plemstva u Hrvatskoj, Slavoniji, Dalmaciji, Bosni-Hercegovini, Dubrovniku, Kotoru i Vojvodini* (Zagreb 1938).

¹³⁴⁹ Andrić, „Novi prilozi istraživanju Iločkog “statuta” i srednjovjekovnog Iloka“, str. 112.

¹³⁵⁰ Karbić, *Rod Borića bana*, str. 115-116, 163.

¹³⁵¹ Bojničić, *Der Adel von Kroatien und Slavonien*, taf. 150.

kutu oba polja nalazi se crvena rascvjetala ruža. U četvrtom je polju prikazan okrunjeni, uspravni, stupajući, zlatni lav okrenut u desnu stranu, koji u jednoj prednjoj lijevoj nozi drži sablju iznad glave, a u drugoj koplje s barjakom. Iznad štita se nalaze dvije turnirske kacige. Iznad heraldički desne nalazi se uspravni crni medvjed koji u prednjim nogama drži srebrnu kapu s plavim paunovim perom. Iznad lijeve kacige nalazi se okrunjeni, uspravni, stupajući, zlatni lav okrenut u desnu stranu koji u prednjoj nozi drži sablju koplje sa crvenim barjakom.¹³⁵² Grb Gorjanskih sastoji se od zmije koja vijuga na plavom polju i u ustima drži zlatnu jabuku s križem na vrhu, a prikazan je na dva zrcalno postavljena štita ukrašena kacigama s dva različita bogata ukrasa. Između štitova nalaze se isprepleteni simboli dvaju dvorskih viteških redova: Žigmundova Zmajskog reda i češkog Reda rupca.¹³⁵³

Grb obitelji Korodški poznat je iz arheoloških i povijesnih izvora. Iznimno važni arheološki izvori za proučavanje heraldike obitelji Korodški su ulomci nadgrobnog spomenika pronađeni u Osijeku, uz franjevačku crkvu Svetog Križa.¹³⁵⁴ Poznato je da su pripadali nadgrobnoj ploči Filipa IV., sina mačvanskog bana Stjepana I. Korodškog, koji je umro 21. travnja 1394. godine, što je zapisano na samim ulomcima.¹³⁵⁵

Prvi, donji dio ulomka iskopan je 1960. godine iza apside današnje franjevačke crkve u Osijeku, na mjestu nekadašnje crkve Svetog Trojstva. Godine 1993. nakon provedenih iskapanja na istom su mjestu pronađena još dva ulomka.¹³⁵⁶ Nakon spajanja ulomaka vidljiv je izgled grba te ga je lako moguće rekonstruirati.

Kada se pronađeni ulomci spoje u ploču u središnjem je dijelu reljefno isklesan plemićki grb koji se sastojao od štita, turnirske kacige i plašta.¹³⁵⁷ Iz ulomaka je vidljivo da je štit bio podijeljen na četiri polja, od kojih su gornje lijevo i donje desno polje bili srebrne boje (prazna polja), a gornje desno i donje lijevo polje crvene boje (okomite crte).¹³⁵⁸ Gornje lijevo i donje desno polje je prazno, dok su na preostala dva polja uklesana stilizirana orlovska krila. Mažuran navodi kako je ulomak nadgrobnog spomenika isklesan od crvenog mramora, širokog 110 cm,

¹³⁵² Kekez, *Plemićki rod Babonića*, str. 205, 210.

¹³⁵³ Andrić, „Gorjanski“, str. 20.

¹³⁵⁴ Mažuran, „Ulomak nadgrobnog spomenika“, str. 197, Andrić, „Korodški“, Mažuran, *Tvrđava i grad Osijek*, str. 16, *Srednjovjekovni i turski Osijek*, str. 61.

¹³⁵⁵ Zlatko Uzelac, Marko Ambroš, „Srednjovjekovna župna crkva sv. Trojstva u Osijeku“, *Radovi Instituta za povijest umjetnosti* 38 (2014), str. 51-62, str. 57, Mažuran, *Srednjovjekovni i turski Osijek*, str. 60. Mažuran je u svom članku „Ulomak nadgrobnog spomenika iz 15. stoljeća nađen u Osijeku“ detaljno obradio prvi pronađeni ulomak, ali je krivo pretpostavio da se radi o nadgrobnoj ploči Ivana II. Korodškog, no tvrdnju je demantirao već u knjizi *Srednjovjekovni i turski Osijek* (str. 61), shvativši nakon pronađena dva ulomka da se radi o Filipu IV.

¹³⁵⁶ Mažuran, *Tvrđava i grad Osijek*, str. 16.

¹³⁵⁷ Bojničić, *Der Adel von Kroatien und Slavonien*, str. 381, 393, Neumann, „Találkozó Konstanzban“, str. 105.

¹³⁵⁸ Neumann, „Találkozó Konstanzban“, str. 105, 108, Mažuran, „Ulomak nadgrobnog spomenika“, str. 199-201. Stanko Andrić navodi kombinaciju crvene i bijele boje („Korodški“, str. 633).

visokog 85 cm i debljine 12 cm. U središnjem dijelu ploče isklesan je koso položeni plemićki grb, koji se sastoji od štita, turnirske kacige i plašta. Štit je s obje strane zaobljen, a na donjem dijelu (u podnožju) zašiljen, te pripada najpoznatijim oblicima štitova.¹³⁵⁹ Štit je visok 60 cm, a širok 51 cm. Iznad štita se nalazi turnirska kaciga prekrivena stiliziranim plaštem, koji se vidi i sa strane štita. Oko grba, na vanjskom dijelu ploče, uklesan je latinski natpis gotičkim slovima, čija visina iznosi od 8 do 10 cm.¹³⁶⁰

Prilog 2: Nadgrobni spomenika Filipa IV.¹³⁶¹

Ukras kacige na grbu Koroških je pas,¹³⁶² što je vidljivo i na ulomku nadgrobnog spomenika. Pojava psa kao motiva na štitu ili kao ukras na kacigi nije toliko učestala pojava. Pas se kao motiv na grbu i kacigi pojavljuje i kod plemićke obitelji Ungnad koja je svoje sjedište imala u Varaždinu.¹³⁶³ Njihov se grb sastojao od 4 polja, prvo i četvrto polje bili su

¹³⁵⁹ Zmajić, *Heraldika, sfragistika, genealogija*, str. 22.

¹³⁶⁰ Mažuran, „Ulomak nadgrobnog spomenika“, str. 199.

¹³⁶¹ Neumann, „Találkozó Konstanzbán“, str. 108.

¹³⁶² Neumann, „Találkozó Konstanzbán“, str. 105. Krivo navodi da se radi o spomeniku Stjepana Koroškog.

Pál Lővei (*Posuit hoc monumentum pro aeterna memoria*, I. dio, str. 81) navodi kako se radi o *Paulusu*, sinu Filipovu.

¹³⁶³ Kristof Ungnad iz Sonnegga bio je kapetan Varaždinske utvrde, a u razdoblju od veljače 1578. do 1584. hrvatsko-slavonsko-dalmatinski ban. Podrijetlom je iz stare austrijske plemićke obitelji, iz Koroške. Otac mu je

crvene boje, a drugo i treće plave boje. U prvom se polju javlja vuk, dok se u četvrtom polju pojavljuju dva srebrna psa s ogrlicama, svaki okrenut na suprotnu stranu: prvi na heraldički desnu stranu, drugi na heraldički lijevu stranu. Iznad štita nalaze se tri kacige. Na prvoj se nalazi vuk, na drugoj dva roga, a na trećoj kruni sjede dva spojena srebrna psa okrenuta na heraldički desnu stranu, ponovno s ogrlicama.¹³⁶⁴ Plemićka obitelj Kolonić¹³⁶⁵ također je imala psa kao ukras na prvoj od tri krune iznad štita. Pas je heraldički okrenut na lijevu stranu.¹³⁶⁶ Grofovi Sermage kao ukras na jednoj od dvije krune imali su hrta, odnosno lovačkog psa s ogrlicom, okrenutog na heraldički desnu stranu.¹³⁶⁷

Pas kao ukras kacige predstavlja lojalnost kralju, odnosno Ugarsko-Hrvatskoj Kruni, privrženost i vjernost, što su Korodski svojim djelovanjem zaslužili i opravdali. Brojni ratovi u kojima su sudjelovali na strani kralja, svjetovne i crkvene funkcije koje su obnašali samo su neki od pokazatelja njihova vjernog služenja Kraljevstvu.

Ivan Bojničić donosi dva prikaza grba obitelji Korodski.¹³⁶⁸ Prvi je grb iz razdoblja začetnik obitelji Kleta/Keleda, i on je poprilično jednostavna izgleda. Podijeljen je na 4 polja, od kojih su gornje lijevo i donje desno polje (1 i 4) bili crvene boje, a gornje desno i donje lijevo polje (2 i 3) srebrne boje. Na drugom prikazu grba obitelji Korodski dodana je kaciga na kojoj je postavljeno paunovo perje. Iz priloženih je slika vidljivo kako je obitelj Korodski nadodala na štit kacigu i ukrase na kacigi. Kada se promjena grba dogodila nije poznato, ali se

bio Hans Ungnad, barun i protestant, koji je obnašao najviše vojne dužnosti u Ugarsko-hrvatskoj krajini (od 1540. do 1543. obnašao je dužnost vrhovnog zapovjednika kraljevskih četa u Ugarskoj i Hrvatsko-slavonskoj krajini, a u razdoblju od 1553. do 1556. godine u Hrvatsko-slavonskoj krajini), dok je 26 godina obnašao dužnost glavnog nadvojvodina namjesnika u Štajerskoj. Kristof se istaknuo u borbama s Turcima. Car je obitelji darovao Varaždin i pripadajuće posjede s poreznim prihodima.

Géza Pálffy, „Jedan od temeljnih izvora hrvatske povijesti: pozivnica zajedničkog hrvatsko-slavonskog sabora iz 1558. godine“, *Zbornik Odsjeka za povijesne znanosti Zavoda za povijesne i društvene znanosti Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti* 23 (Zagreb 2005), 47-61, str. 56, Tatjana Radauš, „ERDÓDY“, *Hrvatski biografski leksikon* (1983–2024), mrežno izdanje. Leksikografski zavod Miroslav Krleža, <<https://hbl.lzmk.hr/clanak/erdody>>., „Ungnad“, *Arcanum*, Kézikönyvtár, A Pallas nagy lexikona. <https://www.arcanum.com/hu/online-kiadvanyok/Lexikonok-a-pallas-nagy-lexikona-2/u-1A520/ungnad-1A6BD/?list=eyJmaWx0ZXJzIjogeyJNVSI6IFsiTkZPX0xFWF9MZWhpa29ub2tfMiJdfSwgInF1ZXJ5IjogInVuZ25hZCJ9>, Nataša Štefanec, *Država ili ne. Ustroj Vojne krajine 1578. godine i hrvatsko-slavonski staleži u regionalnoj obrani i politici* (Zagreb 2011), str. 153, 199, 266-268.

¹³⁶⁴ Bojničić, *Der Adel von Kroatien und Slavonien*, taf. 142, Zdravko Rajić, *Heraldička baština prostora današnje Varaždinske županije*, diplomski rad (Zagreb 2022), str. 70.

¹³⁶⁵ Leopold Karlo Kolonić jedan je od pripadnika istoimene obitelji. Djelovao je u 17. i na početku 18. stoljeća. Sudjelovao je u Kandijском ratu 1651. godine. Tijekom 17. stoljeća obnašao je važne svjetovne funkcije. Bio je biskup Nitre, Bečkog Novog Mjesta i Győra, kardinal, kaločki i ostrogonski nadbiskup te ugarski primas. Obnašao je dužnost predsjednika ugarske Dvorske komore, bečke Dvorske komore, državni ministar i predstojnik Tajnog vijeća.

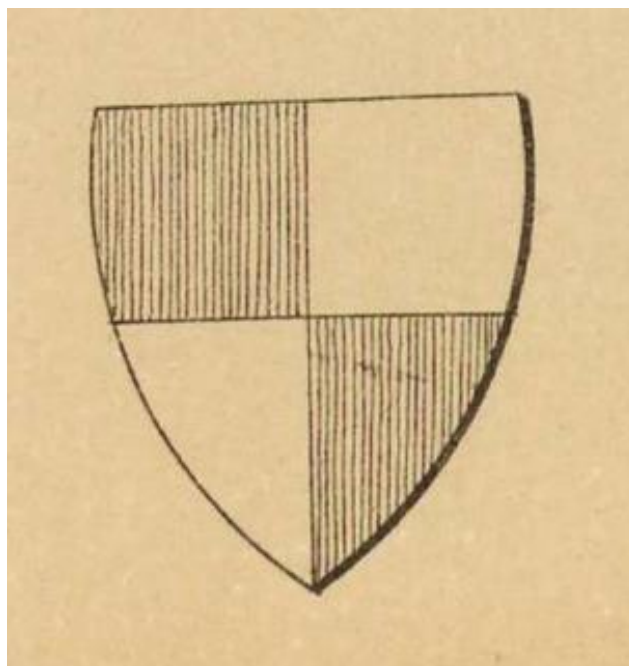
„Kolonić, Leopold Karlo“, *Hrvatska enciklopedija*, mrežno izdanje. Leksikografski zavod Miroslav Krleža, <<https://www.enciklopedija.hr/clanak/kolonice-leopold-karlo>>.

¹³⁶⁶ Bojničić, *Der Adel von Kroatien und Slavonien*, taf. 65.

¹³⁶⁷ Bojničić, *Der Adel von Kroatien und Slavonien*, taf. 121, Brajković, *Grbovi, grbovnice, rodoslovlja*, str. 54.

¹³⁶⁸ Bojničić, *Der Adel von Kroatien und Slavonien*, taf. 60.

može pretpostaviti da je do promjene došlo ili ženidbenim strategijama ili širenjem posjeda i jačanjem utjecaja, kao i utjecajem mode.

Prilog 3: Grb *Keled Genus*¹³⁶⁹

Prilog 4: Grb obitelji Korođski¹³⁷⁰

¹³⁶⁹ Bojničić, *Der Adel von Kroatien und Slavonien*, taf. 60.

¹³⁷⁰ Bojničić, *Der Adel von Kroatien und Slavonien*, taf. 66.

Jedan od najvažnijih izvora za proučavanje grba obitelji Korodški je isprava iz Konstanza¹³⁷¹ iz 1417. godine. Filip V. boravio je s kraljem Žigmundom u Konstanzu gdje se povezao s njemačkom bavarskom obitelji Castellis, kada je u svibnju 1417. godine upoznao Wilhelma, grofa od Castellisa, koji je zajedno sa svojim ocem, Leonhardom I. (1399.-1426.) i bratom Fridrikom (1426.-1428.) od vladara primio posjede radi lojalnosti caru. Susret obitelji se vjerojatno i dogodio tada, a ono što je dvije obitelji povezalo je grb. Na temelju istovjetnosti svojih grbova zaključili su da potječu od istog pretka te sklopili ugovor o nasljeđivanju.¹³⁷² Njihov ugovor nije poznat, no poznato je da je Filipov sin Ivan II. Korodški u prosincu 1434. godine boravio u Požunu gdje je upoznao bavarskog grofa Wilhelma II. (1426.-1479.), Wilhelmova sina, te su oni obnovili svoje srodstvo.¹³⁷³ Grof Wilhelm II. otputovao je na carski dvor u Požun te je, kako to kaže u ispravi od 18. prosinca, svjestan, na temelju isprava svojih roditelja i Filipa V., grofa od Castellisa i gospodara Korodvara, da njegovi krvni srodnici, koji također potječu iz plemena grofa Castellis, žive u Ugarskoj, u gradu na obali Dunava. Imajući to na umu, sa sobom je ponio sve dokumente koji bi dokazivali njihovo srodstvo. Na susretu u Požunu Wilhelm II. i Ivan II. sklopili su ugovor o međusobnom nasljeđivanju. Ako grof Wilhelm II. ili njegovi potomci umru bez nasljednika, njegovu grofoviju u Njemačkoj sa svim njezinim pripadnostima naslijedit će Ivan II. ili njegovi potomci. Ivan II. dobio je pravo koristiti titulu grofa od Castellisa, ali je bilo određeno da nema prava nad grofovijom i njezinim pripadnostima sve do izumiranja Wilhelmove loze. Istu stvar za nasljeđivanje stranke su navele i za posjede Ivana II. U ispravi se Ivan II. nazvao *Iohannes comes de Castel et dominus de Korogd*, a Wilhelm II. je preuzeo titulu Korodških i nazvao se *Wilhelmus comes de Castel et dominus de Korogd*.¹³⁷⁴

¹³⁷¹ Sabor u Konstanzu je 16. ekumenski sabor rimokatoličke crkve, nazvan i saborom jedinstva. Odvijao se u razdoblju od 1414. do 1418. godine. Sazvan je kako bi se pomoglo kršćanstvu koje je u tom trenutku bilo razdijeljeno na tri djela jer su istovremeno na vlasti bila trojica papa: rimski (pisanski) papa Grgur XII., avinjonski protupapa Benedikt XIII. te rimski protupapa Ivan XXIII. Njemački kralj Žigmund (1410.-1437.) pristao je uz papu Ivana XXIII., koji je 5. studenog 1414. u Konstanzu otvorio sabor. Iako je papa Ivan XXIII. smatrao da on treba ostati jedni pravi papa, ipak se kao jedino rješenje pokazala ostavka svih trojice papa i odabir novog – Martina V. (1417.-1431). Više o tome: August Franzen, *Pregled povijest Crkve* (Zagreb 2004), str. 192-201, Skupina autora, *Povijest 7. Razvijeni srednji vijek*, Zrinka Blažević (ur.) (2007), str. 508-514, „Council of Constance. Roman Catholicism“, *Encyclopaedia Britannica*. <https://www.britannica.com/event/Council-of-Constance>. O kanonskoj raspravi, svrgavanju papa i izboru novog više u knjizi proizašloj iz doktorske disertacije: Ansgar Frenken, *Die Erforschung des Konstanzer Konzils (1414 - 1418) in den letzten 100 Jahren* (Paderborn 1995), str. 144-176.

¹³⁷² MNL OL, DL 12649, Neumann, „Találkozó Konstanzban“, str. 105.

¹³⁷³ MNL OL, DL 12649, Neumann, „Találkozó Konstanzban“, str. 107, Bojničić, *Der Adel von Kroatien und Slavonien*, str. 93.

¹³⁷⁴ MNL OL, DL 12649, Neumann, „Találkozó Konstanzban“, str. 104, 107.

Ono što je dvije obitelji zbližilo je skoro pa identičnost grba.¹³⁷⁵ Na sastanku u Konstanzu Filip V. i Wilhelm, grof od Castellisa pokušali su razjasniti zajedničko podrijetlo te su našli poveznicu u križarskim ratovima. Wilhelm II. u ispravi od 1434. godine navodi:

„Davnih godina naši su preci grofovi Castelli krenuli iz Njemačke da brane i vojno pomažu kršćansku vjeru od nevjernih pogana, pri čemu je pred njihovim očima lebdio samo lik raskrasnog Boga, i ništa osim toga. Tijekom tih vojnih događaja pokazali su se vrlo junačkima i hrabrima, te su tako slavno dobili grofoviju Castelli, sa svim njezinim posjedima i pripadnostima, koje danas mi držimo u svojim rukama kao zakoniti nasljednik.”

Wilhelm II. nastavlja svoju ispravu pozivajući se na isprave svojih roditelja i Ivanova oca Filipa V., navodeći kako su: „saznali da u zemlji Ugarskoj, u Korođu, živi naš brat i rođak, koji vodi porijeklo iz naše obitelji”.¹³⁷⁶ Na temelju teksta jasno je da su pokušali objasniti da je na putu za križarski rat jedna njihova grana ostala u Ugarskoj.¹³⁷⁷

Prilog 5: Grb Korođskih na pečatu iz isprave 1434.¹³⁷⁸

¹³⁷⁵ MNL OL, DL 12649, Neumann, „Találkozó Konstanzban“, str. 105.

¹³⁷⁶ MNL OL, DL 12649, Neumann, „Találkozó Konstanzban“, str. 106.

¹³⁷⁷ Neumann, „Találkozó Konstanzban“, str. 106.

¹³⁷⁸ MNL OL, DL 12649.

Filip V. se već nakon sastanka 1417. godine koristio naslovom grofa od Castellisa i gospodara Korodvara (*Comes de Castellis dominusque de Korogh*).¹³⁷⁹ Da je počeo koristiti naslov grofa potvrđuje i promjena u korištenju pečata za pečačenje isprava. Tako je Filip V. u siječnju 1417. godine, kada je obnašao funkciju kraljičinog tavernika, svoju ispravu potvrdio zelenim voštanim pečatom,¹³⁸⁰ dok je ispravu od 2. studenog 1417. zapečatio crvenim voštanim pečatom.¹³⁸¹ Korištenje crvenog pečata u drugoj polovici 14. stoljeća pripadalo je samo kralju i visokom svećenstvu,¹³⁸² dok su predstavnici plemstva, bili oni baruni ili ne,¹³⁸³ svoja pisma pečatili zelenim pečatima. Kralj Žigmund napravio je iznimku sa svojim puncem Hermanom Celjskim,¹³⁸⁴ koji je imao pravo koristiti crveni voštani pečat u svojim ispravama, te se smatra da je Filip V. tu istu povlasticu imao uz kraljevo odobrenje. Razdoblje od korištenja zelenog do korištenja crvenog pečata kod Korodških obilježio je odlazak na sabor u Konstanz.¹³⁸⁵

Iako su Korodski i grofovi od Castellisa sklopili ugovor 1417. godine, oni to ponovno čine i 1434. godine. Kako točan sadržaj ugovora iz 1417. godine nije poznat, ne može se reći koje su točke sporazuma dogovorene vezano za nasljeđivanje i korištenje titula, no Tibor Neumann smatra da je vjerojatnije da su obje stranke, na inicijativu Wilhelma II. željele potvrditi već postojeći ugovor, a postoji i mogućnost da se Wilhelm II. želio uvjeriti o stanju posjeda obitelji Korodski, a možda je saznao i za smrt Filip V. 1433. godine.¹³⁸⁶

Grb obitelji Korodski poznat je i iz pečata kojima su pripadnici obitelji pečatili svoje isprave. Na temelju izgleda grba može se zaključiti o sličnost grba s grobom obitelji Castellis.

¹³⁷⁹ MNL OL, DL 53969, *Zsigmondkori oklevéltár* VI, str. 308, br. 1062, Neumann, „Találkozó Konstanzban“, str. 105.

¹³⁸⁰ MNL OL, DL 53919, *Zsigmondkori oklevéltár* VI, str. 68, br. 12, Neumann, „Találkozó Konstanzban“, str. 105.

¹³⁸¹ MNL OL, DL 53969.

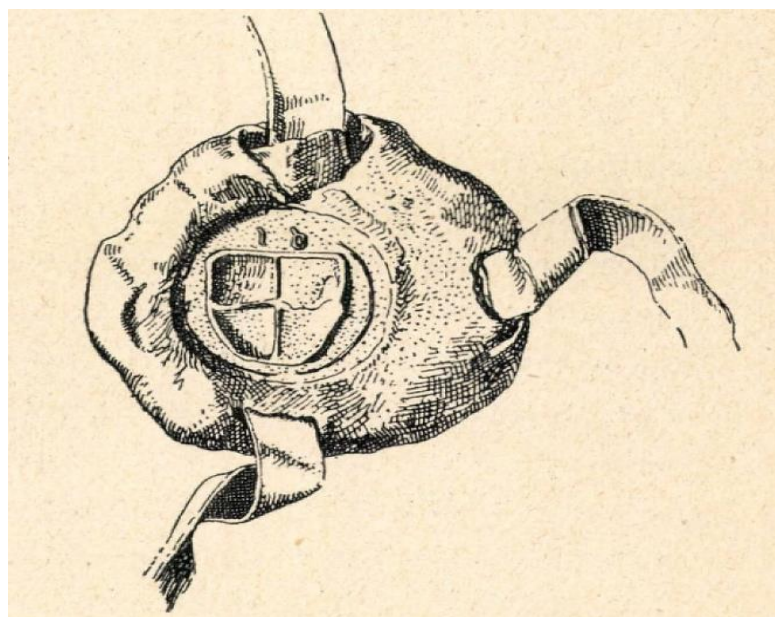
¹³⁸² Neumann, „Találkozó Konstanzban“, str. 105, Csánki Dezső, „Harminchat-pecsétes oklevél 1511-ből“, *Turul* 5 (1887), 1-11, 49-59, str. 56.

¹³⁸³ I sam je Stjepan I. Korodski, mačvanski ban, nosio titulu baruna (Fejér, CD X/6, st. 21, Smičiklas, CD XVI, str. 476-477).

¹³⁸⁴ MNL OL, DL 14605.

¹³⁸⁵ Neumann, „Találkozó Konstanzban“, str. 105.

¹³⁸⁶ Neumann, „Találkozó Konstanzban“, str. 106, Engel, KMG: Kórógyi, str. 1031-1032.

Prilog 6: Grb Ivana II. Korodškog iz 1447. godine¹³⁸⁷

Prilog 7: Grb obitelji Castellis iz Augsburga iz 1475. godine¹³⁸⁸

¹³⁸⁷ Radvanszky, Závodszky, *A Héderváry-család oklevéltára I*, str. 255 (grb u pečatu, 20. rujna 1447. godine).

¹³⁸⁸ Neumann, „Találkozó Konstanzban“, str. 108.

Tibor Neumann smatra mogućim da su na grbu grofa od Castellisa polja 1 i 4 bila možda crvena, slično kao i kod Korodških, dok su polja 2 i 3 mogla biti srebrna. Kao razlog tome navodi kako se u poljima 1 i 4 grba nadgrobnog spomenika Korodških ne nalazi metal (primjerice zlato, srebro), već heraldička boja.¹³⁸⁹ Na grbu obitelji Castellis iz Augsburga kao ukras kacige pojavljuje se šešir s paunovim perjem, dok je ukras štita na grbu obitelji Korodški kaciga s paunovim perjem.¹³⁹⁰

Ne može se tvrditi da je postojala povezanost između obitelji Korodški i grofova od Castellisa na temelju istovjetnosti grbova, ali može se zaključiti da su grbovi uistinu bili skoro pa identični, osim razlike u ukrasima kacige. Kod grofova od Castellisa ukras kacige bio je šešir s paunovim perom, a kod obitelji Korodški pas (iako je kaciga s paunovim perjem bila ukras štita na grbu Korodških), no to niti ne potvrđuje niti ne opovrgava njihovu teoriju o zajedničkom podrijetlu.¹³⁹¹ Činjenica je da obitelji nakon 1434. godine više nisu u kontaktu, a grofovi od Castellisa nikada, osim u ispravi iz 1434., nisu koristili pridjevak *gospodari Korodvara*.¹³⁹²

Mađarski povjesničar Pauler Gyula navodi kako su Korodški tražili kontakt sa starofrankovskom obitelji u isto vrijeme kada su Krčki i Modruški knezovi tražili poveznicu s rimskom obitelji Fragepan. Povezanost sa starom rimskom obitelji bila im je važna jer su na taj način mogli utvrditi svoju dugu tradiciju i svoje podrijetlo učiniti utjecajnim, časnim i dostojanstvenim. Pema načinu Gyulina pisanja, odnosno pozivajući se na fikciju toga odnosa, kako to navodi Neumann, Gyula je smatrao da poveznica između Korodških i grofova od Castellisa ne postoji.¹³⁹³ Elemér Mályusz, pozivajući se na ispravu iz 1434. godine navodi kako je Filip V. Korodški nekoliko puta posjetio grofa Wilhelma Castellisa i svojim ga pismima pokušao učiniti svjesnim njihova srodstva.¹³⁹⁴ Nastavljajući na to, Pál Engel piše kako je Filip V. Korodški patio od megalomanije, odnosno preuveličavanja.¹³⁹⁵ Tibor Neumann navodi kako se Filip V. nazvao grofom od Castellisa prije nego što je za to dobio dopuštenje od Wilhelma

¹³⁸⁹ Neumann, „Találkozó Konstanzban“, str. 105, 108. Mažuran također smatra se da su gornje lijevo i donje desno polje bili srebrne boje, dok su gornje desno i donje lijevo polje bili crvene boje („Ulomak nadgrobnog spomenika“, str. 199-201.)

¹³⁹⁰ Bojničić, *Der Adel von Kroatien und Slavonien*, str. 393, poglavlje 66.

¹³⁹¹ Neumann, „Találkozó Konstanzban“, str. 105-106, 108.

¹³⁹² Što je vidljivo u njihovoj povijesti: Pius Wittmann, *Monumenta Castellana. Urkundenbuch zur Geschichte des fränkischen Dynastengeschlechtes der Grafen und Herren zu Castell 1057–1546*. (München 1890).

¹³⁹³ Pauler Gyula, *A magyar nemzet története az Árpád-házi királyok alatt*, 1. dio (Budimpešta 1899), str. 487-488, Neumann, „Találkozó Konstanzban“, str. 104.

¹³⁹⁴ Elemér Mályusz, *Az V. István-kori gesta. Értekezések a történeti tudományok köréből* 58 (Budimpešta 1971), str. 67, Neumann, „Találkozó Konstanzban“, str. 104.

¹³⁹⁵ Pál Engel, *Király hatalom és arisztokrácia viszonya a Zsigmond-korban (1387-1439). Értekezések a történeti tudományok köréből* 83 (Budimpešta 1977), str. 60-61, Neumann, „Találkozó Konstanzban“, str. 104.

II. 1434. godine, te navodi isprave od 18. siječnja 1431. godine¹³⁹⁶ i 24. siječnja 1432.¹³⁹⁷ koju je Filip V. izdao kao kraljev tavernik, te ispravu od 20. lipnja 1433. godine.¹³⁹⁸ Ipak, jasno je da je Filip V. sklopio s Wilhelmom još 1417. godine ugovor vezan za nasljeđivanje i međusobno korištenje titula koje su potpisnici ugovora u tom trenutku imali. Korištenje titule grofa od Castellisa Filipu V. bilo je, u tome razdoblju, stoga dozvoljeno.

Prilog 8: Pečat grofa Wilhelma II. Castellisa od 1432. godine¹³⁹⁹

¹³⁹⁶ MNL OL, DF 248847.

¹³⁹⁷ MNL OL, DF 248821.

¹³⁹⁸ MNL OL, DL 12514.

¹³⁹⁹ Neuman, „Találkozó Konstanzban“, str. 108.

Prilog 9: Pečat kneza Friedricha (*dictus de Castel*) iz 1250. godine¹⁴⁰⁰

Prilog 10: Pečat grofa Wilhelma II. iz 1455. godine¹⁴⁰¹

¹⁴⁰⁰ Wittmann, *Monumenta Castellana*, taf. I.

¹⁴⁰¹ Wittmann, *Monumenta Castellana*, taf. IV.

5.2. Obiteljska grobnica

Ulomci nadgrobnog spomenika Filipa IV. pronađeni uz franjevačku crkvu Svetog Križa, odnosno uz nekadašnju crkvu Svetog Trojstva, ukazuju da je obitelj kao mjesto ukopa odabrala Osijek i crkvu Svetog Trojstva. Iako se zna da je Osijek 1352. godine ulazio u nasljedna dobra obitelji Korodski te da su sljedeće godine dio posjedničkih prava Osijeka Korodski uzeli u zakup, u povijesnim izvorima nisu zabilježeni podaci o tome kada je Osijek postao rezidencija obitelji Korodski, ali je to svakako bilo prije nego što je Filip IV. 1394. godine ondje bio pokopan.

Mažuran smatra da je upravo Filip IV. pregradio župnu crkvu Svetog Trojstva u gotičko zdanje i pretvorio ju u obiteljsku grobnicu.¹⁴⁰² Zlatko Uzelac i Marko Ambroš smatraju da je pregradnja ipak bila djelo Filipa V. ili njegova sina Ivana II. Smatraju da je u vrijeme Filipa IV. možda bila samo preuređena stara romanička crkva, ugrađivanjem gotičkog svoda i postavljanjem kontrafora, na što upućuje položaj njegova groba u samoj crkvi, koji je smješten u svetištu bočne sjeverne lađe stare crkve, a ne u novom svetištu. Autori zastupaju mišljenje da je novo gotičko svetišće bilo izgrađeno za vrijeme Ivana II., oko 1440. godine, jer da je izgrađeno ranije smatraju da bi grob Filipa IV. sigurno bio smješten u njemu.¹⁴⁰³

Može se zaključiti da je Osijek u vrijeme Filipa IV. zasigurno postao obiteljska grobnica, ali da je crkva Svetog Križa ipak bila pregrađena kasnije, jer da je pregrađena u vrijeme Filipa IV. njegov bi grob vjerojatno bio smješten u novo izgrađenom svetištu.

¹⁴⁰² Mažuran, *Srednjovjekovni i turski Osijek*, str. 60

¹⁴⁰³ Uzelac, Ambroš, „Srednjovjekovna župna crkva sv. Trojstva u Osijeku“, str. 57-58.

5.3. Patronat nad crkvama i samostanima

Obitelj Korodški istaknula se osnivanjem samostana te patronatom nad njima. Sudjelovanje na saboru u Konstanzu 1415. godine Filip V. iskoristio je radi dobivanja određenih povlastica za augustinski samostan Svete Marije u Osijeku. Filip V. tražio je povlastice navodeći kako su njegovi preci osnivači, odnosno patroni samostana jer su ga izgradili te smatra da i sam ima zakonsko pravo na njega.¹⁴⁰⁴ Ujedno se žalio kako su zgrade i objekti samostana dijelom urušeni, kako se često mijenjaju priori samostana, koji apostolskom darovnicom Filipa V. pripadaju provincijskom redu. Stoga na zahtjev pape, Apostolska vlast određuje da u skladu sa statutima i običajima samostana provincijski prior ne može svrgnuti priora spomenutog samostana bez Filipova odobrenja.¹⁴⁰⁵ Potom, papa navodi kako Apostolska vlast odobrava i potvrđuje koncesiju kojom je prepošt i kaptol crkve u Titelu u zamjenu za plaćanje godišnjeg danka dao nenaseljeno zemljište *Klolabz* u Pečuškoj biskupiji na uživanje Filipu V. i njegovim nasljednicima, i sve dok plaća godišnji najam zemlja mu se ne može oduzeti.¹⁴⁰⁶

Papa stavlja župnu crkvu Svete Marije u Čepinu u Pečuškoj biskupiji, koja po pravu patronata pripada Filipu V. i njegovom župnom rektoru, pod jurisdikciju pečuškog biskupa i zaštitu Svetog Petra i apostolske stolice te samog Filipa V. Župnik se prema tome može pozvati samo pred Filipa V., apostolsku stolicu ili pred legata apostolske stolice, bez obzira na uredbe pape Inocenta IV. i druge apostolske konstitucije, te poništava sve buduće presude i postupke protiv rektora i crkve pod prijetnjom prokletstva, suspenzije ili interdikta.¹⁴⁰⁷

Papa Ivan XXIII. ispravom objavljenom u Konstanzu od 12. siječnja 1415. godine dopušta Filipu V. Korodškom, na njegovu molbu, osnivanje franjevačkog samostana na njegovom posjedu Perecske, u blizini Villányja, u Baranjskoj županiji.¹⁴⁰⁸ Dopustio mu je da

¹⁴⁰⁴ MNL OL, DF 288735, *Zsigmondkori oklevéltár* V, str. 68, br. 44, Engel, Rukopis: Eszék.

DF 288735 - *Philippus de Chorogh / Philppo Chorogh nobili et baroni Regni Hungarie*.

Uzelac, Ambroš, „Srednjovjekovna župna crkva sv. Trojstva u Osijeku“, str. 57.

¹⁴⁰⁵ MNL OL, DF 288735, *Zsigmondkori oklevéltár* V, str. 68, br. 45.

¹⁴⁰⁶ MNL OL, DF 288735, *Zsigmondkori oklevéltár* V, str. 69, br. 46.

¹⁴⁰⁷ MNL OL, DF 288735, *Zsigmondkori oklevéltár* V, str. 69, br. 47.

¹⁴⁰⁸ MNL OL, DF 275467, *Zsigmondkori oklevéltár* V, str. 70, br. 50.

Što se tiče same lokacije samostana mišljenja povjesničara su podijeljena. Fermedžin je krivo odredio lokaciju posjeda navodeći kako se radi o posjedu Berak u Vukovskoj županiji, u Slavoniji. (Euzebijie Fermendžin, *Acta Bosnae potissimum ecclesiastica cum insertis editorum documentorum regestis ab anno 925 usque ad annum 1752* (Zagreb 1892), str. 99-100, Andrić, *Potonuli svijet*, str. 246-247, Matija Pavić „Redovništvo i samostani srednjega vijeka u području (današnje) biskupije bosansko-sriemske, *Glasnik biskupija bosanske i srijemske*, br. 10 (XXXI), Đakovo 1903, 73-75, str. 75). O mjestu Berak smještenom u Srijemskoj županiji pisao je Mijo Jozić, navodeći da je 1420. godine Filip V. Korodški dao sagraditi franjevački samostan i da je u samostanskoj crkvi postojala grobnica velikaške obitelji Korodški (Jozic, „Obitelj grofova od Korogya“, str. 173). Pavičić je tvrdio da se radi o Poljani, današnjim Rokovcima, odnosno „rokovačkim zidinama“, što se odbacuje kao istinito.

na svom posjedu sagradi samostan s crkvom, grobljem, zvonikom, vrtom te ostalim potrebnim radionicama za obavljanje svojih dužnosti.¹⁴⁰⁹

Važno je spomenuti kako je papa Eugen IV. dao Ivanu II. Korodškom na njegov zahtjev, 8. svibnja 1439. godine određene povlastice za župnu crkvu Svetog Trojstva u Osijeku, kojoj je on bio patron.¹⁴¹⁰ Naime, povlastice su uključivale davanje oprosta grijeha svim posjetiteljima crkve, a sam rektor crkve mogao je svakoj osobi na samrti dati oprost grijeha, ali samo pod uvjetom da ta osoba dio svojih dobara ostavi crkvi. Deset dana kasnije, 18. svibnja, papa iste povlastice potvrđuje i Ivanovom obiteljskom ispovjedniku.¹⁴¹¹

Crkveni patronat Korodških pokazuje da je obitelj svoju moć nastojala predstaviti ne samo kroz posjede, službe i grb, nego i kroz odnos prema sakralnom prostoru. Pravo patronata nad crkvama i samostanima omogućavalo je obitelji utjecaj na lokalni vjerski život, ali je istodobno služilo kao oblik reprezentacije statusa i pobožnosti. Osnivanje ili obnova samostana, traženje papinskih povlastica, zaštita župnih crkava i vezivanje obitelji uz crkvene ustanove potvrđuju da su Korodški nastojali oblikovati trajnu memoriju o sebi. U tom je smislu Osijek imao posebno značenje: ondje se povezivala rezidencijalna funkcija, gospodarska moć, obiteljska grobnica, patronat i pobožnost. Zajedno s grbom, pečatima, obiteljskim imenima i grobnicom, crkveni patronat činio je jedan od glavnih elemenata obiteljskog identiteta Korodških.

Vukičević-Samaržija navodi da su Rokovci 1486. godine bili u posjedu Motičinskih, a na temelju izvora i analize tlocrta zaključuje da „rokovačke zidine“ nisu ostaci franjevačke crkve Filipa V. Korodškog, već dvorske kapele (Vukičević-Samaržija, *Sakralna gotička arhitektura*, str. 136, Andrić, *Potonuli svijet*, 247).

¹⁴⁰⁹ Andrić, *Vinkovci u srednjem vijeku*, str. 35, isti, *Potonuli svijet*, str. 247, Csánki, *Magyarország történelmi földrajza* II, str. 516, Uzelac i Ambroš, „Srednjovjekovna župna crkva sv. Trojstva u Osijeku“, str. 57.

Andrić navodi kako je Pavičić pogriješio svrstavši franjevački samostan pod patronatom plemića Korodških na njihovom posjedu Prečki (Andrić, *Vinkovci u srednjem vijeku*, str. 131).

¹⁴¹⁰ Andrić, „Korodški“, Uzelac, Ambroš, „Srednjovjekovna župna crkva sv. Trojstva u Osijeku“, str. 57.

¹⁴¹¹ Lukcsics, *XV. századi pápák oklevelei* II, str. 181-182, Mažuran, *Srednjovjekovni i turski Osijek*, str. 67-68, Uzelac, Ambroš, „Srednjovjekovna župna crkva sv. Trojstva u Osijeku“, str. 57.

6. ZAKLJUČAK

Ova doktorska disertacija istražila je povijest plemićke i velikaške obitelji Korodski od njezine prve pojave u povijesnim izvorima sredinom 13. stoljeća do smrti posljednjih muških članova obitelji u drugoj polovici 15. stoljeća. Polazište istraživanja bilo je pitanje na koji se način jedna slavonska plemićka obitelj uzdigla do velikaškog statusa te kako su se u tom procesu povezivali krvno srodstvo, zemljišni posjed, kraljevska služba, bračne veze, crkvene funkcije, familijarski sustav i obiteljski identitet. Na temelju analizirane diplomatske građe, objavljenih i neobjavljenih izvora te hrvatske i mađarske historiografije može se zaključiti da Korodski nisu bili samo jedna od brojnih srednjovjekovnih obitelji s područja današnje Slavonije, nego primjer obitelji čiji razvoj pokazuje ključne mehanizme društvenog i političkog uspona plemstva u kasnosrednjovjekovnom Ugarsko-Hrvatskom Kraljevstvu.

Istraživanje je potvrdilo da se povijest Korodskih može razumjeti kroz dvije međusobno povezane faze obiteljskog razvoja. U prvoj fazi, od sredine 13. stoljeća, kohezija obitelji temeljila se ponajprije na krvnoj povezanosti i sjećanju na zajedničkog pretka. Članovi obitelji u izvorima se tada najčešće određuju kao Kletovi sinovi, unuci ili potomci. Takav način označavanja pripadnosti pokazuje da je u ranijoj fazi obiteljski identitet bio vezan uz agnatsku srodničku skupinu. U drugoj fazi, koja kod Korodskih započinje već krajem 13. stoljeća, a kod Seglačkih sredinom 14. stoljeća, naglasak se postupno premješta s pretka na posjedovno sjedište. Pridjevci *de Korogh* i *de Zeglak/de Zuglak* označavaju prijelaz prema identitetu utemeljenom na zemljišnom posjedu, rezidencijalnom središtu i zajedničkoj imovini. Taj prijelaz ne znači nestanak svijesti o krvnom srodstvu, nego njezinu nadogradnju novim oblikom obiteljske reprezentacije. Upravo se u tome Korodski uklapaju u šire srednjoeuropske obrasce razvoja agnatski strukturiranih plemićkih rodova.

Poseban doprinos rada odnosi se na razjašnjavanje odnosa između Korodskih i Seglačkih. Analiza izvora pokazuje da Seglački nisu od početka postojali kao potpuno odvojena obitelj, nego kao najbliži rođaci i ogranak iste šire srodničke skupine. Njihovo izdvajanje kao posebne obitelji povezano je sa stjecanjem posjeda Szeglak i oblikovanjem vlastitog posjedovnog središta. Ipak, unatoč razdvajanju imena i posjeda, veza s Korodskima nije nestala. Seglački su se i dalje u određenim okolnostima mogli pozivati na pripadnost Korodskima, osobito onda kada je to bilo korisno za dokazivanje posjedovnih prava. Time se pokazuje da obiteljski identitet u srednjem vijeku nije bio statična kategorija, nego promjenjiv instrument pravne, društvene i političke prakse.

Najvažniji čimbenik uspona Korodških bila je povezanost s ugarsko-hrvatskom krunom. Članovi obitelji sudjelovali su u važnim političkim događajima, osobito u krizama druge polovice 14. stoljeća, a za vjernu službu vladarima dobivali su nove posjede, službe i društveni ugled. Njihov se uspon ne može objasniti samo posjedovnim bogatstvom, niti samo kraljevskom naklonošću. Ključno je bilo međudjelovanje tih čimbenika: posjed je omogućavao ulazak u političku elitu, služba kruni otvarala je put prema novim posjedima, a novi posjedi dodatno su učvršćivali status obitelji. Korodški su se tako uzdigli do kruga baruna, obnašajući funkcije mačvanskih banova, kraljičinih tavernika, župana i podžupana više županija, a preko Ladislava II. Seglačkog srodnička je skupina ostvarila i izrazit uspon u crkvenoj hijerarhiji.

Analiza posjeda pokazala je da je prostorna jezgra moći Korodških bila koncentrirana u Baranjskoj i Vukovskoj županiji. Ondje su se nalazili njihova matična utvrda Korodvar i Osijek, najvažnije rezidencijalno, gospodarsko i političko središte obitelji od sredine 14. stoljeća. Posjedi u Požeškoj, Križevačkoj, Tolnanskoj, Bačkoj, Bodroškoj, Tamiškoj i Čongradskoj županiji pokazuju da je obitelj tijekom svojega uspona izgradila širu regionalnu posjedovnu mrežu. Ipak, ta se mreža nije razvijala jednoliko. Njezina je stabilnost ovisila o kraljevskoj politici, nasljednim pravima, bračnim vezama, sporovima, diobama i sposobnosti obitelji da zajednički nastupa u obrani posjedovnih interesa. Posjedi stoga nisu bili samo gospodarska osnova obitelji, nego i glavni okvir njezine političke moći i obiteljske kohezije.

Jedan od važnih zaključaka rada jest da se obiteljsko vlasništvo kod Korodških u mnogim slučajevima doživljavalo kao zajedničko pravo srodničke skupine, a ne samo kao privatno vlasništvo pojedinca. To se vidi u diobama, zamjenama, darovanjima, prodajama, potvrdama prava i zajedničkim nastupima u parnicama. Čak su i maloljetni članovi obitelji mogli biti uključeni u pravne poslove koji su se odnosili na nasljedne posjede, što pokazuje važnost očuvanja obiteljskog kontinuiteta. Zajedničko istupanje u sporovima i zajednička obrana posjedovnih prava potvrđuju da se obitelj, unatoč unutarnjim razlikama i povremenim razdvajanjima grana, u ključnim trenucima mogla ponašati kao pravna i interesna cjelina.

Ženidbene strategije Korodških bile su važan instrument društvenog i političkog povezivanja. Bračne veze s obiteljima kao što su Gorjanski, Morovički, Péc, Levanski, Treutul i Nemetinski nisu bile slučajne, nego su odražavale društveni rang, političke interese i posjedovne strategije obitelji. Većina tih obitelji bila je povezana kraljevskom službom, sudjelovanjem u istim političkim događajima i nagrađivanjem posjedima. Brakovi su tako djelovali kao sredstvo povezivanja elita, ali i kao oblik potvrde već postojećih političkih i društvenih savezništava. Pritom žene nisu bile samo pasivni elementi bračnih veza. Njihova

uloga u prijenosu prava, miraza, nasljednih zahtjeva i rodbinskih veza pokazuje da se položaj žena mora promatrati kao sastavni dio funkcioniranja plemićke obitelji.

Istraživanje familijara i službenika Korodških pokazalo je da se moć velikaške obitelji nije ostvarivala samo preko posjeda i visokih službi, nego i preko lokalne mreže ovisnih ljudi. Kaštelani, prokurator, službenici, sluge i kmetovi omogućavali su upravljanje utverdama, vođenje sudskih poslova, obranu posjeda i svakodnevno funkcioniranje vlastelinstva. Činjenica da su Korodški dio službenika birali među lokalnim nižim plemstvom pokazuje kako su velikaške obitelji povezivale vlastitu moć s regionalnim društvenim strukturama. Familijarski sustav u tom smislu nije bio sporedan element, nego jedan od glavnih mehanizama preko kojih se velikaška vlast provodila na lokalnoj razini.

Obiteljski identitet Korodških nije se temeljio samo na podrijetlu i posjedima. On se izražavao i kroz zajedničko ime, ponavljanje obiteljskih osobnih imena, grb, pečate, mjesta ukopa, patronat nad crkvama i samostanima te njegovanje pobožnosti. Imena kao što su Filip i Ladislav prenosila su se kroz generacije i time postajala znak obiteljskog kontinuiteta. Grb i pečati predstavljali su vizualni izraz statusa i pripadnosti, a crkveni patronat i veze s pobožnošću pokazivali su da se obiteljska moć nastojala prikazati i kao legitimna, trajna i sakralno potvrđena. Time se Korodški uklapaju u širi obrazac velikaške reprezentacije u kojem su posjed, krv, služba i simboli tvorili jedinstvenu sliku obiteljske moći.

Glavna istraživačka hipoteza rada time je potvrđena. Povezanost Korodških s ugarsko-hrvatskom krunom i stjecanje posjeda bili su ključni preduvjeti njihova društvenog, gospodarskog, političkog i crkvenog uspona. No istraživanje je pokazalo da taj odnos nije bio jednosmjernan. Korodški nisu pasivno primali kraljevske darovnice i službe, nego su aktivno koristili političke prilike, rodbinske veze, bračne strategije, pravne mehanizme i lokalne mreže službenika kako bi izgradili i održali svoj položaj. Njihov uspon bio je rezultat sposobnosti da se obiteljska kohezija prilagodi promjenama političkih okolnosti i potrebama očuvanja posjedovne moći.

Doprinos ove disertacije sastoji se u tome što povijest Korodških prvi put sustavno povezuje više razina analize: genealogijsku, posjedovnu, političku, crkvenu, pravnu, rodnu, topografsku i simboličku. Rad ne donosi samo zbir podataka o pojedinim članovima obitelji, nego pokazuje kako je obitelj funkcionirala kao dinamična društvena struktura. U tome je njegov najvažniji rezultat: Korodški se ne mogu razumjeti samo kao niz istaknutih pojedinaca, nego kao srodnička i posjedovna zajednica čija se moć oblikovala kroz stalno pregovaranje između obiteljskog zajedništva, interesa pojedinih grana, kraljevske politike i lokalnih odnosa.

Unatoč tome, istraživanje ima ograničenja koja proizlaze iz naravi sačuvane građe. Izvori najviše govore o posjedima, sporovima, službama, darovnicama i pravnim poslovima, dok su svakodnevni život, emocionalni odnosi, unutarnje napetosti i osobne motivacije članova obitelji mnogo slabije vidljivi. Zbog toga pojedina pitanja, osobito ona o unutarnjoj hijerarhiji, svakodnevici žena, odnosima među manje poznatim članovima obitelji i stvarnom funkcioniranju vlastelinstava, ostaju samo djelomično rasvijetljena. Ipak, upravo sustavna usporedba raspršenih diplomatskih podataka omogućila je da se o Korođskima oblikuje znatno cjelovitija slika nego što je dosad postojala.

Na kraju se može zaključiti da obitelj Korođski predstavlja iznimno pogodan primjer za razumijevanje razvoja plemićke i velikaške elite u srednjovjekovnoj Slavoniji. Njihova povijest pokazuje kako se lokalno plemstvo moglo uzdići do velikaškog statusa zahvaljujući kombinaciji posjedovne baze, kraljevske službe, bračnih veza, crkvenih položaja, pravnih strategija i simboličke reprezentacije. Stoga ova disertacija ne predstavlja samo sintezu povijesti jedne obitelji, nego i prilog razumijevanju političke i društvene povijesti srednjovjekovne Ugarske i Slavonije te načina na koji su se na jugoistočnom rubu latinske Europe oblikovale, održavale i gasile velikaške obitelji.

7. KARTE I PRILOZI

7.1. Karte

Karta 1: Prikaz utvrde Korodvar na karti *Schlavoniae, Croatiae, Carniae, Istriae Bosniae finitimarumque regionum nova descriptio* autora Augustina Hirsvogelia iz 1573.

Karta 2: Utrda Korodvar na karti *Tabula geographica nova et exacta distincte exhibens regnum Sclavoniae cum Syrmii ducatu quod a fluviiis Savi Illovae Dravi et Danubii alluitur, ejus provinciae conterminae sunt regnum Hungariae Croatiae, Bosniae, Serviae et Bannatus Temesurensis*, Josephusa Gadea (1720-1729).

Karta 3: Utrda Korodvar na karti druge vojne izmjere Habsburške Monarhije (1865-1869).

7.2. Prilozi

Prilog 1: Izgled utvrde Korodvar danas

Prilog 2: Nadgrobni spomenika Filipa IV.

Prilog 3: Grb Keled Genus

Prilog 4: Grb obitelji Korodski

Prilog 5: Grb Korodskih na pečatu iz isprave 1434.

Prilog 6: Grb Ivana II. Korodskog iz 1447. godine

Prilog 7: Grb obitelji Castellis iz Augsburga iz 1475. godine

Prilog 8: Pečat grofa Wilhelma II. Castellisa od 1432. godine

Prilog 9: Pečat kneza Friedricha (*dictus de Castel*) iz 1250. godine

Prilog 10: Pečat grofa Wilhelma II. iz 1455. godine

Prilog 11: Rodoslovlje Korodskih i Seglačkih

Prilog 12: Rodoslovlje Korodskih

Prilog 13: Rodoslovlje Seglačkih

Prilog 14: Spominjanje pripadnika obitelji Korođski u sačuvanim povijesnim izvorima

Prilog 15: Spominjanje pripadnika obitelji Seglački u povijesnim izvorima

Prilog 16: Županije u kojima su Korođski i Seglački držali posjede

Prilog 17: Posjedi Korođskih i Seglačkih u Baranjskoj županiji – južni dio

Prilog 18: Posjedi Korođskih i Seglačkih u Baranjskoj županiji – sjeverni dio

Prilog 19: Posjedi Korođskih i Seglačkih u Vukovskoj županiji

Prilog 20: Posjedi Korođskih i Seglačkih na području Osijeka i okolice

Prilog 21: Posjed Korođskih – Ivankovo i pripadajuća mu mjesta

Prilog 22: Posjed Korođskih – Levanjska Varoš i pripadajuća mjesta

Prilog 23: Posjedi Korođskih i Seglačkih u Požeškoj županiji

Prilog 24: Posjedi Korođskih u Križevačkoj županiji

Prilog 25: Posjedi Korođskih u Tolnanskoj županiji

Prilog 26: Posjed Korođskih u Tamiškoj županiji

Prilog 27: Posjedi Korođskih u Bodroškoj županiji

Prilog 28: Posjedi Korođskih u Bačkoj županiji

Prilog 29: Posjedi Korođskih u Čongradskoj županiji

Karte i prilozi sastavni su dio istraživanja jer omogućuju pregled prostorne rasprostranjenosti posjeda, srodničkih odnosa, heraldičkih obilježja i pojavljivanja članova obitelji u izvorima. Oni su zamišljeni kao pomoćni istraživački aparat kojim se podaci iz diplomatske građe pretvaraju u preglednije genealogijske, topografske i kronološke cjeline. Pri izradi karata i posjedovnih priloga korišteni su podaci iz isprava, objavljenih vrela, historijske topografije, starijih kartografskih prikaza i suvremenih identifikacija srednjovjekovnih naselja. Budući da se dio srednjovjekovnih toponima ne može potpuno sigurno povezati s današnjim naseljima ili lokalitetima, stupanj sigurnosti identifikacije nije uvijek jednak. Ondje gdje je identifikacija naselja potvrđena iz više izvora, može se smatrati sigurnom. Ondje gdje se temelji na sličnosti imena, prostornom kontekstu, historiografskoj pretpostavci ili starijoj kartografskoj tradiciji, treba je smatrati vjerojatnom ili mogućom.

U posjedovnim priložima pojedina su naselja i posjedi raspoređeni prema srednjovjekovnim županijama u kojima se spominju u izvorima. Takav prikaz ne mora uvijek odgovarati suvremenim administrativnim granicama, nego prati srednjovjekovni prostorni okvir. Posebnu pozornost treba obratiti na posjede koji su tijekom vremena mijenjali vlasnike, bili predmet darovanja, zaloge, zamjene, diobe ili sudskog spora. Zbog toga njihovo pojavljivanje u prilogu označava da su u određenom trenutku bili povezani s Korodškima ili Seglačkima, a ne nužno da su tijekom cijelog promatranog razdoblja bili u neprekinutom posjedu iste obitelji. Heraldčki i sfragistički prilozi služe za razumijevanje obiteljskog identiteta, reprezentacije i kontinuiteta. Grbovi i pečati ne promatraju se samo kao likovni prikazi, nego kao izvori koji svjedoče o načinu na koji je obitelj predstavljala vlastiti status, pripadnost i politički položaj. Rodoslovni prilozi, popisi spominjanja članova obitelji i posjedovne karte zajedno omogućuju povezivanje triju temeljnih razina istraživanja: osoba, posjeda i političko-pravnog djelovanja.

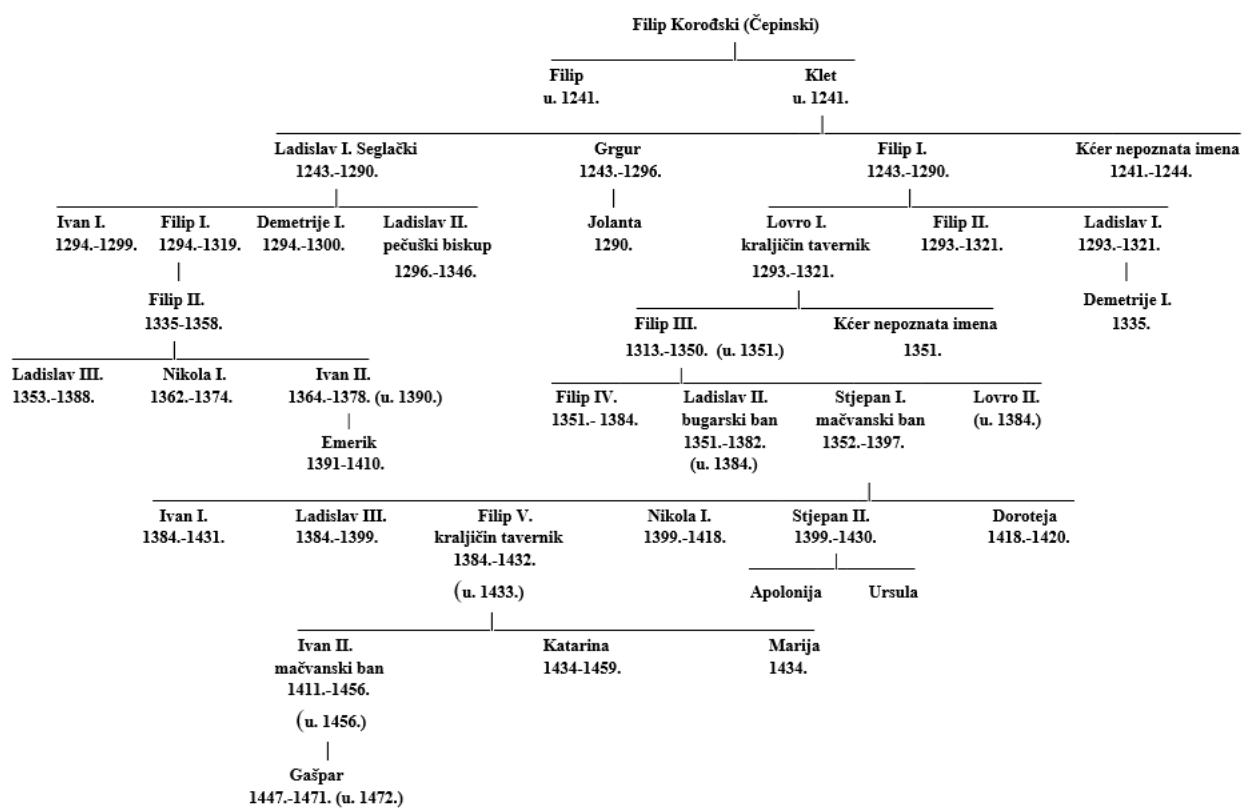
Napomena uz rodoslovlja

Rodoslovlja u prilogima izrađena su na temelju podataka iz diplomatske građe, objavljenih vrela i relevantne historiografije. Njihova je svrha omogućiti pregled srodničkih odnosa između poznatih članova obitelji Korodski i Seglački te olakšati praćenje osoba koje se u glavnom tekstu pojavljuju u različitim političkim, posjedovnim i pravnim kontekstima.

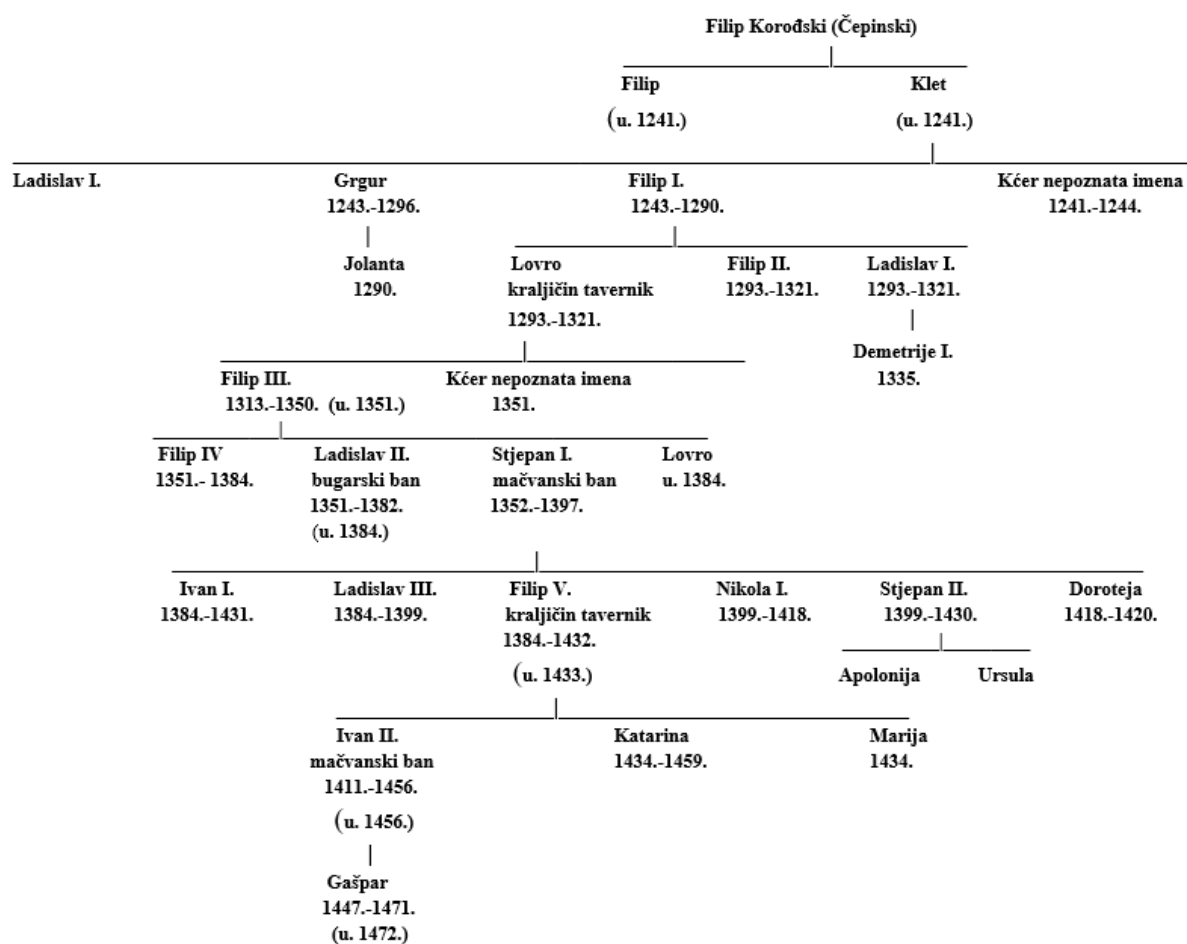
Redni brojevi uz osobna imena služe samo razlikovanju istoimenih članova obitelji. Oni ne predstavljaju službene oznake korištene u srednjovjekovnim izvorima. Godine navedene uz pojedine osobe označavaju godine njihova pojavljivanja u poznatim izvorima, a ne nužno godine rođenja i smrti, osim ako je to posebno naznačeno.

Rodoslovlja treba čitati zajedno s poglavljem o genealogiji i s prilogima koji donose spominjanje članova obitelji u sačuvanim povijesnim izvorima. Na taj se način razlikuju sigurno potvrđene osobe, osobe poznate samo iz pojedinih isprava i osobe čiji se položaj u obitelji može odrediti samo približno.

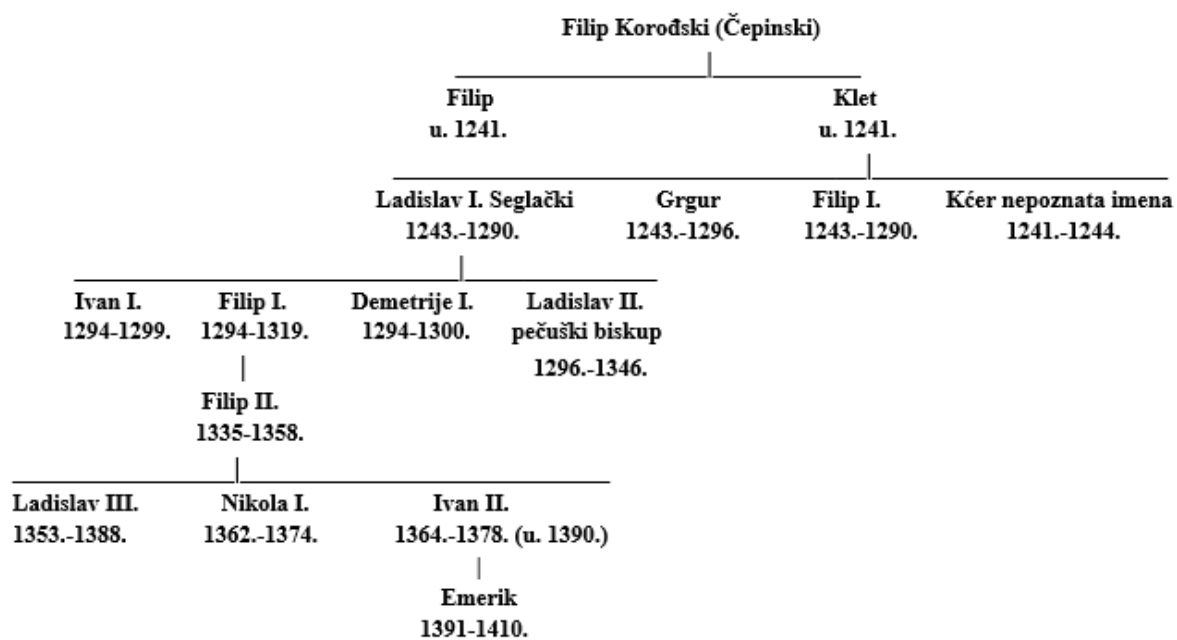
Prilog 11: Rodoslovlje Korodških i Seglačkih

Prilog 12: Rodoslovlje Koroških

Prilog 13: Rodoslovlje Seglačkih

Prilog 14: Spominjanje pripadnika obitelji Korodski u sačuvanim povijesnim izvorima

Ime	Godina	Zapis	Izvor	Napomena
Filip Čepinski	srpanj 1269.	... <i>Magistri Philippi</i> ...	Fejër, CD IV/2, str. 518-521.	prvi poznati pripadnik obitelji
Klet ¹⁴¹²	listopad 1243.	... <i>quondam Cleti comitis</i> <i>Cleti comitis</i> ...	MNL OL, DL 33703; Smičiklas, CD IV, str. 203-204; Fejër, CD IV/1, str. 340-342; Kukuljević Sakcinski, <i>Borba Hrvatah s Mongoli</i> , str. 80-81; Buturac, <i>Pisani spomenici Požege</i> , str. 121-122	
	21. ožujka 1244.	... <i>Cleti quondam comitis</i> <i>Cleto comiti</i> <i>comes Cletus</i> ...	MNL OL, DL 33703; Smičiklas, CD IV, str. 218; Fejër, CD IV/1, str. 540-542; Kukuljević Sakcinski, <i>Borba Hrvatah s Mongoli</i> , str. 80-81	
	30. listopada 1256.	... <i>Cleti comitis de Chapa</i> <i>Cleto comiti</i> ...	MNL OL, DL 441, ¹⁴¹³ Fejër, CD IV/2, str. 379-380	
	6. kolovoza 1258.	... <i>Comitis Cleti fideles nostri</i> ...	MNL OL, DL 33212; Smičiklas, CD V, str. 101-102; Wenzel, <i>Árpádkori új okmánytár VII</i> , str. 481-482; Mažuran, <i>Povijesni izvori</i> , str. 16-17; Kukuljević Sakcinski, <i>Borba Hrvatah s Mongoli</i> , str. 106-107	
	srpanj 1259.	... <i>Cleti comitis</i> ...	Fejër IV/2, str. 518-521	
	1270.	... <i>comes Ladislaus Philipus et Gregorius magistri filii comitis Cleti fideles nostri</i> <i>Comitis Ladislai Philippi et Gregorii</i> ...	MNL OL, DL 33212; Smičiklas, CD V, str. 579; Kukuljević Sakcinski, <i>Borba Hrvatah s Mongoli</i> , str. 106-107; Mažuran, <i>Povijesni izvori</i> , str. 18-19	
	1272.-1290.	... <i>magister Philippus Ladislaus et Georgius comes filij Clety</i> ...	MNL OL, DL 5359	
	prosinac 1276. ¹⁴¹⁴	... <i>comitis Clethy</i> <i>Comitis Klethy</i> ...	Wenzel, <i>Árpádkori új okmánytár IX</i> , str. 163-164.	
	8. kolovoza	... <i>Ladizlaum, magistrum philippum, Gregorium filios Cleti</i> <i>filiorum Cleti</i> <i>philippo fratre eiusdem Cleti</i> <i>filys cleti</i> ...	Hazai <i>okmánytár VII</i> , str. 331-332	
	nepoznato (13. st.)	... <i>Philippum Magistrum, Ladizlaum, Gregorium filios Keled</i> <i>filii Keled</i> ...	Wenzel, <i>Árpádkori új okmánytár XII</i> , str. 680	
	studeni 1290.	... <i>magistri Gregorii filii Keled</i> <i>magister Gregorius filius Keled</i> ...	MNL OL, DF 259492; Smičiklas, CD VII, str. 7-9; Hazai <i>okmánytár VI</i> , str. 370-373	
	28. listopada 1291.	... <i>Gregorium filium Clety</i> ...	MNL OL, DF 259492; Smičiklas, CD VII, str. 53-54; Hazai <i>okmánytár VI</i> , str. 370-373	
	1294.	... <i>Magistri Philpus (et) Demetrius filij Comitis Ladizlay filij Cleti</i>	Wenzel, <i>Árpádkori új okmánytár XII</i> , str. 552	

¹⁴¹² U svim se ispravama spominje posthumno.

¹⁴¹³ <https://archives.hungaricana.hu/en/charters/view/4623/?pg=0&bbox=-2053%2C-4914%2C6555%2C-45>

¹⁴¹⁴ Četvrtak prije blagdana svetog Nikole.

	ožujak 1296.	<i>...Laurencius, Philipus et Ladizlaus filii magistri Philpus filii comitis Cleti... ...filiorum comitis Ladizlai filii Cleti...</i>	MNL OL, DL 1437; Smičiklas, CD VII, str. 230-233; Wenzel, <i>Árpádkori új okmánytár</i> X, str. 239-242	
		<i>...fratres patruales videlicet magistri Laurencius et Phylipus, ac Ladizlaus filius magistri Phylipus filii comitis Clety... ...magister Johannes, Phylipus, Demetrius, Ladizlaus filii comitis Ladizlai filii eiusdem comitis Clety...</i>	MNL OL, DL 1436; Smičiklas, CD VII, str. 237-241; Wenzel, <i>Árpádkori új okmánytár</i> X, str. 232-238	
	13. prosinca 1298.	<i>...Magister Johannes filius Comitis Ladizlai filij Cleti...</i>	Smičiklas, CD VII, str. 321; Wenzel <i>Árpádkori új okmánytár</i> XII, str. 623	
Macha	listopad 1243.	<i>...domina Macha uxor quondam Cleti comitis...</i>	MNL OL, DL 33703; Smičiklas, CD IV, str. 203-204; Fejér, CD IV/1, str. 540-542; Kukuljević Sakcinski, <i>Borba Hrvatah s Mongoli</i> , str. 80-81; Buturac, <i>Pisani spomenici Požege</i> , str. 121-122	
	21. ožujka 1244.	<i>...domina relictā Cleti quondam comitis...</i>	MNL OL, DL 33703; Smičiklas, CD IV, str. 218; Fejér, CD IV/1, str. 540-542; Kukuljević Sakcinski, <i>Borba Hrvatah s Mongoli</i> , str. 80-81	
Chen	25. svibnja 1259. ¹⁴¹⁵	<i>...matrone Chen vocate, relicte Petri Comitis, de Opor, filie Magistri Philippi, et sororis Comitis Phylippi...</i>	Fejér, CD IV/2, str. 518-521	
Filip	listopad 1243.	<i>...quartas filiarum Philippi comitis</i>	MNL OL, DL 33703; Smičiklas, CD IV, str. 203-204; Fejér, CD IV/1, str. 540-542, Kukuljević Sakcinski, <i>Borba Hrvatah s Mongoli</i> , str. 80-81; Buturac, <i>Pisani spomenici Požege</i> , str. 121-122	Kletov brat
	21. ožujka 1244.	<i>...philippo comite...</i>	MNL OL, DL 33703; Smičiklas, CD IV, str. 218, Fejér, CD IV/1, str. 540-542, Kukuljević Sakcinski, <i>Borba Hrvatah s Mongoli</i> , str. 80-81	
	30. listopada 1256.	<i>...super possessionibus Philippi comitis filii Philippi de Chapa...</i>	MNL OL, DL 441; Fejér, CD IV/2, str. 379-380	posthumno
	srpanj 1259.	<i>... comitis Phylippi...</i>	Fejér, CD IV/2, str. 518-521	posthumno
	8. kolovoza	<i>...philippo fratre eiusdem Cleti</i>	<i>Hazai okmánytár</i> VII, str. 331-332	posthumno
Filipove kéeri	listopad 1243.	<i>...propter quartas filiarum Philippi comitis... ...puellis... ...filie Philippi comitis...</i>	MNL OL, DL 33703; Smičiklas, CD IV, str. 203-204; Kukuljević Sakcinski, <i>Borba Hrvatah s Mongoli</i> , str. 80-81; Buturac, <i>Pisani spomenici Požege</i> , str.121-122	
Filip I.	listopad 1243.	<i>...domina Macha uxor condam Cleti comitis una cum filius suis scilicet Ladislao Phylippo et Gregorio...</i>	MNL OL, DL 33703; Smičiklas, CD IV, str. 203-204; Fejér, CD IV/1, str. 540-542; Kukuljević Sakcinski, <i>Borba Hrvatah s Mongoli</i> , str. 80-81; Buturac, <i>Pisani spomenici Požege</i> , str.121-122	Kletov sin
	21. ožujka 1244.	<i>...domina relictā Cleti quondam comitis socru sua et filiis suis Ladislao scilicet Phylipo et Gregorio...</i>	MNL OL, DL 33703; Smičiklas, CD IV, str. 218; Fejér, CD IV/1, str. 540-542; Kukuljević Sakcinski, <i>Borba Hrvatah s Mongoli</i> , str. 80-81	

¹⁴¹⁵ Prepisano u srpnju iste godine.

30. listopada 1256.	<i>...Ladislaus Philypus et Gregorius filii Cleti comitis de Chapa... ... Philippo...</i>	MNL OL, DL 441; ¹⁴¹⁶ Fejér, CD IV/2, str. 379-380	
6. kolovoza 1258.	<i>... Comes Ladislaus, Philipus et Gregorius magistri filii comitis Cleti fideles nostri... ...Philipo...</i>	MNL OL, DL 33212; Smičiklas CD V, str. 101-102; Wenzel, <i>Árpádkori új okmánytár</i> VII, str. 481-482; Mažuran, <i>Povijesni izvori</i> , str. 16-17; Kukuljević Sakcinski, <i>Borba Hrvatah s Mongoli</i> , str. 106-107	
25. svibnja 1259.	<i>...Ladislaum, Philippum et Gregorium, filios Kleti Comitis... ...Ladizlaus, Phylippus et Gregorius fratres,... ...Ladislai, Phylippi et Gregorii, filiorum Kleti Comitis...</i>	Fejér, CD IV/2, str. 518-521	
11. veljače 1266.-10. listopada 1278.	<i>... Ladizlao, Philippo et Gregorio...</i>	Wenzel, <i>Árpádkori új okmánytár</i> XII, str. 678	
listopad 1267.	<i>... Philippum comitem de Wolkov</i>	Smičiklas, CD V, str. 448-450; Hazai <i>okmánytár</i> VI, str. 148-151	
nepoznato (13. st.)	<i>... Philippum Magistrum, Ladizlaum, Gregorium filios Keled</i>	Wenzel, <i>Árpádkori új okmánytár</i> XII, str. 680.	
8. kolovoza	<i>...Ladizlaum, magistrum philippum, Gregorium filios Cleti...</i>	Hazai <i>okmánytár</i> VII, str. 331-332	
1270.	<i>...comes Ladislaus Philipus et Gregorius magistri filii comitis Cleti fideles nostri... ...Comitis Ladislai Philippi et Gregorii...</i>	MNL OL, DL 33212; Smičiklas, CD V, str. 579; Kukuljević Sakcinski, <i>Borba Hrvatah s Mongoli</i> , str. 106-107; Mažuran, <i>Povijesni izvori</i> , str. 18-19	
1272.-1290.	<i>...magister Philippus Ladislaus et Georgius comes filij Clety...</i>	MNL OL, DL 5393	
prosinac 1276.	<i>...Comitis Ladyzlai, Magistri Phylpus et Gregorii filiorum Comitis Clethy... ...filiorum Comitis Klethy... ...Comiti Ladyzlao, Magistro Phylpus et Gregorio filiis Comitis Clethy... ...Comitem Ladyzlaum, Magistrum Phylpus et Gregorium...</i>	Wenzel, <i>Árpádkori új okmánytár</i> IX, str. 163-164.	
studenj 1290.	<i>...magister Gregorius filius Keled...Ladyzlaum et magistrum Phylipus fratres eiusdem carnales...</i>	MNL OL, DF 259492; Smičiklas, CD VII, str. 7-9., Hazai <i>okmánytár</i> VI, str. 370-373	
1293.	<i>...nobilis iuuenis magister Laurencius filius magistri Phs. (Philpes) pro se, et pro fratre suo carnali et magistro Phs. (Philpes) vocato...</i>	Wenzel, <i>Árpádkori új okmánytár</i> V, str. 84-86	posthumno
1295. / 1343.	<i>...Magister Phylipus ac Ladizlaus, filij Magistri Phylipi... ...filij Magistri Phylippi... ...filios Magistri Phylippi...</i>	MNL OL, DL 3600; Smičiklas, CD XI, str. 67-68; Wenzel, <i>Árpádkori új okmánytár</i> X, str. 183-184	posthumno
7. ožujka 1296.	<i>...magister Laurencius, Philipus, Ladizlaus filii Magistri Philpus... ...filii magistri Philpus(!)...</i>	MNL OL, DL 1437; Smičiklas, CD VII, str. 224; Wenzel, <i>Árpádkori új okmánytár</i> X, str. 213-214	posthumno
ožujak 1296.	<i>...magistris Laurencio, Philipus et Ladizlao filiis magistri Phylpus... ...nobiles iuuenes Laurencius, Philipus et Ladizlaus filii magistri Philpus filii comitis Cleti...</i>	MNL OL, DL 1437; Smičiklas, CD VII, str. 230-233; Wenzel, <i>Árpádkori új okmánytár</i> X, str. 239-242	posthumno

¹⁴¹⁶ <https://archives.hungaricana.hu/en/charters/view/4623/?pg=0&bbox=-2053%2C-4914%2C6555%2C-45>

	...Laurencio, Philipo et Ladizlao filiis magistri Philipus...		
	...fratres patruales videlicet magistri Laurencius et Phylipus, ac Ladizlaus filius magistri Phylipus filii comitis Clety... ...magistris Laurencio, Phylippus et Ladizlao filiis magistri Phylippus... ...fratribus suis filiis magistri Phylippus... ...magistri Laurencius, Phylippus et Ladizlaus filii magistri Phylippus...	MNL OL, DL 1436; Smičiklas, CD VII, str. 237-241; Wenzel, Árpádkori új okmánytár X, str. 232-238	posthumno
1296. (18. rujna, 6. listopada)	...Phylippus filius Philpus... ... magr. Phs. filius Phs. ...	MNL OL, DF 259768, Wenzel, Árpádkori új okmánytár X, str. 212	posthumno
1296. (20. rujna, 27. studenog)	...magistri Phylippus filius Magistri Phy. ...	MNL OL, DF 259769; Wenzel, Árpádkori új okmánytár X, str. 211	posthumno
1296. (25. listopada, 20. studenog)	...Philippus filius Philpus...	MNL OL, DF 259770; Wenzel, Árpádkori új okmánytár X, str. 212-213	posthumno
srpanj 1299.	...nobiles Iuuenes, magister Phylippis filius magistri Phylippi ab vna parte, et magister Ladyzlaus filius eiusdem magistri Phylippi maioris, carnalis videlicet frater predicti magistri Phylippi, ab altera...	MNL OL, DL 76181; Zichy-család okmánytára I, str. 93-95	posthumno
30. travnja 1300.	...magistri Laurencii et fratrum suorum filiorum magistri Philpus Korogh...	MNL OL, DF 265822; Smičiklas, CD VII, str. 379-383; Wenzel, Árpádkori új okmánytár X, str. 382-387	posthumno
prije 11. ožujka 1313.	...Philippo, genero nostro, filio Magistri Laurentii, filii Phylippus...	Fejér, CD VIII/1, str. 524-525; Knauz, Monumenta ecclesiae Strigoniensis II, str. 677	posthumno
4. srpnja 1343.	...Laurencius magister dapiferorum dicte domine et magister Phylippus ac Ladislaus filii magistri Phylippi, ...filii magistri Phylippi... ...filios magistri Phylippi... ...magistri Phylpus...	MNL OL, DL 3600; Smičiklas, CD XI, str. 67-69, Nagy, Anjoukori okmánytár IV, str. 352-354.	posthumno
Grgur	listopad 1243.	...domina Macha uxor condam Cleti comitis una cum filius suis scilicet Ladislao Phylippo et Gregorio...	MNL OL, DL 33703; Smičiklas, CD IV, str. 203-204; Fejér, CD IV/1, str. 540-542; Kukuljević Sakcinski, Borba Hrvatah s Mongoli, str. 80-81; Buturac, Pisani spomenici Požege, str.121-122
	21. ožujka 1244.	...domina relictia Cleti quondam comitis socru sua et filiis suis Ladislao scilicet Philypo et Gregorio...	MNL OL, DL 33703; Smičiklas, CD IV, str. 218; Fejér, CD IV/1, str. 540-542; Kukuljević Sakcinski, Borba Hrvatah s Mongoli, str. 80-81
	30. listopada 1256.	...Ladislaus Phylpuss et Gregorius filii Cleti comitis de Chapa... ...Gregorio...	MNL OL, DL 441; Fejér, CD IV/2, str. 379-380
	6. kolovoza 1258.	... Comes Ladislaus, Philipus et Gregorius magistri filii comitis Cleti fideles nostri... ...Gregorio...	MNL OL, DL 33212; Smičiklas, CD V, str. 101-102; Wenzel, Árpádkori új okmánytár VII, str. 481-482; Mažuran, Povijesni izvori Slavonije, Baranje i Srijema 1, str. 16-17; Kukuljević Sakcinski, Borba Hrvatah s Mongoli, str. 106-107

	25. svibnja 1259.	<i>...Ladislaum, Philippum et Gregorium, filios Kleti Comitis...</i> <i>...Ladizlaus, Phylippus et Gregorius fratres,...</i> <i>...Ladislai, Phylippi et Gregorii, filiorum Kleti Comitis...</i>	Fejér, CD IV/2, str. 518-521	
	11. veljače 1266.-10. listopada 1278.	<i>... Ladizlao, Philippo et Gregorio...</i>	Wenzel, <i>Árpádkori új okmánytár</i> XII, str. 678	
	nepoznato (13. st.)	<i>... Philippum Magistrum, Ladizlaum, Gregorium filios Keled...</i>	Wenzel, <i>Árpádkori új okmánytár</i> , str. 680	
	8. kolovoza	<i>...Ladizlaum, magistrum philippum, Gregorium filios Cleti...</i>	Hazai <i>okmánytár</i> VII, str. 331-332	
	1270.	<i>...comes Ladislaus Philipus et Gregorius magistri filii comitis Cleti fideles nostri...</i> <i>...Comitis Ladislai Philippi et Gregorii...</i>	MNL OL, DL 33212; Smičiklas, CD V, str. 579; Kukuljević Sakcinski, <i>Borba Hrvatah s Mongoli</i> , str. 106-107; Mažuran, <i>Povijesni izvori</i> , str. 18-19	
	1272.-1290.	<i>...magister Philippus Ladislaus et Georgius comes filij Clety...</i>	MNL OL, DL 5393	
	prosinac 1276.	<i>...Comitis Ladyzlai, Magistri Phylpus et Gregorii filiorum Comitis Clethy...</i> <i>...filiurum Comitis Klethy...</i> <i>...Comiti Ladyzlao, Magistro Phylpus et Gregorio filiis Comitis Clethy...</i> <i>...Comitem Ladyzlaum, Magistrum Phylpus et Gregorium...</i>	Wenzel, <i>Árpádkori új okmánytár</i> IX, str. 163-164	
	studenj 1290.	<i>...magistri Gregorii filii Keled...</i> <i>...magister Gregorius filius Keled...</i> <i>...magistrum Gregorium...</i> <i>...magister Gregorius...</i>	MNL OL, DF 259492; Smičiklas, CD VII, str. 7-9	
	28. listopada 1291.	<i>...Gregorium filium Clety...</i> <i>...magistrum Gregorium...</i>	MNL OL, DF 259492; Smičiklas, CD VII, str. 53-54; Hazai <i>okmánytár</i> VI, str. 370-373	
	ožujak 1296.	<i>...in bonis magistri Gregorii fratris eorum patruelis...</i>	MNL OL, DL 1436; Smičiklas, CD VII, str. 237-241.; Wenzel, <i>Árpádkori új okmánytár</i> X, str. 232-238	posthumno
Jolanta	studenj 1290.	<i>...magistrum Gregorium... filie sue Jolenth, uxori comitis Ladizlai filii Seruusdey de genere Peech...</i> <i>... magister Gregorius...prefata domina Jolenth...</i> <i>...magister Gregorius...filie sue uxori comitis Ladyzlai...</i>	MNL OL, DF 259492; Smičiklas, CD VII, str. 7-9; Hazai <i>okmánytár</i> VI, str. 370-373	Grgurova kćer
	28. listopada 1291.	<i>...Gregorium filium Clety domine filie sue uxori videlicet ipsius comitis Ladyzlai...</i> <i>...magistrum Gregorium dicte domine filie sue, uxori ipsius comitis Ladyzlai...</i>	MNL OL, DF 259492; Smičiklas, CD VII, str. 53-54; Hazai <i>okmánytár</i> VI, str. 370-373	
	10. svibnja 1340.	<i>...domina Jolenth vocata relicta videlicet comitis Ladizlai de Newna...</i> <i>...eadem domina Jolenth...</i> <i>...domina Jolenth...</i>	MNL OL, DL 3308; Smičiklas, CD X, str. 549-551; Nagy, <i>Anjoukori okmánytár</i> IV, str. 21-23	
Katarina	4. rujna 1324.	<i>...comes Ladislaus nobili domine Katherinae filie sue, consorti eiusdem Magistri Nicolai</i>	MNL OL, DL 2257; ¹⁴¹⁷ Smičiklas, CD IX, str. 202-203; Nagy, <i>Anjoukori okmánytár</i> II, str. 156-157	Jolantina kćer

¹⁴¹⁷ <https://archives.hungaricana.hu/en/charters/view/21974/?pg=1&bbox=-740%2C-4922%2C7869%2C-52>

Ladislav I. Seglački	listopad 1243.	<i>...domina Macha uxor condam Cleti comitis una cum filius suis scilicet Ladislao Phylippo et Gregorio...</i>	MNL OL, DL 33703; Smičiklas, CD IV, str. 203-204; Fejér, CD IV/1, str. 540-542; Kukuljević Sakcinski, <i>Borba Hrvatah s Mongoli</i> , str. 80-81; Buturac, <i>Pisani spomenici Požege</i> , str.121-122.	Kletov sin
	21. ožujka 1244.	<i>...domina relictia Cleti quondam comitis socru sua et filiis suis Ladislao scilicet Philypo et Gregorio...</i>	MNL OL, DL 33703; Smičiklas, CD IV, str. 218; Fejér, CD IV/1, str. 540-542; Kukuljević Sakcinski, <i>Borba Hrvatah s Mongoli</i> , str. 80-81	
	30. listopada 1256.	<i>...Ladislaus Phylpuss et Gregorius filii Cleti comitis de Chapa... ... Ladislao...</i>	MNL OL, DL 441; Fejér, CD IV/2, str. 379-380	
	6. kolovoza 1258.	<i>... Comes Ladislaus, Philipus et Gregorius magistri filii comitis Cleti fideles nostri... ...Ladislao...</i>	MNL OL, DL 33212; Smičiklas, CD V, str. 101-102; Wenzel, <i>Árpádkori új okmánytár VII</i> , str. 481-482; Mažuran, <i>Povijesni izvori</i> , str. 16-17; Kukuljević Sakcinski, <i>Borba Hrvatah s Mongoli</i> , str. 106-107	
	25. svibnja 1259.	<i>...Ladislaum, Philippum et Gregorium, filios Kleti Comitiss... ...Ladizlaus, Phylippus et Gregorius fratres, ...Ladislai, Phylippi et Gregorii, filiorum Kleti Comitiss...</i>	Fejér, CD IV/2, str. 518-521	
	11. veljače 1266.-10. listopada 1278.	<i>... Ladizlao, Philippo et Gregorio...</i>	Wenzel, <i>Árpádkori új okmánytár XII</i> , str. 678	
	nepoznato (13. st.)	<i>... Philippum Magistrum, Ladizlaum, Gregorium filios Keled...</i>	Wenzel, <i>Árpádkori új okmánytár XII</i> , str. 680	
	8. kolovoza	<i>...Ladizlaum, magistrum philippum, Gregorium filios Cleti</i>	<i>Hazai okmánytár VII</i> , str. 331-332	
	prosinac 1276.	<i>... Comitiss Ladyzlai, Magistri Phylpus et Gregorij filiorum Comitiss Clethy... ...filiorum Comitiss Clethy... ...Comiti Ladyzlao, Magistro Phylpus, et Gregorio filiis Comitiss Clethy... ...Comitem Ladyzlaum, Magistrum Phylpus et Gregorium...</i>	Wenzel, <i>Árpádkori új okmánytár IX</i> , str. 163-164	
	1270.	<i>...comes Ladislaus Philipus et Gregorius magistri filii comitis Cleti fideles nostri... ...Comitiss Ladislai Philippi et Gregorii...</i>	MNL OL, DL 33212; Smičiklas, CD V, str. 379. Kukuljević Sakcinski, <i>Borba Hrvatah s Mongoli</i> , str. 80-81; Mažuran, <i>Povijesni izvori</i> , str. 18-19	
	1272.-1290.	<i>...magister Philippus Ladislaus et Georgius comes filij Cleti...</i>	MNL OL, DL 5393	
	prosinac 1276.	<i>...Comitiss Ladyzlai, Magistri Phylpus et Gregorii filiorum Comitiss Clethy... ...Comiti Ladyzlao, Magistro Phylpus et Gregorio filiis Comitiss Clethy... ...Comitem Ladyzlaum, Magistrum Phylpus et Gregorium...</i>	Wenzel, <i>Árpádkori új okmánytár IX</i> , str. 163-164	
	studenj 1290.	<i>...magister Gregorius filius Keled...Ladyzlaum et magistrum Phylipus fratres eiusdem carnales...</i>	MNL OL, DF 259492; Smičiklas, CD VII, str. 7-9; <i>Hazai okmánytár VI</i> , str. 370-373	

1294.	<i>...Magistrum Johannem filium Comitis Ladizlay...</i> <i>...Magistri Philpus (et) Demetrius filij Comitis Ladizlay filij Cleti ... Johannem filium Comitis Ladizlay, fratrem ipsorum...</i>	Wenzel, Árpádkori új okmánytár XII, str. 552	posthumno
1295. / 1343.	<i>...Magistro Johanne, Phylippo, Demetrio et Ladizlao filijs Comitis Ladizlai...</i>	MNL OL, DL 3600; Smičiklas, CD XI, str. 67-68; Wenzel, Árpádkori új okmánytár X, str. 183-184	posthumno
ožujak 1296.	<i>...comitis Ladizlai filii Cleti...</i> <i>...Magister Johannes et fratres sui Philipus, Demetrius et Ladizlaus filii Comitis Ladizlay...</i> <i>...magistri Johannis et fratrum suorum, filiorum comitis Ladizlay...</i>	MNL OL, DL 1437; Smičiklas, CD VII, str. 230-233; Wenzel, Árpádkori új okmánytár X, str. 239-242	posthumno
	<i>...magister Johannes, Phylipus, Demetrius et Ladizlaus filii comitis Ladizlai filii eiusdem Cleti...</i> <i>...magistri Johannes, Phylipus, Demetrius et Ladizlaus filii comitis Ladizlai...</i> <i>...magistro Johanni, Phylippus, Demetrio et Ladizlao filiis comitis Ladizlai fratribus suis...</i>	MNL OL, DL 1436; Smičiklas, CD VII, str. 237-241; Wenzel, Árpádkori új okmánytár X, str. 232-238	posthumno
12. prosinca 1298.	<i>...Magister Johannes filius Comitis Ladizlai filij Cleti, vna cum fratribus suis carnalibus et non uterinis prosoualiter...</i>	Smičiklas, CD VII, str. 321; Wenzel, Árpádkori új okmánytár XII, str. 623	posthumno
1299.	<i>...Johannem Magistrum, et fratres suos Philipus, Demetrum et Ladizlaum, filios Comitis Ladizlai...</i>	Wenzel, Árpádkori új okmánytár XII, str. 643	posthumno
1300.	<i>...Demetrius filius Comitis Ladizlai filij Clethy...</i>	Wenzel, Árpádkori új okmánytár XII, str. 659	posthumno
10./11. veljače 1312.	<i>...magistri philipi filij comitis Ladizlay...</i>	MNL OL, DL 2874; Nagy, Anjoukori okmánytár I, str. 247-248	posthumno
6. svibnja 1319.	<i>... magistro philipo filio comitis ladislai...</i>	MNL OL, DL 1960; Nagy, Anjoukori okmánytár I, str. 514-515	posthumno
4. srpnja 1343.	<i>...a magistro Johanne Phylippo Demetrio et Ladislao filiis comitis Ladislai...</i> <i>...filiorum Ladislai...</i> <i>...filios comitis Ladislai...</i> <i>...filii magistri ... et Ladislai...</i>	MNL OL, DL 3600; Smičiklas, CD XI, str. 67-69; Nagy, Anjoukori okmánytár IV, str. 352-354	posthumno
Lovro I. Korodski	1293. <i>...nobilis iuuenis magister Laurencius filius magistri Phs. (Philpes) pro se, et pro fratre suo carnali et magistro Phs. (Philpes) vocato...</i> <i>...nobiles iuuenes, magister Laurencius et Phs. (Philpes)...</i>	Wenzel, Árpádkori új okmánytár V, str. 84-86	sin Filipa I.
	1295. / 1343. <i>...Magistrum Phylpus filium Laurencij de Korongh... domine Thomasine matris Regis Dei gracia tunc Ducisse tocius Sclauonie a Danobio usque mare... Laurencius Magister Dapiferorum dicte domine...</i>	MNL OL, DL 3600; Smičiklas, CD XI, str. 67-68; Wenzel, Árpádkori új okmánytár X, str. 183-184	
	7. ožujka 1296. <i>...magister Laurencius, Philippus, Ladizlaus filii magistri Philpus...</i> <i>...filii magistri Philpus(!)...</i>	MNL OL, DL 1437; Smičiklas, CD VII, str. 224; Wenzel, Árpádkori új okmánytár X, str. 213-214	

	ožujak 1296.	<i>...magistris Laurencio, Philipus et Ladizlao filiis magistri Phylpus...</i> <i>...nobiles iuuenes Laurencius, Philipus et Ladizlaus filii magistri Philpus filii comitis Cleti...</i> <i>...Laurencio, Philipo et Ladizlao filiis magistri Philipus...</i> <i>...magister Laurencius, Philipus, Ladizlaus filii Magistri Philpus...</i>	MNL OL, DL 1437; Smičiklas, CD VII, str. 210-233; Wenzel, <i>Árpádkori új okmánytár</i> X, str. 239-242	
		<i>Nobiles iuuenes, fratres patruales videlicet magistri Laurencius et Phylpus, ac Ladizlaus filius magistri Phylpus filii comitis Clety...</i> <i>...magistris Laurencio, Phylippus et Ladizlao filiis magistri Phylippus...</i>	MNL OL, DL 1436; Smičiklas, CD VII, str. 237-241; Wenzel, <i>Árpádkori új okmánytár</i> X, str. 232-238	
	30. travnja 1300.	<i>...magistri Laurencii et fratrum suorum filiorum magistri Philpus Korogh...</i>	MNL OL, DF 265822; Smičiklas CD VII, str. 379-383; Wenzel, <i>Árpádkori új okmánytár</i> X, str. 382-387	
	prije 11. ožujka 1313.	<i>...Philippo, genero nostro, filio Magistri Laurentii, filii Phylippus...</i>	Fejér, CD VIII/1, str. 524-525; Knauz, <i>Monumenta ecclesiae Strigoniensis II</i> , str. 677	
	20. veljače 1321.	<i>...Laurencius, et phylpus, ac Ladizlaus, quondam nobiles de Kos...</i> <i>...Laurencium Phylpus et Lad. ...</i>	MNL OL, DL 2031; Nagy, <i>Anjoukori okmánytár</i> I, str. 597-599	
	4. srpnja 1343.	<i>...magistrum Phylpus filium Laurencii de Korough...</i> <i>...Laurencius magister dapiferorum dicte domine et magister Phylippus ac Ladislaus filii magistri Phylippi, ...</i> <i>...magistrum Laurencium...</i>	MNL OL, DL 3600; Smičiklas, CD XI, str. 67-69; Nagy, <i>Anjoukori okmánytár</i> IV, str. 352-354	posthumno
	11. lipnja 1349.	<i>...magister philpus filis Laurenci de Korough...</i>	MNL OL, DL 76937; <i>Zichy-család okmánytára</i> II, str. 384-385	posthumno
Filip II. Korodski	22. siječnja 1350.	<i>... magistri Phylpus filii Laurencii de Korog...</i>	MNL OL, DL 4108; Smičiklas, CD XI, str. 568-570; Nagy, <i>Anjoukori okmánytár</i> V, str. 352-353	posthumno
	8. lipnja 1351.	<i>...magister Apor filius Luchachii de Tadeuka de genere Poch et nobilis domina consors sua filia Magistri Laurencii de Korogh...</i>	MNL OL, DL 4205; Nagy, <i>Anjoukori okmánytár</i> V, str. 499-500	posthumno
	1293.	<i>...nobilis iuuenis magister Laurencius filius magistri Phs. (Philpes) pro se, et pro fratre suo carnali et magistro Phs. (Philpes) vocato...</i> <i>...nobiles iuuenes, magister Laurencius et Phs. (Philpes)...</i>	Wenzel, <i>Árpádkori új okmánytár</i> V, str. 84-86	sin Filipa I.
	1295. / 1343.	<i>...Laurencius Magister Dapiferorum dicte domine, et Magister Phylpus ac Ladizlaus, filij Magistri Phylipi...</i>	MNL OL, DL 3600; Smičiklas, CD XI, str. 67-68; Wenzel, <i>Árpádkori új okmánytár</i> X, str. 183-184	
	7. ožujka 1296.	<i>...magister Laurencius, Phylippus, Ladizlaus filii magistri Philpus...</i> <i>...filii magistri Philpus(!)...</i>	MNL OL, DL 1437; Smičiklas, CD VII, str. 224; Wenzel, <i>Árpádkori új okmánytár</i> X, str. 213-214	
	ožujak 1296.	<i>...magistris Laurencio, Philipus et Ladizlao filiis magistri Phylpus...</i> <i>...nobiles iuuenes Laurencius, Philipus et Ladizlaus filii magistri Philpus filii comitis Cleti...</i> <i>...Laurencio, Philipo et Ladizlao filiis magistri Philipus...</i>	MNL OL, DL 1437; Smičiklas, CD VII, str. 224, 210-233; Wenzel, <i>Árpádkori új okmánytár</i> X, str. 239-242	

		<i>...magister Laurencius, Philipus, Ladizlaus filii Magistri Philpus...</i>		
		<i>...nobiles iuuenes, fratres patruales videlicet magistri Laurencius et Phylipus, ac Ladizlaus filius magistri Phylipus filii comitis Clety... ...magistris Laurencio, Phylippus et Ladizlao filiis magistri Phylippus...</i>	MNL OL, DL 1436; Smičiklas, CD VII, str. 237-241; Wenzel, Árpádkori új okmánytár X, str. 232-238	
	1296. (18. rujna, 6. listopada)	<i>...Phylippus filius Philpus... ...magr. Phs. filius Phs. ...</i>	MNL OL, DF 259768; Wenzel, Árpádkori új okmánytár X, str. 212	
	1296. (20. rujna, 27. studenog)	<i>...magistri Phylippus filius Magistri Phy. ...</i>	MNL OL, DF 259769; Wenzel, Árpádkori új okmánytár X, str. 211	
	1296. (25. listopada, 20. studenog)	<i>...Philippus filius Philpus...</i>	MNL OL, DF 259770; Wenzel Árpádkori új okmánytár X, str. 212-213	
	srpanj 1299.	<i>...nobiles Iuuenes, magister Phylippis filius magistri Phylippi ab vna parte, et magister Ladyzlaus filius eiusdem magistri Phylippi maioris, carnalis videlicet frater predicti magistri Phylippi, ab altera... ...magistri Phylippi... ...magister Phylippus / magistrum Phylippum... ...magistri Phylippus et Ladyzlaus...</i>	MNL OL, DL 76181; Zichy-család okmánytára I, str. 93-95	
	1300.	<i>...magistri Laurencii et fratrum suorum filiorum magistri Philpus Korogh...</i>	MNL OL, DF 265822; Smičiklas CD VII, str. 379-383; Wenzel, Árpádkori új okmánytár X, str. 382-387	Jedino je Lovro naveden imenom.
	20. veljače 1321.	<i>...Laurencius, et phylpus, ac Ladizlaus, quondam nobiles de Kos... ...Laurencium Phylpus et Lad. ...</i>	MNL OL, DL 2031; Nagy, Anjoukori okmánytár I, str. 597-599	
	4. srpnja 1343.	<i>...Laurencius magister dapiferorum dicte domine et magister Phylippus ac Ladislaus filii magistri Phylippi, ...magistrum Phylpus...</i>	MNL OL, DL 3600; Smičiklas, CD XI, str. 67-69, Nagy, Anjoukori okmánytár IV, str. 352-354	posthumno
Ladislav I. Korodski	1295. / 1343.	<i>... Laurencius Magister Dapiferorum dicte domine, et Magister Phylipus ac Ladizlaus, filij Magistri Phylipi...</i>	MNL OL, DL 3600; Smičiklas, CD XI, str. 67-68; Wenzel, Árpádkori új okmánytár X, str. 183-184	sin Filipa I.
	7. ožujka 1296.	<i>...magister Laurencius, Philippus, Ladizlaus filii magistri Philpus... ...filii magistri Philpus(!)...</i>	MNL OL, DL 1437; Smičiklas, CD VII, str. 224; Wenzel, Árpádkori új okmánytár X, str. 213-214	
	ožujak 1296.	<i>...nobiles iuuenes, fratres patruales videlicet magistri Laurencius et Phylipus, ac Ladizlaus filius magistri Phylipus filii comitis Clety... ...magistris Laurencio, Phylippus et Ladizlao filiis magistri Phylippus...</i>	MNL OL, DL 1436; Smičiklas, CD VII, str. 237-241; Wenzel, Árpádkori új okmánytár, str. 232-238	

	srpanj 1299.	<i>...nobiles Iuuenes, magister Phylippis filius magistri Phylippi ab vna parte, et magister Ladizlaus filius eiusdem magistri Phylippi maioris, carnalis videlicet frater predicti magistri Phylippi, ab altera...</i> <i>...magistri Ladyzlai...</i> <i>...magistro Ladyzlao</i> <i>...magister Ladyzlaus...</i> <i>...magistri Phylippus et Ladizlaus...</i>	MNL OL, DL 76181; Zichy-család okmánytára I, str. 93-95	
	1300.	<i>...magistri Laurencii et fratrum suorum filiorum magistri Philpus Korogh...</i>	MNL OL, DF 265822; Smičiklas, CD VII, str. 379-383; Wenzel, Árpádkori új okmánytár X, str. 382-387	
	20. veljače 1321.	<i>...Laurencius, et phylpus, ac Ladizlaus, quondam nobiles de Kos...</i> <i>...Laurencium Phylpus et Lad. ...</i>	MNL OL, DL 2031; Nagy, Anjoukori okmánytár I, str. 597-599	
	22. ožujka 1335.	<i>... nobles yuuenes Phylpus filius Laur(encii), Demetrius filius Lad(islai) et Phylpus iunior filius Phylippi fratres patruelles...</i>	MNL OL, DL 2895; Nagy, Anjoukori okmánytár III, str. 146-149	posthumno
	4. srpnja 1343.	<i>...Laurencius magister dapiferorum dicte domine et magister Phylippus ac Ladislaus filii magistri Phylippi...</i>	MNL OL, DL 3600; Smičiklas, CD XI, str. 67-69; Nagy, Anjoukori okmánytár IV, str. 352-354	posthumno
Filip III.	prije 11. ožujka 1313.	<i>...Philippo, genero nostro, filio Magistri Laurentii, filii Philippus...</i>	Fejér, CD VIII/1, str. 524-525; Knauz, Monumenta ecclesiae Strigoniensis II, str. 677	Lovrin sin
	22. ožujka 1335.	<i>... nobles yuuenes Phylpus filius Laur(encii), Demetrius filius Lad(islai) et Phylpus iunior filius Phylippi fratres patruelles ... nostro Lad(islao) dei gratia episcopo eiusdem ecclesie Quinqueecclesiensis...</i> <i>...Phylippus maior...</i>	MNL OL, DL 2895; Nagy, Anjoukori okmánytár III, str. 146-149	
	4. srpnja 1343.	<i>...magistrum Phylpus filium Laurecii de Korogh...</i>	MNL OL, DL 3600; Smičiklas, CD XI, str. 67-69; Nagy, Anjoukori okmánytár IV, str. 352-354	
	kolovoz 1347.	<i>...Magister Philippus Comes de Corad...</i>	Muratorius, Rerum Italicarum scriptores ab anno aerae christianae quingentesimo ad millesimumquingentesimum, sv. 15., str. 442	
	1349.	<i>...Phylippo magno de Korogh...</i>	MNL OL, DL 3964	
	11. lipnja 1349.	<i>...magister philpus filis Laurenci de Korogh</i>	MNL OL, DL 76937; Zichy-család okmánytára II, str. 384.-385	
	22. siječnja 1350.	<i>...magistri Phylpus filii Laurencii de Korog...</i> <i>...magister Phylpus...</i> <i>...filiis Phylpus...</i> <i>...magistro Phylpus...</i>	MNL OL, DL 4108; Smičiklas, CD XI, str. 568-570; Nagy, Anjoukori okmánytár V, str. 352-353	
	13. veljače 1350.	<i>...magister Phylpus de Korogh...</i>	MNL OL, DL 4113; Nagy, Anjoukori okmánytár V, str. 358	
	7. prosinca 1351.	<i>...magistri Phylpe et Ladislaus, filii Phylpes de Korogh...</i> <i>...filios Phylpes de Korogh...</i> <i>...filii magistri Phylpews de Korogh...</i>	MNL OL, DL 4157; Fejér, CD VIII/4, str. 541-543; Bösendorfer, „Parba radi osječke carine“, str. 370	prvi put posthumno

20. siječnja 1352.	<i>...quondam magistri Philpus de Korogh... ...Philpe et Ladislao maioribus filiis dicti magistri Philpus... ...filii dicti Philpus... ...nobile domine relicte eiusdem magistri Philpus cum Stephano juniore filio eiusdem magistri Philpus ...dicti Philpus ... Ladislai et Philpus maiorum fratres filiorum suorum... ...ipsos tres filios ipsius magistri Philpus... ...magistro Philpus...</i>	MNL OL, DL 4251; Nagy, <i>Anjoukori okmánytár V</i> , str. 543-546	posthumno
8. veljače 1353.	<i>...magistri Philpe et Ladislaus, filii condam magistri Philpew de Korogh... ...idem filii magistri Philpew de Korogh...</i>	MNL OL, DL 4157; Fejér, CD IX/2, str. 271-272	posthumno
23. kolovoza 1353.	<i>...magistri Philpe Ladislaus et Stephanus filii quondam magistri Philpesis de Kourowgh...</i>	MNL OL, DL 41220; Fejér, CD IX/7, str. 123-124; Nagy, <i>Anjoukori okmánytár VI</i> , str. 108-109	posthumno
31. kolovoza 1358.	<i>...Magistrum Stephanum filium Philpe de korogh...</i>	MNL OL, DL 4787; Tasnádi, <i>Anjoukori okmánytár VII</i> , str. 341	posthumno
26. srpnja 1364.	<i>...magister Ladislaus filius Philpus de korogh aule nostre miles...</i>	MNL OL, DL 5332	posthumno
26. srpnja 1364.	<i>...Ladislao filio Philpus aule nostro... ...magistri Ladislai filii Philpes...</i>	MNL OL, DL 5333	posthumno
1364.	<i>...Magistri Ladislai, filii Philippus de Korogh,... ...filiorum ipsius Philippus...</i>	Fejér, CD IX/3, str. 455-456	posthumno
30. kolovoza 1367.	<i>Magnifico ac potenti viro magistro Ladislao filij Philpus ac regni Bulgarie Bano...</i>	Pesty, Ortway, <i>Oklevelek Temesvármegye és Temesvárváros történetéhez I</i> , str. 300	posthumno
1. ožujka 1368.	<i>...magistro Ladislao filio Philpus...</i>	MNL OL, DF 285837; Fejér, CD IX/4, str. 120	posthumno
23. kolovoza 1382.	<i>...Ladislao, filio Philpus, condam bano regni Bulgarie,...</i>	Smičiklas, CD XVI, str. 306-315	posthumno
1382.	<i>...Stephano filio Philippus Ianitorum,...</i>	Fejér, CD IX/5, str. 562-566	posthumno
5. veljače 1383.	<i>...Stephano, filio Philippi de Machou Banis...</i>	Fejér, CD X/1, str. 60-65	posthumno
17. svibnja 1383.	<i>...Stephano, filio Philpus, de Machow banis...</i>	Smičiklas, CD XVI, str. 353-355	posthumno
1383.	<i>Stephanus de Korogh, filius Philpus, Banus totius Slavoniae, una Machoviensis Banus An. 1383 etc.</i>	Fejér, CD X/6, str. 21	posthumno
1. srpnja 1384. ¹⁴¹⁸	<i>...noster baro magnificus vir Stephanus filius Philpus banus de Machow...</i>	MNL OL, DL 33215; Smičiklas, CD XVI, str. 476-477	posthumno
1389.	<i>...Domini Stephani, filii Philippi de Korogh, Comitis de Kewe...</i>	Fejér, CD X/1, str. 515-516	posthumno
3. studenog 1392.	<i>...fidelis noster magnificus vir dominus Stephanus filius Philpes de Korogh, olyn banus... ...domino Stephano bano... ...condam Philpes patris eiusdem domini Stephani bani...</i>	MNL OL, DL 7640; Mažuran, <i>Povijesni izvori</i> , str. 104-106	posthumno

¹⁴¹⁸ *Hungaricana* ispravu datira 1384/1385. godine, jer je datum nečitak.

	3. prosinca 1392.	<i>...fideles noster magnificus vir dominus Stephanus filius Philpes de Korogh olim banus... ...condam Philpes patris scilicet eiusdem domini Stephani bani... ...magister Philpes... ...magistro Philpes</i>	MNL OL, DL 7640; Mažuran, <i>Povijesni izvori</i> , str. 107-109	posthumno
	25. veljače 1417.	<i>...Stephanus filius Stephani bani filij Philpus de Korogh...</i>	MNL OL, DL 33212; Kukuljević Sakcinski, <i>Borba Hrvatah s Monogoli</i> , str. 106-107	posthumno
	25. veljače 1417.	<i>...magister Stephanus filius Stephani Bani filii Philpus de Korogh...</i>	MNL OL, DL 3584; Nagy, <i>Anjoukori okmánytár IV</i> , str. 329	posthumno
Druga supruga Filipa III.	20. siječnja 1252.	<i>...nobile domine relicte eiusdem magistri Philpus cum Stephano Iuniori filio eiusdem magistri Philpus ...nobilis domina...</i>	MNL OL, DL 4251; Nagy, <i>Anjoukori okmánytár V</i> , str. 543-546	
Lovrina kćer i njezini sinovi Petar i Ivan	8. lipnja 1351.	<i>...magister Apor filius Luchachii de Tadeuka de genere Poch et nobilis domina consors sua filia Magistrii Laurencii de Korogh, ac Petrus filius eorum pro se, et pro Johanne similiter filio ipsorum coram nobis personaliter comparendo...</i>	MNL OL, DL 4205; Nagy, <i>Anjoukori okmánytár V</i> , str. 499-500	
Demetrije I.	22. ožujka 1335.	<i>... nobles yuuenes Phylpus filius Laur(encii), Demetrius filius Lad(islai) et Phylpus iunior filius Phylippi fratres patruales ... nostro Lad(islao) dei gratia episcopo eiusdem ecclesie Quinqueecclesiensis...</i>	MNL OL, DL 2895; Nagy, <i>Anjoukori okmánytár III</i> , str. 146-149	sin Ladislava I.
Filip IV.	7. prosinca 1351.	<i>...magistri Phylpe et Ladislaus, filii Phylpes de Korogh... ...filios Phylpes de Korogh... ...filii magistri Phylpews de Korogh...</i>	MNL OL, DL 4157; Fejèr, <i>CDVIII/4</i> , str. 541-543; Bösendorfer, „Parba radi osječke carine“, str. 170	Sin Filipa III.
	20. siječnja 1352.	<i>...Philpe et Ladislao maioribus filiis dicti magistri Philpus... ...Ladislaus et Philpe maiores fratres... ...dicti Philpus ... Ladislai et Philpus maiorum fratres filiorum suorum... ...Philpus... ...ipsos tres filios ipsius magistri Philpus... ...Ladislao et Philpus maioribus filiis ipsius magistri Philpus...</i>	MNL OL, DL 4251; Nagy, <i>Anjoukori okmánytár V</i> , str. 543-546	
	8. veljače 1353.	<i>...magistri Phylpe et Ladislaus, filii condam magistri Phylpews de Korogh... ...idem filii magistri Phylpews de Korogh...</i>	MNL OL, DL 4157; Fejèr, <i>CD IX/II</i> , str. 271-272	
	23. kolovoza 1353.	<i>...magistri Philpe Ladislaus et Stephanus filii quondam magistri Philpesis de Kourough...</i>	MNL OL, DL 41220; Fejér, <i>CD IX/7</i> , str. 123-124; Nagy, <i>Anjoukori okmánytár VI</i> , str. 108-109	
	17. rujna 1363.	<i>...Philpe et Ladis. filij Philpus de Korogh...</i>	MNL OL, DL 5241	
	1364.	<i>...filiorum ipsius Philipus...</i> ¹⁴¹⁹	Fejèr, <i>CD IX/3</i> , str. 455-456	
	1. srpnja 1384.	<i>...Johannes, Ladislaus, Philipus...</i>	MNL OL, DL 33215; Smičiklas <i>CD XVI</i> , str. 476-477	posljednji spomen
	1384.	PHILIPP D(E) KOROG	Nadgrobnni spomenik pronađen u Osijeku, uz franjevačku crkvu Svetog Križa	posthumno

¹⁴¹⁹ Pretpostavljam da se i on podrazumijeva pod pojmom *filiorum*.

Ladislav II.	kolovoz 1347.	<i>...Dominus Ladislaris dictus Sos de Coroid Comes...</i>	Muratorius, <i>Rerum Italicarum scriptores ab anno aerae christianae quingentesimo ad millesimumquingentesimum</i> , sv. 15, str. 442	Sin Filipa III.
	7. prosinca 1351.	<i>...magistri Phylpe et Ladislaus, filii Phylpes de Korogh...</i> <i>...filios Phylpes de Korogh...</i> <i>...filii magistri Phylpews de Korogh...</i>	MNL OL, DL 4157; Fejèr, CD VIII/4, str. 541-543; Bösendorfer, „Parba radi osječke carine“, str. 370	
	20. siječnja 1352.	<i>...Philpe et Ladislao maioribus filiis dicti magistri Philpus...</i> <i>...Ladislaus et Philpe maiores fratres...</i> <i>...dicti Philpus ... Ladislai et Philpus maiorum fratres filiorum suorum...</i> <i>...Ladislaus...</i> <i>...prefatis Ladislao...</i> <i>...ipsos tres filios ipsius magistri Philpus...</i> <i>...Ladislao et Philpus maioribus filiis ipsius magistri Philpus...</i>	MNL OL, DL 4251; Nagy, <i>Anjoukori okmánytár V</i> , str. 543-546	
	8. veljače 1353.	<i>...magistri Phylpe et Ladislaus, filii condam magistri Phylpews de Korogh...</i> <i>...idem filii magistri Phylpews de Korogh...</i>	MNL OL, DL 4157; Fejèr, CD IX/II, str. 271-272	
	23. kolovoza 1353.	<i>...magistri Philpe Ladislaus et Stephanus filii quondam magistri Philpesis de Kourowgh...</i>	MNL OL, DL 41220; Fejér, CD IX/7, str. 123-124; Nagy, <i>Anjoukori okmánytár VI</i> , str. 108-109	
	17. rujna 1363.	<i>...Philpe et Ladis. filij Philpus de Korogh...</i>	MNL OL, DL 5241	
	26. srpnja 1364.	<i>...magister Ladislaus filius Philpus de korogh aule nostre miles...</i>	MNL OL, DL 5332	
	26. srpnja 1364.	<i>...Ladislao filio Philpus aule nostro...</i> <i>...magistri Ladislai filii Philpes...</i>	MNL OL, DL 5333	
	1364.	<i>...Magistri Ladislai, filii Philippus de Korogh...</i> <i>...Magistro Ladislao...</i> <i>...Magistri Ladislai...</i>	Fejèr, CD IX/3, str. 455-456	
	30. kolovoza 1367.	<i>Magnifico ac potenti viro magistro Ladislao filij Philpus ac regni Bulgarie Bano...</i>	Pesty, Ortway, <i>Oklevelek Temesvármegye és Temesvárváros történetéhez I</i> , str. 300	
Stjepan I.	1. ožujka 1368.	<i>...magistro Ladislao filio Philpus...</i>	MNL OL, DF 285837; Fejér, CD IX/4, str. 120	
	23. kolovoza 1382.	<i>...Ladislao, filio Philpus, condam bano regni Bulgarie, ...</i>	Smičiklas, CD XVI, str. 306-315	
	1. srpnja 1384.	<i>...Johannes, Ladislaus, Philipus...</i> <i>...olim Ladislaus banus, fratres eiusdem vterini, pridem in nostris arduis obsequiis vitam finiuit temporalem, ...</i>	MNL OL, DL 33215; Smičiklas, CD XVI, str. 476-477	posthumno
	20. siječnja 1352.	<i>...nobile domine relictæ eiusdem magistri Philpus cum Stephano Iuniori filio eiusdem magistri Philpus</i> <i>...Stephanum puerum...</i> <i>...Stephano filio...</i> <i>.....ipsos tres filios ipsius magistri Philpus...</i>	MNL OL, DL 4251; Nagy, <i>Anjoukori okmánytár V</i> , str. 543-546	sin Filipa III.
	23. kolovoza 1353.	<i>...magistri Philpe Ladislaus et Stephanus filii quondam magistri Philpesis de Kourowgh...</i>	MNL OL, DL 41220; Fejér, CD IX/7, str. 123-124; Nagy, <i>Anjoukori okmánytár VI</i> , str. 108-109	

14. lipnja 1361.	<i>...magrm. Stephani filius quondam magistri Phylpus de Korogh...</i>	MNL OL, DL 5067	
1364.	<i>...filiurum ipsius Philippus...</i>	Fejér, CD IX/3, str. 455-456	
18. siječnja 1382.	<i>...Stephano filio Philpws Ianitori...</i>	MNL OL, DL 6885	
24. kolovoza 1382.	<i>....Stephano filio Phylpus Ianitori...</i>	MNL OL, DL 105454	
1382. ¹⁴²⁰	<i>...Stephano filio Philippus Ianitorum...</i>	Fejér, CD IX/5, str. 562-566	
11. siječnja 1383.	<i>...Stephano filio Philpus de Mako...</i>	Varjú, <i>Oklevéltár a Tomaj nemzetségbeli losonczi Bánffy család történetéhez I</i> , str. 371-373	
5. veljače 1383.	<i>...Stephano, filio Philippi de Machou Banis...</i>	Fejér, CD X/1, str. 60-65.	
17. travnja 1383.	<i>...Stephano, filio Phylpus, de Machow banis, ...</i>	Smičiklas, CD XVI, str. 353-355	
17. travnja 1383.	<i>...Stephano, filio Phylpus / Philipo (?) de Machow banis...</i>	Smičiklas, CD XVI, str. 355-356; Matković, „Spomenici za dubrovačku povijest u vrijeme ugarsko-hrvatske zaštite“, str. 148- 150	
1383.	<i>Stephanus de Korogh, filius Philpus, Banus totius Slavoniae, una Machoviensis Banus An. 1383 etc.</i>	Fejér, CD X/6, str. 21	
1383.- siječanj 1385.	<i>Stephanus Banus de Korogli Comes de Carassow etc.</i>	Pesty, <i>Krassó vármegye története. III. Oklevéltár</i> , str. 160	
15. svibnja 1385.	<i>...viri magistri Stephani Bani de Machow comes de Baranya...</i>	MNL OL, DL 91914	
1384.	<i>...Stephano, filio Philippus de Machow, ...</i>	Fejér, CD X/1, str. 148-151	
1384.	<i>...Stephano Philphus de Machow Banis, ...</i>	Fejér, CD XI, str. 528-533	
3. travnja 1384.	<i>...Stephanus, filius Philippi Machou. Bani ...</i> <i>...Stephano, filio Philippi de Macho, Banis</i>	Fejér, CD X/3, str. 6, 307-312	
2. ožujka 1384.	<i>...Stephano filio philppus de Machow banis</i>	Hazai okmánytár II, str. 144-147	
20. lipnja 1384.	<i>...Stephano filio Philppus, de Machow, ...</i>	Smičiklas, CD XVI, str. 472-474	
1. srpnja 1384.	<i>...quod fidelis noster baro magnificus vir Stephanus filius Philpus banus de Machow...</i> <i>...Johanni, Ladislao et Philipus filiis suis...</i> <i>...prius condam Laurencius in magnis seruiciis ipsius olim genitoris nostri karissimi dinoscitur occubuisse postremoque olim Ladislaus banus, fratres eiusdem vterini...</i>	MNL OL, DL 33215; Smičiklas, CD XVI, str. 476-477	
siječanj? 1385.	<i>...Stephano Bano de Moaz, ...</i>	Wenzel, <i>Magyar Diplomáciai Emlékek az Anjou-korból III</i> , str. 563-567	
8. ožujka 1385.	<i>...magnifico viro domino Stephano de Korog Bano de Machow...</i> <i>...Stephanus fily Philpus de Korog...</i>	MNL OL, DL 7137	
15. svibnja 1385.	<i>...magistri viri Stephani Bani de Machovien comes de Baranya...</i>	MNL OL, DL 91914	

¹⁴²⁰ Od 10. veljače do 15. srpnja 1382. (Wertner, „Adalékok a XIV. századbéli magyar világi archontológiához“, 4. svezak, 7. dio, str. 587).

13. listopada 1386.	<i>...magnificum virum dominum Stephanum banum filium Philpus de Korog...</i>	MNL OL, DL 7223; Pesty, Ortway, <i>Oklevelek Temesvármegye és Temesvárváros történetéhez I</i> , str. 423-424; Szilárd, <i>Anjou Magyarország alkonya II</i> , str. 423	
1387-3. travnja 1400.	<i>...Stephanus filius Philpio de Chorogh Crassow...</i>	MNL OL, DL 25406	
6. kolovoza 1387. / 10. rujna 1387.	<i>...viro magnifico domino Stephano bano, filio quondam Philpus de Korog... ...prefatum dominum Stephanum Banum...</i>	MNL OL, DL 7293; Ortway, Pesty, <i>Oklevelek Temesvármegye és Temesvárváros történetéhez I</i> , str. 153-155	
6. kolovoza 1387. / 10. rujna 1387.	<i>...viri magnifici Stephani filij Philpws de Korog pridem bani Machowyensis... ...Stephani filij Philpws de Korogh... ...domini Stephani Bani...</i>	MNL OL, DL 7294; Ortway, Pesty, <i>Oklevelek Temesvármegye és Temesvárváros történetéhez I</i> , str. 147-150; Szilárd, <i>Anjou Magyarország alkonya II</i> , str. 457-458	
14. rujna 1387.	<i>...Stephanum filium Philpus de Korogh</i>	MNL OL, DL 7309; Smičiklas, CD XVII, str. 85-92.; Fejér, CD X/1, str. 312-323	
25. studenog 1387.	<i>...dominum Stephanum Banum filium Philpus de Korogh...</i>	MNL OL, DL 34016; Fejér, CD X/1, str. 355-361; Thalloczi, Samu, <i>Frangepán család oklevéltára I</i> , str. 95-100	
1. prosinca 1387.	<i>...domino Stephano Bano de korog...</i>	MNL OL, DL 77959; Zichy-család idősb ágának okmánytára IV, str. 343	
1387.	<i>Stephano de Korogh...</i>	Fejér, <i>Index codicis diplomatici Hungariae ecclesiastici ac civilis. Stirpis Arpadiano-Andegavensis</i> , str. 87	
1387.	<i>...Stephano de Korogh, ...Viri Magnifici Domini Stephani, filii Philippos de Korogh, pridem Bani Machouien. fidelis nostri ac dilecti...</i>	Fejér, CD X/1, str. 19, 367-370	
1388-14. siječnja 1390.	<i>...Stephanus Banus de Korogh Comes de Carassow</i>	MNL OL, DL 9109	
28. travnja 1388.	<i>...viri magnifici domini Stephani condam bani filij Philpus de Korogh... ...domini Stephani Bani nostri fidelis... ...Dominus Stephanus Banus... ...Stephano Bano fidei nostro... ...dominum Stephanum Banum...</i>	MNL OL, DL 7388; Fejér, CD X/1 str. 414-420; Szilárd, <i>Anjou-Magyarország alkonya II</i> , str. 463-464	
28. travnja 1389.	<i>...viri Magnifici Stephani filij Philpws de Korog pridem Bani Machowyensis, ...</i>	MNL OL, DL 7294; Pesty, Ortway, <i>Oklevelek Temesvármegye és Temesvárváros történetéhez I</i> , str. 174-176	
2. svibnja 1388.	<i>...magnifico viro domino Stephano filio Philpus de Korogh quondam bano machowien... ...domino Stephano et suis heredibus...</i>	MNL OL, DL 7390	
1388.	<i>...Stephanus de Korogh...</i>	Fejér, CD X/1, str. VII	
31. svibnja 1389.	<i>...nobiles Stephanum Philipi de Korgd militem, et banissam de Vezén, domicellam Quinqueecclesiens dioec predictae... ...dictis Stephano, et banissa...</i>	Fejér, CD X/1, str. 530-532, Koller, <i>Historia Episcopatus Quinqueecclesiarum III</i> , str. 197-198	
1389.	<i>...viri, magnifici Domini Stephani, filii Philippi de Korogh, Comitibus de Kewe...</i>	Fejér, CD X/1, str. 515-516	

8. studenog 1389.	<i>...viri magnifico domino Stephano fily Philippi de Korog comes de Keve...</i>	MNL OL, DF 285855	
9. studenog 1389.	<i>...magnifico viro domino Stephano filio Philipi de Korogh comiti de Crassow...</i>	MNL OL, DL 7533	
12. studenog 1389.	<i>...magnifico dno Stephano de Korogh Bano Krassow...</i>	MNL OL, DL 7530	
19. studenog 1389.	<i>...magnifico viro domino Stephano, filio Philippi de Korogh comiti de Crassow, ...dominum Stephanum...</i>	MNL OL, DL 7640; Mažuran, <i>Povijesni izvori</i> , str. 75-76	
1389.	<i>Stephanum de Korog...</i>	Fejèr, <i>Index codicis diplomatici Hungariae ecclesiastici ac civilis. Stirpis Arpadiano-Andegavensis</i> , str. 345	
26. ožujka 1390.	<i>...dominus Stephanus condam Banus filius philpus de Korogh... ...domini Stephani condam Bani...</i>	Hazaí okmánytár II, str. 155-156	
22. kolovoza 1390.	<i>...magnifico viro domino Stephano filio Philpus de Korogh condam banum Machouiensis... ...prefato domino Stephano filio Philpes es eius heredibus...</i>	MNL OL, DL 7640; Mažuran, <i>Povijesni izvori</i> , str. 79-80	
20/21. rujna 1390. ¹⁴²¹	<i>...domino Stephano filio Philpes de Korogh, condam bano Machouiensis... ...dominus Stephanus filius Philpes... ...dominum Stephanum filium Philpes... ...dominus Stephanus filius Philpes de Korogh... ...domini Stephani bani... ...domino Stephano bano filio Philiphes de Korogh ...domino Stephano filio Phihlipes...</i>	MNL OL, DL 7640; Mažuran, <i>Povijesni izvori</i> , str. 80-83	
5. prosinca 1390.	<i>Relatis Stephani Philpus de Korog Relatio Stephani de Korog pridem Bani</i>	MNL OL, DL 42468	
20. ožujka 1391.	<i>...Stephano de Korog olim bano</i>	MNL OL, DL 7679	
23. ožujka 1391.	<i>...Stephani filii Fylpes de Korog pridem Bani...</i>	MNL OL, DL 37066 ¹⁴²² (str. 46)	
24. travnja 1391.	<i>...fidei nostro viri magnifici domini Stephani de Korog pridem Bani ...domino Stephano bano ...Stephani de Korog bani</i>	MNL OL, DL 7685; Mažuran, <i>Povijesni izvori</i> , str. 91-92; Szilárd, <i>Anjou Magyarország alkonya II</i> , str. 467-468	
25. travnja 1391.	<i>...magnifico viro domino Stephano Bano filio Philypus de Korogh...</i>	MNL OL, DL 7687; Ortway, <i>Pesty, Oklevelek Temesvármegye és Temesvárváros történetéhez I</i> , str. 200-201	
5. kolovoza 1391.	<i>relacio domini Stephani Bani de Korogh</i>	MNL OL, DL 78063; Zichy-család okmánytára IV, str. 477-478	
30. studenog 1391.	<i>...Stephanus filius Philpus de Korog quondam banus...</i>	MNL OL, DL 42506	

¹⁴²¹ Zsigmondkori oklevéltár I, str. 186, br. 1660 (20. rujna 1390).

¹⁴²² <https://archives.hungaricana.hu/en/charters/view/223612/?pg=22&bbox=142%2C-3194%2C4446%2C-760>.

5., 18. prosinca 1391.	<i>...Stephano Filio Philpus de Korogh pridem bano...</i> <i>...magnifico viro domino Stephano Bano de Korogh...</i> <i>...prefato domino Stephano Bano...</i>	MNL OL, DL 7730 Ortvay, Pesty, Oklevelek Temesvármegye és Temesvárváros történetéhez I, 212-213	
21. veljače 1392.	<i>...dominum Stephanum Banum...</i> <i>...domini Stephani Bani...</i> <i>...dominus Stephanus Banus...</i> <i>...domino Stephano Bano...</i>	Ortvay, Pesty, Oklevelek Temesvármegye és Temesvárváros történetéhez I, str. 214-220	
21. veljače 1392.	<i>...dominum Stephanum Banum...</i> <i>...domini Stephani Bani...</i> <i>...dominus Stephanus Banus...</i> <i>...domino Stephano Bano...</i>	MNL OL, DL 7730; Ortvay, Pesty, Oklevelek Temesvármegye és Temesvárváros történetéhez I, str. 214-220	
9. ožujka 1392.	<i>...magnifico viro Stephano, filio Philpus de Korogh pridem bani fideli nostro...</i> <i>...Stephano bano...</i>	MNL OL, DL 7765; ¹⁴²³ Mažuran, Povijesni izvori, str. 98-99	
30. travanj 1392.	<i>...magnifico domino Stephano filio Philpus de Korogh quondam bani fideli nostro...</i>	MNL OL, DL 7767 (prijepis iz: MNL OL, DL 7765); Mažuran, Povijesni izvori, str. 100-101	
21. kolovoza 1392.	<i>...vir magnificus dominus Stephanus filius philpus de Kurogh pridem Banus...</i>	Ortvay, Pesty, Oklevelek Temesvármegye és Temesvárváros történetéhez I, str. 227-228	
3. studenog 1392.	<i>...fidelis noster magnificus vir dominus Stephanus filius Philpes de Korogh, olym banus...</i> <i>...domino Stephano bano...</i> <i>...condam Philpes patris eiusdem domini Stephani bani...</i> <i>...domini Stephani bani...</i> <i>...dominum Stephanum banum...</i>	MNL OL, DL 7640; Mažuran, Povijesni izvori, str. 104-106	
3. prosinca 1392.	<i>...fideles noster magnificus vir dominus Stephanus filius Philpes de Korogh olym banus...</i> <i>...condam Philpes patris scilicet eiusdem domini Stephani bani...</i> <i>...dicti domini Stephani bani...</i> <i>...dictum Stephanum banum...</i>	MNL OL, DL 7640; Mažuran, Povijesni izvori, str. 107-109	
7. i 22. listopada 1393.	<i>...domini Stephani filij philpus de Korogh...</i> <i>...dominum Stephanum filium philpus de Korogh...</i> <i>...dominum Stephanum Banum...</i> <i>... dominus Stephanus Banus...</i> <i>...dicti domini Stephani Bani...</i> <i>...dominum Stephanum de Korogh...</i> <i>...vir magnificus dominus Stephanus de Korogh...</i>	Ortvay, Pesty, Oklevelek Temesvármegye és Temesvárváros történetéhez I, str. 233-239	
Duodecimo kal. Mensis Martii 1394.	<i>...Stephano de Korogh et Nicolao Treutel Machouiens. Banis</i>	Fejér, CD X/2, str. 294-298	

¹⁴²³ Filip V. je u prosincu 1405. zatražio potvrdu za posjedovanje Koške i okolnih mjesta, što kralj Žigmund potvrđuje 2. siječnja 1406. godine. (MNL,OL, DL 7765).

5. kolovoza 1394.	<i>...fidelis noster magnificus viri dominus Stephanus filius Philpus de Korogh pridem Banus</i>	MNL OL, DL 87635	
23. prosinca 1394.	<i>...Stephano de Korog et Nicolao Treutul Machouensibus Banis...</i>	Székelly oklevéltár I, str. 87-88	
28. svibnja 1395.	<i>...viris dominis Stephano de Korogh et Nicolao de Neuna, Banis Machouiensibus... ...nostrorum Stephani de Korogh et Nicolai de Newna, Banorum nostrorum Machouiensium</i>	MNL OL, DL 8064; Fejér, CD X/2, str. 331-333	
Nonas mensis may 1395.	<i>...Stephano de Korog et Nicolao Treutul Machouien Banis...</i>	MNL OL, DL 7947; Fejér, CD X/2, str. 286-288	
20. rujna 1395.	<i>...Stephano filii Philipus de Korog et Nicolao Trewtul Machouyensi banis...</i>	Smičiklas, CD XVIII, str. 56-58	
28. studenog 1395.	<i>Stephano de Korog et Nicolao Treutul Machoviensis banis.</i>	Lukinović, <i>Povijesni spomenici Zagrebačke biskupije</i> , sv. 5, str. 9-11	
quarto kalen. Mens. Decembris 1395.	<i>...Stephano, filio Philpus de Korogh, et Nicolao Trewtel, Machouien. Banis...</i>	Fejér, CD X/8, str. 394-401	
Sexto calendas mensis Decembris 1395.	<i>...Stephano de Korog et Nicolao Treutul Machou. Banis...</i>	Fejér, CD X/8, str. 373-378	
10. lipnja 1396.	<i>...Stephano de Korogh et Nicolao Trewtul Machowiensi banis...</i>	<i>Oklevéltár a gróf Csáky család történetéhez. I. Oklevelek</i> , str. 179-181; Ortway, Pesty, <i>Oklevelek Temesvármegye és Temesvárváros történetéhez I</i> , str. 258-261	
13. lipnja 1396.	<i>...Nicolao Treutul de Neuna] et Stephano de Korogh banis Machoviensibus, comitibus nostris vei vicecomitibus...</i>	Zichy-család okmánytára XII, str. 52-53	
14., 21. rujna 1396.	<i>...vicecomites de Walko magnificorura virorum dominorum Stephani de Korogh et Nicolai Treutul de Neuna banorum de Macho...</i>	MNL OL, DL 82820; Smičiklas, CD XVIII, str. 147-148; Zichy-család okmánytára V, str. 27	
25. veljače 1397.	<i>...Nicolao Treutel et Stephano de Korogh Machouiensi banis,...</i>	Smičiklas, CD XVIII, str. 187-189	
25. veljače 1397.	<i>...Nicolao Treutul et Stephano de Korog Machouiensibus banis,...</i>	Smičiklas, CD XVIII, str. 189-194	
27. ožujka 1399.	<i>...quondam domini Stephani filij Philpus de Korogh olim bani nostri Machovienis... Quondam domino Stephano Bano... ...magistri Johannis Ladislaus Phylpws Nicolao et Stephani filio quondam viri magnifici domini Stephani Bani filij Phylpus de Korogh...</i>	MNL OL, DL 7765	posthumno
1. kolovoza 1406.	<i>...Stephanus videlicet filius Philpus de Korog...</i>	MNL OL, DL 9225; Hazai okmánytár VII, str. 432-445	posthumno
1. svibnja 1407.	<i>...militaris et egregy viri Stephani ... filius Philpus de Korog...</i>	MNL OL, DL 9226	posthumno
25. veljače 1417.	<i>...Stephanus filius Stephani bani filij Philpus de Korogh...</i>	MNL OL, DL 33212; Kukuljević Sakcinski, <i>Borba Hrvatah s Mongoli</i> , str. 106-107	posthumno

	25. veljače 1417.	<i>...magister Stephanus filius Stephani Bani filii Philpus de Korogh...</i>	MNL OL, DL 3584; Nagy, Anjoukori okmánytár IV, str. 329	posthumno
	31. kolovoza 1358.	<i>...Magistrum Stephanum filium Philpe de korogh...</i>	MNL OL, DL 4787; Tasnádi, Anjoukori okmánytár VII, str. 341	posthumno
	27. ožujka 1399.	<i>... fidelium nostrum magistri Johannis, Ladislai, Philpes, Nicolai et Stephani filios quondam viri magnifici domini Stephani Bani filij Philpes de Korogh...</i>	MNL OL, DL 7640	posthumno
	1408.	<i>...Stephano filio Philippe de Korogh...</i>	Fejèr, CD X/4, str. 660-679	posthumno
	16. veljače 1418.	<i>Philpus, Nicolai et Stephani filios quondam Stephani bani de Korogh...</i>	MNL OL, DL 92524	posthumno
	1438.	<i>...Stephano filio Philpe, de Korogh</i>	Fejèr, CD XI, str. 82-98	posthumno
Žena Stjepana I.	31. svibnja 1389.	<i>...nobiles Stephanum Philipi de Korgd militem, et banissam de Vezem, domicellam Quinqueecclesiens dioec predictae... ...dictis Stephano, et banissa...</i>	Fejèr, CD X/1, str. 530-532, Koller, <i>Historia Episcopatus Quinqueecclesiarum</i> III, str. 197-198	
	10. veljače 1401.	<i>...Philpus filius ... quondam Stephani Banij/i de Korogh... nobilem dominam relictam eiusdem Stephani bani...</i>	MNL OL, DL 8630	
Lovro II.	1364.	<i>...filiorum ipsius Philippus...</i> ¹⁴²⁴	Fejèr, CD IX/3, str. 455-456	sin Filipa III.
	1. srpnja 1384.	<i>...prius condam Laurencius in magnis seruiciis ipsius olim genitoris nostri karissimi dinoscitur occubuisse postremoque olim Ladislaus banus, fratres eiusdem vterini...</i>	MNL OL, DL 33215; Smičiklas, CD XVI, str. 476-477	
Ivan I.	1. srpnja 1384.	<i>...Johannes, Ladislaus, Philipus... ... noster baro magnificus vir Stephanus filius Philpus banus de Machow ...Johanni, Ladislao et Philipus filiis suis...</i>	MNL OL, DL 33215; Smičiklas, CD XVI, str. 476-477	sin Stjepana I.
	24. kolovoza 1392.	<i>r (relatio) magistri Johannis filij Stephani bani de Korod</i>	MNL OL, DL 7806	
	4. svibnja 1395.	<i>...Johane filio Stephani Bani de Korog Agazonum nostrorum Magistris...</i>	MNL OL, DL 7947; Fejer X/2, CD, str. 286-288	
	20. rujna 1395.	<i>...Iohanne, filio dicti Stephani de Korog bani agazonum nostrorum magistris...</i>	Smičiklas, CD XVIII, str. 56-58	
	28. studenog 1395.	<i>...Iohanne dicti Stephani bani de Korog filio agazonum nostrorum magistris...</i>	Lukinović, <i>Povijesni spomenici zagrebačke biskupije</i> , sv. 5, str. 9-11	
	Sexto calendas mensis Decembris 1395.	<i>...Joanne filio dicti Stephani Bani de Kurugh, Agazonum nostrorum Magistris...</i>	Fejèr, CD X/8, str. 373-378	
	Quarto kalen. Mens. Decembris 1395.	<i>...Joanne filio ipsius Stephani Bani de Korogh praedicta, Agazonum nostrorum Magistris...</i>	Fejér, CD X/8, str. 394-401.	
	10. lipnja 1396.	<i>...Iohanne filio ipsius Stephani bani agazonum nostrorum magistris...</i>	<i>Oklevéltár a gróf Csáky család történetéhez. I. Oklevelek</i> , str. 179-181. Ortvay, Pesty, <i>Oklevelek Temesvármegye és Temesvárváros történetéhez I</i> , str. 258-261	

¹⁴²⁴ Pretpostavljam da se on podrazumijeva pod pojmom *braća*.

	17. kolovoza 1397.	...Johanes Ladislaus Philpws filio quondam magistri domini Stephani de Korog Bani de Mach...	MNL OL, DL 42655	
	27. ožujka 1399.	...filios quondam domini Stephani fily Philpus de Korogh olim bani de Machovien... ...magistri Johannis Ladislaus Phylpws Nicolao et Stephani filios quondam viri magnifici domini Stephani Bani fily Phylpus de Korogh...	MNL OL, DL 7765	posthumno
	27. ožujka 1399.	... fidelum nostrum magistri Johannis, Ladislai, Philpes, Nicolai et Stephani filios quondam viri magnifici domini Stephani bani fily Philpes de Korogh...	MNL OL, DL 7640	posthumno
	26. travnja 1399.	...Johanne Ladislao Philpes Nicolao et Stephano...	MNL OL, DL 7765; Mažuran, <i>Povijesni izvori</i> , str. 183-185	posthumno
		...fidelium nostrorum magistrorum Johannis Ladislai Phylpws Nicolai et Stephani filiorum condam viri magnifici Stephani bani filii Phylpus de Korogh...	MNL OL, DL 7640; Mažuran, <i>Povijesni izvori</i> , str. 185-187	posthumno
	29./31. kolovoza 1431.	...Johannis f. Stephani de Korogh...	MNL OL, DL 80335; <i>Zichy-család okmánytára VIII</i> , str. 486-490	posthumno
	23/24. veljače 1433.	...Johannem filium Stephani de Korogh...	MNL OL, DL 80404; <i>Zichy-család okmánytára VIII</i> , str. 486-490.	posthumno
Ladislav III.	1. srpnja 1384.	...Johanni, Ladislao et Philipus filiis suis...	MNL OL, DL 33215; Smičiklas, CD XVI, str. 476-477	sin Stjepana I.
	27. ožujka 1399.	...filios quondam domini Stephani fily Philpus de Korogh olim bani de Machovien... ...magistri Johannis Ladislaus Phylpws Nicolao et Stephani filio quondam viri magnifici domini Stephani Bani fily Phylpus de Korogh...	MNL OL, DL 7765	
	17. kolovoza 1397.	...Johanes Ladislaus Philpws filio quondam magistri domini Stephani de Korog Bani de Mach...	MNL OL, DL 42655	
	30. svibnja 1398.	...Ladislao, filio condam Stephani bani, ...	Smičiklas, CD XVIII, str. 344; Kukuljević Sakcinski, <i>Jura regni Croatiae, Dalmatiae et Slavoniae</i> , str. 170	
	12. studenog 1398. ¹⁴²⁵	...Ladislaus et Philpes, filii condam Stephani bani de Korogh...	MNL OL, DL 8370; Mažuran, <i>Povijesni izvori</i> , str. 181	
	17. prosinca 1398.	...prefatos Ladislaum et Philpus...	MNL OL, DL 8370; Mažuran, <i>Povijesni izvori</i> , str. 182-183	
	27. ožujka 1399.	...fidelum nostrum magistri Johannis, Ladislai, Philpes, Nicolai et Stephani filios quondam viri magnifici domini Stephani bani fily Philpes de Korogh...	MNL OL, DL 7640	
	26. travnja 1399.	...Johanne Ladislao Philpes Nicolao et Stephano...	MNL OL, DL 7765; Mažuran, <i>Povijesni izvori</i> , str. 183-185	
		...fidelium nostrorum magistrorum Johannis Ladislai Phylpws Nicolai et Stephani filiorum condam viri magnifici Stephani bani filii Phylpus de Korogh...	MNL OL, DL 7640; Mažuran, <i>Povijesni izvori</i> , str. 185-187	posthumno

¹⁴²⁵ Transumpt isprave od 17. prosinca 1398. godine.

	7. studenog 1399.	<i>...Ladislai fili Stephani bani de Korogh...</i>	MNL OL, DL 8496	posthumno
Filip V.	5. prosinca 1390.	<i>Comitem Philpus de Korod... Comitem Philpus de Korog.</i>	Fejèr, CD X/3, str. 103-104	sin Stjepana I.
	27. ožujka 1399.	<i>...filios quondam domini Stephani fily Philpus de Korogh olim bani de Machovien... ...magistri Johannis Ladislaus Phylpws Nicolao et Stephani filio quondam viri magnifici domini Stephani Bani fily Phylpus de Korogh...</i>	MNL OL, DL 7765	
	17. kolovoza 1397.	<i>...Johanes Ladislaus Philpws filio quondam magistri domini Stephani de Korog Bani de Mach...</i>	MNL OL, DL 42655	
	12. studenog 1398.	<i>...Ladislaus et Philpes, filii condam Stephani bani de Korogh...</i>	MNL OL, DL 8370; Mažuran, <i>Povijesni izvori</i> , str. 181	
	17. prosinca 1398.	<i>...prefatos Ladislaum et Philpus...</i>	MNL OL, DL 8370; Mažuran, <i>Povijesni izvori</i> , str. 182-183	
	27. ožujka 1399.	<i>... fidelum nostrum magistri Johannis, Ladislai, Philpes, Nicolai et Stephani filios quondam viri magnifici domini Stephani bani fily Philpes de Korogh...</i>	MNL OL, DL 7640	
	26. travnja 1399.	<i>...Johanne Ladislao Philpes Nicolao et Stephano...</i>	MNL OL, DL 7765; Mažuran, <i>Povijesni izvori</i> , str. 183-185	
		<i>...fidelium nostrorum magistrorum Johannis Ladislai Phylpws Nicolai et Stephani filiorum condam viri magnifici Stephani bani filii Phylpus de Korogh...</i>	MNL OL, DL 7640; Mažuran, <i>Povijesni izvori</i> , str. 185-187	
	1. srpnja 1384.	<i>...noster baro magnificus vir Stephanus filius Philpus banus de Machow ...Johanni, Ladislao et Philipus filiis suis...</i>	MNL OL, DL 33215; Smičiklas, CD XVI, str. 476-477.	
	5. lipnja 1400.	<i>...magistri Filpus Nicolaus et Stephanus fily quondam domini Stephani Bani de Korogh... ...Philpus Nicolao et Stephano filys quondam Stephani Bani de Korogh...</i>	MNL OL, DL 8564	
	10. veljače 1401.	<i>...Philpus filius ... quondam Stephani Baný de Korogh...</i>	MNL OL, DL 8630	
	21. rujna 1402.	<i>Phil. de Korogh, comes de Mihald.</i>	Fejér, CD X/4, str. 134-140	
	3. studenog 1402.	<i>...Philpus et Nicolai fily quondam Stephani Bani de Korogh...</i>	MNL OL, DL 8757	
	4. travnja 1403.	<i>Nos magister Philpus filius quondam Stephani Bani de Korogh...</i>	MNL OL, DL 53196	
	17. lipnja 1404.	<i>...Filipus de Korog et Johannes filius Gregory de Alsan Comes Themesiensis... ... Castellani nostri de Crassofew...</i>	MNL OL, DL 56562; Pesty, <i>Krassó vármegye története III. Oklevéltár</i> , str. 246-247	
	21. lipnja 1404.	<i>...filpisio de Korog Početak isprave: Nos vicecomes et Judices Nobilum ac vniuersi Nobiles de Crasso...</i>	MNL OL, DL 56518; Pesty, <i>Krassó vármegye története III. Oklevéltár</i> , str. 184-185	

25. kolovoza 1404.	<i>Nos Phylpus de Korogh Comes Themesyen et Szbesyan...</i>	MNL OL, DF 254981	
26. kolovoza 1404.	<i>...fidelibus nostris Magnificis viris philipus*) de Korogh et Johanni filio Gregorij de Alsan Comitibus nostris Themesiensibus...</i>	Ortvay, Pesty, <i>Oklevelek Temesvármegye és Temesvárváros történetéhez</i> I, str. 337-342	
14. ožujka 1405., 1. svibnja 1405.	<i>...Philippus filius quondam Stephani Bani de Korogh...</i> <i>...Philpus filius condam Stephani bani de Korogh...</i>	MNL OL, DL 78629; <i>Zichy-család okmánytára</i> V, str. 400-401; <i>Mažuran, Povijesni izvori</i> , str. 330-331; 331-332	
9. travnja 1405.	<i>...dominorum Philpus de Korogh...</i>	MNL OL, DL 53256; Pesty, <i>Krassó vármegye története III. Oklevéltár</i> III, str. 250-251	
6. svibnja 1405.	<i>...Philipus filius condam Stephani bani de Korogh...</i> <i>...Philpus filium Stephani bani...</i>	MNL OL, DL 78630; <i>Zichy-család okmánytára</i> V, str. 401-403; <i>Mažuran, Povijesni izvori</i> , str. 334	
18. svibnja 1408.	<i>...Petrus filius Johannis famulus magistri Philpus de Korogh...</i>	MNL OL, DL 78834, <i>Zichy-család okmánytára</i> V, str. 538-541	
krajem prosinca 1409.	<i>...Philpus filius quondam Stephani Bani de Korogh...</i> <i>...Philpus Nicolaus et Stephanus filij quondam Stephani Bani de Korogh...</i>	MNL OL, DL 32262	
20. travnja 1410.	<i>r. domini Philpus de Korogh</i>	MNL OL, DL 60547	
24. veljače 1411. ¹⁴²⁶	<i>...magnificus Philpus de Korogh...</i> <i>...Philpus de dicti Korogh...Nicolao Stephani fratribus suos carnalis...</i> <i>...Nicolaus et Stephanus et magnificus Philpus de Korogh filij Bani...</i>	MNL OL, DL 26579	
9. ožujka 1412.	<i>...magistar Philippus de Korogh als Comes Themesien...</i>	MNL OL, DF 288992	
<i>Quindecimo die Martii</i> 1412.	<i>...Philpes de Corogh...</i>	Fejér, CD X/5, str. 279-283	
20. siječnja 1413.	<i>r. (relatio) magistri Philpus de Korogh Tavernicorum reginalium magistri</i>	MNL OL, DF 208991	
25. travnja 1413.	<i>r. Philpus de Korogh Tavernicorum reginalium magistri</i>	MNL OL, DF 234134	
12. siječnja 1414.	<i>...Nobilis (viri?) (Philip)us de Chorogh Miles et Baro Regni Ungarie...</i> <i>...Philippum...</i> <i>...Philippo...</i> <i>...Nobilis Philippus de Korogh milites et Bano Hungariae</i>	MNL OL, DF 275467	
21. veljače 1414.	<i>...Philpus de Korogh reginalium tavernicorum...</i>	MNL OL, DL 62226; MNL OL, DL 96854	
12. siječnja 1415.	<i>...Nobilis vir Philippus de Chorogh miles et baro regni Ungarie...</i> <i>...dicti Philippi...</i> <i>...Nobilis viro Philippo de Chorogh militi es Baroni Regni Ungarie...</i>	MNL OL, DF 288735; <i>Fermendžin, Acta Bosnae potissimum ecclesiastica</i> , str. 99-100	

¹⁴²⁶ Isprava je prepisana 3. prosinca 1434. godine s time da Filipova braća Stjepan II. i Nikola više nisu živi.

	...Nobilis viri Philippi de Chorogh militis et Baronis Regni Ungarie... ...Nobili viro Philippo de Chorogh militi et Baroni Regni Hungarie... ...Nobilis viri Philippi de Chorogh militis et Baronis Regni Ungarie...		
13. svibnja 1415.	Nos Philipus de Korogh Thavernicorum reginalium magister...	MNL OL, DL 53833; Pesty, Ortway, Oklevelek Temesvármegye és Temesvárváros történetéhez I, str. 513-514	
4. srpnja 1415.	(Phi)lpus de Korogh Tavernicarum regionalium	MNL OL, DL 103460	
1415.	...Philippus de Korogh...	Fejér, CD X/8, str. 557-560	
4. lipnja 1416.	...Philpes de Korogh...	MNL OL, DL 79344; Zichy-család okmánytára VI, str. 413	
4. rujna 1416.	...domini Philpus de Korogh...	MNL OL, DL 43338; MNL OL, DL 71377; Fejér, CD X/8, str. 564-569	
24. studenog 1416.	...magnificum dominum Philpus de Korogh magistrum Tavernicorum regalum...	MNL OL, DF 285261	
6. siječnja 1417.	Philipus de Korogh Thavernicorum reginalium magister...	MNL OL, DL 53919; Pesty, Ortway, Oklevelek Temesvármegye és Temesvárváros történetéhez I, str. 529	
25. veljače 1417.	...magistrum Philpus et Nicolai fratrum suorum...	MNL OL, DL 33212; Kukuljević Sakcinski, Borba Hrvatah s Monogoli, str. 106-107	
25. veljače 1417.	...Magistorum Philpus et Nicolai fratrum suorum personis...	MNL OL, DL 3584; Nagy, Anjoukori okmánytár IV, str. 329	
13. ožujka 1417.	...Philpus de Korogh nobilem dominam ... Nicolai et Stephani fratribus...	MNL OL, DL 10549	
29. travnja 1417.	...magnificus Philpus de Korogh...	MNL OL, DL 10566	
30. svibnja 1417.	R. Philpus de Korogh	MNL OL, DL 79405; MNL OL, DL 79406; Zichy-család okmánytára VI, str. 445-446, 447-448	
3. lipnja 1417.	R. Philpus de Korogh	MNL OL, DL 79411; Zichy-család okmánytára VI, str. 448-450	
24. lipnja 1417.	R. Philpes de Korogh	MNL OL, DL 10517	
2. studenog 1417.	Nos philipus Comes de Castellis dominusque de Korogh Thavenicorum Reginalium...	MNL OL, DL 53969	
16. veljače 1418.	...Philpus, Nicolai et Stephani filios Stephani bani de Korogh...	MNL OL, DL 92524	
10. listopada 1418.	...Magnificum Virum Philpum Comitem de Castellis Dominum de Korogh et Strennum Militem Magistrum Stephanum de eadem, filios videlicet condam Domini Stephani Bani de eadem Korogh, ac Nobilem Dominam Dorotheam Relictam olim Magistri Petri filij Nicolai de dicta Athyna...Filiam ... condam Domini Stephani Bani... ...Magnificus Vir Philpus Comes de Castellis Dominus de Korogh et Strennus Miles Magister Stephanus de eadem filij videlicet condam Domini Stephani Bani de eadem Korogh ipsorum, ac Nobilis Domina Dorothea vocata Relicta condam Magistri Petri, filij	MNL OL, DL 33349	

	<i>Nicolai de dicta Athyna, filia ... condam Domini Stephani Bani, sororis eorum...</i>		
	<i>...magnifici domini Philpus comes de Castellis dictos de Korogh, ac Thavernicorum Regalium magistri Stephanus ... fily...quondam Stephani Bani de dicte Korogh...ac Johannis fily ... domini Philpus... ...domini Philpus et Stephanus et Johannes filius...domini Philpus... ...domini Philpus et Stephanus ac filius...domini Philpus... ...domini Philpus et Stephanus de dicta Korogh ac Johannis fily ...domini Philpus...</i>	MNL OL, DL 33781	
	<i>...viri magistri domini Philpus comes de Castellis dominisque de Korogh et thavernicori reginali, magister Stephanis de eadem fily... quondam Stephani bani de dicta Korogh et grandmon Johannis fily praefati domini Philpus... ...dominus Philpus et Stephani de dicta Korogh...</i>	MNL OL, DL 10730	
11. listopada 1418.	<i>...viri magnifici dni Philpus comes de Castellis dominisque de Korogh ac Tavernicorum reginalium magister et Stephanus de eadem fily quondam domini Stephani Bani de dicta Korogh... ...domini Philpus et Stephanus... ...domini Philpus et Stephanus de dicta korogh ac sui heredibus... ...domini Philpus et Stephanus de eadem Korogh...</i>	MNL OL, DL 33549	
	<i>...magnifici domini philpus dominus de Castellis dominisque de Korogh ac Thavernicorum regalium magistri et Stephanus de eadem fily quondam domini Stephani Bani de dicta Korogh... ...dominus philpus et Stephanus de dicta Korogh...</i>	MNL OL, DL 33550	
lipanj 1419.	<i>...Philppus, et Stephano filiis Stephani Bani de Korogh, Johanneque filio eiusdem Philpus et Nobili Domina relictas prefati Petri de Athyna, ...praefatis Philippus, et Stephano, Johanneque et Domina...</i>	MNL OL, DL 33551	
8. studenog 1419.	<i>...Philpes et Stephanus de Korogh...</i>	MNL OL, DL 10858	
10. studenog 1419.	<i>...Philpes de Korogh...</i>	MNL OL, DL 79579; Zichy-család okmánytára VI, str. 563	
30. kolovoza 1419.	<i>...Philpus et Stephano filys Stephani Bani de Korogh Johannes filio eiusdem Philpus...</i>	MNL OL, DL 87933	
20. listopada 1420.	<i>...magistri Philpus de Korogh...</i>	MNL OL, DL 9969	

17. veljače 1420.	<i>...Philpes de Korogh...</i>	MNL OL, DL 79594; <i>Zichy-család okmánytára</i> VI, str. 583	
18. lipnja 1423.	<i>...Philpes de Korogh...</i>	MNL OL, DL 79815; <i>Zichy-család okmánytára</i> VIII, str. 95-96	
19. veljače 1424.	<i>...Philpws de Korogh...</i>	MNL OL, DL 79856	
20. veljače 1424.	<i>...Philpes de Korogh...</i>	MNL OL, DL 79857	
12. lipnja 1424.	<i>...Philipes de Korogh</i>	MNL OL, DL 79897	
15. lipnja 1424.	<i>...Philpes et Stephanus de Korogh...</i>	MNL OL, DL 11521	
17. ožujka 1425.	<i>...viri magnificus Philpus de Korogh... Johannes fily ac Strenuus miles magistrum Stephano fratribus carnalis...</i>	MNL OL, DL 11643	
9. studenog 1425.	<i>...Philipus et Stephanus fily quondam Stephani Bani de Korogh...</i>	MNL OL, DL 11732	
14. studenog 1425.	<i>...Nicolaus ... Ewz familiar Philpus et Stephanus de Korogh...</i>	MNL OL, DL 49043	
16. studenog 1426.	<i>...Philpes et Stephani de Korogh...</i>	MNL OL, DL 11873	
15. kolovoza, 21. rujna 1428.	<i>...Philpws et Stephani filios quondam domini Stephani bani de Korogh... ...Philpes et Stephani filiorum Bani de Korogh...</i>	MNL OL, DL 12001	
5. ožujka 1430.	<i>...Phylpus et Stephanus de Korogh...</i>	MNL OL, DL 12218	
18. siječnja 1431.	<i>Nos Philipus Comes de Castellis dominusque de Korogh Tavarnicorum Regalium magister...</i>	MNL OL, DF 248847	
24. siječnja 1432.	<i>Nos Philpus: Comes perpetuis de Castellis dominusque de Korogh tavernicorum Regalium...</i>	MNL OL, DF 248821	
20. lipnja 1433.	<i>...magnifica domina Elena vocata filia quondam domini Eusthay de Jelswa...magnifici Philpes Comitis perpetui de Castellis dominusque de Korogh...</i>	MNL OL, DL 12514	
20. lipnja 1433.	<i>...dna Elena filia quondam domini Eustahay de Jolswa als palatini, relictā ... magnifici philpes Comite perpetui de Castellis dominusque de Korogh...</i>	MNL OL, DL 59174	posthumno
18. prosinca 1434.	<i>...ac bone memorie philippi Comitis de Castelis et domini de Korogd, patris Iohannis pronunc comitis de Castel et domini de Korogd...</i>	MNL OL, DL 12649	posthumno
<i>feria secunda proxima postfestum Beati Emerici Ducis 1435.</i>	<i>...Egr. Joannes, filius condam Philpus de Korogh...</i>	Fejèr, CD X/8, str. 643-644	posthumno

	14. rujna 1436.	<i>...Johannis filij comite Filpes... Elena relicta Comite philpes de Korogh...</i>	MNL OL, DL 12951	posthumno
	9. lipnja 1443. (24. lipnja i 11. listopada 1442.)	<i>...Philpes de Korogh et Johannis filii sui... ...Philpes de Korogh et Johannem filium eiusdem... ...Johanem filium dicti Philpes de Korogh...</i>	MNL OL, DL 13681	posthumno
Jelena	20. lipnja 1433.	<i>...magnifica domina Elena vocata filia quondam domini Eusthay de Jelswa...magnifici Philpes Comite perpetui de Castellis dominusque de Korogh... ...domine Elene... ...domina Elena...</i>	MNL OL, DL 12514	supruga Filipa V.
	20. lipnja 1433.	<i>...dna Elena filia quondam domini Eustahay de Jolswa als palatini, relicta ... magnifici philpus Comititis perpetui de Castellis dominusque de Korogh... ...domine Elene... ...domina Elena... ...dominam Elenam...</i>	MNL OL, DL 59174	
	11. rujna 1433. / 18. travnja 1434.	<i>...magnifice domine Elena relicte ac nobilas puellas Maria et Katharina vocatas filias quondam Philpus de Korogh... ...domina dictas duas filias suis...</i>	MNL OL, DL 12530	
	13. lipnja 1435.	<i>...magnifica domina Elena filia quondam domini Eusthay de Jlswa...palatini... relicta magnifici Philpes Comititis perpetui de Castellis dominusque de Korogh... ...magnifica domina Elena vocata, relicta quondam Philpws de Korogh...</i>	MNL OL, DF 238194	
	5. lipnja 1435.	<i>...magnifica domina Elena vocata relicta quondam magnifici philpus de Korogh...</i>	MNL OL, DF 208717	
	14. rujna 1436.	<i>...Elena relicta Comite philpes de Korogh...</i>	MNL OL, DL 12951	
Nikola I.	26. travnja 1399.	<i>...Johanne Ladislao Philpes Nicolao et Stephano...</i>	MNL OL, DL 7765; Mažuran, <i>Povijesni izvori</i> , str. 183-185	sin Stjepana I.
		<i>...fidelium nostrorum magistrorum Johannis Ladislai Phylpws Nicolai et Stephani filiorum condam viri magnifici Stephani bani filii Phylpus de Korogh...</i>	MNL OL, DL 7640; Mažuran, <i>Povijesni izvori</i> , str. 185-187	
	5. lipnja 1400.	<i>...magistri Filpus Nicolaus et Stephanus filij quondam domini Stephani Bani de Korogh... ...Philpus Nicolao et Stephano filijs quondam Stephani Bani de Korogh...</i>	MNL OL, DL 8564	
	3. studenog 1402.	<i>...Philpus et Nicolai filij quondam Stephani Bani de Korogh...</i>	MNL OL, DL 8757	
	24. veljače 1411.	<i>...magnificus Philpus de Korogh... ...Philpus de dicti Korogh...Nicolao Stephani fratribus suos carnalis... ...Nicolaus et Stephanus et magnificus Philpus de Korogh filij Bani...</i>	MNL OL, DL 26579	
	krajem prosinca 1409.	<i>...Philpus Nicolaus et Stephanus filij quondam Stephani Bani de Korogh...</i>	MNL OL, DL 32262	

	25. veljače 1417.	<i>...magistrum Philpus et Nicolai fratrum suorum...</i>	MNL OL, DL 33212; Kukuljević Sakcinski, <i>Borba Hrvatah s Monogoli</i> , str. 106-107	
	25. veljače 1417.	<i>...Magistrorum Philpus et Nicolai fratrum suorum...</i>	MNL OL, DL 3584; Nagy, <i>Anjoukori okmánytár IV</i> , str. 329	
	13. ožujka 1417.	<i>...Philpus de Korogh nobilem dominam ... Nicolai et Stephani fratribus...</i>	MNL OL, DL 10549	
	27. ožujka 1399.	<i>...filios quondam domini Stephani filij Philpus de Korogh olim bani de Machovien... ...magistri Johannis Ladislaus Phylpws Nicolao et Stephani filio quondam viri magnifici domini Stephani Bani filij Phylpus de Korogh...</i>	MNL OL, DL 7765	
	27. ožujka 1399.	<i>... fidelum nostrum magistri Johannis, Ladislai, Philpes, Nicolai et Stephani filios quondam viri magnifici domini Stephani bani filij Philpes de Korogh...</i>	MNL OL, DL 7640	
	16. veljače 1418.	<i>...Philpus, Nicolai et Stephani filios Stephani bani de Korogh...</i>	MNL OL, DL 92524	
	3. siječnja 1425.	<i>...Nicolai de Korogh...</i>	MNL OL, DL 11624	
Stjepan II.	27. ožujka 1399.	<i>...filios quondam domini Stephani filij Philpus de Korogh olim bani de Machovien... ...magistri Johannis Ladislaus Phylpws Nicolao et Stephani filio quondam viri magnifici domini Stephani Bani filij Phylpus de Korogh...</i>	MNL OL, DL 7765	sin Stjepana I.
	27. ožujka 1399.	<i>... fidelum nostrum magistri Johannis, Ladislai, Philpes, Nicolai et Stephani filios quondam viri magnifici domini Stephani bani filij Philpes de Korogh...</i>	MNL OL, DL 7640	
	26. travnja 1399.	<i>...Johanne Ladislao Philpes Nicolao et Stephano...</i>	MNL OL, DL 7765; Mažuran, <i>Povijesni izvori</i> , str. 183-185	
		<i>...fidelium nostrorum magistrorum Johannis Ladislai Phylpws Nicolai et Stephani filiorum condam viri magnifici Stephani bani filii Phylpus de Korogh...</i>	MNL OL, DL 7640; Mažuran, <i>Povijesni izvori</i> , str. 185-187	
	5. lipnja 1400.	<i>...magistri Filpus Nicolaus et Stephanus filij quondam domini Stephani Bani de Korogh... ...Philpus Nicolao et Stephano filijs quondam Stephani Bani de Korogh...</i>	MNL OL, DL 8564	
	krajem prosinca 1409.	<i>...Philpus Nicolaus et Stephanus filij quondam Stephani Bani de Korogh...</i>	MNL OL, DL 32262	
	24. veljače 1411.	<i>...magnificus Philpus de Korogh... ...Philpus de dicti Korogh...Nicolao Stephani fratribus suos carnalis... ...Nicolaus et Stephanus et magnificus Philpus de Korogh filij Bani...</i>	MNL OL, DL 26579	
	25. veljače 1417.	<i>...Stephanus filius Stephani bani filij Philpus de Korogh...</i>	MNL OL, DL 33212; Kukuljević Sakcinski, <i>Borba Hrvatah s Mongoli</i> , str. 106-107	
	25. veljače 1417.	<i>...magister Stephanus filius Stephani Bani filii Philpus de Korogh...</i>	MNL OL, DL 3584	
	13. ožujka 1417.	<i>...Philpus de Korogh nobilem dominam ... Nicolai et Stephani fratribus...</i>	MNL OL, DL 10549	
	16. veljače 1418.	<i>...Philpus, Nicolai et Stephani filios Stephani bani de Korogh...</i>	MNL OL, DL 92524	

10. listopada 1418.	...Magnificum Virum Philpum Comitem de Castellis Dominum de Korogh et Strennum Militem Magistrum Stephanum de eadem, filios videlicet condam Domini Stephani Bani de eadem Korogh, ac Nobilem Dominam Dorotheam Relictam olim Magistri Petri filij Nicolai de dicta Athyna...Filiam ... condam Domini Stephani Bani...	MNL OL, DL 33349	
	...Magnificus Vir Philpus Comes de Castellis Dominus de Korogh et Strennus Miles Magister Stephanus de eadem filij videlicet condam Domini Stephani Bani de eadem Korogh ipsorum, ac Nobilis Domina Dorothea vocata Relicta condam Magistri Petri, filij Nicolai de dicta Athyna, filia ... condam Domini Stephani Bani, sororis eorum...	MNL OL, DL 33781	
	...magnifici domini Philpus comes de Castellis dictos de Korogh, ac Thavernicorum Regalium magistri Stephanus ... filij...quondam Stephani Bani de dicte Korogh...ac Johannis filij ... domini Philpus ...domini Philpus et Stephanus et Johannes filius...domini Philpus... ...domini Philpus et Stephanus ac filius...domini Philpus... ...domini Philpus et Stephanus de dicta Korogh ac Johannis filij ...domini Philpus...	MNL OL, DL 10730	
11. listopada 1418.	...viri magnifici dni Philpus comes de Castellis dominusque de Korogh ac Tavernicorum reginalium magister et Stephanus de eadem filij quondam domini Stephani Bani de dicta Korogh... ...domini Philpus et Stephanus... ...domini Philpus et Stephanus de dicta korogh ac sui heredibus... ...domini Philpus et Stephanus de eadem Korogh...	MNL OL, DL 33549	
	...magnifici domini philpus dominus de Castellis dominusque de Korogh ac Thavernicorum regalium magistri et Stephanus de eadem filij quondam domini Stephani Bani de dicta Korogh... ...dominus philpus et Stephanus de dicta Korogh...	MNL OL, DL 33550	
2. studenog 1418.	...magnifico viro Stephano filio quondam Stephani bani de Korogh...	MNL OL, DF 233173	
lipanj 1419.	...Philppus, et Stephano filiis Stephani Bani de Korogh, Johanneque filio eiusdem Philpus et	MNL OL, DL 33551	

	<i>Nobili Domina relictā prefati Petri de Athyna, ...praefatis Philippus, et Stephano, Johanneque et Domina...</i>		
30. kolovoza 1419.	<i>...Philpus et Stephano filys Stephani Bani de Korogh Johannes filio eiusdem Philpus...</i>	MNL OL, DL 87933	
8. studenog 1419.	<i>...Philpes et Stephanus de Korogh...</i>	MNL OL, DL 10858	
6. kolovoza 1422.	<i>...magnifico Stephano fily quondam Stephano bani de Korogh ...</i>	MNL OL, DL 25922	
28. srpnja 1423.	<i>...vir Stephanus filii quondam Stephani bani de Korogh...</i>	MNL OL, DL 11391	
21. listopada 1423.	<i>Stephano Stephani de Korod, militi Quinqueecl. d. et nob. Katherine, eius uxori. Dat., ut supra</i>	Lukcsics, <i>Diplomata pontificum saec. XV, I</i> , str. 147	Stjepan II. i supruga Katarina
4. lipnja 1424.	<i>...Stephanus filius quondam Stephani Bani de Korogh...</i>	MNL OL, DL 11672	
15. lipnja 1424.	<i>...Philpes et Stephanus de Korogh...</i>	MNL OL, DL 11521	
17. ožujka 1425.	<i>...viri magnificus Philpus de Korogh... Johannes fily ac Strenuus miles magistrum Stephano fratribus carnalis...</i>	MNL OL, DL 11643	
9. studenog 1425.	<i>...Philipus et Stephanus fily quondam Stephani Bani de Korogh...</i>	MNL OL, DL 11732	
14. studenog 1425.	<i>...Nicolaus ... Ewz familiar Philpus et Stephanus de Korogh...</i>	MNL OL, DL 49043	
16. studenog 1426.	<i>...Philpes et Stephani de Korogh...</i>	MNL OL, DL 11873	
1. veljače 1427.	<i>...Stephanus filius quondam Stephani Bani de Korogh...</i>	MNL OL, DL 39286	
15. kolovoza, 21. rujna 1428.	<i>...Philpws et Stephani filios quondam domini Stephani bani de Korogh... ...Philpes et Stephani filiorum Bani de Korogh...</i>	MNL OL, DL 12001	
5. ožujka 1430.	<i>...Phylpus et Stephanus de Korogh...</i>	MNL OL, DL 12218	
14. ožujka 1430.	<i>...Stephani filio Bani de Korogh...</i>	MNL OL, DF 233441	
20. kolovoz 1458.	<i>...Nobile domine Katharine Relicte magnifici Stephani Bani de Korog ac Apolonie et Ursule...</i>	MNL OL, DL 36392 (str. 12)	posthumno

Doroteja	10. listopada 1418.	<i>...Magnificum Virum Philpum Comitem de Castellis Dominum de Korogh et Strennum Militem Magistrum Stephanum de eadem, filios videlicet condam Domini Stephani Bani de eadem Korogh, ac Nobilem Dominam Dorotheam Relictam olim Magistri Petri filij Nicolai de dicta Athyna...Filiam ... condam Domini Stephani Bani...</i> <i>...Magnificus Vir Philpus Comes de Castellis Dominus de Korogh et Strennus Miles Magister Stephanus de eadem filij videlicet condam Domini Stephani Bani de eadem Korogh ipsorum, ac Nobilis Domina Dorothea vocata Relicta condam Magistri Petri, filij Nicolai de dicta Athyna, filia ... condam Domini Stephani Bani, sororis eorum...</i>	MNL OL, DL 33349	kćer Stjepana I.
	lipanj 1419.	<i>...Philpus, et Stephano filiis Stephani Bani de Korogh, Johanneque filio eiusdem Philpus ex Nobili Domina relictā prefati Petri de Athyna, ...</i> <i>...praefatis Philippus, et Stephano, Johanneque et Domina...</i>	MNL OL, DL 33551	
Ivan II.	24. veljače 1411.	<i>...magnificus Philpus de dicta Korogh... Johanis filij sui...</i>	MNL OL, DL 26579	sin Filipa V.
	11. rujna 1415.	<i>...Iohannes de Korog/Korogh...</i>	MNL OL, DF 211532	
	25. studenog 1417.	<i>...Johannes de Korogh...</i>	MNL OL, DF 220979; MNL OL, DF 220954; MNL OL, DF 221024	
	10. listopada 1418.	<i>...magnifici domini Philpus comes de Castellis dictos de Korogh, ac Thavernicorum Regalium magistri Stephanus ... filij...quondam Stephani Bani de dicte Korogh...ac Johannis filij ... domini Philpus ...domini Philpus et Stephanus et Johannes filius...domini Philpus...</i> <i>...domini Philpus et Stephanus ac filius...domini Philpus...</i> <i>...domini Philpus et Stephanus de dicta Korogh ac Johannis filij ...domini Philpus...</i>	MNL OL, DL 33781	
		<i>...viri magistri domini Philpus comes de Castellis dominisque de Korogh et thavernicori reginali, magister Stephanis de eadem filij... quondam Stephani bani de dicta Korogh et grandmon Johannis filij praefati domini Philpus...</i>	MNL OL, DL 10730	
	lipanj 1419.	<i>...Philpus, et Stephano filiis Stephani Bani de Korogh, Johanneque filio eiusdem Philpus ex Nobili Domina relictā prefati Petri de Athyna, ...</i> <i>...praefatis Philippus, et Stephano, Johanneque et Domina...</i>	MNL OL, DL 33551	
	30. kolovoza 1419.	<i>...Philpus et Stephano filijs Stephani Bani de Korogh Johannes filio eiusdem Philpus...</i>	MNL OL, DL 87933	

7. svibnja 1420.	... <i>Johannes de Korogh...</i>	MNL OL, DF 221175	
4. rujna 1422.	... <i>Johannis de Koroghy...</i>	MNL OL, DF 221350	
26. veljače 1423.	... <i>Johannes de Korogh...</i>	MNL OL, DL 98854; Zsigmondkori Oklevelek (Karoly II), str. 71-72	
17. ožujka 1425.	... <i>vir magnificus Philpus de Korogh...</i> <i>Johannes fily ac Strenuus miles magistrum</i> <i>Stephano fratribus carnalis...</i>	MNL OL, DL 11643	
18. prosinca 1434.	... <i>ac bone memorie Philippi comitis de</i> <i>Castelis et domini de Korogd, patris Iohannis</i> <i>pronunc comitis de Castel et domini de</i> <i>Korogd...</i> ... <i>prefatus Iohannes comes de Castel et</i> <i>dominus de Korogd...</i> ... <i>prefatus dominus Iohannes comes de</i> <i>Castel...</i>	MNL OL, DL 12649	
1435.	... <i>Egr. Joannes filius condam Phylpus de</i> <i>Korogh...</i>	Fejèr, CD X/8, str. 643-644	
21./25. veljače 1435.	... <i>Egregius Johannes de Korogh...</i>	MNL OL, DL 80497; Zichy-család okmánytára VIII, str. 547	
11. rujna 1433. / 18. travnja 1434.	... <i>Egregio Johanne filio suis quondam</i> <i>Philpus...</i> ... <i>Johanne filio suis quondam</i> <i>Philpes...domina Elena...</i> ... <i>Johanne de Korogh filio...domina...</i>	MNL OL, DL 12530	
14. rujna 1436.	... <i>Johanis filij comite Filpes...</i>	MNL OL, DL 12951	
19. prosinca 1437.	... <i>Nobilis vir Johannes Philippi de Korogh</i> <i>Quinqueecclesiensis Dioecesis, cum dilecta in</i> <i>Christo filia, nobili puella Ana, Joannis de</i> <i>Martoh, domicella dicte dioecesis...</i> ... <i>Johannis et Annae...</i> ... <i>Johanne et Anna...</i> ... <i>Johannem et Annam...</i> ... <i>Johanni et Anna...</i>	Koller, <i>Historia Episcopatus</i> <i>Quinqueecclesiarum</i> III, str. 362-364; Fejér, CD X/7, str. 877-878	Ivan II. i supruga Ana Morović
17. rujna 1439.	... <i>Judex Curie Regie maiestate Johannes de</i> <i>Korogh...</i>	MNL OL, DL 39290	
3. svibnja 1440.	... <i>Magnifico Johanne de Korogh...</i>	MNL OL, DL 80718; Zichy-család okmánytára IX, str. 9-10	
24. svibnja 1440.	... <i>magnifici Johanis de Korogh ...</i> ... <i>Johane de Korogh ac dominis Mathkone</i> <i>bano...</i>	MNL OL, DL 80719; Zichy-család okmánytára IX, str. 10-11	
5. lipnja 1440.	... <i>Johannes de Korough...</i> ... <i>Johanni de Korogh...</i>	MNL OL, DL 13551	
15. lipnja 1440.	... <i>Johannem de Korogh Judicem Curie</i> <i>Regie...</i>	MNL OL, DL 13554	
15. listopada 1440. ¹⁴²⁷	... <i>domine Elizabet, consortis magnifici</i> <i>Johannis de Korogh, iudicis curie nostre...</i>	MNL OL, DL 34302; Radvanszky, Závodszy, <i>A Héderváry-család oklevéltár</i> I, str. 200-202	
	... <i>et domine Elizabeth uxoris magnifici Johnis</i> <i>Korog Iudici curie nostre...</i>	MNL OL, DL 33620	

¹⁴²⁷ Prema ispravi objavljenoj 1. travnja 1421. godine.

8. listopada 1441.	... <i>Johannes de Korogh...</i> ... <i>Johann(is Kor)ogh...</i>	<i>Hazai okmánytár IV</i> , str. 329-334	
14./20. ožujka 1442.	... <i>magnifico Johanni de Gorog...</i>	MNL OL, DL 80763; <i>Zichy-család okmánytára IX</i> , str. 40-41	
9. travnja 1442.	... <i>magnifici Jhnis de Korog...</i>	MNL OL, DL 55252	
13., 24. lipnja, 11. listopada 1442.	... <i>magnifici Johannis de Korogh...</i> ... <i>Johannus de Korogh...</i> ... <i>magnificus Johnes de Korogh...</i> ... <i>Johnis de Korogh...</i> ... <i>Johannes de Korogh...</i> ... <i>Johannus de Korogh...</i>	MNL OL, DL 13680	
29. srpnja 1442.	<i>Johannes de Korogh...</i>	MNL OL, DL 55263	
20. veljače, 18. ožujka 1443.	... <i>magnifico Johanne de Korogh als Judice Curie Regie...</i> ... <i>magnificus Johannes de Korogh et nobiles domine Elena...</i> ... <i>Johannis de Korogh...</i>	MNL OL, DL 13706	
14. travnja 1443.	<i>Johannis de Korogh comes perpetuus de Castellis dominusque de Korogh</i>	MNL OL, DL 55253	
9. lipnja 1443. (24. lipnja i 11. listopada 1442.)	... <i>Philpes de Korogh et Johanis filii sui...</i> ... <i>Philpes de Korogh et Johannem filium eiusdem...</i> ... <i>Johanem filium dicti Philpes de Korogh...</i> ... <i>Johnes de Korogh...</i> ... <i>Johnis de Korogh...</i>	MNL OL, DL 13681	
29. rujna 1443.	... <i>Nobilium dominarum Elyzabeth, magnifici Johannis de Korogh...</i>	MNL OL, DL 13748; <i>Radvanszky, Závodszy, A Héderváry-család oklevéltár I</i> , str. 214-215	
5. studenog 1443.	... <i>Johanis de Korogh...</i>	MNL OL, DL 44355	
30. studenog 1443.	<i>Johannes de Kurugh...</i> <i>Johannes de Korough...</i>	MNL OL, DL 55265	
1443. ¹⁴²⁸	... <i>Johannes de Korogh...</i> ... <i>Johanni de Korogh comiti de Castellis et Bano Mochoviensi...</i>	MNL OL, DL 34206; Mesić, „Građa mojih razprava“, str. 116	
1443-1444.	<i>Johnes de Korog Comes de Castellis</i>	MNL OL, DL 48220	
30. travnja 1444.	... <i>magnificus Johannes de Korogh Banus Machovienis ...</i> ... <i>Joannem de Korogh Banum Mathonien...</i>	MNL OL, DL 88188	
kraj 1444., početak 1445.	... <i>Joannem Phylpes de Korog...</i>	Koller, <i>Historia Episcopatus Quinqueecclesiarum III</i> , str. 334-335	

¹⁴²⁸ Isprava prepisana 5. rujna 1446. i 13. studenog 1498. godine.

23. travnja, 19. svibnja 1445.	<i>...magnificus Johannes, filius Philpws de Korogh ... nobilem dominam Elizabet vocatam, consortem ipsius scilicet Johannis, filiam similiter dicti Johannis de Gara concernentis... ...Johanni de Korogh...</i>	MNL OL, DL 34303; Radvanszky, Závodszy, A Héderváry-család oklevéltár I, str. 230-231	
22. ožujka 1446.	<i>...Johannes Philpus de Korog</i>	MNL OL, DL 44413	
14. siječnja 1447. 29. rujna .1439.	<i>...prefato Nicolao de Wylak et Johanne de Korogh Banis nostris Machoviensis Zewriniensi ac Regnorum nostrorum Dalmacie et Croacie Banatuum</i>	MNL OL, DL 14904	
15. siječnja 1447.	<i>...magistri Curie Regie Johannis philpws de Korogh...</i>	MNL OL, DL 13442	
15. siječnja 1447.	<i>...magistri Curie Regie Johannis philpes de Korogh...</i>	MNL OL, DL 13443	
15. siječnja 1447.	<i>...magistri Curie Regie Johannem philpws de Korogh...</i>	MNL OL, DL 13444	
30. ožujka 1447.	<i>...magnificus dominus Johannes de Korogh Comes perpetuus de Castelis... ...domini Johanni de Korogh...</i>	MNL OL, DL 37604	
20. rujna 1447.	<i>...Johannes de Korogh...</i>	MNL OL, DL 14115; Radvanszky, Závodszy, A Héderváry-család oklevéltár I, str. 251-255	
6. listopada 1447.	<i>...magnifici Johannus philpws de Korogh...</i>	MNL OL, DL 55361	
13. siječnja 1448.	<i>...Judicie curie regie Johannes de Korogh...</i>	MNL OL, DL 37180	
3. veljače 1448.	<i>Nos Johannes de Korogh Comes perpetuus de Castellis Banus Machovien...</i>	MNL OL, DF 231237	
13., 30. srpnja 1448.	<i>...magnificus Johannes de Korogh Banus Machovien.</i>	MNL OL, DL 14185	
15. srpnja, 3. rujna 1448.	<i>...magnifici domini Johannis de Korogh Bani Machovien. Johannes de Korogh Banus Machovien...</i>	MNL OL, DL 33475	
15. srpnja, 4. rujna 1448.	<i>...Johannes de Korogh Banus Machovien... ...Johannis de Korogh Bani Machovien... ...domini Johannis Bani ...</i>	MNL OL, DL 14186	
26./29. studenog 1448.	<i>...Johannes de Korogh banus Machoviensis...</i>	MNL OL, DL 80930; Zichy-család okmánytára IX, str. 205	
25. veljače 1449.	<i>...magnificam dominam Elizabeth...magnifici Johannis de Korogh Bani Machovien... ...magnifici...domini Johannis de Korogh Bani Machovien...</i>	MNL OL, DL 14227	
5. travnja 1449.	<i>...Magnificus Johannes de Korogh Banus Machovien</i>	MNL OL, DL 14246	
13. rujna 1449.	<i>...magnifica domina Elizabet vocata filija quondam Egregy Johanis fly Johanis Ladis. fly Pauli de Gara... uxor magnifici domini Johanis de Korogh Bani Machovenssis...Gaspar filii sui...</i>	MNL OL, DL 14297	

11. studenog 1449.	<i>...Magnifico domino Johanne de Korog Bano Machouiensi...</i> <i>...Joanne Bano...</i>	MNL OL, DL 44556; Teleki, Hunyadiak kora Magyarországon Oklevéltár X, str. 245-246	
10. siječnja 1450.	<i>...magnifico Johanni de Korogh, bano Machouiensi ac suis vicebanis, necnon comiti vel vicecomiti et iudicibus nobilium comitatus de Baranya...</i>	Radvanszky, Závodszy, A Héderváry-család oklevéltár I, str. 269-270	
3. veljače 1450.	<i>Johannes de Korogh, banus Machoviensis ac comes de Possogawar</i>	MNL OL, DL 55195	
9. veljače 1450.	<i>...Johannis de Korogh Comititis perpetui de Castellis Banos nostros Machovien...</i> <i>...Johannes de Korogh Comes perpetuus de Castellis Bani Machovien...</i> <i>...Johannis de Korogh Comitite perpetui de Castellis Banos Machovien...</i>	MNL OL, DL 13398	
16. veljače 1450.	<i>...Johannes de Korogh comes perpetuus de Castellis Bani Machovien...</i> <i>...Nicolao de Wylak et Johanne de Korogh Banus nostrum Machovien. Zenorenien. ac Regnore nostre Dalmatie ac Croatie Banatum...</i>	MNL OL, DL 13239	
30. ožujka, 21. travnja 1450.	<i>...(mag)nifici Johannis de Korogh Bani Machovien. et Comititis de posega...</i> <i>...Johannes de Korogh Banus Machovien. (et) Comes de posega...</i> <i>...Johannis Bani...</i>	MNL OL, DF 219409	
29. svibnja 1450.	<i>...Johannis de Korogh Bani Machovienis comitis de Posega...</i>	MNL OL, DL 33690	
15. lipnja 1450.	<i>Magnifico Domino Joanni de Korogh Bano Machoviensi Domino et Amico ipsorum honorando Capitulum Eccle de Kiő...</i> <i>...Joannes de Korogh Banus Machoviensis...</i>	MNL OL, DL 14378	
15. lipnja 1450.	<i>Magnifico domino Johni de Korogh Bano Machonienis...</i>	MNL OL, DF 254660	
15. lipnja 1450.	<i>Magnifico Domino Joanni de Korogh Bano Machoniensi...</i> <i>...Johannes de Korogh Banus Machoniensis...</i>	MNL OL, DF 266115	
18. lipnja 1450., 9. srpnja 1450.	<i>...Magnifici Johannis de Korogh Bani Machovienis ... domine Elizabeth vocate...</i> <i>...prefatas Johannis Bani de Korogh et domina Elizabeth...</i>	MNL OL, DL 34305	
4. prosinca 1450.	<i>Magnifico d(omino Johan)ni de Korogh Bano Mach(oviensis)...</i> <i>...(Jo)hanis de Korogh Bano Mach(oviensis) comes de posega...</i>	MNL OL, DF 231274	
4. siječnja 1451.	<i>...Magnifici Johnis de Korogh ac Egregii Gaspar filii eiusdem...</i> <i>...Johnem de Korogh et Gaspar fili eiusdem...</i>	MNL OL, DL 14437	
3. veljače 1451.	<i>...Johanes de Korogh Bani Machovienis...</i>	MNL OL, DF 218814	
21. ožujka 1451.	<i>...Johannis de Korogh Bani Machovien...</i> <i>...Johannes de Korogh Banus Machouiensis et comes de Posega</i>	MNL OL, DL 81022; Zichy-család okmánytára IX, str. 285-286	
18. svibnja 1451.	<i>Nos Nicolaus de Wylak wayvoda Transsilvanus et Johannes de Korogh Bani Machowien...</i>	MNL OL, DL 81019; Zichy-család okmánytára IX, str. 287-288	

18. svibnja 1451.	<i>Johannes de Korogh Bani Machon. ...</i>	MNL OL, DF 272051	
16. kolovoza, 7. rujna 1451.	<i>Magnifico viro domino Johnis de Korogh Bani Machovienis et Comes de Posega...</i>	MNL OL, DL 88256	
17. kolovoza, 7. rujna 1451.	<i>...Johannes de Korogh banus Machowiensis et comes de Posega...</i>	MNL OL, DL 81032; Zichy-család okmánytára IX, str. 296-297	
17. kolovoza, 7. rujna 1451.	<i>Magnifico viro domino Johanis de Korogh Banus Machoviensis et Comiti de Posega...</i>	MNL OL, DL 88257	
30. travnja 1452.	<i>...magnifice Johanne de Korogh Bano Machoviensis et domina Elizabeth uxore eiusdem...</i>	MNL OL, DL 14551	
2. svibnja 1452.	<i>...magnifico domino Johanni de Korogh bano Machwwyensi</i>	MNL OL, DL 81059, Zichy-család okmánytára IX, str. 323-324	
16. svibnja 1452.	<i>Nos Nicolaus de Wylak waywoda Transsylvanus et Johannes de Korogh bani Machoviensis...</i>	MNL OL, DL 81060; Zichy-család okmánytára IX, str. 324	
29. srpnja 1452.	<i>...Magnifico domino Johanni de Korogh bano Machoviensis...</i>	MNL OL, DL 81069; Zichy-család okmánytára IX, 329-330	
7. kolovoza 1452.	<i>Nos Johannes de Korogh...Banus Machovien...</i>	MNL OL, DF 233360	
25. rujna 1452.	<i>...Magnificus dominus Johannes de Korogh banus Machaviensis...</i>	MNL OL, DL 81074; Zichy-család okmánytára, IX, str. 334-335	
9. listopada 1452.	<i>...Johannis de Korog Banos Machowyensi ...</i>	MNL OL, DL 14581	
4., 28. travnja 1453.	<i>...magnifici Johannis de Korogh...Bani Machovienis... ...magnifici dominis Johannis de dicta Korogh... ...Johannem Banum...</i>	MNL OL, DL 14661	
27. svibnja 1453.	<i>...magnifico domino Johnis de Korogh Bano Machovienis ac de Vrbaz et de Posega Comitatum Comiti et Sirmiensi...domine Elizabeth uxor, ...Egregio Gaspar filio suis... ...dominus Johnes Banus, dna Elizabeth uxor...Gaspar filius sui...</i>	MNL OL, DL 37624	
19. lipnja 1453.	<i>...magnifici Johanis Korogh...</i>	MNL OL, DL 55541	
27. lipnja, 8. rujna 1453.	<i>Magnifico Johanni de Korogh Bano Machovienis ac (Orbaz et) posega Comitatum Comiti Sirmien... ...Johannes de Korogh Banus Machoviensi ac de Orbaz et posega Comitatum Comes Sirmienis...</i>	MNL OL, DF 265610	
9. srpnja 1453.	<i>Nos magnifico domino Johannes de Korogh Bano Machovienis et Comiti de Posega... ...Johannes de Korogh Banus Machovien et Comes de Posega...</i>	MNL OL, DF 260061	

30. kolovoza 1453.	<i>Magnifico viro domino Johni de Korogh Bano Machovyenis... ...Johnis de Korog Bany Machovienis...</i>	MNL OL, DL 81103	
26. listopada 1453.	<i>...gracioso Nicolaus de Wylak waywoda Transsylvanus et Johannes de Korogh bani Machoviensis perpetuam fidelitatem cum honore.</i>	MNL OL, DL 81112; <i>Zichy-család okmánytára IX</i> , str. 379-382	
15. studenog 1453.	<i>Magnifico viro domino Johnis de Korogh Bano Machoviensis...</i>	MNL OL, DF 260062	
30. studenog 1453.	<i>...magnificum dominum Johannem de Korogh Banus Machoviensis...</i>	MNL OL, DL 14755	
24. prosinca 1453.	<i>Magnifico domino Johni de Korogh Bano Machoviensis... ...Johannes de Korogh Banus Machoviensis...</i>	MNL OL, DF 260057	
23. siječnja 1454.	<i>...Johanne filio philpes de Korogh Bano Machouien... ...prefatum Johanne Banum...</i>	MNL OL, DL 24541	
21. ožujka, 29. srpnja 1454.	<i>Magnifico domino Johni de Korogh comiti de Castellis et Bano Machoviensis ...</i>	MNL OL, DL 106538	
8. travnja, 20. svibnja 1454.	<i>...magnificus dominus Johannes de Korogh, comes de Castellis ac similiter banus Machoviensis...</i>	AH., NRA, facs. 1553, br. 72; Buturac, <i>Pisani spomenici Požege</i> , str. 298. 299	
7. travnja 1454.	<i>...magnificus Johannes de Korogh Bany Machovienis... ...Magnificus Johannis de Korogh Banis Machovienis... ...Johannis Banis... ...Joannes de Korogh Banus Machovien.</i>	MNL OL, DL 88285	
9. travnja 1454.	<i>...Magnificus Johnis de Korogh Banis Machoviensis... ...Magnificus Johannis de Korogh Banum Machoviensis... ...Joannem de Korogh Banum Mathoniensis...</i>	MNL OL, DL 88286	
9. travnja 1454.	<i>...magnificus Johannes de Korogh, Banus Machovienis...</i>	MNL OL, DL 81154	
11. travnja 1454.	<i>...magnificus dominis Johannis de Korogh Banus Machovien. Joannem de Korogh Banum Mathoniensis...</i>	MNL OL, DL 88287	
11. travnja 1454.	<i>...magnificus dominus Johannes de Korogh Banus Machovienis Johannem Banum... ...magnificus Johnis de Korogh Banus Machovienis ... Magnifici Joannem de Korogh Banum Mathonien...</i>	MNL OL, DL 88288	
11. travnja 1454.	<i>...magnifici domini Johnis de Korogh Banis Machoviensis... ...Joannem de Karagh ...</i>	MNL OL, DL 88289	
16. travnja 1454.	<i>...Magnificus dominus Johannes de Korogh Banus Machovien...</i>	MNL OL, DL 88290	
17. travnja 1454.	<i>...magnificus dominis Johannis de Korogh Banus Machovien. Johannum Banum... ...Joannem Korogh Banus Machoviensem...</i>	MNL OL, DL 88291	

21. travnja 1454.	<i>...magnifici domini Johanis de Korogh Bani Machoviensis ac magistrata dominorum... ...viri domini Johani de Korogh...</i>	MNL OL, DF 260364	
22. travnja 1454.	<i>...magnificus dominus Johannes de Korogh Banus Machowyen. magnificus Johanne de Korogh Banus Machoviensi... ...Joanne de Korogh Banum Machovien...</i>	MNL OL, DL 88292	
24. travnja 1454.	<i>...magnificus Johannus de Korogh Banus Machoviensis...</i>	MNL OL, DL 14822	
15., 20. svibnja 1454., 11. svibnja 1464.	<i>...Magnifice domine Elizabeth Relicte et Egredi Gaspar filij ... Johanni de Korogh ... bani Machovien... ...magnificus dominus Johannes de Korogh comes de Castellis...ac Banus Machovien...</i>	MNL OL, DL 14832	
20. svibnja 1454.	<i>...magnificum dominum Johannem de Korogh similiter banum Machoviensem... ...domino Johanni de Korogh bano ac magnifice domine Ellizabyt consorti necnon Gaspar, filio eorundem...</i>	MNL OL, DL 33296; Buturac, Pisani spomenici Požege, str. 299-300	
21. svibnja 1454.	<i>...Nicolaus de Vylak waywoda Transsylvanus et Johannes de Korog comes de Castellis Bani Machovienses servicium cum perpetua fidelitate...</i>	MNL OL, DL 81162; Zichy-család okmánytára IX, str. 438-441	
24. svibnja 1454.	<i>...fidelibus nostris magnifico Johanne de Korogh bano nostro Machoviensi ...magnificus Johannes de Korogh banus Machoviensis... ...Johanni bano et nobili domini Elizabeth vocate consorti eiusdem necnon Gaspar filio suo...</i>	MNL OL, DL 33387; ¹⁴²⁹ Buturac, Pisani spomenici Požege, str. 301-302	
	<i>...Magnifico Joanne de Korogh Bano nostro Machovien... ...Johanni Bano ac domine Elizabeth...et Gaspar filio eiusdem...</i>	MNL OL, DL 33388	
	<i>...fidelibus nostris magnifico Johanne de Korogh, bano nostro Machoviensi... Iohanni bano ac domine Elizabeth coniugi et Gaspar filio eiusdem...</i>	Buturac, Pisani spomenici Požege, str. 302-303 (NRA fasc. 1553, br. 72)	
	<i>...magnificus dominus Johannus de Korogh comes de Castellis ac...Banus Machovien... ...dicti domini Johannis Bani... ...domino Johanni Bano...</i>	MNL OL, DF 218830	
9. lipnja 1454.	<i>...magnificus domini Johani de Korogh, Banus Machovien. et Gaspar filius... ...prefatus Johanes Banus de Korogh et Gaspar filius...</i>	MNL OL, DL 4157; Bösendorfer, „Parba radi osječke carine“, str. 372-377	
26. lipnja 1454.	<i>...fidelium nostrorum magnifici Johannis de Korogh bani nostri Machoviensis ac generose domine Elizabeth consortis ac Gaspar filii suorum...</i>	MNL OL, DL 33390; Buturac, Pisani spomenici Požege, str. 303-304	
1. srpnja 1454.	<i>...magnifici Johannis de Korogh Bani nostri Machoviensis ac nobilis domine Elizabeth vocate...</i>	MNL OL, DL 33389	

¹⁴²⁹ Isprava odgovara broju fasc. 555, br. 12. Buturac ju označio kao AH, NRA fasc. 552, br. 12.

26. srpnja 1454.	<i>...Iohannem de Korogh ac dominam Elizabeth consortem et Gaspar filium eiusdem...</i>	AH, NRA fasc. 558, br. 14; Buturac, <i>Pisani spomenici Požege</i> , str. 304	
nepoznato	<i>...Johannes Banus de Machou, Comes Syrmienensis, de Wolkou, de Budrug et de Baranya...</i>	Wenzel, <i>Árpádkori új okmánytár</i> XII, str. 669	ne spominje se imenom
8. prosinca 1454.	<i>...magnifico domino Johannis de Korogh bano Machovien et domine Elizabeth...et Egregy Gaspar filio eiusdem...</i>	MNL OL, DL 14891	
20. listopada 1454.	<i>...Joannus di Korogh ...magnificus viri dominus Johannes de Korogh Banus Machoviensis... ...Johannus Banus... ...Johannem Banum...</i>	MNL OL, DL 33391	
4. studenog 1454.	<i>Magnifico viro domino Johannis de Korogh Bano Machovien... ...Johannis de Korogh Banus Machovien...</i>	MNL OL, DL 81189	
19. prosinca 1454.	<i>...Nicolaus de Wylak, wayvoda Transsilvaniensis et Johannes de Korogh bani Machoyenses,...</i>	MNL OL, DL 81191; <i>Zichy-család okmánytára</i> IX, str. 475-476	
11. siječnja 1455.	<i>...magnifico Johanni de Korogh Bano Machoviensis ...</i>	MNL OL, DL 14911	
7. veljače 1455.	<i>...magnifici domini Johannis de Korogh Bani Machoviensis... ...Johanne Bano...</i>	MNL OL, DL 33806; Buturac, <i>Pisani spomenici Požege</i> , str. 305	
5. ožujka 1455.	<i>...magnifici dni (domini) Johannis de Korogh Bani Machoviensis... ...Johannem banum et dictos Gasparem filium ac dominam Elizabet consortem ipsius Johannis bani...</i>	MNL OL, DL 33806; Buturac, <i>Pisani spomenici Požege</i> , str. 306-308	
27. svibnja 1455.	<i>...Nicolao de Wylak et Johanne de Korogh Banis nostris Machouien. Zenorenien. ac Regnorum nostrum dalmatie et Croatie predictos Banatum...</i>	MNL OL, DL 13446	
27. svibnja 1455.	<i>...Nicolao de Wylak, et Johane de Korogh Banis nostris Machovien Zewrinien ac Regnorum nostrorum Dalmatie et Croatie Banatum.</i>	MNL OL, DL 13398; Teleki, <i>Hunyadiak kora Magyarországon</i> X, str. 452-470	
27. svibnja 1455.	<i>...Nicolao de Wylak et Johanne (Johne) de Korogh Banus nostris Machouien Zewrinien ac Regnorum nostrum Dalmatie et Croatie predictos Banatum...</i>	MNL OL, DL 37596	
9. lipnja 1455.	<i>Magnifico viro Johanni de Korogh Comiti de Castellis et Bano Machovien. ...de posega et de Orbaz... ...Johannes de Korogh Comes perpetuus de Castellis ac Banus Machoviensis ...de posega et Orbaz...</i>	MNL OL, DF 260069	
9. lipnja 1455.	<i>Magnifico viro domino Johni de Korogh Bano Machoviensis ac de posega et Orbaaz Comitatum Comiti... ...Johnis de Korogh Bany Machovien ac de posega et Orbaaz Comitatum Comitatis...</i>	MNL OL, DF 260070	
25. lipnja 1455.	<i>...Johannes de Korogh banus Machouiensis...</i>	Pettkó, „Kapisztrán János levelezése a magyarokkal“, str. 178-180	
2. kolovoza 1455.	<i>...magnifico domino Johanni de Korogh Bano Machovien...</i>	MNL OL, DF 218839	

	2. prosinca 1455.	<i>Nos Johannes de Korogh comes perpetus de Castellis ac Banus Machoviensis comes de Posoga et Orbaaz Comitatum Comes...</i>	MNL OL, DF 260068	
	8. veljače 1456.	<i>...Johannes de Korogh, comes perpetuus de Castellis et inter cetera Banus Machoviensis.</i>	Pettkó, „Kapisztrán János levelezése a magyarokkal“, str. 193-194	
	28. travnja 1456.	<i>...Nicolao de Wylak, et Johanne de Korogh Machovien Banis, Banatu Zeurinen vacanate...</i>	MNL OL, DL 14605	
		<i>...Nicolao de Wylak et Johanne de Korogh Machovien. Banis Banatu Zewrinien vacanate...</i>	MNL OL, DL 37628	
		<i>...Nicolao de Wylak et Johanne de Korogh Machouien Banis, Banatu Zewrinien vacanate...</i>	MNL OL, DL 37629	
		<i>...Nicolao de Wylak et Johanne de Korogh Machoviensibus Banis, Banatu Zewriniensi vacante...</i>	Teleki, Hunyadiak kora Magyarországon Oklevéltár X, str. 506-509	
	29. listopada 1456.	<i>...Magnifice domine relictæ ac Gaspar filij qdam (quondam) Johannis de Korogh...</i>	MNL OL, DF 260365	prvi put posthumno
	20. veljače 1459.	<i>...magnificus Johannes Korogh banus Machoviensis...</i>	MNL OL, DL 81331; Zichy-család okmánytára X, str. 54-55	posthumno
	24. travnja 1459.	<i>...condam dominum Johannem, necnon ipsum dominum Stephanum, sed et magnificam dominam Catherinam de Korogh, relictam sepefati condam domini Johannis...</i>	MNL OL, DL 81349; Zichy-család okmánytára X, str. 72	posthumno
	27. lipnja 1459.	<i>...et magnificam dominam Katherinam de Korogh, relictam sepefati condam domini Johannis...</i>	MNL OL, DL 81348, Zichy-család okmánytára X, str. 72	posthumno
	nepoznato	<i>...Johannes Banus de Machou, Comes Syrmienis, de Wolkou, de Budrug et de Baranya...</i>	Wenzel, Árpádkori új okmánytár XII, str. 669	posthumno
	10. veljače 1461.	<i>Astitit et ille magnificus baro dominus Jaonnes de Borogh, comes perpetuus de Castellis et banus Machoviensis, necnon comitatum de Orban et Posega comes</i>	Andrić, „Posljednji plemići Korođski i čudes a sv. Ivana Kapistrana“, str. 125; isti, Čudes a svetog Ivana Kapistrana, str. 285	posthumno
	19. travnja 1463.	<i>...Magnifico Gasparo de Korod et... domine Elizabeth relictæ qdam magnifici Johannis Bani dicti de dicta Korood...</i>	MNL OL, DF 260376	posthumno
	24. studenog 1463.	<i>...magnifice domine Elizabeth vocatæ Relictæ ac Egregij Gaspar filij quondam magnifici Johnis Bani de Korogh...</i>	MNL OL, DL 15893	posthumno
Katarina	11. rujna 1433. / 18. travnja 1434.	<i>...magnifice domine Elena relictæ ac nobilas puellas Maria et Katharina vocatas filias quondam Philpus de Korogh... ...duam puellas... ...domina dictas duas filias suis...</i>	MNL OL, DL 12530	kćer Filipa V.
	27. lipnja 1454.	<i>...Nobilem dominam Katherina sororem carnalem memorati Johannis Bani matrem...prefatos Stephani Nicolai et Petri filiorum suorum...</i>	MNL OL, DL 24541	sa sinovima
	24. travnja 1459.	<i>...magnificam dominam Catherinam de Korogh, relictam sepefati condam domini Johannis...</i>	MNL OL, DL 81349; Zichy-család okmánytára X, str. 71-73	

	27. lipnja 1459.	<i>...et magnificam dominam Katherinam de Korogh, relictam sepefati condam domini Johannis...</i>	MNL OL, DL 81348, Zichy-család okmánytára X, str. 72	
Marija	11. rujna 1433. / 18. travnja 1434.	<i>...Elena relicte ac nobilam puellas Maria et Katharina vocatas filias qd Philpus de Korogh... ...duam puellas... ...domina dictas duas filias suis...</i>	MNL OL, DL 12530	kćer Filipa V.
Elizabeta	15. listopada 1440.	<i>...domine Elizabet, consortis magnifici Johannis de Korogh, iudicis curie nostre, filiarum videlicet condam egregii Johannis, filii Ladislai, filii Pauli, filii Stephani de Gara...</i>	MNL OL, DL 34302; Radvanszky, Závodszy, A Héderváry-család oklevéltára I, str. 200-202	supruga Ivana II.
		<i>...et domine Elizabeth uxoris magnifici Johnis Korog Iudici curie nostre filiarum...quondam Bani Machovien...</i>	MNL OL, DL 33620	
	20. veljače, 18. ožujka 1443.	<i>...magnificus Johannes de Korogh et nobiles domine Elena...</i>	MNL OL, DL 13706	
	29. rujna 1443.	<i>...nobilium dominarum Elyzabeth, magnifici Johannis de Korogh...</i>	MNL OL, DL 13748; Radvanszky, Závodszy, A Héderváry-család oklevéltára I, str. 214-215	
	23. travnja, 19. svibnja 1445.	<i>...nobilem dominam Elizabet vocatam consorte ipsius scilicet Johannis, filiam similiter dicti Johannis de Gara...</i>	MNL OL, DL 34303; Radvanszky, Závodszy, A Héderváry-család oklevéltára I, str. 230-231	
	31. ožujka 1447.	<i>...Magnificus Dominus Johannes de Korogh Comes perpetuus de Castellis...Gaspar filij sui... ...domino Johanni de Korogh...</i>	Teleki, Hunyadiak kora Magyarországon. Oklevéltár X, str. 194-195	
	25. veljače 1449.	<i>...magnificam dominam Elizabeth...magnifici Johannis de Korogh Bani Machovien... ...domine Elizabeth...</i>	MNL OL, DL 14227	
	13. rujna 1449.	<i>...magnifica domina Elizabet vocata filija quondam Egregy Johanis fly Johanis Ladis. fly Pauli de Gara... uxor magnifici domini Johanis de Korogh Bani Machovenssis...Gaspar filii sui... ...domina Elizabeth...</i>	MNL OL, DL 14297	
	16. lipnja 1450., 9. srpnja 1450.	<i>...Magnifici Johannis de Korogh Bani Machovien. ... domine Elizabeth vocate... ...prefatas Johannis Bani de Korogh et domina Elizabeth...</i>	MNL OL, DL 34305	
	30. travnja 1452.	<i>...magnifice Johanne de Korogh Bano Machovien et domina Elizabeth...</i>	MNL OL, DL 14551	
	27. svibnja 1453.	<i>...magnifico domino Johnis de Korogh Bano Machovienis ac de Vrbaz et de Posega Comitatum Comiti et Sirmiensi...domine Elizabeth uxor, ...Egregio Gaspar filio suis... ...dominus Johnes Banus, dna Elizabeth uxor...Gaspar filius sui...</i>	MNL OL, DL 37624	
	15., 20. svibnja 1454., 11. svibnja 1464.	<i>...Magnifice domine Elizabeth Relicte et Egregi Gaspar filij...Johanni de Korogh...</i>	MNL OL, DL 14832	

20. svibnja 1454.	<i>...domino Johanni de Korogh bano ac magnifice domine Ellizabyt consorti necnon Gaspar, filio eorundem...</i>	MNL OL, DL 33296; Buturac, <i>Pisani spomenici Požege</i> , str. 299-300	
24. svibnja 1454.	<i>...Johanni bano et nobili domini Elizabeth vocate consorti eiusdem necnon Gaspar filio suo...</i>	MNL OL, DL 33387; ¹⁴³⁰ Buturac, <i>Pisani spomenici Požege</i> , str. 301-302	
	<i>...Magnifico Joanne de Korogh Bano nostro Machowien...</i> <i>...Johanni Bano ac domine Elizabeth conuigi et Gaspar filio eiusem...</i>	MNL OL, DL 33388	
	<i>...Iohanni bano ac domine Elizabeth coniugi et Gaspar filio eiusdem...</i>	NRA fasc. 1553, br. 72; Buturac, <i>Pisani spomenici Požege</i> , str. 302-303	
26. lipnja 1454.	<i>...fidelium nostrorum magnifici Johannis de Korogh bani nostri Machoviensis ac generose domine Elizabeth consortis ac Gaspar filii suorum...</i>	MNL OL, DL 33390, Buturac, <i>Pisani spomenici Požege</i> , str. 303-304	
1. srpnja 1454.	<i>...magnifici Johannis de Korogh Bani nostri Machoviensis ac nobilis domine Elizabeth vocate...</i>	MNL OL, DL 33389	
26. srpnja 1454.	<i>...Iohannem de Korogh ac dominam Elizabeth consortem et Gaspar filium eiusdem...</i>	AH, NRA fasc. 558, br. 14; Buturac, <i>Pisani spomenici Požege</i> , str. 304	
8. prosinca 1454.	<i>...magnifico domino Johanni de Korogh bano Machovien et domine Elizabeth...et Egregy Gaspar filio...</i>	MNL OL, DL 14891	
5. ožujka 1455.	<i>...Iohannem banum et dictos Gasparem filium ac dominam Elizabet consortem ipsius Johannis bani...</i>	MNL OL, DL 33806; Buturac, <i>Pisani spomenici Požege</i> , str. 306-308	
29. listopada 1456.	<i>...Magnifice domine relictę ac Gaspar fily qdam (quondam) Johannis de Korogh...</i>	MNL OL, DF 260365	
3. rujna 1457.	<i>...Magnifica domina Elizabeth vocata Relicte, ac Egregio Gaspar filio...magnifici Joh(annes) phylpws de Korogh olim bani Machovien.</i>	MNL OL, DL 15183	
6. rujna 1457.	<i>Magnifica ac generosa domina nobisa honorada.</i>	MNL OL, DL 15185; Bösendorfer, „Parba radi osječke carine“, str. 377-378	
2. srpnja 1460.	<i>...magnifice dne Elizabeth relictę et Egregio Gaspar filio qdam magnifici domini Johannis de Korogh olim bani Machovien...</i>	MNL OL, DL 15465	
19. travnja 1463.	<i>...Magnifico Gasparo de Korod et... domine Elizabet relictę qdam magnifici Johannis Bani dicti de dicta Korood...</i>	MNL OL, DF 260376	
24. studenog 1463.	<i>...magnifice domine Elizabeth vocate Relicte ac Egregy Gaspar fily quondam magnifici Johnis Bani de Korogh...</i>	MNL OL, DL 15893	
27. prosinca 1463. / 17. siječnja 1464.	<i>...magnifice domine Elizabeth relictę qdam magnifici Johnis Bani de Korogh ac magnifici Gaspar fily...de...Korogh...</i> <i>...Elizabeth et Gaspar de Korugh...</i>	MNL OL, DL 33505	
28. siječnja 1464.	<i>...magnifice domine Elizabeth vocata ...ac Egregii Gaspar filii, quondam magnifici Johnis de Korogh...</i>	MNL OL, DL 15908	

¹⁴³⁰ Isprava odgovara broju fasc. 555, br. 12. Buturac ju označio kao AH, NRA fasc. 552, br. 12.

	7. travnja 1464.	<i>...Magnifica domina Elizabet vocata Relicta ac Egregio Gaspar filio quondam magnifici Johannis Bani de Korogh...</i>	MNL OL, DL 15944	
	17. svibnja, 30. lipnja 1464.	<i>...domine Elizabeth relict et Gaspar filii quondam Johannis Bani de Korogh... ...domine Elizabeth relict ac Gaspar filii quondam Johannis Bani de Korogh...</i>	MNL OL, DL 15982	
	18. kolovoza 1464.	<i>...Egregius Gaspar de Korogh...magnifica domina Elizabeth... ...domini Elizabeth...</i>	MNL OL, DL 16048	
	23. veljače 1466.	<i>...Gaspar filius et domina Elizabet relict Johnis Bani de Korogh...</i>	MNL OL, DL 16309	
	21. travnja 1467.	<i>...dominam Elizabeth Relictam quondam Johannis Bani de Korog...</i>	MNL OL, DL 16521	
	16. svibnja 1467.	<i>...Magnifica domina Elizabeth Relicta quondam magnifici Johannis bani de Korogh...Egregii Gasp filii...magnifico Johanne de Korogh...</i>	MNL OL, DL 16541	
	6. lipnja 1467.	<i>...Magnifica domina Elizabeth vocata Relicta quondam Magnifici Johnis Bani de Korogh...Egregii Gaspar filii...</i>	MNL OL, DL 33480	
	6. lipnja 1467.	<i>...Magnifica domina Elizabeth vocata Relicta quondam magnifici Johannis Bani de Korogh...Egregii Gaspar filii...</i>	MNL OL, DL 33481	
	6. lipnja 1467.	<i>...Magnifica domina Elizabeth vocata Relicta quondam Magnifici Johannis Bani de Korogh...Egregii Gaspar filii...</i>	MNL OL, DL 33482	
	6. lipnja 1467.	<i>...Magnifica domina Elizabeth vocata Relicta condam magnifici Johannis Bani de Korogh...Egregy Gaspar filij...</i>	MNL OL, DL 33483	
	6. lipnja 1467.	<i>...Magnifica domina Elizabeth vocata relict quondam Magnifici Johannis Bani de Korogh...Egregy Gaspar filij...</i>	MNL OL, DL 33484; Buturac, Pisani spomenici Požege, str. 319-320	
Gašpar	31. ožujka 1447.	<i>...Magnificus Dominus Johannes de Korogh Comes perpetuus de Castellis ... Gaspar fiiij sui</i>	Teleki, Hunyadiak kora Magyarországon Oklevéltár X, str. 194-195	sin Ivana II.
	13. rujna 1449.	<i>...magnifica domina Elizabet vocata filiia quondam Egregy Johannis fily Johannis Ladis. fily Pauli de Gara... uxor magnifici domini Johannis de Korogh Bani Machovensis...Gaspar filii sui...</i>	MNL OL, DL 14297	
	27. svibnja 1453.	<i>...magnifico domino Johnis de Korogh Bano Machovienis ac de Vrbaz et de Posega Comitatum Comiti et Sirmiensi...domine Elizabeth uxor, ...Egregio Gaspar filio suis... ...dominus Johnes Banus, dna Elizabeth uxor...Gaspar filius sui...</i>	MNL OL, DL 37624	
	15, 20. svibnja 1454., 11. svibnja 1464.	<i>...Magnifice domine Elizabeth Relicte et Egregi Gaspar filij...Johanni de Korogh...</i>	MNL OL, DL 14832	
	20. svibnja 1454.	<i>...domino Johanni de Korogh bano ac magnifice domine Ellizabyt consorti necnon Gaspar, filio eorundem...</i>	MNL OL, DL 33296; Buturac, Pisani spomenici Požege, str. 299-300	

24. svibnja 1454.	<i>...Johanni bano et nobili domini Elizabeth vocate consorti eiusdem necnon Gaspar filio suo...</i>	MNL OL, DL 33387; ¹⁴³¹ Buturac, Pisani spomenici Požege, str. 301-302	
	<i>...Magnifico Joanne de Korogh Bano nostro Machouien...</i> <i>...Johanni Bano ac domine Elizabeth...et Gaspar filio eiusdem...</i>	MNL OL, DL 33388	
	<i>...Iohanni bano ac domine Elizabeth coniugi et Gaspar filio eiusdem...</i>	NRA fasc. 1553, br. 72; Buturac, Pisani spomenici Požege, str. 302-303	
9. lipnja 1454.	<i>...magnificus domini Johani de Korogh, Banus Machovien. et Gaspar filius...</i> <i>...prefatus Johanes Banus de Korogh et Gaspar filius...</i>	MNL OL, DL 4157; Bösendorfer, „Parba radi osječke carine“, str. 372-377	
26. lipnja 1454.	<i>...fidelium nostrorum magnifici Johannis de Korogh bani nostri Machoviensis ac generose domine Elizabeth consortis ac Gaspar filii suorum...</i>	MNL OL, DL 33390, Buturac, Pisani spomenici Požege, str. 303-304.	
26. srpnja 1454.	<i>...Iohannem de Korogh ac dominam Elizabeth consortem et Gaspar filium eiusdem...</i>	AH, NRA fasc. 558, br. 14; Buturac, Pisani spomenici Požege, str. 304	
8. prosinca 1454.	<i>...magnifico domino Johannis de Korogh bano Machovien et domine Elizabeth...et Egregy Gaspar filio...</i>	MNL OL, DL 14891	
5. ožujka 1455.	<i>...Johannem banum et dictos Gasparem filium ac dominam Elizabeth consortem ipsius Johannis bani...</i>	MNL OL, DL 33806; Buturac, Pisani spomenici Požege, str. 306-308	
3. rujna 1457	<i>...Magnifica domina Elizabeth vocata Relicte, ac Egregio Gaspar filio...magnifici Joh(annes) phylpws de Korogh...</i>	MNL OL, DL 15183	
9. veljače 1459.	<i>...Gaspar de Korogh...</i>	MNL OL, DL 15316	
20. veljače 1459.	<i>...Gaspar de Korog...</i>	MNL OL, DL 39297	
6. studenog 1459.	<i>...Egregy Gaspar fily qdam Magnifici Johannis Bani de Korogh...</i> <i>...Gaspar filium Bani...</i> <i>...Gaspar filio Bani...</i> <i>...Gaspar et sui heredes...</i>	MNL OL, DL 81375; Zichy-család okmánytára X, str. 94-97	
2. srpnja 1460.	<i>...magnifice dne Elizabeth relicte et Egregio Gaspar filio qdam magnifici domini Johannis de Korogh als bani Machovien...</i>	MNL OL, DL 15465	
22. lipnja 1462.	<i>...dominus...Egregy Gaspar de Korogh...</i>	MNL OL, DL 15725	
19. travnja 1463.	<i>...Magnifico Gasparo de Korod et... domine Elizabet relicte qdam magnifici Johannis Bani dicti de dicta Korood...</i>	MNL OL, DF 260376	
24. studenog 1463.	<i>...magnifice domine Elizabeth vocate Relicte ac Egregy Gaspar fily quondam magnifici Johnis Bani de Korogh...</i>	MNL OL, DL 15893	
27. prosinca 1463. / 17. siječnja 1464.	<i>...magnifice domine Elizabeth relicte qdam magistri Johnis Bani de Korogh ac magnifici Gaspar fily...de...Korogh</i> <i>...Elizabeth et Gaspar de Korogh...</i>	MNL OL, DL 33505	

¹⁴³¹ Isprava odgovara broju fasc. 555, br. 12. Buturac ju označio kao AH, NRA fasc. 552, br. 12.

	28. siječnja 1464.	<i>...magnifica domina Elizabeth vocata ...Egregii Gaspar filii, quondam magnifici Johnis de Korogh...</i>	MNL OL, DL 15908	
	7. travnja 1464.	<i>...Magnifica domina Elizabet vocata Relicta ac Egregio Gaspar filio quondam magnifici Johannis Bani de Korogh...</i>	MNL OL, DL 15944	
	17. svibnja, 30. lipnja 1464.	<i>...domine Elizabeth relictet et Gaspar filii quondam Johannis Bani de Korogh... ...domine Elizabeth relictet ac Gaspar filii quondam Johannis Bani de Korogh...</i>	MNL OL, DL 15982	
	18. kolovoza 1464.	<i>...Egregius Gaspar de Korogh...magnifica domina Elizabeth... ...domini Elizabeth...</i>	MNL OL, DL 16048	
	23. veljače 1466.	<i>...Gaspar filius et domina Elizabet relictet Johnis Bani de Korogh...</i>	MNL OL, DL 16309	
	12. siječnja 1467.	<i>...Gaspar de Korogh...</i>	MNL OL, DL 72012	
	16. svibnja 1467.	<i>...magnifica domina Elizabeth Relicta quondam magnifici Johannis bani de Korogh...Egregii Gasp filii...magnifico Johanne de Korogh...</i>	MNL OL, DL 16541	
	6. lipnja 1467.	<i>...Magnifica domina Elizabeth vocata Relicta quondam Magnifici Johnis Bani de Korogh...Egregii Gaspar filii...</i>	MNL OL, DL 33480	
	6. lipnja 1467.	<i>...Magnifica domina Elizabeth vocata Relicta quondam magnifici Johannis Bani de Korogh...Egregii Gaspar filii...</i>	MNL OL, DL 33481	
	6. lipnja 1467.	<i>...Magnifica domina Elizabeth vocata Relicta quondam Magnifici Johannis Bani de Korogh...Egregy Gaspar filij...</i>	MNL OL, DL 33482	
	6. lipnja 1467.	<i>...Magnifica domina Elizabeth vocata relictet condam magnifici Johannis Bani de Korogh...egregy Gaspar filij...</i>	MNL OL, DL 33483	
	6. lipnja 1467.	<i>...Magnifica domina Elizabeth vocata relictet quondam Magnifici Johannis Bani de Korogh...Egregy Gaspar filij...</i>	MNL OL, DL 33484; Buturac, Pisani spomenici Požege, str. 319-320	
	3. ožujka 1371.	<i>...egregius Gaspar de Korogh...</i>	MNL OL, DL 17169	
	12. siječnja 1471.	<i>...Egregi Gaspar de Korogh...</i>	MNL OL, DL 17272	
	23. lipnja 1472.	<i>...Gasparus filij quondam magnifici Johanne de Korogh... ...quonda, Gaspar de Korogh...</i>	MNL OL, DL 17333	prvi put posthumno
	12. svibnja 1474.	<i>...qdam Magnifici Gaspar de Korogh</i>	MNL OL, DF 278432	posthumno
	3., 17. veljače 1481.	<i>...quondam egregius Gaspar de Korogh...</i>	MNL OL, DL 74533	posthumno
	8. lipnja 1483.	<i>...qdam Egregy Gaspar filius olim magnifici Johannis Bani de Korogh... ...Gaspar filium olim Johannis Bani...</i>	MNL OL, DL 33492; Mesić, „Gradja mojih razprava u Radu“, str. 123	posthumno
Plemići i kaštelan Koroda	1269.	<i>... nobiles de Korod</i>	MNL OL, DL 669 ¹⁴³²	
	17. rujna 1347.	<i>...nobiles de Korougy</i>	MNL OL, DF 274382	

¹⁴³² <https://archives.hungaricana.hu/en/charters/view/6639/?pg=0&bbox=-1795%2C-5820%2C8443%2C-29>

	9. studenog 1403.	<i>...Davidus de Herman Castellanus de Korogh...</i>	MNL OL, DL 101951	
--	-------------------	--	-------------------	--

8. svibnja 1378.	<i>...comes Bakou de Korogh vicecomes...de Walkou</i>	MNL OL, DF 265704
30. lipnja 1379. godine	<i>Nos comes Bakou de Korogh vicecomes comitatus de Walkou...</i>	MNL OL, DL 91860
27. kolovoza 1380.	<i>...comes Bakou de Korogh vicecomitis comitatis de Walkou...</i>	MNL OL, DF 265714
9. travnja 1396.	<i>Barnabas de Korogh</i>	MNL OL, DL 92041
28. svibnja 1398.	<i>Barnabas de Korogh</i>	MNL OL, DL 92074
5. prosinca 1402.	<i>Barnabas de Korogh</i>	MNL OL, DL 33535

Prilog 15: Spominjanje pripadnika obitelji Seglački u povijesnim izvorima

Ime	Godina	Zapis	Izvor	Napomena
Ladislav I. Seglački				Obraden u prethodnoj tablici.
Ivan I.	9. listopada 1290.	... <i>Johannem filium Ladizlai</i> ...	Smičiklas, CD VII, str. 4	sin Ladislava I.
	1294.	... <i>Magistri Johannis filium Comitis Ladizlay</i> ...	MNL OL, DL 1390; Wenzel, <i>Árpádkori új okmánytár</i> XII, str. 552	
	1295. / 1343.	... <i>Magistro Johanne, Phylippo, Demetrio et Ladizlao filiis Comitis Ladizlai</i> ...	MNL OL, DL 3600; Smičiklas, CD XI, str. 67-69; Wenzel, <i>Árpádkori új okmánytár</i> X, str. 183-184	
	ožujak 1296.	... <i>Magister Johannes et fratres sui Philipus, Demetrius et Ladizlaus filii Comitis Ladizlay</i> <i>magistri Johannis et fratrum suorum, filiorum comitis Ladizlay</i> ...	MNL OL, DL 1437; Smičiklas, CD VII, str. 230-233; Wenzel, <i>Árpádkori új okmánytár</i> X, str. 239-242	
		... <i>magister Johannes, Phylippus, Demetrius, Ladizlaus filii comitis Ladizlai filii eiusdem comitis Clety</i> <i>magister Johannes et fratres sui Phylippus, Demetrius et Ladizlaus</i> <i>Johanni, Phylippus, Demetrio et Ladizlao filiis comitis Ladizlai fratribus suis</i> <i>magistro Johanni et fratribus suis, filiis comitis Ladizlai</i> ...	MNL OL, DL 1436; Smičiklas, CD VII, str. 237-241; Wenzel, <i>Árpádkori új okmánytár</i> , str. 232-238	
	13. prosinca 1298.	... <i>Magister Johannes filius Comitis Ladizlai filij Cleti, vna cum fratribus suis carnalibus et non uterinis personaliter</i> ...	Smičiklas, CD VII, str. 321; Wenzel, <i>Árpádkori új okmánytár</i> XII, str. 623	
	1299.	... <i>Johannem Magistrum, et fratres suos Philipus, Demetrum et Ladizlaum, filios Comitis Ladizlai</i> ...	Wenzel, <i>Árpádkori új okmánytár</i> XII, str. 643.	posljednji zajednički spomen braće
	1300.	... <i>Demetrius filius Comitis Ladizlai filij Clethy</i> <i>Magistrum Johannem fratrem ipsorum</i> <i>Magistro Johanne</i> ...	Wenzel, <i>Árpádkori új okmánytár</i> XII, str. 659.	posthumno
	4. srpnja 1343.	... <i>magistro Johanne Phylippo Demetrio et Ladislao filiis comitis Ladislai</i> ...	MNL OL, DL 3600; Smičiklas, CD XI, str. 67-69; Nagy, <i>Anjoukori okmánytár</i> IV, str. 352-354	posthumno
Filip I.	1294.	... <i>Magistri Philpus (et) Demetrius filij Comitis Ladizlay filij Cleti</i> ... <i>Johannem filium Comitis Ladizlay, fratrem ipsorum</i> ... <i>Magistri Philpus (et) Demetrius</i> ...	MNL OL, DL 1390; Wenzel, <i>Árpádkori új okmánytár</i> XII, str. 552	sin Ladislava I.
	1295. / 1343.	... <i>Magistro Johanne, Phylippo, Demetrio et Ladizlao filiis Comitis Ladizlai</i> ...	MNL OL, DL 3600; Smičiklas, CD XI, str. 67-69; Wenzel, <i>Árpádkori új okmánytár</i> X, str. 183-184	
	ožujak 1296.	... <i>Magister Johannes et fratres sui Philipus, Demetrius et Ladizlaus filii Comitis Ladizlay</i> ...	MNL OL, DL 1437; Smičiklas, CD VII, str. 230-233; Wenzel, <i>Árpádkori új okmánytár</i> X, str. 239-242	

		<i>...magistri Johannis et fratrum suorum, filiorum comitis Ladizlay...</i>		
		<i>...magister Johannes, Phylipus, Demetrius, Ladizlaus filii comitis Ladizlai filii eiusdem comitis Clety...</i> <i>...magister Johannes et fratres sui Phylippus, Demetrius et Ladizlaus...</i> <i>...Johanni, Phylippus, Demetrio et Ladizlao filiis comitis Ladizlai fratribus suis...</i>	MNL OL, DL 1436; Smičiklas, CD VII, str. 237-241; Wenzel, <i>Árpádkori új okmánytár</i> , str. 232-238	
	13. prosinca 1298.	<i>...Magister Johannes filius Comitis Ladizlai filij Cleti, vna cum fratribus suis carnalibus et non uterinis personaliter...</i>	Smičiklas, CD VII, str. 321; Wenzel, <i>Árpádkori új okmánytár</i> XII, str. 623	
	1299.	<i>...Johannem Magistrum, et fratres suos Philipus, Demetrum et Ladizlaum, filios Comitis Ladizlai...</i>	Wenzel, <i>Árpádkori új okmánytár</i> XII, str. 643	
	1300.	<i>...Philippum...</i> <i>...Philippus...</i>	Wenzel, <i>Árpádkori új okmánytár</i> XII, str. 659	
	10./11. veljače 1312.	<i>...magistri philipi filij comitis Ladizlay...</i> <i>...magistrum philipum...</i> <i>...magistro philipo...</i>	MNL OL, DL 2874; Nagy, <i>Anjoukori okmánytár</i> I, str. 247-248	
	6. kolovoza 1318.	<i>...quam magister Fylpus filius Ladizlai...</i>	MNL OL, DL 40377; Fejér, CD VIII/7, str. 124	
	6. svibnja 1319.	<i>...magistro philipo filio comitis ladislai...</i>	MNL OL, DL 1960; Nagy, <i>Anjoukori okmánytár</i> I, str. 514-515	
	22. ožujka 1335.	<i>...nobles yuuenes Phylpus filius Laur(encii), Demetrius filius Lad(islai) et Phylpus iunior filius Phylippi fratres patruales...</i>	MNL OL, DL 2895; Nagy, <i>Anjoukori okmánytár</i> III, str. 146-149	posthumno
	4. srpnja 1343.	<i>...magistro Johanne Phylippo Demetrio et Ladislao filiis comitis Ladislai...</i>	MNL OL, DL 3600; Smičiklas, CD XI, str. 67-69; Nagy, <i>Anjoukori okmánytár</i> IV, str. 352-354	posthumno
	16. ¹⁴³³ svibnja 1347.	<i>...nobilis magister philpe filius philipi de Zuglak...</i>	MNL OL, DL 3907; Nagy, <i>Anjoukori okmánytár</i> V, str. 62-63	posthumno
	31. kolovoza 1358.	<i>...nobilis vir Magister Philpe filius Philippi de Zuglak...</i>	MNL OL, DL 4787; Tasnádi, <i>Anjoukori okmánytár</i> VII, str. 341	posthumno
Demetrije	1294.	<i>...Magistri Philpus (et) Demetrius filij Comitis Ladizlay filij Cleti...Johannem filium Comitis Ladizlay, fratrem ipsorum...</i> <i>...Magistri Philphus (et) Demetrius...</i>	MNL OL, DL 1390; Wenzel, <i>Árpádkori új okmánytár</i> XII, str. 552	sin Ladislava I.
	1295. / 1343.	<i>...Magistro Johanne, Phylippo, Demetrio et Ladizlao filijs Comitis Ladizlai...</i>	MNL OL, DL 3600; Smičiklas, CD XI, str. 67-69; Wenzel, <i>Árpádkori új okmánytár</i> X, str. 183-184	
	ožujak 1296.	<i>...Magister Johannes et fratres sui Philipus, Demetrius et Ladizlaus filii Comitis Ladizlay...</i> <i>...magistri Johannis et fratrum suorum, filiorum comitis Ladizlay...</i>	MNL OL, DL 1437; Smičiklas, CD VII, str. 230-233; Wenzel, <i>Árpádkori új okmánytár</i> X, str. 239-242	

¹⁴³³ *Hungaricana* definira ispravu i 14. i 16. svibnja 1347. godine.

		<i>...magister Johannes, Phylipus, Demetrius, Ladizlaus filii comitis Ladizlai filii eiusdem comitis Clety... ...magister Johannes et fratres sui Phylippus, Demetrius et Ladizlaus... ...Johanni, Phylippus, Demetrio et Ladizlao filiis comitis Ladizlai fratribus suis...</i>	MNL OL, DL 1436; Smičiklas, CD VII, str. 237-241; Wenzel, <i>Árpádkori új okmánytár</i> , str. 232-238	
	13. prosinca 1298.	<i>...Magister Johannes filius Comitis Ladizlai filij Cleti, vna cum fratribus suis carnalibus et non uterinis personaliter</i>	Smičiklas, CD VII, str. 321; Wenzel, <i>Árpádkori új okmánytár</i> XII, str. 623	
	1299.	<i>...Johannem Magistrum, et fratres suos Philipus, Demetrum et Ladizlaum, filios Comitis Ladizlai...</i>	Wenzel, <i>Árpádkori új okmánytár</i> XII, str. 643	
	1300.	<i>...Demetrius filius Comitis Ladizlai filij Clethy... ...eiusdem Demetrij...</i>	Wenzel, <i>Árpádkori új okmánytár</i> XII, str. 659	
	4. srpnja 1343.	<i>...magistro Johanne Phylippo Demetrio et Ladislao filiis comitis Ladislai...</i>	MNL OL, DL 3600; Smičiklas, CD XI, str. 67-69; Nagy, <i>Anjoukori okmánytár</i> IV, str. 352-354	posthumno
Ladislav II.	ožujak 1296.	<i>...magister Johannes, Phylipus, Demetrius, Ladizlaus filii comitis Ladizlai filii eiusdem comitis Clety... ...magister Johannes et fratres sui Phylippus, Demetrius et Ladizlaus... ...Johanni, Phylippus, Demetrio et Ladizlao filiis comitis Ladizlai fratribus suis...</i>	MNL OL, DL 1436; Smičiklas, CD VII, str. 237-241; Wenzel, <i>Árpádkori új okmánytár</i> , str. 232-238	sin Ladislava I., pečuški biskup
	13. prosinca 1298.	<i>...Magister Johannes filius Comitis Ladizlai filij Cleti, vna cum fratribus suis carnalibus et non uterinis personaliter...</i>	Smičiklas, CD VII, str. 321; Wenzel, <i>Árpádkori új okmánytár</i> XII, str. 623	
	1299.	<i>... Johannem Magistrum, et fratres suos Philipus, Demetrum et Ladizlaum, filios Comitis Ladizlai...</i>	Wenzel, <i>Árpádkori új okmánytár</i> XII, str. 643	
	1300.	<i>...Ladizlaum Magistrum Concanonicum... ...Magister Ladizlaus...</i>	Wenzel, <i>Árpádkori új okmánytár</i> XII, str. 659	
	svibanj 1313.	<i>Ladizlaus prepositus et capitulum ecclesie quinqueecclesiensis,...</i>	MNL OL, DL 1822; Nagy, <i>Anjoukori okmánytár</i> I, str. 305-308	
	25. srpnja 1314.	<i>Ladizlaus prepositus et Capitulum ecclesie quinqueecclesiensis...</i>	MNL OL, DL 1849; Nagy, <i>Anjoukori okmánytár</i> I, str. 356-358	
	17. siječnja 1315.	<i>Nos Ladislaus miseracione diuina Bpiscopus Quinqueecclesiensis...</i>	Nagy, <i>Anjoukori okmánytár</i> I, str. 377	prvi spomen kao biskupa
	3. veljače 1317.	<i>...Ladislau dei gracia Episcopum Quinqueecclesiensem.</i>	MNL OL, DL 76242; <i>Zichy-család okmánytára</i> I, str. 155	
	22. svibnja 1317.	<i>... Ladislao Quinqueecclesiensi,...</i>	MNL OL, DL 1890; Nagy, <i>Anjoukori okmánytár</i> I, str. 426-428	
	3. studenog 1317.	<i>...Ladyzlao Quinqueecclesiensis,...</i>	MNL OL, DL 1904; Nagy, <i>Anjoukori okmánytár</i> I, str. 445-448	
	25. kolovoza 1318.	<i>... domino Ladislao, dei gracia Episcopo Quinqueecclesiensi,...</i>	Nagy, <i>Anjoukori okmánytár</i> I, str. 481	

6. svibnja 1319.	<i>...patris domini Ladislai Episcopi Quinqueecclesiensis... ...dominum Ladislaum Episcopum... ...domino Episcopo... ...domini ladislai Episcopi... ...Ladislai episcopi...</i>	MNL OL, DL 1960; Nagy, <i>Anjoukori okmánytár I</i> , str. 514-515	
11. listopada 1319.	<i>...domini Ladizlai Episcopi Quinqueecclesiensis...</i>	MNL OL, DL 1977; Nagy, <i>Anjoukori okmánytár I</i> , str. 534-535	
21. prosina 1319.	<i>...Domini Ladizlai dei gracia Episcopi Quinqueecclesiensis prelati nostri...</i>	Nagy, <i>Anjoukori okmánytár I</i> , str. 537	
22. lipnja 1321.	<i>...dominum Ladislaum Episcopum Quinqueecclesiensem...</i>	MNL OL, DL 76289; <i>Zichy-család okmánytára I</i> , str. 198	
1323.	<i>...Ladyzlao Quinqueecclesiensi...</i>	Klaić, <i>Povijest Hrvata II</i> , str. 409-411	
26. veljače 1323.	<i>...L(adizlao Qui)uqueecclesiensi...</i>	MNL OL, DL 76308; <i>Zichy-család okmánytára I</i> , str. 221-223	
29. ožujka 1323. ¹⁴³⁴	<i>...Ladizlao Quinqueecclesiensi...</i>	MNL OL, DL 1884; Nagy, <i>Anjoukori okmánytár II</i> , str. 69-71	
1323.	<i>Ladizlao Quinqueecclesiensi</i>	<i>Zichy-család okmánytára I</i> , str. 226-227	
18. srpnja 1323.	<i>...Ladizlao Quinqueecclesiensi...</i>	MNL OL, DL 76317; <i>Zichy-család okmánytára I</i> , str. 231-234	
10. prosina 1323.	<i>...ladislao Quinqueecclesiensi...</i>	MNL OL, DL 76329; <i>Zichy-család okmánytára I</i> , str. 246-247	
6. siječnja 1324.	<i>...Ladizlao Quinqueecclesiensi...</i>	MNL OL, DL 76340; <i>Zichy-család okmánytára I</i> , str. 254-259	
3. veljače 1324.	<i>...Ladizlao Quinqueecclesiensi...</i>	MNL OL, DL 76334; <i>Zichy-család okmánytára I</i> , str. 250-251	
23. ožujka 1324.	<i>...Ladizlao Quinqueecclesiensi...</i>	MNL OL, DL 2232; Nagy, <i>Anjoukori okmánytár II</i> , str. 115-117	
4. studenog 1324.	<i>...Ladizlao Quinqueecclesiensis...</i>	MNL OL, DL 76344; <i>Zichy-család okmánytára I</i> , str. 262-268	
21. kolovoza 1325.	<i>...Ladislao Quinqueecclesiensi...</i>	Nagy, <i>Anjoukori okmánytár II</i> , str. 209-211	
21. svibnja 1327.	<i>...Ladizlao Quinqueecclesiensis...</i>	MNL OL, DL 2430; Nagy, <i>Anjoukori okmánytár II</i> , str. 280-284	
22. lipnja 1327.	<i>...Ladislao Quinqueecclesiensi...</i>	MNL OL, DL 2438; Nagy, <i>Anjoukori okmánytár II</i> , str. 305-307	
23. ožujka 1328.	<i>...Ladislao Quinqueecclesiensi...</i>	MNL OL, DL 2493; Nagy, <i>Anjoukori okmánytár II</i> , str. 354-355	
21. studenog 1329.	<i>...Ladislao Quinqueecclesiensi...</i>	Nagy, <i>Anjoukori okmánytár II</i> , str. 447-449	
18. veljače 1330.	<i>...Ladislao Quinqueecclesiensi...</i>	MNL OL, DL 2582; Nagy, <i>Anjoukori okmánytár II</i> , str. 463-467	
12. kolovoza 1330.	<i>...Ladislao Quinqueecclesiensi...</i>	MNL OL, DL 2632; Nagy, <i>Anjoukori okmánytár II</i> , str. 468-471. ¹⁴³⁵	

¹⁴³⁴ Spominje se i 24. veljače 1317. godine.

¹⁴³⁵ Kao datum navodi 23. veljače 1330. godine.

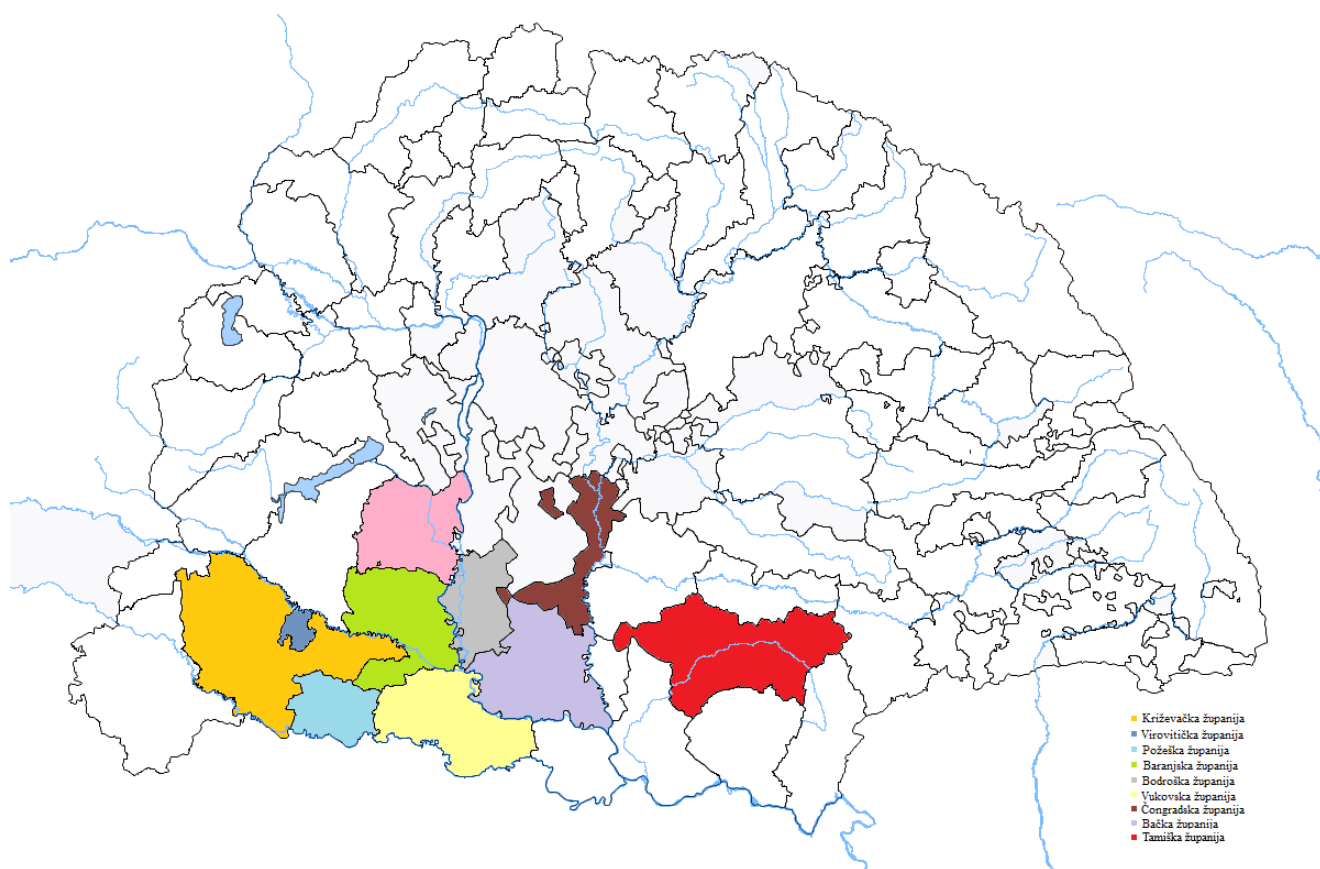
2. listopada 1332.	...domino Ladislao episcopo Quinqueecclesiensi...	MNL OL, DL 2749; Nagy, Anjoukori okmánytár II, str. 623-624	
2. studenog 1332.	...Ladislao Quinqueecclesie,...	MNL OL, DL 2331; Nagy, Anjoukori okmánytár II, str. 628-629	
2. srpnja 1333.	...Ladislaus...episcopus Quinqueecclesiensis...	MNL OL, DL 2788; Nagy, Anjoukori okmánytár III, str. 32-33	
1334. (IV. Non Iun./Junii)	...Ladislao Quinque ecclesien. / ...Ladislao Quinqueecclesiensi...	Fejèr, CD VIII/3, str. 722-725; Kukuljević Sakcinski, Jura Regni Croatiae, Dalmatiae et Slavoniae I, str. 106-107	
2. srpnja 1334.	...Ladislao Quinqueecclesiensi,...	Nagy, Anjoukori okmánytár III, str. 78-79	
3. srpnja 1334.	...Ladislao Quinqueecclesiensi...	MNL OL, DL 76485; Zichy-család okmánytára I, str. 427-429	
27. kolovoza 1334.	...Ladizlao Quiuqueecclesiensi...	MNL OL, DL 76493; Zichy-család okmánytára I, str. 437-439	
22. ožujka 1335.	... nobles yuuenes Phylpus filius Laur(encii), Demetrius filius Lad(islai) et Phylpus iunior filius Phylippi fratres patruales ... nostro Lad(islao) dei gratia episcopo eiusdem ecclesie Quinqueecclesiensis... ...domino episcopo...	MNL OL, DL 2895; Nagy, Anjoukori okmánytár III, str. 146-149	
22. lipnja 1335.	...Ladislao Quinqueecclesiensi,...	MNL OL, DL 2673; Nagy, Anjoukori okmánytár III, str. 174-177	
24. listopada 1336.	...Ladislao Qqinqueecclesiensi,...	Nagy, Anjoukori okmánytár III, str. 290-298	
30. studenog 1336.	...Ladizlaum dei gratia Episcopum Quinqueecclesiensem... ...dicti domini episcopi Quinqueecclesiensis...	MNL OL, DL 3024; Nagy, Anjoukori okmánytár III, str. 306-308	
28. ožujka 1338.	...domino Ladislao eadem gratia episcopo Quinque. et philpe fratre eiusdem...	MNL OL, DF 261772	
1. rujna 1338.	...domini episcopi Quinqueecclesiensis... ... dominus episcopus...	MNL OL, DL 3177; Nagy, Anjoukori okmánytár III, str. 484-486	ne spominje se imenom
16. siječnja 1339.	...domini Ladislai episcopi Quinqueecclesiensis... ... episcopatus Quinqueecclesiensis... ... domino episcopo,...frater Ladislaus... ... episcopi ecclesie Quinqueecclesiensis,... ... episcopi Quinqueecclesiensis... ...domini episcopi...	MNL OL, DL 3210; Nagy, Anjoukori okmánytár III, str. 521-526	
30. siječnja 1339.	...Ladislao Quinqueecclesiensi,...	MNL OL, DL 3203; Nagy, Anjoukori okmánytár III, str. 532-534	
11. prosinca 1340.	...dominum Ladislaum episcopum Quinqneeclesiensem...	MNL OL, DL 3338; Nagy, Anjoukori okmánytár IV, str. 64-65	
19. prosinca 1340.	...Ladizlao Quinqueecclesiensis...	MNL OL, DL 77545; Zichy-család okmánytára I, str. 593-595	

	16. siječnja 1342.	<i>... Ladislaum episcopum Quinqueecclesiensem... ... episcopo Quinqueecclesiensi... ... episcopi Quinqueecclesiensis...</i>	MNL OL, DL 3457; Nagy, <i>Anjoukori okmánytár</i> IV, str. 182-186	
	11. svibnja 1343.	<i>...dominum Ladislaum eadem gratia Episcopum Quinqueecclesiensem Philpus et Philpe fratres suos pertinentes... ...domini Ladislai Episcopi Philpus et Philpe fratrum suorum... ...dominum Episcopum et dictos fratres suos... ...domino Episcopo et dictis suis fratribus... ...domini Episcopi et dictos fratres suos...</i>	MNL OL, DL 3584; Nagy, <i>Anjoukori okmánytár</i> IV, str. 328-329	spomen s braćom, iako se samo Ladislav II. spominje imenom
	4. srpnja 1343.	<i>...magistro Johanne Phylippo Demetrio et Ladislao filiis comitis Ladislai...</i>	MNL OL, DL 3600; Smičiklas, CD XI, str. 67-69; Nagy, <i>Anjoukori okmánytár</i> IV, str. 352-354	
	3. lipnja 1345.	<i>...Ladislao Quinqueecclesiensi,...</i>	MNL OL, DL 3772; Nagy, <i>Anjoukori okmánytár</i> IV, str. 512-515	
	17. siječnja 1346.	<i>...László pécsi...</i>	Anjou-kori Oklevéltár XXX, str. 38-39	
Filip II.	6. svibnja 1319.	<i>... patris domini Ladislai Episcopi Quinqueecclesiensis ac cum filij sui fratris philpe nomine...</i>	MNL OL, DL 1960; Nagy, <i>Anjoukori okmánytár</i> I, str. 514-515	sin Filipa I.
	22. ožujka 1335.	<i>... nobles yuuenes Phylpus filius Laur(encii), Demetrius filius Lad(islai) et Phylpus iunior filius Phylippi fratres patruales ... nostro Lad(islao) dei gratia episcopo eiusdem ecclesie Quinqueecclesiensis... ...Philippo iuniori / iunior Phylippus/ Phylippi iunioris...</i>	MNL OL, DL 2895; Nagy, <i>Anjoukori okmánytár</i> III, str. 146-149	
	29. ožujka 1338.	<i>...domino Ladislao eadem gratia episcopo Quinque. et phylpe fratre eiusdem...</i>	MNL OL, DF 261772	
	11. svibnja 1343.	<i>...dominum Ladislaum eadem gratia Episcopum Quinqueecclesiensem Philpus et Philpe fratres suos pertinentes... ...domini Ladislai Episcopi Philpus et Philpe fratrum suorum...</i>	MNL OL, DL 3584; Nagy, <i>Anjoukori okmánytár</i> IV, str. 328-329	
	16. svibnja 1347.	<i>...nobis magister philpe filius philipi de Zuglak...</i>	MNL OL, DL 3907; Nagy, <i>Anjoukori okmánytár</i> V, str. 62-63	
	31. kolovoza 1358.	<i>...nobilis vir Magister Philpe filius Philippi de Zuglak...</i>	MNL OL, DL 4787; Tasnádi, <i>Anjoukori okmánytár</i> VII, str. 341	
	13. svibnja 1364.	<i>...Nicolaus filius Philpe de Korogh suo nec non Johannis et Ladislai fratrum suorum... ...Nicolai filii philpe suo ac Johannis et Ladislai fratrum suorum... ...magistri philpe...</i>	MNL OL, DL 3584	posthumno
	1372./22. siječnja 1374.	<i>...Nicolao filio Philpe de Zuglak...</i>	MNL OL, DL 33182; Smičiklas, CD XV, str. 3-6	posthumno

	20. ožujak 1378.	<i>...Ladislai et Johannem filios Philpe de Zuglak...</i>	MNL OL, DL 6504	posthumno
	30. listopada 1390.	<i>...quondam Johanes fily Filpe de Zoglach...</i>	MNL OL, DL 7649	posthumno
Ladislav III.	13. svibnja 1364.	<i>...Nicolaus filius Philpe de Korogh suo nec non Johannis et Ladislai fratrum suorum... ...Nicolai filii philpe suo ac Johannis et Ladislai fratrum suorum...</i>	MNL OL, DL 3584	sin Filipa II.
	20. ožujak 1378.	<i>...Ladislai et Johannem filios Philpe de Zuglak...</i>	MNL OL, DL 6504	
	28. travnja 1388.	<i>...Ladislao, filio Philpe de Zuglak, ...Ladislauum, filium Philppe, ... nostros infideles...</i>	MNL OL, DL 7388; Fejèr, CD X/1, str. 414-420	smrtna kazna
	25. rujna 1390.	<i>...quondam Ladislaum filium Phylpe de Zuglak...</i>	MNL OL, DL 42461	posthumno
	30. studenog 1391.	<i>...quondam Ladislaus fily Philpe de Zuglak</i>	MNL OL, DL 42506	posthumno
	9. ožujka 1392.	<i>...quondam Ladisaluum filii Philpe Seglak nostri notorni infideli... ...Ladislauum nostrum infidelem...</i>	MNL OL, DL 7765; Mažuran, <i>Povijesni izvori</i> , str. 98-99	posthumno
	30. travnja 1392.	<i>...quondam Ladislaus filii Philpe de Zuglak...nostri notorni infideli...</i>	MNL OL, DL 7767; Mažuran, <i>Povijesni izvori</i> , str. 100-101	posthumno
	1. kolovoza 1406.	<i>...ladislaus filius Philpe similiter nostri notorny Infideles...</i>	MNL OL, DL 9225; <i>Hazai okmánytár VII</i> , str. 432-445	posthumno
	1408.	<i>...Ladislaus filius Philippe, similiter nostri infideles violenter conseruabant...</i>	Fejèr, CD X/4, str. 660-679	posthumno
Nikola	13. svibnja 1364.	<i>...Nicolaus filius Philpe de Korogh suo nec non Johannis et Ladislai fratrum suorum... ...Nicolai filii philpe suo ac Johannis et Ladislai fratrum suorum...</i>	MNL OL, DL 3584	sin Filipa II.
	15. studenog 1362.	<i>...Nicolai filii Philpe de Zuglak... ...Nicolai fily Philpe... ...Nicolaus filius Philpe...</i>	MNL OL, DL 5147	
	1372./22. siječnja 1374.	<i>...Nicolao filio Philpe de Zuglak...</i>	MNL OL, DL 33182; Smičiklas, CD XV, str. 3-6	
Ivan II.	13. svibnja 1364.	<i>...Nicolaus filius Philpe de Korogh suo nec non Johannis et Ladislai fratrum suorum... ...Nicolai filii philpe suo ac Johannis et Ladislai fratrum suorum...</i>	MNL OL, DL 3584	sin Filipa II.
	20. ožujak 1378.	<i>...Ladislai et Johannem filios Philpe de Zuglak...</i>	MNL OL, DL 6504	
	30. listopada 1390.	<i>...quondam Johanes fily Filpe de Zoglach...</i>	MNL OL, DL 7649	posthumno
Emerik	30. studenog 1391.	<i>...Emericus filius Johannis fily quondam Philpe de eadem Zuglak...</i>	MNL OL, DL 42506	sin Ivana II.

	krajem prosinca 1409.	... <i>Emericus filius Johanis de Zeglak</i> ...	MNL OL, DL 32262	
--	-----------------------------	--	------------------	--

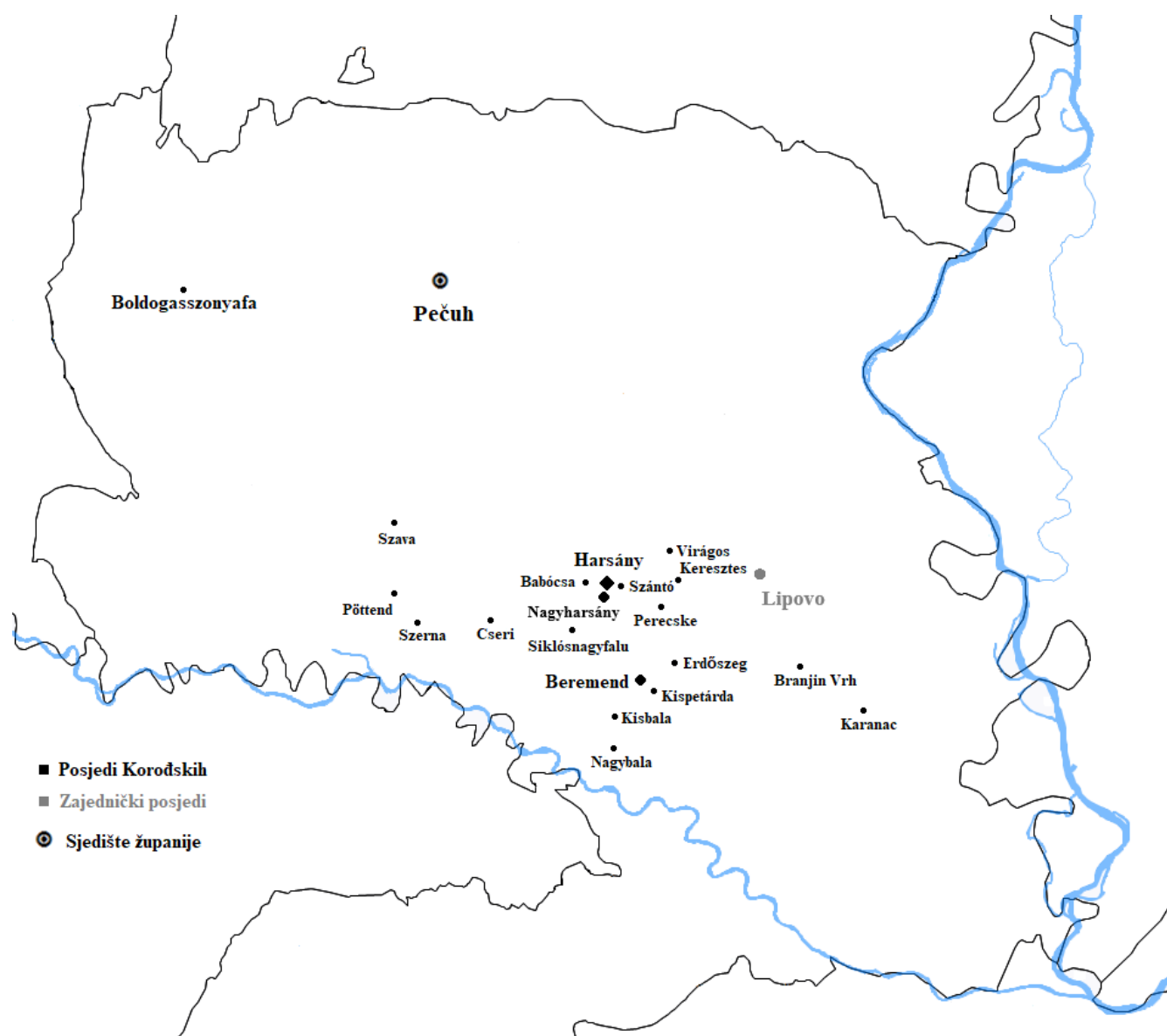
Prilog 16: Županije u kojima su Korođski i Seglački držali posjede

Prilog 17: Posjedi Korodških i Seglačkih u Baranjskoj županiji – južni dio

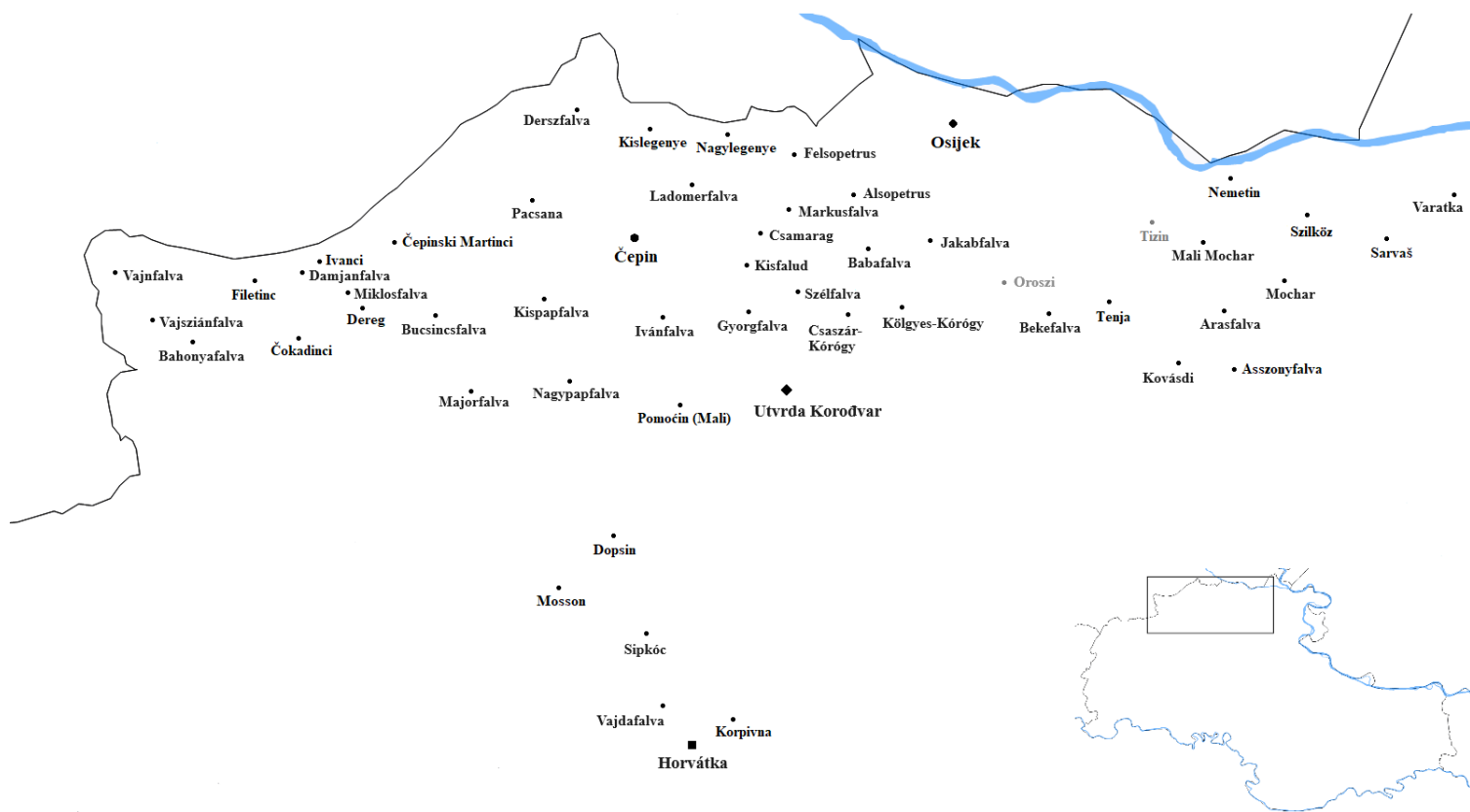
Prilog 18: Posjedi Korodskih i Seglačkih u Baranjskoj županiji – sjeverni dio

Prilog 19: Posjedi Korodških i Seglačkih u Vukovskoj županiji

Prilog 20: Posjedi Korodških i Seglačkih na području Osijeka i okolice

Prilog 21: Posjed Korodskih – Ivankovo i pripadajuća mu mjesta

•
Gradac

•
Verőfény

•
Ivankovo

•
Voksafalva

•
Krivacz

•
Forró

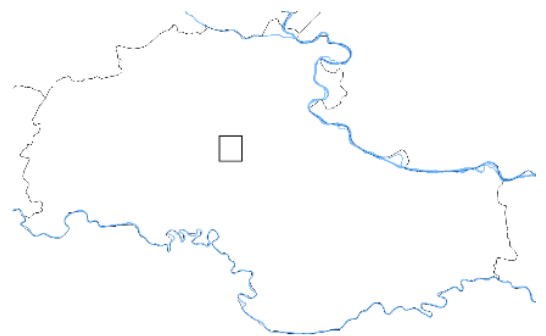
•
Nadisfalva

•
Zalokfalva

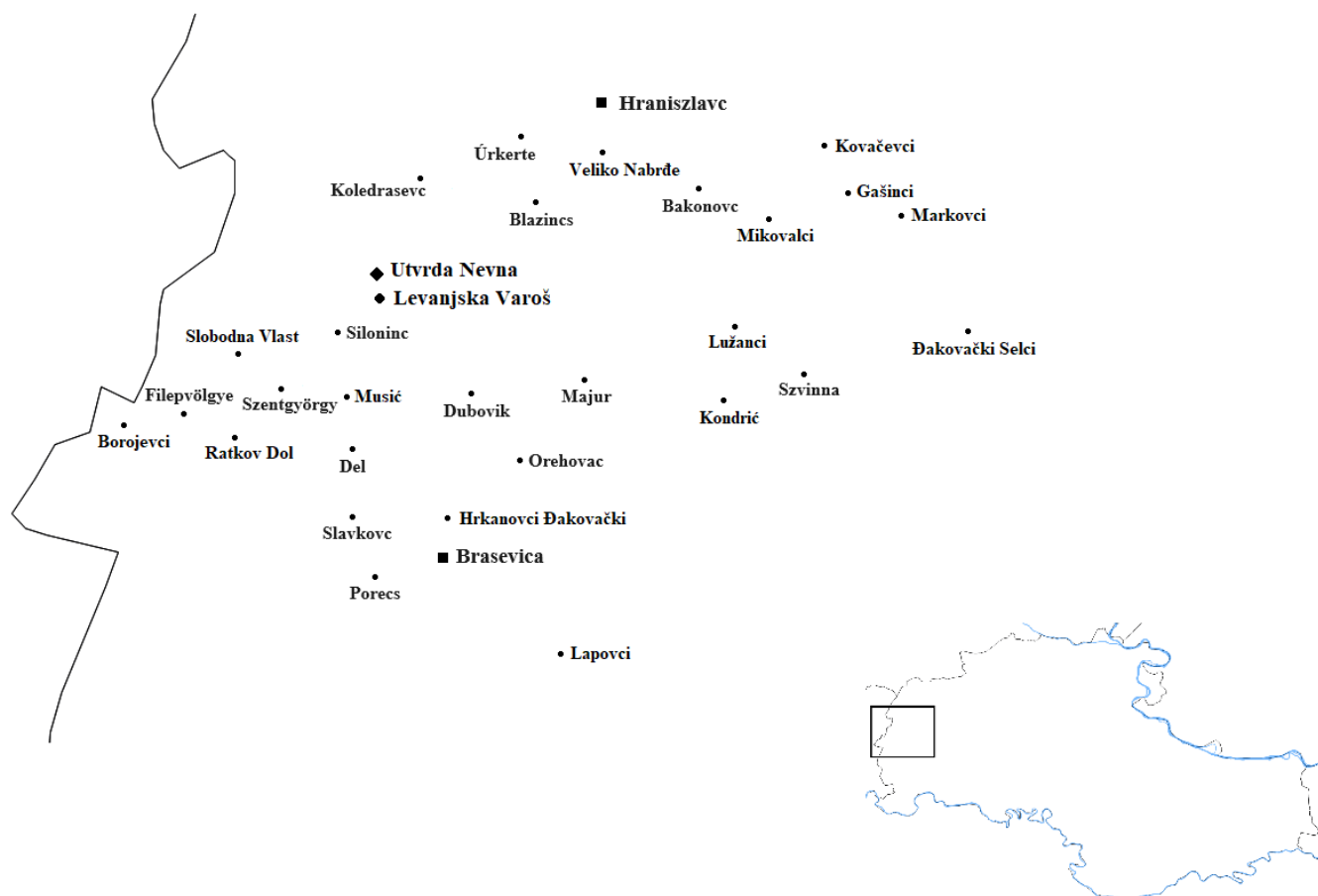
•
Veliksefalva

•
Slakovci

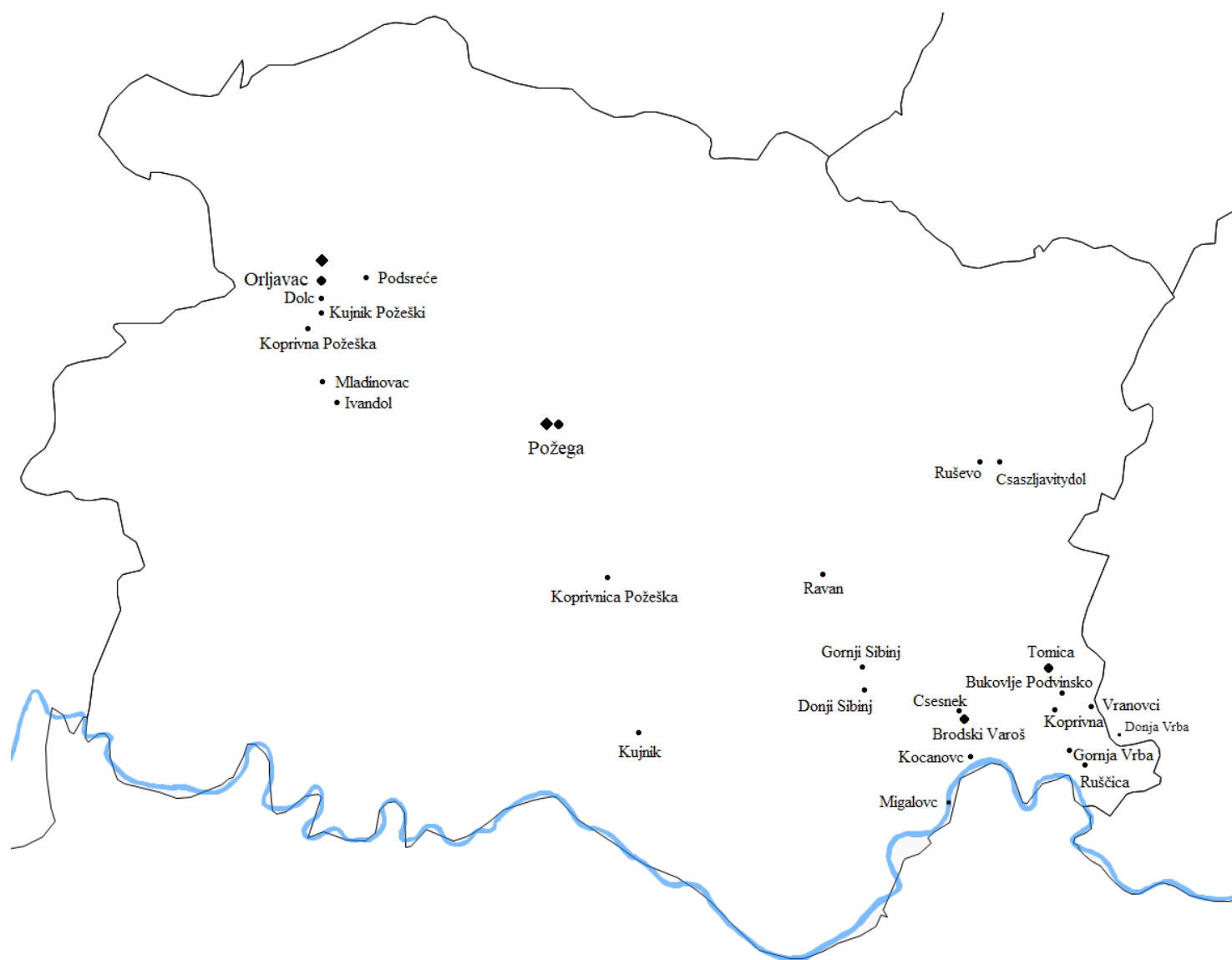
•
Šiškovci

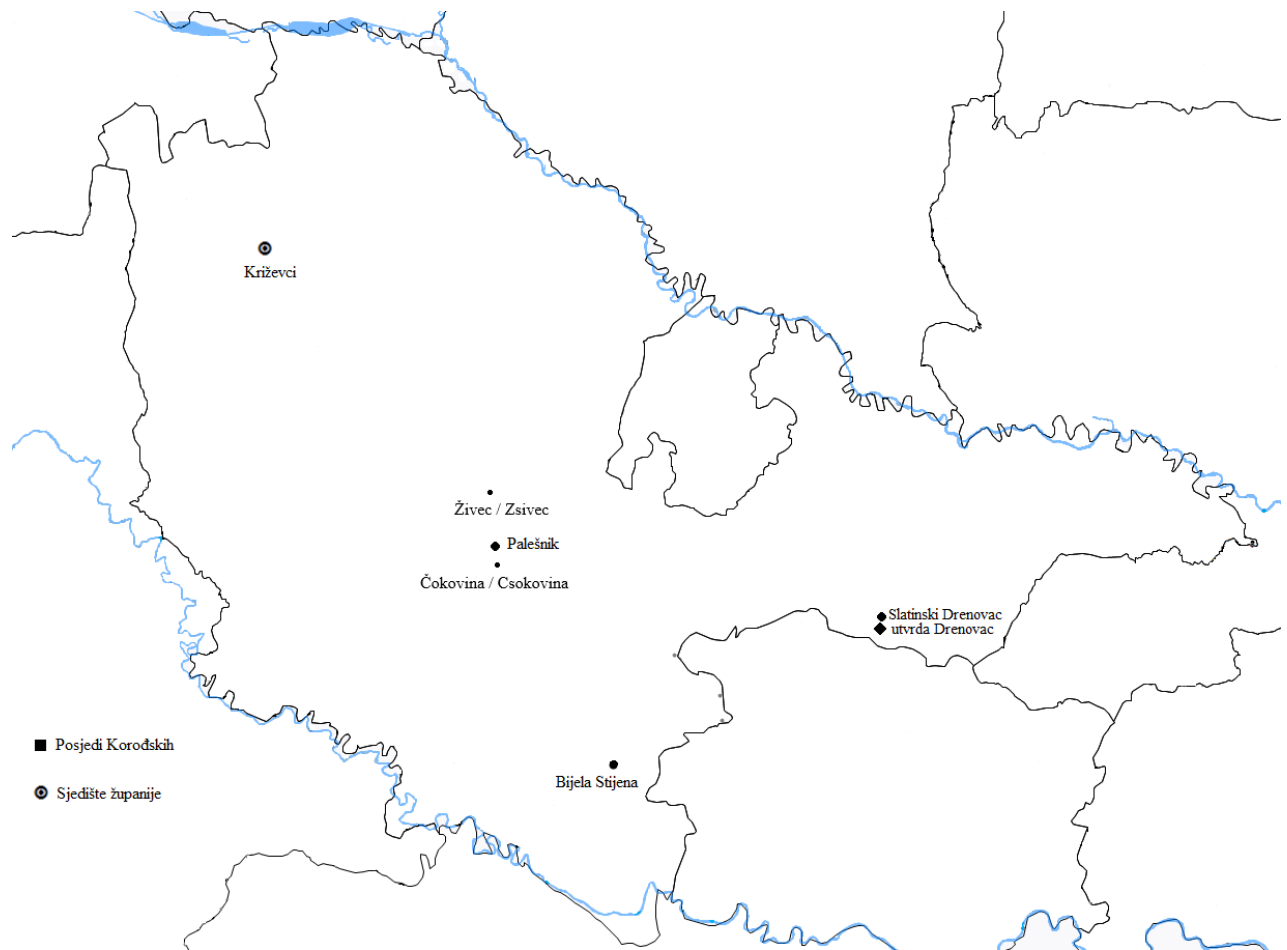
Prilog 22: Posjed Korodških – Levanjska Varoš i pripadajuća mjesta

Prilog 23: Posjedi Korodških i Seglačkih u Požeškoj županiji

Prilog 24: Posjedi Korodških u Križevačkoj županiji

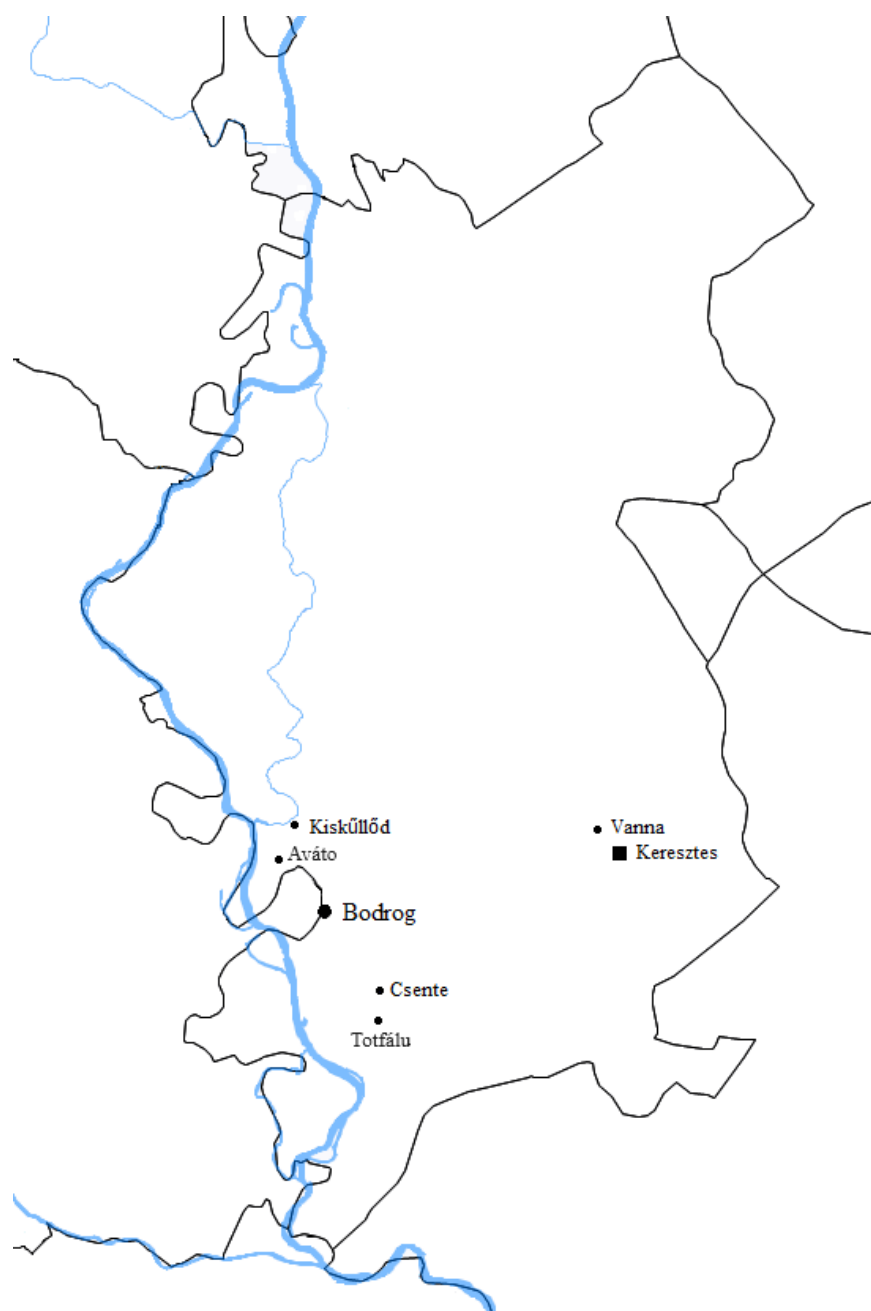
Prilog 25: Posjedi Korođskih u Tolnanskoj županiji

Prilog 26: Posjed Korodških u županiji Temes

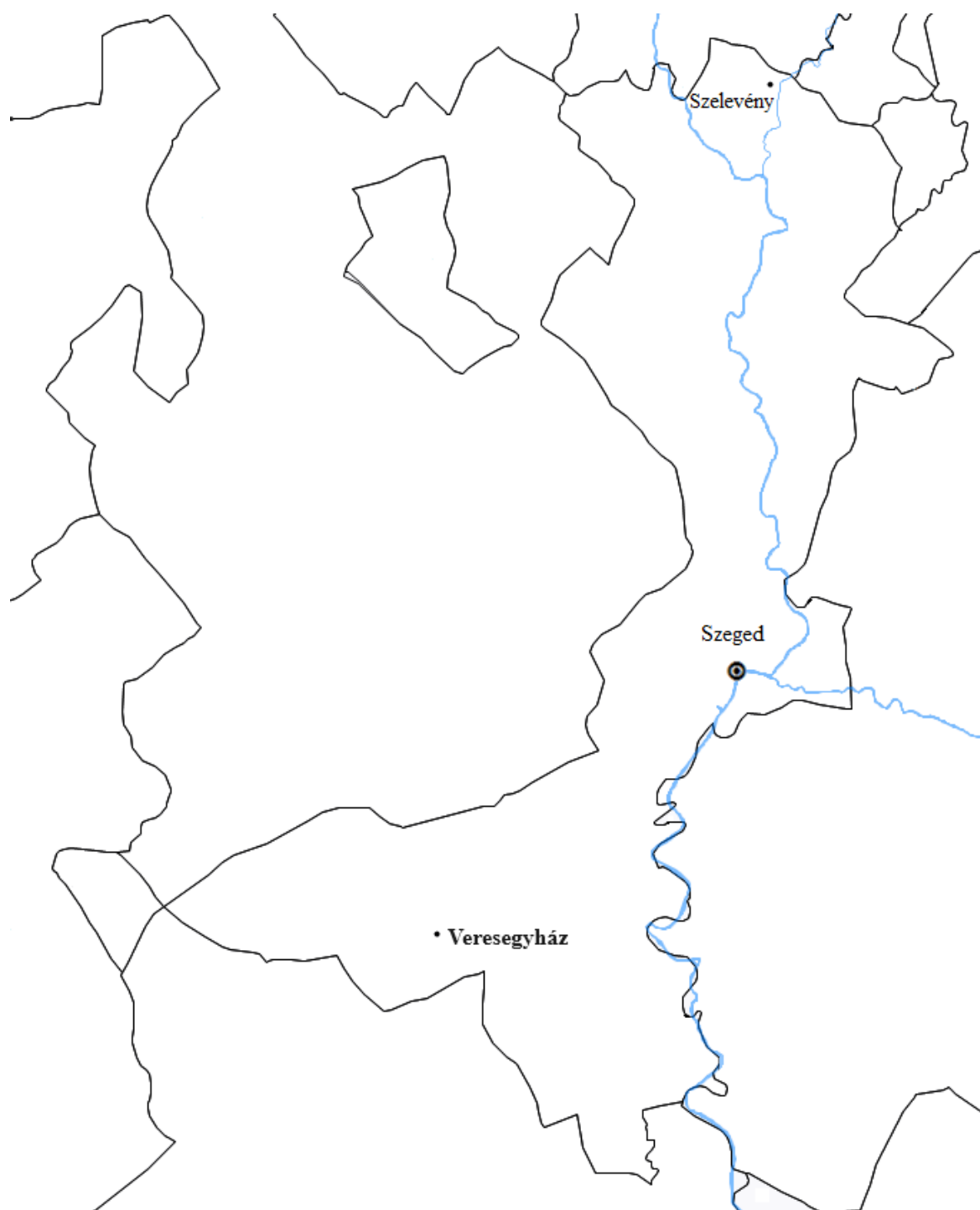
Prilog 27: Posjedi Korođskih u Bodroškoj županiji

Prilog 28: Posjedi Korodških u Bačkoj županiji

Prilog 29: Posjedi Korodskih u Čongradskoj županiji

8. IZVORI I LITERATURA

8. 1. Arhivska građa

Magyar Nemzeti Levéltár Országos Levéltára

Fond Diplomatikai Levéltár

Fond Diplomatikai Fényképgyűjtemény

8. 2. Objavljena vrela

BUTURAC, Josip: *Pisani spomenici Požege i okolice 1210-1536*. (Jastrebarsko 1995).

EUBEL, Conradum: *Hierarchia catholica medii aevi, sive Summorum pontificum, S.R.E. cardinalium, ecclesiarum antistitum series ab anno 1198 usque ad annum 1431 perducta. E documentis tabularii praesertim vaticani collecta, digesta, edita* (Toronto 1913).

FEJÉR, György: *Codex diplomaticus Hungariae ecclesiasticus ac civilis* II, IV/1, IV/2, VIII/1, VIII/2, VIII/3, VIII/4, VIII/6, VIII/7, IX/2, IX/3, IX/4, IX/5, IX/6, IX/7, X/1, X/2, X/3, X/4, X/6, X/7, X/8, XI (Buda 1829-1844).

FEJÉR, György: *Index codicis diplomatici Hungariae ecclesiastici ac civilis. Stirpis Arpadiano-Andegavensis. Ab anno 1301-1400*. (Buda 1835).

GYULA, Kristó: *Anjou-kori Oklevéltár* II, III, IV, V, VI, X, XI, XIV, XIX, XX, XXII, XXIV, XXV, XXVI, XXVII, XXX, XXXI, XXXIII, XXXIV (Budimpešta Szeged 1992-2013).

KNAUZ, Ferdinandus: *Monumenta ecclesiae Strigoniensis* II (Strigonii 1882).

KOLLER, Joseph: *Cathedralis Ecclesiae Quinqueecclesiensis Canonici Historia Episcopatus Quinqueecclesiarum* III (Posonii 1874).

KUKULJEVIĆ SAKCINSKI, Ivan: *Jura regni Croatiae, Dalmatiae et Sclavoniae* I-II (Zagreb 1861-1862).

KUKULJEVIĆ-SAKCINSKI, Ivan: *Borba Hrvatah s Mongoli: povjesno-kritična razprava* (Zagreb 1863).

KUKULJEVIĆ-SAKCINSKI, Ivan: *Codex diplomaticus regni Croatiae, Slavoniae et Dalmatiae, Diplomatički sbornik Kraljevine Hrvatske s Dalmacijom i Slavonijom* II (Zagreb 1876).

KUKULJEVIĆ-SAKCINSKI, Ivan: „Regesta documentorum regni Croatiae, Dalmatiae et Slavoniae saeculi XIII.“, knj. 24, 1240-1248, *Starine JAZU* XXIII (1891), 204-252.

KUKULJEVIĆ-SAKCINSKI, Ivan: „Regesta documentorum regni Croatiae, Dalmatiae et Slavoniae saeculi XIII.“, knj. 26, 1248-1255, *Starine JAZU* XXIV (1893), 195-236.

KUKULJEVIĆ SAKCINSKI, Ivan: „Regesta documentorum regni Croatiae, Dalmatiae et Slavoniae saeculi XIII.“, knj. 27, 1256-1279, *Starine JAZU* XXVI (1895), 1-168.

KUKULJEVIĆ SAKCINSKI, Ivan: „Regesta documentorum regni Croatiae, Dalmatiae et Slavoniae saeculi XIII.“, knj. 28, 1280-1295, *Starine JAZU* XXVII (1896), 97-185.

LUKINOVIĆ, Andrija: *Povijesni spomenici zagrebačke biskupije*, sv. 5, 1395.-1420. (Zagreb 1992).

MATKOVIĆ, Petar: „Spomenici za dubrovačku povijest u vrijeme ugarsko-hrvatske zaštite“, Dodatak VII knjizi "Rada" 180-260, Povelje i listine, 141-210, *Starine JAZU*, knjiga 1 (1869).

MAŽURAN, Ive: *Povijesni izvori Slavonije, Baranje i Srijema 1* (Osijek 2002).

MÁLYUSZ, Elemér i dr.: *Zsigmondkori oklevéltár* I-VII, IX-XIII (Budimpešta 1951-2001, 2004-2017).

MESIĆ, Matija: „Građa mojih razprava u Radu“, *Starine JAZU* 5 (Zagreb 1873), 109-280.

MURATORIUS, Ludovicus Antonius: *Rerum Italicarum scriptores ab anno aerae christianae quingentesimo ad millesimum quingentesimum* 1672-1750, sv. 15 (Milano 1729).

NAGY, Imre i dr.: *Hazai okmánytár. Codex diplomaticus patrius* II, IV, VI, VII (Győr, Budimpešta 1865, 1867, 1876, 1880).

NAGY, Imre i dr.: *A zichi és vásonkeői gróf Zichy-család idősb ágának okmánytára. Codex diplomaticus domus senioris comitum Zichy de Zich et Vasonkeo* I, II, IV, V, VI, VII/1, VIII, IX, X, XII (Pešta, 1871-1931).

NAGY, Imre i dr.: *Anjoukori okmánytár. Codex diplomaticus Hungaricus Andegavensis*, I-VII (Budimpešta 1878-1920).

Oklevéltár a gróf Csáky család történetéhez. I. Oklevelek 1229–1499. (Budimpešta 1919).

PETTKÓ, Béla: „Kapisztrán János levelezése a magyarokkal“, *Magyar Történelmi Tár*, 4. svezak, 2. díó (Budimpešta 1901), 161-222.

PESTY, Frigyes: *Krassó vármegye története III. Oklevéltár* (Budimpešta 1882).

PESTY, Frigyes: *A szörényi bánság és Szörény vármegye története. III. Oklevéltár* (Budimpešta 1878).

PESTY, Frigyes; ORTVAY, Tivadar: *Oklevelek Temesvármegye és Temesvárváros történetéhez. I. 1183–1430.* (PoZsigmondkori oklevéltárny 1896).

RADVÁNSKI, Béla; ZÁVODSZKY, Levente: *A Héderváry-család oklevéltára I, II* (Budimpešta 1909, 1922).

SMIČIKLAS, Tadija i dr.: *Codex diplomaticus regni Croatiae, Dalmatiae et Slavoniae. Diplomatički zbornik kraljevine Hrvatske, Dalmacije i Slavonije* II, IV, V, VII-XI, XV-XVIII (Zagreb 1906-1990).

SZABÓ, Károly: *Székel oklevéltár I, 1211-1519.* (Kolozsvár 1872).

SZENTPÉTERY, Imre: *Az Árpád-házi királyok okleveleinek kritikai jegyzéke. Regesta regum stirpis Arpadianae critico diplomatica*, I. svezak, 2. díó (Budimpešta 1927), I. svezak, 3. díó (Budimpešta 1930).

ŠIŠIĆ, Ferdo: „Nekoliko isprava s početka XV. stoljeća“, *Starine JAZU*, knj. 39 (1938), 129-320.

THALLÓCZI, Lajos; SAMU, Barbarás: *Frangepán család oklevéltára I. 1133-1453* (Budimpešta 1910).

THALLÓCZY, Lajos; ÁLDÁSY, Antal: *Magyarország és Szerbia közti összeköttetések oklevéltára 1198-1526.* (Budimpešta 1907).

VARJÚ, Elemér: *Oklevéltár a Tomaj nemzetségbeli losonczy Bánffy család történetéhez I. 1214-1457* (Budimpešta 1908).

VESZPRÉMY, László; SCHAER, Frank: *Simonis de Kéza Gesta Hungarorum* (Budimpešta – New York 1999).

WENZEL, Gusztáv: *Magyar diplomaciai emlékek az Anjou-korból III* (Budimpešta 1876).

WENZEL, Gusztáv: *Árpádkori új okmánytár. Codex diplomaticus Arpadianus continuatus* V, VII, IX, X, XII (1864-1874).

8. 3. Literatura

Ancestry, „Meaning of the first name Jolanda”, mrežno izdanje: <https://www.ancestry.com/first-name-meaning/jolanda>, „Meaning of the first name Maria”, mrežno izdanje: <https://www.ancestry.com/first-name-meaning/maria>.

ANČIĆ, Mladen: „Parba za dio naslijeđa banovca Jakova Šubića Bribirskih“, *Radovi Zavoda za povijesne znanosti HAZU u Zadru* 36 (1994), 309-352.

ANDRIĆ, Stanko: „Posljednji plemići Korođski i čudesa sv. Ivana Kapistrana“, *Književni Osijek* (Osijek 1996), 125–133.

ANDRIĆ, Stanko: *Čudesa svetog Ivana Kapistrana* (Slavonski Brod – Osijek 1999).

ANDRIĆ, Stanko: *Potonuli svijet. Rasprave o slavonskom i srijemskom srednjovjekovlju* (Slavonski Brod 2001).

ANDRIĆ, Stanko: „Herceg od Szekcsőa“, *Hrvatski biografski leksikon* 5, Gn-H, Leksikografski zavod Miroslav Krleža (2002), 531.-533.

ANDRIĆ, Stanko: „Rana povijest Iloka i Iločkih“, *Iločki statut 1525. godine i iločko srednjovjekovlje*, Tomislav Raukar (ur.) (Zagreb – Osijek 2002), 83-103.

ANDRIĆ, Stanko: „Novi prilozi istraživanju Iločkog “statuta” i srednjovjekovnog Iloka“, *Zbornik Odsjeka za povijesne znanosti Zavoda za povijesne i društvene znanosti Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti*, 21 (Zagreb 2003), 83-118.

ANDRIĆ, Stanko: „Srednjovjekovno Ivankovo i njegovi gospodari“, *Ivankovo*, Marko Landeka (ur.) (Ivankovo 2003), 29-43.

ANDRIĆ, Stanko: „Srednjovjekovna plemićka obitelj Hercega Sečujskih“, *Godišnjak Ogranka Matice hrvatske Beli Manastir* 1 (2004), 43-50.

ANDRIĆ, Stanko: *Vinkovci u srednjem vijeku* (Vinkovci – Slavonski Brod 2007).

ANDRIĆ, Stanko: „Podgorje Papuka i Krndije u srednjem vijeku: prilozi za lokalnu povijest (prvi dio)“, *Scrinia Slavonica* 8 (2008), 55-112.

ANDRIĆ, Stanko: „Korođski (Kórógyi)“, *Hrvatski biografski leksikon* 7, Kam-Ko, Leksikografski zavod Miroslav Krleža, Trpimir Macan (ur.) (2009), 632-635. Mrežno izdanje: <https://hbl.lzmk.hr/clanak/10053>.

ANDRIĆ, Stanko: „Podgorje Papuka i Krndije u srednjem vijeku: prilozi za lokalnu povijest“ (drugi dio), *Scrinia Slavonica* 9 (2009), 57-98.

ANDRIĆ, Stanko: „Crkvene strukture predturske Slavonije, Slavonija, Baranja i Srijem“, *Vrela europske civilizacije*, prvi svezak, Stanko Andrić, Josip Bratulić, Stjepan Ćosić, Ivana Iskra Janošić, Krešimir Nemec (ur.) (Zagreb 2009), 259-267.

ANDRIĆ, Stanko: „Kaštelanović (Castellanffy), plemićki rod“, *Hrvatski biografski leksikon* 7, Kam-Ko, Trpimir Macan (ur.) (Zagreb 2009), 149-152.

ANDRIĆ, Stanko: „Karomski, plemićka obitelj“, *Hrvatski biografski leksikon* 7, Kam-Ko, Trpimir Macan (ur.) (Zagreb 2009), 120.

ANDRIĆ, Stanko: „Kapitanić Desnički (Kapitanffy), plemićka obitelj“, *Hrvatski biografski leksikon* 7, Kam-Ko, Trpimir Macan (ur.) (Zagreb 2009), 42.

ANDRIĆ, Stanko: „Kán, plemićki rod“, *Hrvatski biografski leksikon* 7, Kam-Ko, Trpimir Macan (ur.) (Zagreb 2009), 12-13.

ANDRIĆ, Stanko: „Podgorje Papuka i Krndije u srednjem vijeku: prilozi za lokalnu povijest (treći dio)“, *Scrinia Slavonica* 10 (2010), 87-130.

ANDRIĆ, Stanko: „Velikaška obitelj Gorjanski: skica političke povijesti“, *Zbornik Muzeja Đakovštine* 12 (2015), 7-40.

ANDRIĆ, Stanko: „Velikaška obitelj Gorjanski i Hrvatsko Kraljevstvo“, *Prekretnice u suživotu Hrvata i Mađara - ustanove, društvo, gospodarstvo i kultura*, Pál Fodor, Dinko Šokčević, Jasna Turkalj, Damir Karbić (ur.) (Budimpešta 2015), 543-554.

ANDRIĆ, Stanko: „Lives of St John Capistran as Sources for the History of Ilok“, *Towns and cities of the Croatian Middle Ages: Image of the town in the narrative sources – reality and/or fiction?*, Irena Benyovsky Latin, Zrinka Pešorda Vardić (ur.) (Zagreb 2017), 213-240.

ANDRIĆ, Stanko: „Oko pitanja najstarijega pisanog spomena Slavanskog Broda“, *Historiae patriaeque cultor. Zbornik u čast Mate Artukovića u prigodi njegova 65. rođendana*, Suzana Leček (ur.) (Slavonski Brod 2019), 39-84.

ANDRIĆ, Stanko: „Sjeveroistočna Hrvatska“, *Vrijeme sazrijevanja, vrijeme razaranja. Hrvatske zemlje u kasnom srednjem vijeku* (Zagreb 2019), Marija Karbić (ur.), 255-304.

- ANDRIĆ, Stanko; ČORALIĆ, Lovorka: „Korođski, Ivan II (Kórógyi, Korođ, Korog, de Korogh, de Gorog; Iohannes, János)“, *Hrvatski biografski leksikon* 7, Kam-Ko, Trpimir Macan (ur.) (2009), 635-636. Mrežno izdanje: <https://hbl.lzmk.hr/clanak/korodjski-ivan-ii>.
- ANTOLJAK, Stjepan: „Izumiranje i nestanak hrvatskog plemstva u okolici Zadra“, *Radovi Instituta JAZU u Zadru* 9 (Zadar 1962), 55-115.
- ANTOLJAK, Stjepan: „Ban Pavao Bribirski 'Croatorum dominus'“, *Radovi Instituta JAZU u Zadru* 19 (Zadar 1972), 5-62.
- ANTOLJAK, Stjepan: „Zadarski knez Pavao Zrinski“, *Radovi Instituta JAZU u Zadru* 20, (Zadar 1973), 111-118.
- ANTOLJAK, Stjepan: *Pacta ili concordia od 1102.* (Zagreb 1980).
- ANTOLJAK, Stjepan: *Hrvatska historiografija do 1918., svezak II* (Zagreb 1992).
- APOSTOLOVA MARŠAVELSKI, Magdalena: *Iz pravne prošlosti Zagreba* (Zagreb 1998).
- Arcanum Maps. <https://maps.arcanum.com/en/map/secondsurvey-croatia/?bbox=2068161.5064164363%2C5696741.767624903%2C2077333.9498106577%2C5700033.337155432&map-list=1&layers=9>.
- ARNOLD, Benjamin: *Count and bishop in medieval Germany: a study of regional power, 1100-1350* (Philadelphia, 1991).
- ARNOLD, Benjamin: *Princes and Territories in Medieval Germany* (Cambridge 1991).
- AUREL, Martin: *La Noblesse en occident (Ve-Xve siècles)* (Pariz 1996).
- BÁLINT KISS, Gergely: „Utemeljenje i teritorijalni opseg Pečuške biskupije“, *Scrinia Slavonica* 9 (2009), 351-378.
- BARADA, Miho: „Postanak hrvatskog plemstva“, *Časopis za hrvatsku povijest* I, 3 (1943), 193-218.
- BARDSLEY, Sandy: *Women's Roles in the Middle Ages* (London 2007).
- BERTOŠA, Miroslav: *Izazovi povijesnog zanata. Lokalna povijest i sveopći modeli* (Zagreb 2002).
- BEREŠ, Monika; NJARI, Denis: „Vlastelinstva u Baranji u kasnom srednjem vijeku“, *Baranja kroz povijest. Zbornik radova znanstvenog skupa*, Dinko Župan, Stanko Andrić (ur.) (Slavonski Brod 2024), 95-117.

Bibliothèque nationale de France.

<https://gallica.bnf.fr/ark:/12148/btv1b53258002z/f1.item.zoom>.

BIRIN, Ante: *Knez Nelipac i hrvatski velikaški rod Nelipčića* (Zagreb 2006).

BIRIN, Ante: „Knez Nelipac i krbavski knezovi Kurjakovići“, *Identitet Like: korijeni i razvitak* (Gospić 2009), 221-237.

BIRIN, Ante, „Cetinski knez Ivaniš Nelipčić – ban naših Kraljevstava Dalmacije i Hrvatske“, *Humanitas et litterae: ad honorem Franjo Šanjek (Zbornik u čast Franje Šanjeka)* Lovorka Čoralić, Slavko Slišković (ur.) (Zagreb 2009), 289-302.

BIRIN, Ante: „O familijarima knezova Nelipčića“, *Historical contributions = Historische Beiträge*, 35 (51) (2016), 41-69.

BIRIN, Ante: „Društvo: plemstvo (razvoj, raspored, brojnost, uloga“, *Vrijeme sazrijevanja, vrijeme razaranja. Hrvatske zemlje u kasnom srednjem vijeku* (Zagreb 2019), Marija Karbić (ur.), 39-54.

BLOCH, Marc: *Feudalno društvo* (Zagreb 2001).

BÖSENDORFER, Josip: *Bilješke za radove o povijesti Osijeka*, HR-DAOS-1281, 1941./1957., kutija br. 4, 5.

BÖSENDÖRFER, Josip: *Crtice iz slavonske povijesti s osobitim obzirom na prošlost županija: Križevačke, Virovitičke, Požeške, Cisdravske Baranjske, Vukovarske i Srijemske te kr. i slob. grada Osijeka u srednjem i novom vijeku* (Osijek 1910).

BÖSENDÖRFER, Josip: „Parba radi osječke carine među opatijom u Cikadoru i porodicom Korogji“, *Starine JAZU* 34 (Zagreb 1913), 266-278.

BOJNIČIĆ, Ivan: *Der Adel von Kroatien und Slavonien* (Nürnberg 1899).

BRAJKOVIĆ, Vlasta: *Grbovi, grbovnice i rodoslovlja* (Zagreb 1976).

„Cisterciti“. *Hrvatska enciklopedija*, mrežno izdanje. Leksikografski zavod Miroslav Krleža, <https://www.enciklopedija.hr/natuknica.aspx?ID=11961>.

„Council of Constance. Roman Catholicism“, *Encyclopaedia Britannica*, <https://www.britannica.com/event/Council-of-Constance>.

CSÁNKI, Dezső: „Harminchat-pecsétes oklevél 1511-ből“, *Turul* 5 (1887), 1-11, 49-59.

CSÁNKI, Dezső: *Magyarország történelmi földrajza a Hunyadiak korában*, I-III (Budimpešta 1890-1897).

CSÁNKI, Dezső: *Körösmegye a XV-ik században* (Budimpešta 1893).

ĆUK, Juraj: „Požeško plemstvo i požeška županija od doba prvih sačuvanih imena i naziva do polovice četrnaestoga vijeka“, *Rad JAZU* 229 (1924), 38-101.

DABINOVIĆ, Antun: *Hrvatska državna i pravna povijest* (Zagreb 1990).

Digitalne zbirke Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu.
<https://digitalna.nsk.hr/?pr=i&id=10189>.

DUBY, Georges: *La Société aux XIe et XIIe siècles dans la région mâconnaise* (Pariz 1953).

DUBY, Georges: *Vitez, žena i svećenik: ženidba u feudalnoj Francuskoj* (Split 1987).

DUBY, Georges: *Tri reda ili imaginarij feudalizma*, prevele Olga Škarić i Nataša Desnica-Žerjavić (Zagreb 2007).

DUGGAN, Anne J. (ur.): *Nobles and Nobility in Medieval Europe: Concepts, Origins, Transformations* (Woodbridge 2000).

DUIŠIN, Viktor Anton: *Zbornik plemstva u Hrvatskoj, Slavoniji, Dalmaciji, Bosni-Hercegovini, Dubrovniku, Kotoru i Vojvodini* (Zagreb 1938).

ECKHARD; Karl August: *Eschwege als Brennpunkt thüringisch-hessischer Geschichte* (Marburg 1964). Mrežno izdanje: https://www.manfred-hiebl.de/genealogie-mittelalter/gisonen/eckhardt_karl_august.html; https://www.manfred-hiebl.de/genealogie-mittelalter/ludowinger_landgrafen_von_thueringen/heinrich_raspe_1_graf_von_gudensberg_1130/heinrich_raspe_1_graf_von_gudensberg+_1130.html.

EDE, Reiszig; BERTALAN, Gorzó: „Szente-Mágócs nemzetség“, „Szatmár Vármegye“, *Magyarország vármegyéi és városai*. Arcanum: <https://www.arcanum.com/hu/online-kiadvanyok/Borovszky-borovszky-samu-magyarorszag-varmegyei-es-varosai-1/szatmar-varmegye-17E72/szatmar-varmegye-nemes-csaladai-irta-ifj-dr-reiszig-edegorzo-bertalan-18E3D/szente-magocs-nemzetseg-18E53/>.

ENGEL, Pál: *Király hatalom és arisztokrácia viszonya a Zsigmund-korban (1387-1439). Értekezések a történeti tudományok köréből* 83 (Budimpešta 1977).

ENGEL, Pál: *A nemesi társadalom a középkori Ung megyében* (Budimpešta 1998).

ENGEL, Pál: *Középkori magyar genealógia / Magyarország világi archontológiája 1301-1457* (PC CD-ROM, Budimpešta, 2001).

ENGEL, Pál: *The Realm of St. Stephen. A History of medieval Hungary, 895-1272* (London-New York 2001).

ENGEL, Pál: *Magyarország a középkor végén. Digitális térkép és adatbázis a középkori Magyar Királyság településeiről – 1383, 1439, 1498.* (PC CD-ROM, Budimpešta 2002).

ENGEL, Pál: *Rukopis: Valkó megye középkori topográfiája.*

EVERGATES, Theodore (ur.): *Aristocratic Women in Medieval France* (Philadelphia 1999).

FEBRE, Lucien: *Le Problème de l'incroyance au XVIe siècle. La religion de Rabelais* (Pariz 1942).

FERMEDŽIN, Euzebije: *Acta Bosnae potissimum ecclesiastica cum insertis editorum documentorum regestis ab anno 925 usque ad annum 1752* (Zagreb 1892).

FRENKEN, Ansgar: *Die Erforschung des Konstanzer Konzils (1414 - 1418) in den letzten 100 Jahren* (Paderborn 1995).

FRANZEN, August: *Pregled povijest Crkve* (Zagreb 2004).

FÜGEDI, Erik, „Some characteristics of the medieval Hungarian noble family“, *Journal of Family History*, 7 (1) (London 1982), 27-39.

FÜGEDI, Erik: *Az Elefánthyak. A középkori magyar nemes és klánja* (Budimpešta, 1992).
Prijevod na engleski jezik: *The Elefánthy. The Hungarian Nobleman and His Kindred* (Budimpešta 1998).

GIES, Frances i Joseph: *Marriage and the Family in the Middle Ages* (London 1987).

GRGIN, Borislav: *Počeci rasapa. Kralj Matijaš Korvin i srednjovjekovna Hrvatska* (Zagreb 2002).

GRGIN, Borislav: „Plemićki rod Deževića Cerničkih u kasnome srednjem vijeku“, *Radovi Zavoda za znanstveni i umjetnički rad u Požegi* 1 (2012), 107-130.

GRGIN, Borislav: „Krčki Knezovi Frankapani na zalazu srednjega vijeka“, *Putovima Frankopana. Frankopanska baština u Primorsko-goranskoj županiji*, Ines Srdoč-Konestra, Saša Potočnjak (ur.) (Rijeka 2018), 44-62.

GYULA, Pauler: *A magyar nemzet története az Árpádházi királyok alatt*, 1. dio (Budimpešta 1899).

GYÖRGY, Timár: „Pécs egyházi társadalma Károly Róbert korában“. *Baranyai helytörténetírás. A Baranya Megyei Levéltár évkönyve, 1981* (Pécs 1982), 13-56.

GROSS, Mirjana: *Suvremena historiografija* (Zagreb 2001).

HANKS, Patrick; HODGES, Flavia: *Oxford Dictionary of First Names* (New York 2003).

HARDT, Antonio: „Suci porotnici u hrvatskom kaznenom postupku te komparacija angloameričkog porotničkog sustava i sustava prisjedničkog suda“, *Paragraf* 2 (1) (Osijek 2018), 37-71.

HAUPTMANN, Ljudmil: „Podrijetlo hrvatskog plemstva“, *Rad HAZU* 273 (1942), 79-112.

HAUPTMANN, Ljudmil: „Hrvatsko praplemstvo“, *Razprave* 1 (Ljubljana 1950), 83-115.

HEERS, Jacques: *Family Clans in the Middle Ages: a Study of Political and Social Structures in Urban Areas* (Amsterdam-New York 1977).

HEINEMEYER, Walter: „Ludwig der Springer“, *Neue Deutsche Biographie* 15 (1987), 418-419. Mrežno izdanje: „Ludwig der Springer“, *Deutsche Biographie*. <https://www.deutsche-biographie.de/pnd122886216.html#ndbcontent>.

„Heinrich, Raspe“, CERL Thesaurus. 13.6.2024. <https://data.cerl.org/thesaurus/cnp01172317>.

„Heinrich Raspe I.“, *Deutsche Biographie*. <https://www.deutsche-biographie.de/pnd137944764.html>.

„Heinrich Raspe I. von Gudensberg (-1130)“, *Museum Digital Brandenburg*. <https://brandenburg.museum-digital.de/people/70997>.

HEKA, László: „Ugarski palatin Nikola II. Gorjanski u hrvatsko ugarskoj povijesti (palatinska loza Gorjanskih)“, *Cris: Časopis Povijesnog društva Križevci*, XIX (1) (Križevci 2017), 35-46.

HORVAT, Zorislav: „Pozicije burgova tijekom 13.-15. stoljeća“, *Prostor – znanstveni časopis za arhitekturu i urbanizam*, 16 (35) (2008), 22-39.

JAMROZIAK, Emilia. *The Cistercian Order in Medieval Europe 1090-1500* (London – New York 2013).

JANEKOVIĆ RÖMER, Zdenka: „Noble Women in Fifteenth-Century Ragusa“, *East Central Europe. L' Europe du Centre Est*. 20-23/1 (1993), 141-170.

JANEKOVIĆ RÖMER, Zdenka: „Rod i grad: dubrovačka obitelj od XIII do XV stoljeća“, *Zavod za povijesne znanosti HAZU u Dubrovniku* (Dubrovnik 1994), 126-137.

JANEKOVIĆ RÖMER, Zdenka: *Dubrovačko plemstvo u 15. stoljeću* (Zagreb 1997).

JANEKOVIĆ RÖMER, Zdenka: *Okvir slobode: dubrovačka vlastela između srednjovjekovlja i humanizma* (Zagreb – Dubrovnik 1999).

JANEKOVIĆ RÖMER, Zdenka, „Staleška uvjetovanost vlasti u Dubrovačkoj Republici“, *Acta Histriae* 7 (Koper 1999), 215-232.

JANEKOVIĆ RÖMER, Zdenka: „Rodovi, plemićki“, *Leksikon Marina Držića*, Leksikografski zavod „Miroslav Krleža“ i Dom Marina Držića. <https://leksikon.muzej-marindrpic.eu/rodovi-plemicki/>.

JELAŠ, Danijel: *Rekonstrukcija srednjovjekovne urbane mreže Vukovske županije na temelju analize centralnih funkcija* (Zagreb 2018).

JELAŠ, Danijel: *Gradovi donjeg međurječja Drave, Save i Dunava u srednjem vijeku* (Slavonski Brod 2020).

„Jobagioni“, *Hrvatska enciklopedija*, mrežno izdanje. Leksikografski zavod Miroslav Krleža, <https://www.enciklopedija.hr/clanak/jobagioni>.

JOHNS, Susan M.: *Noblewomen, aristocracy and power in the twelfth-century Anglo-Norman Realm* (Manchester 2003).

JOZIĆ, Mijo: „Obitelj grofova od Korogja“, *Vjesnik županije Virovitičke* 21 (1912), br. 20, 173-176., br. 21, 182-185, br. 22, 191-194, br. 23, 199 + poseban prilog.

JURKOVIĆ, Ivan: „Turska opasnost i hrvatski velikaši – knez Bernardin Frankapan i njegovo doba“, *Zbornik Odsjeka za povijesne znanosti Zavoda za povijesne i društvene znanosti Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti* 17 (Zagreb 1999), 61-83.

JURKOVIĆ, Ivan: *The Fate of the Croatian Noble Families in the face of Ottoman Advance* (Budimpešta 2004).

KARÁCSONY, János: *A magyar nemzetségek a XIV. század közepéig*, I-III (Budimpešta 1900-1904, reprint 1995).

KARBIĆ, Damir: „Hrvatski plemićki rod i običajno pravo. Pokušaj analize“, *Zbornik Odsjeka za povijesne znanosti Zavoda za povijesne i društvene znanosti HAZU* 16 (Zagreb 1998), 73-117.

KARBIĆ, Damir: *The Šubići of Bribir. An Example of the Croatian Noble Kindred*, doktorska disertacija (Budimpešta 2000).

KARBIĆ, Damir: „Povijest obitelji Zrinskih u kasnom srednjem vijeku (s posebnim osvrtom na drugu polovicu 14. i početak 15. st.)“, *Povijest obitelji Zrinski* (Zagreb 2004).

KARBIĆ, Damir: „Plemstvo – definicija, vrste i uloga“, *Povijesni prilozi* 25 (31) (Zagreb 2006), 11-21.

KARBIĆ, Damir: „Nelipčiči i Šubići – međusobni odnosi“, *Miljevci u prošlosti (s pogledom u budućnost)*, Marko Menđušić, Drago Marguš (ur.) (Visovac – Drinovci 2008), 129-143.

KARBIĆ, Damir: „Crkvena politika Šubića Bribirskih do sloma kliške grane (1356.)“, *Humanitas et litterae. Zbornik u čast Franje Šanjeka*, Lovorka Čoralić, Slavko Slišković (ur.) (Zagreb 2009), 137-158.

KARBIĆ, Damir: „Ban Pavao I. u svom vremenu“, *Skradin i Hrvatska u doba bana Pavla Šubića* (Skradin 2012).

KARBIĆ, Damir: „Hrvatski velikaši i plemići i ugarska kruna u razdoblju kasnih Arpadovića i Anžuvina“, *Prekretnice u suživotu Hrvata i Mađara: Ustanove, društvo, gospodarstvo i kultura / A magyar–horvát együttélés fordulópontjai: intézmények, társadalom, gazdaság, kultúra* (Budimpešta 2014), 177-183.

KARBIĆ, Damir: „Croatian Nobility in the Middle Ages. Origins, Structures, Development“, *Glasnik hrvatskoga plemićkog zbora. Herald of Croatian Nobility Association*, Ivo Durbešić (ur.) (Zagreb 2015), 48-58.

KARBIĆ, Damir: „Društvo: seljaštvo (razvoj, vrste, gospodarska uloga)“, *Vrijeme sazrijevanja, vrijeme razaranja. Hrvatske zemlje u kasnom srednjem vijeku* (Zagreb 2019), Marija Karbić (ur.), 55-61.

KARBIĆ, Damir; MILJAN, Suzana: „Političko djelovanje kneza Pavla I. Zrinskog (1362.-1414.)“, *Zbornik Odsjeka za povijesne znanosti Zavoda za povijesne i društvene znanosti Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti* 30 (2012), 87-107.

KARBIĆ, Damir; MILJAN, Suzana: „Knezovi Zrinski u 14. i 15. stoljeću između starog i novog teritorijalnog identiteta“, *Susreti dviju kultura. Obitelj Zrinski u hrvatskoj i mađarskoj povijesti*, Sándor Bene, Zoran Ladić, Gábor Hausner (ur.) (Zagreb 2012), 15-43.

KARBIĆ, Damir; GRBOVAC, Branka: „Plemići s područja srednjovjekovnih hrvatskih zemalja - sudionici Žigmundovog križarskog pohoda i Nikopoljske bitke“, *B'lgaro-h'rvatski političeski i kulturni odnošenija prez vekovete. Sbornik v čest na 75-godišnjinata na Rumiana Božilova*, Svetlozar Eldarov, Irina Ognjanova, Antoaneta Balčeva, Ljud-mila Mindova (ur.) (Sofija 2015), 95-109.

KARBIĆ, Marija: „Gisingovci: hrvatsko-ugarska velikaška obitelj njemačkog podrijetla“, *Godišnjak Njemačke narodnosne zajednice* (Zagreb 1999), 21-26.

KARBIĆ, Marija: „Joakim Pektar, slavonski ban iz plemićkog roda Gut-Keled“, *Godišnjak Njemačke narodnosne zajednice* (Zagreb 2000), 19-24.

KARBIĆ, Marija, „Plemićki rodovi njemačkog podrijetla u Požeškoj županiji tijekom srednjeg vijeka“, *Godišnjak Njemačke narodnosne zajednice* (Zagreb 2003), 67-76.

KARBIĆ, Marija, „Posjedi plemićkog roda Borića bana do sredine 14. stoljeća“, *Scrinia Slavonica* 5 (Slavonski Brod 2005) 48-61.

KARBIĆ, Marija: *Rod Borića bana. Primjer plemićkog roda u srednjovjekovnoj Požeškoj županiji*, doktorska disertacija (Zagreb 2005).

KARBIĆ, Marija: „Vijesti o dolasku njemačkih vitezova na područje ugarsko-hrvatskog kraljevstva u djelu Simona de Kéze“, *Godišnjak njemačke narodnosne zajednice, VGD Jahrbuch* 2005, Renata Trišler Mađerić, Nikola Mak (ur.) (Zagreb 2005), 67-73.

KARBIĆ, Marija: „Heinrich von Mügeln i njegove kronike“, *Godišnjak njemačke narodnosne zajednice, VGD Jahrbuch* 2006, Renata Trišler Mađerić, Nikola Mak (ur.) (Zagreb 2006), 13-29.

KARBIĆ, Marija: „Položaj plemkinja u Slavoniji tijekom srednjega vijeka“, *Historijski zbornik LIX* (Zagreb 2006), 15-31.

KARBIĆ, Marija: „Hrvatsko plemstvo u borbi protiv Osmanlija. Primjer obitelji Berislavića Grabarskih iz Slavonije“, *Historical contributions = Historische Beiträge* 25 (31) (2006), 71-85.

KARBIĆ, Marija: „Morovički (Maróti) iz plemićkog roda Gut-Keled“, *Godišnjak Njemačke narodnosne zajednice, VDG Jahrbuch* 15 (1), Renata Trishler (ur.) (2008), 13-22.

KARBIĆ, Marija: „Plemićki rodovi i velikaši slavonskog srednjovjekovlja“, *Slavonija, Baranja, Srijem – vrela europske civilizacije, prvi svezak* (Zagreb 2009), 247-253.

KARBIĆ, Marija: „Kostajnički, plemićka obitelj“, *Hrvatski biografski leksikon* 7, Kam-Ko (Zagreb 2009).

KARBIĆ, Marija: „Kaniški, Ladislav“, *Hrvatski biografski leksikon* 7, Kam-Ko (Zagreb 2009).

KARBIĆ, Marija: „Kaniški, Juraj“, *Hrvatski biografski leksikon* 7, Kam-Ko (Zagreb 2009).

KARBIĆ, Marija: „Kaniški, Ivan“, *Hrvatski biografski leksikon* 7, Kam-Ko (Zagreb 2009).

KARBIĆ, Marija: „Lackovići (Lackfi) iz plemićkog roda Hermán“, *Godišnjak Njemačke zajednice, DG Jahrbuch* 2009, Renata Trishler (ur.) (Osijek 2009), 11-28.

KARBIĆ, Marija: „Dioba posjeda i plemićki rod: primjeri iz Slavonije“, *Scrinia Slavonica* 10 (2010), 70-86.

KARBIĆ, Marija: „Velikaška obitelj Alben i njezina uloga u hrvatskoj povijesti“, *Godišnjak Njemačke zajednice, DG Jahrbuch* 2012, Renata Trischler (ur.) (Osijek 2012), 11-29.

KARBIĆ, Marija: „Položaj pripadnika visokog plemstva u hrvatskim zemljama. Primjer Barbare Frankopan“, *Zbornik Odsjeka za povijesne znanosti Zavoda za povijesne i društvene znanosti Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti* 30 (Zagreb 2012), 145-154.

KARBIĆ, Marija: „Women on the Wrong Side of the Law. Some Examples from Medieval Urban Settlements of the Sava and Drava Interamnium“, *At the Edge of the Law: Socially Unacceptable and Illegal Behaviour in the Middle Ages and Early Modern Period*, Suzana Miljan, Gerhard Jaritz (ur.) (Krems 2012), 21-30.

KARBIĆ, Marija: *Plemićki rod Borića bana* (Slavonski Brod 2013).

KARBIĆ, Marija: „Lacković, Stjepan I., palatin i hrvatsko- dalmatinski ban“, *Hrvatski biografski leksikon* 8, Kr – Li, Trpimir Macan (ur.) (Zagreb 2013), 504.

KARBIĆ, Marija: „Lacković, Stjepan II., palatin i hrvatsko- dalmatinski ban“, *Hrvatski biografski leksikon* 8, Kr – Li (Zagreb 2013), 504-505.

KARBIĆ, Marija: „Plemićka obitelj Mikšić iz roda Levča do početka 16. stoljeća“, *Zbornik Odsjeka za povijesne znanosti Zavoda za povijesne i društvene znanosti Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti* 32 (2014), 67-78.

KARBIĆ, Marija: „Women and Property in Medieval Slavonian Towns“, *Towns and Cities of the Croatian Middle Ages: Authority and Property*, Irena Benyovsky Latin, Zrinka Pešorda Vardić (ur.) (Zagreb 2014), 439-454.

KARBIĆ, Marija: „Uloga pripadnica visokog plemstva u životu hrvatskih zemalja tijekom kasnog srednjeg vijeka“, *Žene kroz povijest. Zbornik radova sa znanstvenog skupa Dies historiae 2012. – Žene kroz povijest održanog 5. prosinca 2012. godine*, Matea Jalžević, Petra Marinčić (ur.) (Zagreb 2014), 81-99.

KARBIĆ, Marija: „Sjeverozapadna Hrvatska“, *Vrijeme sazrijevanja, vrijeme razaranja. Hrvatske zemlje u kasnom srednjem vijeku* (Zagreb 2019), Marija Karbić (ur.), 235-254.

KARBIĆ, Marija: „Kćeri, supruge, udovice, gospodarice. Položaj i uloga pripadnica velikaške obitelji Gorjanski u razvijenom i kasnom srednjem vijeku“, *Gorjani - mjesto, ljudi, identitet, baština*, Dražen Živić, Ivana Žebec Šilj (ur.) (Gorjani – Zagreb 2024), 56-65.

KARBIĆ, Marija; KARBIĆ, Damir: „Pregled literature o plemstvu na području Slavonije, Srijema i Baranje tijekom srednjeg vijeka“, *Scrinia Slavonica* 1 (Slavonski Brod 2001), 377-387.

KARBIĆ, Marija; KARBIĆ, Damir: „Kostajnica i njeni gospodari tijekom srednjeg vijeka“, *Hrvatska Kostajnica 1240.-2000.*, Marija Krupić (ur.) (2002), 49-60.

KARBIĆ, Marija, MILJAN, Suzana: „Kako postati bugarskim banom. Lackovići, Himfi i Korodski u bugarskim krajevima šezdesetih godina 14. stoljeća“, *B'lgaro-h'rvatski političeski i kulturni otkrovenja kroz vekove. Sbornik v čest na 75-godišnjicu na Rumiana Božilova*, ur. Svetlozar Eldarov, Irina Ognjanova, Antoaneta Balčeva, Ljudmila Mindova (Sofija 2015), 81-94.

KEMPF, Julije: *Požega – zemljopisne bilješke iz okoline i prilozi za povijest slob. i kr. grada Požege i požeške županije* (Požega 1995).

KEKEZ, Hrvoje: „Hinc transit fluvium Vrbaz: kada i kako je slavonski plemićki rod Babonića došao u posjed župe Vrbaz?“, *Hrvatska misao* 4 (Sarajevo 2007), 76-93.

KEKEZ, Hrvoje: „Između dva kralja: plemićki rod Babonića u vrijeme promjena na ugarsko-hrvatskom prijestolju, od 1290. do 1309. godine“, *Povijesni prilozi* 35 (Zagreb 2008), 61-89.

KEKEZ, Hrvoje, "Cistercians and nobility in medieval Croatia: the Babonići kindred and monasteries of Topusko (Toplica) and Kostanjevica (Landstrass) in the 13th and early 14th centuries", *Cîteaux: commentarii cistercienses*, 61 (fasc. 2-4) (Forges – Chimay 2010), 257-278.

KEKEZ, Hrvoje: *Plemićki rod Babonića do kraja 14. stoljeća*, doktorska disertacija (Zagreb 2011).

KEKEZ, Hrvoje: Pod znamenjem *propetog lava: povijest knezova Babonića do kraja 14. stoljeća* (Zagreb 2016).

KISS, Lajos: *Földrajzi nevek etimológiai szótára* (Budimpešta 1980).

KLAIĆ, Nada: "Plemstvo dvanaest plemena kraljevine Hrvatske", *Historijski zbornik* 9 (1956), 83-100.

KLAIĆ, Nada: "Postanak plemstva dvanaestero plemena Kraljevine Hrvatske", *Historijski zbornik* 11-12 (1958-1959), 121-163.

KLAIĆ, Nada: „Knezovi Frankapani kao krčka vlastela“, *Krčki zbornik* 1 (Krk 1970), 125-180.

KLAIĆ, Nada: *Povijest Hrvata u ranom srednjem vijeku* (Zagreb 1971).

KLAIĆ, Nada: *Povijest Hrvata u razvijenom srednjem vijeku* (Zagreb 1976).

KLAIĆ, Nada: *Crtice o Vukovaru u srednjem vijeku* (Vukovar 1983).

KLAIĆ, Vjekoslav: „Hrvatska plemena od XII. do XV. stoljeća“, *Rad JAZU* 130 (Zagreb 1897), 1-85.

KLAIĆ, Vjekoslav: *Povijest Hrvata od najstarijih vremena do svršetka XIX stoljeća*, knjiga 1-3 (Zagreb 1899-1988).

KLAIĆ, Vjekoslav: *Bribirski knezovi od plemena Šubić do god. 1947.* (Zagreb 1987).

KLAIĆ, Vjekoslav: „Crtice o Vukovskoj županiji i Djakovu u srednjem vijeku“, *Viestnik kraljevskog hrvatsko-slavonsko-dalmatinskog zemaljskog arhiva* 2 (1900), 98–108.

KLAIĆ, Vjekoslav: „Hrvatski hercezi i bani za Karla Roberta i Ljudevita I. (1301-1382), *Rad JAZU* 142 (1900), 126-218.

KLAIĆ, Vjekoslav: *Krčki knezovi Frankapani* (Zagreb 1901).

„Kolonić, Leopold Karlo“, *Hrvatska enciklopedija*, mrežno izdanje. Leksikografski zavod Miroslav Krleža, <<https://www.enciklopedija.hr/clanak/kolonic-leopold-karlo>>.

KURELIĆ, Robert: „Nada Klaić i grofovi Celjski: tri desetljeća kasnije“, *Zbornik radova sa znanstvenog skupa Nada Klaić i njezin znanstveni i nastavni doprinos razvoju historiografije*, Zagreb 29.-30. studenoga 2013. godine (Zagreb 2014), 341-363.

KOPPÁNY, Tibor: *A középkori magyarország kastélyai*, Művészettörténeti füzetek 26 (Budimpešta 1999).

KOSZTA, László: „A 14. század közepéig. Kórógyi László (1314–1345)“, „A Pécsi egyházmegye története I. A középkor évszázadai (1009–1543)“, *A középkor évszázadai (1009–1543)*, Tamás Fedeles, Gábor Sarbak, József Sümegi (ur.) (Pečuh 2009), 91-96 (53-107).

KRISTÓ, Gyula: „Crni Mađari i osnivanje Pečuške biskupije“, *Scrinia Slavonica* 1 (2001), 433-440.

KUMOROVITZ, Lajos Bernát: *Veszprémi regeszták (1301–1387)*. Magyar Országos Levéltár kiadványai, II. Forráskiadványok 2. (Budimpešta 1953). (Budimpešta 1953).

LADIĆ, Zoran: „Legati kasnosrednjovjekovnih dalmatinskih oporučitelja kao izvor za proučavanje nekih oblika svakodnevnog života i materijalne kulture“, *Zbornik Odsjeka za povijesne znanosti Zavoda za povijesne i društvene znanosti Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti* 21 (2003), 1-28.

LADIĆ, Zoran: „Oporuke i osjećaji. o raznolikosti izričaja intimnih i grupnih emocija u istočnojadranskim oporukama razvijenog i kasnog srednjeg vijeka“, 9. istarski povijesni biennale. Emotio, affectus, sensus...: o osjećajima u povijesti na jadranskom prostoru / 9th Istrian History biennale. Emotio, affectus, sensus...: emotions in the History of the Adriatic. *Zbornik radova s međunarodnog znanstvenog skupa. Collected Papers from the International Scientific Conference*. Marija Mogorović Crljenko, Elena Uljančić (ur.) (Poreč 2021), 80-113.

LANOVIĆ, Mihajlo: *Privatno pravo Tripartita* (Zagreb 1929).

LASZOWSKI, Emilij: „Porijetlo plemića od Koroga (Kologjvara)“, *Hrvatski list* 4, 107 (1923), 2.

LASZOWSKI, Emilij: „Grad Kolodvar“, *Hrvatski list* 4, 90 (1923), 2-3.

LE GOFF, Jacques: *Intelektualci u srednjem vijeku* (Zagreb 1982).

LE GOFF, Jacques: *Srednjovjekovni imaginarij* (Zagreb 1993).

- LE GOFF, Jacques: *Civilizacija srednjovjekovnog Zapada* (Zagreb 1998).
- LEYSER, Henrietta: *Medieval women: a social history of women in England, 450-1500* (London 1995).
- LŐVEI, Pál: *Posuit hoc monumentum pro aeterna memoria I* (Budimpešta 2009).
- LOVRENOVIĆ, Dubravko: *Na klizištu povijesti: Sveta kruna ugarska i sveta kruna bosanska 1387-1463* (Zagreb 2006).
- LUKCSICS, Pál: *Diplomata pontificum saec. XV.: századi pápák oklevelei: Martinus papa V (1417-1431)*, prvi dio (Budimpešta 1931).
- LUKCSICS, Pál: *Diplomata pontificum saec. XV.: századi pápák oklevelei: IV. Jenő pápa (1431-1447) és V. Miklós pápa (1447-1455)*, drugi dio (Budimpešta 1938).
- „Mačvanska banovina“, *Hrvatska enciklopedija*, mrežno izdanje. Leksikografski zavod Miroslav Krleža, <https://www.enciklopedija.hr/clanak/macvanska-banovina>.
- MARKOVIĆ, Mirko: *Slavonija: povijest naselja i podrijetlo stanovništva* (Zagreb 2002).
- MARGETIĆ, Lujo: *Hrvatsko srednjovjekovno obiteljsko i nasljedno pravo* (Zagreb 1996).
- MAŽURAN, Ive: „Porezni popis grada i vlastelinstva Osijek i njegove okolice 1469. godine“, *Starine*, knjiga 58 (1980), 125-166.
- MAŽURAN, Ive: „Ulomak nadgrobnog spomenika iz 15. stoljeća nađen u Osijeku“, *Anali Zavoda JAZU u Osijeku* 3 (1984), 195–208.
- MAŽURAN, Ive: *Srednjovjekovni i turski Osijek* (Osijek 1994).
- MAŽURAN, Ive: *Tvrđava i grad Osijek* (Osijek 2000).
- MÁLYUSZ, Elemér: *Az V. István-kori gesta. Értekezések a történeti tudományok köréből* 58 (Budimpešta 1971).
- MERŠIĆ, Žužana; NJARI, Denis: „Ojkonimi na području korođanskoga vlastelinstva u srednjem vijeku“, *Studia Slavica Savariensia* 1-2 (2018), 151-161.
- MIHALJEVIĆ, Marija; HORVAT, Zorislav; MATKOVIĆ, Marina: „Požeško-slavonska županija: Naselje Ivandol“, *Hrvatski arheološki godišnjak* 11/2014, Martina Barada, Tatjana Lolić, Krešimir Raguž, Zoran Wiewegh (ur.) (Zagreb 2015), 114-129.

MILJAN, Suzana. „Obitelj Celjski i Nijemci, službenici njihovih utvrda u Zagrebačkoj i Križevačkoj županiji u kasnom srednjem vijeku (1385.-1456.)“, *Godišnjak njemačke zajednice. DG Jahrbuch* (Zagreb 2013), str. 11-22.

MILJAN, Suzana: *Plemićko društvo Zagrebačke županije za vladavine Žigmunda Luksemburškog (1387.-1437.)*, doktorska disertacija (Zagreb 2015).

MILJAN, Suzana: „Familiaritas i klijentelski sustav unutar plemićkog društva Zagrebačke županije za vrijeme vladavine Žigmunda Luksemburškog (1387.-1437.)“, *Zbornik Odsjeka za povijesne znanosti Zavoda za povijesne i društvene znanosti Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti*, 33 (2015), 103-132.

MILJAN, Suzana. „Plemstvo Zagrebačke županije prema kraljevskoj i banskoj vlasti u doba kralja Žigmunda (1387.-1437.). Záhgráb vármegye nemességének viszonya a királyi és a bárni hatalomhoz Zsigmond király korában (1387–1437)“, *Prekretnice u suživotu Hrvata i Mađara. Ustanove, društvo, gospodarstvo i kultura“, A horvát–magyar együttélés fordulópontjai. Intézmények, társadalom, gazdaság, kultúra*. Pál Fodor, Dinko Šokčević, Jasna Turkalj, Damir Karbić (ur.) (Budimpešta 2015), 137-145.

MIRCSE, János: *Adalék Capistránói sz. János életéhez* (Esztergom 1870).

MUJADŽEVIĆ, Dino: „Korođski, Stjepan I (Kórógyi, Korođ, Korog, de Korogh; István, Stephanus)“, *Hrvatski biografski leksikon 7, Kam-Ko, Leksikografski zavod Miroslav Krleža, Trpimir Macan* (ur.) (2009), 636-637. Mrežno izdanje: <https://hbl.lzmk.hr/clanak/korodjski-stjepan-i>.

NEUHAUS, Wilhelm: *Die Geschichte von Hersfeld. Von den Anfängen bis zur Gegenwart* (Bad Hersfeld 2018).

NJARI, Denis: *Stanovništvo Hrastina, Laslova, Korođa i Retfale u 18. stoljeću i prvoj trećini 19. stoljeća*, doktorska disertacija (Zagreb 2016).

NJARI, Denis: „Naselja laslovačkog vlastelinstva u srednjem vijeku“, *Scrinia Slavonica: Godišnjak Podružnice za povijest Slavonije, Srijema i Baranje Hrvatskog instituta za povijest* 18 (1), (2018), 69-97.

NJARI, Denis; KOLESARIĆ, Petra: „Kult svetog Ladislava u međurječju Save i Drave“, *Croatia Christiana periodica* 43 (83) (Zagreb 2019), 1-12.

NJARI, Denis; BEREŠ, Monika: „Pečuški biskup Ladislav II. Seglački“, *Godišnjak njemačke narodnosne zajednice* 29 (2022), 97-116.

NEKIĆ, Antun: *Plemićki rod Tetenj od 13. do sredine 15. stoljeća*, doktorska disertacija (Zadar 2017).

NEKIĆ, Antun: *Rod Pekri: svijet srednjovjekovnog slavonskog plemstva* (Zadar 2024).

NEKIĆ, Antun: „Filial Quarter: a look from medieval Slavonia“, *Historical contributions = Historische Beiträge*, 43 (66) (2024), 71-94.

NEUMANN, Tibor: „Találkozó Konstanzban (A Kórógiak grófi címe)“, *Turul* 87 (Budimpešta 2014), 104-108.

NIKOLIĆ JAKUS, Zrinka: *Rodaci i bližnji: dalmatinsko gradsko plemstvo u ranom srednjem vijeku* (Zagreb 2003).

NIKOLIĆ JAKUS, Zrinka: *The Formation of Dalmatian Urban Nobility: Examples of Split, Trogir and Zadar* (Budimpešta 2004).

NIKOLIĆ JAKUS, Zrinka: „Između vremenitih i vječnih dobara: Žene u dalmatinskim gradovima u ranom srednjem vijeku“, *Žene u Hrvatskoj: Ženska i kulturna povijest*, Andrea Feldman (ur.) (Zagreb 2004), 33-56.

NIKOLIĆ JAKUS, Zrinka: „Madijevci: primjer obitelji dalmatinske gradske elite u desetom i jedanaestom stoljeću“, *Zbornik Odsjeka za povijesne znanosti Zavoda za povijesne i društvene znanosti Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti* 23 (Zagreb 2005), 1-24.

NIKOLIĆ JAKUS, Zrinka: „Obitelj dalmatinskog plemstva od 12. do 14. stoljeća“, *Acta Histriae* 16 (1-2) (2008), 59-88.

NIKOLIĆ JAKUS, Zrinka. „Obitelj Čupor Moslavački“, *Radovi Zavoda za znanstvenoistraživački i umjetnički rad u Bjelovaru*, 4 (2011), 269-300.

NIKOLIĆ JAKUS, Zrinka; KARBIĆ, Marija: „Marriage networks and building structures of power within the urban communities between the Drava River and the Adriatic Sea. A comparative approach“, *Networking in Late Medieval Central Europe: Friends, Families, Foes* (New York – Routledge 2023), 51-63.

PÁLFFY, Géza: „Jedan od temeljnih izvora hrvatske povijesti: pozivnica zajedničkog hrvatsko-slavonskog sabora iz 1558. godine“, *Zbornik Odsjeka za povijesne znanosti Zavoda za povijesne i društvene znanosti Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti* 23 (Zagreb 2005), 47-61.

PÁLOSFALVI, Tamas: *The Noble Elite in the County of Körös (Križevci) 1400–1526* (Budimpešta 2014).

PAVIĆ, Matija: „Redovništvo i samostani srednjega veka u području (današnje) biskupije bosansko-sriemske“, *Glasnik biskupija bosanske i sriemske* 10 (XXXI) (Đakovo 1903), 73-75.

PAVIČIĆ, Stjepan. *Vukovska župa: u razvitku svoga naselja od XIII. do XVIII. stoljeća* (Zagreb 1940).

PETKOVIĆ, Danijel. *Srednjovjekovna naselja sjeverozapadnog dijela vinkovačkog kraja* (Vinkovci 2006).

POWER, Eillen: *Medieval women* (Cambridge 1975).

PROHASKA, Vladimir. *Kolođvarska djevica* (Osijek 1938).

RAČKI, Franjo. „Pokret na slavenskom jugu koncem XIV. i početkom XV. stoljeća“, *Rad JAZU* 2 (1868), 68-160.

RADAUŠ, Tatjana: „ERDŐDY“. *Hrvatski biografski leksikon*, mrežno izdanje. Leksikografski zavod Miroslav Krleža, <<https://hbl.lzmk.hr/clanak/erdody>>.

RADY, Martin. “Erik Fügedi and the Elefánthy Kindred”, *The Slavonic and East European Review* 77 (1999), 295-308.

RADY, Martin: *Nobility, Land and Service in Medieval Hungary* (London 2000).

RADY, Martin; BAK, János M. „Stephen Werbőczy’s Tripartitum (1517)“, *Online Decreta Regni Mediaevalis Hungariae. The Laws of the Medieval Kingdom of Hungary* (Budimpešta 2019), 1174-1583.

RAJIĆ, Zdravko: *Heraldička baština prostora današnje Varaždinske županije*, diplomski rad (Zagreb 2022).

RAUKAR, Tomislav: *Seljak i plemić hrvatskoga srednjovjekovlja* (Zagreb 2002).

RAUKAR, Tomislav: *Hrvatsko srednjovjekovlje: prostor, ljudi, ideje* (Zagreb 2007).

RAUKAR, Tomislav: „Grofovi Celjski i hrvatsko kasnosrednjovjekovlje“, *Historijski zbornik* XXXVI (1) (1983), 113-140.

RESZIG, Ede; BERTALAN, Gorzo: „Szente-Mágócs nemzetség“, “Szatmár Vármegye“, *Magyarország vármegyéi és városai*. Arcanum: <https://www.arcanum.com/hu/online-kiadvanyok/Borovszky-borovszky-samu-magyarorszag-varmegyei-es-varosai-1/szatmar->

varmegye-17E72/szatmar-varmegye-nemes-csaladai-irta-ifj-dr-reiszig-edegorzo-bertalan-18E3D/szente-magocs-nemzetseg-18E53/

REUTER, Timothy (ur.): *The Medieval Nobility: Studies on the Ruling Class of France and Germany from the Sixth to the Twelfth Century* (Amsterdam 1979).

SCHMID, Karl: „Zur Problematik von Familie, Sippe und Geschlecht, Haus und Dynastie beim mittelalterlichen Adel“, *Zeitschrift für die Geschichte des Oberrheins* 105 (1957), 1-16.

SCHMID, Karl: „Über die Struktur des Adels im früheren Mittelalter“, *Jahrbuch für fränkische Landesforschung* 19 (1959), str. 1-7.

SEGL, Peter: „Lothar III. (von Supplinburg)“, *Neue Deutsche Biographie* 15 (1987), 220-225.
Mrežno izdanje: <https://www.deutsche-biographie.de/pnd118574515.html#ndbcontent>.

SEDLÁK, Petar: „Plemićka obitelj Aba u Slovačkoj i Hrvatskoj u razdoblju 13.-14. stoljeća“, *CCP*, 48 (2001), 55-74.

SELETKOVIĆ, Petar: „Plemićki posjed Nevna u srednjem vijeku“, *Scrinia Slavonica* 18 (1) (2018), 29-68.

Skupina autora: *Povijest Hrvata I*, Franjo Šanjek (ur.) (Zagreb 2003).

Skupina autora: *Povijest 7. Razvijeni srednji vijek*, Zrinka Blažević (ur.) (2007).

SRŠAN, Stjepan: *Povijest Osijeka* (Osijek 1996).

SZABO, Gjuro: *Srednjovječni gradovi u Hrvatskoj i Slavoniji* (Zagreb 1920).

SZILÁRD, Süttő: *Anjou Magyarország alkonya: Magyarország politikai története Nagy Lajostól Zsigmondig, az 1384-1387. évi belviszályok okmánytárával I-II* (Szeged 2003).

ŠIŠIĆ, Ferdo: *Vojvoda Hrvoje Vukčić Hrvatinić i njegovo doba (1350.-1416.)* (Zagreb 1902).

ŠIŠIĆ, Ferdo: *Povijest Hrvata u vrijeme narodnih vladara* (Zagreb 1925).

ŠIŠIĆ, Ferdo: „Iz arkiva grofova Pongrácz“, *Starine JAZU*, knj. XXXVI (Zagreb 1918), 34-80.

ŠIŠIĆ, Ferdo: *Pregled povijesti hrvatskoga naroda: od najstarijih dana do godine 1873.* (Zagreb 1962).

ŠKREBLIN, Bruno: „Uloga obiteljskih veza u formiranju gradske elite zagrebačkog Gradeca“, *Zbornik Odsjeka za povijesne znanosti Zavoda za povijesne i društvene znanosti HAZU* 34 (2016), 39-87.

ŠTEFANEC, Nataša: *Država ili ne. Ustroj Vojne krajine 1578. godine i hrvatsko-slavonski staleži u regionalnoj obrani i politici* (Zagreb 2011).

TELEKI, József: *Hunyadiak kora Magyarországon. Oklevéltár X* (Pešta 1853).

TELLENBACH, Gerd: *Königtum und Stämme in der Werdenzeit des Deutschen Reiches, Quellen und Studien zur Verfassungsgeschichte des Deutschen Reiches* (Weimar 1939).

TIMÁR, György: „Pécs egyházi társadalma Károly Róbert korában“. *Baranyai helytörténetírás. A Baranya Megyei Levéltár évkönyve, 1981* (Pečuh 1982), 13-56.

„Ungnad“. *Arcanum*. Kézikönyvtár, A Pallas nagy lexikona.
<https://www.arcanum.com/hu/online-kiadvanyok/Lexikonok-a-pallas-nagy-lexikona-2/u-1A520/ungnad-1A6BD/?list=eyJmaWx0ZXJzIjogeyJNVSI6IFsiTkZPX0xFWF9MZXhpa29ub2tfMiJdfSwgInF1ZXJ5IjogInVuZ25hZCJ9>.

UZELAC, Zlatko; AMBROŠ, Marko: „Srednjovjekovna župna crkva sv. Trojstva u Osijeku“, *Radovi Instituta za povijest umjetnosti* 38 (2014), 51–62.

VÁRADY, Ferenc: *Baranya múltja és jelene II* (Pečuh 1897), 211-392.

VARGA OSWALD, Tina; NJARI, Denis: „Korođvar u povijesno-književnom kontekstu razvijenoga i kasnoga srednjeg vijeka“, *Studia Slavica Savariensia* (Osijek 2022), 141-151.

VÖLKER-RASOR, Anette: *Rani novi vijek* (Zagreb 2016).

VUKIČEVIĆ-SAMARŽIJA, Diana: *Sakralna gotička arhitektura u Slavoniji* (Zagreb 1986).

WARD, Jennifer: *Women in Medieval Europe, 1200-1500* (London – New York 2014).

WERNER, Karl Ferdinand: „Bedeutende Adelsfamilien im Reich Karls des Grossen: Ein personengeschichtlicher Beitrag zum Verhältnis von Königtum und Adel im frühen Mittelalter“, *Karl der Grosse, Lebenswerk und Nachleben* 1, Helmut Beumann (ur.) (Düsseldorf 1965), 83-142.

WERNER, Matthias: „LUDOWINGER“: *Höfe und Residenzen im spätmittelalterlichen Reich. Ein dynastisch-topographisches Handbuch*, Werner Paravicini (ur.) (2003), 149-154. Mrežno izdanje:
https://adw-goe.de/digitale-bibliothek/hoefe-und-residenzen-im-spaetmittelalterlichen-reich/id/rf15_I_121220-231/?tx_find_find%5BunderlyingQuery%5D%5Bposition%5D=25.

WERTNER, Mór: “Család történeti adalékok. I. Az első Kórógyiak” (“Prilozi obiteljskoj povijesti. I. Prvi Korogy”), *Turul* 10 (1892), 166-172.

WERTNER, Mór: „A Horvátiak elei“, *Századok* 31 (1897), 514-518.

WERTNER, Mór: „A Garaiak“, *Századok* 31 (1897), 903-938.

WERTNER, Mór: „A Kórógyiak őse“, *Századok. A Magyar Történelmi Társulat Közlönye* 34 (Budimpešta 1900), 867-872.

WERTNER, Mór: „Adalékok a XIV. századbeli magyar világi archontológiához“, *Magyar Történelmi Tár*, 4. svezak, 7. dio (1906), 583-609.

WERTNER, Mór: „Adalékok a XIV. századbeli magyar világi archontológiához“, *Magyar Történelmi Tár*, 4. svezak, 8. dio (Budimpešta 1907), 1-69, 161-198, 327-354.

WITTMANN, Pius: *Monumenta Castellana. Urkundenbuch zur Geschichte des fränkischen Dynastengeschlechtes der Grafen und Herren zu Castell 1057–1546*. (München 1890).

ZMAJIĆ, Bartol: *Heraldika, sfragistika, genealogija* (Zagreb 1996).

ZSOLDOS, Attila: *Magyarország világi archontológiája 1000-1301*. (Budimpešta 2011).

ŽIVOTOPIS AUTORICE

Monika Brkanić rođena je 21. srpnja 1994. godine u Našicama. Osnovnu školu pohađala je u Đurđenovcu, dok je srednju školu (Opću gimnaziju) završila u Našicama. Godine 2018. diplomirala je pedagogiju i povijest na Filozofskom fakultetu u Osijeku Sveučilišta Josipa Jurja Strossmayera u Osijeku obranivši temu *Matične knjige krštenih katoličke župe Miholjac kao izvor za povijest stanovništva Donjeg Miholjca u 18. stoljeću*. Poslijediplomski studij povijesti upisala je iste, 2018. godine pod mentorstvom izv. prof. dr. sc. Denisa Njarija i dr. sc. Marije Karbić.

U svom znanstvenom radu bavi se poviješću srednjovjekovne Slavonije i južne Ugarske, s posebnim naglaskom na povijest plemstva, rodbinske i bračne veze, crkvenu povijest i srednjovjekovna naselja.

Sudjelovala je na više domaćih i međunarodnih znanstvenih skupova i radionica s izlaganjima posvećenima povijesti srednjovjekovnog plemstva, rodbinskim i bračnim strategijama plemićkih i vlastelinskih obitelji, povijesti vlastelinstava i srednjovjekovnih naselja te fortifikacijskoj baštini srednjovjekovne Slavonije i južne Ugarske. Među ostalim, izlagala je na međunarodnoj konferenciji *Medieval Central Europe Research Network* (Sveučilište u Gdanjsku, 2021.), znanstvenom skupu *Baranja kroz povijest* (Osijek, 2020.) te *Medievističkoj znanstvenoj radionici* u Rijeci (2019.). Autorica je više znanstvenih i stručnih radova.

Dobitnica je Treće nagrade za najbolji rad mladih povjesničara iz povijesti Slavonije, Srijema i Baranje na natječaju Podružnice Hrvatskog instituta za povijest za 2020. godinu te Druge nagrade za najbolji rad mladih povjesničara iz povijesti Slavonije, Srijema i Baranje na istom natječaju za 2022. godinu.

Popis radova

„Bračne veze obitelji Korodski“, *Osječki zbornik* 41 (2026), 9-15.

„Pregled najvažnijih izvora i literature o plemićkoj i velikaškoj obitelji Korodski“, *Doprinosi istraživanju povijesti Mađara istočne Hrvatske, Zbornik Radova*, Denis Njari, Anđelko Vlašić (ur.) (Osijek 2025), 8-20.

„Vlastelinstva u Baranji u kasnom srednjem vijeku“, *Baranja kroz povijest – Zbornik radova znanstvenog skupa s međunarodnim sudjelovanjem održanog u Osijeku 17.-18. rujna 2020.*, Dinko Župan, Stanko Andrić (ur.) (Slavonski Brod 2024), 95-117. (koautor Denis Njari)

„Pečuški biskup Ladislav II. Seglački“, *Godišnjak Njemačke narodnosne zajednice - VDG Jahrbuch* 29 (2022), 97-116. (koautor Denis Njari)

„Matične knjige krštenih katoličke župe Miholjac kao izvor za povijest stanovništva Donjeg Miholjca u 18. stoljeću“, *Zbornik Odsjeka za povijesne znanosti Zavoda za povijesne i društvene znanosti Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti*, 8 (1) (2020), 55-81.

Scrinia Slavonica. Godišnjak Podružnice za povijest Slavonije, Srijema i Baranje Hrvatskog instituta za povijest, sv. 19, 2019. *Zbornik Odsjeka za povijesne znanosti Zavoda za povijesne i društvene znanosti Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti* 37 (2019), 286-290.

Recenzija, prikaz

„Papers and Proceedings of the Third Medieval Workshop in Rijeka“, Kosana Jovanović, Suzana Miljan (ur.), *Zbornik Odsjeka za povijesne znanosti Zavoda za povijesne i društvene znanosti Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti* 36 (2018), 311-314.

Recenzija, prikaz

Kompetencijski profil i uloga nastavnika u suvremenoj školi, *Didaskalos - časopis studenata pedagogije Filozofskog fakulteta u Osijeku* 1 (1) (2017), 9-22.

Položaj žena u antičkoj Grčkoj, *Essehist - časopis studenata povijesti i drugih društveno-humanističkih znanosti* 8 (8) (2016), 16-21.

Stogodišnji rat, *Essehist - časopis studenata povijesti i drugih društveno-humanističkih znanosti* 7 (7), (2015), 49-55.

Salona, *Essehist - časopis studenata povijesti i drugih društveno-humanističkih znanosti* 6 (6) (2014), 2-7.